

TRUYENFULL.VN

Cố **Trần** **Đĩnh**
Cả **Chấn**
Vũ

TRU
TIEN
LAN
SAN

EDIT: IEIA

GIÓ LỚN CÓ CHỐN VỀ

Tác giả: Ngữ Tiểu Lan San

Thể loại: Ngôn Tình, Đam Mỹ, Gia Đấu, Cổ Đại, Sủng

DTV-EBOOK.COM

1. [Chương 1: Sống có gì vui, chết có gì khổ, sao phải phí sức](#)
2. [Chương 2: Có thể thấy là chải chuốt ở trình độ đi xem mắt cầu thân](#)
3. [Chương 3: Y cười khiến khung cảnh như bừng sáng](#)
4. [Chương 4: Trong thế giới của y có một con bạch hạc nâng được cả trời trăng](#)
5. [Chương 5: Đạo đức giữa người với người sao có thể kém xa đến mức này?](#)
6. [Chương 6: Phía trước là Bồ Tát áo trắng, đằng sau là Sát thần áo đen](#)
7. [Chương 7: Có cả phương pháp ôm nhau xem bệnh thế này à?](#)
8. [Chương 8: Vương gia không sao đâu, chỉ rảnh đến phát sáng thôi](#)
9. [Chương 9: Lương Thú khế gặt đầu, bày ra phong phạm kim tôn ngọc quý.](#)
10. [Chương 10: Thánh nhân ôm thần cầu tĩnh, Liễu nhị công tử kéo Vương gia để đứng yên](#)
11. [Chương 11: “Trong thế giới kia chỉ có mình ngươi thôi sao?”](#)
12. [Chương 12: Nếu có thể nảy sinh tình cảm thì mới thật là gặp ma giữa ban ngày.](#)
13. [Chương 13: Trình cô nương: Đàn ông thật sự rất biết diễn](#)
14. [Chương 14: Lương Thú không tin nổi, nhìn chăm chăm thứ kia mà vẫn đói được sao?](#)
15. [Chương 15: Trong mơ đến một bộ quần áo còn tiếc không đưa cho người ta](#)
16. [Chương 16: Liễu Huyền An buông tay: “Ta về nhà vận động cũng được vậy.”](#)
17. [Chương 17: Thế có lẽ là công tử thật sự muốn nhìn cảnh hấn tấ gọi!](#)
18. [Chương 18: Trình Tố Nguyệt mang về mặt “Ta không hiểu, ta chấn động”](#)
19. [Chương 19: Bằng hữu nào đáng cho Vương gia phải thay y phục long trọng đến thế](#)
20. [Chương 20: “Ta nói, ta muốn đi Tây Bắc du ngoạn.”](#)

21. [Chương 21: Thảo luận về Thiên đạo còn chưa đủ thỏa đáng hay sao?](#)
22. [Chương 22: Nếu Kiều Vương điện hạ không phiền còn có thể tắm cùng cá Côn](#)
23. [Chương 23: Hẳn thật sự là yêu, hoặc là quỷ](#)
24. [Chương 24: Trên đời làm gì có đại phu nào khuyên người ta đi chết](#)
25. [Chương 25: Đổi sang chỗ khác, tiếp tục nằm](#)
26. [Chương 26: Vương gia lại muốn thay quần áo](#)
27. [Chương 27: Gặp lại](#)
28. [Chương 28: “Nhưng Vương gia không giống kiểu người đi không nổi.”](#)
29. [Chương 29: “Nghe giọng ta đi, cổ họng đau quá”](#)
30. [Chương 30: Có người dâng ngàn vàng cũng khó cầu một tác vải cho mỹ nhân](#)
31. [Chương 31: Đôi môi run rẩy tựa như chạm vào một mảnh băng tuyết](#)
32. [Chương 32: Có thể nằm sẽ không ngòi, cực kỳ lười biếng](#)
33. [Chương 33: Theo ta trở về Kinh thành](#)
34. [Chương 34: Thật đúng là lợi hại!](#)
35. [Chương 35: Liễu Huyền An: Tốt nhất là đừng bị thương!](#)
36. [Chương 36: Hậu duệ thiên hoàng quý tộc sẽ không tự rót nước](#)
37. [Chương 37: “Ném toàn bộ cho sói ăn”](#)
38. [Chương 38: Giống như cái mũi con mèo nhỏ](#)
39. [Chương 39: Không cần tự mình động tay, rất tốt](#)
40. [Chương 40: Nạn nhân đầu tiên trong chuyện tình của Kiều Vương điện hạ](#)
41. [Chương 41: Nhất định sẽ có một ngày như vậy](#)
42. [Chương 42: Vương gia lại là kẻ thất học!](#)
43. [Chương 43: Thế này còn không mau về Vương thành chuẩn bị hỉ sự?](#)
44. [Chương 44: Liễu Huyền An nghĩ, vì ta không có tâm trạng](#)
45. [Chương 45: Liễu nhị công tử lần đầu mất ngủ](#)
46. [Chương 46: Miệng linh quá, lần sau đừng nói nữa](#)
47. [Chương 47: Đến chim tước mùa xuân tìm phối ngẫu còn biết khoe cái đuôi diễm lệ](#)

48. [Chương 48: “Ta là đại phu, nhưng không hoàn toàn là đại phu”](#)
49. [Chương 49: Vững vàng đón được người đáp vào lòng mình](#)
50. [Chương 50: Kỳ tích Tiểu Lương, thay đồ chớp nhoáng](#)
51. [Chương 51: Hận không thể dùng hai tay dâng hết mọi thứ tốt đẹp cho người thương](#)
52. [Chương 52: Lương Thú cầm mấy ngón tay trắng trẻo lên, cẩn thận vuốt phẳng](#)
53. [Chương 53: Tiểu Liễu: Thiên đạo đồng thể, vô dục tắc cương](#)
54. [Chương 54: Mấy người đi do thám đều như thế này sao](#)
55. [Chương 55: Hóa ra thần tiên bốn vạn tám ngàn tuổi cũng sợ quý.](#)
56. [Chương 56: Vương gia nào? Người trong mộng công tử không tính](#)
57. [Chương 57: “Người đi xem thử Vương gia đã ngủ hay chưa.”](#)
58. [Chương 58: “Đừng tỉnh, tiếp tục ngủ đi”](#)
59. [Chương 59: Tỉnh rồi vẫn ngỡ mình còn trong mộng](#)
60. [Chương 60: Chẳng lẽ công tử còn không tin bản lĩnh của Vương gia?](#)
61. [Chương 61: Đi do thám có Vương gia ôm, đương nhiên không lạnh](#)
62. [Chương 62: “Đã cẩn thận lắm rồi mà vẫn đi không vững”](#)
63. [Chương 63: Kiểu ai cũng được kia, chỉ có Vương gia là không được](#)
64. [Chương 64: Chuyện xưa ở thành Hoài Trinh](#)
65. [Chương 65: Xin Vương gia trừng phạt ta đi!](#)
66. [Chương 66: Là một đối tượng kết giao rất đáng tin](#)
67. [Chương 67: Phải có một danh phận](#)
68. [Chương 68: Tiên nữ bốn vạn tám ngàn tuổi bị hôn thành rồi gở](#)
69. [Chương 69: “Ta sẽ đi theo Vương gia”](#)
70. [Chương 70: Đường vân rõ ràng, hương thơm ngọt ngào](#)
71. [Chương 71: “Bởi vì bình thường đi ngủ không có Vương gia”](#)
72. [Chương 72: Hẳn có một muội muội tên Ô Mông Vân Nhạc](#)
73. [Chương 73: Phải dâng hiến đến mức độ nào thì mới được diện kiến Thánh nữ?](#)
74. [Chương 74: Chỉ là cảm thấy Vương gia cực kỳ lợi hại](#)
75. [Chương 75: Hầy, không có phép tắc gì cả](#)
76. [Chương 76: Một người quen cũ](#)

77. [Chương 77: Ngồi cùng nhau thế này thôi là đủ!](#)
78. [Chương 78: Nhưng Vương gia lại để ta ghé lên lưng hăn ngủ một lát](#)
79. [Chương 79: Chú kiếm sư](#)
80. [Chương 80: Tương lai sẽ không để ngươi vất vả chuyện lễ nghĩa](#)
81. [Chương 81: Liễu đại công tử trong truyền thuyết!](#)
82. [Chương 82: “Xòe tay ra đây!”](#)
83. [Chương 83: Liễu Huyền Triệt: Đệ đệ ta nhận rất nhiều lễ vật không đáng tiền](#)
84. [Chương 84: Biết sao được, ta thấy đại ca cũng vui vẻ lắm](#)
85. [Chương 85: Đây chính là bản lĩnh của thần y đó sao?](#)
86. [Chương 86: Vương gia nhà ta đã gấp đến nhảy nhót không yên rồi](#)
87. [Chương 87: Có, chính là tại hạ](#)
88. [Chương 88: Liễu Huyền An: “... Đồ mù y lý”](#)
89. [Chương 89: “Ta muốn thấy ngươi tức giận, dù là cơn dỗi vì gắt ngủ cũng được”](#)
90. [Chương 90: Làm sao có thể như thế được?](#)
91. [Chương 91: Đúng là kiểu mắng chửi lạ kỳ](#)
92. [Chương 92: Đáng sợ quá, Kiều Vương phủ thất bại thảm hại!](#)
93. [Chương 93: Tú Thương Chu Nương là cái gì?](#)
94. [Chương 94: Đi thi Trạng Nguyên có khi còn xếp vào ba hạng đầu](#)
95. [Chương 95: Huynh đệ Liễu gia: Thế này thôi à, còn được](#)
96. [Chương 96: Trận này hình như diễn hơi quá rồi](#)
97. [Chương 97: Nghề phụ của Tiểu Lương là trợ lý phòng khám!](#)
98. [Chương 98: Đại ca ngươi lại không ở cùng tòa nhà với chúng ta](#)
99. [Chương 99: Một bộ xiêm y rách](#)
100. [Chương 100: Dùng đại ca đổi lấy núi vàng, cường thường dân nam!](#)
101. [Chương 101: Chư vị khách quý nếu có bệnh thì nên đi khám sớm](#)
102. [Chương 102: Nghe qua còn không bằng cô tịch một chút vẫn hơn](#)
103. [Chương 103: Xem như một bà mẹ vợ vừa lòng](#)
104. [Chương 104: Vẫn là một con sâu lười mềm mềm trơn trơn](#)

105. [Chương 105: Vương gia đầu, vẫn đang đếm tiền à?](#)
106. [Chương 106: Thần tiên nằm mơ chắc là chuẩn rồi](#)
107. [Chương 107: “Cái này cần gì phải đoán!”](#)
108. [Chương 108: Y là thiên tài chân chính của Liễu gia](#)
109. [Chương 109: Kiều Vương điện hạ VS Lão già râu bạc, thắng!](#)
110. [Chương 110: Để ta gặp lại ‘nàng’ một lần](#)
111. [Chương 111: Tên cướp tàn ác](#)
112. [Chương 112: Quen rồi, quen cả rồi](#)
113. [Chương 113: Vừa nghe đến Hoa Đà hay Biển Thước thì không bệnh cũng muốn uống hai viên](#)
114. [Chương 114: Vẽ lại diện mạo hoàn toàn mới của đệ đệ lên giấy!](#)
115. [Chương 115: Khổ thống lĩnh mất trí nhớ rồi!](#)
116. [Chương 116: Đáng giận không trái ngược với đáng thương](#)
117. [Chương 117: Quân báo mà cũng tùy tiện để quên bên gối được?](#)
118. [Chương 118: Liễu Huyền An vui vẻ: "Ta thắng rồi."](#)
119. [Chương 119: Thánh nữ và y nữ](#)
120. [Chương 120: Hình như cảm giác sờ không tốt bằng tối hôm qua](#)
121. [Chương 121: Thế vì sao người lại trở về?](#)
122. [Chương 122: Kiều Vương điện hạ phải dè chừng hơn một ít](#)
123. [Chương 123: Đây là kỳ tích võ học gì vậy?](#)
124. [Chương 124: Trở về Giang Nam](#)
125. [Chương 125: Thể hiện lễ nghĩa lần đầu ra mắt nhà nhạc phụ](#)
126. [Chương 126: Liễu Huyền An nghĩ thầm, như thế... cũng được](#)
127. [Chương 127: Thắng chắc](#)
128. [Chương 128: Cuộc sống ở vương thành \(1\)](#)
129. [Chương 129: Cuộc sống ở vương thành \(2\)](#)
130. [Chương 130: Cuộc sống ở vương thành \(3\)](#)
131. [Chương 131: Cuộc sống ở vương thành \(4\)](#)
132. [Chương 132: Hành trình Tây Bắc \(1\)](#)
133. [Chương 133: Hành trình Tây Bắc \(2\)](#)
134. [Chương 134: Hành trình Tây Bắc \(3\)](#)

Chương 1: Sống có gì vui, chết có gì khổ, sao phải phí sức

Chủ nhân Bạch Hạc Sơn Trang, Liễu Phát Thư, đương thời được tôn vinh là thiên hạ đệ nhất thần y.

Mấy năm trước thời cuộc rối ren, ông từng dẫn ba ngàn đệ tử trong nhà xuôi nam trừ ôn dịch, lên bắc chữa thương binh, cúc cung tận tụy xứng danh lương y như từ mẫu.

Bây giờ tình hình đã an ổn hơn một chút, lại bắt đầu chữa thương cho chư vị đại hiệp giang hồ — — Đại hội võ lâm lần trước tổ chức để chọn ra minh chủ, cho nên thường xuyên có người đứt tay gãy chân nằm trên cang được người ta khiêng vào sơn trang.

Bá tánh rất kính trọng Liễu trang chủ, nếu chỉ là bệnh vặt như đau đầu nhức óc thậm chí còn ngại không dám làm phiền đệ tử Liễu gia, ai ai cũng biết công việc thường ngày của những người trong tòa sơn trang kia đều là đoạt mệnh từ tay từ thần.

"Lần trước ta bị nôn ra máu, là Tiểu Thất Tử xem bệnh cho đấy."

"Tiểu Thất Tử là ai?"

"Đầy tớ mua củi trong Bạch Hạc Sơn Trang."

Xem đi, đến đầy tớ còn lợi hại như vậy huống gì là mấy vị công tử chính tông, tùy ý xách ra một vị cũng có thể xem là "Hoa Đà tái thế".

Ngoại trừ nhị công tử Liễu Huyền An.

Y nổi tiếng khắp thành là một tay ăn chơi lêu lổng, còn cực kỳ lười biếng. Ưu điểm duy nhất có lẽ là dung mạo, mi tựa núi xa mắt như hoa đào, gior tay nhắc chân cũng đủ toát ra quý khí phong lưu, tóm lại là rất xinh đẹp. Thế nhưng một người đẹp như tiên như họa lại cố tình không ra cửa lớn không chui cửa nhỏ, tối ngày chỉ giam mình ở lầu thủy tạ trong tiểu viện riêng, nằm ườn trên ghế mềm nhìn trời nhìn mây, ngắm hoa chơi chim rồi thẩn thờ xem mưa rơi tí tách xuống mái hiên nhà.

Liễu Phát Thư đứng trước cửa viện, nói với đứa con sâu gạo nhà mình rằng: "Đứng dậy mà vận động chút đi chứ."

Liễu Huyền An rất biết nghe lời: "À."

À một tiếng xong bèn nhắc nửa người lên, phe phẩy quạt mấy cái xem như vận động.

Liễu Phát Thư tức giận đến choáng váng.

Liễu phu nhân khuyên con trai: "Bây giờ đại ca đang ở Tàng Thư Lô, con viết chữ đẹp, qua giúp nó chép sách thuốc đi, việc này không cần dùng đầu óc. Chép xong thì đưa cho người của Thái Y Viện, bọn họ sẽ sửa sang lại rồi phân phát cho toàn bộ Đại Điểm, trị càng nhiều bệnh, cứu càng nhiều người."

Liễu Huyền An không nhúc nhích, cũng không đáp ứng, y vẫn nằm yên trên ghế nhìn một đám mây trôi nhẹ cuối chân trời, nửa ngày mới trả lời một câu: "Sống có gì vui, chết có gì khổ, sao phải phí sức."

Liễu Phát Thư không nói hai lời, tóm một cây gậy muốn đánh người.

Liễu phu nhân vội vàng ngăn lại.

Liễu Phát Thư thổi râu trừng mắt: "Nếu hôm nay con bị bệnh, ta có nên cứu con không?"

Liễu Huyền An trả lời: "Cứu cũng được mà không cứu cũng được, sao cũng được cả."

Liễu Phát Thư giận hộc máu, ném gậy về phía y.

Liễu Huyền An không trốn, đầu bị nện một cục sưng vù.

Người bên ngoài viện nghe thấy tiếng động, vội vàng chạy vào khuynh giải. Liễu phu nhân lo lắng con trai nhưng lại không muốn để người ta cho là mình cứng chiều quá, vì thế lạnh giọng quát lớn: "Còn không mau đi Tàng Thư Lôu giúp đại ca đi!" Thuận tiện để nó xem vết thương cho.

Liễu Huyền An lên tiếng, chậm chạp đứng dậy, có lẽ vì đầu bị nện hơi choáng nên y không đi về phía cửa viện mà cứ thế lao đảo lao xuống hồ nước.

"Tùm" một tiếng.

Chìm nghim.

Liễu trang chủ và Liễu phu nhân cùng trợn mắt há mồm.

Hạ nhân khắp viện nhanh chóng hô hoán xông lên cứu người, vừa cứu vừa run sợ trong lòng, nhị công tử này rơi xuống nước không thấy quấy đạp cũng không giãy giụa, chẳng lẽ cứ thế mà... đi?

Nhưng tất nhiên Liễu Huyền An không chết nhanh như vậy, y chỉ nằm sấp dưới nước hoang mang cảm khái, ồ, hóa ra chết là như thế này, trong lòng cũng không hề hoảng loạn, con người mà, không thể sống được dưới nước.

Lĩnh hội xong, y nhắm mắt lại, trong lúc mọi người đang gắng sức cứu mình thì thản nhiên ngất xỉu.

Câu chuyện này quá mức hoang đường, vì thế sau đó toàn bộ sơn trang, toàn thành trấn thậm chí là toàn Đại Điểm đều biết Liễu nhị

công tử của Bạch Hạc Sơn Trang thà nhảy hồ tự vẫn cũng không muốn giúp người nhà chép sách.

Chết danh thiên hạ đệ nhất lười.

Liễu phu nhân không còn cách nào khác đành khuyên nhủ tướng công, nói nhà mình gia nghiệp lớn, nuôi không một đứa con thì hại gì? Hơn nữa lười cũng có cái tốt của lười, ngày trước y còn hơi siêng năng ra ngoài chơi, kết quả lọt vào mắt xanh công chúa xuôi nam du ngoạn, suýt nữa bị bắt làm phò mã.

Dựa theo trình độ coi trọng Bạch Hạc Sơn Trang của Hoàng thượng, mối hôn sự này lý ra có thể thành, cuối cùng vì sao lại không thành? Chủ yếu là vì đủ loại chiến tích của Liễu Huyền An quá mức dọa người, Hoàng thượng không thể chấp nhận muội muội mình gả cho một tên kỳ quặc như vậy, cho nên đành hạ mình khuyên giải.

Bá tánh nghe xong chuyện đều vô cùng tiếc nuối, trong lòng ai lại không nuôi mộng một bước lên trời làm hoàng thân quốc thích cơ chứ? Liễu Huyền An thì ngược lại, phú quý đã dâng đến tận cửa, chỉ vì bản thân bất tài không nghề không nghiệp mà cơ hội cứ thế bốc hơi.

"Các người nói xem, nếu từ hôm nay trở đi Liễu nhị công tử tỉnh ngộ, ngày đêm khắc khổ đèn sách, còn có thể cưới được công chúa hay không?"

"Khắc khổ cái gì, ta nghe nói y còn không biết Tàng Thư Lâu nhà mình nằm ở chỗ nào, học đường cũng lên không đủ hai năm."

Lời đồn đãi cứ như vậy một truyền trăm, làm cả thành náo nhiệt một khoảng thời gian.

Người ta nói không hoàn toàn sai, Liễu Huyền An đúng là không biết vị trí Tàng Thư Lâu mới xây của nhà mình, chỉ quen thuộc tòa nhà cũ nằm sau núi mới sập năm ngoái mà thôi.

Học đường cũng xác thật đi một buổi nghỉ ba tháng, khi đó y khoảng bốn năm tuổi, không trốn đi đâu xa, chỉ ngồi trong Tàng Thư Lâu lật sách, không phân loại không chọn đầu mục, tốc độ lật giấy soàn soạt có thể so với đầu bếp nhào mì.

Người bình thường hiển nhiên không đọc sách như vậy, cho nên tất cả người lớn đều cho rằng Liễu nhị công tử đọc dối. Cứ như thế, Liễu Huyền An một mình đọc hết một vạn ba ngàn chín trăm tám mươi hai quyển sách cất trong lầu, đến khi trở lại học đường, y mới phát hiện lão tiên sinh râu dê vẫn đang gật gù giảng về những nội dung y hết ngày trước.

Bị kinh sợ đến ngây người.

Sau khi y ngồi xuống, trông thấy bạn ngồi cùng bàn vẫn vì thế mà vò đầu bứt tai như thể hoàn toàn không hiểu gì hết, kinh ngạc lại tăng thêm một tầng, do dự mãi mới không nhin được hỏi: "Mấy năm nay ngươi làm gì thế?"

Bạn cùng bàn nhìn y đầy kỳ quái: "Đương nhiên là học tập rồi, nghĩ ai cũng ham chơi như ngươi sao, chúng ta học hành vất vả lắm."

Liễu Huyền An còn muốn hỏi tiếp, tiên sinh dạy học đã đứng bên cạnh quở mắng, ngươi không đi thì thôi, vừa tới đã kéo người khác nói chuyện riêng, nhiễu loạn trật tự lớp học, phải phạt.

Liễu nhị công tử vô duyên vô cớ ăn một trận khế tay, từ đó trở đi không bao giờ chịu đến học đường nữa.

Y cũng không tiếp tục đi Tàng Thư Lâu, bởi vì trong đầu y đã có ba ngàn đại đạo lưu chuyển sinh động như thật, mà giữa biển mây cuộn cuộn, chư vị tiên hiền thượng cổ và quan điểm của bọn họ sáng rọi như sao. Liễu Huyền An cũng chậm rãi cảm thấy tư tưởng của mình bay bổng tựa chim bằng trên gió lốc, như cá côn ngoài Đông Hải, tồn tại huy hoàng tráng lệ sánh cùng thiên địa.

So với tư tưởng vĩnh hằng, thể xác nhỏ bé này quá tầm thường không đáng nhắc đến.

Liểu Huyền An thở dài một tiếng, nhắm mắt nghe tiếng gió phất qua tai, thân lẫn tâm đều cực kỳ thả lỏng.

Suy nghĩ đến chỗ nhập thần, khóe môi y hơi kéo lên giữa muôn ngàn cánh hoa bay, cười đến rung động... rung động toàn bộ tiểu viện, bởi vì toàn thành, thậm chí cả Đại Diễm không ai có thể trông thấy cảnh tượng mỹ lệ này, chỉ có mấy nha hoàn trong viện đỏ bừng mặt điên cuồng vò khăn tay, trong lòng nghĩ thầm, tương lai nhất định phải tích góp tiền bạc cho tốt, lỡ như, lỡ như được gả cho nhị công tử thì sao, y lười như vậy, hẳn là tổn kém rất nhiều tiền bạc.

Ngày tháng cứ như vậy trôi qua, đến thời điểm Liễu Huyền An sắp tròn hai mươi tuổi, lại có một tin tức truyền đến Bạch Hạc Sơn Trang, vẫn là tin từ trong cung, vẫn liên quan đến hôn sự.

Liểu phu nhân giật mình: "Sao lại tới nữa rồi, cô công chúa kia thích Huyền An đến thế cơ à?"

Liểu Phát Thư đưa mật hàm cho bà: "Không phải Huyền An, là A Nguyệt, trong thư này nói Hoàng thượng muốn chúng ta gả A Nguyệt cho Kiêu Vương điện hạ."

A Nguyệt, đại danh Liễu Nam Nguyệt, là tam muội muội của Liễu Huyền An, năm nay vừa tròn mười sáu tuổi.

Về phần Kiêu Vương Lương Thú được nhắc đến trong thư, con trai thứ ba của tiên hoàng, hiện là đại nguyên soái đóng quân ở Tây Bắc. Ngày còn trẻ Liễu trang chủ từng dẫn đệ tử lên miền bắc tiếp viện, gặp qua hắn một lần, khi đó Lương Thú chỉ là thiếu niên tay cầm đoản kiếm, không ngờ chớp mắt một cái đã đến tuổi đón dâu.

Đối với việc hôn nhân này, Hoàng thượng để tâm suy xét là vì lần trước đã cự tuyệt công chúa cưới Liễu Huyền An, cảm thấy quá không coi trọng mặt mũi Bạch Hạc Sơn Trang, bây giờ phải trấn an

một phen. Hấn quét một vòng trong triều, chỉ lọc ra được mỗi tam đệ nhà mình là đang chờ gả... cưới, thế là tính toán tác hợp cùng Liễu Nam Nguyện.

14

Lương Thú suốt đêm tiến cung: "Mong hoàng huynh suy nghĩ lại."

Liễu Phát Thư cũng rất muốn Hoàng thượng suy nghĩ lại, chủ yếu vì thanh danh vị nguyên soái này không được tốt cho lắm, tuy trăm trận trăm thắng nhưng thô bạo khát máu, chiến lợi phẩm mỗi năm nộp cho triều đình chưa từng có thứ gọi là "tù binh". Thế tù binh đi đâu? Tương truyền phía tây thành Nguyệt Nha có một mảnh hoang mạc, đá tảng sỏi cát ở nơi đó bị máu nhuộm thành màu đỏ thẫm, gió mạnh thổi qua, tiếng khóc than không dứt tựa như đang trấn an mấy vạn ma quỷ âm hồn, rất âm trầm đáng sợ.

Triều thần vì thế mà dâng tấu thư khuyên giải, bọn họ uyển chuyển mở lời, nói tuy tam vương gia chiến công hiển hách, nhưng loại chuyện như chém giết tù binh thật sự quá không nhân đức.

Lương Dục ngồi trên long ỷ, không mẫn không nhạt hỏi: "Chư vị ái khanh có ai từng tận mắt chứng kiến cảnh chém giết tù binh chưa?"

Phía dưới im bật. Tây Bắc khổ hàn, lại thường xuyên có chiến sự, đương nhiên mọi người không muốn đặt chân đến, nhưng Vương gia chưa từng dâng tấu xin triều đình phí tổn nuôi tù binh hình như cũng là chuyện thật mà?

Lương Dục kiên nhẫn trả lời: "Bởi vì tam đệ của trẫm quan ngại quốc khố đang trống rỗng, cho nên ngàn ấy năm luôn thắt lưng buộc bụng, dùng bổng lộc của chính mình đi nuôi đám tù binh kia."

Lý do này ảo diệu ngang với tuyên bố tù binh không cần ăn cần mặc chỉ uống gió Tây Bắc sống qua ngày, nhưng Thiên tử đã nói như vậy, triều thần đành thức thời im miệng, chỉ có một kẻ lỗ mãng vẫn gân cổ

lên bầm: "Bổng lộc của Vương gia hình như không đủ nuôi được ngàn ấy người."

"Hóa ra Tiền đại nhân cũng biết đó là một khoản chi lớn." Lương Dục nâng mắt hòa ái nhìn lão ta, "Nếu đã như thế, chi bằng ái khanh quyên ra một năm bổng lộc để đỡ đần Vương gia đi."

Tiền đại nhân: "....."

Mấy vị đại nhân còn lại thấy tình thế không ổn, bèn vội vàng lấy cớ cáo lui.

Đợi cho bốn phía không người, lúc này Lương Dục mới thu lại nụ cười giả dối, rút một cây bút ra nổi giận đùng đùng viết chữ, Sau này đừng tạo thêm việc cho trẫm làm nữa!

Viết xong thì phong lại bằng sáp đỏ, kèm với một xe hoàng kim và ba mươi đàn rượu, phái người ngày đêm đưa lên đại doanh Tây Bắc.

Đoàn xe ùn ùn rời khỏi vương thành, thế là tất cả mọi người đều biết Hoàng thượng thiên vị Kiêu Vương đến hạ cỡ nào, chỉ thiếu nước viết thẳng lên mặt.

Từ đó trở đi không có ai dám nhiều lời một câu.

Liễu Phát Thư cảm thấy một người như vậy, thủ vệ biên cương tất nhiên là mãnh tướng, nhưng một khi đề cập đến chuyện thành thân lại có chút... thôi được rồi, không chỉ một chút, là cực kỳ, cực kỳ không thích hợp.

Liễu Nam Nguyệt nghe xong cũng như sét đánh ngang tai, bởi vì nàng luôn ao ước được gả cho một công tử văn nhã yếu đuối mong manh, bây giờ lại biến thành tên cục súc cuồng chém giết, hai bên thật sự chênh lệch quá lớn, vì thế liền nắm khăn tay đi tìm bạn khuê mật khóc lóc kể lể, kể lể xong vẫn không muốn về nhà, bèn trốn ở trà lâu nghe tiên sinh kể chuyện.

Đến chập tối, Liễu Huyền An mới phe phẩy quạt thành thoi đi tìm muội muội.

Không còn cách nào khác, bởi vì trong nhà chỉ có y là rảnh rỗi nhất.

Liễu Nam Nguyên kéo tay nhị ca tố khổ: "Dựa vào đâu mà bắt ta cưới?"

Liễu Huyền An phụ họa: "Đúng vậy, dựa vào đâu."

Liễu Nam Nguyên tiếp tục: "Ta nghe nói hãn giết người như ngóe."

Liễu Huyền An cảm thấy điểm này cũng bình thường thôi, thú biên vệ quốc không thể văn hoa như mấy lời trong miệng tiên sinh thuyết thư, xuân hoa thu nguyệt oanh yến vờn quanh, nhưng y lười giải thích với muội muội, đành ậm ừ vài câu cho xong chuyện.

Liễu Nam Nguyên nói đến chỗ thương tâm lại muốn rơi lệ: "Nhị ca, huynh nói xem, nếu huynh là ta, lúc này bị ép cưới Vương gia thì nên làm thế nào?"

"Nếu ta là muội, phải gả cho một người như vậy," Liễu Huyền An ngẫm nghĩ, "Có lẽ sẽ nhảy hồ."

Dù sao kể từ lần nhảy hồ đó, cha mẹ không còn nhắc chuyện đi Tàng Thư Lô chép sách nữa.

Liễu Nam Nguyên hạ giọng: "Có hữu dụng không?"

Liễu Huyền An từ kinh nghiệm của bản thân mà gật đầu: "Hữu dụng."

"Được!" Liễu Nam Nguyên vỗ bàn, "Chờ ta xem được ngày hoàng đạo, lập tức đi nhảy hồ!"

Ở trong góc cách đó không xa, một đám người nghe mà trợn mắt há mồm... Chủ yếu là phó tướng trợn mắt há mồm, còn chính chủ Lương Thú thoát nhìn vẫn giữ tư thái lười nhác tùy ý như cũ, đỉnh mày sắc bén cũng giãn ra, một ngón tay gác lên bậu cửa sổ đánh

nhịp lên thành chén như thể hoàn toàn không nghe thấy tiếng nói chuyện của hai huynh muội cách vách. Lần này hấn xuôi nam không phải vì chiến sự cho nên không đeo mũ giáp nặng nề, Hoàng thượng ôm tâm thái đi cầu thân, lệnh cung nhân gấp gấp may cho hấn mười bộ y phục mới, đổi thành tóc buộc kim quan, áo đen ánh vàng, trong tay nắm trường kiếm lỏi lặt tựa như công tử danh môn giang hồ ra ngoài tuần du, ngồi trong trà lâu uống chưa hết một ấm nước đã nhận được ba chiếc khăn tay thêu uyên ương.

Đoàn người vốn đến thành Bạch Hạc để gặp mặt Liễu trang chủ, bởi vì Hoàng thượng tin tưởng đây là một mối nhân duyên tốt đẹp vững chắc kinh thiên động địa, kiểu gì cũng phải bắt đệ đệ lưu manh nhà mình tận mắt nhìn thấy tiểu thư Liễu gia.

Lương Thú: "Thần đệ ——"

Lương Dục: "Quân phí giảm một nửa."

Lương Thú: "Ngày mai liền đi thành Bạch Hạc."

Lương Dục: "Rất tốt."

Đi trên đường một đám bộ hạ còn ba hoa chích chòe cảm thán, với quân công hiển hách, bộ dạng lại đường hoàng khí phách của Vương gia, không phải đi đâu cũng bị cướp liền tay sao? Lỡ như thật sự lọt vào mắt Liễu tam tiểu thư, người ta đòi sống đòi chết, không phải Vương gia nhất quyết không chịu gả thì biết làm sao cho phải?

Ấy da, sầu quá, sầu quá đi.

Kết quả trăm triệu không ngờ tới, không cần sầu, tiểu thư nhà người ta không phải cự tuyệt bình thường, mà là thà nhảy hồ tự sát cũng không muốn đồng ý.

Quá xấu hổ, quá sỉ nhục!

Chờ huynh muội Liễu gia rời khỏi, phó tướng mới cẩn thận quay đầu quan sát vẻ mặt ngoài cười trong không cười của Lương Thú nửa ngày, cố gắng khiến ngữ điệu mình nghe trầm thấp lại trung thành hơn một ít: "Chúng ta còn đi Bạch Hạc Sơn Trang nữa không?"

Ngón tay Lương Thú buông thành chén ra, gật nhẹ đầu: "Đi."

Chương 2: Có thể thấy là chải chuốt ở trình độ đi xem mắt cầu thân

Màn đêm buông xuống, cả tòa thành Bạch Hạc bị mưa phùn xào xạc bao trọn, trên con hẻm nhỏ lát đá xanh phản chiếu một chuỗi ánh đèn lồng, là quang cảnh yên tĩnh độc hữu vùng Giang Nam.

Lương Thú ngồi cạnh bàn nhắm mắt thưởng thức tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ, một bàn thức ăn vẫn chưa đụng vào nửa phần. Mắt thấy đồ ăn sắp nguội, phó tướng ở một bên đành hắng giọng: “Vương gia — —”

“Mang xuống hết đi.”

Phó tướng: “.....”

Hắn tên Cao Lâm, lớn lên trong quân doanh Tây Bắc, hơn mười tuổi đã xông pha chiến trường trải qua vô số lần cửu tử nhất sinh. Hiện giờ công lao có, địa vị có, sự đời lại chưa thấy được mấy dịp, cho nên lần này Lương Thú cố ý chọn hắn đi theo mình trở về vương thành phồn hoa thăm thú, vốn có ý tốt, ai ngờ nửa đường lại mọc ra một mối hôn sự.

Sau một lát, Lương Thú mở mắt ra hỏi: “Người muốn nhìn ta bao lâu nữa?”

Ánh mắt Cao Lâm vẫn dừng trên mặt Lương Thú, hắn cũng buồn bực lắm chứ, chưa cần nhắc địa vị hay quân công, chỉ cần gương mặt này thôi, làm gì lại đến nông nổi thà tự sát cũng không muốn gả? Nói đi phải nói lại, vị tiểu thư Liễu gia kia quá không biết nhìn người, không gả thì thôi, vì sao còn phải chạy ra trà lâu khóc lóc kể lể, nhìn đi, Vương gia nhà ta oán giận đến không thiết ăn uống rồi.

Nghĩ đến đây, Cao Lâm cố ý thả chậm ngữ điệu, săn sóc quan tâm: “Dù sao nếu ta là một cô nương, nhất định không phải Vương gia không chịu gả.”

Mí mắt Lương Thú giật nhẹ, hấn ngẩng đầu nhìn, mà Cao Lâm cũng rất phối hợp, vội vàng bày ra tư thái động tâm liếc mắt đưa tình. Ánh nến nhảy múa, hai chiếc bóng thành đôi, Lương Thú nhìn thẳng hấn một lát, cảm giác đầu cực kỳ đau: “Sau này người cách xa ta một chút.”

Cao Lâm cười gượng: “Thế thì Vương gia ăn vài miếng đi, món vịt hoa quế này không tệ lắm, ăn xong ta lập tức đi ngay.”

Lương Thú liếc nhìn món vịt đầy dầu mỡ trên bàn, vẫn không có hứng thú ăn uống. Đúng lúc này ngoài cửa đưa vào một phong thư có lạc khoản là một mảnh trắng rằm, Trình Tố Nguyệt.

Nàng là nghĩa muội của Cao Lâm, cũng sinh ra trong quân doanh, lúc nhỏ nhìn không ra đẹp xấu, chỉ là một đứa trẻ hoang dã lăn lộn bùn đất cùng đám đàn ông con trai, chớp mắt càng lớn càng xinh đẹp. Bản lĩnh nàng cũng không nhỏ, thời chiến có thể cưỡi ngựa, thời bình biết quản lý sổ sách, biết nấu cơm xem bệnh, chỉ không được học hành đàng hoàng, bây giờ còn chưa thuộc hết mấy chữ chi, hồ, giả, dã.

Cao Lâm buồn bực mở giấy viết thư: “Không mau đến thành Bạch Hạc đi, bắt chức tú tài thư thần cái gì... Hả! Bị người ta bắt cóc?”

Trong thư Trình Tố Nguyệt diễn rất tròn vai cô nương khuê tú yếu mềm, khóc lóc kể mình vừa đi ngang qua núi Phục Hồ đã bị một đám sơn phi bắt đi, sau khi huynh trưởng và tam công tử nhận được thư phải lập tức mang vàng bạc đích thân đến chuộc người, không nên chậm trễ.

Cao Lâm không nghĩ ra, đám người này nếu có thể bắt trời được A Nguyệt chứng tỏ thân thủ bất phàm, thế thì làm cướp làm gì nữa.

Hơn nữa sơn trại còn được xây trên núi Phục Hồ, dãy núi mười tám đỉnh liên tiếp vừa cao vừa hiểm trở, cây cối rậm rạp cổ thụ che trời, khi vượn chuyền dây leo dày đặc như ma lượn trên đầu, một trận mưa trút xuống đến cục đá cũng phải mốc meo, ai lại ăn no rảnh rồi cư ngụ ở đó?

Lương Thú nói: “Đám người kia không phải đối thủ của nàng.”

“Hả?” Cao Lâm chần chừ, lại đọc thư cân nhắc lần nữa, nếu thật sự bị giam không chạy được, chỉ cần yêu cầu một mình mình mang vàng bạc đi chuộc là được rồi, cần gì phải cố ý thêm “tam công tử” vào.

Nghĩa là gặp vấn đề lớn rồi. Dựa theo tác phong xưa nay của Trình Tố Nguyệt, trừ phi gặp chuyện trời nghiêng đất sụp, nếu không tuyệt đối sẽ không lôi kéo cả Lương Thú vào cuộc. Nhưng rốt cuộc chuyện gì mới được tính là chuyện lớn trong mắt Trình cô nương? Lang tộc đột kích thành Xuân Phong không tính, Ngọc Môn gặp nạn đối không tính, sông Bạch Long có đại hồng thủy cũng không tính — — bởi vì những phiền toái cỡ này nàng đều có thể tự nghĩ ra biện pháp giải quyết, cho nên không cần, lại càng không thể làm phiền lòng Vương gia.

Núi Phục Hồ kia đang giấu bí mật gì mà còn quan trọng hơn cả ngoại tộc, thiên tai hay hồng thủy? Nghĩ đến đây, Cao Lâm khó tránh khỏi tò mò, liền thử hỏi thăm: “Vương gia định bao giờ thì xuất phát?”

“Ngày mai.”

“Ngày mai?” Cao Lâm hơi dừng lại, “Nhưng phía Bạch Hạc Sơn Trang... Hoàng thượng đã có lệnh, cho dù lúc này trên trời hạ mưa đao cũng không được trì hoãn việc hôn nhân của Vương gia.”

“Bây giờ người đi một chuyến nói với Liễu trang chủ, chờ bốn vương xử lý xong sự vụ phiền toái trước mắt đã, ngày khác lại tới cửa bái kiến.” Lương Thú lại nói, “Còn nữa, người hôm nay ở trà lâu có lai lịch thế nào?”

“Liễu Huyền An, nhị ca ca của Liễu cô nương.” Cao Lâm đáp, “Tiếng tăm không nhỏ, là công tử ca ăn chơi trác táng thà nhảy hồ tự vẫn cũng không chịu chép một trang sách, bị truyền thành trò cười khắp thiên hạ. Nếu tính toán tỉ mỉ, hôm nay Vương gia phải đến thành Bạch Hạc cũng một phần nhờ công sức của y.”

Lời này không giả, nếu không có sự kiện công chúa nhắm trúng Liễu Huyền An thì đã không kéo theo một loạt chuyện phiền toái sau này.

Lương Thú gật đầu: “Mang y theo.”

“Đưa y theo làm gì?” Cao Lâm không thể hiểu nổi. Tuy hẳn cũng cảm thấy Liễu Huyền An khá dở hơi toàn làm chuyện quái đản, ánh mắt còn không tốt, nhưng dù sao cũng là con trai ruột Liễu Phát Thu. Cho nên hẳn đành bóng gió nhắc nhở Vương gia nhà mình một chút, người ta là công tử của Bạch Hạc Sơn Trang, nếu không có lý do chính đáng sợ là thuyết phục không được, càng không thể vì tư thù mà tùy tiện kéo người ta ra nấn bóp theo ý mình, vẫn là thôi đi.

“Cứ nói bốn vương muốn tìm hiểu thêm về Liễu cô nương.” Lương Thú phát tay, “Được rồi, đi sớm về sớm.”

Cao Lâm: “.....”

Lý do này tuy nghe miễn cưỡng cũng hợp lý, nhưng trong lòng Cao Lâm biết rõ, chiếu theo tính tình của Vương gia, sự vụ này cùng với “tìm hiểu thêm về Liễu cô nương” hoàn toàn không có nửa xu quan hệ, ngược lại dính dáng nhiều đến câu “thà nhảy hồ” của Liễu Huyền An hơn. Hẳn hiểu trình độ coi trọng Liễu gia của Hoàng thượng, đương nhiên không muốn mọi chuyện đi quá xa. Nhưng khuyên lại khuyên không được, cuối cùng chỉ có thể thở ngắn than dài đi Bạch Hạc Sơn Trang một chuyến, nghĩ thầm vạn nhất Liễu thần y sốt ruột thương con, không nỡ để người ra ngoài thì sao. Chỉ cần ông ta có ý ngăn trở, chuyện này vẫn còn có đường cứu vãn.

Kết quả nghĩ cũng không cần nghĩ, Liễu Phát Thư nghe xong ngọn nguồn đã đáp ứng cực kỳ dứt khoát, lập tức sai gia nhân chạy ra nhà thủy tạ khiêng nhị công tử lên, tư thế không khác gì chuẩn bị đóng gói người mau chóng đưa vào khách điếm. Cao Lâm vội đứng ra khuyên can, thật ra không cần gấp gáp như vậy, sáng mai, sáng mai chúng ta mới lên đường.

“Nói rồi đấy nhé.” Liễu Phát Thư kéo tay Cao Lâm, ánh mắt tha thiết, “Sáng mai nhất định phải lên đường!”

Hầu kết Cao Lâm hơi trợn: “Vâng.”

Vì sao người Liễu gia ai cũng kỳ quặc như vậy. Đứa nên gả cho Vương gia thì không chịu gả, đứa nên giữ thì không muốn giữ, mỗi nước cờ đều đi cực kỳ chính xác ra khỏi phạm vi dự đoán của Cao phó tướng, đây chẳng lẽ chính là sự khác biệt giữa người trong giang hồ và người của quân doanh sao?

Mà ở trong hậu trạch, Liễu Nam Nguyên cũng đã nghe ngóng được hết câu chuyện, lập tức chạy sang viện nhị ca thương lượng làm sao lợi dụng cơ hội này mà hủy bỏ mối hôn sự.

“Việc cũng không khó.” Liễu Huyền An xòe quạt ra quạt gió cho muội muội mồ hôi đầy đầu, “Hắn thích dạng người gì, ta miêu tả ngược lại là xong, ngoại trừ dung mạo ra, bản tính tính tình có cái gì là không sửa được đâu?”

Liễu Nam Nguyên cảm thấy đó đúng là biện pháp hay.

Liễu Huyền An lại hỏi: “Nói ta nghe một chút, muội không muốn gả cho Vương gia, thế thích kiểu người nào?”

Liễu Nam Nguyên trả lời không nghĩ ngợi: “Ta thích kiểu diện mạo văn nhã, khéo môi mang cười, vóc dáng cao gầy, văn chương lai láng, da dẻ trắng nõn, thân thể yếu ớt một chút, dễ bị đau dạ dày, gặp gió là ho khan... huynh cười cái gì!”

“Không cười không cười.” Anh mắt Liễu Huyền An đầy xuân phong, lấy quạt gõ gõ lên đầu nàng, “Yên tâm, ta sẽ giúp muội gả cho lang quân như ý.”

“Nói phải giữ lời nha!”

Liễu Nam Nguyên và y trịnh trọng đập tay, cứ như vậy phó thác tương lai của mình vào tay nhị ca thất học thất nghiệp vang danh cả nước.

Chờ Liễu Nam Nguyên đi khuất, Liễu Huyền An mới ngồi dậy khỏi chiếc giường yêu dấu, sai đầy tớ đi thu dọn hành trang. Đối với chuyện phải đi núi Phục Hồ lần này y không có cảm xúc mâu thuẫn gì, lúc trước không ra cửa là vì không cần thiết, bây giờ đã có lý do chính đáng, thế thì ra một chút cũng không sao.

Cùng lúc đó, phản ứng của Liễu phu nhân lại lớn hơn, một bên bà cũng suy nghĩ giống tướng công nhà mình, trông mong con trai có thể ra ngoài học hỏi thêm một ít, đừng cả ngày chỉ nằm ườn. Nhưng mặt khác bà cảm thấy núi Phục Hồ là nơi hiểm trở kỳ quái, cho dù được binh mã triều đình hộ tống suốt một đường cũng không tránh khỏi lo lắng, liền suốt đêm sắp xếp một đoàn người, ra lệnh bọn họ phải chăm sóc tốt cho nhị công tử.

Liễu Huyền An nói: “Mẫu thân yên tâm, con biết nên làm thế nào.”

Liễu phu nhân thờ dài, kéo y ngồi xuống đình hóng mát: “Con muốn giúp A Nguyên cũng phải để ý đến thể diện hoàng gia, chớ có quá phận. Ta nghe phụ thân con nói, vị Kiêu Vương điện hạ kia không phải người dễ ở chung, trên đường đi con phải cẩn thận, tuyệt đối đừng gây sự xích mích gì với hắn.”

Liễu Huyền An đồng ý hết, sau khi đưa mẫu thân về phòng ngủ lại sang chỗ phụ thân nghe thêm vài câu dạy dỗ, cuối cùng mới ngáp ngấn ngáp dài trở về đình viện thủy tạ tắm rửa ngủ một giấc.

Những người còn lại ở Bạch Hạc Sơn Trang lại không thể ngủ, tiếng xe đẩy cát ca cát kết vận chuyển đủ thứ cần thiết vang đến hơn nửa đêm. Tuy ở trong lòng Liễu nhị công tử, đắc đạo chung cực hẳn là phải tích cốc, chỉ cần ăn gió uống sương rồi cưỡi lên nhật nguyệt tiêu dao cùng trời đất, nhưng trước mắt y chưa đạt đến cảnh giới thần tiên này, không thể không ăn cơm.

Kỳ thật không chỉ Bạch Hạc Sơn Trang, Liễu Huyền An rời nhà cũng là một sự kiện hiếm lạ trong mắt bá tánh toàn thành, cho nên mới sáng sớm mọi người đã đứng kín hai bên đường xem náo nhiệt, có người còn hào hứng vỗ tay. Âm thanh ầm ĩ truyền vào tận trong khách điếm, Lương Thú nhíu mày: “Chuyện gì thế?”

Cao Lâm đáp theo sự thật: “Hồi bẩm Vương gia, không có việc gì, Liễu nhị công tử đã tới rồi, đang chờ trước cửa khách điếm, có cần mời bọn họ vào trong trước không?”

Lương Thú lười biếng khoác áo bước xuống giường: “Không cần.”

Cao Lâm ghen hống, vì sao lại không cần, chưa xuất phát đã trắng trợn nhắm vào người ta sẽ có vẻ như chúng ta quá không lễ nghĩa.

Lương Thú đi ngang qua cửa sổ thì tùy tiện nhìn thoáng một cái, trên đường có ít nhất mười bảy mươi tám cỗ xe ngựa, tính cả hộ vệ và tôi tớ cũng đủ xếp kín ba bốn con phố.

“.....”

Cao Lâm ở bên cạnh giải thích: “Nghe nói vị Liễu nhị công này trước giờ cầm y ngọc thực, hôm nay đi xa mà không biết chúng ta phải đi diệt phi, cho nên mang theo nhiều tùy tùng cũng bình thường.”

Lương Thú không vui: “Đuổi đi.”

Cao Lâm lĩnh mệnh xuống lầu tìm được quản gia Bạch Hạc Sơn Trang. Hắn không nói rõ chuyện đi diệt thổ phi, chỉ nói Vương gia

không muốn kinh động bá tánh ven đường, cho nên hạ lệnh tất cả không được rêu rao gây chú ý.

Quản gia lộ vẻ mặt khó xử, đang không biết phải trả lời thế nào, trong xe ngựa đã truyền ra một câu: “Không sao, Trung thúc, thúc dẫn người về nhà đi, để A Ninh lại cho ta là đủ.”

Cao Lâm trấn an: “Liễu công tử yên tâm, có Vương gia ở đây, chuyến này tuyệt đối sẽ không có sự cố gì.” Bởi vì bản thân Vương gia chính là phiền phức lớn nhất rồi.

Hắn trái lương tâm nuốt nửa câu sau vào bụng, vừa lừa vừa dỗ đoàn người Bạch Hạc Sơn Trang quay về, chỉ còn xe ngựa của Liễu Huyền An đứng lè loi trước cửa khách điếm.

Mà Lương Thú vẫn chưa bước xuống lầu.

Cao Lâm nghĩ thầm không biết chải chuốt kiểu gì mà tốn thời gian đến thế, cho nên đích thân lên lầu xem thử, mới phát hiện ra Vương gia nhà mình chưa thay xong quần áo.

Lương Thú đứng giữa phòng ngủ dang rộng hai tay, cổ áo nửa khép nửa mở, một đám tóc bện rợn vây quanh, vải gấm trên người ánh xạ lóng lánh, cổ áo thêu hoa văn, nút áo khảm bạch ngọc, có thể thấy là chải chuốt phô trương ở trình độ đi xem mắt đối tượng tương thân.

Cao Lâm hoàn toàn không hiểu phần long trọng này dùng để làm gì: “Vương gia, không phải chúng ta không đi Bạch Hạc Sơn Trang nữa sao?”

“Không đi, ăn mặc cho đám người ngoài cửa kia xem.” Lương Thú nhàn nhạt hất cằm, “Tuy không thể đi Bạch Hạc Sơn Trang, nhưng tâm bốn vương vẫn hướng về nơi đó, cố ý gửi gắm tình cảm để an ủi phần nào.”

Cao Lâm: “.....”

Đám người ngoài cửa ám chỉ người của Lương Dục, đám tai mắt thiên tử cài vào nhà quyền thần đa số đều là những kẻ ngày đêm vất óc ẩn thân âm thầm do thám. Nhưng người ở chỗ Lương Thú thì ngược lại, hẳn dùng một bầu trảng hán chói lọi để từng giờ từng phút trắng trợn cảnh cáo đệ đệ: “Nếu người dám cả gan dối trên lừa dưới, trở về trẫm đánh gãy chân chó nhà người”.

Lương Thú sửa sang lại y quan, lại uống thêm một chén trà rồi mới chấp tay thông thả xuống lầu.

Hai bên đường vẫn có một ít dân chúng chưa giải tán, bởi vì dù sao cũng không có chuyện gì hệ trọng phải làm, chỉ bằng đứng đây phơi nắng thêm một lúc, còn có vài cô nương đáng yêu gan lớn vốn muốn chờ được ngắm Liễu nhị công tử trong xe, chẳng ngờ không chờ được Liễu nhị công tử, lại chờ tới Vương gia.

Vương gia đương nhiên không thể tùy tiện nhìn thẳng, các cô nương mau chóng cúi đầu hành lễ, mặt đỏ bừng tim đập thành thịch, trong đầu tràn ngập hình ảnh Lương Thú vừa bước xuống cầu thang, ngược hướng nắng nên không thấy rõ mặt, chỉ kịp nhìn thoáng hoa văn trên cổ tay áo, một thân cẩm tú tựa như ngàn vạn đóa hoa nở rộ, quý khí bức người.

Để Liễu Huyền An chờ trước cửa khách điếm một canh giờ, tâm tình Lương Thú hơi hơi tốt lên một chút, hẳn đi đến trước xe ngựa, tùy tay đẩy màn che: “Người — —”

Lời nói đột nhiên im bặt, bởi vì Liễu Huyền An không ngời chờ, mà đang ngủ, ngủ rất say, rất thoải mái dựa lên gối mềm, tay phải chống đầu, khoe môi thậm chí có vài phần ý cười giống như đang gặp mộng đẹp, có lẽ chờ thêm ba bốn canh giờ nữa cũng không thành vấn đề.

Lương Thú buông màn xe, trở tay dùng chuôi kiếm gõ thật mạnh lên thành xe.

“Ầm!”

Những người chung quanh giật nảy mình, Liễu Huyền An trong xe đương nhiên cũng hoảng sợ, tim đập thình thịch ngồi thẳng lên, dưới đáy mắt vẫn còn một tia mờ mịt. Bởi vì màn xe dày nặng cho nên chỉ có vài tia sáng nhạt lọt được vào trong, tro bụi li ti nhẹ nhàng bay múa, mà bốn phía lại lặng ngắt như tờ.

Y đoán người trong khách điếm hẳn vẫn chuẩn bị chưa xong, nếu không binh mã cất vó không thể yên tĩnh như thế này được.

Vừa rồi có lẽ là một giấc mơ không quá quan trọng.

Liễu nhị công tử đổi tư thế, nhắm mắt tiếp tục ngủ.

Ngủ cho tất cả mọi người bên ngoài xe đều khiếp sợ.

Cuối cùng đã tỉnh chưa, hay là tỉnh rồi mà không muốn bước ra?

Đầy tớ thân tín của Liễu Huyền An thấy một màn thất lễ này cũng không khỏi sốt ruột, cậu ta muốn lên xe gọi công tử nhà mình nhưng không dám, bởi vì Vương gia còn án ngữ trước xe ngựa kia kia, đành phải liều mạng phóng ánh mắt xin giúp đỡ về phía Cao phó tướng.

Cao Lâm hạ giọng hỏi: “Công tử nhà người đang giờ trò gì thế?”

“Không có trò gì cả.” Đầy tớ vội vàng giải thích, “Công tử nhà ta rất thích ngủ, sét đánh cũng không nhấc nổi mình, phải dùng sức lay một hồi mới tỉnh lại.”

Cao Lâm đang tính toán nên hòa giải thế nào, Lương Thú ở đầu bên kia đã nhanh chân hơn, cúi người ngồi vào trong xe ngựa.

Tình huống lập tức càng trở nên quỷ dị.

Cậu đầy tớ ngơ ngác hỏi: “Vương gia đi vào rồi, ta... làm sao hầu hạ công tử được nữa?”

Đầu Cao Lâm đột nhiên đau nhói. Trước mắt h lẫn sai người sắp xếp cho cậu đầy tớ đi nơi khác, bản thân thì giục ngựa đứng bên cạnh xe Liễu Huyền An, cố hết sức hắng giọng “Khụ khụ khụ” một tràng y hệt ông lão gõ tẩu thuốc, nhắc nhở Vương gia đừng nên gây sự quá quắt.

Đồng thời còn phải giải thích cho đám người của Hoàng thượng, Vương gia gấp gáp đi bắt chuyện với Liễu nhị công tử như thế nhất định là vì sốt ruột muốn thành thân lắm rồi. À, mau đi đi thôi, mọi người xuất phát đi, đừng trì hoãn nữa.

Đoàn xe lăn bánh rời khỏi thành Bạch Hạc.

Bởi vì Vương gia đang nói chuyện trong xe, cho nên mọi người đều cố gắng giữ yên tĩnh, không có bất cứ tiếng động dư thừa nào.

Liễu Huyền An cũng vì thế mà được yên ổn ngủ say.

Tâm trí không hề trối buộc lang thang trong cõi mộng thần tiên.

Hoàn toàn không biết trong xe đã nhiều thêm một người.

Bài học rút ra ở đây là chỉ cần tới số, dù bạn có đang chống mộng ngủ ở nhà thì conditinhiu cũng tự tìm tới cửa khiêng bạn đi...

Chương 3: Y cười khiến khung cảnh như bừng sáng

Màn đêm buông xuống, cả tòa thành Bạch Hạc bị mưa phùn xào xạc bao trọn, trên con hẻm nhỏ lát đá xanh phản chiếu một chuỗi ánh đèn lồng, là quang cảnh yên tĩnh độc hữu vùng Giang Nam.

Lương Thú ngồi cạnh bàn nhắm mắt thưởng thức tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ, một bàn thức ăn vẫn chưa đụng vào nửa phần. Mắt thấy đồ ăn sắp nguội, phó tướng ở một bên đành hắng giọng:
“Vương gia — —”

“Mang xuống hết đi.”

Phó tướng: “.....”

Hắn tên Cao Lâm, lớn lên trong quân doanh Tây Bắc, hơn mười tuổi đã xông pha chiến trường trải qua vô số lần cửu tử nhất sinh. Hiện giờ công lao có, địa vị có, sự đời lại chưa thấy được mấy dịp, cho nên lần này Lương Thú cố ý chọn hắn đi theo mình trở về vương thành phần hoa thăm thú, vốn có ý tốt, ai ngờ nửa đường lại mọc ra một mối hôn sự.

Sau một lát, Lương Thú mở mắt ra hỏi: “Người muốn nhìn ta bao lâu nữa?”

Ánh mắt Cao Lâm vẫn dừng trên mặt Lương Thú, hắn cũng buồn bực lắm chứ, chưa cần nhắc địa vị hay quân công, chỉ cần gương mặt này thôi, làm gì lại đến nông nổi thà tự sát cũng không muốn gả? Nói đi phải nói lại, vị tiểu thư Liễu gia kia quá không biết nhìn người, không gả thì thôi, vì sao còn phải chạy ra trà lâu khóc lóc kể lể, nhìn đi, Vương gia nhà ta oán giận đến không thiết ăn uống rồi.

Nghĩ đến đây, Cao Lâm cố ý thả chậm ngữ điệu, săn sóc quan tâm: “Dù sao nếu ta là một cô nương, nhất định không phải Vương gia không chịu gả.”

Mí mắt Lương Thú giật nhẹ, hấn ngẩng đầu nhìn, mà Cao Lâm cũng rất phối hợp, vội vàng bày ra tư thái động tâm liếc mắt đưa tình. Ánh nến nhảy múa, hai chiếc bóng thành đôi, Lương Thú nhìn thẳng hấn một lát, cảm giác đầu cực kỳ đau: “Sau này người cách xa ta một chút.”

Cao Lâm cười gượng: “Thế thì Vương gia ăn vài miếng đi, món vịt hoa quế này không tệ lắm, ăn xong ta lập tức đi ngay.”

Lương Thú liếc nhìn món vịt đầy dầu mỡ trên bàn, vẫn không có hứng thú ăn uống. Đúng lúc này ngoài cửa đưa vào một phong thư có lạc khoản là một mảnh trắng rằm, Trình Tố Nguyệt.

Nàng là nghĩa muội của Cao Lâm, cũng sinh ra trong quân doanh, lúc nhỏ nhìn không ra đẹp xấu, chỉ là một đứa trẻ hoang dã lăn lộn bùn đất cùng đám đàn ông con trai, chớp mắt càng lớn càng xinh đẹp. Bản lĩnh nàng cũng không nhỏ, thời chiến có thể cưỡi ngựa, thời bình biết quản lý sổ sách, biết nấu cơm xem bệnh, chỉ không được học hành đàng hoàng, bây giờ còn chưa thuộc hết mấy chữ chi, hồ, giả, dã.

Cao Lâm buồn bực mở giấy viết thư: “Không mau đến thành Bạch Hạc đi, bắt chức tú tài thư thần cái gì... Hả! Bị người ta bắt cóc?”

Trong thư Trình Tố Nguyệt diễn rất tròn vai cô nương khuê tú yếu mềm, khóc lóc kể mình vừa đi ngang qua núi Phục Hồ đã bị một đám sơn phi bắt đi, sau khi huynh trưởng và tam công tử nhận được thư phải lập tức mang vàng bạc đích thân đến chuộc người, không nên chậm trễ.

Cao Lâm không nghĩ ra, đám người này nếu có thể bắt trời được A Nguyệt chứng tỏ thân thủ bất phàm, thế thì làm cướp làm gì nữa.

Hơn nữa sơn trại còn được xây trên núi Phục Hồ, dãy núi mười tám đỉnh liên tiếp vừa cao vừa hiểm trở, cây cối rậm rạp cổ thụ che trời, khi vượn chuyền dây leo dày đặc như ma lượn trên đầu, một trận mưa trút xuống đến cục đá cũng phải mốc meo, ai lại ăn no rảnh rồi cư ngụ ở đó?

Lương Thú nói: “Đám người kia không phải đối thủ của nàng.”

“Hả?” Cao Lâm chần chừ, lại đọc thư cân nhắc lần nữa, nếu thật sự bị giam không chạy được, chỉ cần yêu cầu một mình mình mang vàng bạc đi chuộc là được rồi, cần gì phải cố ý thêm “tam công tử” vào.

Nghĩa là gặp vấn đề lớn rồi. Dựa theo tác phong xưa nay của Trình Tố Nguyệt, trừ phi gặp chuyện trời nghiêng đất sụp, nếu không tuyệt đối sẽ không lôi kéo cả Lương Thú vào cuộc. Nhưng rốt cuộc chuyện gì mới được tính là chuyện lớn trong mắt Trình cô nương? Lang tộc đột kích thành Xuân Phong không tính, Ngọc Môn gặp nạn đối không tính, sông Bạch Long có đại hồng thủy cũng không tính — — bởi vì những phiền toái cỡ này nàng đều có thể tự nghĩ ra biện pháp giải quyết, cho nên không cần, lại càng không thể làm phiền lòng Vương gia.

Núi Phục Hồ kia đang giấu bí mật gì mà còn quan trọng hơn cả ngoại tộc, thiên tai hay hồng thủy? Nghĩ đến đây, Cao Lâm khó tránh khỏi tò mò, liền thử hỏi thăm: “Vương gia định bao giờ thì xuất phát?”

“Ngày mai.”

“Ngày mai?” Cao Lâm hơi dừng lại, “Nhưng phía Bạch Hạc Sơn Trang... Hoàng thượng đã có lệnh, cho dù lúc này trên trời hạ mưa đao cũng không được trì hoãn việc hôn nhân của Vương gia.”

“Bây giờ người đi một chuyến nói với Liễu trang chủ, chờ bổn vương xử lý xong sự vụ phiền toái trước mắt đã, ngày khác lại tới cửa bái kiến.” Lương Thú lại nói, “Còn nữa, người hôm nay ở trà lâu có lai lịch thế nào?”

“Liễu Huyền An, nhị ca ca của Liễu cô nương.” Cao Lâm đáp, “Tiếng tăm không nhỏ, là công tử ca ăn chơi trác táng thà nhảy hồ tự vẫn cũng không chịu chép một trang sách, bị truyền thành trò cười khắp thiên hạ. Nếu tính toán tỉ mỉ, hôm nay Vương gia phải đến thành Bạch Hạc cũng một phần nhờ công sức của y.”

Lời này không giả, nếu không có sự kiện công chúa nhắm trúng Liễu Huyền An thì đã không kéo theo một loạt chuyện phiền toái sau này.

Lương Thú gật đầu: “Mang y theo.”

“Đưa y theo làm gì?” Cao Lâm không thể hiểu nổi. Tuy hẳn cũng cảm thấy Liễu Huyền An khá dở hơi toàn làm chuyện quái đản, ánh mắt còn không tốt, nhưng dù sao cũng là con trai ruột Liễu Phát Thu. Cho nên hẳn đành bóng gió nhắc nhở Vương gia nhà mình một chút, người ta là công tử của Bạch Hạc Sơn Trang, nếu không có lý do chính đáng sợ là thuyết phục không được, càng không thể vì tư thù mà tùy tiện kéo người ta ra nã/n bóp theo ý mình, vẫn là thôi đi.

“Cứ nói bốn vương muốn tìm hiểu thêm về Liễu cô nương.” Lương Thú phát tay, “Được rồi, đi sớm về sớm.”

Cao Lâm: “.....”

Lý do này tuy nghe miễn cưỡng cũng hợp lý, nhưng trong lòng Cao Lâm biết rõ, chiếu theo tính tình của Vương gia, sự vụ này cùng với “tìm hiểu thêm về Liễu cô nương” hoàn toàn không có nửa xu quan hệ, ngược lại dính dáng nhiều đến câu “thà nhảy hồ” của Liễu Huyền An hơn. Hẳn hiểu trình độ coi trọng Liễu gia của Hoàng thượng, đương nhiên không muốn mọi chuyện đi quá xa. Nhưng khuyên lại khuyên không được, cuối cùng chỉ có thể thở ngắn than dài đi Bạch Hạc Sơn Trang một chuyến, nghĩ thầm vạn nhất Liễu thần y sốt ruột thương con, không nỡ để người ra ngoài thì sao. Chỉ cần ông ta có ý ngăn trở, chuyện này vẫn còn có đường cứu vãn.

Kết quả nghĩ cũng khônTrang Chu từng mộng thấy mình là bướm, sống động đến mức không rõ là thật hay mơ.

Liễu nhị công tử cũng nằm mộng, mộng thấy mình lang thang giữa hư không, phiêu bồng giữa vạn vật.

Thật ra y không ngủ quá say, đặc biệt vào ban ngày càng dễ tỉnh, mắt tuy nhắm chặt cũng có thể nghe được động tĩnh chung quanh khoảng bảy tám phần. Thế vì sao cậu người hầu không lay tỉnh nổi? Chủ yếu là do Liễu nhị công tử không muốn dậy, thế giới cất chứa trong đầu y quá rộng lớn, trời trăng chiếu rọi rực rỡ tươi đẹp, bất cần một cái sẽ lạc vào u cảnh hư vô, cho nên thường xuyên tai điếc không nghe thấy tiếng kêu của người hầu cũng là chuyện rất bình thường.

Xe ngựa đi trên đường hơi xóc nảy, Liễu Huyền An nhắm mắt lại đổi tư thế. Áo quần trang sức của y cũng không đẹp để quý giá như Lương Thú, bởi vì phải đi xa cho nên cứ ăn mặc thế nào cho thoải mái là được. Bên ngoài chỉ mặc một tấm áo cũ bằng vải mềm rộng rãi, cổ áo nửa mở, để người khác mặc có lẽ hơi kỳ cục, nhưng khoác trên người y lại nhiều thêm vài phần tiên khí tựa như một đám mây nhẹ nhàng phiêu đảng giữa rừng trúc xanh tươi.

Lương Thú ngồi đối diện, tầm mắt lướt từ mặt mày xuống viên nốt ruồi nhỏ như hạt mè dưới cổ y. Hẳn biết trước giờ nhị tử nhà mình thích sưu tầm những món xinh đẹp mỹ lệ, trong phủ công chúa từ ly chén ghế bàn đến cung nữ thị vệ, thậm chí vườn hoa cũng bói không ra một cọng cỏ dại tầm thường. Một người nếu cái gì cũng phải chọn thứ đẹp nhất trong thiên hạ, vậy chuyện lần trước khăng khăng khóc nháo đòi cưới bằng được vị tiên nữ trước mắt này, dường như cũng không khó hiểu lắm.

Advertisement

Màn xe che chắn ánh sáng, cũng càng khiến không khí trong xe khó thông. Mùi đàn hương trên người Lương Thú vốn nhạt đến khó mà ngửi thấy, về sau càng lúc càng nồng lên. Mùi hương xa lạ khiến Liễu

nhị công tử đang lạc vào cõi tiên hơi giật giật cánh mũi, mơ hồ cảm giác giấc mộng hôm nay hình như không quá thích hợp.

Hàng lông mi của y run rẩy như đang cố gắng muốn tỉnh lại, đúng lúc này xe ngựa lại nảy lên một cái. Mất trọng tâm đột ngột khiến cả người Liễu Huyền An bổ nhào về phía trước, liền hô một tiếng mở bừng mắt! Vào thời khắc mấu chốt, Lương Thú nhắc một tay xoay trường kiếm, dùng chuôi kiếm chặn đầu vai đối phương, ấn về ngòi vũng trên đệm.

Liễu Huyền An chưa hết kinh sợ, hình ảnh trong mộng xen lẫn với không gian tối tăm trước mắt khiến y hết nửa ngày vẫn không lấy lại tinh thần, chỉ cảm thấy nhịp tim mình nện ong ong trong não. Chuyện chấn động hơn chính là, sau khi cảnh mộng tan hết, y lại phát hiện bên cổ mình kề một thanh kiếm.

Một thanh kiếm rất dài, chuôi kiếm màu đỏ đen, vỏ kiếm loang lổm đốm.

Ánh mắt lạt lướt về phía trước, khóa vào người đang cầm kiếm.

Ánh sáng mờ mịt trong xe khiến cho cảnh tượng càng thêm không chân thật. Hơn nửa khuôn mặt Lương Thú chìm vào bóng tối, màu mắt nhạt hơn người bình thường tựa như một con mãnh thú hoang mạc, tuy trên người khoác áo gấm lụa là nhưng Liễu Huyền An vẫn nhạy bén cảm nhận được sát khí mạnh mẽ từ đối phương. Đó là mùi huyết tinh tích tụ qua bao năm tháng ở sa trường, lại bọc trong gió cát thô lệ vùng Tây Bắc, mùi đàn mộc có nồng hơn nữa cũng không trấn át đi được.

“... Kiêu Vương điện hạ.”

Liễu Huyền An thu tầm mắt, muốn đứng lên hành lễ, xe ngựa lại vừa khéo nảy thêm một cái nữa, Lương Thú phải dùng chuôi kiếm ấn người sắp lao đảo nhào vào mình trở về chỗ cũ: “Ngồi đi.”

“Đa tạ điện hạ.” Liễu Huyền An nắm tay vịn, y không rõ vì sao trước khi xuất phát không có ai thông báo cho mình một tiếng. Còn nữa, vị Vương gia này không có xe ngựa riêng sao, làm gì phải chen chúc ở chỗ này, còn người hầu nhà mình đi đâu mất rồi?

Thế giới của Lương Thú không cùng một tần số với ba ngàn đại đạo của Liễu nhị công tử, cho nên hẳn cũng mờ mịt hiếm thấy. Hai người cứ như vậy ngồi im lặng đối diện nhau trong xe, làm Liễu Huyền An không khỏi nhớ tới không khí bữa tiệc nhà mình cuối năm ngoái, cứu cứu và cứu mẫu bằng mặt không bằng lòng, chuẩn bị chia xong tài sản là đường ai nấy đi.

Lương Thú lại không nóng nảy, từ thành Bạch Hạc đến núi Phục Hồ phải đi ít nhất mười ngày đường, có rất nhiều thời gian để mình giải trí.

Chỉ vì vài câu tán gẫu trong trà lâu của đối phương đã cật thế lời người ra ngoài, loại hành vi này không thể nói là không ác liệt. Nhưng từ nhỏ đến lớn hành vi ác liệt của Kiêu Vương điện hạ không hề ít, mấy lão thần râu bạc trong triều bây giờ nhắc lại chuyện cũ vẫn bị phẫn đến muốn đập đầu can gián, cho nên loại chuyện nhỏ như hạt mè thế này căn bản không đáng lưu tâm.

Xe tiếp tục chạy, lắc la lắc lư, kẽo cà kẽo kẹt, mơ mơ màng màng.

Giữa tình cảnh buồn ngủ này, mí mắt Liễu Huyền An lại bắt đầu nặng trĩu, đầu cũng thường xuyên cúi về phía trước, cả người lắc lư. Lương Thú liếc ra ngoài cửa sổ thấy xe ngựa sắp dừng trước một lều bán trà ven đường, liền đứng dậy đi ra.

Xa phu thấy thế, kéo dây cương: “Hu — —”

Vó ngựa dừng lại, xe ngựa theo quán tính vẫn trượt lên trước một chút, Lương Thú nghe thấy một tiếng “cộp” truyền ra từ trong xe, sau đó là một tiếng xuýt xoa nho nhỏ.

“Ồi, công tử!” Xa phu vội đỡ y dậy, “Không sao chứ?”

“Không sao.” Trán Liễu Huyền An bị đổ một mảng lớn, cũng không hiểu vì sao mình lại ngã thành tư thế này. Xa phu đỡ y xuống xe, nói: “Công tử xuống uống chén trà, nghỉ chân một chút đi.”

Lương Thú đã đi trước vào lều quán, cậu người hầu thấy Vương gia đã đi khuất lập tức nhanh chân chạy tới, giật mình hỏi: “Công tử, đầu người làm sao vậy?”

“Không cẩn thận bị đụng phải.” Ánh mắt Liễu Huyền An quét một vòng, thấy trên đường núi chỉ có ba cỗ xe ngựa, trong lều cũng không có bao nhiêu binh lính, liền hỏi, “Chỉ có những người này?”

“Lúc xuất phát đúng là rất nhiều, sau đó bọn họ tách ra đi đường khác.” Cậu người hầu kể, “Cao phó tướng nói là Vương gia không muốn gây động tĩnh quá lớn, cho nên phải cải trang.”

Liễu Huyền An lại hỏi: “Suốt đường người đi cùng Cao phó tướng, hắn còn nói gì nữa?”

“Không có.” Người hầu thành thật trả lời, “Nói xong chuyện cải trang, Cao phó tướng hỏi ta tên gì, ta nói A Ninh, hắn hỏi lại chữ Ninh nào, ta giải thích là chữ ‘ninh’ trong bị cầm, bị tiếp, bị hủy rồi mới thành, công tử đặt cho ta, sau đó Cao phó tướng im lặng không nói gì nữa.”

Liễu Huyền An vỗ vỗ đầu cậu ta: “Sau này nếu có ai hỏi, người cứ nói là chữ ‘ninh’ trong yên bình ấy, thôi, đi nghỉ một chút.”

Hai người chọn hai chiếc ghế sạch sẽ ngồi xuống, trên bàn đã đặt sẵn nước trà và đồ ăn, nơi hoang sơn dã lĩnh đương nhiên không có thứ gì ngon lành, một bình trà thô lớn, bánh nướng cứng như đá tảng. Thời chiến loạn ở Tây Bắc, mấy thứ này xem như lương thực chủ yếu trong quân nên Cao Lâm ăn mãi thành quen, nhưng hắn cảm thấy kiểu công tử quý giá như Liễu Huyền An có lẽ sẽ không nuốt nổi, vì thế hóng hót nhìn thử sang bàn bên cạnh.

Liễu Huyền An đúng là cắn không nổi, có điều không ném sang một bên mà bẻ thành từng miếng nhỏ, chấm vào nước trà thong thả nhai kỹ nuốt chậm, người hầu ở bên cạnh cũng bắt chước theo, ăn đến văn nhã lịch sự, chủ tớ hai người cứ như vậy ngồi dưới bóng râm giải quyết xong hai miếng bánh to.

Cao phó tướng xem đến phát gốc, bắt đầu sinh ra hoài nghi với đồ ăn thức uống trong Bạch Hạc Sơn Trang. Chẳng lẽ mấy người này mỗi ngày đều nhai được liệu thay cơm cho nên mới hào hứng nhai nuốt không ý kiến gì như thế.

Lương Thú cũng không biểu cảm gì mà dờn mắt, hấn lồi người ra khỏi nhà là để chọc ghẹo giải buồn, hiện tại vui đâu không thấy, liền chuyển sang gây sự: “Bốn vương có nói phải nghỉ chân ở chỗ này sao?”

Cao Lâm thật sự oan uổng, vốn chỉ muốn nghỉ ngơi uống chén nước, là ai nhất quyết đòi dùng bữa cho bằng được, còn bắt chủ quán mang ra một chõng bánh nướng để qua đêm. Kết quả nhìn xem, Liễu nhị công tử người ta còn ăn đến vui vẻ.

Để tránh cho Vương gia nhà mình tiếp tục gây sự rồi yêu sách lung tung, Cao Lâm chủ động nói sang chuyện khác: “Đêm nay chắc phải nghỉ tạm trong thôn Tiểu Miên? Để ta sai người đi chuẩn bị trước.”

“Không cần.” Lương Thú ném chén trà lên bàn, “Lên đường gấp gáp, đi đến đâu nghỉ luôn ở đó.”

Cao Lâm: “.....”

Cái gì gọi là đi đến đâu nghỉ luôn ở đó? Suốt một đường này trừ thôn Tiểu Miên ra chỉ có rừng núi hoang dã, một khoảng đất bằng còn khó tìm. Ăn bánh cứng, ngủ rừng sâu, thủ đoạn chọc tức ấu trĩ quả thực có thể so cùng thằng ôn con bốn tuổi nhà lão Triệu trong Vương phủ bị con gái nhà người ta đánh, ghen ba ngày liền đi kéo tóc trả thù, tiền đồ đến đáng kinh ngạc.

Lương Thú nhìn hẳn: “Người đang nghĩ gì đấy?”

Cao Lâm lắc đầu: “Không có không có, ta không suy nghĩ gì hết.”

Liễu Huyền An ăn xong bánh, bị người hầu kéo ra ngoài đi bộ tiêu thực, hai người đồng thời ấn tay vòng tròn xoa bóp dạ dày. Trước đây Cao Lâm chưa từng thấy kiểu dưỡng sinh như thế bao giờ nên cũng bắt chước làm theo, bộ dạng rất buồn cười. A Ninh không nhịn được phì cười một tiếng, Liễu Huyền An cười theo.

Y cười khiến khung cảnh như bừng sáng, Cao Lâm thấp giọng cảm khái: “Ái dà, chẳng trách công chúa đòi gả cho bằng được.”

Lương Thú không nói gì, bước nhanh ra khỏi lều, xoay người lên ngựa: “Xuất phát!”

A Ninh đỡ Liễu Huyền An lên xe, tính toán sau này phải siêng năng làm thân với Cao phó tướng hơn nữa để mượn một con ngựa nhỏ cho công tử cưỡi, cố gắng làm y vận động nhiều một chút, đỡ phải thấy cảnh ăn no lại nằm.

Trong lòng mãi suy nghĩ, vừa quay đầu lại đã thấy Liễu Huyền An tìm xong tư thế, tiếp tục gật gà gật gù.

Đối với Liễu nhị công tử mà nói, người ngồi trong xe ngựa là Vương gia hay A Ninh thật ra không khác gì nhau, bởi vì không ai có thể cảm y mơ thấy mình là chim bay hay cá lội, lúc này phi thẳng trời cao, lúc kia nằm dưới vực thẳm, cực kỳ tự do tự tại.

Cứ như vậy đến tận chiều tối.

Xe ngựa dừng trên một khoảng đất trống sâu trong rừng, lửa nhóm bốn năm đống, thức ăn lại tốt hơn buổi trưa rất nhiều. Các hộ vệ đi bẫy gà rừng, chỉ một lát sau gà đã nướng thơm mỡ thơm phức, còn hái thêm một túi quả dại chua chua ngọt ngọt.

Cao Lâm đưa một ít thức ăn cho A Ninh, thấy cậu ta đang phẩn chấn nhìn quanh liền hỏi: “Đang nhìn gì thế?”

A Ninh trả lời: “Xem rừng ạ.”

Buổi sáng Cao Lâm đã nghe xong một tràng thiên thư từ miệng A Ninh cho nên không tiếp tục truy vấn rừng rú thì có gì hay mà xem nữa, chỉ gật đầu nhàn nhạt ra vẻ văn nhã, cố gắng không để vương phủ quá mất mặt.

Liễu Huyền An cũng đang nhìn rừng cây. Đây là lần đầu tiên y ăn ngủ ngoài trời, cổ thụ xung quanh cao lớn rậm rạp, gió thổi mát mẻ thoải mái, cảnh vật trùng điệp thanh vắng đẹp tựa trong tranh.

Thánh nhân lấy vẻ đẹp của trời đất mà lý giải vạn vật, có lẽ cùng lắm chỉ đến thế này thôi.

Y quán hờ tẩm chăn, cảm khái một tiếng, thích ý vạn phần.

Cao Lâm bắt đầu cảm thấy kế hoạch trả thù của Vương gia có lẽ lại sắp thất bại rồi.

Bởi vì công tử nhà người ta chẳng những không bất mãn vì phải qua đêm trong rừng, ngược lại còn rất thoải mái.

Chuyện này biết tìm ai phân định phải trái bây giờ?

Lương Thú đe dọa: “Nếu người còn lắc đầu, đừng trách ta cạy đầu xuống.”

Cổ Cao Lâm lập tức cứng còng, không lắc nữa không lắc nữa.

Lương Thú nhắm mắt: “Có người tới.”

Cao Lâm thu lại vẻ trêu đùa, nhận trường đao từ tay hộ vệ xoay người nhìn sang đầu khác.

Một lát sau quả nhiên truyền đến tiếng bước chân tập tễnh và tiếng rên rỉ đứt quãng, tiếng sau nghe còn đau đớn hơn tiếng trước, đặt giữa rừng hoang lúc nửa đêm rợn tóc gáy chẳng kém gì quỷ nháo.

A Ninh lặng lẽ hỏi: “Công tử, âm thanh này nghe như có người bị thương?”

Liễu Huyền An gật đầu: “Đúng vậy.”

Một nhóm người mặc y phục màu đen giống nhau “xào xạc” chui ra từ trong rừng, hẳn là người của tiêu cục hoặc võ đường nhà ai. Bốn người trong số đó đang nâng một bệnh nhân trên cáng, một người khác nhìn như đầu mục tiến lên quy củ hành lễ với Cao Lâm: “Vị đại ca này, nếu thuận tiện xin cho phép chúng ta tá túc cùng, quanh đây thật sự không tìm thấy chỗ nào sạch sẽ.”

“Bên cạnh còn đất trống, chừ vị cứ tự nhiên, đừng làm ồn chủ nhân nhà ta là được.” Cao Lâm thấy bên đồng lửa còn mấy phần thức ăn, liền sai hộ vệ đưa cho bọn họ. Tiêu sư liên tục nói cảm tạ, dịch sang một bên tự nhóm lửa, xé nát thịt trộn chung với bánh và nước thành một chén cháo thịt, đút cho người bệnh vài miếng.

A Ninh duỗi cổ ra xem: “Hắn bị thương không nhẹ đâu.”

Khắp người toàn máu, ánh mắt tan rã, ngực khò khè như ống bễ. Vị tiêu sư kia đút thức ăn xong, lại lấy thuốc trị thương từ trong túi hành lý ra, mở nút bình muốn thay băng vải.

Cơn gió nhẹ thổi qua đưa theo mùi hương nửa ngọt nửa đắng nhàn nhạt.

Liễu Huyền An đột nhiên lên tiếng: “Đó là độc dược.”

Câu này của y nói không lớn, nhưng cũng không quá nhỏ.

Bốn phía tức khắc yên tĩnh, tiêu sư cũng dừng động tác trong tay lại, kinh ngạc nhìn qua bên này.

Lương Thú hơi nhưn mảy: “Độc dược?” g cần nghĩ, Liễu Phát Thư nghe xong ngọn nguồn đã đáp ứng cực kỳ dứt khoát, lập tức sai gia nhân chạy ra nhà thủy tạ khiêng nhị công tử lên, tư thế không khác gì chuẩn bị đóng gói người mau chóng đưa vào khách điếm. Cao Lâm vội đứng ra khuyên can, thật ra không cần gấp gáp như vậy, sáng mai, sáng mai chúng ta mới lên đường.

“Nói rồi đấy nhé.” Liễu Phát Thư kéo tay Cao Lâm, ánh mắt tha thiết, “Sáng mai nhất định phải lên đường!”

Hầu kết Cao Lâm hơi trợn: “Vâng.”

Vì sao người Liễu gia ai cũng kỳ quặc như vậy. Đứa nên gả cho Vương gia thì không chịu gả, đứa nên giữ thì không muốn giữ, mỗi nước cờ đều đi cực kỳ chính xác ra khỏi phạm vi dự đoán của Cao phó tướng, đây chẳng lẽ chính là sự khác biệt giữa người trong giang hồ và người của quân doanh sao?

Mà ở trong hậu trạch, Liễu Nam Nguyên cũng đã nghe ngóng được hết câu chuyện, lập tức chạy sang viện nhị ca thương lượng làm sao lợi dụng cơ hội này mà hủy bỏ mối hôn sự.

“Việc cũng không khó.” Liễu Huyền An xòe quạt ra quạt gió cho muội muội mồ hôi đầy đầu, “Hắn thích dạng người gì, ta miêu tả ngược lại là xong, ngoại trừ dung mạo ra, bản tính tính tình có cái gì là không sửa được đâu?”

Liễu Nam Nguyên cảm thấy đó đúng là biện pháp hay.

Liễu Huyền An lại hỏi: “Nói ta nghe một chút, muội không muốn gả cho Vương gia, thế thích kiểu người nào?”

Liễu Nam Nguyên trả lời không nghĩ ngợi: “Ta thích kiểu diện mạo văn nhã, khéo môi mang cười, vóc dáng cao gầy, văn chương lai láng, da dẻ trắng nõn, thân thể yếu ớt một chút, dễ bị đau dạ dày, gặp gió là ho khan... huynh cười cái gì!”

“Không cười không cười.” Ánh mắt Liễu Huyền An đầy xuân phong, lấy quạt gỗ gõ lên đầu nàng, “Yên tâm, ta sẽ giúp mọi gã cho lang quân như ý.”

“Nói phải giữ lời nha!”

Liễu Nam Nguyên và y trịnh trọng đập tay, cứ như vậy phó thác tương lai của mình vào tay nhị ca thất học thất nghiệp vang danh cả nước.

Chờ Liễu Nam Nguyên đi khuất, Liễu Huyền An mới ngồi dậy khỏi chiếc giường yêu dấu, sai đầy tớ đi thu dọn hành trang. Đối với chuyện phải đi núi Phục Hồ lần này y không có cảm xúc mâu thuẫn gì, lúc trước không ra cửa là vì không cần thiết, bây giờ đã có lý do chính đáng, thế thì ra một chút cũng không sao.

Cùng lúc đó, phản ứng của Liễu phu nhân lại lớn hơn, một bên bà cũng suy nghĩ giống tướng công nhà mình, trông mong con trai có thể ra ngoài học hỏi thêm một ít, đừng cả ngày chỉ nằm ườn. Nhưng mặt khác bà cảm thấy núi Phục Hồ là nơi hiểm trở kỳ quái, cho dù được binh mã triều đình hộ tống suốt một đường cũng không tránh khỏi lo lắng, liền suốt đêm sắp xếp một đoàn người, ra lệnh bọn họ phải chăm sóc tốt cho nhị công tử.

Liễu Huyền An nói: “Mẫu thân yên tâm, con biết nên làm thế nào.”

Liễu phu nhân thờ dài, kéo y ngồi xuống đình hóng mát: “Con muốn giúp A Nguyên cũng phải để ý đến thể diện hoàng gia, chớ có quá phận. Ta nghe phụ thân con nói, vị Kiêu Vương điện hạ kia không phải người dễ ở chung, trên đường đi con phải cẩn thận, tuyệt đối đừng gây sự xích mích gì với hắn.”

Liễu Huyền An đồng ý hết, sau khi đưa mẫu thân về phòng ngủ lại sang chỗ phụ thân nghe thêm vài câu dạy dỗ, cuối cùng mới ngáp ngấn ngáp dài trở về đình viện thủy tạ tắm rửa ngủ một giấc.

Những người còn lại ở Bạch Hạc Sơn Trang lại không thể ngủ, tiếng xe đẩy cát ca cát kết vận chuyển đủ thứ cần thiết vang đến hơn nửa đêm. Tuy ở trong lòng Liễu nhị công tử, đắc đạo chung cực hẳn là phải tích cốc, chỉ cần ăn gió uống sương rồi cưỡi lên nhật nguyệt tiêu dao cùng trời đất, nhưng trước mắt y chưa đạt đến cảnh giới thần tiên này, không thể không ăn cơm.

Kỳ thật không chỉ Bạch Hạc Sơn Trang, Liễu Huyền An rời nhà cũng là một sự kiện hiếm lạ trong mắt bá tánh toàn thành, cho nên mới sáng sớm mọi người đã đứng kín hai bên đường xem náo nhiệt, có người còn hào hứng vỗ tay. Âm thanh ầm ĩ truyền vào tận trong khách điếm, Lương Thú nhíu mày: “Chuyện gì thế?”

Cao Lâm đáp theo sự thật: “Hồi bẩm Vương gia, không có việc gì, Liễu nhị công tử đã tới rồi, đang chờ trước cửa khách điếm, có cần mời bọn họ vào trong trước không?”

Lương Thú lười biếng khoác áo bước xuống giường: “Không cần.”

Cao Lâm ghen hống, vì sao lại không cần, chưa xuất phát đã trắng trợn nhắm vào người ta sẽ có vẻ như chúng ta quá không lễ nghĩa.

Lương Thú đi ngang qua cửa sổ thì tùy tiện nhìn thoáng một cái, trên đường có ít nhất mười bảy mươi tám cỗ xe ngựa, tính cả hộ vệ và tôi tớ cũng đủ xếp kín ba bốn con phố.

“.....”

Cao Lâm ở bên cạnh giải thích: “Nghe nói vị Liễu nhị công này trước giờ cầm y ngọc thực, hôm nay đi xa mà không biết chúng ta phải đi diệt phi, cho nên mang theo nhiều tùy tùng cũng bình thường.”

Lương Thú không vui: “Đuổi đi.”

Cao Lâm lĩnh mệnh xuống lầu tìm được quản gia Bạch Hạc Sơn Trang. Hắn không nói rõ chuyện đi diệt thổ phi, chỉ nói Vương gia

không muốn kinh động bá tánh ven đường, cho nên hạ lệnh tất cả không được rêu rao gây chú ý.

Quản gia lộ vẻ mặt khó xử, đang không biết phải trả lời thế nào, trong xe ngựa đã truyền ra một câu: “Không sao, Trung thúc, thúc dẫn người về nhà đi, để A Ninh lại cho ta là đủ.”

Cao Lâm trấn an: “Liễu công tử yên tâm, có Vương gia ở đây, chuyến này tuyệt đối sẽ không có sự cố gì.” Bởi vì bản thân Vương gia chính là phiền phức lớn nhất rồi.

Hắn trái lương tâm nuốt nửa câu sau vào bụng, vừa lừa vừa dỗ đoàn người Bạch Hạc Sơn Trang quay về, chỉ còn xe ngựa của Liễu Huyền An đứng lè loi trước cửa khách điếm.

Mà Lương Thú vẫn chưa bước xuống lầu.

Cao Lâm nghĩ thầm không biết chải chuốt kiểu gì mà tốn thời gian đến thế, cho nên đích thân lên lầu xem thử, mới phát hiện ra Vương gia nhà mình chưa thay xong quần áo.

Lương Thú đứng giữa phòng ngủ dang rộng hai tay, cổ áo nửa khép nửa mở, một đám tóc bện rợn vây quanh, vải gấm trên người ánh xạ lóng lánh, cổ áo thêu hoa văn, nút áo khảm bạch ngọc, có thể thấy là chải chuốt phô trương ở trình độ đi xem mắt đối tượng tương thân.

Cao Lâm hoàn toàn không hiểu phần long trọng này dùng để làm gì: “Vương gia, không phải chúng ta không đi Bạch Hạc Sơn Trang nữa sao?”

“Không đi, ăn mặc cho đám người ngoài cửa kia xem.” Lương Thú nhàn nhạt hất cằm, “Tuy không thể đi Bạch Hạc Sơn Trang, nhưng tâm bốn vương vẫn hướng về nơi đó, cố ý gửi gắm tình cảm để an ủi phần nào.”

Cao Lâm: “.....”

Đám người ngoài cửa ám chỉ người của Lương Dục, đám tai mắt thiên tử cài vào nhà quyền thần đa số đều là những kẻ ngày đêm vất óc ẩn thân âm thầm do thám. Nhưng người ở chỗ Lương Thú thì ngược lại, hẳn dùng một bầu trắng hán chói lọi để từng giờ từng phút trắng trợn cảnh cáo đệ đệ: “Nếu người dám cả gan dối trên lừa dưới, trở về trẫm đánh gãy chân chó nhà người”.

Lương Thú sửa sang lại y quan, lại uống thêm một chén trà rồi mới chấp tay thông thả xuống lầu.

Hai bên đường vẫn có một ít dân chúng chưa giải tán, bởi vì dù sao cũng không có chuyện gì hệ trọng phải làm, chỉ bằng đứng đây phơi nắng thêm một lúc, còn có vài cô nương đáng yêu gan lớn vốn muốn chờ được ngắm Liễu nhị công tử trong xe, chẳng ngờ không chờ được Liễu nhị công tử, lại chờ tới Vương gia.

Vương gia đương nhiên không thể tùy tiện nhìn thẳng, các cô nương mau chóng cúi đầu hành lễ, mặt đỏ bừng tim đập thành thịch, trong đầu tràn ngập hình ảnh Lương Thú vừa bước xuống cầu thang, ngược hướng nắng nên không thấy rõ mặt, chỉ kịp nhìn thoáng hoa văn trên cổ tay áo, một thân cẩm tú tựa như ngàn vạn đóa hoa nở rộ, quý khí bức người.

Để Liễu Huyền An chờ trước cửa khách điếm một canh giờ, tâm tình Lương Thú hơi hơi tốt lên một chút, hẳn đi đến trước xe ngựa, tùy tay đẩy màn che: “Người — —”

Lời nói đột nhiên im bật, bởi vì Liễu Huyền An không ngời chờ, mà đang ngủ, ngủ rất say, rất thoải mái dựa lên gối mềm, tay phải chống đầu, khoe môi thậm chí có vài phần ý cười giống như đang gặp mộng đẹp, có lẽ chờ thêm ba bốn canh giờ nữa cũng không thành vấn đề.

Lương Thú buông màn xe, trở tay dùng chuôi kiếm gõ thật mạnh lên thành xe.

“Ầm!”

Những người chung quanh giật nảy mình, Liễu Huyền An trong xe đương nhiên cũng hoảng sợ, tim đập thình thịch ngồi thẳng lên, dưới đáy mắt vẫn còn một tia mờ mịt. Bởi vì màn xe dày nặng cho nên chỉ có vài tia sáng nhạt lọt được vào trong, tro bụi li ti nhẹ nhàng bay múa, mà bốn phía lại lặng ngắt như tờ.

Y đoán người trong khách điếm hẳn vẫn chuẩn bị chưa xong, nếu không binh mã cất vó không thể yên tĩnh như thế này được.

Vừa rồi có lẽ là một giấc mơ không quá quan trọng.

Liễu nhị công tử đổi tư thế, nhắm mắt tiếp tục ngủ.

Ngủ cho tất cả mọi người bên ngoài xe đều khiếp sợ.

Cuối cùng đã tỉnh chưa, hay là tỉnh rồi mà không muốn bước ra?

Đầy tớ thân tín của Liễu Huyền An thấy một màn thất lễ này cũng không khỏi sốt ruột, cậu ta muốn lên xe gọi công tử nhà mình nhưng không dám, bởi vì Vương gia còn án ngữ trước xe ngựa kia kìa, đành phải liều mạng phóng ánh mắt xin giúp đỡ về phía Cao phó tướng.

Cao Lâm hạ giọng hỏi: “Công tử nhà người đang giờ trò gì thế?”

“Không có trò gì cả.” Đầy tớ vội vàng giải thích, “Công tử nhà ta rất thích ngủ, sét đánh cũng không nhấc nổi mình, phải dùng sức lay một hồi mới tỉnh lại.”

Cao Lâm đang tính toán nên hòa giải thế nào, Lương Thú ở đầu bên kia đã nhanh chân hơn, cúi người ngồi vào trong xe ngựa.

Tình huống lập tức càng trở nên quỷ dị.

Cậu đầy tớ ngờ ngác hỏi: “Vương gia đi vào rồi, ta... làm sao hầu hạ công tử được nữa?”

Đầu Cao Lâm đột nhiên đau nhói. Trước mắt hẵn sai người sắp xếp cho cậu đầy tớ đi nơi khác, bản thân thì giục ngựa đứng bên cạnh xe Liễu Huyền An, cố hết sức hắng giọng “Khụ khụ khụ” một tràng y hệt ông lão gõ tẩu thuốc, nhắc nhở Vương gia đừng nên gây sự quá quắt.

Đồng thời còn phải giải thích cho đám người của Hoàng thượng, Vương gia gấp gáp đi bắt chuyện với Liễu nhị công tử như thế nhất định là vì sốt ruột muốn thành thân lắm rồi. À, mau đi đi thôi, mọi người xuất phát đi, đừng trì hoãn nữa.

Đoàn xe lăn bánh rời khỏi thành Bạch Hạc.

Bởi vì Vương gia đang nói chuyện trong xe, cho nên mọi người đều cố gắng giữ yên tĩnh, không có bất cứ tiếng động dư thừa nào.

Liễu Huyền An cũng vì thế mà được yên ổn ngủ say.

Tâm trí không hề trối buộc lang thang trong cõi mộng thần tiên.

Hoàn toàn không biết trong xe đã nhiều thêm một người.

Bài học rút ra ở đây là chỉ cần tới số, dù bạn có đang chống mộng ngủ ở nhà thì conditinhui cũng tự tìm tới cửa khiêng bạn đi...

Chương 4: Trong thế giới của y có một con bạch hạc nâng được cả trời trăng

Nhóm tiêu sư tuy không đoán ra thân phận đoàn người, nhưng ra cửa luôn là nhiều một chuyện chi bằng bớt một chuyện, cho nên cũng không tức giận, chỉ giải thích: “Chắc công tử nhìn lầm rồi, đây là thuốc chữa thương loại tốt nhất.”

“Đúng là thuốc chữa thương, nhưng bên trong có cho thêm xích đan hoa, công dụng phân tán tinh thần ăn mòn tâm mạch, dùng liên tục mười ngày thì không ai cứu nổi.” Liễu Huyền An nói, “Huống hồ người kia đang bị thương nặng, hẳn là không đến mười ngày.”

“Nói vậy... công tử là đại phu?” Vị tiêu đầu thấy y nói năng rành mạch nên không dám coi khinh, đích thân mang bình thuốc qua, “Thuốc này là chúng ta cầm đi từ trong nhà, đáng ra không nên trộn thêm thứ kỳ quái, xin công tử kiểm tra kỹ giúp.”

“Không cần xem đâu.” A Ninh ngăn không cho người kia tiến đến gần quá, “Đến ta còn nghĩ ra được, chúng tỏ liều lượng xích đan hoa trong này không ít. Các người mau chóng rửa sạch thuốc bột và máu tụ trên vết thương của hắn đi, lại dùng băng vải sạch băng bó rồi lập tức đưa đến Bạch Hạc Sơn Trang tìm thầy chữa trị.”

“Vốn chúng ta cũng đang trên đường đến Bạch Hạc Sơn Trang.” Một tiêu sư ở phía sau đứng lên, “Nếu đã như vậy thì dừng trì hoãn ở đây nữa, vẫn nên tranh thủ thời gian lên đường.”

Đầu mục không rõ có thể tin lời Liễu Huyền An mấy phần, nhưng không dám đem mạng người ra đùa giỡn, càng không có thời gian phân tích thuốc trị thương có vấn đề từ lúc nào. May mà nơi này

cách rất gần thành Bạch Hạc, vì thế mọi người vội vàng nói cảm tạ rồi sửa soạn đi tiếp.

Nhóm tiêu sư nâng cáng lên, gần như là chạy ra khỏi rừng trong tiếng thúc giục của đầu mục.

Cao Lâm cầm bệ đao, kêu thêm vài hộ vệ ra khe suối múc nước.

Đợi cho bốn phía một lần nữa yên tĩnh lại, Lương Thú mới mở miệng: “Nếu biết xem bệnh, vì sao lại không chữa cho hắn luôn đi?”

“Vương gia hiểu lầm rồi, ta không biết xem bệnh, cũng chưa bao giờ chữa trị cho người ta.” Liễu Huyền An giải thích, “Chỉ có thể nhận ra mùi vị các loại dược liệu thôi.”

Chuyện này đối với các tiểu thư công tử trong Bạch Hạc Sơn Trang mà nói đều là kiến thức cơ bản, ai cũng bắt đầu học từ năm bốn năm tuổi, khác biệt duy nhất là có người học nhanh có người học chậm. Mà Liễu nhị công tử, vì học quá nhanh nên ai cũng cho rằng y học dối, dù thi cử toàn điểm tuyệt đối cũng thường xuyên bị người lớn la mắng vì hiểu lầm gian lận.

Liễu Huyền An không giải thích, lúc đó tuổi y còn nhỏ, không hiểu được tiên sinh phân biệt gian dối dựa theo tiêu chí nào, chỉ đành chăm chú nhìn hai chòm ria mép không ngừng bay múa, yên lặng lùi ra sau để nước miếng không văng vào người. Ăn mắng một trận xong, y liền không nhịn được lắc đầu cảm khái, quả nhiên, Triều khuôn bắt tri hối sóc, huệ cô bắt tri xuân thu*, hầy, ta có gì phải nói với loại người này?

*Triều khuôn bắt tri hối sóc, huệ cô bắt tri xuân thu: Giống nắm sớm không biết ba mươi mồng một, ve sầu không biết mùa xuân mùa thu, lấy từ học thuyết của Trang Tử, ý chỉ những người tuổi nhỏ hoặc thiếu cận không biết nhiều việc đời.

Ngửa mặt lên trời mà than, ngửa mặt lên trời mà than.

Về sau lại xảy ra nhiều chuyện nữa, ban đầu Liễu Huyền An từng có ý định đứng trên góc độ của người khác phán xét hành vi bản thân xem có đúng là quá hoang đường bừa bãi không. Sau đó y lại nghĩ, nếu thế nhân đã dùng quy chuẩn để phân định đúng sai, thế chẳng phải ai cũng có quy chuẩn cho riêng mình sao? Nếu mỗi người đều có thể có một tiêu chuẩn, vậy việc gì ta phải vâng theo tiêu chuẩn của bọn họ, mà không phải làm theo tiêu chuẩn của chính mình?

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, Liễu nhị công tử lại một lần nữa nằm dài trên giường, thoải mái thở dài một tiếng.

Những năm tháng sau này y cũng hoàn toàn thả trôi, biến mình thành một người trời bay bay bổng bổng. Một chân trói buộc với thân xác phàm trần, có cha mẹ thân bằng quyến thuộc, thấy hết sinh tử ốm đau, một chân khác lại nương theo tư tưởng và tinh thần bất diệt, đạp lên đỉnh mây trời cao vạn trượng, vân du tứ hải không muốn quay về.

Trong thế giới của y có một con bạch hạc, có thể tùy thời tùy chỗ nâng cả trời trăng.

Mà Lương Thú là loại người hoàn toàn tương phản.

Triều đình đấu đá, chiến trường chém giết, mỗi một chuyện cũ đều đủ để hóa thành một hồi lửa lớn, thiêu rụi sạch sẽ toàn bộ suy nghĩ ngây thơ thuở nhỏ. Trong ký ức của hắn không có hạc lộ tung phong, chỉ có quyền mưu và tàn sát, cùng với một vò rượu mạnh chống chọi qua đêm dài.

Lương Thú nhớ rõ ngày mình còn nhỏ đã từng gặp mặt chủ nhân Bạch Hạc Sơn Trang, lần đó ông đưa theo rất nhiều đệ tử lên Tây Bắc tiếp viện. Chiến sự căng như dây đàn, bản thân hắn theo chân sư phụ suất lĩnh một đám binh lính tinh nhuệ đêm ngày xuất chiến, sau đó lại cáng một bày thương binh trở về. Chiến hỏa bốc lên, lụi tắt rồi lại bốc lên, máu thịt rách toạc, lành lại rồi tiếp tục rách toạc. Hoàng hôn đỏ thẫm treo cao trên đại mạc, mỗi nhịp thở đều như có lửa thiêu cháy cuống họng. Tại thời khắc sức cùng lực kiệt nào đó, thậm chí

hắn hoài nghi mình đã rơi vào một cuộc chiến luân hồi, vĩnh viễn không có kết thúc.

A Ninh gầy đống lừa lớn hơn một chút, lại dốc từ trong hồ lô nhỏ ra mấy viên thuốc: “Công tử, uống thuốc an thần rồi ngủ sớm một chút đi.”

Liễu Huyền An lại nói: “Đêm nay ngủ sớm không được.”

Lương Thú nghe vậy, ánh mắt thoáng động.

A Ninh không hiểu lắm, vẫn nhỏ giọng truy vấn: “Vì sao?” Chẳng lẽ Vương gia muốn nói chuyện phiếm với công tử? Không phải đâu, ta thấy ngài ấy này giờ luôn xuất thần, cũng không có vẻ gì là muốn nói chuyện.”

Liễu Huyền An nói: “Lại có người đang vừa rên rỉ vừa đi về hướng này.”

A Ninh dựng tai lên cẩn thận nghe ngóng, ước chừng một lúc lâu sau, gió mới đưa tới một tiếng động nho nhỏ như ma kêu.

Nhĩ lực của Liễu Huyền An có thể sánh ngang cùng nội công tâm hậu của Lương Thú, chỉ bởi vì ngày nhỏ không có ai chơi cùng, giữa những lần cô độc suy nghĩ ngắt quãng mới học được cách bắt lấy từng tia âm thanh trong gió để bầu bạn.

Lương Thú hỏi: “Vậy người cũng biết người tới là ai?”

Liễu Huyền An lắc đầu: “Không biết, nhưng mà bị thương rất nặng, nếu không sẽ không phát ra âm thanh kiểu này.”

Rên đến khản cả giọng, người không biết còn tưởng xương cốt người đó hẳn phải gãy nát hết — — mà thực tế cũng không khác hơn là bao.

Cao Lâm đi xuyên ra khỏi rừng rậm, trong tay nắm một sợi dây thừng, trên dây buộc mấy tên mặt mũi bầm dập, chính là đám người vừa rời đi lúc nãy, còn đầu mục thì cùng với ba binh sĩ vội vã nâng cáng, cánh tay ông ta cũng bị thương, thấm máu cả ra ngoài áo.

Liễu Huyền An khá kinh ngạc, thứ nhất là vì hóa ra bọn họ thật sự có vấn đề, thứ hai bởi vì không hiểu làm thế nào Cao Lâm phát hiện ra được?

Cao Lâm tiến lên nói với Lương Thú: “Chủ tử đoán không sai, bọn họ vừa đi không bao xa đã bắt đầu rút đao chém giết lẫn nhau.”

Ai giết ai?

Người bị nhắm vào là đầu mục tiêu sư và người đang nằm trên cáng. Nếu không phải Cao Lâm kịp thời ra tay, có lẽ bây giờ trong núi đã có thêm hai cái xác nóng hổi.

“Đa tạ vị nghĩa sĩ này.” Đầu mục tiêu sư vẫn chưa lấy lại bình tĩnh, bất chấp thương tích quỳ xuống liên tục dập đầu, “Xin các vị ra tay trợ giúp thêm một lần nữa, giúp ta đưa thiếu chủ nhân đến Bạch Hạc Sơn Trang. Nếu có thể cứu mạng hắn, Thường Tiêu Hán ta ngày sau chắc chắn dùng mệnh báo đáp!”

Mắt thấy người này quỳ trên nền đất đầy sỏi đá dập đầu đến tóe máu, Lương Thú xoay người liếc nhìn Liễu Huyền An ngồi dưới tán cây: “Có thể cứu không?”

Cao Lâm cực kỳ mờ mịt, có được hay không làm sao Liễu nhị công tử biết.

Liễu Huyền An đứng lên đi đến cạnh cáng, lúc này y mới thấy rõ mặt người bị thương, dung mạo non nớt chỉ khoảng mười lăm mười sáu tuổi, môi đã tím xanh, mạch tượng hỗn loạn, tình hình còn tệ hơn lúc nãy, vì thế ngẩng đầu hỏi: “Vừa rồi hắn lại mới bị rơi xuống đất nữa à?”

Cao Lâm chấn động, thay đổi triệt để cách nhìn đối phương, thế này mà cũng nhìn ra?

Thường Tiêu Hán vội vàng gật đầu: “Đúng vậy.”

“Không đưa đến Bạch Hạc Sơn Trang nữa, cú rơi làm độc khí công tâm rồi, đi không kịp.” Liễu Huyền An vươn tay, “A Ninh, cho ta mượn hòm thuốc.”

A Ninh nhanh chân chạy về xe ngựa lấy.

Liễu Huyền An tổng cổ Thường Tiêu Hán đi nấu nước, mình thì xắn ống tay áo lên, đặt người bị thương nằm thẳng, lại lót đầu lên cao một chút. Cao Lâm nhìn thủ pháp của y, sức lực không lớn, hoàn toàn không giống những danh y ở Bạch Hạc Sơn Trang có thể tay không nổi tay cắt chân, bèn nói thầm trong kẽ răng: “Vương gia, như thế có được không, coi chừng chữa lợn lành thành lợn què.”

Lương Thú nhắc nhở: “Không cần nói như ăn trộm thế, Liễu nhị công tử vẫn nghe được đấy.”

Cao Lâm: “... Hà?”

“Ta không chữa, hẳn nhất định sẽ chết.” Liễu Huyền An không buồn ngẩng đầu mà trả lời, vẫn nhìn chăm chăm vào bệnh nhân, “Tạm thử một lần, ta đoán chắc là không khác những gì viết trên sách là bao.”

Tạm, ta đoán, chắc là, không khác là bao, bốn câu nước đôi không thiếu câu nào, Cao Lâm cảm thấy vị thiếu chủ nhân của tiêu cục nào đó có khi hôm nay phải ngậm ngùi thác mệnh tại đây. Thủ hạ có gian tế, thuốc trị thương bị bỏ độc, lúc đánh nhau thì lăn từ trên cáng xuống, bây giờ lại gặp trúng một tay đại phu gà mờ, đúng là muốn bao nhiêu xui xẻo cũng có.

Vẫn nên tính toán hẹn gặp kiếp sau đi.

“Công tử.” A Ninh mở hòm thuốc ra, Liễu Huyền An rút ngân châm tiêu độc, tìm được vị trí rồi chậm rãi đẩy vào. Y chỉ hơi do dự ở cây châm đầu tiên, sau đó càng lúc càng thuận tay, thủ pháp mây trôi nước chảy, không bao lâu sau đã cắm cho đầu bệnh nhân thành con nhím.

A Ninh cầm khăn tay giúp y lau mồ hôi.

Sau khi Thường Tiêu Hán nấu nước xong vẫn luôn đứng bên cạnh quan sát, tuy nhìn đối phương không chớp mắt, nhưng lại hoàn toàn không phát hiện ra đây là lần đầu tiên trong đời Liễu Huyền An xem bệnh châm cứu, ngược lại cảm thấy y rất tự tin, thiếu chủ nhà mình hẳn là được cứu rồi. Vì thế trái tim treo trên cổ họng ông ta chậm rãi hạ về chỗ cũ, quay sang hỏi A Ninh: “Không biết vị đại phu này xưng hô thế nào?”

“Công tử nhà ta họ Liễu.”

“Liễu, họ Liễu?” Thường Tiêu Hán cả kinh, “Chẳng lẽ là người của Bạch Hạc Sơn Trang?”

“Đúng thế, ông nhỏ tiếng chút đi.” A Ninh nhắc nhở, “Đừng làm ồn công tử.”

“Được được được, ta không nói.” Thường Tiêu Hán gần như vui đến bật khóc, miệng lẩm bẩm ông trời phù hộ, đặt mông ngồi luôn xuống đất không căng thẳng nữa.

Cao Lâm ôm đao đứng một bên, trong lòng nhủ thầm rốt cuộc ông trời có phù hộ thật hay không thì khó nói lắm, không thấy thiếu chủ nhân nhà các người hít thở không nổi rồi đó sao. Lỡ như người thật sự vong, chúng ta không có can hệ gì hết nhé.

Hắn đang nghĩ như vậy, người nằm trên cáng đang hôn mê bất tỉnh đột nhiên khạc mạnh ra một búng máu đen ngòm. A Ninh lập tức vui vẻ hô lên: “Công tử, hẳn tỉnh rồi.”

Cao Lâm: “?”

Liễu Huyền An rút cây ngân châm cuối cùng ra, từ từ thở phào: “Đúng là không khó lắm.”

“Phải, y thuật Liễu công tử cao siêu, nhất định là không khó.” Thường Tiêu Hán lại chấp tay thi lễ một cái thật sâu mà không biết rằng “không khó” trong miệng y, thật ra là muốn nói “quả nhiên thi châm theo sách dạy không khó”.

Nếu đã thế, kê đơn thuốc theo sách viết cũng không khó.

Y thư Liễu gia đều do người trong nhà biên soạn, các loại bệnh trạng, dược lý, yếu tố tương sinh tương khắc đều viết kỹ lưỡng tỉ mỉ, rất tiện cho Liễu Huyền An. Y nhanh chóng viết được hai phương thuốc, một đơn thoa ngoài da, đơn kia là thuốc uống.

Thừa dịp đang thả lỏng, A Ninh cũng lấy băng vải ra xử lý vết thương trên tay Thường Tiêu Hán. Trước hết cậu dùng khăn sạch chà lau máu bẩn, chưa kịp đắp thuốc lên lại phát hiện ra chỗ cổ quái, vì thế kê sát vào ngửi ngửi, nhíu mày nói: “Ông cũng đang trúng độc mà không phát hiện ra sao? Hồng nga đằng phơi khô rồi đốt lên tạo hương khí, nếu hít phải khí này quá nhiều sẽ dẫn đến thân thể hư nhược, không ngưng thần đề khí được, dùng lâu dài thì không khác gì uống hóa công tán.”

“Ta?” Thường Tiêu Hán nghe cậu nhắc nhở mới hoảng hốt cảm thấy gần đây đúng là mình gặp nhiều vấn đề. Tiêu sư của Vạn Lý tiêu cục ra ngoài, thứ gì cho vào miệng cũng phải nghiệm độc cẩn thận, nhưng thuốc trị thương và huân hương an thần mang từ trong nhà lại không kiểm tra kỹ, nếu có người muốn xuống tay, đúng là không thiếu cơ hội.

Nhớ đến suốt một đường ăn ở cùng nhau, sau lưng ông ta đã toát một tầng mồ hôi lạnh.

“Có điều căn cơ của ông khá tốt, không phải chuyện lớn gì, chờ thêm mấy tháng sẽ tốt lên.” A Ninh quán chặt băng vải, tiếp tục nói: “Độc của thiếu chủ nhà ông đã tiêu được hơn nửa, phần còn lại có thể dùng thuốc chậm rãi điều trị. Vào đến thành Bạch Hạc hãy đi thành đông tìm Trương đại phu của Khang Thái y quán, chỗ đó cho tá túc lại, cũng có thể giúp khâu vết thương và sắc thuốc. Còn Bạch Hạc Sơn Trang trước nay tiếp nhận đủ loại bệnh nặng khắp cả nước đổ về, các người đừng đến giành chỗ của người ta.”

“Được, thần y đã nói không sao, chúng ta đương nhiên cũng không cần đi tranh chỗ của người khác.” Thường Tiêu Hán liên tục gật đầu.

Cao Lâm nghĩ không ra, thế này là thế nào? Vị công tử kia động tay cứu người cũng nhanh nhẹn quá kìa? Đến người hầu thân cận mở miệng cũng tuôn ra được một tràng kiến thức dài như sông suối, thế mà vẫn bị đồn là đứa con vô năng vô dụng nhất Liễu gia, tiêu chuẩn của Bạch Hạc Sơn Trang hình như hơi cao quá rồi đúng không.

Người trên cang đã hít thở nhẹ nhàng hơn trước, Thường Tiêu Hán quay sang cảm tạ Lương Thú và Cao Lâm, đồng thời đề nghị mua của bọn họ một cỗ xe ngựa nhỏ, hoặc một con ngựa thôi cũng đủ.

Loại yêu cầu được đăng chân lân đăng đầu này thực sự không quá tốt, nhưng nơi này đồng không mông quạnh, ông ta không còn cách nào khác, chỉ có thể mặt dày mở miệng.

Thường Tiêu Hán tiếp tục nói: “Tại hạ là giáo đầu của Vạn Lý tiêu cục, người bị thương là thiếu chủ nhân nhà ta Thường Tiểu Thu. Chúng ta vốn phụng lệnh tổng giáo đầu áp giải một số hàng hóa đến thành Thanh Giang, không ngờ đi qua núi Phục Hồ lọt vào phục kích. Vốn trong lòng ta đã buồn bực vì đang êm đẹp lại gặp sơn tặc cướp bóc, bây giờ xem ra, có lẽ đây là một cái bẫy đã sớm bị cấu kết trong ngoài.”

Ánh mắt Lương Thú đảo qua bên trái.

Đám tiêu sư bị Cao Lâm trói về đang đau đến ngất, mấy tên chưa ngất cũng là nửa sống nửa chết. Thường Tiêu Hán tạm thời chưa nghĩ ra nên xử trí nhóm người kia thế nào. Theo lý mà nói, ông ta nên áp giải người về tiêu cục chịu thẩm, tra hỏi rõ ngọn ngành, nhưng bây giờ tình thế khẩn cấp, bản thân không phân thân nổi. Đương lúc khó giải quyết, Cao Lâm đột ngột lên tiếng: “Chúng ta đưa xe ngựa, người giao lại đây. Đúng lúc bọn ta cũng đi núi Phục Hồ, nếu họ thật sự thông đồng với sơn tặc, có thể tra thêm được vài thứ.”

Đương nhiên Thường Tiêu Hán không cự tuyệt đề nghị, ông ta cảm thấy đối phương không muốn tiết lộ danh phận nên không hỏi nhiều, nhưng từ trang phục cùng khí độ có thể đoán ra nhất định là người của danh môn. Hơn nữa bọn họ có ơn cứu mạng, lại đồng hành cùng công tử của Bạch Hạc Sơn Trang, theo lý cũng đáng tin cậy, vì thế nói: “Ở thành Mộc Lan phụ cận núi Phục Hồ có chi nhánh của Vạn Lý tiêu cục, nếu nghĩ a sĩ thấy tiện, tra hỏi xong có thể giao đám người này cho bọn họ được không?”

Cao Lâm chưa nói được hay không, chỉ lệnh cho hộ vệ dọn ra một cỗ xe ngựa cho Thường Tiêu Hán tự chạy, mau chóng đưa Thường Tiểu Thu đi thành Bạch Hạc.

Liễu Huyền An hoàn toàn không quan tâm đến những chuyện về sau, cũng không chú tâm nghe đoạn đối thoại bên cạnh mình. Y sắp xếp lại hòm thuốc, cẩn thận rửa sạch tay xong có chút đói bụng, đầu cũng choáng, bèn lấy một miếng bánh đường từ trong túi hành lý ra, đứng dưới tán cây chậm rãi ăn. Những kẻ máu chảy đầm đìa, toàn thân dơ bẩn ở cách đó không xa dường như không hề ảnh hưởng gì đến khẩu vị.

Cao phó tướng nghiêng đầu khoanh tay, nhỏ giọng thì thầm với Vương gia nhà mình: “Đúng là khác người.”

Lương Thú không đổi sắc mặt, ngón tay lại khẽ động một cái.

Vèo! Một vệt sáng mảnh nhanh như chớp bắn vào bụng dưới một tay tiêu sư làm hai mắt gã trừng to, hộc ra một búng máu đen.

máu phun đầy lên vạt áo ngoài của Liễu Huyền An.

“Công tử!” A Ninh vội vàng kéo y lùi ra sau.

Cao Lâm ghen hống nhìn trân trối, chậm rãi đỡ trán không muốn nhìn nữa.

Tuy Kiêu Vương phủ chúng ta trước nay không có thể diện gì, nhưng loại chuyện mất mặt cỡ này có thể bớt làm chút đi được không.

Liễu Huyền An thật ra không có phản ứng gì lớn. Y gói nửa miếng điểm tâm lại đưa cho A Ninh cầm tạm, mình thì vòng ra sau xe ngựa thay áo khác, sau đó lặp lại quy trình rửa tay lau khô, nhận điểm tâm ăn tiếp.

Đến nói cũng không nói một câu.

Cao Lâm bị kiểu phản ứng này làm cho đứng hình.

Lương Thú chăm chú nhìn tướng ăn không nhanh không chậm của y, nhìn nửa ngày mới nhận ra một chuyện.

Hình như người này không biết tức giận.

Chương 5: Đạo đức giữa người với người sao có thể kém xa đến mức này?

Ban đêm gió núi lạnh băng, A Ninh lấy chăn từ trong hành lý ra trải phẳng dưới tán cây gần đống lửa. Cậu muốn công tử nhà mình nghỉ ngơi sớm, nhưng đám người bị thương ở đối diện thật sự quá ồn ào, cứ nửa mê nửa tỉnh, tỉnh dậy lại gân cổ kêu gào rên rỉ như một sọt ve bị ai đánh đổ.

Cao Lâm khoanh tay đến bên người Lương Thú, rít qua kẽ răng: “Vương gia, thu tay một chút đi, phiền phiền thôi là được rồi.” Cứ nhìn chăm chăm công tử nhà người ta là thế nào, nếu đổi lại là một cô nương, danh tiết khuê môn đã bị người nhìn cho bay sạch.

Bên một đầu khác, A Ninh cũng phát hiện Kiều Vương điện hạ đang nhìn về hướng này, vì thế nhỏ giọng với Liễu Huyền An: “Công tử, hình như Vương gia có chuyện muốn nói với người thì phải.”

Liễu Huyền An phỉ vụn điểm tâm trên ngón tay, quay lại nhìn Lương Thú.

Lúc này hắn đã dời tầm mắt, đang nghiêng đầu nói gì đó với Cao Lâm. Lửa trại nơi hoang vu cùng ánh trăng chiếu sáng người hắn, mặt mày tuấn lãng, sống mũi cao thẳng, vạt áo thi thoảng óng ánh lên như nắng rọi xuống mặt hồ, biểu cảm thờ ơ khí độ quý phái, quả thật không tương xứng với ma vương cuồng sát trong lời đồn.

Lời đồn ấy mà, luôn nửa thật nửa giả, Liễu Huyền An nghĩ vậy rồi bọc chăn ngồi dựa vào gốc cây, lại bắt đầu nhắm mắt đi vào cõi thần tiên. Ý không quá để ý bên ngoài bây giờ đang yên tĩnh hay nhốn

nháo, cho dù thật sự có tiếng ma kêu quỷ khóc, chỉ cần tâm cảnh thản nhiên, rơi vào tai cũng thành tiếng gió thổi qua tán lá.

“A!” Tiếng người thình lình hét lên dọa sợ một bầy chim chóc bay tán loạn, lại không kéo được Liễu nhị công tử ra khỏi ba ngàn thế giới.

Dù sao A Ninh cũng ngủ không được, bèn ngồi bên cạnh Liễu Huyền An duỗi dài cổ xem náo nhiệt. Một gã tiêu sư bị binh sĩ kéo ra trước mặt Lương Thú, cái chân bị thương lê lét dưới đất bùn vẫn đang nhỏ máu, bộ dạng cực kỳ thê thảm.

Có lẽ gã thật sự sợ chết hoặc bị cơn đau đớn kíc.h thích, không chờ Cao Lâm mở miệng đã khai rõ một năm một mười.

Tổng tiêu đầu của Vạn Lý tiêu cục tên Thường Vạn Lý, trên giang hồ không có danh tiếng gì, công việc làm ăn lại khấm khá. Ba năm trước, thê tử nguyên phối của Thường Vạn Lý bị bệnh qua đời, không bao lâu sau đã cưới phu nhân mới. Người này tên Hà Nhiêu, dung mạo quyến rũ, tính tình lại đánh đá cay nghiệt, vào cửa chưa đến nửa năm đã thuận phục Thường Vạn Lý đến ngoan ngoãn dễ bảo.

Thường Tiểu Thu không thích người mẹ kế này, năm đó cậu ta mới mười hai mười ba tuổi, ý vào tuổi nhỏ mà thường xuyên nói năng lỗ mắng, quan hệ giữa hai người không ra làm sao. Về phần Thường Tiêu Hán, là nhân vật đứng thứ hai sau Thường Vạn Lý, công phu cao cường, mấy năm nay luôn là người yên lặng che chở cho thiếu chủ nhân.

Cao Lâm hỏi: “Nghĩa là vị phu nhân mới kia ra lệnh cho các người chuyển này tìm cơ hội giải quyết luôn Thường Tiêu Hán và Thường Tiểu Thu?”

“Đúng vậy.” Tiêu sư đáp, “Bà ta ứng trước mỗi người một viên minh châu, nói sau khi việc thành lại tặng cho một hộp.” Vừa nói vừa lấy đồ ra từ trong tay áo, “Chính là cái này.”

Không cho vàng cho bạc, lại trả minh châu. Lương Thú nhìn lướt qua: “Gia thế lai lịch bà ta thế nào?”

“Không có gia thế, là dân chạy nạn từ nơi khác đến, lúc mới vào thành vừa hôi vừa bẩn, không biết vì sao lại được tổng tiêu đầu để mắt.”

Cao Lâm ngồi xồm trước mặt gã tiêu sư, nhận minh châu chậm rãi quan sát dưới ánh lửa: “Công việc kinh doanh của tiêu cục thường được tính bằng vàng bạc, nếu vị phu nhân kia động tay động chân vào sổ sách, tiền giấu riêng cũng nên là vàng bạc mới đúng. Loại minh châu Đông Hải như thế này, tích cóp mười viên đã khó, huống chi là đầy một hộp. Mà nếu đã cực khổ giấu riêng, cần gì phải lấy ra mua mạng người... Hay là các người không nhận bạc?”

“Nhận, đương nhiên chúng ta nhận, ngược lại càng muốn đổi thành bạc hơn, thiếu một hai phần cũng không sao. Minh châu tuy đáng giá, lại không dễ lấy ra tiêu xài, nhưng phu nhân nói bà ta chỉ có thứ này thôi.”

A Ninh ở một bên nghe mà chép miệng, nhỏ giọng nói với Liễu Huyền An: “Công tử, lần trước lão phu nhân muốn hai viên minh châu làm khuyên tai, trang chủ còn chưa mua được viên nào thích hợp, bọn họ lại có nguyên một hộp. Kinh doanh tiêu cục đúng là dễ kiếm tiền.”

“Không quan hệ gì đến tiêu cục.” Liễu Huyền An vẫn quán chẵn, “Mấy viên minh châu kia chắc là có từ trước khi bà ta vào cửa.”

“Vì sao?” A Ninh cọ cọ lại gần y, ép giọng xuống càng thấp, “Vừa rồi công tử còn ngủ nên không nghe được Vương gia hỏi, Hà Nhiêu kia không có gia thế, là dân chạy nạn.”

“Tạm thời chưa biết chuyện chạy nạn là thật hay giả, cho dù là thật, cũng có thể giấu kỹ của cải trước khi chạy trốn.” Liễu Huyền An nói, “Bà ta là vợ kế, việc kinh doanh của Vạn Lý tiêu cục phát đạt cũng không thể ba năm tích cóp đủ một hộp minh châu. Một là không dễ xê

dịch tiền, hai là không có khả năng không có người phát hiện. Nếu bà ta muốn phủi sạch chứng cứ giết người, vô luận thế nào cũng không nên để lọt minh châu ra ngoài thành nhược điểm.”

Cho nên cách giải thích hợp lý duy nhất là, minh châu không phải do bà ta kiếm được sau khi gả vào Vạn Lý tiêu cục. Như vậy cho dù sự việc bại lộ, bà ta cũng không bị liên lụy, ngược lại còn có thể dùng làm chứng cứ tẩy sạch hiềm nghi — — Ngân phiếu ngàn lượng đã đủ mua mạng người rồi, đồ ngu mới đi dùng thứ trị giá vạn kim, lại cực kỳ dễ bại lộ như minh châu đi đổi, nói ra sợ ai cũng cho là đầu óc có bệnh.

A Ninh vỡ lẽ, lại hỏi: “Chúng ta có cần đi nhắc nhở Cao phó tướng chút không?”

“Không cần, chúng ta có thể nhìn ra, Kiêu Vương điện hạ và Cao phó tướng tất nhiên cũng nhận ra.” Liễu Huyền An nói, “Nếu người thật sự muốn hỗ trợ, chi bằng đưa sang một ít thuốc cầm máu trị thương đi, nếu không gã tiêu sư kia không chống đỡ được thêm mấy câu nữa đâu.”

Cuộc tán gẫu của chủ tớ hai người được gió đưa vào tai Lương Thú không sót một chữ. Giây lát sau, quả nhiên A Ninh cầm thuốc trị thương chạy đến, Cao Lâm khẽ gật đầu: “Đa tạ.”

A Ninh thấy toàn thân tiêu sư đều có thương tích, hẳn là không đủ thời gian xử lý toàn bộ cho nên chỉ băng bó đơn giản hai vết thương nghiêm trọng nhất, lại dứt cho gã mấy viên thuốc giảm đau. Toàn bộ thủ pháp vừa nhanh vừa ổn, máu bắn lên mặt cũng không đổi sắc khiến ấn tượng của Cao phó tướng về Bạch Hạc Sơn Trang lại cao thêm một tầng.

Lực chú ý của Lương Thú lại không nằm ở phía này.

Cao Lâm xem biểu hiện của Vương gia nhà mình, nếu người được nhìn chăm chú là Liễu tiểu thư, tương lai Hoàng thượng hỏi đến còn có thể giải thích là hâm mộ khó kìm lòng, nhưng người trong tầm mắt

lúc này lại là Liễu nhị công tử, cảm giác kiểu gì cũng là có ý đồ khiêu khích. Tai mắt trong cung đang đứng cách có năm bước chân, chúng ta có thể tập trung vào chính sự, bớt làm chuyện dư thừa đi có được không.

Nhưng Kiêu Vương điện hạ hiển nhiên không có giác ngộ này, không những không có, còn rất tùy ý lạnh nhạt ném lại một câu “Hỏi cho rõ ràng những câu nên hỏi đi”, sau đó liền đi đến gần Liễu Huyền An ngồi cách đó không xa, nhắc vạt áo ngồi xuống.

Cao Lâm: “.....”

A Ninh lại bắt đầu căng thẳng: “Cao phó tướng!”

Cao Lâm đành an ủi cậu: “Không sao đâu, chắc là Vương gia muốn hỏi một ít y lý thuốc giải độc thôi.”

Cẩn thận ngẫm lại, hai chủ tớ Bạch Hạc Sơn Trang luôn ra tay hỗ trợ trong suốt phân nửa thời gian đồng hành, mà Vương gia thì luôn ra tay quấy rối, bản thân mình lại nói dối luôn mồm. Tim Cao phó tướng rất đau, đạo đức giữa người với người sao lại có thể kém xa đến mức này?

Đồng lửa hào hứng cháy tanh tách.

Liễu Huyền An vẫn nhắm mắt như cũ.

Lương Thú ném một cục đá vào đồng lửa.

“Phụt” một tiếng, tàn lửa bắn lên cao cả thước, theo gió bay về hướng tán cây. Lòng mi Liễu Huyền An run lên, cuối cùng bị nóng đến mở mắt. Lần trước ở trong xe ngựa, y kết thúc một giấc mộng đẹp thì trông thấy Lương Thú, mà lúc này hình ảnh Kiêu Vương điện hạ lại xen lẫn giữa ngọn lửa bay múa, hai lần đều kỳ ảo, hai lần đều hoảng hốt kinh ngạc, tối sáng đan xen khiến người kinh hãi không biết thân đang ở nơi nào.

Y chờ nhịp tim hơi hạ xuống, nhìn về phía cách đó không xa thấy Cao Lâm vẫn đang tra hỏi, rõ ràng là chưa kết thúc thẩm vấn.

“Nói thử xem.” Lương Thú cầm viên minh châu trong tay, “Vì sao vị phu nhân kia nhất định phải lấy thứ này làm thù lao?”

Liễu Huyền An không dự đoán được đối phương sẽ đến thảo luận vấn đề này với mình, y miễn cưỡng kéo suy nghĩ về hiện thực, đáp: “Có lẽ tiền riêng tích góp ba năm của bà ta chưa đủ để thu mua tiêu sư, hoặc có lẽ bà ta không tính toán thật sự trả bằng minh châu. Ta không biết gì về Vạn Lý tiêu cục, nhưng dựa theo lẽ thường, trừ phi Thường Tiểu Thu uy hiếp trắng trợn đến địa vị của Hà Nhiêu, nếu không bà ta cũng không cần thiết vội vàng động thủ.”

“Cho nên người cảm thấy là khả năng thứ hai, bà ta không định đưa minh châu thật, chỉ coi là mồi nhử để đám tiêu sư bán mạng?”

“Tiền đề là sơn tặc trên núi Phục Hồ cùng một giuộc với bà ta.” Liễu Huyền An nói, “Ta đoán kết cục mà Hà Nhiêu muốn thấy nhất có lẽ là mượn tay sơn tặc xử lý toàn bộ tiêu đội này. Như vậy bà ta vừa có thể lấy lại minh châu, vừa nhỏ được cái đinh trong mắt, còn có thể vĩnh viễn giữ kín bí mật. Sở dĩ phải mua chuộc tiêu sư là để trên đường dễ dàng hạ độc Thường Tiêu Hán, khiến cho cao thủ duy nhất có thể bảo vệ Thường Tiểu Thu ngã xuống, kế hoạch mới hoàn thành mỹ mãn.”

Nhưng không ngờ ngàn tính vạn tính, sự tình vẫn không tiến triển theo trù tính của bà ta. Thân thể Thường Tiêu Hán cường tráng, dù đã hít phải khói độc suốt một đường nhưng công lực chưa bị giảm sút quá nhiều, ngược lại còn mang theo Thường Tiểu Thu mở đường máu liều chết chạy thoát.

Phán đoán của Lương Thú không khác là mấy.

Cho nên Liễu Huyền An không hề là một tên phế vật ăn chơi trác táng, đầu óc cũng không ngu si. Nhưng nếu đã thế, vì sao lại bị đồn đại thành bao cỏ xinh đẹp chỉ để ngắm chứ không thể dùng?

Nếu để Lương Thú phỏng đoán, dựa theo kinh nghiệm hơn hai mươi năm đấu tranh sinh tồn cá lớn nuốt cá bé của hắn, chỉ có thể giải thích là đối phương cố ý làm trò yếu thế, giả vờ mơ mơ màng màng để được yên ổn sống qua ngày trong đại gia tộc.

Nhưng kỳ thật gia phong Bạch Hạc Sơn Trang cực kỳ đoan chính, mỗi người đều có công việc bận rộn, nội bộ không mâu thuẫn lục đục gì nhau. Nếu hỏi Liễu nhị công tử có biết gì về thanh danh của mình không? Có lẽ lờ mờ nghe được một ít, nhưng nửa chân y đã sớm bước khỏi hồng trần, ra vào lục hợp ngao du cửu châu, cưỡi gió đạp mây cực kỳ khoan khoái, một lòng tìm kiếm tinh thần tự do trên Thiên đạo, đâu để những lời đồn nhỏ ảnh hưởng nửa phần đến bản thân?

Cho nên y nói không để ý, là thật sự không để ý.

Có điều Lương Thú chưa đạt đến tâm cảnh này, ít nhất trước mắt không hiểu.

Hắn nhìn Liễu Huyền An, qua một lúc đột nhiên hỏi: “Muội muội của Liễu công tử có từng nhắc đến bốn vương chưa?”

Liễu Huyền An nghe vậy vô thức thẳng lưng lên, không hề quên nhiệm vụ chính là phải phá bĩnh việc hôn nhân này.

Nhắc thì đúng là có nhắc, nhưng là vừa nhắc vừa khóc. Liễu Huyền An không biết Kiêu Vương điện hạ đã nghe thấy toàn bộ đại kế nháy hồ ở trà lâu, cho nên không hề áy náy mà bốc phét: “Không có, A Nguyệt trời sinh hướng nội lại dễ xấu hổ, thường ngày cũng không thích tâm sự, cha mẹ ta vì tính nết này của nàng mà đau đầu không thôi. Đúng rồi, không biết Vương gia thích loại cô nương như thế nào?”

Lương Thú trả lời: “Tính cách không quan trọng, xinh đẹp là được.”

Liễu Huyền An hơi dừng lại, bởi vì ban đầu y muốn miêu tả muội muội nhà mình trái ngược hoàn toàn với loại hình Vương gia yêu thích. Nhưng không thể ngờ tiêu chuẩn bạn đời của đối phương lại nông cạn đến thế, không cần nội hàm, chỉ cần xinh đẹp là được, không cho bản thân mình chút đất diễn nào.

Y do dự một lát, tiếp tục đưa ra giả thiết: “Nếu dung mạo xinh đẹp nhưng tính cách tàn ác, hơi bất mãn đã khóc lóc làm ầm ĩ, ném đồ ném đạc náo loạn đến gà chó không yên, hoặc thường xuyên dọa dẫm tự sát, như vậy cũng được sao?”

“Đương nhiên là được.” Lương Thú thể hiện mình dễ tính chưa từng có, “Khóc nháo thì dễ, bàn ghế ly chén ném vỡ thì tiếp tục mua, còn lỡ như suy nghĩ nông cạn, mỹ nhân một hai đòi chết, bốn vương cũng đành đi cùng, xứng đáng với câu chết dưới mẩu đơn, thành quý cũng phong lưu.”

“.....”

Liễu Huyền An nhìn kỹ mặt Lương Thú muốn tìm cho được một chỗ vô lý, nhưng mà không có. Kiêu Vương điện hạ không muốn diễn trò trước mặt gián điệp, đứng trước Liễu nhị công tử thì ngược lại, sân khấu chưa kịp dựng hẳn đã diễn đến nghiệm rồi.

Cao phó tướng ở đằng xa thở ngắn than dài.

Tuy Liễu Huyền An sớm xem nhẹ sinh tử, nhưng đó chỉ là kết luận có được khi y đứng trên thiên đạo nhìn xuống vạn vật, hoàn toàn khác xa trường phái “thành quý cũng phong lưu” của Lương Thú. Có điều Kiêu Vương điện hạ nhìn thế nào cũng không dính dáng mấy đến hai chữ “tình thánh”, cho nên Liễu Huyền An nghe qua mới thấy kinh ngạc. Nhưng rồi y lại nghĩ, trên đời có người lấy mạng đổi danh lợi, người khác dùng mạng đổi gia quốc thiên hạ, thế vì sao lại không có người lấy thân đổi sắc? Mà nếu đã có thể, vì sao người đó không thể là Lương Thú?

Nghĩ đến đây, Liễu Huyền An khẽ gật đầu, thuận lợi tiêu hóa một thông tin kinh dị rằng đệ nhất thống soái Đại Diễm lúc nào cũng có khả năng đi tuần tình. Có điều nếu đối phương đã là người hào sảng, vậy biện pháp mình nghĩ ra lúc trước trở nên vô dụng rồi, bởi vì mọi người mình đúng là dung mạo xinh đẹp, phải đổi cách khác mới được.

Một loạt suy nghĩ chạy qua chạy lại trong đầu, trên mặt y lại không lộ ra nửa phần. Lương Thú tự nhận bản thân gặp qua nhiều người, trong đó không hiếm kẻ mặt không đổi sắc như băng tuyết đỉnh Thái Sơn. Nhưng sự bình tĩnh của Liễu Huyền An không thể xếp vào cùng loại, y không giống bọn họ. Hay nói chính xác hơn một chút, thậm chí y không ở cùng một không gian với người ngoài.

Có một tấm chắn độc lập mà kiên cố không thể phá vỡ đã ngăn cách triệt để y ở một thế giới khác.

Lương Thú là người đầu tiên phát hiện ra chuyện này.

Vì thế Kiêu Vương điện hạ càng có hứng thú, cũng chợt chuyển sang ý nghĩ làm sao để đánh nát tấm chắn kia.

Còn vì sao phải phá, phá xong phải làm gì, lại không nằm trong phạm vi suy xét của hắn. Cái này gọi là ăn no rửng mỡ, sinh sự không đầu.

Cao Lâm không yên tâm đầu bên này, chưa bao lâu đã đi qua ngắt lời: “Đám tiêu sư kia dường như không quen biết đạo tặc trên núi Phục Hổ.”

Lương Thú liếc một cái: “Người thám vấn nửa ngày chỉ đưa ra được kết luận này?”

Cao Lâm: “.....”

Cao Lâm: “Không phải, còn cái khác nữa.”

Lương Thú đi qua phía bên kia gốc cây: “Nói đi.”

Cao Lâm đáp lời nhưng vẫn không nhìn được nhìn lướt ra phía sau, thấy Liễu Huyền An đã tiếp tục quấn chần quanh người, ôm gối ngửa đầu nhìn lên bầu trời đêm. Tuy trong ánh mắt vẫn có ánh lửa nháy múa, nhưng không biết vì sao lại cho người ta cảm giác yên tĩnh tựa như hồ sâu không đáy.

Hắn cũng mơ hồ nhận ra sự xa cách và khoảng cách vô hình của Liễu Huyền An, nhưng không phát hiện ra sự tồn tại của tấm chắn, mà đứng trên góc độ khác, đưa ra một lý do rất hợp lý — — Bình thường thôi, Vương gia nhà ta thật sự bị ghét rồi.

Chương 6: Phía trước là Bồ Tát áo trắng, đằng sau là Sát thần áo đen

Dựa theo lời khai của tiêu sư, bọn họ đoán sau khi Thường Tiêu Hán hít phải khói hồng nga đằng suốt một đường nhất định sẽ tiêu hao nội lực, hơn nữa Hà Nhiêu đã sắp xếp sẵn sát thủ ở núi Phục Hồ, trong ngoài giáp công chẳng lẽ không hàng phục được ông ta hay sao?

Kết quả thật sự không hàng phục nổi.

Ngày đó tiêu đội vừa đặt chân vào núi Phục Hồ đã việc có đi lấy nước, chỉ để lại mình Thường Tiêu Hán và Thường Tiểu Thu. Bọn họ giả vờ dạo quanh suối một vòng rồi lên đi đường nhỏ vòng về, vốn tưởng đã xong việc, kết quả lại tận mắt chứng kiến Thường Tiêu Hán kéo Thường Tiểu Thu đầy máu lao xuống triền núi, một tay vung kiếm chém chết ba gã đạo tặc cuối cùng.

Đầu người bay lên không, máu me tung tóe khiến đám tiêu sư sợ đến nhũn chân, lúc này mới nhận ra Thường Tiêu Hán hoàn toàn không bị khói độc ảnh hưởng. Chuyện may mắn chính là, ông ta dường như không phát hiện ra nội bộ có vấn đề, còn chờ mọi người quay về nhanh chóng thu dọn hành trang rời đi. Cho nên đám tiêu sư cũng thuận thế giấu nhem chân tướng, tính toán trên đường đi tìm cơ hội khác.

Bọn họ liên tục cho thêm độc dược vào thuốc trị thương của Thường Tiểu Thu để cậu ta bỏ mình trước khi đến được Bạch Hạc Sơn Trang. Còn về phần Thường Tiêu Hán, bởi vì sau này lên đường gấp gáp, thường xuyên phải ngủ trong rừng cho nên không tìm thấy cơ hội hạ độc, cứng chọi cứng không có cửa thắng, cho nên bọn họ

quyết định tạm thời án binh bất động — — Chỉ là không ngờ bị Liễu Huyền An vạch trần thuốc trị thương có độc, mắt thấy hành vi sắp bại lộ, để tìm đường sống mới phải cắn răng mạo hiểm ra tay.

“Cho nên bọn họ không biết gì về tình hình trên núi Phục Hồ.” Lương Thú nhận khăn ướt từ hộ vệ, hơi rũ mắt chậm rãi lau tay, “Nếu đã vô dụng thì xử lý sạch sẽ đi. Còn vị Hà phu nhân ở Vạn Lý tiêu cục kia, trong tay bà ta có thể còn thứ khác ngoài minh châu, phái người quan sát chặt một chút, đừng để chạy mất.”

Cao Lâm gật đầu, lại thử thăm dò: “Những viên minh châu kia thật sự hiếm có, theo ý Vương gia, có khi nào bọn chúng liên quan đến vụ án tiền triều không?”

“Cho nên ta mới nói người theo dõi chặt.” Lương Thú đề càn cổ đầu nhức, “Nghỉ ngơi đi, ngày mai dậy sớm lên đường.”

Cao Lâm vẫy tay gọi năm tên hộ vệ kéo đám tiêu sư kêu la thảm thiết kia vào sâu trong núi, trong chớp mắt ánh đao lóe lên, tất cả âm thanh lập tức biến mất.

Kẻ duy nhất được giữ lại trợn trắng mắt ngất lịm đi dưới gốc cây. Nhưng ngất hay không ngất cũng không làm chậm trễ hai tên hộ vệ trói gã ném lên lưng ngựa, chạy như bay về hướng Vạn Lý tiêu cục.

A Ninh lặng lẽ quấn chặt chần, tuy ở Bạch Hạc Sơn Trang đã nhìn quen sống chết, nhưng bệnh chết rất khác với chủ động cầm đao giết người. Liễu Huyền An ở bên cạnh cậu vẫn không hề có phản ứng, không biết là thờ ơ thật hay là lại vừa đi vào cõi thần tiên thiên ngoại.

Một đêm trôi qua.

Sáng sớm hôm sau, trời còn chưa tỏ các hộ vệ đã sột soạt hành động. Liễu Huyền An đánh cái ngáp, đứng lên hoạt động gân cốt mấy cái, hai mắt nhắm như cũ, cố lắm chỉ có thể ti hí ra một cái khe đủ để thấy đường ra chỗ xe ngựa, sau đó chân thấp chân cao “bay” lên.

Giữa rừng núi hoang dã đương nhiên không thể ngủ yên, cho nên lúc này y thực sự mệt mỏi đến dùng cả tay chân bò lên xe ngựa, xóc màn rúc vào cái góc quen thuộc, thế nhưng lại không nhào vào cái ổ mềm thoải mái, ngược lại lao thẳng vào bờ ngực cứng như đá của Kiều Vương điện hạ.

“Ồi!” Liễu Huyền An chấn kinh đứng phắt dậy, kết quả va “cộp” một cái lên trần xe, đầu ong ong mất nửa ngày, người càng mơ màng mờ mịt hơn.

A Ninh đứng ngoài xe âm thầm thở dài, vạn phần khó hiểu vì sao Vương gia cứ muốn chui vào trong xe ngựa. Nếu ngài ấy thích ngồi xe đến thế, Cao phó tướng lại không chuẩn bị hẳn một chiếc xe riêng đi? Xe của công tử nhà ta không rộng rãi mấy, hơn nữa Vương gia còn cao lớn, chen chúc trong đó không ngại chật à?

Suy xét đến vấn đề mọi người còn phải đồng hành nhiều ngày nữa, cuối cùng A Ninh vẫn không nhịn được đi tìm Cao Lâm, uyển chuyển mở lời đề nghị đến tòa thành tiếp theo, chúng ta có thể mua cho Vương gia một cỗ xe to hơn, hoặc cho công tử nhà ta một con ngựa nhỏ cũng tốt.

Cao Lâm cực kỳ hiểu tâm tình cậu ta, nhưng hiểu mấy cũng chỉ có thể trái lương tâm đáp ứng cho có lệ, đồng thời hy vọng Vương gia nhà mình sớm tìm được nguồn giải trí khác, đừng cứ sến ra lại đi quấy rối Liễu nhị công tử, hành động khác gì mấy tên lưu manh nhàn rỗi không có gì làm đi đá cửa nhà quả phụ không?

Liễu Huyền An ngồi một bên xe ngựa xoa xoa đỉnh đầu đau nhức, vẫn không hiểu được vì sao hẳn lại xuất hiện ở đây. Nhìn kỹ lại, toàn bộ gối mềm đệm tựa của mình đã bị trưng dụng hết, túi thơm thêu chỉ bạc đang bị đối phương móc trên đầu ngón tay, lúc lắc theo nhịp xe ngựa xóc nảy.

“.....”

Lương Thú nói: “Bổn vương dậy sớm cảm thấy đầu cực kỳ đau nên mượn xe ngựa nghỉ ngơi một lát, không quấy rầy Liễu công tử chứ?”

“Không có.” Liễu Huyền An nhẹ nhàng lắc đầu, lại nói, “Trong túi thơm nhét ít hoa cỏ tác dụng an thần, đúng lúc có thể giảm đau đầu. Nếu Vương gia không chê, sau này cứ mang theo bên người, có lợi cho giấc ngủ.”

“Nếu thế bổn vương cũng không khách khí.” Lương Thú hào phóng cất túi thơm vào trong tay áo, lại không có ý định đứng lên cứ như cộ đến nghiện rồi. Liễu Huyền An đương nhiên không đuổi được hắn, thật ra theo lý mà nói, chỗ ngồi bây giờ không phải không nằm được, nhưng chỉ thích hợp cho thiếu niên cơ thể chưa phát triển như A Ninh nằm lọt. Vóc dáng Liễu Huyền An hơi cao nên chỉ có thể dựng sống lưng thẳng tắp, dựng đến đau nhức toàn thân. Lúc đến được thôn xóm tiếp theo, y không thể không tìm chỗ đất trống hoạt động tay chân.

Cao Lâm xách theo hai ấm nước lớn vào lều trà, chưa cần nhìn kỹ cũng biết tâm tình Vương gia nhà mình đang khá tốt.

Chỉ cướp xe ngựa của Liễu nhị công tử một buổi đã hào hứng như tắm mình trong gió xuân, nếu tương lai có cơ hội kéo tóc người ta, chẳng phải lập tức phi thẳng được luôn sao.

Nghĩ đến đây, khoe miệng Cao Lâm hơi hơi co giật. Đừng hỏi, hỏi ra mất mặt lắm.

Đoạn đường tiếp theo, Lương Thú vẫn thoải mái nằm dài trong xe ngựa. Thật ra Liễu Huyền An không quá để bụng chuyện này, chỉ nghĩ hai người có khoảng thời gian được ngồi chung một chỗ, đến lúc phải nghỉ cách đề cập tiếp đến muội muội rồi. Nhưng Lương Thú biết trong lòng y suy nghĩ gì, đương nhiên sẽ không phối hợp, cho nên mỗi lần lên xe đều giả vờ nhắm tịt mắt, làm như tiên ngủ bị thiếu giấc mấy kiếp.

Mãi cho đến khi A Ninh mua được ngựa ở một tòa thành trấn, Liễu nhị công tử vẫn không tìm thấy cơ hội trò chuyện.

“Vương gia.” Một ngày nọ, thừa dịp Liễu Huyền An đang cưỡi ngựa trên đường, Cao Lâm cũng chen vào xe, “Ba ngày nữa là đặt chân đến núi Phục Hồ rồi, cái gì cần ngựa trang đã ngựa trang xong. Có điều vài ngày trước bọn chúng vừa bị Thường Tiêu Hán chém giết một đám, không biết có lá gan ngoi lên nữa không.”

Lương Thú nói: “Người chết vì tiền. Chỉ cần khuân theo núi vàng đi chuộc người, có gì mà bọn họ không dám.”

Cao Lâm lại hỏi: “Liễu nhị công tử thì sao, để y nghỉ tạm ở thị trấn dưới chân núi?”

“Không cần.” Lương Thú nhắm mắt lại, “Đẫn đi cùng.”

Cao Lâm: “.....”

Cũng đâu có nhất thiết phải làm vậy.

Hắn liếc ra ngoài cửa sổ, trông thấy Liễu Huyền An đang cưỡi con ngựa cái nhỏ chưa mấy thuần thục chậm rãi nện bước lộp cộp. Trên đường cái quan còn đi như vậy, núi Phục Hồ hiểm trở không biết còn đi lợi hại đến mức nào. Dáng dấp này rõ ràng chẳng giúp ích gì cho chuyện diệt phi, cho nên Vương gia cứng đầu muốn kéo người ta lên núi, mục đích chắc chắn chỉ có một — Trước là lẫn lộn, sau là hù dọa.

Hầy, biết nói sao bây giờ, vô đạo đức đến thế là cùng.

Một đường vô đạo đức đến tận núi Phục Hồ.

Trước khi vào núi, Kiêu Vương điện hạ còn lấy lý do “Không nên quá mức rêu rao” mà thản nhiên bỏ lại phân nửa người ngựa cùng A Ninh ở thôn trang gần đó, chỉ mang theo Cao Lâm, vài tên hộ vệ

khiêng tiền chuộc và Liễu nhị công tử vì “vạn nhất con tin bị thương còn cần đại phu kịp thời chữa trị”.

À, còn có thêm một tên xa phu hiện tại vội vàng thúc xe ngựa chạy trên đường núi, mà Kiêu Vương điện hạ quý giá lại đang ngồi lười biếng trong xe.

Cao Lâm: “.....”

Đúng là nghiệp chướng.

Hắn đành giục ngựa theo sát hai bước nữa, bảo vệ Liễu Huyền An đi bên cạnh đề phòng người bất cẩn lăn xuống núi.

Thuật cưỡi ngựa của Liễu Huyền An sau mấy ngày luyện tập đã tiến bộ rất nhiều, thế nhưng vẫn không chịu nổi đường núi gập ghềnh hiểm trở. Ban đầu đường còn hơi rộng rãi, về sau lại càng hẹp càng dốc. Con ngựa cái nhỏ chở người trên lưng bước thấp bước cao đi đến gian nan, may mà không đến mức hất chân sau đình công.

Cả tòa núi được ánh nắng vàng phủ kín, ngẩng đầu lên có thể thấy mây mù lượn lờ giữa những bóng cây xanh tươi, núi non trùng điệp mang không khí hùng vĩ sâu thẳm.

Ngày thường Liễu Huyền A hiếm khi ra ngoài, đương nhiên chẳng có mấy dịp chứng kiến cảnh đẹp hùng vĩ này. Nhưng giờ phút này y không có tâm tình cảm khái, bởi vì nắng thật sự quá gắt, cũng quá mệt đến không thẳng nổi eo, toàn thân mềm nhũn mơ mơ màng màng gần như nằm sấp trên lưng ngựa.

Cao Lâm không thể không chui vào xe ngựa lần nữa: “Vương gia, ta cảm thấy Liễu — —”

Lương Thú mở miệng cắt ngang: “Bọn chúng tới.”

“Tới rồi?” Cao Lâm xốc màn xe ngựa nhìn ra ngoài, quả nhiên thấy trên vách núi cao xuất hiện một đoàn người đen nghìn nghịt, ước

chừng cũng phải hai ba mươi mạng.

Cùng lúc đó, hai mươi ba mươi người kia cũng đang quan sát nhóm người bên dưới. Đúng như lời Lương Thú nói, người chết vì tiền, đám cướp này tuy bị Thường Tiêu Hán gây tổn thất nghiêm trọng, ai ai cũng sợ hãi như chim đậu cành cong, thậm chí còn định rúc đầu lẩn trốn một khoảng thời gian nữa, nhưng cuối cùng vẫn không thể chống cự lại món tiền chuộc hậu hĩnh mà Trình Tố Nguyệt hứa hẹn.

Bọn họ mai phục quan sát nửa ngày, thấy thanh niên đi đầu đến ngựa còn cưỡi không vững, cả người run rẩy nửa ngồi nửa nằm, tóc dài bị gió thổi đến tán loạn cực kỳ chật vật, tức khắc liền buông phòng bị đến hơn nửa, bèn phát tay hạ lệnh mở cửa sơn trại, hung hăng tuốt đao xông ra.

Vất vả lắm mới leo lên được đỉnh núi, Liễu Huyền An thở hồng hộc bò xuống ngựa, trong đầu vẫn là cảnh đường mòn dốc cao dựng đứng, hai gối rã rời, nhờ Cao Lâm ở bên cạnh đỡ lấy mới không ngời phịch luôn xuống đất.

Đám thổ phỉ đương nhiên hiểu lầm hành động này là bị dọa sợ đến mất mật, cười ha hả xông lên dùng mũi đao đẩy lớp giấy dầu bọc ngoài xe ngựa, nhìn thấy bên dưới là bốn năm rương vàng bạc tràn đầy, mắt ai nấy đều lóe ánh xanh. Lúc trước chúng chỉ nghĩ tùy tiện cướp một cô nương về vui vẻ, không ngờ lại là con dê béo mập.

Cao Lâm hỏi: “Muội muội nhà ta đâu?”

“Yên tâm, nàng đang ở trong trại chúng ta uống — —” Tay thổ phỉ cầm đầu chưa dứt lời đã im bật, bởi vì lúc này Liễu Huyền An đã sửa sang lại y quan, ngẩng đầu lên. Vẻ tái nhợt trên mặt y chưa rút hẳn, sắc môi không hồng hào, cổ càng trắng hơn, toàn thân lại đứng dưới ánh nắng, y phục màu trắng bị gió thổi bay phiêu phiêu tựa như bức tượng thần điêu khắc bằng bạch ngọc, cổ tay áo mọc hoa sen trong suốt tinh tế.

Tên cầm đầu sững sờ tại chỗ, từ ngày sinh ra đến giờ gã chưa từng gặp qua dáng vẻ nào khuynh tuyệt đến thế, nhất thời nhìn đến phát ngốc, trong lòng mang theo vài phần tà niệm thềm thường cùng với mấy phần thành kính không biết chui ra từ đâu. Gã tiến thêm hai bước, nhắc tay muốn dùng vỏ đao nâng cầm y, kết quả chỉ chớp mắt bả vai chột lạnh, sau đó một vật nặng nề rơi “bịch” xuống chân.

Liễu Huyền An nhú mày lùi về sau nhưng không kịp né tránh, vạt áo bị bắn mấy mảng đỏ tươi tắn ra mùi tanh rỉ sắt.

“.....”

Mà đám thổ phỉ đối diện đã sớm nổ tung. Bọn họ không thấy rõ là ai ra tay, nháy mắt một cái, cánh tay phó trại chủ nhà mình đã bay véo lên trời.

Tiếng kêu thảm thiết cùng tiếng binh khí ra khỏi vỏ vang vọng khắp dãy núi yên tĩnh. Đám người mới đến rõ ràng không có ý tốt, bọn thổ phỉ cũng hung hăng vung đao bắt chập vọt lên. Vốn muốn phủ đầu nhưng chưa được hai bước đã bị một cỗ nội lực đánh bật trở về, rụng lịch bịch xuống đất như chim gãy cánh, hộc máu phì phì.

Bọn chúng giãy giụa muốn tiếp tục đứng dậy, nhưng xương cốt cả người lại đau như bị ai chặt đứt, đôi mắt xuyên qua gió cát chỉ thấy được bóng người mơ hồ chậm rãi đi ra từ trong xe ngựa, vạt áo đen thêu hoa văn kim sắc, đế giày giẫm lên thảm lá rụng, lại giẫm lên máu me uồn lượn trên nền đất, cuối cùng dừng lại trước mặt mình.

Bọn họ cố sức ngẩng đầu nhưng không thể nhìn rõ, ánh nắng quá chói mắt, khắp nơi lại bịt kín một tầng sương đỏ. Dưới đáy lòng chỉ còn dư lại nỗi sợ, giữa cơn đau nhức, chúng thềm nghĩ, đầu tiên là tiên nhân áo trắng như Bồ Tát, sau đó xuất hiện sát thần áo đen tựa Tu La. Cảnh tượng này... đan xen quá quý dị, thân đang ở thời không nào, người còn sống hay chết đều không tự biết rõ.

Lương Thú đạp lên vết máu đi về phía sơn trại. Cao Lâm và Liễu Huyền An theo sau, trông thấy ven đường là xà cột gỗ chất đống tán

loạn chưa dựng thành nhà và vài kẻ mặc quần áo lao động nhìn như thợ xây cất. Thấy đoàn người đi vào, bọn họ đầu tiên là sừng sốt, lại thấy máu bắn trên áo Liễu Huyền An, đến đồ ngốc cũng đoán được tình hình không ổn, bèn vội vã ném hết gỗ trên tay đi, co cẳng bỏ chạy.

Cao Lâm không bất ngờ trước phản ứng của mấy người đó, dù sao đến cả sói đại mặc nhìn thấy Kiều Vương diện hạ cũng phải sợ hãi đi đường vòng. Trái ngược, hẳn thấy vẻ bình tĩnh của Liễu Huyền An còn đáng kinh ngạc hơn, trừ việc mệt mỏi nên nhìn có chút chật vật, vị công tử sống trong nhung lụa kia dường như hoàn toàn không bị cảnh giết chóc máu me dọa sợ, biểu cảm trên mặt không đổi nửa phần cứ như đang đứng ngoài xem một vở diễn nhạt nhẽo vô vị, cảm xúc luôn nằm ngoài cốt truyện, không hỉ cũng không bi.

Hừm... người của Bạch Hạc Sơn Trang quả nhiên không thể khinh thường.

Lại đi vào trong thêm một lúc mới thấy mấy ngôi nhà mới hơn, phía trên treo bảng “Tự Nghĩa Đường”, đúng là hang ổ của sơn tặc.

Cao Lâm nhắc chân đá văng cửa gỗ, tiếng động mạnh đột ngột cùng bụi bặm mịn mù khiến đám người ngồi bên trong thương lượng chia tiền sững sờ tại chỗ, trước sau cùng rút đao khỏi vỏ, cảnh giác nhìn mấy vị khách không mời mà đến.

Cao Lâm lại hỏi lần nữa: “Muội muội ta đâu?”

Máu bắn trên áo Liễu Huyền An đã thuyết minh thắng bại trận giết chóc ngoài cửa sơn trại, đạo tặc không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ thận trọng lùi về sau mấy bước, siết chặt chuôi đao trong tay.

Người ngồi trên ghế da hổ tên Khương Quý, thủ lĩnh sơn trại, tự xưng đại ác nhân đốt cướp hiếp giết đã vài chục năm, tuổi trung niên nhưng hùng tâm chưa chết, chọn lựa phong thủy mãi mới chọn được núi Phục Hồ làm chỗ đóng quân, tính toán mở rộng đại nghiệp.

Không ngờ đầu tiên là bị Thường tiêu sư chém chết mấy tên huynh đệ, chưa kịp hoàn hồn đã tiếp tục bị “áp trại phu nhân” tương lai chọn thêm tai họa, mới bắt đầu đã xui xẻo như thế khiến gã hoài nghi lúc trước có lẽ mình tìm phải thầy phong thủy dỏm rồi.

Cao Lâm mất kiên nhẫn: “Đưa người ra đây cho ông!”

“.....” Khương Quý bị dọa đến không dám mở lời, chỉ có thể dùng ánh mắt ra hiệu tổng cổ lâu la đi hậu viện, chưa bao lâu đã dẫn ra một cô nương mặc áo đỏ, đúng là Trình Tố Nguyệt.

Trình cô nương từ nhỏ chơi trận giả trong quân doanh đương nhiên không biết thế nào là đoan trang rụt rè, ở trong ổ sơn tặc giả vờ khuê tú đến ngứa ngáy khó chịu. Cho nên nàng vừa nhìn thấy nghĩa huynh và Vương gia đến, lập tức khôi phục bản tính tay không bắt sói, xắn tay áo lên: “Ca... ca.”

Tầm mắt nàng chợt dừng trên người Liễu Huyền An, lại nhanh tay thả ống tay áo xuống, hai chân khép thẳng, giọng cũng bị ép cho nhỏ lại.

Có thể thấy không phải không thể giả vờ khuê tú, chủ yếu phải xem người đối diện là ai.

Cao Lâm thật lòng không muốn nhìn loại phản ứng như trúng tà thế này thêm nữa.

“Chư, chư vị đại gia.” Khương Quý ở bên cạnh quan sát nửa ngày, thấp thỏm mở miệng, “Lúc trước là chúng ta có mắt như mù, mạo phạm bà cô đây. Bây giờ người đã đưa rồi, chấm dứt được chưa?”

Lương Thú ra lệnh: “Nói đi.”

“Nói... gì?” Khương Quý không hiểu lắm, còn muốn gã nói gì nữa? Ngẩng đầu lên mới biết đối phương không phải đang hỏi mình.

Trình Tố Nguyệt tiến lên bẩm: “Vương gia, trong trại này tàng trữ không ít đồ vật cũ, nhìn như có quan hệ đến vụ án của Đàm đại nhân mười mấy năm trước.”

Nàng vừa lên tiếng gọi “Vương gia”, suýt nữa Khương Quý đã bị dọa bay ba hồn bảy phách, dù gã không hiểu bao nhiêu việc đời cũng biết rõ, Vương gia ở độ tuổi này, trên triều chỉ có một người tên Lương Thú. Nhớ tới danh tiếng Kiêu Vương điện hạ rảnh rồi lại đi giết người, trước mắt Khương Quý tối sầm, ngã lăn từ trên ghế da hổ xuống đất.

Liễu Huyền An cũng từng nghe qua một ít về “Vụ án Đàm đại nhân” trong miệng Trình Tố Nguyệt. Đàm đại nhân tên Đàm Hiểu Chung, từng làm quan to dưới thời tiên đế. Mười ba năm trước, hãn phụng chỉ áp tải vàng bạc lương thực xuôi nam cứu tế, không ngờ trên đường đi bị cướp đoạt không còn gì. Tiên hoàng tức giận ra lệnh tống Đàm Hiểu Chung vào thiên lao, Ngự lâm quân trong đêm mưa gió đi Đàm phủ bắt người, đẩy cửa vào chỉ nhìn thấy thi thể cả nhà ngang dọc tứ tung, sấm chớp lóe lên, máu tươi chảy thành dòng xuống bậc tam cấp nhiễm đỏ một khoảng sân, cảnh tượng không khác gì dưới địa ngục.

Sau đó vụ thảm án diệt môn này biến thành vụ án treo nghiêm trọng nhất Đại Diêm, đến hôm nay vẫn chưa bắt được hung thủ.

Chương 7: Có cả phương pháp ôm nhau xem bệnh thế này à?

Vốn dĩ Trình Tố Nguyệt cũng phải đi thành Bạch Hạc, hơn nữa còn là phụng chỉ mà đi. Có lẽ bởi vì Hoàng thượng cảm thấy bên người đệ đệ toàn mấy tên thô hán dung tục, không giúp ích gì trong việc thúc đẩy nhân duyên cho nên mới cố ý phái nàng đi hỗ trợ. Ít nhất cả hai cùng là phận nữ, có thể trò chuyện thêm vài câu chứ đúng không?

Kết quả vừa đến núi Phục Hồ đã đụng trúng mấy tên lỗ mãng.

Lúc ấy Trình cô nương suy nghĩ bị trói lại cũng tiện, thừa dịp này đốt trụ hang ổ bọn chúng coi như vì dân trừ hại. Ai ngờ vừa vào đến sơn trại đã trông thấy một chiếc hòm lớn bằng gỗ lim nạm vàng, ổ khóa khảm ngọc, trên khóa ngọc còn có đóa hoa sen bằng tơ vàng tinh xảo, nhìn thế nào cũng rất giống với món đồ năm xưa Đàm đại nhân áp tải.

Lại đi sâu vào trong, nàng phát hiện tên đạo tặc phụ trách trông giữ mình tuy ăn mặc rách nát, bội đao lại không tầm thường, cho dù đá quý trên mặt đao bị moi cạy gần hết cũng có thể nhận ra là vật của danh gia. Vì thế Trình Tố Nguyệt liền giả giọng nũng nịu nói lời ngon ngọt, đối phương cả đời chưa gặp qua bao nhiêu cô nương xinh đẹp lập tức bị dụ đến choáng váng, khai tuốt tuột về lai lịch cây đao.

Đám thổ phỉ này vốn hoạt động ở vùng núi phía đông nam, nơi này của cải trù phú nên không đi kiếm tiền, suốt ngày chỉ ăn nhậu cờ bạc chơi gái, đá dế chọi chó, chơi mãi đến khi trong kho không còn bạc nữa mới thôi — — Tự mình thể nghiệm cái gì gọi là miệng ăn núi lở.

Mà không có tiền liền sinh ra mâu thuẫn, người này nhìn người kia không vừa mắt, cuối cùng tan đàn xẻ nghé. Khương Quý mang theo thuộc hạ và một đồng của cải, chọn lựa mãi mới chọn được núi Phục Hồ, thế là lên miền bắc chuẩn bị xưng bá xưng vương.

Trình Tố Nguyệt hỏi: “Cây đao này là vật của các người?”

Tên trông coi gật đầu: “Về sau trong kho không còn bao nhiêu vật đáng giá, nhưng có vẫn hơn không.”

“Của cải trong kho lại từ đâu mà tới?”

“Cũng đi cướp về, là chuyện mười năm trước. Ta không tận mắt thấy, chỉ nghe nói có người cướp được từ quan lớn, chắc.”

Trình Tố Nguyệt nghe đến lời này, không dám coi khinh, lập tức viết thư gửi về thành Bạch Hạc.

“Cướp của quan lớn.” Lương Thú ngồi trên ghế da hổ, nhìn trùm thổ phỉ run như cầy sấy quỳ dưới đất, “Là vị nào?”

Khương Quý cố gắng đầu lên đáp: “Là, là một tên họ Đàm. Lúc ấy hình như hắn đi cứu tế.”

Vừa dứt lời, trên mặt đã đau đến nóng rát, bên tai cũng vang ong ong, một dòng tanh nóng chảy ra từ mũi như thể tủy não cũng bị một chưởng đánh văng ra ngoài.

“Năm ấy vùng Bạch Giang gặp nạn đói liên tục, đến cọng cỏ vỏ cây bá tánh còn phải liều chết tranh nhau mới có ăn. Triều đình trăm cay ngàn đắng, vất vả lắm mới gom góp được từng đó tài sản cứu tế.” Sắc mặt Lương Thú lạnh lẽo, hạ từng chữ như đao, “Ngàn vạn tính mạng nạn dân, viện binh, mạng cả nhà Đàm đại nhân, đều bị các người cướp đoạt sạch sẽ.”

“Không không không phải, không phải ta cướp.” Khương Quý hoảng loạn biện giải, “Lúc ấy ta chỉ là tên tiểu binh sai vặt, mấy thứ kia do

Phượng Tiểu Kim và Đại trại chủ cùng nhau mang về. Phượng Tiểu Kim đó hình như có huyết hải thâm thù với Đàm đại nhân, chẳng những cướp tiền, về sau còn đi Vương thành giết người!”

Vụ án triều đình điều tra mười mấy năm cứ như thế được một tên cướp hô ra manh mối. Cao Lâm truy vấn: “Phượng Tiểu Kim là ai?”

“Là con nuôi của Đại trại chủ, khi đó hắn chỉ mới mười bốn mười lăm nhưng đã là cao thủ nhất đẳng, rất được coi trọng. Người này ngày thường rất ít nói, cũng không có bạn bè, sau khi cướp được đồng tài sản kia thì hoàn toàn mất tích.”

Lại qua mấy tháng, Vương thành truyền đến tin tức Phượng Tiểu Kim giết cả nhà quan lớn, đang bị treo thưởng truy nã. Từ đó về sau không ai gặp lại hắn nữa, cũng không biết còn sống hay đã chết.

Cao Lâm tiếp tục hỏi: “Người tham dự vụ cướp năm đó bây giờ đang ở đâu?”

“Đại trại chủ đã sớm nhiễm bệnh chết, những người còn lại hai năm trước lục đục xong cũng phân tán ai đi đường nấy.” Khương Quý suy nghĩ dứt quãng, giữa đường không cẩn thận ngã đầu đụng phải ánh mắt Lương Thú, lại bị hất đến cả kính, nói nhanh như chớp, “Thế nhưng có một người chắc chắn biết rõ, là Hà Nhiêu, cô ta từng là người hầu hạ Đại trại chủ nhiều năm, biết không ít nội tình. Bây giờ đã thay hình đổi dạng giả cho tổng tiêu đầu Vạn Lý tiêu cục, lần trước còn đi tìm chúng ta, bỏ rất nhiều tiền mua hai mạng người.”

“Mua được không?”

Khương Quý bất giác run rẩy: “Không... không có, người nọ công phu cao, chúng ta không giết được.”

Bản tính Hà Nhiêu cay nghiệt tham tài, sau khi Đại trại chủ chết bệnh, bà ta cũng tự giấu của cải đi lên hướng bắc, bắt vô âm tín giống Phượng Tiểu Kim. Khi đó ở vùng Đông Nam sơn phi hoành hành, Khương Quý cho rằng bà ta đã chết, mãi cho đến ngày Hà Nhiêu chủ

động tìm tới cửa, mới biết tỳ nữ xảo quyệt năm đó giờ đã lặc mình biến thành nữ chủ nhân oai phong của Vạn Lý tiêu cực.

Liễu Huyền An đứng bên cạnh nghe câu được câu chẳng, y không hứng thú gì với bản án năm xưa, suy nghĩ đã sớm bay một nửa lên trời, thẳng cho đến khi hai chữ “ôn dịch” lọt vào tai, xuất phát từ bản năng con nhà đại phu mới kéo được lực chú ý về lại.

Cao Lâm nhíu mày: “Ôn dịch?”

“Đúng vậy.” Khương Quý ôm tâm thái lập công chuộc tội, nịnh nọt đề nghị, “Nếu Vương gia muốn đi Vạn Lý tiêu cực bắt người, dựa theo lộ tuyến phải đi qua thành Xích Hà. Nhưng trước đây nơi đó mất mùa, không ít người chết đói, về sau thời tiết nóng lên lại sinh chuột hoạn ôn dịch. Nên vòng qua thành Thanh Vân trước, sau đó theo đường thủy mới là an toàn ổn thỏa nhất.”

Cao Lâm và Trình Tố Nguyệt liếc nhau, thành Xích Hà nằm ở trung du Bạch Hà, đúng là dễ bị lũ lụt. Nhưng đầu năm nay triều đình đã sớm phân phát đủ lương thực, theo lý mà nói không nên có “không ít người chết đói”. Hơn nữa thái thú thành Xích Hà năm ngoái mới gửi tấu sớ tâng bốc một tràng quốc thái dân an, từ đầu tới đuôi không đề cập một chữ đến chuột bọ hay ôn dịch, bị Hoàng thượng phê là “Sau này rảnh rồi thì làm việc nhiều vào, ít nói lời vô nghĩa”, còn truyền trong triều thành trò cười.

Nhưng người ta cười cũng là cười thiện ý, dù sao có ai lại không thích cảnh quốc thái dân an?

Lương Thú hỏi: “Quan viên thành Xích Hà tên gì?”

Cao Lâm đáp: “Thạch Hãn Hải, khoảng bốn mươi tuổi, trước đây ta cho rằng hắn là bao cỏ tầm thường, không công không tội.”

Bây giờ xem ra đã coi nhẹ đối phương rồi, bao cỏ không thể làm ra loại chuyện khi quân phạm thượng đến thế — — Ít nhất cũng là một bao cỏ to gan lớn mật.

Lương Thú lại nhìn sang người đứng bên cạnh mình.

Liễu Huyền An nói: “Ở thành Thường An phụ cận thành Xích Hà có y quán của Bạch Hạc Sơn Trang, bên trong nuôi ít nhất hai trăm đệ tử. Nếu có yêu cầu, Vương gia cứ tùy tiện sai phái.”

Còn chuyện bản thân mình có đi theo không, Liễu nhị công tử không hề suy xét đến, bởi vì thêm một người hay bớt một người cũng không ảnh hưởng lớn đến nạn ôn dịch trong thành. Nếu như đi hay không đi đều như nhau, vậy thì sao cũng được.

Có điều xét đến nhiệm vụ chính chưa hoàn thành, cuối cùng Liễu Huyền An vẫn đi theo Lương Thú lên đường đến thành Xích Hà.

Ban đầu A Ninh mơ màng không hiểu vì sao đột nhiên từ diệt phi lại biến thành đi thành Xích Hà, nhưng sau khi nghe Vương gia nói muốn xem xét thiên tai và ôn dịch, thái độ lập tức nghiêm túc lên. Cậu viết ngọn ngành sự tình vào thư gửi về Bạch Hạc Sơn Trang, sau đó liệt kê kỹ những thành trì dọc đường cùng mua dược liệu nào ở đâu, giao cho Trình Tố Nguyệt, lại cẩn thận dặn dò hai ba lần phải chia ra mua thành từng nhóm nhỏ.

Hộ vệ bên cạnh không hiểu: “Sao phải phiền toái thế, mua hết ở cùng một nơi không được à?”

Trình Tố Nguyệt giải thích: “Thứ nhất là không có chỗ chứa, thứ hai, nếu chúng ta mua sạch dược liệu ở cùng một tòa thành, dân chúng trong thành đó bị bệnh biết đi đâu bốc thuốc?” Sau khi nói xong, lại quay sang A Ninh, “Tiểu huynh đệ yên tâm, ta sẽ mua theo chỉ dẫn của ngươi.”

A Ninh gật đầu, lại lấy từ trong tay áo ra mấy bình dầu thuốc mát lạnh đưa cho Trình Tố Nguyệt, lúc này mới xoay người chạy về xe ngựa. Thân hình cậu nhỏ gầy, khuôn mặt còn non nớt, nhưng nhắc đến dược liệu lại cực kỳ rành mạch kỹ lưỡng, dự đoán trước tất cả tình

huống dễ phát sinh khi có ôn dịch. Bạch Hạc Sơn Trang đúng là nơi lợi hại.

Nghĩ đến đây, Trình Tố Nguyệt lại không nhịn được liếc nhìn xe ngựa, màn xe vẫn rũ như cũ. Đồng hành mấy ngày, nàng hiếm khi trông thấy Liễu Huyền An ra ngoài đi bộ. Nói thật, đây là lần đầu tiên trong đời nàng mới gặp một nam nhân không sợ buồn, cũng không ngại ngồi lâu, vì thế quay đầu tìm Cao Lâm, nhỏ giọng hỏi: “Ca, Liễu nhị công tử không ăn cơm như chúng ta à?”

“Muội quản việc này làm gì.” Cao Lâm cảnh cáo nàng, “Y là người công chúa để mắt, đừng đại dột quấy rối.”

“Ái da, ta không quấy rối, chỉ tò mò thôi.” Trình Tố Nguyệt dùng khuỷu tay chọc chọc hắn, “Ca, Liễu nhị công tử đẹp như vậy, muội muội y không phải cũng đẹp như tiên sao, thế mà Vương gia nhà chúng ta còn chê?”

Nhắc tới chuyện này, Cao phó tướng lập tức nhớ lại kế hoạch nhả hồ khí phách của Liễu tiểu thư, cảm thấy đau răng đau đầu đau khắp toàn thân: “Được rồi, chuyện không nên đụng thì đừng đụng, chuyện này có ôn dịch thành Xích Hà, lại thêm Vạn Lý tiêu cực liên quan đến vụ án cũ, chưa đủ cho chúng ta bận rộn hay sao?”

Trình Tố Nguyệt “à” một tiếng, cuối cùng cũng không tò mò nữa. Nàng biết rõ vị trí của Đàm đại nhân trong lòng Vương gia, ngày nhỏ được tính là một nửa người thầy. Nghe nói một tháng trước khi xảy ra thảm án, hắn còn cùng ăn cùng chơi với mấy vị công tử của Đàm phủ, hẹn nhau chờ hoa lê trên núi nở rộ liền cưới ngựa đi săn ngắm cảnh. Ai mà ngờ được, chưa bao lâu sau đã nghe tin cả nhà Đàm đại nhân bỏ mạng, máu chảy đầy sân.

Lúc ấy cả tòa vương thành đều như nổ tung, đủ các loại đồn đại huyền ảo, thậm chí còn có người đồn thổi là Hoàng thượng ra tay, nói người nhà họ Đàm chết không nhắm mắt, hóa thành lệ quỷ bay loạn khắp nơi. Bá tánh trong thành hoảng sợ, chỉ hận không thể dán

phù chú trừ tà từ đầu đến chân, một đô thành phần hoa cấm tú bổng chốc bị không khí u ám bao phủ.

Lương Thú cũng bị cuốn vào bóng đen dày đặc ám ảnh này. Khi đó hắn mới mười lăm tuổi, chưa bao giờ biết đến tư vị âm dương cách biệt, vốn nghe tin Đàm đại nhân sắp bị tống vào thiên lao đã lòng như lửa đốt, không ngờ hiện thực thảm thiết còn chờ đợi phía sau. Ngày phát tang, từng cỗ quan tài đen như mực lần lượt được khiêng ra khỏi Đàm phủ, đến một người đi theo khóc tang cũng không có.

Lương Thú chỉ được cho phép đứng trên tường thành tiến chân Đàm đại nhân và mấy vị bằng hữu từ xa. Đội ngũ đưa tang vừa ra khỏi thành, một trận gió lớn đúng lúc thổi tan chong đèn tiền giấy trên tay hắn.

Lả tả lả tả, tựa như hoa lê ngày xuân rơi rụng.

.....

Sau khi Bạch Hạc Sơn Trang nhận được thư của A Ninh đã nhanh chóng hồi âm, ngoại trừ dặn dò bọn họ nghe theo sắp xếp của Kiêu Vương điện hạ, còn gửi theo rất nhiều ngân phiếu để tiện mua dược liệu dọc đường. Trừ chuyện này ra, Liễu Phát Thư không quên gửi riêng cho con trai một phong thư thật dày, dặn dò y ngày thường lười biếng ưa ngủ thì thôi, ôn dịch chuột bọ lại không phải chuyện đùa, thân là con cháu Bạch Hạc Sơn Trang, cho dù không thông thạo y thuật cũng phải tận lực giúp đỡ, không thể ngại phiền mà nằm dài cả ngày.

Lúc nhận được phong thư này, Liễu Huyền An đang ngồi dưới nắng phân loại dược liệu vừa mua, phơ đến cả người muốn chảy thành nước. Y cảm thấy đời này cha mình có lẽ sẽ không bao giờ phân biệt rõ “Vì lười nên không làm” với “Không cần thiết nên không làm”, cho nên không muốn biện giải, chỉ lờn ít ý nhiều trả lời một chữ “Được” thật lớn, làm cha y mở thư ra lập tức giận dữ công tâm, khí huyết thượng não, suýt nữa thì ngất đi.

Đêm nay bọn họ lại nghỉ trong rừng.

Mấy ngày liền bọn họ làm tất cả mọi người đều mệt mỏi, đặc biệt là Liễu Huyền An. Từ ngày sinh ra đến giờ y chưa bao giờ phải đi đứng gấp gáp như vậy, vai cổ eo chân không có chỗ nào không đau, có điều rất đúng lúc để thử tay nghề giác hơi.

“Công tử!” A Ninh bị ngài cứu hun nóng đến kêu oai oái.

“Đừng nhúc nhích!” Liễu Huyền An cười chặn cậu lại.

Bên kia đồng lửa, Lương Thú khoác hờ áo thoát nhìn như nhắm mắt nghỉ ngơi, chỉ có Cao Lâm liếc một cái đã nhận ra hắn đang ấn chặt tay vào ngực, vì thế quan tâm hỏi: “Vương gia, vết thương cũ lại phát tác?”

“Không sao.” Lương Thú nhíu mày, thờ hất một cái, “Có thể chịu được.”

“... Hay là ta mời Liễu nhị công tử lại đây xem sao?” Cao Lâm đề nghị, “Hôm trước nhìn y giải độc cho Thường Tiểu Thu thấy cũng mát tay lắm, không chừng có thể trị vết thương này cho Vương gia.”

Lương Thú mở to mắt nhìn sang hướng đối diện.

Liễu Huyền An lúc này đang vén áo để A Ninh hỗ trợ hơi ngài cứu. Có thể vì quanh năm năm dài không hoạt động nên da y rất trắng, trắng đến mức toàn bộ tráng hán ở đại doanh Tây Bắc không ai trắng bằng, hai mảnh xương vai bị khóa trong lớp áo cứ như chỉ cần dùng sức bóp một cái cũng đủ vỡ nát.

Trình Tố Nguyệt cũng đang lén ngắm trai, ngắm đến khi Cao Lâm thật sự nhìn không nổi nữa, vươn tay kéo đầu nàng lại: “Muội là cô nương, cứ mãi nhìn chăm chăm vào nam nhân quần áo không chỉnh tề là thế nào!”

Trình Tố Nguyệt cảm thấy không phải chuyện gì lớn: “Nam nhân không mặc quần áo ta cũng nhìn qua rồi.”

Cao Lâm trừng mắt: “Thay băng đổi thuốc cho thương binh giống chỗ nào?”

Trình Tố Nguyệt bĩu môi: “Có gì mà không giống, không phải ai cũng — —”

“Bà cô ơi!” Cao Lâm vội bịt miệng nàng, đầu đau đến sắp nứt, “Đừng cứ mở miệng là nam nhân thế này thế nọ, muội ở lại chăm sóc Vương gia, ta đi mời Liễu nhị công tử.”

Liễu Huyền An sửa sang lại quần áo, sau khi nghe Cao Lâm giải thích thì hơi ngượng nghịu, bởi vì y thật sự không quá tinh thông y thuật. Đương nhiên Cao Lâm cũng rõ điểm này, nhưng xem bệnh ấy mà, gặp được đại phu luôn phải hỏi nhiều thêm mấy câu, dù sao vết thương của Vương gia nhà mình đã kéo dài nhiều năm, không phải bệnh gì khẩn cấp nguy hiểm tính mạng, thêm một người xem cũng không hỏng chỗ nào.

Nghe hắn nói vậy, Liễu Huyền An đành phải đứng lên theo. Lương Thú ngược lại rất phối hợp, duỗi cổ tay ra cho đối phương bắt mạch. Liễu Huyền An đặt hai ngón tay lên, tập trung nghe nửa ngày, không nghe thấy động tĩnh gì.

Y nhíu mày, đổi sang một chỗ khác.

Vẫn không thấy mạch đập như cũ.

Lương Thú dùng nội lực giấu mạch tượng đi, đuôi lông mày hơi nhướn, lườm nhác nhìn y: “Thế nào?”

Liễu Huyền An thật sự không tin nổi, ngẩng đầu nhìn Lương Thú một cái, lông mày là lông mày, đôi mắt vẫn là đôi mắt, xác thật không hề dị thường, nhất thời càng thêm khó hiểu, trên đời sao lại có người sống mà không tìm thấy mạch?

Cao Lâm thấy vẻ mặt y không đúng, cũng chấn kinh theo: “Liễu nhị công tử, chuyện gì vậy, Vương gia nhà ta không sao chứ?”

Liễu Huyền An không rảnh rỗi trả lời, buông ngón tay ra dịch lên trước nửa bước, đôi tay nắm hờ cánh tay Lương Thú, nghiêng người dán cả vành tai lên ngực đối phương.

Cao Lâm và Trình Tố Nguyệt đều nhìn đến chấn động, có cả phương pháp ôm nhau xem bệnh như thế luôn á?

Lương Thú hơi liếc mắt xuống, lại không động đậy.

Còn thuận tiện ả luôn cả nhịp tim mình đi.

Chương 8: Vương gia không sao đâu, chỉ rảnh đến phát sáng thôi

Liễu Huyền An cẩn thận nghe rất lâu, bởi vì quá mức tập trung nên thậm chí đã bắt đầu thấy ù tai.

Gió đêm bọc một tầng sương trắng mỏng khiến thân thể Lương Thú càng thêm ẩm lạnh, cứ như hàn ý thật sự chảy ra từ trong xương cốt. Một người vừa cứng vừa lạnh như thế, lại còn không nghe được nhịp tim, sờ không thấy mạch đập... thật sự có tồn tại sao?

Liễu Huyền An bất giác rung mình một cái.

Khóe môi Lương Thú cong lên, tiếp tục ra vẻ quý khí bức người, thản nhiên tự tại.

Trình Tố Nguyệt ở một bên hỏi qua kẽ răng: “Ca, Liễu nhị công tử ngủ luôn trong ngực Vương gia rồi à?”

Trong lòng Cao Lâm không mấy chắc chắn, vì sao cả buổi vẫn không thấy nhúc nhích, cũng không nói câu nào?

Cuối cùng là Lương Thú chủ động đẩy Liễu Huyền An ra.

Dù nội lực Kiêu Vương điện hạ cao cường đến đâu cũng không thể nín thở mãi, rất dễ bị lộ tẩy. Nhìn biểu cảm hoang mang khiếp sợ của Liễu Huyền An, hẳn cảm thấy mục đích của mình đã đạt, vì thế hơi cúi xuống nhìn thẳng vào hai mắt đối phương, vui vẻ thỉnh giáo: “Vết thương này của bốn vương không có vấn đề gì chứ?”

Liễu Huyền An không biết nên đáp lại thế nào, bởi vì nếu người thường không có mạch đập... Nhưng vị Kiêu Vương điện hạ trước

mắt lại không hề có dị trạng, chẳng lẽ thế gian thực sự có loại công phu tà môn đến thế, luyện được thân thể máu thịt thành một khối thép cứng như đá luôn sao?

Y chưa bao giờ đọc qua trường hợp tương tự trong y thư đứng đắn, trong mấy cuốn thoại bản không đứng đắn thật ra đã gặp không ít tình tiết cương thi man tộc hoặc dùng người sống luyện thành rôi, thứ nào cũng vô cùng hung dữ tàn độc. Nhưng đường đường là thống soái một quốc gia, hẳn không đến mức phải lạc vào con đường đó. Liễu Huyền An nghĩ vậy, lại hỏi: “Gần đây Vương gia có thấy chỗ nào không khỏe trong người không?”

“Có.” Lương Thú dùng một tay kéo áo khoác lại, giả vờ xoa ấn thái dương, “Đau đầu, tim đập nhanh, dạ dày đau, tay chân thì thoảng tê mỏi, ăn uống kém, mất ngủ, khó lắm mới ngủ được còn hay bị bóng đè.”

Trình Tố Nguyệt bị một loạt triệu chứng ụp cho phát ngốc, buồn bực nhìn huynh trưởng bên cạnh, từ bao giờ mà Vương gia bệnh thành cái sàng lọt gió như này, huynh cũng không nhắc với ta một chữ?

Cao Lâm ấn tay lên vai muội muội, tâm tình phức tạp, thiên ngôn vạn ngữ tắc dưới cổ họng.

Tin ta đi, Vương gia không làm sao đâu, thuần túy là rảnh đến phát sáng thôi.

Trình Tố Nguyệt: “.....”

Liễu Huyền An lại xem mạch cho Lương Thú lần nữa, không biết có phải do tác dụng tâm lý hay không, y cảm thấy cổ tay đối phương hình như còn lạnh hơn ban nãy. Tuy không rõ nguyên do cụ thể, nhưng dương khí hư suy, âm hàn nội thịnh luôn luôn bất lợi cho thân thể. Đang nghĩ như vậy, mạch tượng dưới ngón tay đột nhiên hơi nảy lên một cái, y vội vàng tập trung phán đoán, nhưng Lương Thú đã yên lặng thu tay vào trong áo.

Liễu Huyền An muốn nói lại thôi: “Vương gia.”

Lương Thú khoan hồng độ lượng: “Bệnh này của bốn vương đã có từ lâu, nếu Liễu nhị công tử chán không ra cũng không cần cưỡng cầu.”

Thật ra Liễu Huyền An muốn thử thêm một chút, nhưng có thử ra kết quả hay không đúng là không nắm chắc, Kiêu Vương điện hạ lại không thể tùy tiện lấy ra luyện tập, cho nên cuối cùng y chỉ có thể khai một phương thuốc bổ giao cho Trình Tố Nguyệt, ngữ khí tạ lỗi: “Là do y thuật ta không tinh.”

“Liễu nhị công tử đừng nói như vậy.” Trình Tố Nguyệt an ủi y, “Phương thuốc của mấy người ở Thái Y Viện cũng đều là những loại giống thế này, ai ai cũng dặn dò phải nghỉ ngơi nhiều, có lẽ đối với bệnh này tĩnh dưỡng là quan trọng nhất, có điều Vương gia không rảnh mà tĩnh được.”

Liễu Huyền An nường ánh trắng chọn lựa dược liệu dùng để sắc thuốc: “Vì sao không tĩnh dưỡng được?”

Trình Tố Nguyệt thở dài: “Mười tám thành trì ở Tây Bắc luôn luôn có chuyện phát sinh, trở lại vương đô thì gặp đám lão thần thả rắm... à, lải nhải quá nhiều. Tuy mấy năm nay thời cuộc đã an ổn hơn trước kia, nhưng chưa đến mức thiên hạ thái bình, có thể kê cao gối ngủ. Đông tây nam bắc, mỗi nơi loạn một kiểu, xưa nay Vương gia chưa có nổi một khắc thanh nhàn, đầy người thương tích vẫn phải cưỡi ngựa vung đao. Lần này Hoàng thượng sai Vương gia đi thành Bạch Hạc cầu thân, cũng là muốn tìm cơ cho ngài ấy nghỉ ngơi một thời gian, thuận tiện thành gia lập thất, đừng mãi cô đơn lẻ bóng bên ba khắp nơi. Kiêu Vương phủ không có ai trông chừng, cỏ dại sắp mọc cao cả trượng rồi.”

Nhắc tới việc hôn nhân, tay Liễu Huyền An hơi dừng lại, quay đầu nghiêm túc kiến nghị: “Thế thì Vương gia nên tìm một cô nương ổn trọng để quản lý nhà cửa, A Nguyệt bị nhà ta chiều chuộng đến kiêu

căng, cái gì cũng không hiểu lại ham chơi tùy hứng, chỉ sợ không gánh nổi trách nhiệm lớn lao.”

Trình Tố Nguyệt cười: “Liễu nhị công tử cố ý nói vậy là vì không nỡ để mọi người đi xa đúng không? Ta nghe nói dung mạo Liễu tiểu thư đẹp như thiên tiên, thiếu niên cả thành Bạch Hạc đều sinh lòng mến mộ.”

“Không có, không phải.” Liễu Huyền An nhớ tới yêu cầu tuyển vợ “xinh đẹp là được” của Lương Thú, cực lực phủ nhận, “Lời đồn bên ngoài sao có thể xem là thật, nếu muốn tìm mỹ nhân tuyệt sắc, hẳn nên đi Vương thành phồn hoa cẩm tú mới phải.”

Trình Tố Nguyệt không quá tán đồng cách nói này của y, bởi vì sự thật đang sờ sờ trước mắt, Vương thành cẩm tú phồn hoa cũng không có nam tử nào đẹp mắt như Liễu nhị công tử. Có thể kết luận mỹ nhân đẹp hay không không liên quan gì đến vùng đất lớn hay nhỏ.

Liễu Huyền An lại hỏi: “Vương gia thích kiểu người nào?”

“Vương gia ấy à,” Trình Tố Nguyệt suy nghĩ nửa ngày, lắc đầu, “Hình như trước nay Vương gia chưa từng để chuyện này trong lòng, năm ngoái Phi quốc ở nam dương từng đề thân với Hoàng thượng, sau đó cũng không thành. Còn vì sao không thành... hình như là vì công chúa Phi quốc quá giỏi ca múa, Vương gia ghét ồn ào.”

Không thích ồn ào? Liễu Huyền An ghi nhận trong lòng, cảm thấy bản thân đã tìm được cánh cửa khác chia rẽ mối nhân duyên này rồi.

Bên đầu kia, Cao Lâm cũng đang mang tâm thái gà mẹ nhọc lòng dò hỏi Vương gia, vừa rồi xem bệnh rót cuộc đã xảy ra vấn đề gì, vì sao biểu cảm của Liễu nhị công tử lại kỳ quặc như thế?

Lương Thú trả lời: “Bởi vì ta giấu hết mạch tượng và nhịp tim đi rồi.”

Cao Lâm trợn mắt há mồm, quả thực muốn đột tử ngay tại chỗ. Vì sao lại giấu mạch tượng trước mặt đại phu? Mục đích để làm gì? Ý nghĩa ở đâu? Cuối cùng người có hại là ai — — dù sao chắc chắn không phải là Liễu nhị công tử, cùng lắm người ta chỉ hơi chấn kinh, hơi hoang mang, còn lại không bớt đi một cọng tóc nào.

Thằng ôn con nhà lão Triệu đi kéo tóc bé gái có thể thành công chọc cho người ta òa khóc, như vậy xem ra, Vương gia nhà mình còn không bằng được Triệu Tiểu Mao vẫn mặc quần hờ đững kia.

Cao phó tướng thờ ngẩn than dài, không muốn nói nữa.

Đêm nay Liễu Huyền An hiếm hoi thức đến khuya, ở trong xe ngựa khêu đèn chấp bút viết thư nhà, chủ yếu muốn hỏi phụ thân có loại kỳ bệnh hay độc dược, hay công phu nào có thể làm mạch tượng và nhịp tim hoàn toàn biến mất, toàn thân lạnh lẽo hay không. Viết xong y cất thư vào trong ngực, tính toán chờ đến trạm dịch tiếp theo sẽ gửi ra ngoài.

Kết quả đi suốt hơn một tháng mới trông thấy ven đường có một trạm dịch, nhưng bị treo khóa từ lâu. A Ninh moi ra từ dưới kẹt cửa nửa tờ bố cáo rách nát viết trạm dịch đã dời về nơi khác, còn dời đi chỗ nào lại không nói rõ. Lạc khoản có quan ấn hình vuông đỏ chót của thành Xích Hà thuyết minh nơi đây đã thuộc địa phận cai quản của Thạch Hãn Hải, đi thêm mười ngày đường nữa là có thể vào thành.

“Trên khóa và xích sắt chưa bị rỉ sét nhiều.” Liễu Huyền An nhìn biển mây âm u phía chân trời, “Bây giờ đang mùa ẩm ướt nhiều mưa, trạm dịch hẳn mới đóng không bao lâu.”

“Thiếu lương thực thêm ôn dịch, quan phủ không bận rộn chính sự, ngược lại còn có thời gian quản lý trạm dịch dọn hay không dọn à.” Trình Tố Nguyệt thu đao vào vỏ, co chân đá văng cửa chính, vụn gỗ và tro bụi bay lả tả khắp nhà. Các hộ vệ đi vào trong vẩy nước quét dọn, chuẩn bị nghỉ lại một đêm.

A Ninh cũng ra sau bếp giúp nấu nước, Liễu Huyền An đi theo cậu rảnh rỗi nhìn ngó khắp nơi, liếc thấy trong góc nhà đặt một cái lu lớn liền tùy tay mở nắp, lại sừng sốt một trận.

“Bên trong có cái gì?” Lương Thú đứng ngoài cửa hỏi.

“Lương thực.” Liễu Huyền An nghiêng người tránh đường, “Tuy không nhiều lắm, nhưng nếu thành Xích Hà đang gặp thiên tai cũng đủ để ăn qua mười ngày, vì sao còn bỏ lại cho mối mọt gặm?”

Lương Thú đi vào trong bốc một nắm gạo lên xem, không bị mốc cũng không lẫn mấy thứ dơ bẩn, đúng là có thể ăn.

Lúc này các hộ vệ bên ngoài cũng có phát hiện mới, phần lớn công văn hằng ngày của dịch trạm đều nằm trong quây tủ, không hề bị mang đi. Trong mấy gian phòng ngủ thậm chí vẫn còn quần áo, thoạt nhìn không giống chuyển nhà theo quy trình, mà giống như người trong trạm dịch nghe được tin tức nào đó nên chỉ gấp chăn quăn đệm qua loa rồi vội vàng bỏ đi.

“Quan ấn không phải đồ giả.” Cao Lâm nhìn kỹ lại tờ bố cáo, “Vì sao Thạch Hãn Hải phải đóng cửa nơi này, muốn cắt đứt liên lạc với bên ngoài triệt để hay sao?”

Trình Tố Nguyệt nói: “Trời cao hoàng đế xa, một khi cửa thành đóng lại, quý mới biết hấn ở trong thành tác oai tác quái thế nào, bây giờ đến một phong thư bá tánh cũng không gửi đi được nữa.”

“Trình cô nương, dọc đường chúng ta đến đây hình như không nhìn thấy lưu dân chạy nạn.” A Ninh đã quen thuộc với người Kiêu Vương phủ, cho nên thoải mái nhỏ giọng hỏi nàng, “Nếu nói người nhiễm ôn dịch không thể đi xa cũng hợp lý, nhưng một tòa thành không thể bị bệnh hết, bọn họ lại không có gì ăn, vì sao không chạy ra ngoài?”

“Tám phần do họ Thạch kia sợ hành vi bại lộ, cho nên mới khóa cứng luôn cửa thành.” Trình Tố Nguyệt nắm chặt chuôi kiếm, “Thật đúng là dám nghĩ dám làm.”

Liễu Huyền An đứng ở một bên nghe, tưởng tượng tình huống có thể phát sinh trong tòa thành lại không khỏi thở dài đời là bể khổ. Y quay đầu nhìn người bên cạnh, lúc này trời đã tối hẳn, cho nên toàn thân Lương Thú cũng chìm trong ánh sáng lờ mờ. Tuy không thấy rõ nét mặt, sát khí giết chóc trên người hẳn vẫn không bớt đi, còn thêm vài phần lạnh lẽo — — như muốn chọc thẳng vào xương sống người ta.

Vì thế Liễu nhị công tử lại nhớ đến tình hình mạch tượng, đến hôm nay y vẫn chưa tìm được đáp án, rốt cuộc nguyên nhân do đâu mới có thể làm một người sống sờ sờ lạnh băng như sắt thép. Mà A Ninh thì hoàn toàn không tin chuyện này, khẳng định chắc nịch công tử xem nhầm rồi! Liễu Huyền An lại cảm thấy bản thân không nghĩ sai, cho nên phải tìm cơ hội chứng thực một chút.

Ngày hôm sau phải dậy sớm lên đường, đêm nay mọi người tranh thủ nghỉ ngơi. Máy gian phòng trong mùi mốc dày đặc nên không ai chịu ngủ, nhóm thủ vệ đành đốt mấy đống lửa ở phòng ngoài, mọi người dựa vào cột nhà nghỉ tạm.

A Ninh mang nước ấm hầu hạ Liễu Huyền An rửa mặt xong, đang vội vàng sửa lại chăn đệm tối nay dùng đến, quay đầu lại đã thấy công tử nhà mình rón ra rón rén như ăn trộm đi sang đầu bên kia phòng, không khỏi sửng sốt thì thào hỏi: “Công tử, công tử?”

Liễu Huyền An xua xua tay ra hiệu cậu đừng âm ỉ, bước chân vẫn không dừng lại. Y cứ như vậy tiến đến trước mặt Lương Thú, cẩn thận ngồi xổm xuống, nín thở thò hai ngón tay nhẹ nhàng đập lên cổ tay đối phương.

Vẫn không có mạch tượng.

Liễu Huyền An buông tay ra, không nghe tim nữa mà gập ngón trở lên đặt trước mũi Lương Thú, muốn xem thử đối phương có thở thật hay không. Ai ngờ chưa đạt được mục đích, đầu gối y đột nhiên mềm nhũn, toàn thân mất cân bằng nhào vào lòng người trước mặt.

“Ôi!” Y bị đụng đến đau mũi, vội vàng chống tay ngồi dậy.

Lương Thú mở to mắt, khó hiểu nhìn y.

Liễu Huyền An nhanh chóng lấy cớ mình đi ngang qua không cẩn thận vấp ngã, quấy nhiễu Vương gia nghỉ ngơi, mong được lượng thứ, ta lập tức đi ngay.

Nói xong co cẳng chạy biến, gần như là tốc độ đi nhanh nhất suốt chặng đường này, vạt áo màu trắng xẹt qua đồng lửa phát lên một đồng tàn củi đỏ thẫm, hình như còn hơi lảo đảo suýt nữa bị bắt cháy.

“Công tử công tử, mau tới bên này!” A Ninh kéo y ra sau cây cột, cực kỳ khó hiểu, “Người vừa làm gì đấy?”

Nói ra rất dài, nhưng Liễu nhị công tử không muốn nói. Mũi y đến giờ còn nhưng nhức, đau đến trào nước mắt, vì thế vội quán chân bọc kín mình lại trốn tránh hiện thực, một lần nữa bắt đầu bay giữa trời mây, đồng du cùng đại đạo.

A Ninh: “.....”

Mà ở cách đó không xa, Cao Lâm đang mỗi miệng khuyên can van nài, lần tới xin Vương gia có thể đừng hù dọa Liễu nhị công tử nữa được không. Cẩn thận ngấm lại, đó vẫn là vị đại phu đầu tiên trên đời không cần mời không cần ép, cũng không cần Hoàng thượng ra mặt uy hiếp đã chủ động chạy tới xem bệnh cho Vương gia, phải quý trọng đi chứ?

Lương Thú vút một viên đậu nành vào đồng lửa, vừa rồi hấn dùng chính vật ấy bắn lên đầu gối người ta. Bước chân người đọc sách nhẹ nhàng đến mấy cũng không thể thoát khỏi lỗ tai cao thủ, hướng chi hai ngón tay hơi lạnh kia còn đập trên cổ tay mình sờ sờ ấn ấn — — Đừng nói Kiêu Vương điện hạ giả vờ ngủ, cho dù trúng mộng hấn dợc cũng bị ấn đến tỉnh.

Cao Lâm thật sự không hiểu thú vui sánh ngang cùng Triệu Tiểu Mao này có gì hay, bởi vì trong ký ức hắc, cái gọi là “trêu đùa” của Vương gia cùng lắm là dụ ra một đám mọi rợ chạy tán loạn trên đại mạc Tây Bắc, hoặc lừa cho đám tham quan thành Đại Lương suốt đêm ôm tiền bỏ chạy chui đầu vào lưới, vô dụng hơn nữa thì về vương thành chọc vài vị lão thần thích lái nhải tức đến đổ bệnh. Còn kiểu quay qua quay lại mất nửa ngày chỉ để công tử nhà người ta húc đau mũi, càng nói càng thấy khó hiểu.

Lương Thú lắc lắc ngón tay ra hiệu cho Cao Lâm mau biến đi, đừng nhiều lời chướng mắt.

Hắn phát hiện ra khả năng tùy thời giấu mạch đập của mình giống như một miếng mồi câu, có thể làm cho Liễu Huyền An thường xuyên chủ động ló đầu ra, rời khỏi thế giới huyền hoặc không mấy sắc thái trong đầu y. Tuy rút về rất nhanh, nhưng ít ra ở thời điểm y dùng đủ loại phương pháp dò cho được mạch tượng của hắn, trên mặt sẽ xuất hiện biểu cảm kinh ngạc và căng thẳng hiểm thấy.

Lương Thú ngả lưng vào cây cột, lại nghiêng đầu liếc một cái.

Ngọn lửa nhảy lên, Liễu Huyền An đang quán chần kín không kẽ hở như một cái kén màu trắng.

Tuy y không nhúc nhích, nhưng thật ra không ngủ.

Ba ngàn thế giới bị Kiêu Vương điện hạ đâm đến hơi lung lay, khó có dịp nào khiến y xấu hổ đến thế. Sau khi cảm nhận xong, y vươn một tay ra khỏi chần ấn xuống nền đất xốp mềm dưới thân, xương ngón tay bị ấn đến trắng bệch.

Vạn vật từ đất sinh ra rồi về lại với đất, nếu tất cả đều là đất, vậy sống chết cũng không phải chuyện gì quá lớn.

Đến sống chết còn không tính là chuyện lớn, vậy nửa đêm đột nhiên ngã vào ngực một người khác càng không thể tính là chuyện lớn.

Hợp lý.

Liều nhị công tử thờ ra một hơi.

Cảm thấy trong lòng thoải mái lên một chút.

Chương 9: Lương Thú khẽ gặt đầu, bày ra phong phạm kim tôn ngọc quý

Hôm sau trời còn chưa sáng rõ, mọi người đã thu dọn đồ đạc chuẩn bị khởi hành.

Liễu Huyền An suốt đêm nằm mộng, bây giờ đầu óc vẫn mơ màng quẩn chần thẫn thờ nhìn phía trước, A Ninh tiến lên lay mạnh mấy cái cũng không khiến y tỉnh nổi.

Cao Lâm đưa thức ăn cho Lương Thú, lại cầm hai phần chuẩn bị giao cho A Ninh, kết quả vừa xoay người đúng lúc mặt trời ló ra khỏi đám mây, ánh nắng mềm nhẹ chiếu xuống Liễu Huyền An ngồi dưới gốc cây. Áo trắng nhiễm vàng, xung quanh rực sáng lung linh, chớp mắt cả thế giới như bị đánh thức, chim tước uyển chuyển, cỏ cây xanh tươi, vạn vật tràn trề sức sống.

Cao Lâm chưa bao giờ trông thấy cảnh tượng vi diệu thế này, hấn dừng bước nhìn những cọng tóc như phát sáng của Liễu nhị công tử, toàn thân chấn động: “Chặc chặc.” Định thành tiên thật hay như nào.

Lương Thú liếc hấn một cái: “Sao, lại động tâm muốn gả phỏng?”

Cao Lâm lập tức dời ánh mắt, kiên định lắc đầu, không gả không gả, ta cùng phe với Vương gia, nếu gả cũng chỉ gả cho ngài.

Lương Thú cự tuyệt vô tình: “Nhưng ta không định cưới người.”

Cao Lâm không bị đả kích mấy, vẫn tràn ngập tin tưởng vào tương lai: “Ai nói trước được đâu.”

Trình Tố Nguyệt đứng bên cạnh nghe phải cuộc đối thoại dở hơi này, cảm thấy bản thân sắp điếc.

Dưới bóng cây, A Ninh dùng một chiếc khăn ướt nhẹ thành công kéo được Liễu Huyền An ra khỏi cõi tiên, lại nhanh tay nhét một miếng bánh nướng ấm áp và một bình trà: “Công tử ăn mau lên, mọi người đang đợi chúng ta đấy.”

Liễu Huyền An đáp ứng một tiếng, chậm rì rì nhai bánh rồi nuốt xuống, vẫn chưa hết mệt mỏi. Tầm mắt y không tự chủ mà bay loạn, bay đến bay đi, cuối cùng bất cẩn một cái, liền bay vào trong tầm mắt Kiêu Vương điện hạ.

“.....”

Hai bên đối diện, nhớ lại chuyện tối qua, Liễu Huyền An tức khắc tỉnh táo hơn phân nửa.

Lương Thú khế gật đầu, bày ra phong thái kim tôn ngọc quý rộng lượng hào sảng, như thể không đặt sự cố nửa đêm bị người ta húc tỉnh trong lòng. Trong lúc hấn không ngừng cố gắng, chuẩn bị bày ra tiếp phong phạm hoàng gia mê người, Cao Lâm ở bên cạnh quan sát nửa ngày thật sự không nhin được nữa, tiến lên hai bước mạnh mẽ chặn trước Vương gia nhà mình, kết thúc trận ỡng ẹo tạo dáng đơn phương.

Liễu Huyền An nhẹ nhàng thở phào, vội nuốt hết bánh trong miệng rồi chui vào xe ngựa nhanh như chớp.

“Công tử, công tử!” A Ninh vén rèm lên, “Không phải đã nói hôm nay sẽ cưỡi ngựa sao, người lại lười biếng rồi?”

Liễu Huyền An nhắm mắt giả vờ ngủ đến đúng lý hợp tình, mắt không thấy tai không nghe, tâm cũng không cần hay biết.

Nhập cửa vô hạn, ngao du vô cực, tóm lại là chán sạch sẽ mọi tạp âm ở bên ngoài.

Không muốn tình.

A Ninh đau đầu: “Hầy, thật là.”

Hoàn toàn không có cách.

Đoàn xe tiếp tục đi về phía trước.

Trình Tố Nguyệt phụng lệnh huynh trưởng luôn bảo hộ cạnh xe ngựa của Liễu Huyền An, nhưng kỳ thật nàng không hiểu nhiệm vụ của mình lắm. Cái gì gọi là “Đề phòng Vương gia một chút”, Vương gia không phải trộm cướp lưu manh, có gì phải đề phòng?

Cao Lâm nói: “Việc này có chút phức tạp, mọi cứ làm theo lời ta, chờ về lại Tây Bắc ta chậm rãi giải thích sau.”

Trình Tố Nguyệt đặt vấn đề: “Nhưng lỡ Vương gia muốn trò chuyện với Liễu nhị công tử, làm sao ta ngăn cản được?”

“Sắp vào thành Xích Hà rồi, thời gian này Vương gia hẳn không có cơ hội quấy... nói chuyện phiếm đâu, mọi cứ linh hoạt là được.” Cao phó tướng vỗ vỗ vai mọi mọi, “Được rồi, ta đi dẫn người dò đường.”

Trình Tố Nguyệt nghe đến hờ hờ, chỗ hiểu chỗ không. Vốn muốn hỏi lại, Cao Lâm đã lấy chuôi kiếm vỗ vào mông con ngựa của nàng, ngựa chấn kinh nhảy vọt lên trước kéo Trình Tố Nguyệt ngửa thân ra sau, nàng cống quýt nắm dây cương, buồn bực hô: “Ca!”

Cao Lâm cười to, vẫy tay gọi vài tên hộ vệ cùng phi lên trước thăm dò tình hình đường sá.

Liễu Huyền An ở trong xe ngựa cũng nghe thấy tiếng hô thanh thúy bên ngoài, y gọi A Ninh lại nói nhỏ mấy câu. Một lát sau, A Ninh chui ra khỏi xe, giao một cái bình nhỏ màu hồng nhạt cho Trình Tố Nguyệt: “Trình cô nương, công tử nhà ta tặng cho cô.”

Trình Tố Nguyệt nhận bình sứ, chưa mở bình đã nghe được một mùi hương thoang thoảng.

“Mùa đông Tây Bắc lạnh giá, bình dầu hoa này có thể trị nứt da.” A Ninh nói, “Là tam tiểu thư nhà ta tự tay chế, thơm hơn đồ bình thường ở hiệu thuốc. Thừa dịp mùa hè nên chữa hết vết thương cũ đi, mùa đông sẽ không dễ tái phát.”

Trình Tố Nguyệt chưa bao giờ thích mấy loại dược liệu thơm tho, ngửi quen gió cát đại mạc, ngược lại cảm thấy mùi hoa hoa cỏ cỏ ngọt ngào đến phát sợ. Nhưng không thích mùi hoa không có nghĩa là không thích ý tốt, nàng siết bình trong tay, cười nói: “Vậy ta không khách khí nữa.”

Nhận quà phải có báo đáp. Trình Tố Nguyệt ngồi trên lưng ngựa, đang cân nhắc Liễu nhị công tử sắp yêu cầu mình chuyện gì, ở đầu kia đường núi, Cao Lâm dẫn theo hộ vệ đi vài vòng thị sát. Trừ bọn họ, phía sau còn có một đoàn hơn mười người vừa đi vừa chờ theo rương hòm, thoạt nhìn là một thương đội.

“Chủ tử.” Cao Lâm báo cáo cho Lương Thú, “Bọn họ là người của thương bang Tây Bắc, xuôi nam buôn bán rượu nho và tơ lụa, hai ngày trước vừa đi qua thành Xích Hà.”

Đầu lĩnh thương đội thoạt nhìn là người ngay thẳng, Trình Tố Nguyệt ném qua hai miếng bạc vụn: “Bán rượu gì thế, vị đại ca này cho chúng ta nếm thử đi.”

Thương nhân nhận bạc, cười nói: “Coi như tính rẻ cho cô nương.” Vừa nói vừa đích thân chọn ra hai đàn rượu ngon. Buôn bán thành công, chuyện xem như được khơi một nửa, hắn thuận miệng hỏi, “Chư vị đây muốn đi thành Xích Hà?”

“Phải, đi gặp bằng hữu.” Lương Thú gật đầu.

“Thế thì không được rồi.” Thương nhân thiện ý nhắc nhở, “Thành Xích Hà hình như đang có ôn dịch, cửa thành đông tây nam bắc đều khóa kín, nội bất xuất ngoại bất nhập, phòng thủ nghiêm mật. Ta hỏi qua người thủ thành, bọn họ nói ba đến năm tháng nữa có khi còn chưa mở.”

Trình Tố Nguyệt kỳ quái: “Vậy làm sao các ngươi vào thành?”

“Chúng ta không vào trong thành.” Thương nhân giải thích, “Quan trấn thủ thành Xích Hà để tiện cho khách đi đường, đã mở một con đường nhỏ cách thành mười dặm, mọi người có thể đi vòng qua. Ven đường có lính gác, dựng thêm vài lều bán trà nghỉ chân tiếp viện, tuy không bán nhiều thứ ngon lành như tửu lầu trong thành, nhưng ít ra vẫn hơn là không có.”

“Trong lều quán bán những thứ gì?”

“Nước trà bánh nướng, nghe nói đến sớm còn mua được cả thịt bò.”

“Đắt không?”

“Không đắt lắm, chỉ cao hơn giá bình thường tí chút. Dù sao ở nơi rừng núi hoang vu, vận chuyển hàng cũng phí sức lực, chuyện này dễ hiểu thôi.”

Trình Tố Nguyệt nghe xong, âm thầm chửi một tiếng.

Liễu Huyền An biết nàng không vui chuyện gì, thành Xích Hà đang gặp ôn dịch thiên tai, đời sống bá tánh có thể đoán được bảy tám phần. Tình cảnh như vậy mà quan phủ vẫn còn thừa sức lực bày quán bán bánh bán thịt trên sơn đạo kiếm tiền, không nghĩ cũng biết là tiền rơi vào túi ai.

Thương đội bán rượu xong, lại trò chuyện thêm vài câu rồi tiếp tục đi về phương nam.

Sáng sớm A Ninh đã phân phát thuốc chống ôn dịch cho mọi người, lúc này mọi người uống xong mới lên đường. Đến chiều, phía trước quả nhiên xuất hiện một ngã ba và một đội quan binh, bọn họ giơ tay ra hiệu đoàn người dừng lại.

“Các vị quan gia.” Cao Lâm xoay người xuống ngựa, “Chúng ta muốn vào thành Xích Hà.”

“Không đi được, cửa thành đã đóng, trước mắt cấm ra vào.” Quan binh xua tay, “Mau trở về đi.”

Cao Lâm sững sốt: “Lần trước còn tốt đẹp, vì sao đột nhiên lại đóng, xảy ra chuyện gì?”

Quan binh mắt kiên nhẫn: “Người hỏi nhiều thế làm gì, tóm lại bây giờ không thể vào thành, các người hoặc là vòng về đường cũ, hoặc là đi lên tòa thành tiếp theo đi, đã hiểu chưa?”

“Nhưng chúng ta có chuyện quan trọng phải vào thành Xích Hà.” Cao Lâm lấy bạc vụn từ trong tay áo, lặng lẽ nhét vào tay quan binh, “Mong quan gia chiếu cố.”

Quan binh nhếch miệng cười nhận bạc nhưng không mở miệng, tư thế này rõ ràng là muốn trở mặt. Cao Lâm nóng nảy: “Cái người này — —”

“Ca, ca!” Trình Tố Nguyệt tiến lên giữ chặt hắn, “Đừng làm khó dễ vị quan gia này nữa, chúng ta cứ vòng đến tòa thành tiếp theo vậy. Ở đó nghỉ ngơi mấy ngày trước, chờ thành Xích Hà mở rồi vào sau.”

Dáng vẻ nàng dễ ưa, giọng nói thánh thót, quan binh nhìn thấy cô nương xinh đẹp, thái độ cũng mềm mỏng hơn vừa nãy: “Chúng ta cũng là phụng mệnh hành sự, không cố ý khó xử ai. Thôi, các người men theo đường nhỏ đi tòa thành khác đi, nhưng mà muốn chờ thành Xích Hà mở cửa, chờ mấy ngày không đủ đâu.”

Trình Tố Nguyệt hỏi: “Chúng ta phải chờ bao lâu?”

Quan binh lắc đầu: “Khó nói lắm, ta thấy ít nhất cũng phải ba tháng, cho nên các người ở đâu thì cứ về chỗ nấy, đừng chờ vô ích, nếu không chả đủ tiền mà ở trọ.”

Trình Tố Nguyệt không nghe theo kiến nghị của hắn, nói lời cảm tạ xong vẫn chỉ huy đoàn xe đi theo đường nhỏ tiến lên phía trước, quan binh cũng không ngăn trở. Liễu Huyền An xốc màn xe lên nhìn ra ngoài, thấy con đường được tu sửa vừa rộng vừa bằng. Đi thêm một lúc, quả nhiên phía trước xuất hiện lều quán cũng do quan binh đứng kinh doanh.

Cao Lâm tiến lên hỏi giá, nước trà một đồng một ấm, không coi là chắt chém. Nhưng nghĩ lại nếu ở nơi này hô giá trên trời, khách qua đường bất mãn sẽ không khỏi oán giận lan sang vùng khác, ngược lại dễ đưa đến phiền phức. Ít lãi mà đắt khách đúng là một biện pháp thông minh.

Trên đường luôn có quan binh tuần tra, cuối con đường là một khu rừng rậm sâu thẳm, chỉ cần đi xuyên qua đó là hoàn toàn rời khỏi địa phận thành Xích Hà.

Trình Tố Nguyệt nói: “Họ Thạch kia chỗ khác không có mấy bản lĩnh, đối với kế hoạch câu khách gom tiền lại thật sự kín đáo.”

Cao Lâm tìm được trong rừng một khoảng đất khô ráo trống trải, lệnh mọi người dừng chân cắm trại, chuẩn bị đêm xuống tự mình vào thành do thám.

Liễu Huyền An chui từ trong xe ra: “Cao phó tướng.”

Cao Lâm đi đến trước mặt y: “Liễu nhị công tử có việc gì?”

“Ừm.” Liễu Huyền An gật đầu, “Bây giờ chúng ta chưa biết gì về tình hình thành Xích Hà, nếu ôn dịch thật sự mạnh, Cao phó tướng cứ như vậy xông vào sẽ gặp nguy hiểm, hay là đưa ta theo cùng đi.”

Thái độ y chân thành, yêu cầu cũng hợp tình hợp lý, nhưng Cao Lâm một là phải bảo vệ an toàn cho con trai Liễu trang chủ, hai là vẫn còn vài phần nghi ngờ trình độ y thuật của Liễu Huyền An, liền tìm cơ mình chỉ do thám, đi sớm về sớm, tuyệt đối không gây nhiễu loạn, đương nhiên cũng không cần đại phu theo đồng hành.

“VẬY ĐƯỢC RỒI.” Liễu Huyền An không cưỡng cầu, nhưng trước khi quay đi vẫn làm hết phận sự nhắc nhở, mười lăm năm trước phía nam từng có một trận ôn dịch, chỉ cần dính vào là toàn thân lở loét, che ba bốn lớp vải cũng không có tác dụng. Hai mươi một năm trước ở thôn nọ, thôn dân nói chuyện với nhau mấy câu cũng bị lây bệnh, ngoài ra còn có trường hợp đi qua đụng phải, sống cùng một nhà, rửa tay trên cùng một suối, dâng hương cùng một ngôi miếu... đều có khả năng nhiễm bệnh. Tóm lại Cao phó tướng phải cực kỳ cẩn thận, ta vào xe ngựa trước.

“TỪ TỪ ĐÃ!” Cao Lâm nghe đến hoảng, “Dùng ba bốn lớp khăn vải che miệng mũi còn vô dụng, ta phải cẩn thận thế nào?”

“KHÔNG BIẾT.” Liễu Huyền An trả lời theo sự thật, “Trị thế nào, phải xem cụ thể là bệnh gì đã. Thuốc viên A Ninh phát chỉ có thể phòng ngừa vài loại ôn dịch thường thấy, không trị được bách bệnh, cho nên ta mới đề nghị đi cùng.”

“CHUYỆN NÀY...” Cao Lâm khó xử.

“BỔN VƯƠNG MANG NGƯỜI VÀO THÀNH.” Tiếng Lương Thú từ phía sau truyền đến.

“VƯƠNG GIA, TRĂM TRIỆU KHÔNG THỂ.” Cao Lâm vội vàng khuyên can, “Trong thành không biết là bộ dáng quái quỷ gì, một mình thuộc hạ đi là được, sao Vương gia có thể cùng ——” nói một nửa đột nhiên im bật, bởi vì hấn phát hiện “Ồ, hóa ra không phải muốn đi cùng ta”.

Lương Thú nhìn Liễu Huyền An, lặ lại một lần nữa: “Giờ tỵ đêm nay, ta mang người vào thành.”

“Được.” Liễu Huyền An đáp ứng, “Vây giờ tỵ.”

Vì thế Cao Lâm lại bắt đầu nhọc lòng, hẳn thật sự không thể không nhọc lòng. Theo lệ, loại chuyện như thăm dò nửa đêm này luôn do mình và mọi người đi làm, vì sao lúc này có Liễu nhị công tử Vương gia mới đột nhiên sinh hứng thú, thật sự không phải có trò giải trí mới hay sao? Hơn nữa việc khống chế ôn dịch luôn cần đại phu nhiều kinh nghiệm, tốt nhất là ngũ tuần trở lên, râu bạc dài tới ngực mới khiến người ta yên tâm, còn Liễu Huyền An... hẳn thật sự không yên nổi.

Nhưng không yên cũng không còn cách nào khác, Kiêu Vương điện hạ không nghe theo lời hẳn, Liễu nhị công tử càng không nghe lệnh hẳn. Sau đó hẳn đi tìm A Ninh để cậu ra mặt khuyên nhủ, kết quả cậu người hầu cũng mang đại nghĩa y giả, vỗ ngực tỏ vẻ: “Đệ tử của Bạch Hạc Sơn Trang luôn xông vào chỗ hiểm hóc, làm gì có đạo lý trốn tránh ôn dịch? Không chỉ công tử nhà ta, tương lai ta cũng phải vào thành chữa bệnh, về sau Cao phó tướng đừng nhắc lại yêu cầu vô lý như thế nữa.”

Đứng thẳng tắp trên đỉnh đạo đức đập hẳn xuống đáy vực sâu, Cao Lâm nghe mà xấu hổ cực kỳ.

Trình Tố Nguyệt dùng ánh mắt đồng tình nhìn anh trai: “Vương gia chúng ta đã bao giờ làm việc gì mà không nắm chắc chưa? Huynh căng thẳng thế làm gì.”

“Nắm chắc cũng là nắm chắc trên chiến trường, trên triều đình, bệnh dịch là thứ muốn nắm có thể nắm được sao? Huống hồ trước nay Vương gia cũng chưa từng giải quyết thiên tai.” Cao Lâm tống cổ nàng, “Đi, đi ra khuyên đi.”

“Ta không khuyên đâu, ta cảm thấy Liễu nhị công tử rất lợi hại, nhất định nghĩ ra biện pháp.” Trình Tố Nguyệt không muốn nhúc nhích, “Huynh bớt lo chuyện bao đồng đi, đến tối chờ tiếp ứng là được.”

Cao phó tướng gặp rắc rối khắp nơi, thân tâm đều mệt mỏi.

Vì sao không có ai hiểu được cho mình.

Màn đêm buông xuống.

Giờ tý, sương trắng bay lã đãng giữa rừng, khắp nơi yên tĩnh.

Liễu Huyền An dắt con ngựa cái đỏ thẫm của mình ra, lấy bàn chải chải lông nó, lại đút thêm nửa miếng bánh đậu tương củ cải thơm ngào ngọt.

Lương Thú hỏi: “Người định cưới nó à?”

Liễu Huyền An gật đầu.

Y chỉ có mỗi con ngựa này thôi.

Thần câu màu đen của Kiêu Vương điện hạ đúng lúc rảo bước đến gần, thân hình gấp đôi con ngựa cái nhỏ, cao to cường tráng, nhìn thôi cũng biết là giống ngựa tuyệt thế ngày đi ngàn dặm. Vì thế Liễu Huyền An áy náy nói: “Ngựa của ta chạy hơi chậm, có lẽ trên đường sẽ trì hoãn... Ồi!”

Lương Thú dùng một tay xách người lên ngựa cùng mình.

Huyền Giao duỗi chân nhảy lên, không đợi chủ nhân ra lệnh đã cuốn theo gió núi chạy mất, bốn vó cứng như thép đập ánh trăng ven đường đến dập nát.

A Ninh bị thủ pháp như thổ phỉ này làm choáng váng, há miệng sừng sốt nửa ngày mới lấy lại phản ứng, chạy theo mấy bước hô lớn: “Công tử, người chưa mang áo choàng!”

Liễu Huyền An đương nhiên không nghe thấy, y bị xóc đến muốn ngã khỏi lưng ngựa, đâu còn tâm trí mà nhớ tới áo choàng, chỉ kịp lấy tay nắm chặt yên trước, thất thố quay đầu lại.

Lương Thú liếc mắt xuống, tâm tình thoải mái lần thứ hai. Hắn hơi đè thấp thân, dùng đế giày đá bụng ngựa một cái, tốc độ càng nhanh như chớp giật.

Huyền Giao chạy lướt qua, từng đàn đom đóm trong bụi cỏ hoang hốt bay lên, quay cuồng hội tụ giữa không trung vòng quanh hai người, rồi đột nhiên bị gió thổi rơi xuống đầy núi, chiếu sáng rực rỡ giục cây nở hoa.

Cao Lâm từ xa nhìn thấy cảnh đêm hè đẹp như trong mộng, nghĩ thầm họa sư trong cung tính là cái rắc gì. Hắn dùng cánh tay đẩy muội muội: “A Nguyệt, muội nói xem Vương gia nhà chúng ta ở lâu bên cạnh Liễu nhị công tử, có khi nào cũng trở nên tiên khí phiêu phiêu không?”

“Vương gia vốn chính là thần tiên.” Trình Tố Nguyệt gặm quả đại, “Mấy năm nay số lượng người ngài ấy siêu độ còn ít sao?”

Ở phương diện này A Ninh vẫn đơn thuần như giấy trắng, nghe thế ngạc nhiên hỏi: “Vương gia còn hiểu cả Phật pháp?”

Cao Lâm ghen hợm, vội vàng khiêm tốn: “Không nhiều lắm, một chút thôi.”

Còn cụ thể là bao nhiêu, đại khái đủ để đạp lên núi tây biến máu ngoài chiến trường, chọn giờ lành cho người đối diện nhanh đi đầu thai.

Chương 10: Thánh nhân ôm thần cầu tĩnh, Liễu nhị công tử kéo Vương gia để đứng yên

Gió núi đêm hè vẫn vô cùng lạnh, sương giăng thành đoàn.

Ngón tay Liễu Huyền An chỉ giữ yên ngựa được một lúc đã bị gió thổi đến đau khớp, quả thực cứ như có người dùng kim băng đâm chọc, vì thế quyết đoán thu cả hai tay về xoa xoa vào nhau cho lưu thông máu.

Giờ phút này Huyền Giao vẫn chạy như bay, y buông tay ra, thân thể đương nhiên mất cân bằng. Lương Thú thấy người lão đảo sắp ngã, bất đắc dĩ phải duỗi tay ra kéo lại. Xương ngón tay Liễu Huyền An đã cứng đờ, nhất quyết không phoir gió nữa, vì thế lạng lẽ dựa người ra sau giao toàn bộ trọng tâm cho Kiều Vương điện hạ, mình thì tay trái ôm tay phải, co đầu rụt cổ rất giống một con khỉ vàng lười biếng.

Lương Thú không vui: “Ngồi thẳng lên.”

Liễu Huyền An giả điếc, nhanh chóng tự trục xuất mình vào ảo cảnh hư vô, làm ngơ không nghe không nghĩ, thuận tiện còn nhắm mắt lại. Dù sao trong đầu y cũng có muôn vàn thế giới xuất sắc, tùy tiện ngồi xổm vào một góc là đủ để người ngoài hô to gọi nhỏ cũng gọi không ra.

Đương nhiên, Lương Thú sẽ không hô hào gọi công tử rời giường như A Ninh. Trên thực tế, đây vẫn là lần đầu tiên trong đời có người cả gan không sợ chết dám dựa vào lòng Kiều Vương điện hạ, hơn nữa còn duỗi không đi. Lờn đồn đãi huyết tinh giết người như ngóe bên ngoài dường như hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến y — —

Hay nên nói y không hổ danh thiên hạ đệ nhất lười, thà chết cũng không muốn chịu khổ cưỡi ngựa?

Lương Thú lặng lẽ buông lỏng lực dưới tay.

Quả nhiên Liễu Huyền An lại lao đảo sang một bên, tay buông thõng, nhắm hai mắt, nửa thân trên bất động cứ như sắp phi thăng thành tiên.

Nháy mắt y sắp ngã chạm đất, Lương Thú lại dùng một tay kéo y về trước người mình.

“Giá!”

Huyền Giao suốt đường đạp gió, cuối cùng dừng tại một ngã rẽ trên sườn núi. Cách đó không xa, tường thành Xích Hà đã ẩn hiện mờ hồ giữa màn sương trắng.

Lương Thú xoay người xuống ngựa, Liễu Huyền An cũng “đúng lúc” tỉnh dậy, theo hấn nhảy xuống đất. Y rút trong túi ra hai tấm khăn vải ngâm thuốc để che lại miệng mũi. Lương Thú nhận một cái, thấy đối phương cứ mãi nhìn mình, liền hỏi: “Có việc gì?”

Liễu nhị công tử mím môi lắc đầu.

Nhưng đôi khi lắc đầu không nhất định là không có việc thật, mà là không muốn nói. Lương Thú không hiểu chỉ cưỡi ngựa có một trận, vì sao y lại sinh ra ánh mắt cao nhân nhìn thấu hồng trần như thế, liền nhíu mày hỏi lại: “Rốt cuộc ngươi đang cười chuyện gì?”

“Không có gì.” Liễu Huyền An thông thả sửa lại khăn vải, buộc chắc sau đầu, “Chẳng qua lúc nãy rốt cuộc đã nghe được nhịp tim Vương gia, rất ổn định, vết thương cũ kia không nghiêm trọng lắm, sau này Cao phó tướng và Trình cô nương không cần quá lo lắng rồi.”

Lương Thú: “.....”

Hắn quên mất.

Cho nên suốt dọc đường, người này luôn dựa thẳng tắp vào ngực mình, hai mắt nửa khép như lão tăng nhập định, thoạt nhìn vô thế vô cầu, kỳ thật là lén lút nghe tim đập?

Thật quá buồn cười!

Liễu Huyền An ngẩng đầu: “Vương... Ứm!”

Y chưa kịp phòng bị đã bay lên không trung xoay một vòng, miệng cũng bị bịt chặt không nói được tiếng nào. Quay cuồng một trận, cả người đã nửa áp lên một tảng đá lớn.

Lương Thú áp chặt y, đè giọng ra lệnh: “Nấp kỹ vào, có người.”

Có người? Trái tim Liễu Huyền An nhảy lên bình bịch, y lấy lại bình tĩnh một chút, nhắm mắt tập trung nghe, đúng là có tiếng bước chân càng ngày càng tiến đến gần.

“Bịch, bịch.”

Sau một lát lại nghe tiếng xào xạc, một người đàn ông từ trong rừng chui ra, dáng vóc cường tráng, ăn mặc như thợ săn, trên lưng đeo trường đao và cung tiễn, tay trái cầm kẹp bẫy thú, tay phải xách ba con gà rừng, bên hông buộc một bao vải còn nhỏ máu, thu hoạch có vẻ phong phú.

Người kia không nhìn ngó xung quanh, chỉ lo bước vội vàng về hướng chân núi như rất sốt ruột, chẳng bao lâu sau đã biến mất vào màn đêm.

Liễu Huyền An suy đoán: “Có lẽ là bá tánh trong thành, vì không đủ cơm ăn nên mới mạo hiểm vào núi săn bắn?”

Lương Thú nói: “Đuổi theo hắn.”

Liễu Huyền An gật đầu, đứng lên chạy chậm mấy bước, vạt áo bị gió thổi bay loạn suýt nữa còn mắc vào nhánh cây ven đường.

Lương Thú lười nhiều lời, một tay ôm eo y vác người lên vai, thả người lao xuống triền núi.

“A!”

“Đừng kêu!”

Cứ như thế tùy tiện lợc bay luôn đề tài vì sao hôm trước không nghe được nhịp tim.

“Khụ khụ!” Bụng Liễu Huyền An va đập vào bả vai cứng như đá, lợc phủ ngũ tạng suýt nữa bị đè dẹp lép. Để tranh thủ được không gian hít thở, y không thể không lấy tay nắm chặt áo đối phương, dùng sức nâng nửa thân mình lên, cảm cũng ngẩng cao, giống hệt một con cá lớn xui xẻo đang liều mạng giãy giụa.

Lương Thú mặc cho y vặn vẹo, ngược lại càng siết chặt tay hơn, mãi cho đến khi bên tai lọt vào một câu nhắc nhở yếu ớt: “Ta buồn nôn quá.”

Lúc này mới chịu buông tay.

Liễu Huyền An rũ rượi ngã xuống đất, một tay đỡ gốc cây cúi người hít thở. Lúc ngẩng đầu lên, hai mắt y rung rung mặt mày tái nhợt, tóc mái ướt sũng dán lên trán giống như một linh hồn nhỏ bé yếu ớt mới vớt từ dưới nước lên.

Trời đất chứng giám, lần này Lương Thú thật sự không cố ý, cho nên nội tâm cũng cực kỳ kinh ngạc. Nhưng kinh ngạc xong rồi thôi, Kiều Vương điện hạ sẽ không hối hận, chỉ biết cao quý xách người đứng thẳng dậy, đại phát từ bi cho một câu: “Đến nơi rồi.”

Đến rồi? Liễu Huyền An quay người lại, lúc này mới phát hiện hóa ra cửa thành đã ở cách đó không xa.

Tức khắc thờ phào một cái thật mạnh.

Tên thợ săn kia đã bị sương mù dày đặc bao phủ, chỉ còn lại một cái bóng phía trước mờ mờ ảo ảo như hồn ma bóng quế. Vài con quạ đen từ trên tường thành bay xuống, vượn cổ kêu đến bi thương. Tiếng vang xuyên qua gió lạnh, hai chiếc đèn lồng rách bị thổi đung đưa, dường như toàn bộ những gì thuộc về tòa thành này nếu vô cùng ghê rợn.

Thợ săn vẫn không biết sau lưng mình có người theo dõi, quen đường đi đến trước cửa thành cầm cái khoen gỗ lỏng xoảng ba cái, lập tức nghiêng người lách vào.

Cửa thành nhanh chóng đóng kín.

Lương Thú mang theo Liễu Huyền An nhảy hai ba bước lên tường thành, lại nương theo gió nhẹ nhàng đáp đất. Lần này hẳn hành động tương đối cẩn thận, có thể là sợ đối phương nôn lên người mình thật. Mà trải nghiệm mới của Liễu nhị công tử cũng rất tốt, thậm chí còn cảm thấy tư thế bay vút kia cực kỳ tiêu sái. Tuy tư tưởng y thường xuyên tự do ra vào thiên địa, nhưng thân thể vẫn là lần đầu được rời khỏi mặt đất, trong nháy mắt, cảnh vật biến ảo, gió mát rít đầy tay áo.

Đáng tiếc là thời cơ rất không thích hợp, tinh thần vẫn bị khóa dưới hồng trần, không rảnh để thừa vật du tâm.

Tiến vào thành, mùi thuốc trong không khí lập tức nồng nặc không tiêu tán. Liễu Huyền An tháo nhanh khăn vải xuống, cẩn thận gửi: “Đều là mấy vị thuốc thanh nhiệt giải độc, trừ ho hóa đờm bình thường, không khác những thứ A Ninh chuẩn bị trên đường. Nhưng tình hình trong thành — —” Y quay đầu nhìn xung quanh một vòng, “Tốt hơn ta suy đoán không chỉ một hai phần.”

Đường phố vẫn sạch sẽ, không có chuột bọ chạy nghênh ngang từng đàn hay thi thể chất đống ngang dọc, cũng không nghe thấy

tiếng rên rỉ đau đớn hay tiếng khóc than, hoàn toàn không giống những lần đại dịch ghi chép trong y thư. Nếu không phải dọc đường thỉnh thoảng vẫn thấy bã thuốc và vôi bột, người được mùi giấm trong không khí cùng giấy màu thông báo dịch bệnh hai bên đường, nơi này vẫn là một tòa thành cực kỳ bình thường.

Liễu Huyền An lại hỏi: “Không thấy tên thợ săn kia nữa?”

Lương Thú giữ chặt tay y, nghiêng người đi xuyên vào một con hẻm nhỏ, đã thấy tên thợ săn chạy cách đó không xa, vừa chạy vừa cời chiến lợi phẩm bên hông xuống, ra sức ném vào bên trong một bức tường thấp bên tay trái. Bịch bịch bịch ba tiếng, gà rừng rơi xuống sân, hấn cũng như trút được gánh nặng mà hít thở mấy cái, xoay người tiếp tục chạy về một đầu khác. Cuối cùng hấn chui vào một gian đại tạp viện, múc một chậu nước lạnh qua loa rửa mặt lau mình, trở về phòng nghỉ ngơi.

“Hóa ra đây mới là nhà hấn.” Liễu Huyền An nói xong lại khó hiểu, “Hấn không đi săn cho mình. Nhưng sân nhà vừa rồi trông khá cũ nát, không giống nhà giàu có thể mua được thợ săn.”

Hai người đi vào đại tạp viện, gian phòng cuối phía đông phát ra tiếng ngáy rung trời, trên bậc thang còn phơi một ít đậu khô và dưa muối. Lương Thú đẩy cửa bếp, ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ chiếu rọi cả căn phòng. Bộ bếp hơi lộn xộn, nhưng chỉ loạn ở mức độ thường ngày bận rộn không kịp thu dọn, trong lu có gạo trong bình đầy dầu, mấy chiếc màn thầu trong chén tuy hơi thô ráp nhưng cũng vừa lớn vừa mềm.

Tòa thành này không có chuột bọ nào loạn, cũng hoàn toàn không thiếu lương thực.

“Có điều dịch bệnh vẫn là chuyện có thật.” Liễu Huyền An ngồi xồm xuống, lấy tay bốc lên một nắm bã thuốc chất đống trong góc tường, cất vào túi vải tùy thân, tính toán trở về nghiên cứu tử mị sau.

Rời khỏi đại tạp viện, hai người tiếp tục điều tra hai nhà ngẫu nhiên nữa, bếp vẫn có gạo có mì. Một nhà trong đó còn sáng đèn, cặp vợ chồng trẻ đang vội vàng rán bánh làm bốc lên mùi đường mật ngọt ngấy thơm nức, còn mơ hồ nghe được vài câu trò chuyện, là người chồng thúc giục vợ mình làm nhanh một chút, nếu không sẽ không kịp giờ quan binh lên núi sáng mai.

“Quan binh lên núi, tám chín phần mười là vì dịch bệnh.” Chờ đi đến chỗ không người, Liễu Huyền An mới giải thích, “Tập trung toàn bộ người bị bệnh vào một chỗ, cách ly khỏi thành trấn có thể bảo vệ cho bá tánh chưa nhiễm bệnh còn lại trong thành, cũng tiện cho đại phu thăm khám chữa trị. Ít nhất vị Thạch đại nhân kia cũng có việc làm được.”

Phu canh gõ mõ từ phố đối diện đi tới, hai người tránh vào một ngõ nhỏ khác. Ngõ quá hẹp, người hơi mập mạp một chút phải nghiêng người mới lách qua nổi, trên mặt đất vẫn rải không ít vôi bột và bã thuốc, có thể nghe được một ít tiếng nói chuyện bên kia tường viện cao cao.

Lương Thú mang theo Liễu Huyền An nhảy lên tường, lại dịch qua mái hiên, một tay nhấn đầu y xuống: “Cúi đầu!”

Liễu nhị công tử kêu “Ái da” một tiếng. Gân đau.

Lương Thú gõ trán y ra hiệu im lặng, còn mình thì lặng lẽ gỡ một viên ngói ra.

Liễu Huyền An nín thở phối hợp, tuy y không có kinh nghiệm giang hồ thật, nhưng vẫn có kinh nghiệm từ trong sách truyện.

Nơi này là một dược phường chế thuốc lớn.

Trong viện đặt mấy cái lu cỡ đại, bên trong là nước ngâm thuốc để ngày mai quét tước đường phố, đèn đuốc dưới bếp sáng trưng, mấy chục cái ấm sành đồng thời sôi ùng ục bốc hơi đấng ngất. Ước chừng bảy tám đại phu và người giúp việc đang vội vàng chỉnh lửa,

trong phòng chen chúc năm người phối dược, trước mặt mỗi người bày mấy bao dược liệu lớn.

“Là cái gì thế?” Lương Thú hỏi.

“Công đoạn chế thuốc viên đầu tiên.” Liễu Huyền An cẩn thận phân biệt mấy vị dược liệu, “Công hiệu vẫn là thanh nhiệt giải độc, nhưng thiếu bồ lam và thanh hồng căn, dược hiệu sẽ suy giảm đi nhiều. Hai vị thuốc này đều cực kỳ bình thường, đại phu nào cũng thêm vào. Ta đoán bọn họ đã dùng hết hàng tồn trữ, chưa được tiếp viện. Có điều không quan trọng, A Ninh đã chuẩn bị rồi, dọc đường mua rất nhiều.”

Rời khỏi phòng chế thuốc, hai người lại đạp lên một tòa tháp cũ cao hơn. Chân Liễu Huyền An giẫm lên thanh gỗ kêu kẽo kẹt, thân thể lắc lư, cảm thấy lờ gió thổi lớn hơn nữa thì chỗ rách nát này sẽ bị thổi cho sập luôn, vì thế lại lặng lẽ vươn tay kéo nhẹ ống tay áo Kiêu Vương điện hạ.

Lương Thú nhìn thoáng ra sau: “Ngươi cảm thấy một ít vải này là đủ giữ được ngươi không ngã?”

Liễu Huyền An cảm thấy lời này có lý, đúng là khó giữ, vì thế ngón tay dịch lên một chút, nắm càng nhiều hơn.

Lương Thú: “?”

Ý của ta là ngươi mau buông tay!

Liễu Huyền An tất nhiên không buông, y cảm thấy như vậy khá an toàn.

Thánh nhân ôm thần cầu thanh tịnh, Liễu nhị công tử kéo Kiêu Vương điện hạ để đứng cho yên.

Ánh trăng chiếu khắp thành, quạ đen trên tường đã bay đi xa, không khí quỷ dị âm trầm trước đó tan biến không ít, có lẽ bởi vì bên dưới còn rất nhiều đại phu đang bận rộn, có thể khiến người ta thêm vài

phần yên tâm. Tường thành yên tĩnh, sương mù nhạt dần, đúng lúc này từ con phố cách đó không xa lại xuất hiện một người đàn ông, xem phương hướng có lẽ là muốn vào được phường.

Ban đầu hắn nện bước rất nhanh, còn chạy một đoạn ngắn, nhưng chưa được vài bước đã chậm lại, một tay chống tường đứng yên. Đứng một lát, thân thể người đàn ông đột nhiên mềm oặt như sợi mì, trượt xuống đất.

Lương Thú mang theo Liễu Huyền An nhảy khỏi tòa tháp cũ.

Người kia đã hoàn toàn hôn mê, khoảng bốn năm mươi tuổi, vóc dáng cao gầy, hai má hõm sâu, dưới cằm râu mọc lún phún, môi khô khốc, sắc mặt vàng như nến chứng tỏ có bệnh.

Liễu Huyền An kêu hai tiếng, thấy hắn chậm chạp không tỉnh, liền kê đầu đối phương lên, giơ tay bắt mạch.

“Dịch bệnh?” Lương Thú hỏi.

“Không phải, chỉ là quá mệt mỏi.” Liễu Huyền An thu tay, “Không nhiễm bệnh, nghỉ ngơi một lát là tỉnh, tốt nhất nên ăn chút canh thịt nấu nhuyễn.”

Y lấy ra mấy viên thuốc mát lạnh đút cho người đàn ông, chỉ một lát sau, đối phương quả nhiên nhắm mắt ho khan.

“Đại nhân, đại nhân!” Phía xa có người vội vàng hô lớn.

Lương Thú và Liễu Huyền An tránh vào chỗ tối.

“Đại nhân, sao ngài lại...” Một ông già cầm đèn lồng chạy tới, thấy người ngã dưới đất vội vàng tiến lên nâng dậy, “Đã nói đêm nay phải nghỉ ngơi sớm, thế nào lại ra ngoài nữa. Ngài nhìn xem, may mà ta nhanh trí, nếu không ngất trên đường suốt một đêm, sáng mai sốt thành cục than hồng thì sao?”

Giọng ông già rất lớn, lại nói luôn mồm như pháo nổ. Người đàn ông vốn muốn ông già nhỏ giọng một chút, nhưng thật sự là không còn sức lực, chỉ có thể ngồi dựa vào bậc tam cấp thờ hỗn hển. Không bao lâu sau, phòng ốc chung quanh lục đục sáng đèn, không ít bá tánh khoác áo chạy ra, nhìn thấy đại nhân ngồi ngay trước cửa nhà liền giạt mình kinh ngạc. Có người nhanh chóng giúp hắn phủ thêm áo dày, người khác rót trà nóng, tiếp đón vào nhà nghỉ ngơi. Tầng tầng người vây thềm đá chật như nêm cối.

“Được rồi, được rồi, mọi người trở về đi.” Người đàn ông uống xong hai chén nước ấm, cuối cùng thở ra một hơi, “Ta cũng hồi phủ, đi ngủ cả đi.”

Đám người xôn xao mồm năm miệng mười dặn dò hắn đừng quá làm việc đến mệt nhọc, nói xong một trận mới ai về nhà nấy.

Người đàn ông đỡ tay ông già, dùng lực đứng lên, lại trừng ông già một cái: “Cái tật lớn giọng của ông bao giờ mới sửa được?”

“Sửa cái gì, ta không sửa.” Tình tình ông già cũng ngoan cố, “Ta nói đại nhân không nghe, vậy để cho bá tánh nói.”

Người kia thở dài lắc đầu, cùng ông lão chậm rãi đi về một hướng khác.

Bốn phía khôi phục an tĩnh.

Liễu Huyền An nói: “Nghe bá tánh xưng hô, hẳn người kia là quan phụ mẫu Thạch Hãn Hải, nhưng nhìn qua không giống hôn quan hám tiền, thậm chí còn được yêu kính.”

“Gà rừng của thợ săn vừa rồi, tám phần cũng là đưa cho hắn.” Lương Thú nói, “Đi thôi, ở chỗ này không chờ ra đáp án đâu, chúng ta đi gặp vị Thạch đại nhân kia đi.”

Chương 11: “Trong thế giới kia chỉ có mình người thôi sao?”

Hai người về lại khoảng sân viện vừa nãy thợ săn ném gà rừng vào. Ông lão đang ở trong bếp đun nước, Thạch Hãn Hải đi vào phòng ngủ ngồi bên cạnh bàn một lúc, lại không chịu ngồi yên mà khời cho ánh đèn trong tầm tay sáng thêm.

Nhưng chưa đợi ông ta mở hồ sơ, lão “pháo đốt” trong viện lập tức bật tanh tách thúc giục đại nhân đi ngủ sớm, đến gà cũng kêu loạn theo. Thạch Hãn Hải chỉ đành tắt đèn đi rồi dựa vào đầu giường, nhưng vẫn không ngủ nổi. Ông ta căng tai nghe động tĩnh bên ngoài, chờ cho cửa phòng cách vách “kéo kẹt” đóng lại, gà trở về ổ, mới lại rón rén đi xuống bếp tìm trong lòng hấp một chiếc màn thầu lạnh, kẹp cùng dưa muối ăn cho đỡ đói.

Liễu Huyền An lên tiếng: “Thân thể đại nhân đang mệt mỏi, nên ăn chút đồ mềm ấm dễ tiêu hóa, nếu không dạ dày sẽ lại đau.”

Thạch Hãn Hải đang tâm sự đầy mình, lúc này nghe thấy tiếng người nói chuyện phía sau vẫn chưa ý thức được là sai chỗ nào, còn thờ dãi trả lời: “Bá tánh trong thành liên tục bị bệnh, ta làm gì có — —” Nói đến đây ông ta mới lấy lại phản ứng, xoay người lại. Ngoài cửa xuất hiện một vị công tử trẻ tuổi dung mạo cực kỳ tuấn tú, áo trắng dài nhiệm ánh trắng tựa như tiên nhân bước ra từ trong bức họa.

Nhưng giống tiên thì giống, Thạch Hãn Hải chưa hề đề đến mức tin thật sự có thần tiên hạ phàm trừ ôn. Ông ta lùi ra sau nửa bước, thấp giọng quát hỏi: “Người là người phương nào?”

“Tại hạ họ Liễu, từ Bạch Hạc Sơn Trang — —” Liễu Huyền An không thể nói cho xong câu, bởi vì Thạch Hãn Hải nghe được bốn chữ “Bạch Hạc Sơn Trang” mắt đã trừng to thành hai viên bi, mặt cũng đỏ lên vì kích động, là ví dụ sống động nhất cho cái gì gọi là “Mừng rỡ như điên”. Ông ta ném màn thầu vào chén dưa muối, vội vàng nắm tay Liễu Huyền An, giọng run lên: “Bạch Hạc Sơn Trang, thần y, thần y đến rồi, cuối cùng cũng mời được! Tốt, tốt quá, bá tánh khắp thành rớt cuộc được cứu rồi.”

Tay Liễu Huyền An bị ông ta bóp đến muốn sái khớp, giật hai ba lần vẫn không thể rút tay về, mà Thạch Hãn Hải vẫn tiếp tục thao thao bất tuyệt: “Vì sao chỉ có mình thần y ở đây. A Khánh đâu, hẩn đi đâu rồi?” Vừa nói vừa nhìn ra sau lưng y, thấy bên ngoài còn một bóng đen nữa, vội dạy bảo, “Người đứng góc ở đó làm gì? Mời thần y về cũng không nói trước với ta một tiếng, mau đi thu dọn phòng cho khách đi!”

Liễu Huyền An giải thích: “Hẩn không phải A Khánh, chúng ta cũng không phải do vị tên A Khánh mời đến, chỉ là vừa khéo đi ngang qua thành Xích Hà mà thôi.”

“À, hóa ra là bạn của thần y, thất lễ thất lễ.” Thạch Hãn Hải tiến lên hai bước, định đón luôn đối phương vào cửa.

Lương Thú lạnh nhạt nói: “Thạch đại nhân nên thu tay lại trước đã.”

Hẩn đi ra khỏi chỗ khuất bóng, hắc y trường kiếm, toàn thân mang sát khí hung ác lạnh lùng, so với khí độ thần tiên dưới trăng của Liễu Huyền An có thể gọi là một trời một vực. Tay Thạch Hãn Hải cũng cứng lại, sừng sốt nửa ngày, trong đầu mới nổ “đùng” một tiếng. Ý thức được mình đang đối diện với nhân vật tầm cỡ thế nào, ông ta cuống quýt xuống đất hành lễ, “Hạ quan thái thú thành Xích Hà Thạch Hãn Hải, tham kiến Kiêu Vương điện hạ.”

Lương Thú bất ngờ: “Người từng gặp bốn vương?”

“Đúng vậy.” Thạch Hãn Hải cung kính đáp, “Hai năm trước hạ quan từng đi qua thành Thái Tước, đúng lúc Vương gia cũng ở đó.”

“Đứng lên đi.” Lương Thú chỉ vào một cái ghế, “Ngồi xuống nói chuyện.”

Thạch Hãn Hải hoảng hốt: “Hạ quan nào dám.”

“Bổn vương cho người ngồi thì cứ ngồi.” Lương Thú sáng giọng, “Nói nghe xem, chuyện trong thành Xích Hà rốt cuộc là thế nào?”

“Ôn dịch, nhưng tìm không ra nguyên nhân, đã xảy ra được một thời gian dài.” Nói đến đây, Thạch Hãn Hải không để ý đến nghi thức xã giao nữa, chỉ thấy xấu hổ, “Mấy tháng trước, một người phụ nữ bán dưa đột ngột bệnh chết trong thành, lúc ấy có đại phu nói cái chết của bà ta rất kỳ quặc, là một loại bệnh hãn chưa từng gặp qua, nhưng ta lại không quá để trong lòng.”

Ngay sau đó, chồng người phụ nữ kia, con trai, cháu chắt liên tục bị bệnh, hàng xóm cũng xuất hiện bệnh trạng tương tự, lúc này quan phủ mới xem là chuyện nghiêm trọng. Dựa theo cách thức trị liệu ôn dịch trước đây, bọn họ tập trung toàn bộ người bệnh chuyển đến núi Đại Khảm ngoài thành, dựng phòng ốc tạm, lại phái đại phu đi thăm khám chữa trị.

Ban đầu đúng là ôn dịch đã được khống chế, hơn nữa cũng có vài người bình phục lẻ tẻ. Nhưng rồi rất nhanh sau đó dịch bệnh lại bùng lên một đợt mới, triệu chứng lúc này càng hung hiểm hơn, thậm chí đến đại phu cũng ngã bệnh. Đúng vào thời khắc khó khăn, may mắn có vị đại phu họ Đỗ mà Thạch Hãn Hải kết bạn ngày trước đi ngang ghé vào thành, lúc này tình thế mới chuyển biến tốt đẹp.

“Đại phu họ Đỗ?”

“Tên hãn là Đỗ Kinh.” Thạch Hãn Hải nói, “Cùng quê quán ở Tây Bắc, lại tha hương từ nhỏ lớn lên ở vùng Tây Nam giống ta cho nên quan hệ thân thiết hơn người thường, có một đoạn thời gian thường

xuyên cùng nhau uống rượu. Nhà hãn... cũng mở y quán ở Miêu Cương.”

Nói đến đây Thạch Hãn Hải hơi do dự, bởi vì y giả Trung nguyên trước nay luôn không thích Miêu y, thường xuyên mắng chửi bọn họ chỉ giỏi sử dụng tà thuật bùa ngải, không có gì đáng nhắc tới, vài quan địa phương thậm chí trông thấy còn đuổi đi. Liễu Huyền An nhìn ra tâm sự của ông ta, chủ động mở miệng trấn an: “Bất luận phương pháp hành nghề có gì khác nhau, một khi đứng trên phương diện ‘trị bệnh cứu người’ thì đều ngang hàng. Thạch đại nhân chớ băn khoăn, xin cứ tiếp tục nói.”

“Đúng vậy, đúng là Đổ đại phu đã giúp ta một ơn huệ lớn.” Thạch Hãn Hải nói, “Lần này hãn lên miền bắc là để học tập y thuật Trung nguyên, cho nên vừa vắn dẫn theo rất nhiều đệ tử. Nghe đến nơi này bùng phát ôn dịch đã lập tức triệu tập mọi người lại mới lấp hết được chỗ trống trong thành.”

Liễu Huyền An nhớ lại mấy vị đại phu trong phường chế dược ban này, có vài người ăn mặc không giống người Trung nguyên.

Đúng lúc mở y quán, đúng lúc dẫn theo rất nhiều đệ tử, lại đúng lúc bắt gặp ôn dịch.

Lương Thú âm thầm lắc đầu, tiếp tục hỏi: “Sau khi hãn tới đây, ôn dịch lập tức bị khống chế?”

“Tốt lên rất nhiều.” Thạch Hãn Hải tường thuật, “Bệnh nhân không còn vừa phát bệnh đã qua đời, có thể dùng thuốc giữ mạng. Tuy không hoàn toàn khỏe hẳn, nhưng ít ra không nguy hiểm tính mạng nữa, tốc độ lây bệnh cũng thấp dần.”

“Nghe ra thì thấy y thuật cũng không quá cao minh.” Lương Thú rút hỏa chiết thấp sáng ngọn đèn trên bàn, “Vì sao không cầu viện bên ngoài?”

“Cầu chứ, sao lại không cầu viện.” Thạch Hãn Hải thở dài thật sâu, “Ta biết đại phu thành Xích Hà không trị được ôn dịch, cho nên ngay từ ban đầu đã phái A Khánh đi cầu viện Bạch Hạc Sơn Trang, sau đó viết thư cầu viện triều đình, nhưng — —” Trước mặt Liễu Huyền An và Lương Thú, ông ta không tiện nói thẳng, nhưng tình hình thành Xích Hà đã bày ra rõ ràng, Bạch Hạc Sơn Trang không phái đệ tử đến, triều đình cũng không hồi âm cứu viện.

Liễu Huyền An nhú mày, câu chuyện quá khác so với “tình hình thực tế” y nghe thấy dọc đường, hơn nữa người ở Bạch Hạc Sơn Trang không có khả năng làm ngơ trước ôn dịch. Nếu không phái đệ tử tới, như vậy chỉ có một loại khả năng, đó là căn bản bọn họ không nhận được thư xin giúp đỡ.

Lương Thú chưa có động thái gì, tiếp tục hỏi: “Tấu chương đưa cho Hoàng huynh, người nói gì trong đó?”

“Trường thuật trận ôn dịch này từ đầu đến cuối, tình hình hiện tại trong thành, tương lai sẽ thiếu bao nhiêu lương thực cùng với những loại dược liệu nào đang có nhu cầu cấp bách.” Thạch Hãn Hải trả lời, “Cũng bẩm báo cả chuyện phong tỏa thành.”

Cái gì nên nói đều nói, hơn nữa còn tỏ rõ tính nghiêm trọng của sự việc, thế nhưng cuối cùng triều đình chỉ nhận được một phong tấu chương báo bình an tâng bốc có ấn dấu đỏ của quan thái thú thành Xích Hà.

“Tấu chương người gửi đi tổng cộng bao nhiêu bức?”

“Mười tám.” Giọng Thạch Hãn Hải thấp dần, “Hạ quan biết quốc khố đang trống rỗng, bốn phương loạn lạc, quân đóng các nơi đều mong mỗi bạc lương, thật sự không nên tạo thêm ưu phiền cho Hoàng thượng. Nhưng cho dù không xin được dược liệu hay lương thực, chí ít cũng nên phái vài đại phu xuống chứ. Gần đây triều đình có phân phát gạo nhưng toàn là gạo cũ, còn bị ẩm, vận chuyển đến nơi phần lớn đều đã hư mốc hết, đồng ruộng bản địa lại bị mưa to hư hại rất nhiều, bá tánh gặp ôn dịch, đi không được mà kiếm ăn cũng

không xong. Hạ quan vô năng, ngoại trừ không ngừng xin triều đình cứu viện, thật sự không nghĩ ra được cách gì khác.”

Nói đến đây giọng đã nghẹn ngào như sắp khóc, ông ta nâng tay quệt lung tung lên mặt, lại quỳ rạp xuống: “Xin Vương gia giúp đỡ hạ quan, cứu vớt bá tánh trong thành.”

Lương Thú gật đầu: “Người nói xem, muốn bốn vương cứu giúp thế nào?”

Thạch Hãn Hải nghẹn lời, ông ta không thể mở miệng trắng trợn xin gạo xin bạc, hưởng hồ theo như lời đồn, vị Kiêu Vương điện hạ này trong triều suốt ngày chỉ giỏi chống đối triều thần. Nhưng đại phu, ít ra đại phu vẫn có! Ông ta dường như đã tìm được cọng rơm cứu mạng, vội vàng thỉnh cầu: “Mong Vương gia để thần y lưu lại trong thành ba ngày, chỉ ba ngày là được.”

Lương Thú nhìn về phía Liễu Huyền An.

Y gật đầu: “Có thể thử một lần.”

Thạch Hãn Hải chưa kịp vui mừng, Lương Thú lại nhắc nhở: “Trong thành này nhiều hang hùm ổ sói, tốt nhất người nên suy nghĩ kỹ. Nếu ở lại một mình, lỡ ngày nào đó bị kẻ xấu bụng dạ khó lường nuốt sống, bốn vương không cứu kịp đâu.”

Người quanh năm lặn lội trong quan trường làm sao lại không nghe ra ám chỉ, Thạch Hãn Hải nao nao trong dạ, cẩn thận hỏi thử: “Ý của Vương gia là...?”

“Ý bốn vương là, có người đã cố ý đổi lương thực, giấu tấu chương của người, lại rải tin đồn lung tung, lệnh cho khách thương lui tới thành phải đi đường vòng xa hơn, âm thầm cắt đứt toàn bộ liên hệ của thành Xích Hà với bên ngoài. Vậy mà người không biết chút gì, còn ở đây khóc lóc cầu xin đại phu.” Lương Thú kéo ông ta lên khỏi mặt đất, “Đứng thẳng lên!”

Thạch Hãn Hải nghẹn họng nhìn trân trối như đang nghe sách trời, lấy một tay chống lên bệ bếp mới miễn cưỡng không lão đảo thêm lần nữa.

Lương Thú hỏi: “Quan ấn thành Xích Hà đặt ở đâu?”

Tại Thạch Hãn Hải đã ù đi, mãi không lấy lại được tinh thần. Sau một lúc lâu mới trả lời: “Phủ nha, thư phòng phủ nha.”

“Ngoại trừ người, còn ai có thể cầm quan ấn?”

“Sư gia và Đổ Kinh.” Sắc mặt Thạch Hãn Hải trắng bệch, “Lần trước ta bị bệnh một hồi, nằm mãi trên giường không dậy nổi, có rất nhiều chuyện phải để sư gia đi làm thay. Còn Đổ Kinh vì phải khống chế ôn dịch nên thường xuyên đi cùng hẳn.”

“Chỉ có hai người này?”

“Chỉ hai người.” Thạch Hãn Hải được nhắc nhở, cuối cùng đã nhìn ra chỗ không hợp lý, “Hơn nữa tấu chương gửi triều đình, thư từ đưa đến Bạch Hạc Sơn Trang cũng đều giao cho sư gia. Hẳn là người theo ta nhiều năm, xưa nay trung hậu nhân nghĩa, thế mà dám cả gan làm loạn như vậy?”

“Trước khi điều tra rõ sự tình, chớ rút dây động rừng.” Lương Thú phân phó, “Việc cấp bách là phải khống chế ôn dịch trong thành, chuyện thiếu lương thực và dược liệu, bốn vương sẽ nghĩ cách.”

“Phải, phải.” Thạch Hãn Hải liên tục gật đầu, có lẽ vì thân thể đang mệt mỏi, hoặc cũng có thể vì sợ hãi phần nộ những ẩn tình khuất tất đằng sau, nhất thời dạ dày lại nhói lên cơn đau. Liễu Huyền An rót cho ông ta chén nước ấm, Thạch Hãn Hải chậm rãi uống mấy ngụm, cố gắng nói: “Bệnh cũ, không quan trọng, trong phòng ta có thuốc.”

“Đêm nay đại nhân nên uống thuốc nghỉ ngơi sớm đi.” Liễu Huyền An nói, “Trên đường chúng ta đến đây vừa lúc đụng phải một người

ném gà rừng vào hậu viện. Tâm ý của bá tánh, đại nhân nhất định phải hầm canh ăn lấy sức mới có thể tiếp tục làm việc.”

“Tám phần lại là Lý Hồ, hẳn là thợ săn trong thành.” Thạch Hãn Hải nói, “Được, sáng mai ta nói tứ thẩm đi hầm canh.”

Ông ta còn muốn nói thêm, nhưng thân thể thật sự không khỏe, toàn thân túa mồ hôi lạnh, không còn sức chống đỡ thêm nữa.

.....

Lương Thú đưa Liễu Huyền An ra khỏi thành.

Huyền Giao vẫn đứng trên sườn núi chậm rãi gặm cỏ. Lúc này trời đã sắp sáng, đường chân trời ở phương đông xuất hiện một dải trắng mờ mờ, hơi ẩm trong không khí cũng càng thêm rõ ràng. Liễu Huyền An mặc áo mỏng, lại không mang theo áo choàng, bị khí lạnh bao phủ không khỏi hắt xì mấy cái.

Lương Thú xách người lên lưng ngựa, thân thể hai người lại dán vào nhau, Liễu Huyền An lập tức thấy ấm áp lên nhiều, vì thế lại bất giác dựa vào sát hơn. Lúc này Kiêu Vương điện hạ không ý kiến gì nữa, trước mắt thành Xích Hà không có đại phu nào đứng dẫn, chăm sóc tốt cho vị tiên nữ ở Bạch Hạc Sơn Trang này là chuyện nên làm.

Huyền Giao rảo bước nhẹ nhàng trở về theo đường núi.

Liễu Huyền An vẫn luôn không nói gì, chỉ buông lỏng hai tay như cũ, suy nghĩ không biết đã bay tới phương nào. Mãi đến khi người đằng sau mở miệng, y mới lấy lại tinh thần: “Hà?”

Lương Thú lặp lại: “Người có nắm chắc khống chế được trận ôn dịch này không?”

“Lên núi xem bệnh xong mới biết được.” Liễu Huyền An trả lời, “Có điều căn cứ theo miêu tả của Thạch đại nhân, lý ra không khó khăn lắm mới phải.”

“Người cảm thấy lời hắn nói hoàn toàn là thật?”

“Thể lực Thạch đại nhân tương đối khỏe, nhưng lúc này đã suy kiệt mệt mỏi lắm rồi, cũng không ăn được bao nhiêu thứ tốt vào bụng.” Liễu Huyền An nói, “Tuy ta không biết gì về hắn, nhưng làm quan phụ mẫu mà cật lực làm việc đến dầu hết đèn tắt, tính mạng lung lay thì còn tham cái gì? Cho nên ít nhất ta tin hắn là người tốt, cũng tin hắn không nói dối.”

“Có hiểu biết gì về Miêu y không?”

“Có, đọc được trong sách rất nhiều.”

Sách vở trong Bạch Hạc Sơn Trang hỗn tạp nhiều loại, chính thống và không chính thống, thượng cửu lưu cùng hạ cửu lưu thứ gì cũng có. Du y, vu y, Mông y, Tạng y, thậm chí là thầy đồng chế tạo rối từ cây khô, moi tim nhiếp hồn, lấy hết ra cũng đủ nhét đầy mười kệ sách cao đến trần nhà.

Liễu Huyền An nói: “Bạch Hạc Sơn Trang không khinh thường bất kỳ trường phái y học nào, Miêu Cương cũng có rất nhiều dược liệu tốt, nếu Đỗ Kinh kia thật sự có vấn đề cũng không phải vấn đề của Miêu y, mà là vấn đề từ bản thân gã.”

“Nếu trận ôn dịch này không phải thiên tai mà là âm mưu do người khác cố ý sắp xếp, người có điều tra được không?”

“Ta sẽ cố hết sức thử xem sao, nắm chắc khoảng chín phần.”

“Chỉ xem qua sách vở cũng đủ nắm chắc chín phần?”

“Ừ, xem tận hai lần.”

Các loại sách khác không có đãi ngộ tốt như vậy, chủ yếu bởi vì vu thuật Miêu Cương có nhiều điều lạ lùng kinh hãi, được Liễu nhị công

tử xem thành sách giải trí giết thời gian cho nên lật ra nhiều thêm một lần, ấn tượng cũng khắc sâu hơn.

Lương Thú nghe y cường điệu “hai lần” cũng không nói gì, chỉ hỏi: “Cho nên toàn bộ số sách còn lại, người chỉ xem có một lần?”

Liễu Huyền An đáp: “Đúng là thế.”

“Có khả năng đọc qua một lần không quên, vì sao không nghe Liễu trang chủ nhắc đến chuyện này?”

“Bởi vì ta chưa từng nói với cha ta.”

Liễu Huyền An rút tay vào ống tay áo, buồn rầu thở dài: “Không có thời gian giải thích, hỏi nhỏ ta bận lắm.”

Ngàn vạn quyển sách như cuồng phong khuấy động mặt biển, khơi nên sóng lớn đánh cho đầu óc Liễu nhị công tử choáng váng, cho nên mỗi ngày y phải dùng đến bảy tám canh giờ sắp xếp tầng tầng lớp lớp thế giới vào từng chỗ riêng biệt, không thể để các thế giới đánh qua đánh về.

Đôi khi y cũng ham chơi, nhưng không phải chơi để hay đánh nhau mà là học bắt chước theo người trong sách. Ví dụ như đoạn chính ngồi trên bờ tường nhìn về phương xa, nhìn một cái hết nguyên một buổi chiều. Liễu Phát Thư cảm thấy đầu óc con mình có vấn đề, nhưng kỳ thật Liễu công tử chỉ đang bắt chước theo vua Thuấn cung kính nhìn phương nam hỏi nên làm thế nào? Vô vi nhi trị*. MÀN ĐÊM BUÔNG XUỐNG, Liễu Huyền An mới vỡ mộng nhảy xuống tuần tra một vòng quanh Bạch Hạc Sơn Trang, thấy hết thầy đều gợn gàng ngăn nắp, cực kỳ vừa lòng với “Vô vi” của bản thân.

*Vô vi nhi trị: một tư tưởng của Đạo gia, ý nghĩa đại khái là lãnh đạo mọi việc thuận theo tự nhiên, ai cũng nên làm việc của mình, làm hết phận sự, đó mới là trạng thái cao nhất của lãnh đạo.

Liễu Huyền An tiếp tục: “Hơn nữa dường như có vài người không nghe hiểu lời ta nói, mà bọn họ cũng không muốn nghe.”

Thời niên thiếu Liễu nhị công tử còn mơ mơ màng màng hơn hiện tại, thường xuyên mặc áo choàng to rộng đi chân trần đứng trong rừng trúc, ngẩng đầu lên nhìn các bằng hữu ở thế giới khác, nghe bọn họ đàm luận về Thiên đạo. Để con trai mình chịu rời khỏi rừng trúc, Liễu phu nhân thường mua cho y rất nhiều món đồ chơi hoa hòe sắc sỡ, lũ trẻ nhà khác hâm mộ đến phát khóc, nhưng Liễu nhị công tử nhận mà không vui vẻ gì, trước giờ đi ngủ còn nghiêm túc dặn mẩu thân: “Con không phải là trẻ con.”

Liễu phu nhân vớt đôi chân trắng nõn của y ra khỏi bồn rửa, lấy khăn vải lau khô cẩn thận: “Thế năm nay con bao nhiêu tuổi rồi?”

“Chắc là khoảng bốn vạn tám ngàn tuổi.” Tiểu Liễu công tử bẻ ngón tay trả lời, “Sinh ra cùng nhật nguyệt, trường tồn cùng thiên địa.”

Liễu phu nhân nghe con trai ăn nói linh tinh, sầu đến mất ngủ vài đêm, tóc bạc nhiều thêm mấy sợi.

Lương Thú không nhịn được bật cười, đại khái đã đoán ra tám lá chắn vô hình trên người đối phương là từ đâu mà có. Ngàn vạn quyển sách xếp thành một tòa tháp màu trắng cao ngất lạnh lẽo kéo y đến chốn xa xít tấp người ngoài không tài nào bước tới được, mà thế giới trên ngàn tầng mây kia hẳn là không hề giống với hồng trần náo loạn dưới này.

“Chỉ có một mình ngươi thôi sao?” Hắc đột nhiên hỏi.

Liễu Huyền An không hiểu lắm: “Hả?”

“Trong thế giới kia, chỉ có mình ngươi thôi sao?” Lương Thú lặp lại lần nữa.

Liễu Huyền An quay đầu nhìn hắc, dường như cực kỳ kinh ngạc.

Lương Thú phất roi giục ngựa.

Gió xung quanh ngày một lạnh, Liễu Huyền An bị thổi đến mặt mũi cứng đờ, vì thế càng rúc sâu vào trong ngực đối phương hơn. Trước nay y chưa từng nghĩ sẽ có người phát hiện ra bí mật của mình nhanh như vậy, qua nửa ngày mới xoay người, tóc tai hỗn độn: “Còn có rất nhiều tiên hiền thượng cổ.” Y bày ra phong thái nhiệt tình của chủ nhân một thế giới, “Lần tới ta sẽ giới thiệu Kiêu Vương điện hạ làm quen với bọn họ.”

Giữa mày Lương Thú hơi giật giật, cảm thấy bốn chữ “tiên hiền thượng cổ” này nghe qua không giống người còn sống cho lắm.

“Không cần đâu.”

“À.”

Ở nơi xa, vàng mặt trời đang từ từ dâng lên.

Biển mây quay cuồng, ráng hồng phủ khắp núi xanh.

Người ta hay nói, một đứa không hiểu gì hết mà vẫn tình nguyện hùa theo cho bạn làm khùng làm điên thì chính là chân ái rồi đó XD

Chương 12: Nếu có thể nảy sinh tình cảm thì mới thật là gặp ma giữa ban ngày

Trên khoảng đất trống giữa rừng, mọi người đang bận rộn chuẩn bị bữa sáng, khói bốc lượn lơ lửng nghi ngút, không biết nấu gì mà mùi thơm bay xa đến mấy dặm. Liễu Huyền An cưỡi ngựa mà bụng đã đói cồn cào, biết sao được, dù trong ba ngàn thế giới có thể mặc kệ không ăn cơm, ở ngoài này tinh thần no đủ tràn trề đến mấy vẫn phải ăn uống đúng giờ.

A Ninh đã chuẩn bị xong khăn ấm tắm nước thuốc để hai người lau mặt lau tay. Cao Lâm dắt cương ngựa, hỏi: “Vương gia, tình huống trong thành thế nào?”

“Không quá giống những gì chúng ta suy đoán.” Lương Thú liếc mắt thấy Liễu Huyền An đã thay quần áo xong, đang đứng bên cạnh nồi chờ ăn.

A Ninh vớt trong nồi ra cho y một chiếc đùi gà lớn: “Công tử mau ăn đi, đây là Trình cô nướng tối hôm qua vào rừng săn được. Dao pháp của nàng còn tinh chuẩn hơn tam tiểu thư mở sọ người ta nữa.”

Hộ vệ đi ngang qua nghe thấy mà chấn kinh, ở Bạch Hạc Sơn Trang, sọ người nói một tiếng mở là mở ngay được à?

“Nếu A Nguyễn cũng ở đây thì tốt rồi.” Liễu Huyền An ôm bát chậm rãi uống canh, “Xưa nay nàng rất am hiểu các phương thuốc bổ khí kiện tì dưỡng dạ dày, đúng lúc trong thành Xích Hà bây giờ cũng có một bệnh nhân như vậy.”

“Trước hết không nhắc chuyện kiện tì nữa, ta còn chưa hỏi công tử.” A Ninh cũng ngồi xuống bên cạnh y, “Ôn dịch trong thành có nghiêm

trọng không?”

Liễu Huyền An suy nghĩ một lúc, lắc đầu: “Hắn là không quá nghiêm trọng.”

A Ninh nghe mà hồ đồ, nghiêm trọng là nghiêm trọng mà không nghiêm trọng là không nghiêm trọng, cái gì gọi là không quá nghiêm trọng?

“Ta chưa được thấy bệnh nhân.” Liễu Huyền An giải thích thêm, “Thạch đại nhân tập trung hết người bệnh ra khu vực ngoại thành, chính là núi Đại Khảm hôm qua chúng ta đi ngang.”

Hai người đang nói chuyện, Lương Thú và Cao Lâm cũng lại gần đồng lứa ngồi xuống, Trình Tố Nguyệt mắng một đường “cẩu quan”, bây giờ quan tự dừng không “cẩu” nữa, nhất thời chưa thích ứng kịp: “Một tên Miêu y không danh không tiếng cộng thêm một tay sư gia bản địa, bọn họ lấy đâu ra gan chó mà dám giả truyền cả thánh chỉ?”

“Chuyện bọn họ làm không đơn giản chỉ là giả truyền thánh chỉ.” Lương Thú cầm cái muôi dài múc một muôi canh rót vào bát cho Liễu Huyền An, “Ăn nhiều một chút.”

Ba người còn lại bị lòng tốt bất thành linh này gõ đến choáng váng, cứng người nhìn nhau không dám động đậy, chỉ có Liễu nhị công tử được quan tâm vẫn thản nhiên nhận, vừa ăn canh vừa nói: “Vương gia yên tâm, chắc chắn ta sẽ dùng toàn lực điều tra rõ căn nguyên trận ôn dịch lần này, tuyệt đối không giấu diếm.”

Cao Lâm nhẹ thở phào, hóa ra Vương gia nhà mình có việc muốn nhờ nên mới bắt đầu xun xoe, nếu không người ngoài còn tưởng hắn động kinh trúng tà.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, hành động của Vương gia ân cần nhưng lại chẳng phóng khoáng bao nhiêu, một muôi canh tính làm gì, ít nhất cũng xé cho người ta hẳn cái chân gà đi chứ.

Hắn lập tức động thủ vớt thịt, Liễu Huyền An ăn no bụng, buông bát lau miệng, hỏi: “Vương gia muốn ta làm thế nào?”

Lương Thú đáp: “Ngụy trang thành đại phu bình thường vào thành.”

Lúc trước đã nói qua, việc cấp bách nhất là khống chế được ôn dịch. Trong ngoài thành Xích Hà chỗ nào cũng kỳ quặc, không giống thiên tai mà giống nhân họa được trù tính lâu ngày. Không nói gì khác, chỉ riêng vụ tráo lương thực mới triều đình phân phát thành đồ mồi ằm đã không phải chuyện người thường có thể làm.

Miêu y và sư gia là con tốt ngoài mặt, còn những kẻ nấp phía sau bọn họ mới cần được lôi ra ánh sáng nhất.

.....

Trưa hôm đó, Cao Lâm mang theo vài tên hộ vệ xuất phát đi thành Thường An gần đó, một là điều động tạm lương thực, hai là ghé qua y quán của Bạch Hạc Sơn Trang trong thành, quy mô nhà này không nhỏ, ít nhất có thể rút ra hơn trăm đệ tử đi theo hỗ trợ.

Còn Liễu Huyền An, A Ninh và Trình Tố Nguyệt cải trang thành ba huynh muội, lấy thân phận đại phu trà trộn vào thành Xích Hà điều tra chân tướng.

A Ninh nhỏ giọng hỏi: “Thế Vương gia làm gì?”

Liễu Huyền An suy nghĩ chốc lát, cũng nhỏ giọng trả lời: “Bày mưu lập kế.”

Hai chủ tớ đồng loạt bật cười, trong lúc mỉm cười, vai chính “bày mưu lập kế” đã đi tới, trong tay xách một cái bao vải buộc dây da trâu cầm rất nhiều châm, hình như còn có vài nhúm lông tóc thò ra thoạt nhìn hơi kinh dị.

Lương Thú hỏi: “Trước đây từng dịch dung chưa?”

Liễu Huyền An lắc đầu.

Lương Thú ngồi ở đối diện, lấy ngón tay hơi nâng cằm y lên: “Nhắm mắt.”

Thuốc cao lạnh lẽo xoa lên mặt, Liễu Huyền An hơi căng thẳng vì không nhìn thấy gì, tóm lại là không có cảm giác an toàn. Thế nên y lén hí mắt ra một chút, đúng lúc nhìn thấy Lương Thú đang cầm một miếng mặt nạ nửa trong suốt.

“Làm bằng gì vậy?” Trước giờ Liễu Huyền An chưa từng gặp qua vật gì vừa trong vừa mềm như thế.

Lương Thú cẩn thận dán mặt nạ lên mặt y, khóe môi hơi nhếch lên: “Xem hơn một vạn quyển sách, sống bốn vạn tám ngàn năm mà không biết đây là gì sao?”

Liễu Huyền An thật thà nói: “Chỉ xem qua phương pháp chế mặt nạ dịch dung, nhưng cụ thể ra sao, không phải loại nào cũng có miêu tả cặn kẽ.”

Lương Thú nhìn đôi lông mi chớp liên tục của y, lại nổi tính xấu thuận miệng nói phét: “Cái này chế bằng da người.”

A Ninh lập tức hô: “Woa!”

Hơn nữa còn thò người lại gần xem kỹ.

Liễu Huyền An tuy không có kinh ngạc “woa” lên, nhưng trình độ bình tĩnh không hề kém cạnh A Ninh, đầu cũng không cựa quậy, ngược lại còn hoài nghi: “Nhưng da người vừa lột xuống không giống thế này, phơi lâu càng dễ xám xịt nứt nẻ. Tắm trong tay Vương gia đã được xử lý theo thủ pháp đặc biệt gì đúng không?”

Lương Thú nhú mày: “Người còn lột cả da người rồi?”

“Ta không có, nhưng đã thấy cha ta làm giải phẫu.” Liễu Huyền An nhớ lại, “Người nọ hình như là đồ tể bị phỏng hủy dung mạo, cha ta bèn lột da trên lưng hấn xuống rồi đắp lên mặt thay thế, ta giúp ông ấy cầm một lát.”

Giúp cầm da một lát.

Cứu người đúng là cứu người, nhưng quý dị cũng rất quý dị, dù sao một đũa nhỏ phải cầm tẩm da người trên tay, nghĩ thế nào đều không giống một tuổi thơ vui vẻ bình thường. Kiêu Vương điện hạ cảm thấy bản thân nên tìm hiểu kỹ cuộc sống ở Bạch Hạc Sơn Trang thêm một chút, nhưng giờ phút này, hấn vẫn phải ra về tự phụ gạt đi trò dọa nạt không khiến ai sợ qua một bên, thản nhiên nói: “Lừa người thôi, đây là da heo pha thạch trắng, thêm vào một ít dược vật, công thức bí truyền của mật thám đại nội, sách bên ngoài chắc không ghi chép lại được.”

Liễu Huyền An vẫn ngửa đầu như cũ, khẽ “ừ” một tiếng, cũng không hề tức giận.

Lương Thú lại hỏi: “Người không sợ da người?”

“Da người có gì đáng sợ, ai mà chẳng có.” Liễu Huyền An nói, “Nếu nói đến máu me, ở Bạch Hạc Sơn Trang có vô số bệnh nhân từ khắp nơi đổ về tìm thầy chữa trị, khối người bệnh trạng còn ghê rợn hơn cả lột da. Các đệ tử nhìn nhiều thành quen, ngay cả A Nguyệt mới mười mấy tuổi cũng bắt đầu phải học mở sọ cạo xương, đến bộ cốt khô còn phải dọn — —”

Nói được một nửa, Liễu Huyền An đột nhiên ý thức được đây đúng là một thời cơ tốt để hủy hôn, vì thế ti hí mắt ra lần nữa xem thử sắc mặt Vương gia thế nào, rồi mới quyết định muội muội nên dọn bộ xương khô ra ngoài sảnh hay về bên cạnh giường. Nhưng đáng tiếc, Lương Thú dường như không quá tập trung lắng nghe, vẫn đang chăm chú vào những công đoạn dịch dung cuối cùng. Hấn lấy lưng ngón tay nhẹ nhàng ấn lên mép mặt nạ, từ từ hạ xuống, cuối cùng lơ đãng đảo qua hạt nốt ruồi nhỏ dưới hầu kết: “Được rồi.”

Liễu Huyền An không cảm thấy khó chịu chỗ nào, ngược lại còn mát mát lạnh lạnh rất thích. A Ninh giờ gương đồng cho y xem, bộ dạng thường thường, khóe mắt hơi sụp, môi cũng dày lên, là một diện mạo hàm hậu thành thật tiêu chuẩn, không tính là xấu xí, cũng không có biểu cảm cứng đờ, mặt mày dữ tợn như trong thoại bản miêu tả.

“Mặt nạ này có thể mang trong bao lâu?”

Lương Thú lau khô tay: “Ba ngày, nhưng tốt nhất mỗi đêm nên gỡ xuống, sáng sớm hôm sau lại mang lên. A Nguyệt biết dịch dung, nàng sẽ giúp người chuẩn bị.”

Liễu Huyền An rất thích gương mặt mới của mình, mang theo mặt nạ phơi nắng phơi gió, còn vốc nước lên thử độ chắc chắn. Trình Tố Nguyệt nhìn không quen mắt bèn chạy tới chỗ Lương Thú tố cáo, vì sao Liễu nhị công tử đang mang dáng vẻ tiên nhân, xoay người một cái lại là gương mặt tầm thường này. Thật sự quá đáng sợ, Vương gia xuống tay tàn nhẫn quá rồi.

“Hóa ra người cũng có lúc sợ hãi.” Lương Thú lấy làm lạ, “Thật sự nên đưa về đại doanh Tây Bắc tuyên dương rộng rãi một phen để các bà mối được biết, đừng suốt ngày cứ mãi nhớ thương ‘công tích vĩ đại’ một tay chém sói.”

“Bản thân mấy bà mối đó đã đủ dọa người rồi.” Trình Tố Nguyệt vội lùi về sau mấy bước, lại nói, “Hơn nữa bây giờ ta không muốn gả cho nam nhân thành Nguyệt Nha, chênh lệch nhan sắc quá lớn, khác gì thần tiên đứng với bầy sói đâu.”

Xem đi, có Liễu nhị công tử làm tiêu chuẩn, nam nhân còn lại trên đời không ai đủ tư cách làm người nữa. Lương Thú nhìn gương mặt lo âu buồn rầu của nàng, xấu tính cười một tiếng: “Người muốn gả cho y?”

“Gả ai, Liễu nhị công tử sao? Cái đó thì không.” Trình Tố Nguyệt nói, “Y thần tiên quá, ta lại là người dung tục, nếu ép buộc gán ghép vào

nhau, sợ là không đến mấy ngày đã phải hòa ly.”

Lương Thú cười mắng: “Nhìn thấy nam nhân đẹp một cái đã suy xét đến bước hòa ly rồi. Bẩm vương thấy người làm gì đến mức không muốn gả chồng, không phải tích cực lắm đó sao?”

“Ấy da, không phải mà.” Trình Tố Nguyệt cố gắng tìm cách giải thích rằng đây là hai chuyện khác nhau, nhưng chữ nghĩa trong bụng có hạn, nửa ngày chỉ nặn thêm được một câu “Có thể ngắm chứ không thể tùy tiện sờ”, nói ra nghe rất giống lưu manh cóc ghè tư tưởng thiên nga, chính là cái loại ngu dần dần lừa mồm ngựa đùa giỡn vợ người ta còn phải gật gù ngâm hai câu “Đầu giường ánh trăng rọi” ấy.

Mắt thấy nàng đã lưỡng cống đến mặt mũi đỏ bừng, cuối cùng Kiêu Vương điện hạ cũng phát thiện tâm buông tha.

.....

Liễu Huyền An nhẹ nhàng gỡ mặt nạ xuống soi ra nắng nghiêm túc nghiên cứu, khước mắt thoáng thấy Trình Tố Nguyệt đã kết thúc đối thoại với Lương Thú, đang đi về hướng này liền giơ tay gọi, cầm mặt nạ muốn hỏi nàng chi tiết hơn.

Ráng đỏ trên mặt Trình cô nương chưa rút hết, Liễu Huyền An trông thấy bèn quan tâm hỏi: “Bị sốt?”

“Không có.” Trình Tố Nguyệt vội xua tay, “Ta không nhiễm ôn dịch, là Vương gia. Ài, không phải Vương gia nhiễm ôn dịch, ý ta là, mặt ta đỏ vì bị Vương gia trêu tức, vừa rồi ngài ấy chọc ghẹo muốn ta gả cho công tử.”

Liễu Huyền An cũng bị chọc cười: “Vậy cô cứ nói không muốn gả là được, hà tất để bản thân phải tức đến mặt đỏ tai hồng?”

“Vương gia nhà ta đôi khi rất đáng ghét.” Trình Tố Nguyệt ngồi trên tảng đá, giúp y sửa lại mặt nạ, qua một lúc lại hỏi, “Liễu nhị công tử,

tương lai người muốn cưới một cô nương như thế nào?”

Liễu Huyền An ngẫm nghĩ, đáp: “Thế nào cũng được.”

Trình Tố Nguyệt bị câu trả lời này đánh ngốc, đến thợ rèn ở thành Nguyệt Nha chọn vợ cũng phải kén cá chọn canh bày ra mười mấy yêu cầu. Vì sao đến chỗ Liễu nhị công tử lại trở nên tùy ý như thế, “Nếu dung mạo xấu xí cũng được sao?”

“Đương nhiên, đức hạnh có thể đổi, hình dáng có thể quên, đẹp hay xấu đối với ta không có gì khác nhau, đều như nhau.”

“Thế,” Trình Tố Nguyệt đè giọng xuống cực thấp, gần như là thì thào, “Nếu lúc trước Hoàng thượng lệnh người cưới công chúa, công tử cũng đồng ý sao?”

Liễu Huyền An gật đầu: “Cũng được, dù sao hoàng mệnh không thể trái.”

Tuy y là kẻ sống không vui chết không sợ, cũng đúng là không muốn cưới công chúa, nhưng y quá lười, lười phải kháng chỉ, trước mắt lại không có đối tượng vừa ý, cho nên cưới ai cũng được. Sau khi cưới xong có thể sống được với nhau qua ngày thì tốt, nếu thật sự không chịu đựng nổi thì cứ thế tan đàn xẻ nghé, xách tay nải trở về Bạch Hạc Sơn Trang tiếp tục nằm dài, như thế cũng được.

Trình Tố Nguyệt chưa từng nghe qua cuộc hôn nhân nào kỳ quặc đến vậy: “Chẳng lẽ công tử không muốn tìm một người mình thật sự yêu thích?”

Lần này Liễu Huyền An không trả lời, bởi vì dường như y chưa từng suy xét đến vấn đề này. Thứ như tình yêu, ở trong sách lúc thì vô tình khi thì quá đa tình, lúc này rượu thành nước mắt tương tư, lúc kia hồn bay phách lạc, tan nát tâm can, cứ như chỉ cần là tình yêu thì chắc chắn phải oanh oanh liệt liệt, gà bay chó sủa, phải tra tấn nhau đến chết đi sống lại, thịt nát xương tan. Thế thì mệt mỏi lắm, quá mệt mỏi, lại phiền toái, nghĩ một chút thôi đã dựng cả tóc gáy.

Mà Lương Thú ở cách đó không xa thật ra rất dễ chấp nhận phần im lặng này của y, lại còn có thể tìm ra lý do giải thích hợp lý.

Lơ lửng trên mây cùng mấy lão già râu bạc suốt hai mươi năm, nếu có thể nảy sinh tình cảm mới thật sự là gặp ma giữa ban ngày.

Chương 13: Trình cô nương: Đàn ông thật sự rất biết diễn

Đêm hôm đó, Lương Thú và Trình Tố Nguyệt lại quay vào thành Xích Hà để cùng Thạch Hãn Hải thương nghị kế hoạch về sau.

Gia sư phủ nha tên Lư Thọ, bằng tuổi Thạch Hãn Hải, hay mặc áo bào màu xám tro, mặt để ria mép, tính cách trung hậu, làm việc hơi chậm chạp nhưng kiên nhẫn. Ít nhất trước khi xuất hiện ôn dịch, biểu hiện của Lư sư gia vẫn rất quy củ, làm việc không gây ra sai sót gì to lớn.

Diện mạo của Đỗ Kinh thì gian xảo hơn nhiều, có thể vì Tây Nam nhiều nắng, quanh năm gã còn hành tẩu bên ngoài nên toàn thân bị phơi đến ngăm đen, mũi ưng, dáng người thấp bé nhưng rắn chắc, đứng yên trông khá giống cây gậy chống cửa sổ.

Trong thành vốn không có nhiều đại phu, vì ôn dịch lại ngã xuống hơn phân nửa, đến giờ chỉ còn lại hai người đã bị Lư Thọ sắp xếp đến y quán bên cạnh phủ nha thay phiên ngồi chẩn một ít bệnh đau đầu cảm mạo của bá tánh bình thường, không cần lên núi Đại Khảm. Trước mắt toàn bộ việc trị liệu cho người bị ôn dịch do đệ tử của Đỗ Kinh phụ trách.

.....

Chiều hôm nay, Thạch Hãn Hải dựa theo kế hoạch, đích thân đứng ở cửa thành đón ba người “họ hàng xa” rồi gióng trống khua chiêng đưa bọn họ về nhà. Bởi vì thành Xích Hà đã phong tỏa một khoảng thời gian khá dài, bây giờ nhìn thấy khách lạ, đương nhiên dân

chúng rất tò mò sôi nổi hỏi thăm người tới là ai, tin tức cứ như vậy truyền tới tai Đỗ Kinh.

Ba người ngồi chưa ấm ghế, một chiếc xe ngựa đã dừng ngoài viện.

Trình Tố Nguyệt vốn có chút lo lắng, chủ yếu lo A Ninh còn nhỏ chưa đủ kinh nghiệm dễ bại lộ. Không ngờ vừa nghe thấy Đỗ Kinh tới, cậu lập tức từ người hầu khôn khéo lanh lợi biến thành thiếu niên nông thôn hàm hậu lại hơi nhát gan, trốn sau Liễu Huyền An không chịu gặp mặt người lạ.

Lại nhìn sang Liễu nhị công tử, tiên khí nhẹ nhàng trên người cũng bay đi đâu sạch, trở nên cực kỳ mờ nhạt giữa biển người. Bả vai y sụp xuống, lưng cũng hơi gù nhẹ. Một tấm bảng rơi trúng mười người thì hết tám là đi đường bằng tư thế này — — Do Kiêu Vương điện hạ bớt thời gian đích thân hướng dẫn.

Vì thế Trình cô nương lại có thêm một kinh nghiệm cuộc đời quý giá: Đàn ông thật sự rất biết diễn trò.

Chờ đoàn người Liễu Huyền An ra được sảnh ngoài, Thạch Hãn Hải đã giới thiệu xong thân phận ba người với Đỗ Kinh, nói bọn họ là họ hàng xa, xuất thân lang trung tha phương, sau đó may mắn đến Bạch Hạc Sơn Trang làm mấy ngày công, cho nên học hỏi được chút phương pháp trị liệu bệnh dịch.

Đỗ Kinh hỏi: “Thạch huynh mời bọn họ sao? Trước đây vì sao chưa bao giờ nghe huynh nhắc đến.”

“Thứ nhất là không xác định bọn họ có tới được hay không, thứ hai cũng sợ Đỗ huynh nghĩ nhiều.” Thạch Hãn Hải thở hắt, “Không phải ta không tin tưởng y thuật Đỗ huynh, nhưng tình huống trong thành bây giờ, nhiều thêm một đại phu vẫn là chuyện tốt.”

“Không phải ta nghĩ nhiều, Thạch huynh mới là người nghĩ nhiều.” Đỗ Kinh liên tục lắc đầu, “Có thể học tập ở Bạch Hạc Sơn Trang, y thuật tất nhiên phải cao minh — —”

Lời chưa nói xong, gã đã thấy ba người mặc áo ngắn vải thô tiến vào cửa, cử chỉ câu nệ, ngoại trừ vị cô nương có thể xem như mặt mày đoan chính hào sảng, hai gã nam tử còn lại trông giống người bán hàng rong nhiều hơn là lang trung.

Bạch Hạc Sơn Trang thu nhận cả loại người thế này sao? Đỗ Kinh nghi hoặc, liền chủ động mở miệng hỏi, kết quả hỏi mất nửa ngày mới hiểu rõ, hóa ra cái gọi là “giúp việc mấy ngày” chỉ là ở dưới hậu viện nhà người ta giúp cắt dược liệu mà thôi.

Có lẽ chính A Ninh cũng cảm thấy chột dạ, cho nên rất không tự tin bồi thêm một câu: “Nhưng chúng ta đã xem qua rất nhiều sách vở trị liệu bệnh dịch, đúng không, ca.”

Liễu Huyền An gật đầu: “Đúng vậy, Đỗ đại phu cứ yên tâm.”

“Chư vị do Thạch huynh đích thân mời đến, tại hạ làm sao không yên tâm.” Đỗ Kinh cười nói, “Ba vị dự định bao giờ thì lên núi?”

“Bây giờ đi ngay.” Liễu Huyền An đứng lên, “Trị bệnh cứu người không thể trì hoãn một khắc, trước khi tới đây chúng ta đã mua ít dược liệu thanh nhiệt giải độc, sẽ mang theo luôn.”

Đỗ Kinh không có ý kiến gì, đương nhiên cũng có thể do gã không đặt mấy tay lang trung gà mờ này vào mắt. Quản sự nhanh chóng sắp xếp xe ngựa, xa phu cũng ăn mặc theo lối Tây Nam cho nên suốt đường ba người không nói câu nào. A Ninh ghé vào cửa sổ ngắm phong cảnh bên ngoài, Trình Tố Nguyệt nhắm lại trong đầu kế hoạch của Lương Thú. Còn Liễu nhị công tử đã sớm dựa trong góc rơi vào mộng, bởi vậy có thể thấy, dù bận rộn hay nhàn rỗi, dù nguy hiểm hay an toàn, ngủ như đi vào cõi tiên luôn là ưu tiên hàng đầu của y, không thể chậm trễ.

A Ninh xem phong cảnh đủ rồi liền chống quai hàm nghĩ, trên đời này thật sự có thể tìm ra một sự kiện, hoặc một người có thể khiến công tử nhà mình trần trọc khó ngủ được sao?

Chắc là không có rồi. Mấy năm trước có trộm đột nhập vào Bạch Hạc Sơn Trang, hộ vệ truy đông đuổi tây ồn ào khắp nhà, gà bay chó sủa đến dân cư khu cách vách và quan phủ cũng phải chạy tới xem, thế mà công tử vẫn không bị đánh thức. Sáng hôm sau lúc người ta nhắc tới, y vẫn còn kèm nhèm mờ mịt không mở nổi mắt, đúng là lợi hại không chịu nổi.

Xe ngựa chạy trên đường núi một hồi lâu mới đến núi Đại Khảm. Một dãy nhà dựng chình tề trên nền đất bằng, điều kiện cũng ngăn nắp sạch sẽ. Liễu Huyền An che khăn vải lên mặt, nhảy xuống xe ngựa hỏi Đỗ Kinh: “Vì sao không thấy người bệnh?”

“Đang đợi trong phòng.” Đỗ Kinh đáp, “Thân thể bọn họ suy yếu, ngày thường rất ít ra ngoài.”

Liễu Huyền An âm thầm lắc đầu, lúc này bên ngoài không có gió, mặt trời lại ấm áp mà không cho bệnh nhân ra ngoài đi lại, nhốt chặt bọn họ trong phòng tối âm u. Có điều thân là người mới đến, y không thể nói quá nhiều, đành cùng A Ninh lặng lẽ dọn dược liệu vào phòng. Trình Tố Nguyệt đi dạo xem xét phòng ốc xung quanh, đếm sơ sơ ở đây có hơn năm mươi bá tánh, mười tên đại phu chăm sóc.

“Tiểu huynh đệ, vậy các người cứ làm việc đi.” Đỗ Kinh nói, “Có chuyện gì thì tới tìm ta.”

Liễu Huyền An dọn dược liệu đến mệt mỏi, đứng một bên xoa eo lau mồ hôi: “Xong rồi!”

Giọng nói thô kệch làm A Ninh giật nảy mình.

Ở phương diện diễn kịch, Liễu nhị công tử có vài chỗ khá giống Kiều Vương điện hạ, không cố tình bắt chước ai, nhưng đến thời điểm cần thiết lúc nào cũng có thể lên sân khấu được.

Đệ tử của Đỗ Kinh cũng không coi mấy người mới này là vấn đề lớn, rất tiện cho Liễu Huyền An hành sự.

Sườn phía đông có một gian phòng cửa hơi mở, một cô bé khoảng bảy tám tuổi ngồi trên ngạch cửa đang ôm một chiếc bánh rán ăn.

Liểu Huyền An liếc một cái đã nhận ra cô bé, hoặc nói đúng hơn là nhận ra cái bánh kia, chính là loại bánh hai ngày trước bọn họ vào thành thăm dò, bắt gặp cặp vợ chồng trẻ suốt đêm rán một bọc.

Nhìn thấy người lạ tới, cô gái nhỏ hơi căng thẳng, đứng lên muốn đi vào trong. Liễu Huyền An vội vàng gọi cô bé lại: “Đừng đi.”

Bởi vì bốn bề vắng lặng nên Liễu nhị công tử không cố tình giả giọng nữa, giọng y mềm mại như nước suối trong vắt, cô bé quả nhiên dừng bước, ngẩng đầu sợ sệt nhìn y.

Liểu Huyền An ngồi xổm trước mặt cô: “Tên muội là gì?”

“Ta là Đào Hoa, Tiểu Đào Hoa.”

“Tiểu Đào Hoa.” Liễu Huyền An cười nói, “Đào hoa chước chước hữu quang huy, vô số thành hề điểm canh phi, ai lấy tên cho muội vậy, nghe rất hay.”

Bé gái chưa được đọc sách nên nghe không hiểu câu thơ này, nhưng vẫn bị khen đến đỏ mặt: “Mẹ ta đặt.”

Liểu Huyền An dùng ngón tay thử nhiệt độ, vẫn sốt rất cao: “Trong người có chỗ nào không thoải mái không?”

“Chóng mặt, ho khan, trí nhớ kém, buồn nôn, dễ nôn mửa, không có sức lực, đôi khi ngủ thẳng đến nửa đêm tay chân cực kỳ đau nhức.”

Liểu Huyền An nói: “Có thể miêu tả bệnh trạng rõ ràng như vậy, muội đúng là một cô nương thông minh. Những người còn lại thì sao, cũng giống muội?”

Đào Hoa gật đầu: “Ừm, giống nhau hết.”

“Ta là đại phu mới đến, cũng là thân thích nhà Thạch đại nhân.” Liễu Huyền An hỏi, “Muội có sợ bị châm kim không?”

“Sợ.”

“Nhưng châm kim vào người bệnh mới nhanh khỏi hơn, hết bệnh rồi muội có thể xuống núi gặp lại cha mẹ. Ta nghe nói ngoại trừ bánh rán, bọn họ còn chuẩn bị rất nhiều thức ăn ngon chờ muội.”

Đào Hoa thấp giọng lẩm bẩm: “Nhưng ta vẫn sợ lắm.”

“Nếu nhắm mắt lại thì sao?” Liễu Huyền An đề nghị, “Nhắm mắt lại sẽ không sợ, hơn nữa ta dùng châm rất nhỏ.” Để chứng minh, y còn cố ý lấy từ trong tay áo ra một cây kim nhỏ như lông trâu, “Xem này, ta nói đúng không?”

Đào Hoa nhận châm đặt trong tay, đúng là rất mảnh, do dự hết nửa ngày mới gật đầu đáp ứng.

Liễu Huyền An sai A Ninh canh gác bên ngoài, lại gọi Trình Tố Nguyệt vào trong phòng để nàng ở cùng Đào Hoa, còn mình thì quay lưng ra sau chuẩn bị. Còn vì sao phải quay lưng, bởi vì bên trong bao vải trải phẳng trên bàn là gần trăm cây châm vừa to vừa dài cỡ một ngón tay xếp chỉnh tề thành hàng. Đừng nói trẻ con, dù là thanh niên trai tráng nhìn thấy cũng phải bỏ chạy.

Trình Tố Nguyệt dùng khăn tay ướp hương bịt kín mắt Đào Hoa lại, sau đó đút cho cô bé một viên kẹo rồi ôm nửa người vào lòng dỗ dành. Có lẽ là vì nhớ thương mẹ, Đào Hoa thả lỏng rất nhanh, lúc châm bạc đẩy vào huyết vị cũng không căng chặt thân thể nữa.

Trong phòng tối tăm, Liễu Huyền An thi châm rất chậm. Theo động tác của y, Đào Hoa cũng mê man dần. Trình Tố Nguyệt đặt người nằm thẳng lên giường, nhỏ giọng hỏi: “Thế nào?”

“Mạch tượng cổ quái, không giống ôn dịch.” Liễu Huyền An nói, “Ta hoài nghi là cổ độc.”

Trình Tố Nguyệt giật mình, không phải giật mình vì cổ độc, mà là không hiểu vì sao nhanh như vậy y đã phát hiện ra, từ lúc bọn họ lên núi đến giờ cùng lắm chỉ mới hai ba canh giờ.

Nhưng tốc độ của Liễu nhị công tử luôn mau lẹ. Y tìm đúng huyết vị, cắm cây châm cuối cùng vào rồi hơi di chuyển, rõ ràng cảm thấy không đúng, vì thế y dừng động tác lại, tập trung cảm nhận một lát rồi dùng sức kéo mạnh.

Quả nhiên kim châm kéo theo một con cổ trùng mảnh như sợi tóc. Nhưng ngoài dự đoán, Đào Hoa nằm trên giường đột nhiên co giật toàn thân tỉnh lại, còn hô đau thất thanh, giọng hét thê lương giữa chạng vạng yên tĩnh nghe đặc biệt kinh dị. Liễu Huyền An hoảng hốt đến đứng tim, Trình Tố Nguyệt vội vàng che miệng cô bé, giơ tay bỏ vào gáy cô một cái khiến Đào Hoa lại rơi vào hôn mê.

Nhưng bọn họ vẫn hành động muện một bước, bên ngoài truyền đến nhiều tiếng bước chân hỗn độn cùng tiếng quát hỏi của Đỗ Kinh: “Chuyện gì thế?”

Có người trả lời gã: “Hình như là tiếng động phát ra từ mấy gian phòng này.”

Trên người Đào Hoa còn cắm đầy châm như con nhím, rút ra không kịp nữa rồi. Trình Tố Nguyệt thấp giọng hỏi Liễu Huyền An: “Công tử có thể giải cổ độc này?”

Liễu Huyền An gật đầu: “Có thể.”

“Năm chắc mấy phần?”

“Chín phần.”

“Được.” Trình Tố Nguyệt nắm chặt nhuyễn kiếm bên hông, thầm tính toán nếu thật sự hết cách thì cứ giải quyết hết đám người ngoài cửa cho gọn.

Cửa phòng bị đẩy ra một khe hở.

Liễu Huyền An đẩy Đào Hoa vào sâu trong giường, tung chăn che thân thể cô bé lại.

Mắt thấy một chân đã bước qua ngạch cửa, lúc này đột nhiên cách vách truyền ra một tiếng phụ nữ hét chói tai, còn có tiếng A Ninh hoảng hốt: “Đại thẩm, không sao chứ, làm sao lại ngắt đi rồi?”

Ánh mắt Đỗ Kinh biến đổi: “Đi xem!”

Những người vây quanh cửa đều đi sang bên kia, xung quanh yên tĩnh trở lại.

“Nơi này giao cho ta.” Liễu Huyền An nói, “Trình cô nương đi xem A Ninh đi, vừa rồi có lẽ cậu ấy cố ý giúp chúng ta thoát vây đấy.”

Trình Tố Nguyệt đáp ứng, đứng dậy dựa sát vào cửa nghe ngóng một lát, xác nhận không có ai mới nhanh chóng lách ra ngoài.

Ở một gian phòng khác, A Ninh đã cố gắng khuôn được người phụ nữ kia lên giường, hỏi Đỗ Kinh: “Bà ấy làm sao thế?”

Cả phòng không ai hiểu nổi, lúc hôn mê chỉ mình người có mặt, bây giờ lại hỏi ngược chúng ta?

A Ninh giải thích: “Ta vào thăm khám, đột nhiên bà ấy bắt đầu co giật hét lên, tiếng sau còn thảm hơn tiếng trước, hét xong thì hôn mê bất tỉnh dọa ta sợ chết khiếp.”

Đỗ Kinh bắt mạch cho người phụ nữ, không phát hiện ra chỗ nào dị thường. Trong lòng gã không phải không nghi hoặc, nhưng lại tìm không ra chứng cứ đả lang trung nhà quê này giờ trò quỷ. Hơn nữa cổ trùng di chuyển trong thân thể vốn rất dễ xuất hiện trạng thái ngoài ý muốn, nếu không gã đã không cần mất công dờn hết người lên núi hoang, đỡ phải nghe bao nhiêu lời thối mắng.

Mọi người nhanh chóng giải tán, lúc này Trình Tố Nguyệt mới bước vào: “Chuyện gì thế?”

A Ninh nghĩ mà sợ: “Là ta đánh ngất vị đại thẩm này, có lỗi quá.”

Trình Tố Nguyệt: “.....”

Nhưng A Ninh đúng là không nghĩ ra được cách nào khác, cậu nghe tiếng Đào Hoa kêu thảm thiết, cũng trông thấy Đỗ Kinh dẫn theo người chạy tới từ xa. Dưới tình thế cấp bách chỉ có thể xông vào gian phòng này, cầm một cây ngân châm lên vị đại thẩm đang dựa vào cạnh bàn ngủ gật. Đại thẩm bị đâm đau đến tình cũng kêu to lên, chưa kịp mở mắt ra, mặt đã bị bịt một miếng vải, lập tức ngất đi.

Trình Tố Nguyệt dựa vào cửa cười rung bả vai: “Trước giờ ta không biết hóa ra người có bản lĩnh đến thế đấy.”

A Ninh cảm thấy hành vi này của mình rất không đáng tuyên dương, nhưng mặt khác lại thầm khâm phục bản thân cái khó ló cái khôn, bây giờ bị Trình cô nương cười đến xấu hổ, cậu liền nói nhanh sang chuyện khác: “Chỗ công tử thế nào rồi?”

“Liễu nhị công tử đã tìm được cổ trùng.” Trình Tố Nguyệt nói, “Chắc là chúng ta phải ở trên núi thêm mấy ngày nữa.”

Qua một lúc sau, Liễu Huyền An cũng dời sang căn phòng này. Dù sao đại thẩm vẫn đang hôn mê, không nên lãng phí cơ hội. Y cầm một rùng châm lên đầu bà, quả nhiên lại lôi ra thêm mấy con cổ trùng. Lúc này Trình Tố Nguyệt đã có kinh nghiệm, trong lúc thi châm kịp thời bịt chặt miệng đại thẩm lại, không cho phát ra tiếng kêu thảm thiết nữa.

Ai không biết còn tưởng rằng ba người này đang trùm chặn bông lập kế giết người.

Trình Tố Nguyệt mệt đến vã mồ hôi, thở hồng hộc hỏi: “Gặp bệnh nhân nào cũng phải lẫn lộn một trận giống thế này sao?”

“Không cần.” Liễu Huyền An thu ngân châm, “Ta đã biết đại khái người trúng cổ sẽ có mạch tượng thế nào, chỉ cần qua hết ngày mai là có thể điều tra rõ nguyên nhân dịch bệnh. Trình cô nương chuẩn bị đưa tin cho Vương gia được rồi.”

A Ninh đứng một bên quan sát, cảm thấy lúc Liễu Huyền An nói những lời này có biểu cảm y hệt trang chủ và đại công tử, đến cả ngữ khí cũng giống, lúc này rốt cuộc mới sinh ra một chút tin tưởng “Ồ, hóa ra công tử nhà ta cũng là con ruột.”

Sáng sớm hôm sau, Liễu Huyền An đề xuất muốn bắt mạch cho tất cả bệnh nhân. Tuy Đỗ Kinh xem mặt mũi Thạch Hãn Hải mà đáp ứng, nhưng có lẽ vẫn mang lòng nghi ngờ tiếng kinh hô tối qua, liền phái ba tên đệ tử đi theo, tiếng là hỗ trợ, nhưng thật ra là giám thị.

Liễu Huyền An không tỏ thái độ gì cả, đừng nói ba tên, cho mười tên một trăm tên đi theo cũng không vấn đề. Nếu không phải vì cố ý làm dáng, xem xong mạch tượng người nào đều ghi chép lại vào sổ, có khi chỉ nửa ngày là xem mạch xong rồi, có điều tính cả ghi chép, y cũng dùng một ngày là hoàn thành xong.

Ở phủ nha dưới chân núi, Lương Thú nhận được tin tức của Trình Tố Nguyệt.

Thạch Hãn Hải vội hỏi: “Thế nào rồi?”

Lương Thú đáp: “Giải quyết xong.”

“Giải quyết được rồi?” Thạch Hãn Hải nghe mà không thể tin được, “Ý của Vương gia là, ôn dịch xem như được trừ, cuộc sống ở thành Xích Hà có thể khôi phục lại như thường?” Ông ta cảm thấy mình như đang nghe một chuyện viễn vông, “Nhưng Liễu công tử mới lên núi chưa được hai ngày.”

Đúng vậy, mới chưa đến hai ngày. Lương Thú hơi nhướn mày lên, cảm thấy sau này mình nên tin tưởng y nhiều thêm một chút. Dù tiên ngủ không có kinh nghiệm hành nghề y, nhưng ít ra trong tay có hơn vạn quyển sách, ba ngàn thế giới cùng bốn vạn tám ngàn năm tuổi.

Trên núi Đại Khảm, Liễu Huyền An đang cùng Đào Hoa ăn cơm, vui vẻ trêu ghẹo: “Muội thích ăn bánh rán quá nhỉ?”

“Ngon mà.” Đào Hoa bẻ cho y một miếng. Liễu Huyền An chớm đưa tay nhận, nâng mắt lên đã thấy Đổ Kinh dẫn người đến, liền lắc đầu ra hiệu cho cô bé tiếp tục ăn.

Đào Hoa không ăn nữa, đứng lên muốn bỏ chạy nhưng đã bị Đổ Kinh gọi giật lại. Đệ tử bưng một chén thuốc từ trong hộp đựng, ra lệnh cho cô phải uống lúc còn nóng.

“Ta không muốn uống.” Có lẽ vì Liễu Huyền An đang ở bên cạnh, Đào Hoa can đảm hơn một ít.

Đổ Kinh không vui: “Mau lên, còn nhiều người đang đợi uống thuốc, đừng làm lãng phí thời gian.”

Đào Hoa nhìn Liễu Huyền An cầu cứu.

“Đổ đại phu.” Liễu Huyền An đứng lên, “Cứ để thuốc ở đây đi, lát nữa ta cho cô bé uống.”

“Nếu để nguội dược hiệu sẽ suy giảm mạnh.” Hình như Đổ Kinh không định đi ngay, “Thạch đại phu cứ khám mạch của người đi.”

Lời này nghe rất trào phúng, trong đám có người bắt đầu cười nhạo. Đào Hoa không chịu uống, người bưng thuốc hết kiên nhẫn, bóp miệng cô bé định đổ thẳng vào. Đào Hoa giãy giụa gạt đổ thuốc qua một bên, đối phương càng giận dữ hơn, giơ tay muốn dạy dỗ con ranh cứng đầu không chịu nghe lời này một trận.

“Dừng tay!” Liễu Huyền An tiến lên ngăn cản, đối phương làm sao chịu nghe. Hai tên đệ tử khác đang muốn kéo người sang một bên cho đỡ vướng bận, nhưng cánh tay bọn chúng chưa kịp chạm vào vai y đã bị một lực mạnh mẽ vô hình xoay ngược lại, bẻ ngoặt ra sao thành một tư thế rất quý dị.

“Rắc!”

Hai người đồng thanh hét thảm ngã xuống. Liễu Huyền An đã có kinh nghiệm từ trước, quay đầu nhìn lại, quả nhiên Kiêu Vương điện hạ mặc áo đen đã đứng dưới tàng cây, sắc mặt lạnh lùng không vui.

“Bọn chúng bắt đến nơi rồi, ngươi còn không biết né tránh?”

“À.”

Lương Thú không dịch dung, nhưng Đỗ Kinh kia dù chưa từng thấy mặt hẳn, chỉ cần hơi có đầu óc một chút đều nhận ra người có khí độ và công phu cỡ này tuyệt đối không thể bằng vai phải lứa với mấy tên đại phu gà mờ, vì thế vội xoay người bỏ chạy. Nhưng thời cơ đã mất, lúc này Trình Tố Nguyệt cũng từ đầu khác đuổi tới. Đỗ Kinh thấy không còn cửa thoát, liền nghiêng răng hạ lệnh: “Giết bọn họ!”

“Vâng!” Các đệ tử ào ào rút nhuyễn kiếm, hóa ra đều là người tập võ. Liễu Huyền An ở bên cạnh nhắc nhở: “Cẩn thận có độc!”

Đúng là có độc, toàn bộ mũi kiếm đối phương đều lóe lên sắc xanh, thế nhưng độc nào cũng không chịu nổi công phu cao đến tà môn của Kiêu Vương điện hạ. Kỳ thật Đỗ Kinh xem như có chút thân thủ, nhưng đỡ không đến mười chiêu đã rơi xuống thế hạ phong. Dưới tình thế cấp bách, gã muốn lôi Liễu Huyền An đang đứng dưới gốc cây ra làm lá chắn thịt, không ngờ lại bị một luồng kiếm khí quét cho gãy cả xương sườn, ngã bịch một cái dưới chân Trình Tố Nguyệt.

Đỗ Kinh giãy giụa bò dậy, miễn cưỡng tiếp Trình Tố Nguyệt thêm hai chiêu nữa rồi lảo đảo trốn sang đường khác. Lương Thú xách Liễu

Huyền An đang đứng ngốc dưới gốc cây lên, ném qua một phiến đất trống khác: “Đi xem thử, đừng để gã chết.”

Liễu nhị công tử đáp ứng một tiếng, chạy lạch bạch đuổi theo Trình Tố Nguyệt, trên đường vẫn phân vân không biết nên quay lại lấy hòm thuốc không. Nhưng rất nhanh sau đó, y nhận ra mình không cần đến nó nữa.

Trình Tố Nguyệt ngồi xổm trong rừng, đang dùng sức vỗ mặt Đỗ Kinh: “Này, này, tỉnh lại đi! Vương gia nhà ta không muốn người chết! Liễu nhị công tử, người mau đến xem thử có còn cứu được không?”

Liễu Huyền An vạch mí mắt, lại thử mạch tượng, lắc đầu: “Không cứu được nữa.”

Mặt Trình Tố Nguyệt sầu như dưa dầm: “Ta mới không chú ý có một khắc, gã đã tự sát rồi. Làm sao bây giờ, nhất định Vương gia sẽ trách tội chúng ta.”

Liễu Huyền An giật mình: “Liên quan gì đến ta?”

Trình Tố Nguyệt đáp: “Bởi vì người không cứu sống được gã.”

“.....”

Hai người đang mắt to trừng mắt nhỏ, Lương Thú đã giải quyết hết mấy tên đệ tử còn lại, đi qua xem.

“Còn sống không?” Hấn hỏi.

Trình Tố Nguyệt không dám mở miệng.

Liễu Huyền An đành phải miễn cưỡng đáp thay: “... Sống động như thật.”

Chương 14: Lương Thú không tin nổi, nhìn chăm chăm thứ kia mà vẫn đói được sao?

Lúc này Liễu Huyền An vẫn mang gương mặt giả, khoe mắt sụp xuống rất xứng với biểu cảm vô tội cứng đờ. Lương Thú nhìn mà da đầu tê dại, vì thế vội sờ soạng sau tai y bóc mặt nạ xuống, cảm thấy thuận mắt hơn vừa nãy nhiều.

Đỗ Kinh cắn nát thuốc độc trong miệng mà chết, chín con trâu cũng không thể kéo trở về. Lương Thú đá đá thi thể, nhìn đôi mắt gã trợn ngược, mặt mày vắn vẹo, nhíu mày hỏi: “Người gọi thế này là sống động như thật?”

Liễu Huyền An xoa xoa gương mặt bị lột đau, biện giải: “Vừa nãy nhìn rất sống mà.”

Nhưng bây giờ đích xác không “sống” nữa. Sau khi Đỗ Kinh uống thuốc độc tự sát, gân mạch trên người gã bắt đầu có xu thế co rút rất quỷ dị y như chiếc túi rút bị người ta kéo dây, tứ chi co quắp, ngũ quan biến dạng, thất khiếu không ngừng chảy máu đen, tóm lại là cực kỳ khủng bố.

Liễu Huyền An lại nói: “Độc dược nhét trong kẽ răng, có lẽ đã lường trước mình sẽ có ngày này. Cho dù Trình cô nương cẩn thận đến đâu cũng không đề phòng nổi.”

Lương Thú đã gặp qua không ít người tự sát, nhưng độc dược quanh quần chỉ có mấy loại, còn thứ gây chết người như của Đỗ Kinh, còn chết đến đau đớn quỷ dị... Không biết vì sao, hẳn cứ có cảm giác đôi mắt trợn ngược của đối phương giống hệt một kiểu

nguyên rửa nặng nề, vô cùng tà môn, vì thế dùng chân lật người gã lại.

Advertisement

“Có điều tra được là độc gì không?” Hấn hỏi.

“Có thể thử xem, nhưng chắc cần một chút thời gian.”

Hướng hồ trên núi còn hơn năm mươi bá tánh đang trúng cổ, cái gì cũng phải từ từ. Liễu Huyền An tiếp tục nói: “Tốt nhất cứ tiếp tục để họ ở lại đây, ai khỏe rồi thì cho xuống núi, như vậy tiện xem bệnh, hơn nữa cũng không để bá tánh trong thành hoảng sợ.”

“Người là đại phu, chuyện chữa trị cứ tùy ý sắp xếp.” Lương Thú nói, “Nhưng trước mắt thành Xích Hà chỉ còn hai đại phu, một người phải ngồi khám ở y quán, người còn lại nghe nói y thuật chẳng ra gì. Cao Lâm đi đường phòng chừng phải mười ngày nữa mới về đến, trong thời gian này, bá tánh trên núi chỉ có thể cậy nhờ người và A Ninh.”

“Được.” Liễu Huyền An đáp ứng, “Ta sẽ chiếu cố bọn họ.”

Lương Thú gật đầu, ra lệnh cho Trình Tố Nguyệt và hai tên hộ vệ khiêng thi thể Đỗ Kinh vào một gian phòng trống, xung quanh rải một vòng vôi bột.

Các bá tánh vẫn chưa biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết bên ngoài có giết người, bị dọa sợ mất mật, ai cũng nấp kín trong phòng không dám ra. Có mấy kẻ thiện cận lỡ mãng họp lại thương lượng rồi đưa ra một kết luận ẩu tả, rằng bệnh này sợ là chữa không được, cho nên quan phủ muốn giết chết chúng ta trừ hậu hoạn! Thế là bọn họ sôi nổi vào bếp cầm dao phay tính toán mở đường máu chạy thoát thân, chiếm núi xưng vương làm mẹ thiên hạ!

Kết quả vừa tông cửa xông ra đã gặp Liễu Huyền An.

Liễu nhị công tử bị đám người láo nháo hô hào làm cho hoảng sợ:
“Các người muốn làm gì thế?”

Nhóm người kia cũng bị Liễu nhị công tử gây hoảng, bởi vì nơi hoang sơn dã lĩnh đột nhiên xuất hiện một vị tiên nhân cả người như phát sáng, rất dễ khiến người ta cảm thấy mình đã bước sang thế giới bên kia rồi.

Sau một lúc lâu mới có người bạo gan hỏi: “Người là ai?”

Liễu Huyền An tiếp tục khiêng sọt thảo dược đi vào trong: “Ta là đại phu, yên tâm, chur vị sắp khỏi hẳn được xuống núi rồi. Bây giờ Thạch đại nhân đang ở dưới chân núi, chuẩn bị chờ lên một đám vật tư nữa.”

“Thật không?” Những người còn lại bất giác đi theo y, tạm thời buông chí nguyện chiếm núi xưng vương xuống, “Nhưng chúng ta nghe thấy bên ngoài vừa có tiếng đánh giết.”

“Kẻ bị giết là Đổ Kinh.” Liễu Huyền An không giấu giếm, “Gã không phải người tốt, cái gọi là ‘ôn dịch’ lần này cũng do một tay gã bày ra. Vừa rồi Kiêu Vương điện hạ đã tróc nã hết đám đệ tử mang đi thẩm vấn, quan phủ sẽ có lời giải thích cho mọi người sớm thôi.”

“A!” Trong đám người đột nhiên phát ra một tiếng kêu to ngang với tiếng vượn hú bên bờ sông, khiến tất cả mọi người giật mình không nhẹ. Liễu Huyền An kinh ngạc nhìn về phía người hét, còn tưởng rằng cổ độc lại phát tác.

Kết quả đối phương chỉ kích động đến độ nói năng lộn xộn: “Kiêu Vương điện hạ, là Kiêu Vương điện hạ trấn thủ Tây Bắc đó sao? Mấy năm trước ta cũng từng đi lính ở biên quan Tây Bắc, Vương gia đi tuần tra quân đội còn liếc mắt nhìn ta một cái từ xa.”

Liễu Huyền An bị bộ dạng lấp bắp của người kia chọc cho vui vẻ:
“Đúng vậy, chính là Kiêu Vương điện hạ trấn thủ Tây Bắc của chúng

ta. Chờ bệnh tình khỏi hẳn, người ở lại trên núi hỗ trợ đi, Vương gia hẳn sẽ nhìn người thêm mấy lần nữa đấy.”

Nghe thấy người của triều đình đã ở trên núi rồi, mọi người làm sao không yên tâm được nữa, vội nhanh tay giấu hết dao rựa ra sau. Lúc này lại có người nhận ra quần áo trên người Liễu Huyền An nhìn có chút quen mắt, liền hỏi: “Thế, vị đại phu họ Thạch là...”

“Cũng là ta, thuật dịch dung.”

Đám người lập tức càng sôi nổi, bởi vì thuật dịch dung nghe rất là giang hồ. Không ngờ bị bệnh một trận còn bệnh thành một phần kịch bản giang hồ quyền mưu, có đại phu đẹp như thần tiên, có Vương gia ở ngôi cửu ngũ, còn có vai phản diện đã chết, thế này chưa đủ vốn liếng kể chuyện hết ba năm sao?

Liễu Huyền An nghe người ta mồm năm miệng mười nói chuyện, ban đầu còn vui vẻ vì thấy náo nhiệt, về sau lại ngại ồn ào, không nhìn được bắt đầu thả trôi đầu óc đi xa vạn dặm, lang thang ở nơi cát bụi mịt mờ. Mãi cho đến khi mũi bị gõ một cái không nặng không nhẹ, y mới hồi thần lại: “A?”

Lương Thú nhìn y đầy bội phục: “Ta tưởng chỉ có lúc ngồi xuống người mới đi vào cõi thần tiên thiên ngoại thôi chứ.”

Liễu Huyền An nhìn xung quanh, đám người không biết đã giải tán từ lúc nào. Lương Thú nhận sọt dược liệu từ tay y, đặt lên giá trên cao: “Mệt không? Nếu không thì đi qua xem thi thể Đỗ Kinh luôn.”

“Được.” Liễu Huyền An chạy lên mấy bước đi song song bên cạnh hẳn, lại hỏi, “Mấy tên đệ tử của Đỗ Kinh đều bị Vương gia giết hết?”

Lương Thú không hiểu: “Vì sao ta phải giết hết bọn họ, không để lại vài tên thám vấn sao?”

Liễu Huyền An nói: “Được chứ.” Nhưng tình cảnh cát bay đá chạy vừa rồi, thoát nhìn khó ai mà sống nổi.

Lương Thú dờ khóc dờ cười duỗi tay cầm dây buộc tóc của y, nhớ ra Cao Lâm không có mặt, không ai thấy, vì thế lại kéo một cái.

Hai người đi một đường cực kỳ không nghiêm túc đến nhà xác. Đỗ Kinh bị lột sạch quần áo, trùm lại bằng một tấm vải trắng. Liễu Huyền An mang găng tay và đồ trùm mặt lên, ra hiệu cho Lương Thú cũng phải che miệng mũi rồi mới lột vải trùm ra.

Trên thi thể Đỗ Kinh nổi lên rất nhiều gân xanh dữ tợn, nhìn kỹ một vài chỗ còn có thứ gì chạy qua chạy lại dưới da. Vị trí ngực có một hình xăm, Liễu Huyền An ghé lại gần quan sát: “Hình như là đồ án mạng xà màu xanh, Vương gia đã thấy qua bao giờ chưa?”

“Gặp rồi.” Lương Thú nói, “Bạch Phúc giáo.”

“Hóa ra là đệ tử Bạch Phúc giáo, chẳng trách thà tự sát cũng không muốn bị bắt giữ.” Liễu Huyền An nói, “Có một năm đại ca ta ra ngoài thăm bạn, từng nhặt được một người hấp hối ven đường. Sau đó huynh ấy lấy được từ trong thân thể người kia ít nhất hơn hai mươi loại cỏ trùng, nhưng cuối cùng người kia vẫn chết. Nghe nói đó là thủ pháp trừng phạt của Bạch Phúc giáo dành cho phản đồ.”

Lương Thú nhìn chằm chằm vào hình xăm mạng xà màu xanh kia: “Đây cũng là tâm bệnh của hoàng huynh.”

Ban đầu Bạch Phúc giáo lưu truyền ở vùng núi Tây Nam, không phải mối họa lớn nên triều đình chỉ lệnh cho quan lại địa phương xử lý. Không ngờ mấy năm nay tà giáo đột ngột lớn mạnh, quấy phá mấy thành trì vùng biên cảnh đến chướng khí mù mịt. Bọn họ hành sự bí ẩn, lén lút như chuột, chỉ cần gió thổi có lay một chút đã rúc sạch vào hang ổ. Vùng Tây Nam rừng thiêng nước độc, nơi nào cũng có chướng khí nồng nặc, rất khó quét sạch một lưới, triều đình cũng vì thế mà cực kỳ đau đầu.

“Thành Xích Hà cách Tây Nam một khoảng khá xa, thế mà bọn chúng vươn trào đến tận đây.” Liễu Huyền An nói, “Tự cổ chí kim, tất

cả giáo phái tà đạo đều nhân danh tốt đẹp hướng thiện, kỳ thật là phóng đại mặt tối của con người lên vô hạn. Bạch Phúc giáo này cũng không ngoại lệ, có lẽ bọn họ đã không cam lòng chôn chân ở đất Tây Nam nữa rồi.”

Lương Thú nói: “Sau khi thăm vấn xong, ta sẽ mau chóng bắt đầu việc này cho hoàng huynh.”

Liễu Huyền An nhắc con dao nhỏ lên, trước hết tập trung nhớ lại thủ pháp giải phẫu viết trong sách, sau đó dứt khoát xuống tay mổ bụng.

Lương Thú không ngờ y quyết đoán nhanh như thế, giữa mày vô thức giật giật. Hình ảnh cuộc sống ở Bạch Hạc Sơn Trang lại tối tăm thêm ba phần, mà lúc này Liễu Huyền An đã ngừng tay, reo lên: “Nhiều cổ trùng quá, Vương gia có muốn qua xem không?”

Lương Thú: “.....”

Theo lý mà nói, trong bụng người quanh đi quẩn lại chỉ có vài thứ, Kiêu Vương điện hạ trên chiến trường thấy nhiều thành quen, nhưng chưa từng cẩn thận xem xét kỹ bao giờ. Trong phòng đốt rất nhiều nến rọi sáng từng góc ngách nhỏ, Liễu nhị công tử vẫn mang gương mặt thần tiên, tay vấy đầy máu cầm lên một thứ không rõ là gì, ánh mắt còn cực kỳ thuần khiết. Hình ảnh quý dị đến cực điểm, Lương Thú nhìn mà thái dương đau nhói, cũng vô cùng khó chịu. Đột nhiên hắn muốn rửa sạch hết máu me trên người y đi, sau đó ném người về lại tầng mây cao cao giữa ba ngàn thế giới tinh khiết sạch sẽ.

Liễu Huyền An thì không chú ý mấy đến tình cảnh xung quanh, lực chú ý của y tập trung hết lên thi thể trước mặt, cắt từng con cổ trùng vào mấy chiếc bình sứ trắng chuẩn bị trước, cứ thế gấp được hơn một trăm con. Giữa chừng y phải dừng lại nghỉ một chút, cảm thấy hơi hoa mắt chóng mặt.

Lương Thú hỏi: “Xong rồi?”

“Chưa.” Liễu Huyền An hỏi, “Có bánh đường không? Ta đói bụng.”

Lương Thú không thể tin được, người chăm chú nhìn cái thứ kia mà vẫn nhìn đến đói được sao?

Liễu Huyền An giải thích: “Ta hơi choáng.”

“Nghỉ ngơi một lát đi.” Lương Thú nói, “Cởi găng tay ra, thay luôn quần áo, ta đi nói A Ninh làm chút gì cho người ăn.”

Liễu Huyền An gật đầu, ở thời điểm không khẩn cấp, động tác của y rất chậm, bây giờ lại vừa mệt vừa choáng nên càng chậm hơn. Y chậm chạp tháo găng tay, chậm chạp kéo mặt nạ bảo hộ, chậm chạp rửa tay, lại chậm rì rì theo sau Kiều Vương điện hạ ra ngoài.

Lương Thú xoắn thân thể lưng lay của y lên: “Vừa rồi còn đứng thẳng tắp, vừa ra đến cửa đã ngã trái ngã phải rồi?”

“Bởi vì bây giờ không cần đứng thẳng nữa.” Cuộc sống của Liễu nhị công tử xưa nay chỉ nhảy qua nhảy lại giữa “cần thiết, phải làm” và “không cần thiết, cố gắng không làm”, y dùng sức ngáp một cái, “Vớ lại nếu vừa nãy không đứng thẳng, có lẽ sẽ bị chúi đầu xuống... ừm.”

Đầu lưỡi chạm vào khối nhỏ cứng cứng trong miệng, rất ngọt.

“Vương gia còn mang theo kẹo bên người?”

Lương Thú ra lệnh: “Nuốt đi.”

Liễu Huyền An nhai “rộp rộp”, là đậu phộng hạch đào, rất thơm.

Lương Thú nói tiếp: “Để cho ngựa ăn.”

Liễu Huyền An không bị mắc mưu, vẫn nhai rồm rộp: “Huyền Giao không thích ăn ngọt.”

Lương Thú lại đưa cho y một cái nữa: “Cũng đọc trong sách ra à?”

Liễu Huyền An lắc đầu: “Không, ở trên đường ta cho nó ăn mấy lần rồi.”

Lương Thú: “.....”

Là chuyện từ bao giờ!

Chương 15: Trong mơ đến một bộ quần áo còn tiếc không đưa cho người ta

Chiến mã đối với một tướng quân, nói không ngoa là một nửa tính mạng đồng sinh cộng tử trên sa trường, cho nên người thuần ngựa sẽ đặc biệt chú ý huấn luyện chúng từ nhỏ không được nhận đồ ăn của người lạ mặt để tránh tương lai bị kẻ xấu lợi dụng. Tính cảnh giác của Huyền Giao so ra còn cao hơn chiến mã bình thường, lại hung hăng hiếu chiến, thời nó còn ở trại ngựa Tây Bắc đã làm bị thương không biết bao nhiêu mã phu có ý định tới gần, ngay cả Trình Tố Nguyệt cũng suýt nữa bị đá gãy xương sườn.

Lương Thú nhú mày: “Người đút cho nó nhiều lần rồi?”

Liễu Huyền An nhấp vị ngọt đọng trên đầu lưỡi: “Ừ, bánh củ cải đậu nành có bỏ thêm chút thảo dược. A Ninh đích thân làm, vốn là để cho ngựa của ta ăn dọc đường.”

Con ngựa mà Liễu Huyền An nhắc tới chính là con ngựa cái nhỏ lông đỏ bình thường y hay cưỡi, tính cách lơ ngơ giống hệt chủ nhân của nó, nện bước chậm chạp, gần đây còn bị mập ra, mỗi lần chạy thật mõi trên người đều rung rung. Cái loại ngựa béo phì ngấm không được mà cưỡi cũng không xong này, Lương Thú cho rằng Huyền Giao mà thấy hẳn sẽ khịt mũi coi thường, tiếp tục hỏi: “Thế vì sao người lại cho ngựa của ta ăn?”

“Ta không chủ động cho nó ăn, là nó tự chạy đến đòi.” Liễu Huyền An dùng sức hoạt động gân cốt, “Nhưng Vương gia cứ yên tâm, ta biết lương thực dùng cho chiến mã cần chú ý cẩn thận, cho nên mỗi lần chỉ cho nó ăn nửa miếng. Nếu còn không được, để ta về dặn A Ninh sau này không cho nữa.”

Advertisement

Lương Thú cảm thấy kỳ quái không hiểu nổi, vì sao phủ Kiều Vương điện hạ từ trên xuống dưới, từ người đến ngựa, chỉ cần gặp phải vị tiên nữ này tính tình sẽ đại biến. Trình Tố Nguyệt là một ví dụ, tốt xấu gì cũng là một cô nương, trông thấy nam nhân xinh đẹp chủ động thu tính tình ba phần cũng là dễ hiểu, nhưng rốt cuộc Cao Lâm và Huyền Giao đã uống lộn thuốc gì? Thậm chí Kiều Vương điện hạ bắt đầu hoài nghi trong số ba ngàn thế giới kia phải chăng có riêng một thế giới chuyên môn dạy người ta bỏ bùa mê thuốc lú — — Cái này khó nói lắm, từ thời thượng cổ đến giờ bao nhiêu lão già đã chết, khó tránh không lẫn vào một hai kẻ lòng dạ khó lường.

Liễu Huyền An ngáp dài trở về phòng thay quần áo, y thật sự mệt mỏi nhưng bụng lại đói cồn cào, mệt đói đan xen, động tác lại càng thêm chậm chạp. Lương Thú vừa đứng ở cửa phân phó thuộc hạ đi mời Trình Tố Nguyệt lại đây, xoay người liền thấy Liễu Huyền An đang bọc áo choàng rộng thùng thình vừa khép mắt vừa nhấc chân, chân trái giẫm ngạch cửa, chân phải giẫm chân trái. “Bịch” một tiếng, ngã xuống đất.

Sau đó thì bất động như núi, không nhúc nhích nữa.

Lương Thú: “.....”

Hộ vệ vội vàng tiến lên nâng y dậy: “Liễu nhị công tử, ngài không sao chứ? Có muốn về phòng nghỉ ngơi một lúc không?”

Lúc này A Ninh cũng mang theo thức ăn quay trở về, trên núi không có thứ gì ngon lành, chỉ có hai miếng bánh bột ngô và một chén canh. Từ xa cậu đã trông thấy Liễu Huyền An mặt mày xám ngoét, tinh thần ủ ê ngồi bên cạnh bàn, bèn thở một hơi thật dài: “Công tử, người lại vừa đi vừa ngủ đấy à?”

Ngữ khí nghe là biết phải gặp quá nhiều lần, có thể thấy ở phương diện này Liễu nhị công tử đúng là ngựa quen đường cũ. A Ninh

nhanh nhẹn vắt chiếc khăn ẩm lau khô cả tay và mặt cho y, lại nhét bánh vào miệng. Toàn bộ quá trình Liễu Huyền An không buồn hé mắt, Lương Thú nhìn mà ngao ngán, cảm thấy với cái thần thái này, trực tiếp bùng lên đài cao, bọc thêm một tấm vải thờ như tượng thần cũng không phải không thể.

Chờ Liễu Huyền An nhắm mắt ăn xong hết một miếng bánh mới tỉnh táo trở lại, y đứng lên nhìn quanh bốn phía, hỏi: “Vương gia đâu?”

“Đã đi từ sớm rồi, trước khi đi còn dặn dò công tử phải nghỉ ngơi nhiều, ngủ đủ rồi hãy đi nhà xác, tránh bất cẩn chúi đầu vào bụng Đổ Kinh.”

Liễu Huyền An nhớ đến lồng ngực khó mà nhìn thẳng của Đổ Kinh, cảm thấy ngủ nhiều thêm một lúc cũng được, vì thế liền súc miệng lên giường trùm chăn tiếp tục đi gặp Chu Công. Lần này nhóm tiên hiền thượng cổ không chờ sẵn trong rừng trúc nữa, mà ở trong mộng y lại gặp Kiêu Vương điện hạ ôm kiếm dài cưỡi trên một con bạch hạc, biếng nhác đặt câu hỏi: “Nơi này chính là ba ngàn thế giới của ngươi?”

Tuy Liễu Huyền An hơi bất ngờ, nhưng vẫn hoan nghênh vị khách mới tới này, vì thế cũng cưỡi lên một con bạch hạc dừng trước mặt mình. Lúc này y mới nhận ra trên người Lương Thú dính không ít máu, vài chỗ còn rất mới, nhuộm cho lông chim hạc trắng tinh một mảng đỏ thẫm lớn.

Thế giới thuần tịnh lần đầu tiên xuất hiện màu sắc khác, Liễu Huyền An thờ dài, muốn đưa hấn đi ra suối tắm cho sạch vết máu rồi ăn một ít tiên quả, giữa đường đụng phải một đám hiền giả áo trắng chân trần uống say khướt, bàn luận cái gì mà “Thiên hạ vô đạo”, cái gì mà “Chung thân bất sĩ, bất khoái ngô chí” vân vân, vội lạng lẽ kéo người đổi qua một chỗ khác.

Phong cảnh bên suối mỹ lệ tao nhã như xuân, thác nước mỏng manh chảy xuống từ đỉnh núi bắn lên muôn vàn gợn sóng. Bên bờ hoa rơi lả tả, cỏ tiên lay động, thi thoảng còn có mấy con thỏ trắng muốt chạy

qua. Đây là nơi ngày thường Liễu nhị công tử hay dạo tới nhất, có thể xem như lãnh địa tư nhân của y.

Lương Thú hỏi: “Vì sao lại sợ ta gặp bọn họ?”

Liễu Huyền An ngồi trên một tảng đá nhìn hẩn tẩm gộ: “Bởi vì chủ trương của bọn họ là vô vi vô dụng, tị thế giữ mình.” Không giống suy nghĩ của người, gặp nhau tám phần sẽ có ầu đả.

Lương Thú ngâm mình trong nước chỉ lộ ra một nửa bả vai: “Vô vi vô dụng, không đếm xỉa đến khó khăn thời loạn?”

“Cũng không hẳn.” Liễu Huyền An chống cằm suy nghĩ một lát, trả lời, “Vô vi là có hy vọng, có hy vọng thiên hạ sẽ tự an. Vô vi nhi trị ấy mà, không hữu dụng chỗ nào, chỉ được cái sống lâu.”

Lương Thú hừ lạnh: “Nên trục xuất bọn họ về thời loạn thế để bọn họ tự xem vô vi dùng được vào đâu.”

Liễu Huyền An cảm thấy vị Kiêu Vương điện hạ này quả nhiên không hề thân thiện, nhất định sẽ đuổi hết bạn bè của mình đi, vì thế càng cẩn thận dặn dò hẩn: “Sau này nếu người còn đến thì cứ chờ ta ở nơi này, đừng chạy lung tung sang chỗ khác, biết chưa?”

Lương Thú “xùy” một tiếng biểu đạt khinh thường. Hẩn đứng lên ra khỏi nước, dáng người rắn chắc tinh tráng, nước đọng chảy từ vai xuống ngực, lại rơi xuống nước biến mất sau hõm eo. Nhìn thấy bóng dáng mơ hồ dưới nước, Liễu Huyền An chặn lại: “Người đừng nhúc nhích, để ta đi tìm bộ y — —”

“Rào.”

Kiêu Vương điện hạ đã đứng trên bờ, nói: “Ta không thích mặc đồ trắng.”

Liễu Huyền An nghẹn họng trân trối nhìn nhìn hẩn.

Sau đó bừng tỉnh khỏi mộng.

Y đột ngột ngồi dậy, trái tim nháy “thình thịch” cực nhanh trong ngực. Bóng ảnh dưới nước trở nên cực kỳ rõ ràng, y hít sâu một hơi, kéo chăn trùm kín đầu, không rõ vì sao bản thân có thể mơ thấy chi tiết tỉ mỉ như vậy. Lúc này bên ngoài trời đã sập tối, khắp nơi yên tĩnh, A Ninh cũng đã đi nghỉ ngơi cho nên không ai phát hiện ra dị trạng nửa đêm của Liễu nhị công tử.

Liễu Huyền An cảm thấy mình đúng là quá thất lễ, lần đầu tiên Kiêu Vương điện hạ tới làm khách, mình thì một bộ quần áo còn tiếc đưa cho người ta. Trốn trong ổ chăn tối như mực thêm một lát, y thấy nhịp tim của mình đã bình ổn hơn, vì thế lại ngồi dậy ôm gối nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đêm nay trăng rất sáng, sáng đến kỳ quặc, xung quanh còn có thêm một vành đai hơi phấp hờng. Vùng sơn dã mênh mông, cây cỏ cao lớn bị gió thổi ngả nghiêng phát ra tiếng rào rào sần sạt như khóc lóc kể lể.

Đôi khi ở trong một không gian quá yên tĩnh, ngược lại dễ khiến người ta ngột ngạt không thở nổi. Liễu Huyền An xoa xoa mồ hôi mỏng trên trán, lại bò xuống giường đến bên cạnh bàn rót chén nước uống. Y cảm thấy dù sao mình cũng không ngủ được nữa, không bằng tiếp tục đi giải phẫu thi thể cho xong.

Vì thế y xách theo một ngọn đèn dầu nhỏ, ra ngoài làm việc.

Ánh nến trong nhà xác được thấp sáng từng cái một, Liễu Huyền An đóng hết tất cả cửa sổ, chỉ chừa lại một khe hở thông khí. Thi thể Đỗ Kinh thoát nhìn còn dữ tợn hơn ban ngày gấp trăm lần, Liễu Huyền An ghé sát vào nghiêm túc quan sát xem có còn cổ trùng di chuyển trong thi thể không, hay là tàn ảnh do ánh nến lay động quá nhiều.

Lương Thú đứng ngoài cửa sổ nhìn qua khe hở, trông thấy Liễu Huyền An gần như dán cả mặt mình vào thi thể, nhất thời cũng...

Tạm không nói gì khác, chẳng lẽ y không thấy thứ kia quá ghê tởm hay sao?

Trình Tố Nguyệt cũng ở bên cạnh, nàng vốn bị Lương Thú tống cổ đi mua bánh đường, kết quả lúc xuống núi toàn bộ cửa hàng đều đã đóng, làm gì còn ai bán bánh đường cho nàng. Thế nhưng Trình cô nương quá hiểu tính tình Vương gia nhà mình, vì thế đành mặt dày gõ cửa một nhà bán điểm tâm bắt ông chủ hàng chưng thêm một nồi nữa, cho nên mới về trễ.

Nàng ôm túi điểm tâm còn ấm trong ngực, vừa cảm khái vừa cảm động thốt lên: “Liễu nhị công tử đúng là lợi hại.”

Giọng nàng đã bị ép tới cực nhỏ, nhưng thính lực Liễu Huyền An quá tốt, cho nên vẫn dừng tay lại, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lương Thú nhận bánh đường từ trong tay Trình Tố Nguyệt rồi ra hiệu cho nàng trở về nghỉ ngơi, mình thì đẩy cửa gỗ tiến vào: “Đến đây từ bao giờ?”

“Vừa tới, chưa bao lâu.” Nhìn thấy Kiều Vương điện hạ, Liễu Huyền An lập tức nhớ về chuyện tắm gội dưới thác nước, vì thế y lựa chọn tiếp tục cúi đầu nhìn Đỗ Kinh, tim vẫn đập thình thình giữa một đám bụi nhùi máu me hỗn độn.

Lương Thú đương nhiên không biết chuyện phát sinh ở ba ngàn thế giới, thân nhiên gọi y: “Rửa tay sạch sẽ, ra ngoài ăn chút gì đi đã.”

Liễu Huyền An dùng cây nhíp nhỏ gấp một con cỏ trùng lên: “Không ăn, ta phải làm cho xong việc, cũng không thấy đói bụng nữa. Vương gia cứ đem chia cho người khác đi.”

Lương Thú không vui: “Không phải chính ngươi đòi ăn bánh đường sao? Mau lên.”

Nói xong lập tức đi ra cửa. Sau một lúc lâu, quả nhiên Liễu Huyền An cũng theo ra. Hai người tìm một phiến đá phẳng ngồi xuống, Lương

Thú đưa bánh đường cho y, bản thân thì cời túi rượu đeo bên hông xuống.

Liễu Huyền An dùng xiên tre cắm một miếng ăn, mật hoa quế ngọt ngào liền tươm ra, không quá giống với món đầu bếp ở Bạch Hạc Sơn Trang làm nhưng vẫn rất ngon lành. Mấy hôm nay đêm hè nhưng gió vẫn còn lạnh, được ăn miếng điểm tâm ấm áp vào bụng cực kỳ khoan khoái.

Lương Thú vắn túi rượu.

Mũi Liễu Huyền An rất nhạy, liền hỏi: “Là Tây Phong Ngâm sao?”

Lương Thú bất ngờ: “Người còn biết cả rượu?”

Liễu Huyền An đáp: “Thường xuyên uống.”

Không phải uống đến say, mà chỉ một chút đủ để nửa mộng nửa tỉnh là tốt nhất. Nhắm mắt một cái lập tức có thể bước lên ngàn vạn cung điện trên trời, cùng thần tiên ôm trăng hái sao.

Lương Thú đưa túi rượu cho y.

Liễu Huyền An nếm một ngụm nhỏ, cay sặc cả cuống họng, đúng là khí thế dào dạt như gió miền Tây Bắc, đánh cho người ta không mở nổi mắt. Nhưng sau khi cay đắng qua đi, hậu vị ngọt ngào lại kéo dài rất lâu.

“Rượu ngon.” Y trả túi rượu về, tiếp tục ăn bánh đường của mình, lại chợt hỏi, “Cái tên sư gia Lư Thọ kia, Vương gia đã điều tra được chưa? Cũng là người Bạch Phúc giáo sao?”

“Không phải.” Lương Thú nói, “Không cần quan tâm, Thạch Hãn Hải đã điều tra rõ rồi, hẳn chỉ là một gã ngu ngốc thiếu cận thôi.”

Về phần đám đệ tử của Đỗ Kinh cũng không thẩm tra được thêm gì hữu ích, không phải bọn họ không muốn khai, mà là liều mạng cũng

không biết khai gì. Những thứ bọn họ biết về tình hình trong giáo rất ít, nửa ngày chỉ nói ra Đổ Kinh là kẻ rất được giáo chủ Bạch Phúc giáo tin cậy, cho nên mới phái đi thành Xích Hà phóng cổ độc. Nếu lần này mọi việc thuận lợi liền trông mèo vẽ hổ, nhân rộng tương tự ra các thành trấn khác.

“Đây là mục đích của tà giáo?” Liễu Huyền An hỏi, “Khuấy cho thiên hạ đại loạn, sau đó dùng tư thái chúa cứu thế xuất hiện, nghe ra thủ pháp không có gì mới mẻ.”

“Nhưng cũng đủ để mê hoặc nhân tâm, giả thần giả phật rồi.” Lương Thú nói, “Còn một chuyện thú vị nữa, căn cứ theo lời khai của bọn chúng, cổ trùng ở thành Xích Hà là do đích thân vị đại giáo chủ kia bào chế, khổ tâm nghiên cứu mất mấy năm, cực kỳ đặc ý, tầng bốc dù có là Liễu trang chủ của Bạch Hạc Sơn Trang cũng khó mà phát hiện ra.”

Kết quả Liễu nhị công tử lên núi chưa được nửa ngày đã kịp đập nát âm mưu, có thể thấy nếu đã ngu xuẩn thì dù khổ công đến mấy cũng không ra được kết quả, chi bằng đừng khổ.

Liễu Huyền An nói: “Nhưng đúng là không khó mà.”

Lương Thú dặn: “Chính là những lời này, ngữ điệu này nữa. Tương lai đi gặp mặt vị giáo chủ Bạch Phúc giáo kia ngươi cứ lặp lại đúng một lần cho ta, để xem hắn có tức chết tại chỗ không, đỡ nhọc một đao của đao phủ.”

Liễu Huyền An bật cười, gói phần bánh đường còn thừa lại: “Thi thể Đổ Kinh mất một ngày nữa mới xử lý xong, gần đây Vương gia có ở trên núi không?”

Lương Thú lắc đầu: “Kẻ cấu kết đối quan lương cùng Đổ Kinh là ai, trước mắt đã có đầu mối, ta muốn xử lý chuyện này trước.”

“Thế Vương gia cứ làm việc của mình đi, không cần lo lắng chuyện trên núi nữa.” Liễu Huyền An nói, “Ta sẽ chăm sóc tốt cho bá tánh.”

Lương Thú đưa người quay lại nhà xác, nhìn áo choàng to rộng đã cũ trên người y, đột nhiên hỏi: “Cần ta sai người đưa người mấy bộ quần áo mới không?”

Liễu Huyền An sững sốt: “Hả?”

Y cúi đầu nhìn quần áo trên người mình, không thấy có gì là không ổn, liền cực kỳ cẩn thận thấp thỏm hỏi: “Vương gia... không thích màu trắng?”

Chương 16: Liễu Huyền An buông tay: “Ta về nhà vận động cũng được vậy.”

Đúng là Lương Thú không thích màu trắng, bởi vì nó quá mức sạch sẽ, sạch như một vốc tuyết chỉ nên bay lượn trên vòm trời cũng thanh sạch để thế nhân ngẩng đầu nhìn ngắm ngưỡng mộ. Tây Bắc tràn ngập gió cát, chiến trường lại là chỗ đầy máu me cùng cánh tay cẳng chân đứt lìa, nếu mặc áo thuần trắng đi dạo quanh nơi này một chuyến, không biết sẽ bị nhuộm bẩn đến mức nào.

Nhưng không thích thì không thích, hấn chưa ngang ngược đến trình độ mình không thích thì người khác cũng không được mặc màu trắng. Nói muốn đưa vài bộ xiêm y, thuần túy bởi vì Liễu nhị công tử quen mặc loại áo choàng cũ kĩ to rộng chỉ thích hợp đứng trong rừng trúc luận đạo cùng đám lão già râu bạc, không thích hợp hạ phàm làm việc.

“Đêm nay trở về nghỉ ngơi sớm đi.” Lương Thú nói, “Ngày mai một đại phu trong thành sẽ lên núi giúp đỡ, tuy hấn không có y thuật gì cao siêu, nhưng ít nhất vẫn tốt hơn những kẻ không biết y lý. Chuyện gì không quan trọng người cứ sai bảo hấn làm.”

Liễu Huyền An đáp ứng, sau khi nhìn đối phương đi khuất mới trở về tiếp tục nghiên cứu thi thể Đỗ Kinh. Y không cảm thấy công việc này vất vả, ngược lại, mỗi lần tìm thấy một loại cổ trùng mới đều có thể đối chiếu với ghi chép sách vở lưu trữ trong đầu mình, cảm thấy rất thú vị.

Mùa hè nóng bức, thi thể xử lý rồi vẫn không lưu giữ được bao lâu, cho nên đêm nay Liễu Huyền An ở lại trong nhà xác nhiều thêm mấy canh giờ, mãi cho đến khi sắc trời hơi tỏ mới đau nhức toàn thân trở

lại phòng ngủ, cũng không gọi A Ninh hầu hạ mà tự mình đổ hai chậu nước rửa mặt lau người, lên giường nghỉ ngơi.

Có lẽ bởi vì mệt mỏi, cũng có thể là bởi vì trước nay không tự làm bao giờ, cho nên thao tác của Liễu nhị công tử cực kỳ chậm. Người ta làm mất một khắc, y phải rề rà đến nửa canh giờ, thoạt nhìn như người giầy nhỏ trên màn chiếu kịch kéo kệt đi tới đi lui, kéo dài thời gian lên gấp hai lần, quần chúng bên dưới nóng ruột đến mấy, y cũng chỉ chìm đắm trong thế giới riêng tự chơi tự vui.

Sau khi hoàn tất hết mọi việc, Liễu Huyền An sạch sẽ chui vào ổ chăn. Đang chuẩn bị khoan khoái đi gặp Chu Công, đột nhiên y nhớ ra một chuyện cực kỳ quan trọng, vì thế mở bừng mắt lần nữa, thành kính niệm trong lòng mấy lần, đừng nằm mơ, đừng nằm mơ, đừng nằm mơ.

Sau đó chìm vào giấc ngủ.

Lần này đúng là không mơ thấy gì nữa.

Liễu Huyền An ngủ một giấc rất say không bị Kiều Vương điện hạ quấy rối, thẳng đến giữa trưa mới rời giường. A Ninh đang ở ngoài cửa phối dược, nghe thấy tiếng động trong phòng liền đẩy cửa đi vào, vừa giúp y rửa mặt vừa nói: “Sáng nay Trình cô nương đưa tới cho chúng ta vài bộ xiêm y, nói thành Xích Hà bị phong tỏa lâu ngày, vật dụng thiếu hụt, tiệm may không có nhiều hàng hóa đẹp, miễn cưỡng chỉ có thể tìm thấy mấy thứ này. Tuy trông hơi xấu nhưng được cái thuận tiện làm việc.”

Trước nay Liễu Huyền An chưa từng mặc y phục ngắn tối màu, nhưng y không kén chọn, lập tức lấy một bộ thay ra. A Ninh buộc dây tạp dề cho y, mỉm cười đánh giá: “Thế này trông càng giống đại công tử lắm!”

Trong phòng không có gương, Liễu Huyền An chỉ có thể soi vào chậu nước xem thử mình có bao nhiêu giống đại ca. Lúc này một nam nhân từ ngoài cửa tiến vào hỏi: “Liễu thần y ở đây sao?”

Liễu Huyền An xoay người, đối phương có lẽ cũng không ngờ người mặc y phục vải thô sơ sài lại mang khuôn mặt thoát tục như vậy, cực kỳ sừng sốt, ngữ khí nói chuyện cũng cung kính thêm ba phần: “Ta tên Tang Diên Niên, đại phu ở thành Xích Hà. Thạch đại nhân sai ta lên núi giúp đỡ thần y coi sóc bá tánh.”

“Tang đại phu.” Liễu Huyền An chào, “Lát nữa ta sẽ viết hết những chuyện cần lưu ý cho người, còn cụ thể phải làm gì, A Ninh sẽ hướng dẫn.”

“Được.” Tang Diên Niên lại hỏi, “Bây giờ thần y muốn đi đâu?”

“Tiếp tục qua nhà xác tìm cổ trùng.” Bánh đường tối hôm qua còn thừa nửa gói, Liễu Huyền An vừa ăn vừa đi ra ngoài, “Hôm nay là ngày cuối cùng rồi. Nếu Tang đại phu thấy hứng thú thì cùng qua xem đi.”

Tang Diên Niên đáp ứng một tiếng, vội vàng theo qua. Hắn ta bẩm sinh là kẻ du thủ du thực, y thuật bản thân cao thấp thế nào luôn biết rõ trong lòng, con người lại sĩ diện tham tài, thường xuyên bót xén dược liệu cho nên hay bị người ta đánh. Lần này bị Thạch Hãn Hải điều động lên núi, còn vì chuyện quan trọng là chữa trị cho người bị trúng cổ, trong lòng hắn ta đương nhiên không vui. Vốn chỉ muốn lên điểm danh cho có mặt, không ngờ sau khi nhìn thấy Liễu Huyền An, không biết vì sao chân cẳng đột nhiên lưu loát hơn hẳn.

Trước khi bước vào nhà xác, Liễu Huyền An đã nhét miếng bánh đường cuối cùng vào miệng, lại mang bao tay lên. Cổ trùng trong cơ thể Đỗ Kinh chưa được lấy hết, cho nên thi thể trông ngày càng dữ tợn. Y kéo vải trắng muốn nhìn xem hôm nay bên dưới sẽ có bộ dạng mới gì, Tang Diên Niên đứng một bên đã lập tức bị dọa đến kinh hô, chạy ào ra khỏi phòng nôn mửa.

Liễu Huyền An nuốt bánh đường trong miệng xuống, cầm nhíp lên, không rảnh để ý đến hắn ta.

Tang Diên Niên suýt nôn đến mất nước, qua chiều thì phát sốt nằm ẻo uột một đồng trên giường. A Ninh rầu rĩ nói: “Thế này mà bảo là tới hỗ trợ, rõ ràng là tới quấy rối. Để ta đi nói với Trình cô nương mau mau khuôn người về cho rảnh nợ.”

“Cũng không phiền lắm, ít nhất hẳn có thể tự hạ sốt, không cần chúng ta chăm sóc.” Liễu Huyền An nói, “Mau đi tìm người nấu nước đi.”

Hai ngày này, toàn bộ chậu tắm trên núi đều bị lấy ra hết, Thạch Hãn Hải lại chờ lên một đồng nữa để pha thuốc tắm. Bệnh nhân ngâm thuốc xong sẽ xếp hàng theo thứ tự đến chỗ Liễu nhị công tử và A Ninh lấy cổ trùng. Chuyện này đòi hỏi kỹ thuật chuẩn xác, trong thời gian ngắn không dạy cho người khác được, bản thân đành chấp nhận vất vả thêm một chút.

Tốn hết thời gian một ngày để châm cứu, Liễu Huyền An nhìn chỗ nào cũng thành bóng chông. A Ninh dùng khăn tay ngâm nước thuốc đắp lên mắt cho y, lại nói: “Ta đi chuẩn bị vài thứ, công tử đừng ngủ trước đấy.”

Liễu Huyền An “ừ” qua loa một cái, sau đó lại không biết đi vào cõi thần tiên từ lúc nào. Khăn đắp trên mắt lành lạnh có mùi băng phiến và bạc hà rất thư giãn. Y duỗi ngón tay nhẹ nhàng gõ gõ lên bàn, miệng ngâm nga bài hát gì không rõ. Còn chưa kịp hội họp với đám tiên nhân, cơn buồn ngủ đã xông lên đại não, các thế giới xoay vòng vòng, tinh thần cũng bị đánh tan.

Đúng vào lúc Liễu nhị công tử đang chú tâm thả lỏng chuẩn bị cho một hồi đại mộng giữa đất trời hỗn độn, hương bạc hà lại bị hòa với một mùi hương khác, lạ lẫm mà thơm ngào ngạt.

Đây là mùi đàn hương trên người Lương Thú, mí mắt Liễu Huyền An hơi giật giật, một bên muốn nói cho đối phương rằng hôm nay ba ngàn thế giới đóng cửa hết rồi, ngày khác hãy tới làm khách. Nhưng mặt khác y lại nghĩ, dù sao chỉ là một giấc mộng, chỉ cần mình tỉnh lại thì không cần lo lắng giải thích gì nữa.

Dựa theo trình độ lười biếng của Liễu Huyền An, rõ ràng về sau càng thuận tiện hơn. Vì thế y muốn mở mắt ra, cố gắng tỉnh dậy trước khi Lương Thú kịp xuất hiện, chiếc khăn kia lại đột nhiên nặng tựa ngàn cân, ép cho y không thể động đậy.

Giọng Lương Thú từ phía sau truyền đến: “Người đang làm gì?”

Liễu Huyền An giả vờ không nghe thấy, cũng kiên quyết không chịu quay đầu, mãi miết chạy đến thờ hồng học giữa màn sương trắng mờ mịt, sợ phải trông thấy Kiêu Vương điện hạ không mặc quần áo.

Lương Thú đành vỗ vỗ lên mặt y: “Tỉnh lại đi.”

Liễu Huyền An vẫn không tỉnh, chủ yếu là không muốn tỉnh. Phía trước mơ hồ xuất hiện một con hạc trắng, y vui mừng giơ tay muốn gọi nó bay đến chở mình đi trốn, cổ tay đột nhiên lại bị người ta túm chặt.

Y kinh hô một tiếng, cuối cùng cũng rời khỏi cảnh trong mơ, vươn tay kéo chiếc khăn trên mắt xuống.

Lương Thú hỏi: “Người không sao chứ?”

Liễu Huyền An hít hà một hơi, không hiểu người này làm cách nào mà từ trong mộng theo ra tận ngoài đời, nhất thời không biết nên nói gì, chỉ có thể trợn mắt, tim đập như nổi trống. Sau một lúc lâu, y mới ngập ngừng hỏi: “Sao Vương gia lại tới đây?”

“Chuyện dưới chân núi xử lý tạm ổn rồi, bèn lên đây nhìn thử xem.” Lương Thú rót cho y chén nước, “Ta thấy bên ngoài có rất nhiều người đang nhóm lửa.”

“Đúng vậy, bá tánh bị trúng cổ cần phải tắm nước thuốc.” Liễu Huyền An lấy lại tinh thần, “Việc phải làm quá nhiều, người có thể giúp thì ít, hơn nữa thau tắm không đủ dùng, chỉ có thể thay phiên ngày đêm.

May mà có Khâu Đại Hưng hỗ trợ, hẳn sắp xếp những việc vặt vãnh rất khá.”

Khâu Đại Hưng là người ngày hôm trước cầm đầu hô hào muốn chiếm núi xung vương, từng làm phục dịch ở đại doanh Tây Bắc. Lúc này để được Kiêu Vương diện hạ nhìn thêm mấy lần, sau khi xuống núi còn có chuyện tâng bốc với vợ con nên hẳn rất chịu khó chạy đi chạy lại.

Lương Thú hỏi: “Chỉ có Khâu Đại Hưng thôi sao, tên đại phu còn lại đâu?”

“Hắn à,” Liễu Huyền An buông chén xuống, “Ngày đầu lên núi theo ta vào nhà xác, kết quả đến hôm nay vẫn nằm liệt trên giường.”

Lương Thú không nói gì, vất vả nửa ngày, chính mình còn phải thêm kỳ đà lên núi cản mũi?

Lúc này A Ninh cũng bưng bồn gỗ đẩy cửa ra, vừa đi vừa nói: “Công tử, chúng ta đi thôi, Khâu đại ca đã tới... Vương gia?”

Cậu vội vàng buông đồ trong tay xuống hành lễ, lại bị Lương Thú ngăn cản: “Nửa đêm rồi còn muốn đi đâu?”

“Ra sau núi tắm gội.” A Ninh giải thích, “Toàn bộ chậu tắm đã phân phát cho bệnh nhân dùng hết rồi.” May mà gần đây thời tiết không lạnh, sau núi cách đây không xa còn có một dòng suối nước nóng nho nhỏ, cho nên mấy ngày này Liễu Huyền An đều ra chỗ đó tắm rửa.

Lương Thú chỉ ra bên ngoài: “Đi tắm với Khâu Đại Hưng?”

Liễu Huyền An rõ ràng là hơi ghen hợm.

A Ninh cẩn thận nhìn vào mắt công tử nhà mình, thấy y không có ý định ngăn trở, liền giải thích: “Hai hôm trước công tử đi tắm luôn có người mặt dày đi theo, còn trốn trên cây rình đuổi thế nào cũng

không đi. Sau đó Khâu đại ca biết được, liền xung phong đứng canh giữ bên ngoài, lúc này mới được yên tĩnh một chút.”

Lương Thú nhíu mày: “Người bệnh?”

A Ninh gật đầu: “Cũng không thể vì chuyện phiền phức này mà không cứu họ nữa, đám người đó hay cọt nhả suồng sã, đúng là đáng ghét.”

Lương Thú lấy bòn gỗ từ tay A Ninh: “Kêu Khâu Đại Hưng không cần đi nữa, đêm nay ta cùng công tử nhà ngươi ra sau núi.”

Thế là Liễu Huyền An lại nhớ tới giấc mơ thất lễ quỷ quái mấy hôm trước, chẳng qua người ở dưới nước đã đổi thành mình, thật sự... Y vốn muốn ngăn lại, A Ninh đã nghe lời mà tung tăng chạy ra ngoài, nói dăm ba câu đuổi Khâu Đại Hưng đi mất.

“.....”

Đêm nay ánh trăng vẫn sáng như cũ, mây trôi như dải lụa mềm mại giữa nền trời. Đầm suối nước nóng kia không ở quá xa, nếu không, chiếu theo tốc độ đi đường của Liễu nhị công tử, mỗi ngày tắm rửa xong sợ cũng phải đến tận hừng đông.

Đến bên suối nước, Lương Thú đặt bòn gỗ xuống mặt đất, mình thì lúi ra khúc ngoặt bên ngoài, không thấy bóng dáng nữa. Liễu Huyền An nhẹ nhõm thở phào, cởi đai lưng ngâm mình vào nước, vừa rồi mới đóng cửa ba ngàn thế giới lại nên y cũng không muốn mở ra nữa, chỉ khép hờ mắt không suy nghĩ, thoải mái hưởng thụ những giờ phút tự do hiếm hoi trong ngày.

Trên một đầu sơn đạo khác, mấy bóng đen sột soạt xuất hiện.

Bọn họ chính là đám lưu manh “cọt nhả sỗ sàng, đuổi mãi không đi” trong miệng A Ninh, đến cả dân địa phương còn thấy chướng mắt. Ngày thường bọn chúng thích đùa giỡn đàn bà con gái trong vùng, miệng hiếm khi thốt ra mấy câu đứng đắn, sau khi lên núi nhìn thấy

Liễu Huyền An càng ngứa ngáy da thịt hơn — — kỳ thật lúc trước bọn chúng không hứng thú gì với nam nhân, bây giờ cũng không, nhưng nhìn thấy Liễu nhị công tử tiên khí đầy mình, xinh đẹp đến không giống người phàm, tâm tình bắt đầu nhộn nhạo.

Đối với những thứ tốt đẹp, có người tình nguyện che chở bảo vệ, ví dụ như Khâu Đại Hưng, lại có người rắc tâm huyết nước bùn như đám lưu manh này, bôi bẩn, làm bị thương, lại chọc ghẹo đối phương đến bực tức rồi lấy đó làm vui. Tuy rằng chính bọn họ chẳng được lợi lộc gì, nhưng luôn cảm thấy vui vẻ đắc ý như vừa làm được đại sự gì ghê gớm lắm.

Vừa rồi bọn chúng trông thấy Khâu Đại Hưng đã trở về phòng, đoán được đêm nay Liễu Huyền An đi tắm một mình liền vội vàng kéo đồng bọn đi theo, vừa rảnh rỗi vừa đáng khinh.

“Nhanh lên, giấu quần áo của y đi.”

Tiếng cười nói sôi nổi, xem ra ai cũng cực kỳ vừa lòng với “diệu kế” vừa nghĩ ra, bước chân cũng nhanh hơn vài phần. Mắt thấy suối nước nóng đã ở cách mình không xa, bọn chúng xoa tay hầm hè chuẩn bị trộm quần áo, đột nhiên toàn thân lại cứng đờ.

“Ừm, ừm ừm!”

Bọn chúng hoảng sợ nhận ra mình không thể bước thêm một bước nào, dù giãy giụa đến đâu cũng chỉ giống như mấy bức tượng bị cấm xuống bùn, phí công trừng mắt. Chẳng lẽ gặp ma rồi? Đáy lòng lũ lưu manh hốt hoảng, cơn ớn lạnh nổ tung dưới da đầu, muốn mở miệng kêu cứu cũng chỉ phát ra được mấy tiếng “a a” trong cổ họng.

Rất giống một đám thiếu năng.

Có kẻ nhát gan bị dọa sợ đến tiểu trong quần, dù đứng bất động cũng không chậm trễ chuyện rải thêm vài đường tanh hôi xuống đất.

Bọn chúng nhìn chăm chăm nam nhân chậm rãi đi ra từ trong góc tối như đang nhìn một con quỷ — — mà đúng là đã xem hẵn như quỷ thần. Nếu không phải quỷ, trên đời này có ai chỉ trong một cái chớp mắt có thể khiến bọn họ đứng bất động tại chỗ, còn không thể phát ra tiếng nào?

Lương Thú nhìn lướt qua đám phé vật thân thể khỏe mạnh lại không chịu làm việc đàng hoàng tử tế, trong lòng chán ghét đến cực điểm, liền phát tay áo quét cả lũ ngã rạp xuống đất, người nọ chồm lên người kia, tiếng răng rắc giòn vang không biết đã làm gãy mấy cái xương. Hai tên hộ vệ từ trên cây đáp xuống hành lễ: “Vương gia.”

“Mang xuống núi giao cho Thạch Hãn Hải.” Sắc mặt Lương Thú lạnh lẽo, “Thường một trận đòn, lại ném vào nhà lao bỏ đói hai ngày nữa, chờ bốn vương đích thân xử lý.”

Nói xong liền xoay người trở về bên suối nước nóng. Lúc này Liễu Huyền An đã tắm rửa xong, khoác một chiếc áo mỏng ngồi trên bờ chậm chạp lau tóc, hai chân vẫn ngâm dưới nước. Toàn thân như sáng lên dưới ánh trăng.

Lương Thú cố tình nện bước thật mạnh.

Quả nhiên Liễu Huyền An đẩy nhanh tốc độ tay, vén tóc ướt qua một bên, lại khoác thêm một lớp áo vào. Y định mặc áo ngoài mới phát hiện ra một vết bẩn trên vải áo. Lương Thú tiến lên hỏi: “A Ninh không chuẩn bị y phục cho người?”

“Giặt hết rồi, vẫn chưa kịp khô.” Liễu Huyền An nói, “Không sao, không mặc nữa, dù sao cũng chỉ đi có một đoạn đường ngắn.”

Giữa núi vẫn có gió lạnh lọt qua, Lương Thú nhìn mái tóc ướt đẫm của y, liền cởi áo choàng của mình xuống, giữ mấy cái rồi khoác lên vai đối phương: “Người là đại phu, lý ra phải biết giữa bị bệnh và bị bẩn, bên nào nặng bên nào nhẹ chứ. Nhưng cũng không nên mặc lại áo bẩn, ngày mai ta gọi A Nguyệt đi xem thử tiệm may còn món nào khác không.”

“Vương gia sai rồi.” Liễu Huyền An nói, “Dơ bẩn và bệnh hoạn có quan hệ lớn lắm đấy.” Y đuổi người, cảm thấy gân cốt toàn thân bị ngâm nước nóng đến mềm xuống, cũng không muốn giảng giải y lý nữa, đành tiếp tục chậm rãi cuộc bộ trên đường núi.

Thật sự là quá chậm, đi thêm một lúc, Lương Thú hỏi: “Người có thù oán gì với kiến ở vùng này à?”

Liễu Huyền An lắc đầu: “Ta không giẫm kiến, vừa rồi nhìn thấy hai ổ đều đi vòng.”

Lương Thú càng không hiểu nổi: “Người thật sự vừa đi vừa đếm kiến?”

Liễu Huyền An trả lời: “Thuận tiện xem thêm mấy lần thôi.”

Lương Thú: “.....”

Hắn gõ gõ đầu y, hung hăng thúc giục: “Đi nhanh lên!”

Liễu Huyền An che đầu, đi nhanh tợng trưng được thêm mười bước lại bắt đầu đi chậm. Y thật sự đi không nhanh, Lương Thú không còn cách nào, chỉ có thể cùng y đếm kiến suốt một đường. Đếm tới đếm lui, Liễu Huyền An lại nhớ tới một chuyện, liền nói: “Nếu muốn chữa khỏi cho toàn bộ bá tánh, đại khái phải mất thêm bốn mươi ngày.”

Lương Thú gật đầu: “Ừ.”

Liễu Huyền An lại hỏi: “Vương gia thì sao, vẫn tiếp tục ở thành Xích Hà?” Bốn mươi ngày thật sự không phải ngắn, y nhớ rõ đối phương còn phải chạy đến Vạn Lý tiêu cực tra lại bản án năm xưa.

Lương Thú đúng là không muốn ở lại đây quá lâu, hắn đã thượng tấu chuyện Đỗ Kinh cho triều đình, cũng đã phái người xét xử quan viên địa phương cấu kết với Đỗ Kinh đánh tráo lương thực. Chuyện nên

giải quyết đều đã giải quyết, đương nhiên phải nhanh chóng đi làm việc khác.

Liễu Huyền An nghe xong, “ừ” một tiếng, lại thử hỏi: “Thế chờ cho bá tánh trong thành đều khỏi hẳn, ta có phải đi theo Vương gia nữa không?”

Lương Thú lắc đầu: “Không cần, ta để lại vài người ở đây, bọn họ sẽ đưa người trở về Bạch Hạc Sơn Trang.”

Nghĩa là chuyến đi này sắp kết thúc rồi? Liễu Huyền An vẫn nhớ như in mình còn nhiệm vụ hủy hôn, do dự nửa ngày mới uyển chuyển mở miệng: “Thế tương lai Vương gia còn ghé thăm Bạch Hạc Sơn Trang nữa không?”

Lương Thú quay đầu nhìn y.

Ánh mắt Liễu nhị công tử tha thiết, chỉ thiếu nước dán luôn bốn chữ “ngàn vạn đừng tới” lên mặt Kiêu Vương điện hạ.

Lương Thú gật đầu: “Tới chứ.”

Liễu Huyền An nhanh chóng quyết định, vội vàng nắm chặt tay Kiêu Vương điện hạ: “Chi bằng để ta theo người đi Vạn Lý tiêu cực đi!”

Lương Thú hơi hơi nhưn mày: “Ồ?”

Liễu Huyền An nói: “Ta phải vận động nhiều hơn.”

Liễu trang chủ mà nghe được câu này, phỏng chừng sẽ cảm động đến lệ nóng ướt áo.

Phản ứng của Kiêu Vương điện hạ thì ngược lại, hắn âm thầm bật cười, đồng thời hiếm khi đại phát thiện tâm thu lại ý định trêu đùa: “Ta quen độc lai độc vãng, cũng không có ý định thành thân. Muốn đi Bạch Hạc Sơn Trang chỉ để uống một bầu rượu ngon, nếu đã thế, người còn muốn đi Vạn Lý tiêu cực vận động nữa không?”

Liễu Huyền An buông tay: “Ta về nhà vận động cũng được vậy.”

Nói xong lại vờ vịt bổ sung: “Hầy, A Nguyễn mà biết chắc là sẽ khổ sở lắm.”

Lương Thú tức đến bật cười: “Khổ sở cái gì, khổ sở vì không được nhảy hồ à?”

Dưới chân Liễu Huyền An lảo đảo một cái.

Lương Thú không duỗi tay đỡ, Liễu nhị công tử đành phải tự mình đứng vững, chợt dạ nói: “Nhảy hồ gì cơ, đang êm đẹp vì sao lại muốn nhảy hồ?”

Lương Thú không dao động: “Ngươi cứ giả vờ tiếp đi.”

Liễu Huyền An có bản lĩnh xem qua là nhớ, gặp qua là không thể quên, nhưng y không thể nhớ cả những chuyện mình không chú ý. Y hoàn toàn không nhớ rõ hôm ở trà lâu rốt cuộc có chạm mặt Kiều Vương điện hạ không, nhưng thừa nhận thì chắc chắn không thể nhận, vì thấy lập tức bày ra tư thái “ta không biết gì hết”, ngòi xỏ xuống đóng chặt cửa ba ngàn thế giới lại, mắt không thấy tai không nghe, toàn tâm toàn ý giả làm thần tiên.

Lương Thú gõ gõ đầu y: “Ra đây.”

Liễu Huyền An: Không nghe thấy.

Cứ như vậy chân thấp chân cao đi về chỗ ở.

Lương Thú không ở lại quá lâu, uống xong chén trà đã xuống núi trong đêm. Liễu Huyền An nhẹ nhàng thở phào, nằm trên giường sai phái A Ninh: “Ngươi gửi một phong thư về nhà, thông báo cho A Nguyễn biết Vương gia không muốn cưới nàng, chúng ta sắp trở về nhà được rồi.”

“Thật không?” A Ninh nghe mà vui hẳn lên, “Chúng ta không cần theo đến Vạn Lý tiêu cực sao?”

“Không cần.” Liễu Huyền An nói, “Chỉ cần chữa khỏi cho bá tánh ở đây thôi.”

A Ninh chờ không kịp sang ngày mai, lập tức chạy tới bên bàn mài mực viết thư.

Ánh nến lập loè dỗ người đi vào giấc ngủ, Liễu Huyền An nghiêng người vùi mặt vào bóng tối.

Lần này không rời nhà quá xa, tuy không được thoải mái lắm nhưng cũng không xem như quá hỏng hóc. Ít nhất y đã chia rẽ hôn sự thuận lợi, quen biết Cao phó tướng và Trình cô nương, cứu bá tánh cả một tòa thành, xem như là thu hoạch phong phú.

Về phần Kiêu Vương điện hạ, Liễu Huyền An quán chặt chắn cẩn thận tính toán trong lòng, tương lai hai người gặp lại ở Bạch Hạc Sơn Trang, mình phải mời hẳn uống rượu gì mới được.

Không thể mạnh quá, Tây Bắc hẳn có rất nhiều loại rượu mạnh. Nhặt quá cũng không được, nhặt nhẽo không có gì thú vị.

Cứ suy nghĩ như vậy rồi nặng nề ngủ mất.

Lương Thú đã ngâm mình trong thác nước, lúc này thoát nhìn càng thêm anh tuấn lười nhác, bên cạnh hẳn còn có hai con hạc trắng xinh đẹp lượn vòng, lưng chờ theo vò rượu và tửu cụ.

Liễu Huyền An đứng trên bờ, nghẹn họng nhìn chăm chú cảnh tượng trước mắt.

Thế này thật sự quá thất lễ, rốt cuộc đến bao giờ mình mới có thể cho Kiêu Vương điện hạ trong mộng một bộ xiêm y thích hợp nhỉ?

Chương 17: Thế có lẽ là công tử thật sự muốn nhìn cảnh hấn tắm gội!

Đã vào cửa thì là khách. Tuy Kiêu Vương điện hạ lần nào cũng không mời mà đến, đã vậy còn không bao giờ mặc xiêm y, lại còn không tới để tán gẫu luận đạo, luôn đuổi cho các bằng hữu của mình chạy đến tán loạn, thế nhưng Liễu nhị công tử vẫn không coi hấn là một nhân vật nguy hiểm, thậm chí cảm thấy như thế thật ra cũng ổn — — Bởi vì nếu không tắm rửa, nhất định Kiêu Vương điện hạ sẽ xách theo trường kiếm xông loạn khắp nơi, khuấy cho bốn phương tám hướng chướng khí mù mịt, nói không chừng còn đánh người, chi bằng cứ an phận ngâm mình dưới suối đi.

Lương Thú hỏi: “Người đang cười cái gì?”

Dù sao cũng ở trong mộng, có thể không câu nệ lễ nghĩa, làm càn một chút cũng được. Liễu Huyền An bèn ngồi xếp bằng trên bờ, tay chống cằm nói: “Đang cười Vương gia không mang theo quần áo, lát nữa làm sao đi ra.”

Lương Thú không hề hoang mang, tay vẫn cầm chén bạc giữa đầu uống cạn quỳnh tương ngọc dịch bên trong: “Mỗi bông hoa ngọn cỏ trong ba ngàn thế giới này đều kiến tạo từ ý chí của người, phía đông có lầu cao vạn trượng để trích tinh ôm nguyệt, phía tây có thuyền lớn xòe cánh đồng hành cùng cá côn, tòa Lưu Ly Điện trên núi Thái Hành kia thậm chí còn hoa mỹ hơn chỗ ở của hoàng huynh ta ba phần, không trung có tận mười mặt trời cùng mọc chiếu sáng vạn vật thế gian. Nếu Liễu nhị công tử đã có thể dựng lại từng chi tiết trong sách cổ thành cảnh tượng sinh động như thật mà không chê phiền toái, vì sao lại không chịu nghĩ thêm cho bốn vương một bộ quần áo?”

Liễu Huyền An bị chọc vào tim đen.

Lương Thú mỉm cười nhìn y, ngoài hiện thực Kiều Vương điện hạ rất ít khi cười như vậy, trong nụ cười không có sát ý, cũng không có trào phúng hay trêu chọc, chỉ thuần túy là cười, dường như hẳn hoàn toàn thư giãn hưởng thụ thế giới mỹ lệ này, miệng hỏi: “Còn rượu không?”

Liễu Huyền An đứng lên: “Còn một vò nữa, ta giấu lâu lắm rồi.”

Trên đường y đi lấy rượu cố dùng sức suy nghĩ, quần áo, quần áo, cứ suy nghĩ một đường đến tận hàm rượu. Lúc ôm cái bình ra rồi y vẫn còn nghĩ, nhất định phải mặc xong quần áo. Nhưng chưa trở lại bên thác nước, thế giới trước mắt y đã mạnh mẽ chao đảo.

Không xong rồi! Liễu Huyền An rảo chân nhanh hơn, cố gắng tranh thủ thời gian đưa rượu đến tay Lương Thú trước khi tỉnh mộng. Nhưng sức lực của A Ninh quá lớn, chưa gì đã ghé vào tai y gân cổ gào lên: “Công — — tử — — mau — — rời — — giường — —”

Âm thanh như cơn lốc bay vào mộng, cuốn trôi toàn bộ cảnh tượng trước mắt rồi đánh tan thành từng mảnh nhỏ như vô vàn cánh bướm phần phật bay đi.

Cuối cùng Kiều Vương điện hạ vẫn không uống được vò rượu ngon kia.

A Ninh đẩy người ra khỏi ổ chần: “Sắp giữa trưa đến nơi rồi.”

Liễu Huyền An ngủ đến tóc tai tán loạn, ngồi trên giường kiên quyết không chịu động dậy, qua nửa ngày còn thờ dài một tiếng muốn nằm xuống lại. A Ninh đã sớm có chuẩn bị, dùng hai tay giữ chặt vai y: “Công tử không thể quay về cõi tiên được đâu, bệnh nhân chờ trị liệu đã xếp một hàng dài lắm rồi, nửa canh giờ trước mọi người đã ngâm tẩm xong xuôi.”

Gần đây Liễu nhị công tử không muốn nghe mấy từ như “ngâm tằm”, vừa nghe đến đã đau đầu nhức óc. Y ngồi bên mép giường xỏ giày mềm, thoạt nhìn vẫn chưa tỉnh táo hẳn, vừa nhìn A Ninh vội này vội nọ vừa khàn giọng hỏi: “Quyển sách giải mộng lần trước ngươi xem đâu rồi, lấy ra cho ta xem cùng đi.”

“Không mang theo, ta để ở nhà rồi.” A Ninh vắt khô khăn, “Công tử nằm mơ à?”

Liễu nhị công tử hỏi: “Nếu ta luôn mơ thấy một người đang tắm thì đại biểu cho chuyện gì?”

“Hả?” A Ninh cũng cảm thấy giấc mơ này khá kỳ quái, nhưng trong sách giải mộng không nhắc tới, chỉ có thể tự mình phân tích, “Thế có lẽ là công tử thật sự muốn nhìn cảnh hắt tắm gội, ban ngày nghĩ gì, ban đêm mơ thấy cái đó. Người đang tắm là ai, ta có quen biết không?”

Liễu Huyền An yếu ớt đáp: “Là Kiêu Vương điện hạ.”

Cổ tay A Ninh mềm nhũn, suýt nữa thì không cầm nổi thau nước.

Liễu Huyền An hỏi: “Còn muốn nhìn hắt tắm nữa không?”

“Không muốn.” A Ninh quả quyết lắc đầu, “Sau này trước giờ đi ngủ, để ta nấu cho công tử bát canh an thần.” Lần trước trong sơn trang Tiểu Hồng luôn mơ thấy ma quỷ, cậu từng dùng canh này giúp người ta trừ tà đuổi ma, hẳn có thể đuổi được cả Kiêu Vương điện hạ.

Liễu Huyền An rửa mặt xong, A Ninh lại bùng bữa sáng tới, là điểm tâm đậu đỏ dưới chân núi đưa lên. Bá tánh được chữa khỏi về nhà ngày một nhiều, thanh danh của Liễu thần y cũng ngày càng tốt. Tuy thành Xích Hà không có đặc sản gì quý giá, nhưng mọi người gom góp đông một chén gạo tây một bình mật, mỗi ngày đều làm đồ ăn thức uống cho y không trùng lặp nhau.

“Ta đưa cho cái vị ở cách vách một phần rồi.” A Ninh nói, “Hôm nay tinh thần hẳn tốt lên rất nhiều, ít nhất có thể tự ngồi dậy.”

Vị nằm ở cách vách chính là đại phu Tang Diên Niên. Hẳn ta bị thi thể của Đỗ Kinh dọa sợ không nhẹ, liên tục gặp ác mộng, ăn vào là nôn mửa, theo lời bá tánh trên núi thì rất giống mang quỷ thai. Vốn A Ninh không muốn quan tâm, sau lại thấy hẳn ta đáng thương, đành phải bớt chút thời gian nấu mấy chén thuốc trị chứng kinh sợ quá độ.

Liễu Huyền An không hiểu vì sao lại có đại phu sợ hãi thi thể, y cũng không muốn hiểu. Ăn xong bữa sáng hai người liền đi xem bệnh, trên khu đất trống, các bá tánh đã xếp hàng nghiêm chỉnh nói cười phớt nể vô cùng ngay ngắn trật tự.

Đào Hoa cũng ở đó, cổ trùng trong thân thể cô bé đã được lấy ra, nhưng vì tuổi còn nhỏ nên Liễu Huyền An cố ý giữ lại trên núi thêm một thời gian, chờ dưỡng tốt bệnh rồi lại cho về. Cha mẹ Đào Hoa cảm kích thần y đương nhiên không hề ý kiến, rảnh rỗi còn chủ động lên núi hỗ trợ. Cô bé chạy tới chạy lui giữa đám người, chạy mệt rồi muốn quay về phòng ngồi cho mát, không ngờ lại đụng phải một người.

“Ái da!” Cô bé bị bật ngựa ra sau.

“Cẩn thận.” Người nọ giữ chặt Đào Hoa lại.

Đào Hoa loạng choạng đứng thẳng, ngẩng đầu trông thấy hóa ra là Tang đại phu trong thành, cô bé từng theo cha ra cửa hàng mua thuốc, có biết người này.

“Tang đại phu.” Bé con chủ động chào hỏi, “Bệnh của ngài đã tốt lên chưa?”

Tang Diên Niên bị đũa trẻ hỏi đến nóng mặt: “Tốt rồi.” Lại hạ giọng, “Mọi người đều biết ta bị bệnh?”

“Ừm, ai cũng biết.” Đào Hoa nói, “Mọi người vẫn đang nói đấy.”

“Nói...” Tang Diên Niên vốn muốn hỏi mọi người nói cái gì, nhưng trong lòng hiểu rõ chắc chắn không phải là lời hay, liền vội cắt ngang câu chuyện, “Người đi chơi đi, ta qua bên đó nhìn xem.”

Hắn ta cố ý sửa sang lại áo mũ rồi mới đi ra khu đất trống. Bá tánh ở trước mặt không ai giấu cợt, là vì mọi người đều biết Tang Diên Niên sĩ diện, hẹp hòi lại thích trả thù vật, không muốn tự nhiên gặp xúi quẩy cho nên thái độ ai cũng hữu hảo: “Tang đại phu tới rồi.”

Tang Diên Niên đứng bên cạnh Liễu Huyền An, nhỏ giọng: “Ta tới hỗ trợ.”

Liễu Huyền An nói hắn tự kê ghế ngồi xuống: “Tang đại phu cứ ngồi xem một lát đi, ta vừa lấy trùng vừa giảng giải cho người nghe.”

Tang Diên Niên liên tục gật đầu: “Được”

Hắn ta âm thầm hạ quyết tâm, lần này phải nhanh lấy lại mặt mũi mới được.

.....

Phủ nha dưới chân núi.

Mẹ của Đào Hoa tặng một lồng hấp bánh gạo củ mài nặn hình con thỏ, trên đỉnh đầu còn vẽ hoa mai đỏ nhìn hết sức đáng yêu, dặn dò mấy trăm lần muốn thần y phải ăn nhiều hơn một ít, kiện tì dưỡng dạ dày.

Trình Tố Nguyệt nghiệm xong độc, đang chuẩn bị sai người đưa lên núi lại bị Kiều Vương điện hạ cướp trên tay. Nàng vừa chuẩn bị ngựa vừa hỏi: “Gần đây Vương gia thích lên núi Đại Khám thế?”

Lương Thú đáp: “Phong cảnh đẹp.”

Trình Tố Nguyệt không hiểu, không phải chỉ là một ngọn núi trụi lủi thôi sao, tuy nói mùa hè hoa cỏ tốt tươi, nhưng mùi ngọn núi hết

tám ngọn đã tương tự như thế rồi, lấy đầu ra phong cảnh đẹp đáng giá đi một chuyến. Đã thế còn đi nhiều đến mức Huyền Giao chạy đến quen, tới đầu đường liền hất đầu một cái, ầm ầm rẽ vào khúc ngoặt nhanh như điện xẹt, không hề có một tia do dự.

Lúc này cũng y hệt, Trình Tố Nguyệt chưa thắng xong yên ngựa, nó đã đứng giậm chân lắc đầu thờ phì phì, thuyết minh hùng hồn cho cái gọi là “gấp không chờ nổi”, còn phun đầy nước miếng lên mặt Trình cô nương.

Trình Tố Nguyệt vỗ mông ngựa một cái, cười mắng: “Đồ đểu, trên núi không có vợ mày đâu, gấp gáp thế làm gì?”

Mắng xong quay đầu đã bắt gặp ánh mắt ngoài cười trong không cười của Vương gia nhà mình, tủy não tức khắc nổi lên từng trận lạnh lẽo, một thân da gà giữa ngày hè nóng bức.

Không hỏi, cũng không dám động đậy.

Lương Thú nhận hộp điểm tâm từ tay nàng: “Trừ mười ngày lương.”

“Hả?” Về mặt Trình Tố Nguyệt như đưa đám, “Lần tới ta không mắng nó là được chứ gì?”

“Không được.” Lương Thú xoay người lên ngựa, “Trừ cho nhớ lâu, lần sau không được ăn nói linh tinh nữa.”

“Nhưng mà...” Trình Tố Nguyệt trơ mắt nhìn Huyền Giao mang theo mười ngày lương của nàng càng phi càng xa, đau lòng lắm lắm, “Nhưng mà ta đã nói sai bao giờ đâu.”

Trên núi kia làm gì có vợ ai!

Con ngựa nhỏ của Liễu nhị công tử gần đây tâm tình không tốt lắm, bởi vì A Ninh muốn nó giảm béo cho nên cắt giảm không ít đồ ăn ban đêm. Lúc này nó đang ở trong chuồng ngựa nhấm nuốt cỏ khô nhạt

nhẽo, nghe thấy tiếng Huyền Giao hí vang ở nơi xa, mí mắt cũng không thèm chớp một cái.

Liễu Huyền An cũng nghe được tiếng Huyền Giao bèn đứng lên đuổi người, cho các bệnh nhân ở phía sau về ăn cơm trước, buổi chiều lại đến. Y trở về chỗ ở, quả nhiên trông thấy trên bàn nhiều thêm một hộp điểm tâm, rửa sạch tay mở ra, là một bầy thỏ con hết sức đáng yêu.

Lương Thú từ ngoài cửa tiến vào, trong tay còn xách theo một bầu rượu nhỏ rất thơm, bên trên dán giấy niêm phong đỏ.

Liễu Huyền An hỏi: “Trong thành có người thành thân à?”

“Ai lại thành thân vào thời điểm này, mua cái gì cũng không có, đồ ở tửu lâu còn không xếp đủ mười bàn.” Lương Thú nói, “Là rượu Thạch Hãn Hải chôn dưới gốc cây, lúc chất nữ nhà hãn thành thân có dùng một ít, chỗ này còn dư lại.”

“Hóa ra là Nữ Nhi Hồng.” Liễu Huyền An rót ra một chén nhỏ, “Ké chút không khí vui mừng.”

Lương Thú nhú mày: “Giọng sao lại khàn như vậy?”

Liễu Huyền An nhấp một ngụm rượu nhỏ: “Nói chuyện từ sáng sớm đến giờ. A Ninh trị hết chứng kinh sợ cho Tang Diên Niên, sáng nay hãn ta chủ động muốn tới hỗ trợ, ta kêu hãn đứng một bên quan sát, thuận tiện dặn dò những điểm cần chú ý khi lấy cổ trùng.”

“Nghe hiểu không?”

“Không.” Liễu Huyền An nói, “Ta không hỏi, nhưng nhìn sắc mặt hãn ta, chắc là nửa câu cũng không nghe hiểu.”

Lương Thú âm thầm lắc đầu, cũng tự rót cho mình một chén rượu.

Liễu Huyền An ăn xong hai ba cái bánh gạo, bụng no rồi lại bắt đầu nhớ về cảnh trong mơ đêm qua.

Lương Thú hỏi: “Đang nghĩ gì thế?”

“Hả?” Liễu Huyền An chợt dạ hoàn hồn, “Không có gì.”

Lương Thú nói: “Nhìn không giống như là không có gì.”

Liễu Huyền An mạnh miệng: “Đúng là không có gì.”

Thật ra miễn cưỡng thì cũng có.

Y do dự mãi, lại véo một miếng bánh gạo, giả vờ lơ đãng mở miệng: “Ta có một vị bằng hữu.”

Lương Thú cười: “Ừ, người có một vị bằng hữu, rồi sao nữa?”

“Sau đó hẳn luôn tắm rửa, lần nào cũng tắm rất lâu.” Liễu Huyền An hỏi, “Vương gia cảm thấy lý do là gì?”

Lương Thú nhìn chén rượu trong tay: “Có lẽ hẳn cảm thấy tội nghiệt trên người mình quá nhiều, sát khí quá nặng, cho nên muốn thanh tẩy bớt.”

Liễu Huyền An không ngờ đáp án lại là như thế, nhất thời sững sốt.

“Không đúng sao?” Lương Thú nhìn hẳn, “Hoặc có thể là nguyên do khác, tóm lại nếu một người cảm thấy bản thân sạch sẽ thì sẽ không đi tắm.”

Liễu Huyền An không nói gì nữa.

Một lát sau, Lương Thú đột nhiên vươn một ngón tay gõ lên trán y ba cái như đang gõ cửa.

Liễu Huyền An khó hiểu: “Vương gia làm gì thế?”

Lương Thú trả lời: “Kêu vị bằng hữu của người ra đây, đừng tắm nữa. Có vài thứ không bao giờ rửa sạch được, càng làm chỉ càng tăng phiền não mà thôi, chi bằng cùng chúng ta uống một ly.”

Liễu Huyền An nói: “Làm sao Vương gia biết — —” vốn y muốn hỏi làm sao Vương gia biết nhất định là một vị bằng hữu trong ba ngàn đại đạo, nhưng nghĩ lại thấy cũng đúng, bản thân mình ở hiện thực có bằng hữu nào đâu.

Lương Thú cười hỏi: “Ra chưa?”

Liễu nhị công tử nhắm mắt lại bước vào ba ngàn thế giới, dùng sức túm Kiêu Vương điện hạ ước sững từ dưới hồ lên, lại mặc cho hắn một chiếc áo choàng lớn.

“Ra rồi.”

Không chỉ ra rồi, còn bị nhét cho một vò Nữ Nhi Hồng và một chiếc bánh gạo con thỏ thơm ngọt, đạo đãi khách cực kỳ chu đáo.

Lương Thú giơ chén rượu lên chạm vào không khí một cái: “Vây mời hắn uống rượu.”

Liễu Huyền An cũng bắt chước theo.

Hai người cứ như vậy người một ly ta một ly uống cùng Kiêu Vương điện hạ ở một thế giới khác, chỉ có Liễu nhị công tử là tương đối mệt vì phải chạy qua chạy lại giữa hai đầu.

Bầu rượu hết rất nhanh, A Ninh ở bên ngoài nhắc nhở, nói các bá tánh đã lập đội xếp hàng nữa rồi.

“Đi thôi.” Lương Thú đứng lên, “Có rảnh hỏi xem vị bằng hữu kia của người thích uống rượu gì, lần sau ta lại tặng một bình.”

Liễu Huyền An đáp ứng: “Được.”

Y mở cửa nhìn Lương Thú rời đi. A Ninh nhỏ giọng hỏi: “Công tử, người với Vương gia nói chuyện gì mà nhìn cả hai đều vui vẻ thế?”

“Không có gì.” Liễu Huyền An làm bộ làm tịch xoa tay.

A Ninh cạ lời: “Nhưng công tử đang cười toe toét kìa.”

“Ày, thì là,” Liễu Huyền An dựa vào khung cửa suy nghĩ một lát, “Lần đầu tiên có người chịu uống rượu cùng bằng hữu của ta.” Tuy nói cho rạch ròi thì kỳ thật Kiều Vương điện hạ đang uống rượu với chính mình, nhưng hắn không biết mà vẫn tình nguyện cộng ẩm ba người. Đây là chuyện trước nay chưa từng có.

A Ninh lập tức xin: “Lần tới ta cũng muốn uống rượu với bằng hữu của công tử.”

Liễu Huyền An nắm mặt cậu: “Trước giờ sao ta chưa thấy ngươi nhắc tới chuyện này?”

A Ninh thật sự oan uổng, ai mà nghĩ được đám hiền giả chỉ tồn tại trong thế giới tinh thần của công tử còn có nhu cầu đối ẩm với người ngoài hiện thực đâu. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, thế giới của công tử đúng là càng ngày càng phức tạp, thêm hai mươi năm nữa không biết còn được sửa chữa thành dạng gì.

Ôi, nghĩ mà đau cả đầu.

Tâm tình Liễu Huyền An rất tốt, sờ sờ mặt cậu: “Đi, tiếp tục làm việc.”

“Này!” A Ninh vác hòm thuốc, lại dặn dò, “Chiều nay công tử cố gắng đừng nói nữa, nghe xem giọng đã biến thành cái gì rồi. Có nói tí mĩ hơn nữa vị Tang đại phu kia cũng không hiểu, đến bá tánh cũng nhận ra rồi, có vài người còn cười trộm sau lưng hắn ta đấy.”

“Vẫn nên giảng thêm một chút, dù sao cũng không mệt, hao phí cỡ hòng chút thôi.” Liễu Huyền An nói, “Tình nguyện học hỏi luôn là chuyện tốt.”

Kết quả ra đến tiền viện, người ta căn bản không có tới.

Không tới thì thôi, dù sao đối với những người ở đây, vai trò của vị Tang đại phu này không quá quan trọng. Liễu Huyền An pha cho mình một bình trà đười ươi*, tiếp tục giúp bệnh nhân lấy cổ trùng. Đào Hoa cũng mang theo một túi bánh gạo phân phát cho mọi người, phát đến cuối hàng, một vị đại thẩm ôm cô bé vào lòng: “Hôm nay sao trông mệt mỏi thế?”

*Hạt đười ươi: còn gọi là hạt ươi, hình dạng khá giống hạt hạnh nhân, to khoảng 1-2cm, vị ngọt, tính hàn, thông độc, mát gan, trị các bệnh nóng trong người như nổi mụn, nhiệt miệng, chảy máu cam, tiêu viêm. Điều trị bệnh viêm họng, ho lâu ngày, giúp tiêu đờm khi uống nước hạt ươi và ăn cả vỏ.

“Hơi nhức đầu ạ.” Đào Hoa yếu ớt trả lời.

“Ồi, sợ là cảm nắng rồi.” Đại thẩm xoa mồ hôi mỏng trên trán cô bé, “Đã nói đừng chạy chơi dưới nắng rồi, có phải trưa nay chơi nóng quá nên chui vào phòng lạnh cho mát không?”

Đào Hoa bị nói cho xấu hổ: “Ừm, lần sau không như thế nữa.”

“Lần sau lần sau, chỉ biết hứa suông thôi, chơi hăng vào là quên hết.” Đại thẩm cười đánh yêu cô bé một cái, “Mau về phòng nằm nghỉ đi, đừng chạy lung tung nữa. Chờ ta xếp hàng ra đằng trước sẽ hỏi thăm tiểu đại phu A Ninh lấy cho con chút thuốc uống, qua ngày mai là khỏi.”

Đào Hoa đáp ứng một tiếng, một mình trở về phòng ở, khéo thế nào lại đụng phải Tang Diên Niên đang ngồi gốc ven đường.

“Tang đại phu.” Cô nhóc kỳ quái hỏi, “Vì sao ngài lại ngồi dưới đất?”

“Chỗ này mát.” Tang Diên Niên giơ tay gọi cô bé vào ngồi bên cạnh mình, “Sắc mặt kém thế, bị bệnh rồi à?”

“Ừm, Hoa thăm thăm nói ta bị cảm nắng, kêu ta về phòng ngủ.”

“Để ta xem thử.” Tang Diên Niên nói, “Không phải bệnh gì nặng, uống hai chén thuốc là khỏi hẳn.”

Đào Hoa ngoan ngoãn duỗi cổ tay ra.

Tang Diên Niên thử một lát, mào nhú chặt lại, hình như không quá giống mạch tượng cảm nắng bình thường.

Hắn ta cẩn thận nhớ lại cách phân biệt các loại bệnh trạng, gần như là dùng hết sức bình sinh đi nhớ, cuối cùng ngoài cảm nắng còn chẩn ra được một kết luận “đàm nhiệt tắc phổi, khí huyết không thông”, thờ phào một cái thật mạnh, liền kêu Đào Hoa trở về phòng nghỉ ngơi, mình thì vào dược phòng sắc thuốc.

Vừa sắc thuốc hắn ta vừa bất bình suy nghĩ, đại phu nhà ai lại tùy tùy tiện tiện biết giải cổ độc? Ngày thường không phải người ta luôn trị những bệnh tật đứng đắn như thế này thôi sao?

Tang Diên Niên tự mình bung thuốc vào phòng Đào Hoa.

Liễu Huyền An và A Ninh còn bận rộn ngoài tiền viện, không biết những chuyện đang xảy ra phía sau. Hoa thăm thăm xếp ở cuối hàng, chờ đến phiên bà trời cũng sắp sập tối.

“Đào Hoa bị cảm nắng?” Liễu Huyền An nhận bao vải, nói với A Ninh, “Người đi xem cho con bé đi, chỉ còn mình thăm thăm này, ta giúp bà ấy lấy cổ trùng là được.”

“Cũng được.” A Ninh tháo tạp dề, “Ta xuống bếp nấu một ấm nước để lát nữa công tử trở về ngâm tay.”

Hậu viện im ắng, bởi vì bá tánh khỏi hẳn xuống núi rất nhiều cho nên nơi này không còn bao nhiêu người ở, bây giờ là thời gian ăn cơm tối nên càng thêm trống vắng.

A Ninh gõ cửa phòng mấy cái, thấy không có tiếng trả lời bèn tự đẩy cửa: “Đào Hoa, mọi người đang ngủ sao?”

Màn giương không có động tĩnh.

“Đào Hoa?” A Ninh lại gọi một tiếng, không biết vì sao cậu cảm giác căn phòng này hơi âm u quỷ dị, có chỗ không đúng lắm.

“Đào Hoa!”

.....

Dưới chân núi, Lương Thú đang hạc sách rượu ngon ở chỗ Thạch Hãn Hải.

Thạch đại nhân đáng thương sắp khóc thành tiếng, không phải hạ quan không cho, là thật sự không còn nữa. Thứ như rượu, dù là bây giờ lập tức đi ủ, kiểu gì cũng phải chờ đến một hai năm nữa cơ mà?

Kiều Vương điện hạ thông thả nói: “Nhưng bốn vương muốn mời khách.”

Thạch Hãn Hải đã nghe những lời này đến mười mấy lần, lỗ tai sắp đóng kén. Ông ta tuyệt vọng nghĩ, không bằng Vương gia nếu ta lên luôn đi xem có đủ chiêu đãi khách quý của ngài không.

Hai người đang nói chuyện, Trình Tố Nguyệt đột nhiên vội vã chạy vào.

“Vương gia, Thạch đại nhân.” Nàng thấp giọng, “Trên núi xảy ra chuyện rồi.”

Chương 18: Trình Tố Nguyệt mang về mặt “Ta không hiểu, ta chấn động”

Đào Hoa nằm trên giường không nhúc nhích, sắc mặt tái nhợt, hơi thở mong manh.

Mẫu thân cô bé đã lập tức chạy lên núi, lúc này đang ngồi bên cạnh giường gạt lệ.

Hoa thẩm thẩm cũng luống cuống chân tay: “Sáng nay vẫn còn ổn, đến chiều hơi sốt nên nhìn uể oải một chút. Ta cho là nó bị cảm nắng nên kêu về phòng đi ngủ, chờ A Ninh đại phu rảnh rồi lại đi xem một cái, quay qua quay lại đã...”

“Trúng độc.” Liễu Huyền An đặt cổ tay Đào Hoa vào lại trong chăn, vạch mí mắt ra nhìn, “Hôm nay cô bé đã ăn gì?”

“Cơm tập thể, mọi người đều ăn giống nhau. Đúng rồi, có cả bánh gạo nữa, hay là bánh có vấn đề?”

Liễu Huyền An lắc đầu: “Có rất nhiều người đều ăn bánh, bao gồm cả ta. Không phải bánh gạo, cũng không phải do cơm tập thể, mọi người nhớ lại thử xem còn gì nữa không?”

“Đúng thật là không có.” Những người khác nhao nhao lên, “Điều kiện trên núi không thể như ở nhà, không có đồ ăn vặt linh tinh cho trẻ con, cũng không ai có khả năng tìm được đồ ăn thừa. Hay là Đào Hoa ham chơi, chạy ra ngoài ăn phải quả dại nấm độc gì đó?”

Đúng là có khả năng này.

Chỉ có mẹ Đào Hoa phản bác: “Nha đầu nhà ta không có thói quen ăn đồ bậy bạ bên ngoài, con bé bị ta và cha nó chiều đến kén ăn, hoa quả mua ngoài chợ về còn chê bai không thềm, lại thích sạch sẽ, làm sao có thể cho đồ linh tinh vào miệng được?”

“Nhưng cô bé quả thật đã trúng độc.” Liễu Huyền An nói, “Hơn nữa còn cực kỳ nghiêm trọng.”

“Hả?” Mẹ Đào Hoa nghe mà mềm nhũn cả người, suýt nữa ngã quy xuống đất. Hoa thắm thắm vội giữ nàng lại, vỗ lưng trấn an mấy câu.

Liễu Huyền An tiếp tục nói: “Muốn giải độc trước hết phải biết đã trúng độc gì, nếu không, chỉ căn cứ vào mạch tượng, ta không thể phán đoán cụ thể nguyên nhân.”

“Thế còn chờ gì nữa?” Khâu Đại Hưng tiếp lời, “Mấy người khỏe mạnh có sức lực theo ta cầm đuốc lên núi xem thử có thứ gì trông đẹp, ăn vào được, lấy hết về cho đại phu kiểm tra. Những người còn lại ngày mai cũng chia thành từng nhóm vào núi.”

Trước mắt chỉ có thể dùng cách này.

Đám đông tụ tập trong phòng không giúp được gì, còn chen chúc thêm phiền nên lục tục giải tán. Cuối cùng chỉ còn lại Hoa thắm thắm ở cùng mẹ Đào Hoa và A Ninh túc trực bên giường chăm sóc.

Liễu Huyền An ra cửa gọi Khâu Đại Hưng lại, kéo hắn đến một chỗ yên ắng dạo dò riêng: “Chỉ có mười ngày, trong vòng mười ngày nếu không thể tỉnh lại, cho dù tương lai có giữ được tính mạng, Đào Hoa cũng gặp nguy cơ phải nằm liệt trên giường cả đời. Ta quả thực không thể đoán ra chất độc nhờ bắt mạch, biểu hiện quá tầm thường, thế gian có ít nhất hơn một ngàn loại độc vật có khả năng tạo ra mạch tượng giống thế này, cho nên chỉ biết trông cậy vào chur vị.”

“Nghiêm trọng đến vậy sao?” Khâu Đại Hưng nghe mà lo lắng, “Được, mọi người ở đây đều nhìn Đào Hoa lớn lên từng ngày, ai

cũng quan tâm đến con bé. Chúng ta nhất định dốc toàn lực, sẽ xuất phát ngay.”

Liễu Huyền An gật đầu, định xoay người trở về đột nhiên lại thoáng trông thấy một bóng người trốn trong góc tối đen như mực. Y giật mình một cái, nhìn kỹ mới nhận ra là Tang Diên Niên.

“Tang đại phu?” Y hỏi, “Vì sao người đứng đó mà không nói gì?”

“Ta thấy Liễu thần y đang nói chuyện với người khác, cho nên mới không dám quấy rầy.” Tang Diên Niên đi ra chỗ sáng, “Đào Hoa thế nào rồi?”

“Không tốt lắm.” Liễu Huyền An ăn ngay nói thật, “Cô bé trúng độc, tính mạng bị đe dọa. Mọi người suy đoán có lẽ là ăn phải quả dại hoặc nấm độc bên ngoài. Tang đại phu là người địa phương, có biết trong núi Đại Khảm này có loại độc vật nào thường gặp không?”

“Không có.” Tang Diên Niên nói, “Ta rất ít tới đây.”

Liễu Huyền An vốn cũng không trông cậy có thể khai thác được gì từ đối phương, liền thuận miệng đổi đề tài: “Buổi sáng Tang đại phu nói muốn học giải cổ độc, sao chiều nay lại không tới nữa?”

Tang Diên Niên rũ mắt: “À, ta hơi mệt nên về phòng ngủ một giấc.”

Lúc nói lời này, bàn tay đang rũ xuống của hắn ta vô thức hơi nắm chặt. Sau khi Đào Hoa uống chén thuốc hắn sắc mới xảy ra chuyện, toàn thân co giật miệng sùi bọt mép, rõ ràng là dấu hiệu trúng độc. Tang Diên Niên bị dọa đến hồn phi phách tán, dùng sức lay nửa ngày không thấy Đào Hoa giãy giụa nữa, liền run rẩy thò tay để trước mũi cô bé xem thử, không còn hơi thở. Toàn thân hắn ta như bị sét đánh trúng, thất tha thất thểu vừa đi vừa ngã ra đến cửa, cuối cùng dứt khoát ném hết cục diện rối rắm này xuống, bỏ chạy lấy người.

Tang Diên Niên hỏi: “Đào Hoa có thể chống chọi được mấy ngày?”

“Nếu không tìm được nguyên do trúng độc, nhiều lắm mười ngày.”
Liễu Huyền An nói, “Nếu có thể tìm ra, có lẽ còn cơ hội cứu chữa.
Thời gian kéo dài càng lâu, não và nội tạng tổn thương càng nhiều.”

Tang Diên Niên gật đầu, không nói gì nữa.

Thuốc là hãn ta phối, đương nhiên biết rõ trong đó có những gì, nhưng chỉ là một ít dược liệu thanh nhiệt tán hỏa đơn giản thường gặp, sao có thể là chất kịch độc? Trong lòng Tang Diên Niên lo sợ, sau khi tách khỏi Liễu Huyền An, hãn ta thừa dịp không ai chú ý lại lần mò vào dược phòng, nương theo ánh đèn mỏng manh xem xét lại một lần nữa, hoàng liên, sài hồ, long đằm, thanh hồng căn, hắc hường, tửu đằng... Khoan đã!

Tang Diên Niên cảm thấy có chỗ không đúng lắm, ban ngày lúc lấy thuốc, hình như hắc hường không có đặt ở đây mà ở trong góc phía đông nam, còn nhét trên giá rất cao, người bình thường không thể với tới. Lúc ấy hãn ta còn bực bội một lúc, rõ ràng là dược liệu hay dùng chung với long đằm, vì sao lại đặt cách xa nhau như thế làm gì.

Hãn dựa theo ký ức tìm được ngăn tủ ban ngày mình mở ra, nghĩ sí, xà tiên, ngô vĩ câu, hắc... hắc mâu?

Tang Diên Niên dụi mắt, lại dí sát vào quan sát một hồi, thật sự là hắc mâu.

Chất kịch độc xếp ngang hàng với nọc rắn rất bạo, Liễu Huyền An dùng để tôi châm gấp trùng. Sáng nay hãn ta vừa nghe giảng xong, mỗi lần chỉ có thể dùng cây châm mảnh nhất chấm nhanh một chấm, nếu lượng hơi nhiều một chút thôi sẽ khiến bệnh nhân tê mỗi nửa người, đau đớn không chịu nổi.

Thế mà hãn ta lại xem nó như hắc hường thanh nhiệt, cho Đào Hoa uống nguyên một chén.

Đầu Tang Diên Niên rối như tơ vò, lung tung nhét đồ về lại chỗ cũ rồi vội vàng rời khỏi dược phòng. Giờ phút này hãn ta cực kỳ ảo não, vì

sao thời điểm bốc thuốc lại không xem xét cẩn thận hơn một chút, vì sao đã trông thấy vị trí cất chứa không hợp lý mà không suy nghĩ thử xem, thậm chí còn ảo não vì sao chiều nay mình lại ngồi ở ven đường rồi gặp phải Đào Hoa, lại vì sao nhất định phải sắc thuốc cho cô bé.

Hắn ta từng suy nghĩ, hay là cứ nói hết sự thật cho Liễu Huyền An đi, như vậy không chừng Đào Hoa còn có cơ hội cứu chữa. Kỳ thật hắn ta rất thích cô bé kia, hơn nữa cha mẹ Đào Hoa còn là một trong số ít nhà trong thành chưa từng khắc khẩu với mình.

Đi được hai bước chân, trong đầu Tang Diên Niên lại vang lên một giọng khác, vô dụng thôi, không cứu được đâu.

Hắc mâu là kịch độc, dù là thanh niên trai tráng cũng không chịu đựng được chứ nói gì đến một đứa bé. Mà nói thật, lỡ như mọi người biết chuyện mà Đào Hoa vẫn chết, quãng đời còn lại của hắn ta chẳng phải sẽ đeo thêm một tội nghiệt, vĩnh viễn bị bá tánh đay nghiến hay sao?

Tang Diên Niên lại do dự dừng bước, suy nghĩ nửa ngày, hắn ta nghiến răng nghiến lợi gior tay cho mình một cái tát, lại hung hăng giậm chân ôm đầu ngồi xổm xuống, ư a rên rỉ hồi lâu vẫn không có dũng khí đi tìm Liễu Huyền An.

Ở một đầu khác, Lương Thú đã mang theo vài người lên núi, thứ nhất để duy trì trật tự, thứ hai có thể đi xung quanh giúp mọi người tìm kiếm.

“Mấy ngày tới A Nguyệt sẽ ở trên núi.” Lương Thú nói, “Ngươi và A Ninh còn phải lấy cổ trùng cho bệnh nhân, không thể lo hết được. Nàng từng theo quân y học việc mấy ngày, hiểu đại khái chút y lý, hơn nữa càng thuận tiện chăm sóc bé gái hơn.”

Liễu Huyền An ngồi bên cạnh bàn xoa xoa thái dương đau nhức: “Ừm.”

Lương Thú rót cho y chén nước: “Ta có việc cần người xác nhận.”

“Ta biết Vương gia đang lo lắng chuyện gì.” Liễu Huyền An nói, “Không cần căng thẳng, tuy Đào Hoa có triệu chứng nóng sốt uể oải nôn mửa, nhưng con bé tuyệt đối không bị nhiễm ôn dịch, lần này là thật sự trúng độc. Đây không phải một đợt dịch mới, không có liên quan đến người trong thành Xích Hà, chỉ mình cô bé gặp chuyện không may thôi.”

Lương Thú nhẹ nhàng thờ ra: “Được.”

Hắn lại nói: “Không phải ta không tin người, chỉ là liên quan đến bá tánh, khó tránh khỏi phải điều tra rõ ràng cẩn kẽ.”

Liễu Huyền An buông chén xuống thờ dài: “Hy vọng đám người Khâu Đại Hưng có thể tìm ra nguyên nhân trúng độc sớm một chút.”

Bên ngoài, cả ngọn núi bị đèn đuốc chiếu sáng rực.

Trước nửa đêm còn rải rác, nhưng sau đó càng lúc càng có thêm bá tánh trong thành tập hợp lại, tự chia đội ngũ ra tìm kiếm theo từng khu vực. Ban đầu bọn họ tìm những thứ màu mè rực rỡ trông có thể ăn được, sau đó lại nghĩ, ai mà biết trẻ con tò mò nghịch dại sẽ nhét cái gì vào miệng đâu? Thế là đơn giản cứ thấy loại cỏ cây hoa quả lạ mắt nào đều hái về cho Liễu thần y xem. Bày đầy trên bàn hết chỗ phải bày luôn xuống đất, không chứa nổi nữa thì bày luôn ra sân. Tóm lại, ngày hôm sau Liễu Huyền An rời giường suýt nữa bị đồ vật ngổn ngang chắn đến không đi được.

Tuy rằng A Ninh hiểu phần thiện ý của bá tánh, nhưng vẫn cảm thấy mấy nhánh cây cao ngang đầu người này thật sự không cần lao lực khiêng về làm gì.

Hôm nay Lương Thú cũng túc trực trên núi, hắn nhìn một đống đồ vật lung tung trước mắt, trách mắng: “Hồ nháo!”

“Bọn họ chỉ quan tâm đến Đào Hoa thôi.” Liễu Huyền An mang bao tay lên, lần lượt lật xem từng thứ một.

Lương Thú nói: “Nếu quan tâm mà chỉ thêm phiền chi bằng đừng quan tâm, như vậy người được quan tâm càng dễ thờ hơn một chút.”

Liễu Huyền An cũng đồng ý với quan điểm này, nhưng bây giờ đồ đã dọn đến rồi, y chỉ có thể xem xét, xem xong lại chỉ huy Khâu Đại Hưng và A Ninh ném hết ra ngoài, cuối cùng chọn ra được một loại quả màu đỏ khá đẹp mắt.

“Là nó à?” Lương Thú hỏi.

“Xà đầu châu, đúng là có độc, nhưng trái này vị đắng chát, người bình thường tuyệt đối sẽ không ăn.” Liễu Huyền An cầm quả lên, “Hơn nữa độc tính không quá mạnh, cho dù Đào Hoa thật sự ăn nhầm, cũng phải ăn đến năm sáu cân mới có thể xuất hiện triệu chứng như hiện tại, cho nên cũng không thể là nó.”

Khâu Đại Hưng trơ mắt nhìn y ném luôn quả xà đầu châu đi, sốt ruột nói: “Trên núi đã không còn thứ gì khác nữa.”

Liễu Huyền An giải thích: “Nhưng xác thật không phải thứ này.”

Một vòng người xung quanh ngỡ ngác nhìn nhau. Cái gì cũng không đúng, vậy rốt cuộc Đào Hoa ăn phải thứ gì?

Khâu Đại Hưng thử hỏi: “Vậy để ta đi chỗ xa hơn tìm xem?”

“Không cần.” Lương Thú nói, “Đứa trẻ bảy tám tuổi không thể chạy quá xa, nếu tất cả đồ vật bên ngoài đều không đúng, vậy chứng minh thứ cô bé trúng độc không nằm ở bên ngoài.”

Không ở ngoài thì ở trong nhà. Đột nhiên Liễu Huyền An nhớ ra, chỗ này còn có dục phòng.

Lúc trước y không suy xét đến nơi đó bởi vì biết quá rõ bên trong có thứ gì. Đúng là có độc vật, nhưng tất cả đều được đậy kín cất giữ rất thỏa đáng, đặt trên giá cao, Đào Hoa tuyệt đối không với tới được — — Hơn nữa cô bé không ngốc, đang yên đang lành vì sao phải đi moi móc độc trùng cho vào miệng?

Nhưng bây giờ mọi khả năng đều đã bị loại trừ, còn lại đúng một cái, cho dù không tin cũng chỉ có thể là nó.

Liễu Huyền An và Lương Thú cùng đi vào dược phòng. Mỗi ngày độc trùng đều do A Ninh tự tay lấy ra, cậu kê thang leo lên tầng cao nhất, sau khi cẩn thận kiểm tra mới hoảng hốt nói: “Công tử, chỗ này thật sự bị người ta động vào!”

“Thiếu thứ gì?” Liễu Huyền An hỏi.

“Cái đó... không thể phát hiện được.” A Ninh khó xử, “Hộp đựng thuốc đặt liền kề nhau, động vào một cái, ba hàng năm tầng kế tiếp cũng xê dịch theo. Hơn nữa dư lượng dược liệu cũng không khác ngày thường, thiếu đi một hai phần thì không ai nhận ra nổi.”

Liễu Huyền An chỉ có thể cẩn thận chọn ra loại độc dược có khả năng gây ra triệu chứng tương tự như Đào Hoa, tổng cộng được tám loại.

Sau đó không có cách nào loại trừ thêm, cũng không thể thử giải mỗi loại độc dược một lần. Thứ nhất, cơ thể Đào Hoa không thể chịu nổi quá nhiều dược vật. Thứ hai, rất có khả năng thuốc giải của chất độc này lại là xúc tác cho độc dược kia. Thứ ba, không ai biết rốt cuộc cô bé đã ăn phải một hay nhiều loại. Cho dù Liễu nhị công tử có là thần tiên cũng không thể giải ra toàn bộ đáp án.

A Ninh leo xuống thang: “Nhưng tại sao cô bé bỗng dưng lại bị người ta cho uống thuốc độc? Ở đây ai cũng thích Đào Hoa, cha mẹ cô bé cũng thành thật chăm chỉ, rất được yêu mến.”

“Bụng người cách một lớp da.” Liễu Huyền An đứng cạnh bàn nhìn chăm chăm vào đồng độc dược trước mặt.

Lương Thú lên tiếng: “Ta có cách này.”

“Hửm?” Liễu Huyền An quay đầu nhìn hắn, “Vương gia có biện pháp?”

“Trước hết cứ làm cho Đào Hoa tỉnh lại.”

“.....”

Liễu Huyền An chán nản. Y chưa hiểu ý đối phương, vấn đề hiện tại còn không phải là Đào Hoa không thể tỉnh hay sao?

Lương Thú ghé sát vào tai y nói nhỏ mấy câu.

Liễu Huyền An nheo mắt: “Làm như vậy à?”

Lương Thú gật đầu: “Cứ như vậy đi.”

Liễu Huyền An nói: “Được, để ta thử xem sao.”

Y không kịp ăn cơm trưa, lập tức gọi A Ninh mang theo hòm thuốc đi qua phòng Đào Hoa.

Cô gái nhỏ nằm trên giường, tình trạng còn kém hơn cả hôm qua, mặt mày nhợt nhạt không chút huyết sắc. Trình Tố Nguyệt đứng lên: “Giữa chừng co giật hai lần, đúng lúc Tang Diên Niên có mặt nên châm cho cô bé vài cái, bây giờ đã đỡ sốt hơn một chút.”

“Trình cô nương vất vả cả đêm rồi, cô về nghỉ ngơi đi.” Liễu Huyền An nói, “Nơi này cứ giao cho ta, Vương gia vừa dạy ta một phương thuốc cổ truyền, để ta xem có hiệu quả không.”

Nghe thấy lời này, Hoa thẩm thẩm ở một bên lập tức vui vẻ lên tinh thần: “Thật không? Hóa ra Vương gia còn am hiểu y thuật?”

Trình Tố Nguyệt mang về mặt “ta không hiểu, ta chấn động” rất rõ ràng, Vương gia nhà ta biết phương thuốc cổ truyền từ bao giờ? Đến thuốc phong hàn có khi còn uống nhầm, thật sự có thể chữa bệnh cho người khác hay sao?

“Ừm.” Liễu Huyền An nói, “Tạm thời thử một lần đi.”

Y cho những người còn lại đi về hết, chỉ giữ lại A Ninh và mẹ Đào Hoa, liền bắt đầu thi châm.

Hoa thẩm thẩm là người nhanh mồm nhanh miệng, lại sùng bái mù quáng Kiều Vương điện hạ đại danh đỉnh đỉnh. Bà cảm thấy nếu đã là phương thuốc của Vương gia thì đảm bảo có tác dụng, nói không chừng còn là phương thuốc ngự y chữa trị cho các nương nương trong cung, vì thế càng vui mừng hơn, gặp ai cũng kể.

“Thật không?”

“Đương nhiên là thật rồi.”

Các bá tánh sôi nổi tụ tập trước cửa phòng Đào Hoa duỗi cổ hóng vào trong, đến thờ cũng không dám thờ mạnh.

Không biết đợi mất bao lâu, tiếng A Ninh từ trong phòng vọng ra: “Ồ, hình như sắp tỉnh thật rồi này!”

Tang Diên Niên đứng lẫn trong đám người đột nhiên mặt mũi trắng bệch, suýt nữa ngã ngối xuống đất.

... Sắp tỉnh rồi?

Chương 19: Bằng hữu nào đáng cho Vương gia phải thay y phục long trọng đến thế

Một lát sau, A Ninh từ trong phòng đi ra, tất cả mọi người vội vàng vây lấy cậu hỏi thăm tình hình Đào Hoa.

“Phương thuốc kia của Vương gia rất hữu dụng, bây giờ mạch tượng Đào Hoa đã vững lên nhiều.” A Ninh nói, “Nếu mọi việc thuận lợi, tối nay cô bé có thể tỉnh lại.”

“Cảm ơn trời đất, cảm ơn trời đất.” Hoa thắm thắm vui mừng lau nước mắt, “Ta biết mà, con bé kia mạng lớn lắm.”

Những người còn lại cũng cực kỳ phấn khích, tảng đá đè trong lòng hai hôm nay rốt cuộc đã đỡ xuống, lập tức bàn nhau chờ cho tất cả mọi người được xuống núi sẽ mở mấy bàn tiệc ăn mừng linh đình trong thành. Ổn ào một lúc, Hoa thắm thắm bắt đầu phất tay đuổi người, kêu bọn họ ra ngoài xa mà thương lượng, đừng đứng ở đây làm ồn người bệnh nghỉ ngơi.

Mọi người giải tán, chỉ còn mỗi Tang Diên Niên vẫn đứng ngăn người tại chỗ.

“Tang đại phu, đúng lúc quá.” A Ninh nói, “Công tử nhà ta mời ngài vào trong một chuyến.”

“Ta?” Trong lòng Tang Diên Niên hoảng hốt, giả vờ bình tĩnh hỏi, “Có chuyện gì sao?”

“Bệnh tình của Đào Hoa đã ổn định hơn nhiều, Tang đại phu có thể giúp trông chừng cô bé một lát không? Ta và công tử còn phải đi xem

bệnh cho những người khác, Trình cô nương và mẹ Đào Hoa cũng thức cả đêm rồi, cần phải nghỉ ngơi.”

“Đương nhiên, đương nhiên là được.” Tang Diên Niên vội vàng gật đầu, lại do dự mở miệng, “Đào Hoa thật sự sắp tỉnh rồi sao? Nhưng hôm qua mạch tượng con bé còn rất nguy kịch, mấy lần còn suýt tắt thở.”

“Ừ, đúng là sắp tỉnh rồi.” A Ninh nói chắc nịch, “Công tử nhà ta đã nói như thế, không sai được.”

Tang Diên Niên không hỏi lại nữa, chỉ đi theo cậu bước vào trong. Hắn ta trông thấy mẹ Đào Hoa và Trình Tố Nguyệt đang ngồi nói chuyện, sắc mặt nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Liễu Huyền An tránh ra một chỗ bên mép giường, nói với Tang Diên Niên: “Trước mắt không cần đặc biệt trông chừng, chỉ cần lưu ý xem có bị co giật không thôi. Còn nữa, nhất định không được để trúng gió cảm lạnh, nếu không toàn bộ công sức sẽ đổ sông đổ biển hết. Những thứ cần lưu ý chỉ có như vậy, nơi này tạm giao cho Tang đại phu nhé.”

“Được, Liễu thần y cứ đi đi.” Tang Diên Niên nói, “Ta sẽ chăm sóc tốt cho cô bé.”

Chờ Liễu Huyền An và A Ninh rời khỏi, Trình Tố Nguyệt cũng đỡ mẹ Đào Hoa sang phòng bên cạnh nghỉ tạm.

Bốn phía trở nên yên tĩnh, trên cửa sổ treo mấy lớp khăn vải dày chồng lên nhau, chắc là để chắn gió đồng thời chắn luôn ánh sáng, chỉ có mấy khe sáng lọt vào phòng chiếu lên đám bụi nhỏ bay lượn trong không khí.

Đào Hoa vùi người trong ổ chăn thoát nhìn gầy đến đáng thương, cũng yếu ớt tựa như một cánh bướm đầu xuân, chỉ cần một trận gió lớn cũng bị thổi cho mất mạng.

Tang Diên Niên lấy tay cô bé ra khỏi chăn, nơm nớp bắt mạch, nhận ra đúng là mạch tượng ổn định vững vàng hơn hôm qua rất nhiều. A

Ninh nói không sai, tình trạng Đào Hoa đang dần chuyển biến tốt đẹp, lúc nào cũng có khả năng tỉnh lại.

Sau khi cô bé tỉnh dậy sẽ lập tức nói ra sự thật, là bởi vì uống thuốc do hấn ta kê nên mới bị trúng độc suýt bỏ mạng, đến lúc đó...

Sống lưng Tang Diên Niên chột lạnh toát, không, không thể để chuyện này xảy ra được.

Trong phòng này ngoại trừ mình ra, không còn ai khác.

Mà Liễu Huyền An vừa nói nếu Đào Hoa bị trúng gió nhiễm lạnh, bệnh tình có nguy cơ chuyển biến xấu.

Sắc mặt hấn ta trắng bệch nhìn ra cửa sổ, trời bên ngoài đúng lúc nổi gió, ngọn cây đung đưa xào xạc, lá cỏ tung bay, đường chân trời cũng âm u hẳn đi.

Chắc là sắp có trận mưa to.

Tang Diên Niên nhìn chăm chăm vào Đào Hoa hôn mê bất tỉnh, ngực hơi phập phồng. Sau một hồi lâu, hấn ta nghiêng rặng như đã hạ quyết tâm, đột nhiên đứng lên chạy vội đến bên cửa sổ xốc màn vải, gió lạnh lập tức thổi ào ào vào phòng.

“Khụ.” Đào Hoa bị gió thổi ho khan mấy tiếng, lại yếu ớt kêu lên, “Mẫu thân.”

Chất giọng non nớt như mèo con lại tựa như móng vuốt dã thú sắc nhọn cào qua trái tim người trưởng thành. Sắc mặt Tang Diên Niên càng thêm tái nhợt, thầm nghĩ, ta đang làm chuyện gì thế này? Đã hại người một lần, giấu giếm được một lần, bây giờ còn muốn sát hại cô bé lần nữa sao?

Màn vải được thả xuống, đầu óc Tang Diên Niên vẫn chưa suy nghĩ kỹ vì sao mình muốn kéo màn lại, nhưng tay hấn ta đã vô thức buông lỏng. Hấn ta biết bản thân không thể làm được loại chuyện này, bị

động giết người vì sự vô tri và hèn nhát của bản thân đã là tội ác cực hạn trong đời hấn, thật sự không thể bước thêm một bước nữa xuống vực thẳm.

Hơi thở của Đào Hoa dần dần ổn định trở lại.

Ánh mắt Tang Diên Niên thống khổ, hấn ta không thể chịu đựng được tình cảnh sau khi cô bé tỉnh dậy sẽ nói ra toàn bộ chân tướng, nhưng lại không có dũng khí giết người. Hấn ta không biết rốt cuộc mình quá hèn nhát hay là vẫn còn sót lại chút lương tri y giả cuối cùng. Nhưng bây giờ chuyện đã không còn quan trọng nữa, giữa tương lai nhúng chàm giết người hoặc bị tổng giam, kỳ thật hấn ta còn một lựa chọn nữa, đó chính là xa chạy cao bay, vĩnh viễn rời khỏi nơi này đi đến tận chân trời góc biển. Dù sao hấn ta chỉ có một thân một mình, không có gì vướng bận lưu luyến thành Xích Hà, vì sao không thể đi?

Chủ ý đã định, Tang Diên Niên lập tức nhắc chân chạy ra ngoài. Ra đến cửa hấn ta dừng lại, đi vòng về bàn vôi vàng viết xuống phương thuốc và dược liệu hôm đó cho Đào Hoa uống, đặc biệt khoanh tròn hai chữ “hắc mâu”, sau đó gấp lại nhét vào tay cô bé rồi mới ra khỏi phòng.

Chờ cho hấn đi khuất, Trình Tố Nguyệt nhảy xuống từ xà nhà, mẹ Đào Hoa cũng xuất hiện, vôi vàng hỏi: “Ta thấy Tang đại phu đi ra rồi, thật sự là hấn sao?”

“Người trông Đào Hoa, ta đi tìm Liễu nhị công tử.” Trình Tố Nguyệt nắm phương thuốc trong tay, “Lần này có lẽ là thật sự được cứu rồi.”

.....

Tang Diên Niên cưỡi ngựa tức tốc phóng về hướng thành Xích Hà, gió thổi vào cổ họng hấn đến khô nứt, gương mặt bị cát đá cào xước cũng không dám dừng lại, sợ có người đuổi theo — — Sau khi tờ giấy trong tay Đào Hoa bị người ta phát hiện, bọn họ nhất định sẽ

đuổi theo. Nghĩ đến đây, hẳn ta lại vung roi cho ngựa càng chạy nhanh hơn.

Hắn ta vọt vào cửa thành, không quan tâm đến ánh mắt kinh ngạc của dân chúng hai bên đường, vất chân lên cổ về nhà thu dọn hành lý, chỉ lấy những vật đáng giá nhất nhét lung tung vào tay nải, nhưng bước chân ra cửa đã thấy quan sai phủ nha đã đứng canh sẵn bên ngoài.

Đầu gối Tang Diên Niên mềm nhũn, ngòi sọ luôn xuống đất.

Tất cả chấm hết rồi.

Hắn ta chỉ còn mỗi suy nghĩ này trong đầu.

.....

Liễu Huyền An tốn thời gian ba ngày, cuối cùng đã cứu được mạng cho Đào Hoa. Cha mẹ cô bé kéo tay y khóc lóc luôn miệng nói cảm tạ, chỉ thiếu nước quý xuống dập đầu. Lương Thú xách theo một bọc điểm tâm lên tiếp viện thì bắt gặp một màn cảm động này, Liễu nhị công tử thoát nhìn không quá tình tảo, hai mắt mơ màng đứng yên tại chỗ, mặc cho người nhà bệnh nhân kéo tay nói đủ lời tăng bốc “Hoa Đà tái thế” rồi “đệ nhất thiên hạ”.

Liễu Huyền An: “Ừ ừ ừ, đúng lắm, đúng là như thế.”

Có thể nói là phát huy tối đa thủ pháp qua loa có lệ.

Lương Thú đuổi hai vợ chồng kia về, quơ quơ tay trước mắt y: “Tình lại đi.”

Liễu nhị công tử không muốn tình.

Lương Thú nói: “Có bánh đường này.”

Bánh đường cũng không muốn ăn, Liễu Huyền An thật sự quá mệt mỏi, mệt đến mức không quan tâm đến cái bụng đói meo, chỉ muốn

nhanh chóng chạy về giường đi ngủ. Vì thế Kiều Vương điện hạ lại được vinh dự mục kích một màn “chân nam đá chân chiêu, đi đường bằng cũng té ngã”, hấn đành xách cổ áo y lên, trước khi mặt tiên ngủ đáp xuống đất đã được kéo trở về.

Liễu Huyền An rụt cổ như con cá chạch, lại muốn ngồi xổm luôn xuống đất, hai mắt cũng nhắm chặt.

Nếu để người khác trông thấy cảnh tượng này sẽ vô cùng kinh ngạc, vì sao một quý công tử của Bạch Hạc Sơn Trang lại khăng khăng bất chấp nằm ngủ luôn dưới đất bẩn. Độ chấp nhận của Lương Thú ngược lại rất cao, nghĩ có lẽ trong ba ngàn thế giới kia, người này hẳn là cũng quen thói đi đến đâu nằm luôn đến đó.

Liễu Huyền An không nhớ rõ mình đã trở về phòng như thế nào, bước lên giường ra sao, tóm lại đến khi y tỉnh ngủ, trời đã hoàn toàn đen kịt. Trong phòng chỉ mở một ngọn đèn nhỏ, A Ninh ngồi dưới đèn đọc lại lá thư mình vừa viết.

“Công tử dậy rồi?” Cậu đứng lên rót một chén nước ấm bưng đến mép giường, “Có bánh đường, bánh bao, trong bếp còn đồ ăn Hoa thắm thắm để phần. Bà ấy cố ý hầm một nồi canh gà chỉ cho chúng ta và Đào Hoa ăn, người khác không có phần.”

“Người đi uống canh đi.” Liễu Huyền An đuổi người, vẫn chưa hết mệt mỏi, “Ta ăn cái bánh đường là đủ.”

“Được.” A Ninh lại nói, “Danh sách y thư ta đã liệt kê xong, tiền mua sách cũng giao cho Thạch đại nhân rồi. Nhưng Tang Diên Niên ở trong ngục có nghiêm túc học thật không? Lúc chưa phạm tội đã tệ đến thế rồi, sợ là phụ lòng tốt của công tử mất thôi.”

“Hắn không thể ngồi tù cả đời, tương lai sẽ được thả ra.” Liễu Huyền An xốc chân xuống giường, “Đưa sách hay không là ý của ta, có xem hay không là việc của hắn. Hơn nữa cuối cùng không phải hắn cũng để lại phương thuốc có hắc mâu đó sao? Coi như chưa phạm phải tội ác tà trời.”

Ngày hôm đó, sau khi phát hiện mấy hộp dược liệu bị xê dịch, người đầu tiên bị hoài nghi là Tang Diên Niên. Gia đình Đào Hoa sống lương thiện, khả năng bị cố ý đầu độc không lớn, vậy chỉ có thể là do kê thuốc nhầm. Người bình thường đương nhiên không rảnh mà tự kê đơn uống thuốc, nhưng nếu thuốc nhận từ tay đại phu thì lại là chuyện khác.

Lại kết hợp với tình tiết lúc ấy đúng là Đào Hoa đang sinh bệnh, suy luận này càng trở nên hợp tình hợp lý hơn.

Lương Thú nói: “Có lẽ hẳn muốn trị chứng cảm nắng, nhưng y thuật không tinh mới sắc ra một chén thuốc độc. Người chỉ cần thả tin tức nói Đào Hoa sắp tỉnh lại, như vậy thủ phạm nấp đằng sau sẽ sợ bại lộ hành vi, chắc chắn có hành động.”

Liễu Huyền An gật đầu: “Được.”

Quả nhiên Tang Diên Niên vì thế nên mới bị tra ra.

A Ninh hỏi: “Qua chuyện này, tương lai hẳn còn có thể tiếp tục hành nghề y nữa không?”

“Không biết.” Liễu Huyền An cắn một miếng bánh đường, “Nếu người tò mò, chờ thêm mấy năm nữa cho hẳn ra tù, lại sai người vào thành dò la là biết ngay.”

“Ta không rảnh rồi như vậy.” A Ninh lại nghĩ tới chuyện khác, “À đúng rồi, công tử, Vương gia nói ngài ấy sắp phải đi.”

Liễu Huyền An: “Khụ khụ khụ.”

A Ninh vội vỗ lưng cho y, ăn chậm thôi, chậm thôi.

“Đi?” Khóe mắt Liễu Huyền An bị ho đến ửng hồng, “Bao giờ?”

“Hai ngày nữa.” A Ninh nói, “Trình cô nương nói hôm nay Cao phó tướng đã áp tải lương thực vào thành, còn dẫn theo rất nhiều đệ tử

của Bạch Hạc y quán ở bên thành Thường An. Sau khi công tử dặn dò công việc còn lại trên núi là chúng ta về nhà được rồi.”

Liễu Huyền An: “À.”

Y lại thất thần cắn một miếng bánh đường, cảm thấy không có khẩu vị.

Không ăn nữa, không ngọt.

Mà ở dưới thành Xích Hà, Cao Lâm phong trần mệt mỏi đi vào phủ nha, đẩy cửa đã thấy Vương gia nhà mình đang dang rộng tay nhàn nhã đứng giữa phòng, để một đám tôi tớ vây quanh mặc áo mới.

Cao phó tướng: “.....”

Trình Tố Nguyệt ôm kiếm đứng bên cạnh nghiêng đầu giải thích: “Ngày mai Vương gia muốn mời khách uống rượu.”

Không biết bằng hữu thế nào mà đáng giá cho Vương gia phải thay trang phục long trọng đến thế, Cao Lâm bèn hỏi: “Nam hay nữ?”

Trình Tố Nguyệt đáp: “Ta hỏi rồi, Vương gia nói không biết.”

Cao Lâm: “Nam hay nữ cũng không biết, qua loa quá rồi!”

Trình Tố Nguyệt: “VẬY HUYNH ĐI HỎI ĐI.”

Hai người đang nói chuyện, Thạch Hãn Hải đã ôm một bình rượu từ bên ngoài đi vào.

Mặt ông ta như đưa đám, cũng xác thật là sắp khóc thành tiếng: “Vương gia, xin đừng bao giờ có lần sau.”

Cao Lâm chấn kinh: “Chuyện gì thế này?”

Trình Tố Nguyệt nhỏ giọng giải thích: “Vương gia lấy quyền thế chèn ép, cưỡng bách Thạch đại nhân đi đến nhà một lão tửu quỷ chín

mười tuổi trần lột rượu. Ta nhìn còn thấy sợ, huynh không biết đâu, ông lão kia thật sự già lắm rồi, râu dài đến quét đất, thế mà Vương gia còn đi cướp rượu của người ta. Ta cứ nơm nớp lo ông ấy kích động quá mà xỉu mất.”

Cao Lâm yên lặng dựng thẳng ngón cái, quá thiếu đạo đức, nhưng đúng là chuyện chỉ Vương gia mới làm được.

Rượu là rượu mạnh, qua một lớp giấy niêm phong vẫn ngửi được vị cay đến sắc họng xông lên. Lương Thú không biết tửu lượng của vị bằng hữu kia thế nào, nhưng hẳn cảm thấy nếu là Liễu Huyền An thì ba ly là gục rồi.

Có điều lúc này không thể tìm ra loại rượu nào tốt hơn, chỉ có thể chấp vá dùng tạm. Chờ tương lai gặp lại nhau ở thành Bạch Hạc hoặc ở Vương thành, bù đắp một vò rượu thơm ngon hảo hạng cũng không muộn.

Chương 20: “Ta nói, ta muốn đi Tây Bắc du ngoạn.”

Thời điểm Cao Lâm đi thành Thường An tìm Bạch Hạc y quán thì vẫn chưa biết chuyện cổ độc tác loạn, cho nên dựa theo nhu cầu “khống chế ôn dịch” mà mượn của chủ sự y quán gần một trăm đệ tử — — nhiều hơn cả số bệnh nhân còn lại trên núi Đại Khảm. Thấy các đệ tử nườm nượp lên núi cứu viện, Liễu nhị công tử lập tức biến về làm một con sâu gạo lười biếng nằm dài trên giường, không động đậy một ngón tay quý giá nào nữa.

Mấy ngày nay y thật sự rất bận, bây giờ gánh nặng trên vai được dỡ xuống, mệt mỏi cũng theo đó mà ào ào tuôn ra, cứ như bị một khối thép nặng trĩu đè lên tứ chi không thể cử động. Trời sập tối y đã đi ngủ, ngủ thẳng đến tối ngày hôm sau vẫn chưa tỉnh lại, giấc mơ cũng hỗn loạn mờ mịt không ra được một tình tiết hoàn chỉnh, chỉ nhớ rõ hình ảnh hồ nước trống rỗng dưới chân thác nước.

Hôm nay Kiều Vương điện hạ không đến.

Y suy nghĩ trong mộng, à, hình như hẳn đi tiêu cục rồi.

Vị khách đầu tiên bước vào ba ngàn thế giới, lúc đến không chào hỏi, lúc đi cũng không từ biệt. Liễu nhị công tử thoáng thờ dài, tuy đã quen một mình một cõi nhưng vẫn cảm thấy rất tiếc nuối.

Một trận gió nhẹ thổi qua, muôn ngàn cánh hoa bay phấp phới. Liễu Huyền An không nhớ rõ nơi này có cây hoa nào, y kinh ngạc ngẩng đầu lên, lại bị một luồng ánh sáng chói lòa chiếu thẳng không mở nổi mắt.

Lương Thú khơi ngọn đèn dầu trên bàn, phòng ngủ lập tức sáng rõ, mà Liễu Huyền An ở trong mộng cũng ngơ ngác bối rối, cho đến khi chớp mũi đột nhiên ngửa ngửa: “Hắt xì!”

Ba ngàn thế giới bỗng hóa thành cánh bướm Trang Sinh bay phần phật khắp bốn phương tám hướng. Liễu Huyền An bực chán ngồi dậy kinh ngạc nhìn người trước mắt. Đầu tiên y mơ màng nghĩ, không phải Vương gia đi tiêu cục rồi sao? Nhưng rất nhanh đã lấy lại phản ứng, trong mộng và ngoài đời không phải lúc nào cũng tương đồng, ở thế giới này hai người vẫn có thời gian nói câu từ biệt.

Vì thế tâm tình y tự dưng tốt lên hẳn.

Lương Thú khó hiểu: “Ngươi cười cái gì?”

Liễu Huyền An nghiêm túc đáp: “Không có.”

Lúc nói lời này y vẫn đang mặc áo ngủ, vạt áo khép hờ trước ngực lại được ánh đèn rót xuống một tầng kim quang. Dung nhan vốn xuất trần, lúc cười lên càng thêm vài phần ấm áp sinh động.

Lương Thú lăn lộn nhiều năm ở Tây Bắc, vùng đất đến hoa cỏ cũng thô chắc hơn những nơi khác mấy phần, tất cả đều phục vụ cho mục đích sinh tồn, cho nên hẳn rất ít khi lưu ý đến người hoặc vật xinh đẹp đơn thuần. Nhưng giờ phút này, hẳn chợt cảm thấy sự tồn tại của những thứ đẹp đẽ cũng không hẳn không có giá trị.

Liễu Huyền An nói: “Ta không cười.”

“Rời giường đi, ta mang rượu ngon đến, để ở ngoài rồi.” Lương Thú gập ngón tay gõ lên đầu y một cái, “Kêu vị bằng hữu của ngươi ra luôn.”

Kỳ thật hôm nay trong mộng không có Kiều Vương điện hạ, nhưng Liễu Huyền An cảm thấy không nói cũng không sao. Chỉ cần y không nói, Kiều Vương điện hạ ở hiện thực sẽ không biết, cứ giả bộ như ba người cộng ẩm là được.

Y tùy tiện khoác một chiếc áo choàng rộng màu xám vào người, tóc cũng không buộc chỉnh tề cứ thế đi dự tiệc. Lương Thú hoàn toàn không cảm thấy y hành xử thất lễ, hẳn đã hiểu sơ lược về thế giới trong đầu đối phương rồi. Trong 《Tiêu dao du*》 từng ghi lại một vị tiên nhân, da thịt như băng tuyết, thân thể như xử nữ, không ăn ngũ cốc chỉ uống gió sương, cưỡi rồng bay trên mây trắng chu du tứ hải. Mà một vị tiên nhân giống như vậy hẳn là sẽ không để ý đầu tóc y phục mình có đang chỉnh tề hay không.

*Tiêu dao du 逍遥游: một thiên trong Nam Hoa Kinh của triết gia Trang Tử

Lúc này đến phiên Liễu Huyền An hỏi: “Vương gia đang cười gì thế?”

Lương Thú rót rượu: “Lúc ta còn ở thành Nguyệt Nha đã từng cùng ăn cùng ở với các đệ tử Bạch Hạc Sơn Trang một đoạn thời gian. Lần đó chiến sự căng thẳng, ngoại trừ binh lính ra, đại phu là người bận rộn nhất. Nhưng cho dù bận họ có bận có vội thế nào, y quan trước sau luôn chỉnh tề sạch sẽ, áo có chấp vá cũng không thể nhìn thấy một sợi chỉ thừa.”

“Đó là do cha ta yêu cầu.” Liễu Huyền An giải thích, “Cha thường nói thân là đại phu nên chú ý sạch sẽ, bề ngoài sạch sẽ, tay chân sạch sẽ, tâm cũng sạch sẽ. Nếu lôi thôi lếch thếch đầu bù tóc rối, đến bản thân còn không chỉnh tề thì rất khó lấy được lòng tin của người bệnh.”

Lương Thú gật đầu: “Liễu trang chủ nói rất có lý.”

“Nhưng ta không phải đại phu, đêm nay cũng không phải xem bệnh cho Vương gia.” Liễu Huyền An nâng chén, “Đương nhiên có thể ăn mặc thoải mái.”

Lương Thú cười hỏi: “Thế bây giờ có thoải mái không?”

“Thoải mái.” Liễu Huyền An lại nhích ra sau một chút, tuy rượu khá mạnh nhưng dư vị rất tuyệt vời. Bên ngoài cửa sổ có gió thổi hoa bay, không khí tươi mát, khắp nơi yên tĩnh, đêm hè đẹp đẽ nhất trong trí nhớ cùng lắm chỉ đến thế này thôi.

Hơn nữa người ở đối diện còn là Kiêu Vương điện hạ, là vị bằng hữu mới không giống với những người bạn trong ba ngàn thế giới của y. Hắn không sùng vô vi mà tôn Thiên đạo, ngược lại hình như còn luôn nghịch Thiên đạo mà đi, dùng sức bản thân tự xoay chuyển càn khôn. Liễu nhị công tử cân nhắc, không biết mình có nên dựng một tòa cung điện riêng, hoặc một thế giới mới cho hắn hay không. Nơi đó không có rừng trúc tuổi xanh, nhà ngói trắng thuần, mà là kim bích huy hoàng tương tự như bộ y phục mà đêm nay đối phương mặc trên người, tỉ mỉ phức tạp, mỹ lệ xa hoa.

Lương Thú hỏi: “Đang nhìn gì vậy?”

Liễu Huyền An đáp: “Y phục của Vương gia.”

Y muốn nhìn nhiều thêm mấy lần nữa, tranh thủ lần sau mơ thấy.

Hai người uống non nửa bầu rượu Liễu Huyền An vẫn chưa say, tửu lượng tốt hơn Lương Thú suy đoán. Trước mắt cùng lắm chỉ là hơi ngà ngà, cả người càng lười biếng không muốn ngồi thẳng, vì thế Lương Thú liền mang y lên nóc nhà vừa nằm uống rượu vừa ngắm sao.

Ở Bạch Hạc Sơn Trang trước nay không có ai làm như vậy, thứ nhất mọi người không thể tùy ý bay lên nóc nhà, thứ hai, bọn họ sẽ luôn đồng thanh khuyên Liễu nhị công tử đừng nằm nữa, đứng lên hoạt động đi.

Nằm một trận, Liễu Huyền An lại hỏi: “Lần này Vương gia đi Vạn Lý tiêu cực có nguy hiểm lắm không?”

Lương Thú: “Không có.”

“A.”

Không có nguy hiểm thì sẽ không bị thương, không bị thương thì không cần đại phu.

Đầu tiên Liễu Huyền An cảm thấy, chuyện liên quan đến thảm án diệt môn tiền triều hẳn vẫn có chút nguy hiểm. Nhưng y lại mau chóng âm thầm khiển trách chính mình, đơn giản không muốn chia tay bằng hữu nên mới hy vọng đối phương gặp nguy hiểm, đây là suy nghĩ đê tiện tiểu nhân đến cỡ nào?

Lương Thú thấy y nửa ngày không nói chuyện, liền hỏi: “Đang nói chuyện với vị bằng hữu kia à?”

“...Ừ.” Liễu Huyền An lấy lại tinh thần.

Lương Thú lại hỏi: “Bây giờ hẳn còn tám nữa không?”

“Vẫn thế.” Liễu Huyền An hơi nhòe dầy, “Hắn đúng là đã giết rất nhiều người, nhưng ta luôn cho rằng hắn không để ý, thế nhân cũng nghĩ hắn không để ý.”

“Vậy đừng khuyên hắn nữa.” Lương Thú nói, “Ít nhất ở thế giới kia, hắn có thể rửa sạch huyết tinh trên người mình, không cần quan tâm đến ánh mắt thế nhân, cũng không cần đòi hỏi người ta thấu hiểu.”

Liễu Huyền An đáp: “Cũng được.”

Lương Thú nói: “Xem ra ngươi không hiểu hắn lắm nhỉ, vì sao hai người lại trở thành bằng hữu?”

Liễu Huyền An suy nghĩ một lát: “Ta cũng không biết, trước khi hắn tới không hề chào hỏi ta, cứ như vậy đột ngột xuất hiện, đuổi đi thì không hay lắm.”

Lương Thú cười lắc đầu, dùng ngón tay gõ lên trán y: “Có nghe chưa, người ta không chào đón ngươi kìa.”

“Không có.” Liễu Huyền An vội né tránh, không muốn để Kiều Vương điện hạ ở trong mộng nghe thấy câu này, nếu không lỡ về sau không chịu quay lại nữa thì biết làm sao?

Lương Thú cố tình muốn đuổi người: “Đi mau đi.”

Liễu Huyền An đành phải dùng sức tự bịt tai.

Hai người ngồi trên nóc nhà vừa uống rượu vừa đùa giỡn. Cao phó tướng và Trình cô nương ở đằng xa nhìn đến ngây người, đương nhiên chủ yếu là Cao phó tướng ngơ ngác. Hắn lén đi theo để rình xem thử rốt cuộc người nào mới đáng giá để Vương gia nhà mình ăn bận hoa hòe như thế, cảm thêm mấy sợi lông gà là lập tức lên sân khấu luôn cũng được. Thậm chí hắn còn luôn miệng hỏi muội muội thật sự ở đây không có cô nương nào sao? Có phải trong số các bệnh nhân có người mỹ mạo như thiên tiên, cho nên Vương gia liếc mắt một cái đã mất hồn?

Trình Tố Nguyệt phiền không chịu được, nữ nhân đến giờ phút này còn ở trên núi, người trẻ nhất đã bốn mươi ba.

“Cũng có khả năng đấy chứ.” Cao Lâm phân tích, “Muội xem, cô công chúa Phi quốc kia trẻ đẹp bao nhiêu mà Vương gia còn từ chối, không chừng ngài ấy thích các bà các cô trung niên còn phong vận thì sao.”

Trình Tố Nguyệt: “.....”

Nam giới các người đúng là khiến người ta phải bó tay.

Lúc này Cao Lâm thật sự buồn bực: “Không phải nói ba người cùng uống rượu sao?”

Trình Tố Nguyệt đáp: “Đúng vậy, ba người.”

Cao Lâm: “Hả?”

Hắn dụi mắt, cẩn thận quan sát nửa ngày: “Đâu ra ba người, không phải chỉ có Vương gia và Liễu nhị công tử thôi à?”

Trình Tố Nguyệt bày ra vẻ mặt khiếp sợ: “Còn một người nữa, huynh thật sự không nhìn thấy?”

Đúng là ta không nhìn thấy mà! Cao Lâm còn khiếp sợ hơn cả nàng!

Hai tay Trình Tố Nguyệt nắm chặt bả vai ca ca: “Huynh đừng làm ta sợ, còn có một cô nương mặc váy đỏ, trên đầu cài hoa phù dung ngồi giữa Vương gia và Liễu nhị công tử, xinh đẹp lắm. Huynh... không nhìn thấy?”

Cao Lâm hít sâu một hơi: “Giữa nơi núi cao rừng sâu này đâu ra cô nương. Không phải, muội nhìn thấy cô nương từ bao giờ?”

Đúng lúc này, Lương Thú và Liễu Huyền An lại nâng chén hơi chạm giữa không trung cứ như thật sự có người thứ ba ngồi ở đó, ba cánh tay, ba chén rượu. Hồn phách Cao Lâm quả thật sắp bay ra ngoài rồi, không rõ rốt cuộc bản thân mình có vấn đề, hay là trong thời gian này ở thành Xích Hà có thứ gì không sạch sẽ quẩn lầy ba người kia?

Trình Tố Nguyệt nhin cười, biểu cảm nghiêm túc vỗ vỗ vai hắn: “Ca, cứ tiếp tục xem đi nhé, ta về phòng ngủ đây.”

“Ngủ cái gì mà ngủ.” Cao Lâm giữ chặt nàng, “Muội cẩn thận kể lại đi đã, tất cả những chuyện xảy ra trong thành này... Đừng đi! Quay lại đây!”

Trình Tố Nguyệt lướt qua bụi cỏ, nháy mắt biến mất giữa núi rừng nhẹ nhàng như một con chim tước.

Cao Lâm không giữ được muội muội, đành quay đầu tiếp tục nhìn Vương gia nhà mình đang nói chuyện với không khí, tức ngực khó thở, hoài nghi nhân sinh.

Liễu Huyền An chỉ: “Đằng kia hình như có tiếng động.”

“Là A Nguyệt.” Lương Thú nói, “Không cần quan tâm.”

Liễu Huyền An vốn cảm thấy mình cũng nên mời Trình cô nương và Cao phó tướng uống một chén mới phải, dù sao cũng sắp từ biệt. Thế nhưng lúc này vò rượu đã rỗng không, có dốc nữa cũng không ra nổi một giọt.

Lương Thú hỏi: “Say rồi à?”

Liễu Huyền An đáp: “Vẫn ổn.”

“Từu lượng không tồi.” Lương Thú nói, “Sau này nếu gặp lại ở Tây Bắc, ta sẽ mời người uống loại rượu mạnh hơn nữa.”

Nói xong lại nhú mày: “Thôi vậy.”

Một mời một cự trong thời gian quá ngắn, thậm chí trong đầu Liễu Huyền An còn chưa kịp phác họa ra hình ảnh đại mặc, y rất không vui hỏi: “Vì sao?”

Lương Thú đáp: “Nếu người của Bạch Hạc Sơn Trang phải lên Tây Bắc nhất định là vì biên cảnh đại loạn, không phải chuyện tốt.”

Liễu Huyền An cảm thấy những lời này rất vô lý: “Vì sao ta nhất định phải đi cùng người của Bạch Hạc Sơn Trang, không thể du ngoạn một mình làm khách được à?”

Lương Thú ghé sát vào y: “Nói gì cơ, không nghe rõ?”

Liễu Huyền An cao giọng hơn một chút: “Ta nói, ta muốn đi Tây Bắc du ngoạn.”

Lương Thú nhìn hẩn cười: “Được, bao giờ đi?”

Liễu Huyền An: “.....”

Chura nghĩ ra.

Chương 21: Thảo luận về Thiên đạo còn chưa đủ thỏa đáng hay sao?

Liễu Huyền An chưa bao giờ đi xa nhà, thứ nhất là lười, thứ hai là vì không cần thiết. Y đã đọc qua gần ngàn cuốn địa chí rất dày, từ nam chí bắc từ đông sang tây, sông núi đồng bằng, phong tục tập quán từng nơi đều được nhớ kỹ trong lòng, chỉ cần nhắm mắt là có thể tự do tự tại muốn đi đâu thì đi, cần gì ngựa xe mệt nhọc đến tận thực địa kiểm chứng.

Từ thành Bạch Hạc đến thành Nguyệt Nha, dù phi trên tuần mã nhanh như chớp cũng phải mất gần hai tháng, hơn nữa nhất định Liễu nhị công tử sẽ không chịu nổi loại ngựa “nhanh như chớp” xóc đến hoảng hồn kia. Còn chưa bước chân ra ngoài, xoang mũi giống như đã bị cát sỏi hỗn loạn rót đầy, cay đến đau nhức cuống họng.

Cho nên vì sao vừa rời lại buột miệng thốt ra ý định đi Tây Bắc du ngoạn?

Có thể là vì uống quá nhiều rượu. Trước mắt Liễu Huyền An đang ở vào trạng thái nhập nhèm giữa hơi say và say thật, không quá tỉnh táo, mà y càng suy nghĩ càng mờ mịt hơn, vì thế quyết đoán đứng lên thông thả bước về hướng phòng ngủ — — hoàn toàn quên mất bản thân đang ở trên nóc nhà.

Y giẫm một chân lên khoảng không mà chẳng hề hoảng sợ, cứ thế thản nhiên rơi tự do xuống dưới, được Lương Thú xách lên cũng không thấy may mắn, ánh mắt lơ đãng bay lên những tầng mây và trăng sao trên trời, sau đó thờ dài một cái. Bầu trời thăm thẳm, là chính hay tà?

Lương Thú không rõ rốt cuộc người này làm sao bình an sống sót được đến hiện tại, cả ngày nếu không té ngã thì là nhảy lầu, thế mà vẫn chưa sứt sọ thiếu tay mất chân. Lúc này Liễu Huyền An còn bận cảm khái thiên nhiên uyên bác, y chấp tay sau lưng như đứng trên đỉnh thế giới, nhắm mắt nghe tiếng gió. Sau đó mở mắt ra... trông thấy Kiều Vương điện hạ.

Lương Thú buồn cười: “Đến tốc độ say rượu cũng chậm hơn người khác nữa à?”

Liễu Huyền An phủ nhận: “Ta không say.”

Sau đó thân thể mềm như bông trượt xuống đất. Lúc này Lương Thú không kéo nữa, muốn nhìn thử xem y định làm gì. Kết quả Liễu nhị công tử nằm dưới đất một chốc, có lẽ vì thấy lạnh, hoặc vì nền đất cứng, thế là lại lắc lư bò dậy mơ màng nhìn xung quanh, cuối cùng chân thấp chân cao đi loạn cả lên. Đi một ròi, y lại ngồi “bịch” xuống, bắt đầu luận đạo cùng Lương Thú.

Từ trạng thái trống rỗng hư vô trước khi vạn vật được sinh ra, cho đến đủ loại mâu thuẫn đối lập sau khi chúng hình thành. Phải chăng có thật sự là có, mà không thật sự là không, điều muốn nói ta đã nói rồi, thế nhưng điều ta nói có ý nghĩa thật chẳng?

Lương Thú gõ gõ đầu y: “Gọi một kẻ biết nói tiếng người ra đây.”

Liễu Huyền An lẩm bẩm một câu, người mù làm sao biết mặt mày mình có đẹp thật hay không.

Ý nghĩa là, dù sao người cũng không muốn hiểu, chúng ta không có gì để nói.

Lương Thú: “Vậy ta đi đây.”

Liễu nhị công tử kéo ống tay áo người ta lại, nếu là ngày thường, kỳ thật y có thể chọn đại một vị bằng hữu từ trong ba ngàn thế giới ra nói chuyện, không nhất thiết phải là Lương Thú. Nhưng bây giờ y đã

uống say, thế giới trong đầu cũng say theo, hóa thành một vầng sáng bảy màu không cầm nắm được, cũng không bước vào được, chỉ đành phải liều mạng giữ chặt người duy nhất là Kiêu Vương điện hạ, khớp ngón tay bị nắm đến trắng bệch.

“Đừng đi.”

Lương Thú bị y kéo ngồi luôn xuống đất.

Liễu Huyền An thở ra một hơi thật dài, bày ra tư thế sắp sửa thao thao bất tuyệt.

Lương Thú nhắc nhở: “Nói mấy câu ta nghe hiểu ấy.”

Liễu Huyền An gật đầu, có thể.

Sau đó mở máy: “Phu đạo vị thủy hữu phong, ngôn vị thủy hữu thường, mọi người chỉ vì tranh giành một chữ “đúng” mà phân chia rất nhiều ranh giới. Bên ngoài Lục hợp, thánh nhân không bàn; bên trong Lục hợp, thánh nhân luận mà không nghị. Thánh nhân không để tranh luận trong lòng, thế nhân lại thích ba hoa tăng bốc rồi coi là diệu. Vương gia cho rằng vì sao?”

Lương Thú cảm thấy mình như được trở về những ngày còn nhỏ nghe thiên thư chỗ mấy lão già râu bạc. Từ lúc ấy hẳn đã không hiểu vì sao thiên hạ có thể nói tiếng người thành thứ không giống tiếng người như vậy, mở miệng y như thôi miên niệm chú. Không ngờ đến hiện tại còn được ôn lại ác mộng thêm một lần.

Liễu Huyền An công bố đáp án: “Đó là vì bọn họ không nhìn thấy sự quảng đại của “Đạo”!”

Lương Thú đè bả vai y lại: “Để ta đưa ngươi trở về phòng nghỉ ngơi.”

Nói xong, y bản thân sức lực lớn, không nói đến tiếng thứ hai đã khiêng người về phòng. A Ninh vội vàng đỡ công tử nhà mình, mà Liễu Huyền An thì vẫn lì lợm kéo ống tay áo Lương Thú làm đoạn vãi

chỗ đó như muốn rụng xuống. Lúc Kiều Vương điện hạ ra khỏi cửa thanh nhàn xa hoa, vô cùng đẹp đẽ quý giá, lúc này lại như vừa bị mèo cào toàn thân, vai áo xô lệch, chỉ vàng thêu trên cổ tay áo bung ra bay loạn thành một đống.

A Ninh vừa lúng túng vừa sợ hãi, nghĩ thầm làm sao công tử có thể mất mặt đến trình độ này. Cậu liều mạng muốn gỡ tay Liễu Huyền An ra, kết quả “xoẹt” một tiếng, ống tay áo Kiều Vương điện hạ đã đứt lìa nửa cái.

Liễu Huyền An nhét miếng vải kia vào trong ngực áo, thản nhiên bò lên giường ngủ.

A Ninh đã sắp khóc tới nơi: “Vương gia... Thường ngày công tử nhà ta rất ít khi uống say, đêm nay thật sự quá thất lễ với người rồi.”

Lương Thú cũng bị lẫn lộn đến toát mồ hôi. Tửu hậu của thứ rượu ông già chín mươi tuổi cất trong hầm còn mạnh hơn cả rượu Tây Bắc, có thể nói người già trước sau gì vẫn là người già, tuyệt đối không để lũ trẻ ranh khinh thường.

Liễu Huyền An bị vò rượu này thiêu cho mê sảng đến nửa đêm. Sáng sớm hôm sau đầu đau phát nứt, nằm trên giường ngẩn người nửa ngày chỉ có thể nhớ được câu “Đi Tây Bắc du ngoạn”. Còn sau đó xảy ra chuyện gì, Kiều Vương điện hạ rời đi lúc nào, y hoàn toàn không có chút ấn tượng, ký ức sạch sẽ còn hơn lấy nước rửa.

A Ninh đứng bên mép giường ai oán: “Tối hôm qua công tử uống say, kéo rách y phục của Vương gia rồi cất luôn miếng vải vào ngực, muốn cùng ôm đi ngủ.”

“Từ từ đã.” Liễu Huyền An xoay người ngồi dậy, “Ta muốn ôm cái gì đi ngủ, miếng vải hay là Vương gia?”

“Đương nhiên là miếng vải rồi!” Hai mắt A Ninh trừng to như mắt mèo, khiếp sợ nói, “Công tử còn muốn ngủ cùng Vương gia luôn á?”

“Ta không có.” Liễu Huyền An thở phào một hơi, lại nằm trở về, “Đau đầu quá.”

“Nếu như để trang chủ biết chuyện này, thế nào cũng xách gậy đi giáo huấn công tử.” A Ninh đắp khăn ướt lên trán y, “Ngày mai Vương gia và Trình cô nương phải xuất phát đi Vạn Lý tiêu cực rồi. Công tử nghỉ thêm một lúc đi, hôm nay chúng ta cũng xuống núi, thứ nhất là chào từ biệt, thứ hai công tử phải đi xin lỗi Vương gia, bồi thường tiền xiêm y. Tuy tám phần là Vương gia không lấy, nhưng lễ nghĩa nhất định phải làm cho đủ.”

Liễu Huyền An không để ý cậu đứng đông dài, rút miếng vải rách dưới gối đầu ra nhìn nửa ngày, thắc mắc không biết mình lấy thần lực ở đâu ra mà kéo rách cả y phục. Đầu y vẫn ong ong như cũ, không muốn nghĩ nhiều nữa nên lại trùm chăn ngủ tiếp. A Ninh thở ngắn than dài vì bộ dạng không tim không phổi của công tử nhà mình, may mà Kiều Vương điện hạ dễ nói chuyện, nếu không tối hôm qua cũng không biết phải xử lý thế nào.

Ngoài cửa sổ, các đệ tử của Bạch Hạc y quán vẫn không ngừng bận rộn, tiếng nói chuyện vụn vặt ào ào rót hết vào tai làm Liễu nhị công tử ngủ không quá sâu. Một khi ngủ không quá sâu liền dễ nằm mơ, thế là y lại chạy đến cái đầm dưới chân thác nước. Nhưng không biết vì sao, ngày hôm nay thời gian chạy đặc biệt lâu, chạy một lúc mà bốn phía vẫn còn sương mù lảng vảng, người đứng giữa màn sương càng thêm mờ mịt không biết phương hướng nam bắc đông tây.

Càng ngủ càng mê man.

Đến chiều, A Ninh bắt công tử nhà mình đứng bên mép giường, cố ý khoác cho y một chiếc áo choàng tương đối mới mẻ đẹp đẽ, lại chải chuốt tóc tai cho chỉnh tề. Tuy lần này ra ngoài không mang theo quần áo trang trọng, nhưng may mắn Liễu nhị công tử dung mạo đẹp, chỉ cần không phải áo quần rách rưới đầu bù tóc rối thì đã đủ để cảnh đẹp ý vui, có thể mang đi xin lỗi.

Xe ngựa thong thả đi trên đường núi, Liễu Huyền An uống trà ngân đan cất trong túi nước, cuối cùng cũng tỉnh táo lên một chút. Nhưng dù tỉnh rồi y vẫn không nhớ nổi những chuyện phát sinh tối qua, chỉ nhớ mang máng hình như mình cùng Kiều Vương điện hạ thảo luận một chút về Thiên đạo và nhân đạo. Như thế không phải thỏa đáng lắm sao? Cho nên mới cảm thấy không có chỗ nào không đúng.

A Ninh: “Hầy, không muốn nói nữa.”

Tình hình trong thành Xích Hà đã khác xưa rất nhiều. Về âm trầm tĩnh mịch sớm không còn nữa, sạp hàng hai bên đường đông vui tấp nập, tiếng xào nấu trong tửu lâu ồn ào náo nhiệt. Mấy đứa trẻ chạy trên đường bàn bạc xem nên mua que đồ chơi bằng đường nào mang tặng Đào Hoa, cô bé đã được cho xuống núi, hiện đang dưỡng bệnh trong nhà.

Liễu Huyền An thò đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, khóe mắt đột nhiên thoáng trông thấy ở một đầu khác rất xa, một đoàn người đang phi ngựa rất nhanh, đó là hướng đi ra khỏi thành.

A Ninh cũng nhìn thấy: “Công tử, hình như là đám người Vương gia! Đại thúc, phiền thúc đi nhanh một chút được không? Cảnh thận đừng đụng vào bá tánh.”

Xa phu đáp ứng một tiếng, vung roi cho ngựa chạy càng nhanh hơn, nhưng có nhanh thế nào cũng không thể đuổi kịp chiến mã. Chờ bọn họ đến được cửa thành, bụi mù bốc trên đường đã tan đi mất.

“Liễu nhị công tử?” Thạch Hãn Hải cũng đứng ở đó, trông thấy Liễu Huyền An liền vội vàng chào hỏi.

Liễu Huyền An nháy xuống xe ngựa, nhìn con đường trống rỗng ngoài cửa thành: “Bọn họ...”

Thạch Hãn Hải giải thích: “Sáng nay Vương gia nhận được một bức thư khẩn, hình như nhà tiêu cục nào đó gặp chuyện nhiễu loạn cho

nên phải chạy tới xem sao. Trình cô nương dặn ta chuyển lời cho công tử, ngày nào đó có duyên lại gặp mặt. À phải rồi, Vương gia còn để lại vài người hộ tống Liễu nhị công tử trở về Bạch Hạc Sơn Trang, lúc nào cũng có thể khởi hành ngay.”

Liễu Huyền An cực kỳ rầu rĩ, tuy y biết Lương Thú có việc gấp gáp phải đi, nhưng ngày mai mới đi và hôm nay đi rồi vẫn chệnh lếch rất lớn. Huống chi tối hôm qua y còn uống say, không biết giữa trận hò ngôn loạn ngữ đó có chen được vào một hai câu từ biệt trân trọng không... Tám phần là không có.

Y xoay người bước lên xe ngựa, dặn dò A Ninh: “Chúng ta cũng về nhà đi, ngay hôm nay.”

Thạch Hãn Hải vốn muốn giữ lại, nhưng ông ta cảm thấy tâm trạng Liễu Huyền An hình như không tốt lắm, liền thức thời không mở miệng nữa, chỉ đành chạy về phủ nha sai nha dịch đi chuẩn bị một cỗ xe ngựa tốt nhất lớn nhất. Cụ thể là lớn cỡ nào, nghe nói là loại xe thợ mộc từng dùng để chở tú quần áo.

Như thế mà Thạch đại nhân còn thấy áy náy không yên, luôn miệng nói xin lỗi. Vốn muốn chuẩn bị một chiếc lớn hơn nữa, nhưng thời gian gấp rút, vật dụng trong thành cũng không nhiều, thợ mộc vẫn còn trên núi Đại Khảm nên chỉ có thể lau chùi sạch sẽ chiếc xe này, lại trải chăn đệm mềm mại nhất bên trong.

A Ninh vội vàng nói: “Không cần lớn như vậy đâu.” Cái này quá lớn rồi!

Thạch Hãn Hải kiên trì: “Không, phải lớn. Đây là yêu cầu của Vương gia, ngài ấy nói lúc đến đây Liễu nhị công tử cưỡi ngựa cả đường, trở về phải được nằm. Ngoại trừ xe ngựa, còn có một ít trái cây điểm tâm và rượu, ta đã chuẩn bị xong, lập tức đưa tới ngay.”

Liễu Huyền An vẫn luôn nhốt mình trong xe nghe thấy xong, cuối cùng đã tình nguyện đứng lên thò đầu ra khỏi cửa sổ: “Thật không?”

Phải đi xem thử rốt cuộc là rộng đến cỡ nào.

Thị phạm định nghĩa “đoạn tụ” nghĩa đen...

Btw, mấy câu luận đạo là chém bậy đấy đừng ai tin nhớ =))

Chương 22: Nếu Kiều Vương điện hạ không phiền còn có thể tắm cùng cá Côn

Rốt cuộc xe ngựa lớn đến mức nào?

Dù bọn họ muốn dọn luôn một chiếc giường vào, tám phần cũng lọt. Liễu Huyền An chưa bao giờ thấy cỗ xe nào lớn như vậy, y bước lên xe xem xét một vòng, trông khá cũ, nhưng giữa vẻ cũ kỹ lại cất giấu một loại cố gắng “muốn cho nó mới thật là mới”. Có thể thấy Thạch đại nhân đã dốc toàn bộ sức lực trong điều kiện vật chất có hạn.

A Ninh ôm hành lý đi tới: “Công tử đang cười gì thế?”

Liễu Huyền An không cười cợt gì, y chỉ nhìn chiếc xe ngựa rồi cảm khái, có lẽ Kiều Vương điện hạ cũng khá quý trọng đoạn tình nghĩa này, sau đó nhớ lại những câu miêu tả tình bằng hữu của các thi nhân, ví dụ như “Đời người mấy dịp cười to, bên nhau đấu rượu ta say một hồi”, lại ví dụ như “Tương phùng khí phách vì quân uống, ngựa buộc dương liễu dưới lầu cao”, đều là những cảnh tượng vừa đẹp đẽ vừa hào hiệp, lòng tiếc nuối vì chưa được từ biệt cứ thế bị ý thơ hòa tan mất. Y ngồi trong xe ngựa mềm mại cẩn thận tính toán xem nơi nào trong thành Bạch Hạc có thể mua được rượu ngon, để ngày sau hai người gặp mặt lại say sưa một trận.

Chuyện thu dọn xe ngựa phải tốn thêm chút thời gian, Liễu Huyền An chờ đến nhàm chán đành cùng A Ninh đi thăm Tiểu Đào Hoa. Cô bé hồi phục rất nhanh, hiện giờ đang ngồi trong sân phơi nắng thuận tiện giúp mẫu thân sửa sang tư sọt. Trông thấy Liễu Huyền An vào cửa, cô bé vui mừng ném sọt đứng lên: “Liễu thần y.”

Mẹ Đào Hoa khó khăn lắm mới quần xong tơ, bây giờ lại bị làm rối một nùi. Nàng cười mắng nhóc con một câu rồi vội vàng xuống bếp chuẩn bị trà nước và gà nướng, nói là vừa lấy ra khỏi nồi. Mấy tên hộ vệ Kiêu Vương phủ cũng đi theo tháp tùng từ xa, thấy Đào Hoa vừa gặp đã nhào lên người Liễu Huyền An cười cong cả mắt như trăng lưỡi liềm, liền không nhìn được cảm khái, may mà ngày thường Liễu nhị công tử không thích ra ngoài, nếu ngài ấy chăm chỉ đi một vòng từ thành đông sang thành tây, có khi bé gái bốn tuổi đến thậm thẫm bốn mươi đều nhào lên người y hết cả, nam nhân khác làm gì còn đường sống nữa.

Nhưng kỳ thật Đào Hoa không muốn cưới mỹ nam, cô bé chỉ ríu rít luôn miệng hỏi chuyện học nghề y.

“Tương lai muội muốn làm đại phu à, tốt lắm.” A Ninh cười nói, “Bạch Hạc y quán ở thành Thường An có một phân quán, ba tháng sau sẽ mở cuộc tuyển chọn những đứa trẻ xấp xỉ tuổi muội vào học việc. Chỉ cần báo danh là có cơ hội được chọn, nhưng học y vất vả lắm đấy nhé.”

“Ta không sợ vất vả.” Đào Hoa nói, “Ta muốn trị bệnh cứu người giống như Liễu thần y và A Ninh ca ca.”

Liễu Huyền An cảm thấy bản thân mình không phải đại phu, càng không thể tính là thần y, nhưng cũng không sửa lời, chủ yếu là y lười giải thích. Xưng hô thôi ấy mà, không mất mát gì, gọi y là thần y tế thế cũng được, mà sát thần khát máu cũng xong, ai muốn gọi thế nào cứ tùy tiện gọi thế ấy.

Y cũng hoàn toàn không biết gì về trình tự tuyển chọn đệ tử của Bạch Hạc y quán, thậm chí nghe A Ninh nói qua một lần mới ồ lên, hóa ra là còn phải chọn. Trình độ hiểu biết này đương nhiên không giúp ích gì cho Đào Hoa, chỉ có thể dựa vào A Ninh, cho nên Liễu nhị công tử lại tranh thủ giờ phút rảnh rỗi bay vào cõi tiên. Trong ảo cảnh, y lấy ra một tấm giấy rộng đến vô tận, định bụng dùng nó vẽ ra

một tòa cung điện vô biên vô giới, tương lai đem tặng cho Kiều Vương điện hạ.

Liễu Huyền An dùng toàn bộ trí tưởng tượng lãng mạn của mình, cẩn thận hạ nét bút đầu tiên. Theo động tác của y, gạch đá kim quang lấp lánh và ngói bằng ngọc quý sáng ngời liên tục từ trời cao rơi xuống rồi hợp lại với nhau không một kẽ hở. Vòm mái cao chặn cả đường chim bay, hương thơm ngào ngạt tỏa khắp bốn phía, rồng vàng bay lượn quấn quanh cột trụ. Tòa cung điện hoa mỹ này dựng trên đỉnh núi, thậm chí bên trong còn có một hồ nước nóng to rộng như biển cả. Nếu Kiều Vương điện hạ không phiền, hẳn có thể tắm cùng cá Côn, bay ngang chim Bằng.

Liễu Huyền An khá hài lòng với khung cảnh ban đầu này, y chấp tay chưa đi được hai bước, đột nhiên bên tai truyền đến một tiếng “bịch”!

“Liễu thần y!”

A Ninh vội vàng đứng lên giơ tay che trước mặt công tử: “Người là người nơi nào!”

Hộ vệ Kiều Vương phủ cũng nhanh chóng chạy tới.

“Liễu thần y!” Người đến là một phụ nữ khoảng hai ba mươi tuổi, ôm theo một đứa bé trong lòng. Nàng quỳ xuống đất vừa khóc vừa nói, “Xin thần y giơ cao đánh khế, cho ca ca và tướng công nhà ta một con đường sống.”

Liễu Huyền An vừa từ cung điện trên giấy bay về thế giới thực, thình lình nghe phải câu này vẫn không hiểu gì cả. Y cảm thấy mình chưa từng đụng chạm đến người nhà cô ta chứ nói gì đến “giơ cao đánh khế”, liền gọi A Ninh nâng người đứng dậy.

Mẹ Đào Hoa dọn cho người phụ nữ một băng ghế, thấy Liễu Huyền An ngơ ngác không hiểu, cũng không tỏ vẻ cảm thông gì đành nhỏ giọng giải thích: “Chồng và ca ca của nàng ta từng chữa cổ độc trên núi Đại Khảm, tên là Tống Ma và Chu Dư Tiễn. Về sau không rõ tại

sao, bệnh chưa trị xong đã bị quan binh trói lại đưa xuống núi tổng giam, mấy hôm nay nghe nói đã bị sung quân đến mỏ đá làm lao dịch.”

A Ninh có chút ấn tượng với hai cái tên Tống Ma và Chu Dư Tiễn, nói với Liễu Huyền An: “Công tử, chính là đám lưu manh lần trước luôn ăn nói cợt nhả, bám đuôi chúng ta ngoài suối nước nóng. Ta còn buồn bực vì sau này không thấy tăm hơi người đâu nữa, hỏi Khâu đại ca, hắn cũng nói không biết.”

Liễu Huyền An nhìn về phía hộ vệ Kiêu Vương phủ.

Hộ vệ thấp giọng trả lời: “Là mệnh lệnh của Vương gia.”

Người phụ nữ kia vẫn đang than khóc kể lể, nàng ta không hy vọng quan phủ có thể thả người, nhưng năn nỉ thần y ít nhất hãy lấy cổ trùng ra khỏi người bọn họ, nếu không sợ là sống không nổi ba tháng.

Hộ vệ tiến lên hỏi: “Chúng ta có cần đưa công tử về phủ nha trước không?”

Liễu Huyền An đứng lên.

Người phụ nữ thấy y sắp đi mất thì cực kỳ cuống quýt, có thể bởi vì tuyệt vọng xen lẫn phần nộ, nàng ta hô to: “Chẳng lẽ tính mạng bá tánh bình thường trong mắt Vương gia và thần y chỉ rẻ rúng như con sâu cái kiến thôi sao?”

Liễu Huyền An không quay đầu lại, y bước ra khỏi ngạch cửa, nói với A Ninh: “Phân công hai đệ tử trên núi Đại Khảm đi mỏ đá lấy cổ trùng cho mấy người đó đi.”

A Ninh đáp ứng, chạy trước một bước về phủ nha tìm người.

Hộ vệ Kiêu Vương phủ ngơ ngác nhìn nhau, không đoán được tâm trạng Liễu Huyền An lúc này. Nhưng bọn họ nghĩ, có lẽ người làm

đại phu tâm địa luôn lương thiện, không quen cảnh giết chóc, thế nên lập tức chủ động giải vây cho Vương gia nhà mình: “Trên chiến trường, mạng một quân y đáng giá hơn một ngàn tính mạng tướng sĩ, mọi người đều cực kỳ tôn kính bọn họ. Vai trò của Liễu nhị công tử ở thành Xích Hà không khác gì các quân y ở đại doanh Tây Bắc, những người đó lại dám cả gan trêu đùa mạo phạm. Nếu ở trong quân thì đã sớm xử theo quân pháp, làm gì còn mệnh mà đi mò đá lao dịch.”

“Ta thấy người phụ nữ kia thật sự đáng thương.” Liễu Huyền An chậm rãi đi tiếp, “Nàng đã cầu xin, ta đành phải giúp. Chẳng qua lúc này ta cứu ca ca và tướng công nàng ta, tương lai vì thế mà tốt hơn hay tệ hơn, không ai nói trước được. Ta đoán đại để là về sau.”

Hộ vệ hỏi: “Vì sao?”

“Trên mặt, trên tay và trên cổ nàng ta đều có dấu sẹo cũ.” Liễu Huyền An nói, “Dấu vết nông sâu không đều, hẳn là do bị đánh nhiều lần.”

Hộ vệ lắc đầu: “Loại nam nhân này còn cứu chữa làm gì, nên đốt pháo ăn mừng mới đúng.”

“Mong muốn của mỗi người là bất đồng.” Liễu Huyền An nhìn những đám mây trôi nhẹ cuối chân trời, “Nàng ta cảm thấy tốt, thì đó là tốt nhất. Phận cô nhi quả phụ, lát nữa đưa cho người ta chút bạc vụn vậy.”

Hộ vệ lấy từ trong túi ra một thỏi bạc ném cho mẹ Đào Hoa, ra hiệu nàng đưa cho người phụ nữ kia.

Liễu Huyền An chặn lại: “Ý ta là lát nữa ta bảo A Ninh đưa.”

“Liễu nhị công tử không cần khách khí.” Hộ vệ nói, “Vương gia đã dặn dò, chặng đường này công tử có yêu cầu gì, toàn bộ đều tính cho Kiêu Vương phủ.”

Liễu Huyền An: “... Cũng được.”

Đến chiều, Thạch Hãn Hải đích thân đưa bọn họ ra khỏi thành.

Chiếc xe này quá lớn không thể đi đường núi, chỉ có thể đi trên đường cái quan, cho nên quãng đường về dài ra thêm một ít. Liễu nhị công tử cảm thấy không sao cả, về nhà nằm, ở trên xe ngựa cũng nằm, tuy về sau có hơi vất vả hơn, dễ đau lưng đau eo, nhưng may mắn không có cha ruột thỉnh thoảng xách gậy chạy tới mắng chửi. So sánh hai bên, cuối cùng eo đau vẫn tốt hơn là bị đánh.

Y quấn chấn thoải mái trở mình, tiếp tục ngủ.

Cứ như thế ngủ suốt một đường trở về thành Bạch Hạc.

Trong sơn trang hết thầy đều như cũ, Liễu Phát Thư dẫn theo Liễu đại công tử đi nơi khác chữa bệnh, mấy vị đường huynh đệ biểu tỳ muội cũng không ai ở nhà, chỉ còn mỗi Liễu phu nhân và Liễu Nam Nguyệt vui tươi hơn hờ chạy ra đón, lôi kéo y xoay một vòng, tốt lắm, không ốm đi, thân thể hình như còn rắn chắc hơn một chút.

Liễu phu nhân nhìn xung quanh: “Người hộ tống con về đâu rồi, vì sao không đón người ta vào nhà nghỉ ngơi?”

A Ninh có mời, còn mời hẳn ba lần, nhưng bọn họ nói phải sang chỗ Kiều Vương điện hạ, không thể trì hoãn một khắc, vừa buông hành lý đã vội vàng đi mất.

“Không sao.” Liễu Huyền An duỗi cái eo lười đi về lầu thủy tạ của mình, “Chờ Vương gia xử lý xong chuyện phiền toái sẽ quay lại Bạch Hạc Sơn Trang, đến lúc đó mời mọi người uống rượu nghỉ ngơi cũng không muộn.”

“Đợi chút!” Liễu Nam Nguyệt kéo tay y, “Không phải huynh nói Vương gia không muốn cưới ta nữa sao? Còn đến đây làm gì?”

“Không phải đi cưới muội.” Liễu Huyền An kéo ống tay áo khỏi tay muội muội, gõ gõ đầu nàng, cố ra vẻ bí mật.

Liễu Nam Nguyễn nhìn bóng dáng y thong thả bước đi, nghiêng đầu nói với mẫu thân: “Ca ca trúng tà rồi ư?”

Liễu phu nhân: “... A Ninh!”

Cậu người hầu chuẩn bị quét dầu lên chân bỏ chạy đành phải đứng yên tại chỗ: “Dạ!”

Cậu dựa theo lời dặn của Liễu Huyền An mà tường thuật lại toàn bộ những chuyện phát sinh trong chuyến đi. Thật ra không có gì lớn, chỉ đi theo Kiêu Vương điện hạ đến thành Xích Hà, đúng lúc nơi đó gặp họa cổ trùng, công tử liền điều động hơn trăm đệ tử từ y quán thành Thường An gần đó về chữa bệnh, chỉ thế thôi.

Liễu phu nhân oán trách: “Ai hỏi người chuyện cổ trùng đâu, ta đang muốn hỏi vì sao Vương gia đồng ý không cưới A Nguyễn nữa, Huyền An khuyên hẳn thế nào?”

“Không khuyên thế nào cả.” A Ninh nói, “Công tử chỉ nói ở Vương thành nhất định còn nhiều cô nương xinh đẹp, lại nói tam tiểu thư nhà chúng ta tính cách hoạt bát, Vương gia không thích ồn ào. Hẳn từng từ chối công chúa Phi Quốc chỉ vì ngại đối phương quá ồn.”

“Tốt, thế là tốt rồi.” Liễu phu nhân yên tâm, lúc này mới thả cho người hầu đi.

A Ninh chạy một đường về nhà thủy tạ, thấy công tử quả nhiên đã nằm dài trên trường kỷ, liền lay cho y tỉnh lại: “Ta đã nói theo những gì chúng ta bàn bạc rồi.”

Liễu Huyền An đánh cái ngáp: “Tốt lắm.”

Cậu đầy tớ ngồi xuống đất: “Nhưng ta vẫn có một chuyện không rõ. Công tử, vì sao người không nói chính mình đã chữa trị cho rất nhiều bá tánh, thậm chí còn là người phát hiện ra cổ độc? Nếu trang chủ và

phu nhân, còn có đại công tử biết được sự thật, nhất định sẽ cực kỳ vui vẻ.”

“Bởi vì phiền chứ sao.” Liễu Huyền An híp mắt, “Nếu nói ra lại phải giải thích rất nhiều chuyện, hơn nữa có khi bọn họ còn không hiểu ngay đâu, hỏi đông hỏi tây rất mệt.”

A Ninh chống cằm thờ dài: “Thôi vậy, nhưng ta vẫn thấy tiếc lắm.”

Liễu Huyền An lại không cảm thấy tiếc chỗ nào, y bò dậy khỏi trường kỷ: “Đi thôi.”

“Đi?” A Ninh khó hiểu, “Vừa trở về, công tử lại muốn đi đâu?”

Liễu Huyền An túm ngọc phiến đặt trên bàn, mở “phạch” ra một cái, bưng bưng hứng thú nói: “Chúng ta đi mua mấy vò rượu ngon.”

Chương 23: Hẳn thật sự là yêu, hoặc là quý

Diện tích thành Bạch Hạc không lớn, cũng không nằm ở vị trí giao thông đắc địa, nhưng bởi vì có Bạch Hạc Sơn Trang tọa lạc cho nên vẫn cực kỳ phồn hoa náo nhiệt. Thương nhân cả nước qua lại buôn bán, giá thuê cửa tiệm tấc đất tấc vàng, trình độ giao thoa văn hóa rực rỡ có thể sánh ngang với vương thành Mộng Đô.

Lúc này đang là giờ cơm chiều, bên trong tửu lâu khách khứa tấp nập, người kể chuyện ở trà lâu cũng chuẩn bị lên đài. Đường phố ồn ào nhốn nháo, còn có một đám văn nhân ngồi trên bồn hoa treu đùa ca cơ, dùng thơ phổ thành tân khúc rồi suy đoán xem bài nào sẽ lưu hành nổi tiếng toàn thành, mặt mày say rượu đỏ bừng như hổ phách.

Đó là cảnh tượng thường ngày ở thành Bạch Hạc, nhưng hôm nay lại có chút không giống lắm, chỉ bởi vì có người chọt hô lên một câu: “Liễu nhị công tử tới!”

“Ồi!”

Người hào hứng đầu tiên chính là đám ca cơ xinh đẹp, các nàng vội vã thả chén, đập chân trần giẫm lên gấm vóc vân sa, móng tay tô vẽ lộng lẫy nắm chặt rào chắn nghiêng ngả thò đầu ra ngoài xem. Những người khác cũng theo chân chen chúc đầy trên lan can, thậm chí trong đó có rất nhiều nam nhân thô kệch — — Không phải bọn họ muốn thưởng thức đệ nhất mỹ nam tử Đại Diễm rốt cuộc đẹp đến cỡ nào, chỉ thuần túy là xem náo nhiệt, dù sao mọi người đều đang trong cảnh ăn no rủng mỡ.

Liễu Huyền An bước vào một quán rượu dưới ánh mắt vạn chúng vây quanh. Chủ quán đương nhiên là kẻ có đầu óc, từ giây phút Liễu nhị công tử bước chân vào cửa, ông ta đã biết cơ hội phát tài của

mình đến rồi! Vì thế vội ra lệnh người làm đóng cửa lại, ngăn trở hết những ánh mắt tò mò bên ngoài, chỉ chuyên tâm phục vụ một mình y, lại không chê phiền toái mà dọn ra một lúc mười tám đàn rượu ngon quý nhất đất nhất. trong tiệm

Hương thơm nồng nặc xông thẳng lên đại não, Liễu Huyền An chưa uống mà đã ngà ngà say. Y cẩn thận nhắm nháp chọn lựa, cuối cùng chọn ra hai loại, một vò cay nồng như nắng gắt vùng Tây Bắc tung hoành trong cuống họng, một vò khác dịu nhẹ hơn, vị cũng ngọt hơn.

Ông chủ tiệm nhanh tay dán kín rượu lại: “Liễu nhị công tử không cần tự mình mang đi, ta sẽ sai người đưa đến tận Bạch Hạc Sơn Trang.”

A Ninh buồn bực hỏi: “Chỉ có hai vò rượu bé tí mà ông cũng chịu giao tận nhà?”

Ông chủ cười nói: “Vốn ta phải đi giao hàng tửu ngâm thuốc cho sơn trang, vừa lúc đi luôn một chuyến.”

A Ninh không hỏi nữa, trả tiền xong liền cùng Liễu Huyền An ra cửa: “Công tử, bây giờ chúng ta về nhà?”

“Không về.”

“Hả?”

“Lại đi dạo đi.”

Liễu nhị công tử xòe ngọc phiến, rất hứng thú đi từ thành đông sang thành tây, lại đi từ thành nam lên thành bắc.

A Ninh sợ đến ngáy người, về đến thành Bạch Hạc rồi, lại không cần vất vả khám bệnh nữa, vì sao công tử vẫn cần mẫn thế, đáng lẽ phải biến trở về thành con sâu lười đến mức ra sảnh ngoài ăn cơm cũng ngại mệt như xưa mới đúng chứ?

Liễu Huyền An đúng thật là không thấy mệt, y muốn xem thử trong mấy năm mình luôn đi vào cõi thần tiên này, thành Bạch Hạc đã có thay đổi ra sao, tương lai còn phải dẫn Kiêu Vương điện hạ dạo nơi này nơi nọ, làm hết phận sự hiếu khách của chủ nhà.

Sắc trời dần tối, từng ngọn đèn lần lượt sáng lên, cả tòa thành tỏa khói lượn lờ ấm áp, nheo mắt nhìn kỹ, trên dòng sông cũng dát đầy ánh vàng lấp lánh.

Liễu Huyền An chậm rãi kê danh sách ở trong đầu, phải đi đâu ăn cơm, đi đâu ngắm cảnh, thậm chí đã viết xong lịch trình du ngoạn cho cả hai người.

Mà cùng lúc đó, ông chủ quán rượu đã kéo theo năm xe rượu lớn kéo kệt đi đến Bạch Hạc Sơn Trang — — Bốn xe trong đó là hoàng tửu, xe còn lại chất đủ mười tám vò rượu ngon quý giá đắt tiền. Tuy Liễu nhị công tử chỉ chọn hai loại, nhưng không sao hết, mua hai tặng mười sáu.

Mọi người sôi nổi hỏi thăm: “Những loại này đều là rượu Liễu nhị công tử thích?”

Tiểu nhị nghe theo lời dặn của ông chủ, cất cao giọng trả lời: “Đúng vậy, mười tám vò rượu này đều được Liễu nhị công tử ném qua, ném xong lập tức thanh toán bạc.”

Cũng không tính là nói dối, đúng là có ném, có mua thật, còn tỉ lệ mua bao nhiêu, xê xích tí chút không thành vấn đề.

Mọi người sôi nổi chạy tới quán rượu tranh nhau mua loại y hệt.

Thơ ca thịnh hành toàn thành chưa kịp định ra, thế nhưng loại rượu được ưa chuộng khắp thành thì gần như biết chắc rồi.

Xe rượu vừa vào đến cửa chính Bạch Hạc Sơn Trang đúng lúc Liễu trang chủ từ nơi khác trở về. Ông nhìn một xe chất đầy bình rượu

hoa hòe lòn loẹt, nhúu mà y hỏi: “Mấy thứ này cũng là rượu ngâm thuốc?”

Tiểu nhị đầy mặt tươi cười trả lời: “Không phải, Liễu trang chủ, một xe này đều là rượu nhị công tử quý phủ vừa mua.”

Đầu tiên Liễu Phát Thư quay sang hỏi phu nhân: “Huyền An đã trở lại?” Ngay sau đó lại giận tím mặt, “Ra ngoài một chuyến chưa thấy tiến bộ chỗ nào, lại nhiều thêm một tật xấu rượu chè! Nó đâu rồi?”

Liễu phu nhân: “... Còn ở bên ngoài.”

Trong đầu Liễu trang chủ lập tức xuất hiện một loạt từ ngữ hình dung, ví dụ như chơi bời lêu lổng, chọi gà chọi chó, ăn chơi trác táng, con cháu bất hiếu! Mà Liễu Huyền An không biết trùng hợp đến mức nào, lại về nhà trong bộ dạng say khướt — — Không thể tránh được, tuy đã uống rượu từ nửa canh giờ trước, nhưng phản ứng say của y tương đối chậm.

“Nghịch tử!”

A Ninh mắt sắc thấy trang chủ sắp đi tìm gậy, bèn nhanh nhẹn kéo công tử choáng váng đến mềm chân chạy trốn như bay.

Liễu Phát Thư: “Quay lại ngay cho ta!”

Liễu Huyền An nhanh chóng chạy tọt về nhà thủy tạ của mình.

Toàn sơn trang gà bay chó sủa, người làm gia đình đều đứng một bên cười trộm.

Mà Lương Thú lại như đang ở một thế giới hoàn toàn trái ngược.

Từ thành Xích Hà đến Vạn Lý tiêu cực phải đi theo đường cái quan vào thành Vạn Lý. Mọi người liên tục đụng phải hai đoàn lưu dân, tuy số lượng không nhiều, nhưng theo lời bọn họ, nạn lũ lụt năm nay ảnh hưởng không hề nhỏ. Triều đình có cấp phát lương thực cứu trợ,

nhưng xuống đến từng người lại chẳng còn bao nhiêu, mọi người đành phải nghĩ cách tự tìm đường sống.

“Làm gì còn đường sống nào.” Trình Tố Nguyệt nói, “Nói đơn giản thì đi cậy nhờ thân thích, không có thân thích thì đổi sang nơi khác làm lụng kiếm ăn. Nhưng vùng lũ lụt ảnh hưởng không chỉ có ba năm tòa thành, mấy ngàn dặm đồng ruộng màu mỡ bị tàn phá, bá tánh chỉ có hai chân, có thể đi được bao xa.”

Cao Lâm âm thầm thở dài, ai cũng biết chuyện này cuối cùng phải đến tay triều đình giải quyết, phải tìm cách thay đổi tuyến đường sông chảy, là một công trình vĩ đại. Nếu thi công vào thời phồn hoa thịnh thế còn gây ảnh hưởng không nhỏ, huống chi Đại Diễm mới chỉ vừa thái bình trở lại — — chưa hoàn toàn yên bình hẳn, quốc khố đến tám phần vẫn không được lấp đầy.

“Vương gia!”

Đội ngũ đến được ngoài thành Vạn Lý, hai tên hộ vệ Kiêu Vương phủ vội giục ngựa chạy đến hội họp. Trước đây bọn họ được phái đến Vạn Lý tiêu cực theo dõi Hà Nhiêu, vốn tưởng chỉ là một nhiệm vụ tầm thường, kết quả còn bị bắt xem nguyên vớ tuồng âm mưu tình cảm luân lý bi đát, khiến các thanh niên trẻ tuổi sợ hãi đến không dám thành thân.

Lương Thú hỏi: “Chuyện là thế nào?”

“Hồi bẩm Vương gia, ngày đầu tiên chúng ta vừa vào thành đã bắt gặp Hà Nhiêu hẹn hò với đường chủ Hàn Tùng Đường.” Hộ vệ nói, “Bọn họ bàn bạc kế hoạch từng bước nuốt gọn Vạn Lý tiêu cực vào tay.”

Hàn Tùng Đường ở chốn giang hồ cũng coi như môn phái có uy vọng, đường chủ tên Hàn Tam Nham, bộ dạng xấu xí, lông tóc chỗ cần dài thì không dài, chỗ không cần thiết lại sum suê rậm rạp, toàn thân giống một trái cà tím bị gọt vỏ đỉnh đầu.

Cao Lâm buốt cả răng: “Vị Hà phu nhân kia đúng là không kén cá chọn canh.”

Muốn làm chao đảo một tiêu cục đúng là quá đơn giản. Đầu tiên Hàn Tam Nham chuẩn bị vài rương châu báu nghe nói là có giá trị liên thành, giao cho Vạn Lý tiêu cục áp tải. Thường Vạn Lý không dám làm ăn qua loa, đích thân đi áp tiêu, thế nhưng vẫn gặp nạn. Dựa theo quy củ, nếu hàng hóa bị tổn hại thì phải bồi thường cho khách dựa theo giá trị hàng. Thường Vạn Lý nhất thời không kiếm đâu ra số tiền lớn như vậy, Hàn Tam Nham liền kéo theo một đám người mỗi ngày tới cửa kêu gào mắng chửi làm cả tòa tiêu cục mù mịt chướng khí.

“Hà Nhiêu thì sao?”

“Vẫn luôn thổi gió bên gối khuyên Thường Vạn Lý thế chấp tiêu cục cho Hàn Tùng Đường.” Hộ vệ bấm báo, “Nội lực Thường Vạn Lý không thấp, chúng ta không dám tiếp cận quá gần, cho nên không nghe ngóng được nhiều lắm.”

Hộ vệ có thể theo hầu Lương Thú đều là cao thủ nhất đẳng, nếu đến cả bọn họ còn không thể tiếp cận, đủ để chứng minh công phu của Thường Vạn Lý có số má trong giới võ lâm Trung nguyên. Hơn nữa lần này là hàng hóa quan trọng, đương nhiên hẳn phải mang theo không ít tiêu sư, thế mà vẫn trúng kế mất hàng.

Trình Tố Nguyệt tò mò: “Lúc ấy các người cũng ở đây à, người cướp của hắn là ai?”

“Ta vẫn luôn đi theo Thường Vạn Lý, kẻ cướp là một nam nhân đeo mặt nạ. Hắn ra chiêu cực kỳ tà môn, còn cực nhanh, trong lúc giao đấu mặt nạ của hắn bị lật ra trong chớp mắt. Sắc mặt tái nhợt, mắt xéch hướng lên trên trông giống yêu hồ trong tranh vẽ, đại khái... mười sáu mười bảy tuổi.”

Trình Tố Nguyệt lấy làm lạ, mười sáu mười bảy tuổi lại có công phu cao cỡ này?

“Sau khi cướp xong thì sao?”

“Chúng ta mất dấu người đeo mặt nạ, nhưng đám tài bảo kia không bị hấn mang đi, mà được Hàn Tam Nham giấu trong một hang động hiểm trở trên núi.”

“Người đeo mặt nạ là ai mời đến?”

“Hà Nhiêu. Lúc trước bà ta vạch kế hoạch cướp tiêu, Hàn Tam Nham nói muốn cướp đồ trên tay Thường Vạn Lý không dễ dàng, Hà Nhiêu liền nói mình có một cố nhân công phu cực cao, đủ để đánh bại Thường Vạn Lý. Đúng lúc người này thiếu bà ta một món nợ nhân tình, không đủ để giết người, nhưng đủ để đi cướp của giạt tiền.”

“Vòng tới vòng lui, cuối cùng lại vòng về chỗ vị tiêu cực phu nhân này.” Trình Tố Nguyệt hỏi, “Vương gia, bước tiếp theo chúng ta nên làm gì?”

“Không cần âm thầm điều tra nữa, trực tiếp ném bà ta vào ngục.” Lương Thú siết chặt cương ngựa, “Đám của cải kia giấu ở đâu?”

Hộ vệ trả lời: “Cách nơi này không xa, gọi là đỉnh Lăng Vân.”

Nơi này là vùng núi cao, mà đỉnh Lăng Vân là nơi cao nhất, lại hiểm trở nhất. Hàn Tam Nham chọn nơi này giấu tiền đúng là tốn nhiều công sức. Theo lời hộ vệ mô tả, những người đó dùng mấy chục chiếc xe rùa nhỏ đẩy lên đẩy xuống vài chục vòng mới vận chuyển được hết của cải lên giấu trong hang động trên vách đá — — trừ phi Thường Vạn Lý được khai thiên nhãn, nếu không cho dù ông ta phát động toàn bộ người trong giang hồ cũng không chắc tìm lại đủ hàng hóa bị mất.

Bên ngoài hang động có không ít đệ tử Hàn Tùng Đường canh giữ, lúc này đang đứng ngáp dài. Trên núi thật sự không có gì tiêu khiển, thậm chí đến một tiếng động cũng không có, chim chóc bị kinh động

bay đi hết từ lâu, xung quanh trống trải đến đáng sợ. Ngoại trừ ăn rồi ngủ, bọn họ cũng không có chuyện khác để làm.

“Này, có khi nào nửa đêm đột nhiên xuất hiện hồ tiên nữ yêu gì đó mua vui cho huynh đệ chúng ta không nhỉ?”

Những người còn lại cười vang, chọc ghẹo người không phải thư sinh, việc gì phải bắt chước bọn họ một sách bày đặt hồng tự thiên hương. Nói một hồi, đề tài càng lúc càng hạ lưu, miêu tả mấy hành động dưới quần cực kỳ sống động, cứ như ngay sau đó thật sự sẽ có vài vị yêu tiên trên trời hạ xuống, nguyện không yêu vương hầu khanh tướng lại cố ý nhìn trúng đám người không tiền không thế diện mạo tầm thường bọn họ. Từ nay về sau ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng, còn có đại mỹ nhân ngoan ngoãn ở nhà sinh con nấu cơm mỗi ngày.

“Không cần xinh đẹp như thiên tiên.” Có người chép miệng, “Mắt quả hạnh, môi anh đào, da trắng, dáng người đẹp là được.”

Mọi người lại cười to một trận, đột nhiên bên ngoài vang lên một tiếng sấm.

“Đến rồi, hồ tiên đến thật rồi, còn không mau ra ngoài nghênh đón?”

Vừa nói xong, ngoài cửa động thật sự lóe lên một cái bóng, tươi cười trên mặt bọn họ tức khắc đông cứng lại, vội vàng đứng lên rút đao xoèn xoẹt.

Lương Thú chậm rãi bước ra khỏi bóng tối, sắc mặt lạnh lùng như sương. Trình Tố Nguyệt theo sau hắn, hai tay ôm kiếm: “Cho các người hai lựa chọn, một, lập tức thu dọn đồ đạc lăn xuống núi, hai, chết.”

“Làm càn!” bọn họ cảnh giác tụ lại một chỗ, nhìn vị khách không mời xuất hiện đột ngột như bóng ma, “Các người là người phương nào!”

“Ta đếm tới ba.” Trình Tố Nguyệt nói, “Một, hai, ba.”

Không ai nhúc nhích.

Trình Tố Nguyệt lùi ra sau một bước: “Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, ta kiên nhẫn giải thích cho rồi đấy.”

“Bắt bọn họ lại!” Một đệ tử Hàn Tùng Đường cao giọng hạ lệnh.

Bọn họ liền vung đao xông lên, tuy có kinh ngạc thật nhưng lại không cảm thấy quá sợ hãi, bên kia chỉ có hai người, chẳng lẽ lại thua... được sao?

Cả đám ngơ ngác nhìn người đứng trước mình phun máu tung tóe.

Lương Thú đẩy nửa thanh kiếm vào vỏ.

Trình Tố Nguyệt nhìn đám người nằm tứ tung la liệt, nói với phân nửa còn lại vẫn đứng được: “Muốn ta lặp lại lần nữa không?”

“... Tha mạng, xin tha mạng.” Bọn họ thật sự bị dọa đến ngốc. Chỉ một chiêu, hoặc nên nói là nửa chiêu, chỉ nửa chiêu đã giết được mấy chục người không một tiếng động. Hẳn thật sự là yêu hay quỷ, tóm lại là gì chứ không phải người bình thường, cũng không phải tiên nhân có lòng thương xót.

“Xuống núi.” Trình Tố Nguyệt ra lệnh, “Khiêng theo mấy thứ này, cùng ta đi Vạn Lý tiêu cực gặp mặt vị Hàn đường chủ nhà các người.”

Chương 24: Trên đời làm gì có đại phu nào khuyên người ta đi chết

Vạn Lý tiêu cục xây dựng uy vũ khí phái, ngoài cửa đặt hai con thú đá cực lớn, cửa chính sơn son đóng chặt. Thế nhưng đóng chặt rồi vẫn không ngăn được dân tình chen chúc bên ngoài nghe ngóng náo nhiệt, bên trong không ngừng vọng ra tiếng cãi cọ mắng chửi cùng đao kiếm va chạm. Dựa theo trình độ ồn ào này, nói không chừng ngay lập tức có một người văng ra khỏi tường viện cũng nên.

Thường Vạn Lý suốt đêm không ngủ, đến tờ mờ sáng mới chớp mắt được một lúc đã phải đối mặt với chủ nợ hung hăng kéo đến tận cửa, chỉ đành ép bản thân tỉnh táo rời giường.

Hà Nhiêu sửa sang quần áo cho ông ta, thờng ngắ than dài: “Tướng công việc gì phải tự làm khổ chính mình, chi bằng cứ tạm thời thế chấp tiêu cục cho Hà Tam Nham. Chúng ta sẽ không bị hấn đuổi ra ngoài, cứ tiếp tục kinh doanh như thường, chờ tích cóp đủ bạc lại chuộc trở về. Tiểu Thu đi áp tiêu sắp quay lại, để nó nhìn thấy trong nhà chướng khí mù mịt, đến lúc đó lại náo loạn một trận nữa.”

“Nói thì nhẹ nhàng lắm.” Thường Vạn Lý lắc đầu, “Tiêu cục làm mất hàng hóa, đến bất động sản còn phải đem ra bồi thường, sau này có ai dám buôn bán với chúng ta nữa. Vẫn nên nghĩ biện pháp khác đi.”

Hai người đang nói chuyện, sảnh ngoài lại bắt đầu la hét ầm ĩ. Hôm nay Hà Tam Nham đích thân tới cửa, gã ngồi trên ghế bát tiên, tay nhắc cái ấm tử sa, không biết khéo thế nào còn mặc nguyên một bộ áo tím, thoạt nhìn càng giống trái cà tím hơn. Trông thấy Thường Vạn Lý bước ra, “cà tím” lập tức bày ra biểu cảm khó xử, mở miệng

hăm dọa: “Thường Tổng tiêu đầu, hôm nay nếu vẫn không cho tại hạ một câu giải thích, Hàn Tùng Đường sẽ động thủ dọn đồ đấy.”

Advertisement

Bàn ghế đồ đạc trong Vạn Lý tiêu cục này dù có dọn đi hết cũng không bằng được một rương châu báu, mục đích chủ yếu là để ra oai sỉ nhục. Có điều Thường Vạn Lý là người đỏi lý trước, lại có cả một gia đình phải nuôi, bên trong nóng ruột cỡ nào cũng chỉ có thể cười giãng hòa. Hàn Tam Nham lại hạ quyết tâm hôm nay không chịu thua nhượng bộ nữa.

“Ra tay đi!”

Thường Vạn Lý vỗ bàn: “Ai dám!”

Đệ tử hai bên giương cung bạt kiếm, mắt thấy sắp nổ ra một trận ác chiến, lúc này một cái rương gỗ màu đỏ lớn đột nhiên từ ngoài cửa xoay vù vù như đá cứng lăn xuống vực thẳm, sau đó rơi “rầm” một tiếng xuống đất lún thành một cái hố, đồ đạc trong rương theo quán tính bị hất tung lên, toàn bộ đều là vàng bạc châu báu, trân châu lăn lông lốc, phi thúy lóe ánh quang.

“Họ Hàn.” một cô nương xinh đẹp từ ngoài bước vào, váy đỏ trường kiếm, nhẹ nhàng lên giọng, “Chỗ hàng ông bị mất là cái này đúng không?”

Chúng đệ tử có mặt nhìn nhau ngơ ngác, một là khiếp sợ lai lịch của nàng, hai là khiếp sợ nội lực — — Có thể ném bay một rương chứa đầy vàng bạc từ ngoài cửa vào trong nhà, công phu chắc phải rất cao? Thứ ba là hoảng hốt, tìm thấy châu báu rồi? Tìm được ở đâu?

Đáy lòng Hàn Tam Nham hơi hoảng loạn, trên mặt vẫn trấn định nhìn chằm chằm vào vị khách không mời mà đến, ấm tử sa nắm trong tay bắt đầu xuất hiện vết rạn: “Hay, hay thật, đã cướp tiêu nhà ta mà bây giờ còn dám đến tận cửa khiêu khích.”

Trình Tố Nguyệt phì cười: “Người bị dọa đến ngốc rồi, hay là không dự đoán được sẽ có ngày này cho nên mới nói sảng? Nếu ta cướp tiêu nhà người thật, giờ phút này không lo đi bán tháo của cải lấy tiền, còn phải lao lực đến tận đây chỉ để giáp mặt khiêu khích thôi à? Lạ ghê, người ngốc thật hay cho ta là đồ ngu?”

Sắc mặt Hàn Tam Nham xanh mét. Thường Vạn Lý lại như trông thấy cứu tinh, bước nhanh ra trước vui vẻ nói: “Cô nương tìm thấy chỗ hàng này ở đâu?”

“Cần gì tìm,” Trình Tố Nguyệt nhìn về phía đám người Hàn Tùng Đường, “Hay là các người tự mình nói đi?”

“Làm càn!” Hàn Tam Nham vung tay ném ấm trà, bên trong cất giấu mấy trăm cây châm mảnh như lông trâu lóe ánh xanh. Trình Tố Nguyệt sớm có phòng bị, lật tay quét kiếm bay sạch: “Cả ngày ôm theo một đồng châm độc trong người mà vẫn còn khẩu vị uống trà, không sợ chết không kịp ngáp sao.”

Hàn Tam Nham biết chuyện đã bại lộ, ác niệm hiện rõ nên ra tay toàn là sát chiêu, quyết tâm muốn đẩy dã nha đầu không rõ lai lịch này vào chỗ chết. Đệ tử Hàn Tùng Đường thấy thế cũng ào ào rút kiếm xông lên. Công phu Trình Tố Nguyệt không thấp, nhưng đối mặt với một đám nam nhân tung toàn ám chiêu lại khó tránh khỏi luống cuống. Tuy Thường Vạn Lý chưa hiểu rõ chuyện gì, nhưng mắt thấy nàng dần dần rơi xuống thế hạ phong cũng muốn ra tay tương trợ. Chưa kịp ra tay, Hàn Tam Nham lại như bị một lực mạnh vô hình đánh trúng, thân thể văng ra sau đập lên cột nhà.

Trình Tố Nguyệt nhân cơ hội quét một đường kiếm dọn hết đám đệ tử qua một bên, bước nhanh ra cửa gọi: “Vương gia.”

“Công phu chẳng tiến bộ gì cả.” Lương Thú bước vào trách cứ, “Trở về Tây Bắc tiếp tục luyện cho ta.”

Trình Tố Nguyệt sửa sang lại y phục trên người: “Vâng.”

Hàn Tam Nham nằm rên rỉ dưới đất, có vẻ như đã gãy mất mấy cái xương, không bò dậy nổi. Đệ tử Hàn Tùng Đường muốn chạy ra dìu gã, nghe một trận kêu rên thảm thiết cũng không dám động vào nữa.

Thường Vạn Lý tận mắt chứng kiến một màn Hàn Tam Nham như bị quỷ thần bóp cổ, còn đang mãi suy nghĩ xem trong giới võ lâm Trung nguyên có ai sở hữu nội lực khủng bố như vậy, đã nghe vị cô nương đối diện gọi một tiếng “Vương gia”, tức khắc kinh càng thêm kinh, nhất thời không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ trợn mắt nhìn thanh niên trẻ tuổi từ ngoài cửa đi vào: “Các hạ là...”

Trình Tố Nguyệt móc lệnh bài cữu long từ trong ngực áo ra.

“Kiêu Vương điện hạ.” Thường Vạn Lý trông thấy rõ ràng, cuống quýt quỳ lạy, “Không biết Vương gia đại giá quang lâm, nhà cửa hỗn loạn, thật là vạn phần thất lễ.”

“Đứng lên đi.” Lương Thú ngồi lên ghế, “Phu nhân nhà ông đâu, kêu bà ta ra đây, bổn vương có chuyện muốn hỏi.”

“...Thưa vâng.” Thường Vạn Lý hoài nghi trong lòng lại không dám nhiều lời, liền sai người đi Đông viện mời Hà Nhiêu. Nha hoàn vội vội vàng vàng chạy đi, lại học tốc trở về bẩm báo: “Tổng tiêu đầu, hình như phu nhân bỏ đi rồi. Trong phòng ngủ rất lộn xộn, toàn bộ trang sức châu báu đều bị mang đi cả.”

Sắc mặt Thường Vạn Lý trắng bệch: “Hà?”

Ông ta đích thân chạy xuống hậu viện xem, thấy tủ quần áo lẫn ngăn kéo đều mở toang, rõ ràng đã bị người khác vơ vét toàn bộ. Lúc trở ra sảnh ngoài, Cao Lâm đã kịp dẫn theo Hà Nhiêu về bẩm báo: “Vương gia tiên đoán như thần, bà ta đã sớm chuẩn bị xe ngựa chạy trốn, không đi qua cổng thành mà trực tiếp vòng lên đường núi.”

Kế hoạch phải nói là cực kỳ chặt chẽ, nhưng cẩn thận đến mấy vẫn có sai sót, cuối cùng bị Cao Lâm mang người chặn đường.

Thường Vạn Lý hô to: “Rốt cuộc chuyện này là thế nào?”

Hà Nhiêu không để ý gì đến ông ta, chỉ nhìn chăm chăm Hàn Tam Nham trong góc tường. Tính tình bà ta ác độc, lại ham hưởng lạc, vốn không có lòng bất khuất sắt đá gì cho cam, lúc này biết sự tình không thể giấu được nữa nên không buồn giấu giếm, chỉ lo lắng tìm người đổ tội thay, vì thế lập tức giơ tay chỉ: “Là hấn, toàn bộ đều do hấn sai khiến ta làm!”

Hàn Tam Nham đau đến không phản bác nổi, chỉ có thể há miệng thờ d.ốc.

Thường Vạn Lý run rẩy hỏi: “Thế này là có ý gì, A Nhiêu, người thông đồng với hấn lập kế hại ta?”

Hà Nhiêu quỳ rạp xuống đất, muốn biện giải thêm ít câu nhưng đã bị Trình Tố Nguyệt cắt ngang: “Được rồi, Thường Tổng tiêu đầu, việc nhà của ông đợi lát nữa rồi nói tỉ mỉ, bây giờ Vương gia có chuyện gấp cần hỏi. Chuyện liên quan đến vụ đại án ở kinh thành nhiều năm trước, Thường phu nhân, người muốn tự khai, hay là để ta thẩm vấn?”

Hà Nhiêu vừa nghe đã biết nàng muốn hỏi gì, chuyện quả thật không hề liên quan đến bà ta, lập tức đáp ngay: “Là Đại trại chủ và Phượng Tiểu Kim, chính bọn họ ra tay cướp số tiền bạc châu báu triều đình định dùng để mua lương thực!”

Thường Vạn Lý có nằm mơ cũng không ngờ được, mình tục huyền một cái lại tục ngay kẻ liên quan đến vụ trọng án triều đình, chỉ biết đứng ngẩn người, mắt nửa ngày vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Lời khai của Hà Nhiêu về vụ án không khác lắm so với cung khai của bọn cướp trên núi Phục Hồ. Phượng Tiểu Kim là con nuôi do Đại trại chủ nhặt về, lúc vào núi chỉ mới hơn mười tuổi, gầy yếu đến da bọc xương, tính cách không thú vị, trầm mặc ít lời, công phu lại không tồi, rất nhanh đã trở thành cao thủ số hai chỉ đứng sau Đại trại chủ.

Lúc ấy Hà Nhiêu là thị nữ của Đại trại chủ cho nên đã ở chung với Phượng Tiểu Kim một khoảng thời gian. Bà ta từng có ý lấy lòng đối phương nhưng không có kết quả, đến thân thể lai lịch cũng không cạy được một chữ, sau này mới nghe Đại trại chủ say rượu vô tình đề cập, nói Phượng Tiểu Kim có thù oán sâu đậm với một vị quan lớn họ Đàm, ở bên ngoài không sống nổi nên mới lên núi làm cướp.

Trình Tố Nguyệt nghe xong khế nhíu mày, một đứa trẻ mười tuổi thì có bao nhiêu bản lĩnh mà đi kết thù với quan viên triều đình? Có lẽ là ân oán từ thời cha chú để lại.

“Sau đó, hình như là năm sáu năm sau, Phượng Tiểu Kim cùng với Đại trại chủ đi cướp số bạc kia.” Hà Nhiêu nói, “Lúc ấy cả tòa sơn trại vui mừng hò reo, chỉ riêng Phượng Tiểu Kim lại không vui vẻ mấy, ta đoán hẳn ảo não vì chưa thể lấy mạng gã quan họ Đàm.”

“Sau đó hẳn bỏ đi?”

“Phải, bỏ đi, không cáo biệt bất kỳ người nào.” Hà Nhiêu nói, “Hắn đi được mấy tháng, cả nhà đại quan họ Đàm bị giết sạch, chúng ta đoán là do hắn làm.”

Trình Tố Nguyệt tiếp tục hỏi: “Sau đó thì sao, có gặp lại hắn nữa không?”

Hà Nhiêu hơi chần chừ: “Không, không ai gặp lại.”

“Tốt nhất người nên suy xét cho rõ rồi hãy trả lời.” Lương Thú từ trên cao nhìn xuống bà ta, “Bổn vương muốn tra lại bản án cũ, trước mắt người là manh mối duy nhất. Nếu ở đây vẫn nghĩ không ra, thế thì đổi chỗ khác tiếp tục nghĩ đi.”

“Nhưng ta thật sự không biết.”

“Cũng không gặp.” Thái độ Trình Tố Nguyệt rất tốt: “Nếu sau khi nghiêm hình tra tấn mà vẫn không ói ra thêm chữ nào, chúng ta sẽ tin

Thường phu nhân không biết gì hết. Nhưng quá trình có thể hơi máu me đau đớn, rất có lỗi, chi bằng ta nói xin lỗi trước ở đây nhé?”

Mặt Hà Nhiêu trắng như tờ giấy.

“Vương gia nhà ta giết nhiều người rồi, không phải ai cũng tội nghiệt đầy mình, luôn có một hai kẻ vô tội bị kéo xuống nước.” Trình Tố Nguyệt phũ tay đứng lên, “Ai kêu Thường phu nhân xui xẻo, người đâu, dẫn đi!”

“Ta đã gặp hần!” Hà Nhiêu hô thất thanh.

Trình Tố Nguyệt: “Ồ.”

Kiều Vương điện hạ tàn bạo vang danh cả nước, Hà Nhiêu thật sự sợ hãi, không chịu đựng nổi hăm dọa cuối cùng đành cắn răng nói: “Ta đã gặp Phượng Tiểu Kim, mới không lâu trước đây, ta tìm hần là để, để...”

Trình Tố Nguyệt thay bà ta nói nốt: “Để đi giết Thường Tiểu Thu?”

Thường Vạn Lý nghe mà biến sắc, đột ngột đứng phất dậy: “Cái gì?”

“Thường Tổng tiêu đầu không cần lo lắng.” Trình Tố Nguyệt trấn an, “Lệnh lang hiện tại đang rất tốt.”

Đúng là đang sống rất tốt.

Khang Thái y quán ở phía đông thành Bạch Hạc, một thiếu niên đang ngồi trong sân phơi nắng, đúng là Thường Tiểu Thu con trai Thường Vạn Lý. So với bộ dạng nửa sống nửa chết lúc ở ngoài thành, khuôn mặt cậu ta hiện tại có thể xem như hồng hào khỏe mạnh, chỉ là chân chưa khỏi hẳn, cảm xúc thoát nhìn cũng rầu rĩ u ám.

Thường Tiêu Hán đi ra đường mua điểm tâm, vừa vặn bắt gặp Liễu Huyền An.

“Thần y!” Ông ta cực kỳ vui vẻ, “Ngài trở về bao lâu rồi?”

Liễu Huyền An đang bận soạn lịch trình du ngoạn, đột nhiên bị người túm chặt ống tay áo, ngẩng đầu lên thấy là Thường Tiêu Hán, liền hỏi thăm: “Thiếu chủ nhân nhà ông thế nào rồi?”

“Khá hơn nhiều, đang ở Khang Thái y quán, Trương đại phu nói không còn nguy hiểm đến tính mạng, chỉ là... Hầy, chỉ là bị chút đá kích, cảm thấy bản thân quá hèn nhát vô dụng.”

Hai người vừa nói chuyện vừa cùng trở về Khang Thái y quán, Thường Tiểu Thu vẫn ngồi trong sân nhìn chăm chăm vào cái chân què, có lẽ là sợ sau này mình không thể đứng lên được nữa. Nghe thấy cửa viện có động tĩnh, cậu ta vẫn không nhúc nhích, đầu rử cơ hồ như muốn cắm luôn xuống đất.

“Thiếu chủ nhân.” Thường Tiêu Hán nói, “Sao lại ngồi dưới đất rồi.”

Ông ta tùy tay ném điếu tâm qua một bên, muốn nâng người dậy. Thường Tiểu Thu cứng đầu muốn tự mình đứng, đứng không vững lại lao đảo dựa vào tường, buồn bực nói: “Cái chân này mãi vẫn không tốt lên, ta sống còn có ích gì nữa, chi bằng chết cho xong.”

Liễu Huyền An nói: “Như thế cũng được.”

Thường Tiểu Thu không ngờ trong viện còn một người khác, giật mình hoảng sợ. Ngẩng đầu lên mới thấy dung mạo đối phương cực kỳ xinh đẹp, phong tư tuấn nhã tựa thần tiên, nhưng mở miệng nói chuyện lại không xuôi tai chút nào: “Cái gì gọi là cũng được?”

“Người nói không muốn sống nữa, ta nói như thế cũng được.” Liễu Huyền An giải thích.

Thường Tiểu Thu ghen hợm: “Người là ai?”

“Thiếu chủ nhân đừng lỗ mãng.” Thường Tiêu Hán vội vàng giới thiệu, “Đây là người đã cứu mạng chúng ta trên núi hoang ngoài thành, Liễu thần y ở Bạch Hạc Sơn Trang.”

Thường Tiểu Thu không tin: “Trên đời làm gì có đại phu khuyên người ta đi tìm chết?”

“Không phải ta khuyên người đi tìm chết, là chính người muốn chết.” Liễu Huyền An tự kéo ghế ra ngồi, “Tâm đã muốn chết, ta cần gì van nài khuyên bảo người sống, thứ nhất là rất phiền, thứ hai cũng chưa chắc có kết quả tốt. Cho nên chi bằng muốn chết cứ chết đi, dù sao con người ai cũng phải sinh phải tử, không coi là chuyện lớn.”

Thường Tiểu Thu: “.....”

Người mau đi ra ngoài đi!

Chương 25: Đổi sang chỗ khác, tiếp tục nằm

Thường Tiểu Thu mười lăm mười sáu tuổi, gia cảnh giàu có, ngày thường còn được một đám tôi tớ vây quanh xu nịnh, ở ngay cái tuổi nổi loạn này đột nhiên bị Liễu Huyền An ném cho một câu sống cũng được mà chết cũng xong, đương nhiên không thể chịu đựng nổi, vì thế mạnh miệng nói: “Người đừng hòng khích ta!”

“Ta không khích người.” Liễu Huyền An kiên nhẫn giảng giải, “Người ta nói sống chết như ngày đêm, họa cũng như phúc, cát cũng giống hung. Nếu người có thể ngộ được điểm này, tự nhiên sẽ hiểu ý ta muốn nói.”

Thường Tiểu Thu hoàn toàn không ngộ được, cũng không có ý định ngộ. Trên mặt trận “Không muốn nghe thứ tiếng không giống tiếng người”, cậu ta và Lương Thú kiên định đứng cùng một phe. Thánh nhân nghe tiếng sấm vẫn ung dung bình thản, mà Thường Tiểu Thu chỉ muốn trở thành tia sét kia đánh cho thánh nhân câm miệng, không cần tiếp tục cãi nhai cái gì mà chi, hồ, giả, dã.

Thường Tiêu Hán lên tiếng: “Trương đại phu nói chân của thiếu chủ nhân nhà ta muốn khỏi hẳn cần ít nhất ba tháng.”

“Khang Thái y quán am hiểu nhất là chữa trị thương bệnh về gân cốt, bọn họ sẽ không chẩn sai đâu.” Liễu Huyền An nói, “Có điều giai đoạn sau có thể về nhà tiếp tục tĩnh dưỡng, không nhất thiết cứ phải ở đây.”

Lúc trước Thường Tiểu Thu bị thương nặng, Thường Tiêu Hán chỉ vội vàng tìm thầy trị bệnh cứu mạng, không kịp thăm vấn đám tiêu sư cho nên vẫn chưa biết ai là kẻ đứng sau giật dây, vào đến y quán mới vội viết một phong thư gửi cho Thường Vạn Lý kể rõ sự tình. Có

điều Liễu Huyền An nghĩ, từ thành Bạch Hạc gửi thư đến Vạn Lý tiêu cục phải đi ngang thành Xích Hà, nhưng đoạn thời gian thành Xích Hà gặp loạn, trạm dịch cũng bị Đỗ Kinh đóng cửa, liền nhắc nhở: “Ông nên viết lại một bức thư khác đi, thư trước tám chín phần là thất lạc rồi, có một trạm dịch xảy ra vấn đề.”

“Được, lát nữa ta viết lại.” Thường Tiêu Hán nói xong lại thử thăm dò, “Công tử một mình trở về Bạch Hạc Sơn Trang thôi sao, mấy vị nghĩa sĩ còn lại đâu?”

Liễu Huyền An biết thấp thỏm và nghi vấn trong lòng ông ta, dù sao mình cũng đang nhàn rỗi không có gì làm, liền xin một cốc trà xanh, tường thuật lại một lần những chuyện phát sinh đêm đó, cùng với toàn bộ chuyện liên quan đến Vạn Lý tiêu cục.

Thường Tiêu Hán nghe xong không khỏi kinh ngạc, Thường Tiểu Thu thì nổi trận lôi đình, hùng hùng hổ hổ nói: “Ta biết ngay độc phụ kia không phải thứ tốt lành gì!” Mắng xong lại nôn nóng, “Bà ta có thể mua người giết ta thì cũng có thể mua người giết cha ta. Thường thúc, thúc gửi phong thư khẩn về nhà trước rồi thu dọn hành lý, đêm nay chúng ta lập tức lên đường trở về tiêu cục!”

Thường Tiêu Hán do dự: “Nhưng chân của thiếu chủ nhân...”

“Lúc này rồi còn quản chân với cẳng cái gì!” Thường Tiểu Thu nói xong liền chống gậy nhảy lò cò vào trong phòng, lại không cẩn thận trượt chân một cái, tức khắc kinh hô, “A!”

Ngày thường động tác Liễu Huyền An luôn thông thả, lúc này lại nhanh nhẹn khác thường, y nhanh chóng đứng lên né người làm Thường Tiểu Thu ngã nhào một cái lên đồng củi bếp cỏ khô.

“Khụ khụ!”

Thường Tiêu Hán vội vàng nâng cậu ta dậy.

Thường Tiểu Thu chưa từng gặp người nào thiếu đạo đức như thế, vừa ho khan vừa chỉ vào đối phương mắng: “Người trốn cái gì?”

Liễu Huyền An trả lời, nếu ta không tránh sẽ bị người đâm trúng.

Thường Tiểu Thu suýt nữa bị tức đến hộc máu, đại phu Bạch Hạc Sơn Trang các người, không đúng, toàn bộ đại phu trên đời này không phải đều mang sứ mệnh chữa thương cứu nạn sao? Làm gì có đạo lý người bệnh ngã, đại phu giơ chân né một bên bao giờ!

Liễu Huyền An nhắc nhở: “Nếu người còn lộn xộn, tấm thép cố định đùi sẽ phải gắn lại, xương chân cũng vẹo theo đấy.”

Thường Tiểu Thu không nghe khuyên, giơ một chân lên: “Ta muốn mau chóng trở về cứu cha ta!”

“Thường Tổng tiêu đầu không cần người đi cứu.” Liễu Huyền An nói, “Lúc này Kiêu Vương điện hạ hẳn đã tới Vạn Lý tiêu cục rồi.”

“Ai?” Lúc này Thường Tiêu Hán và Thường Tiểu Thu cùng đồng thanh.

Tiếng hét vang dội chấn cho Liễu nhị công tử ù cả tai, vì thế y lại nhận ra một chuyện — — Phần đông mọi người, đặc biệt là thanh niên trai tráng hẳn nghe thấy bốn chữ “Kiêu Vương điện hạ” dường như đều không hèn mà cùng cao giọng khiếp sợ xen lẫn kích động, ví dụ như Khâu Đại Hưng ở thành Xích Hà, lại ví dụ như hai vị trước mắt này.

Tạm thời bỏ qua Thường Tiêu Hán, chỉ nói riêng Thường Tiểu Thu, ở trong lòng cậu ta, Lương Thú tuyệt đối có thể bước lên vị trí đầu trên bảng xếp hạng “Các đại anh hùng sùng bái nhất đời”, thậm chí còn quan trọng hơn cha ruột. Hồi còn ở Vạn Lý tiêu cục, mỗi khi nhân rồi cậu ta lại ra trà lâu nghe một đoạn trường kỳ sa trường, nằm mơ cũng muốn được tận mắt trông thấy Kiêu Vương điện hạ một lần. Chỉ là tạo hóa trêu người, gặp thì gặp thật, nhưng lại đúng lúc dở sống dở chết, thế thì... chi bằng không gặp.

Thường Tiểu Thu vạn phần ảo não, lại còn mất mặt, lúc này không dư hơi đi giận dữ Liễu Huyền An nữa, hai mắt trông mong truy vấn: “Vì sao Kiêu Vương điện hạ lại đến nhà ta?”

“Hà Nhiêu không chỉ đơn giản muốn giết người mà còn liên quan đến một vụ án cũ, Kiêu Vương điện hạ đi tra án.” Liễu Huyền An nói, “Cho nên trừ phi người thật sự không muốn cái chân này nữa, còn không thì cứ ở lại thêm một tháng đi.”

“Đúng vậy, thiếu chủ nhân.” Thường Tiêu Hán cũng khuyên, “Nếu Kiêu Vương điện hạ đã đi tiêu cục, chắc chắn Tổng tiêu đầu sẽ biết được bộ mặt thật của Hà Nhiêu, không cần hai chúng ta ra mặt vạch trần, dưỡng thương quan trọng hơn.”

Lúc này Thường Tiểu Thu lại tiếc nuối đến cồn cào gan ruột, cụ thể là bao nhiêu, đại khái là nhiều như nước Hoàng Hà đi. Sớm biết như thế cậu ta đã không nhận chuyển tiêu này, hiện tại không chỉ có thể ở cạnh cha, còn có thể gặp mặt Kiêu Vương điện hạ.

Hầy.

Thường Tiêu Hán là người hiểu rõ thiếu chủ nhân nhà mình nhất, thấy cậu ta buồn bực không nói, liền hỏi thay: “Hình như quan hệ của Liễu thần y và Kiêu Vương điện hạ rất tốt?”

Liễu Huyền An trả lời: “Đúng là khá tốt.”

Thường Tiêu Hán lại hỏi: “Vậy nếu Kiêu Vương điện hạ giải quyết xong bản án cũ, có khi nào sẽ quay lại Bạch Hạc Sơn Trang không?”

Liễu Huyền An nhớ ra mình vừa mua hai vò rượu ngon, tâm trạng rất tốt gật đầu: “Đúng vậy.”

“Thiếu chủ nhân nhà ta luôn ngưỡng mộ sùng bái Kiêu Vương điện hạ, không biết Liễu thần y có thể tạo điều kiện, lúc nào Kiêu Vương điện hạ đến Bạch Hạc Sơn Trang làm khách, bố trí cho chúng ta

đứng từ xa nhìn một chút không?” Thường Tiêu Hán tiếp tục thỉnh cầu.

Liễu Huyền An tiết lộ luôn kế hoạch du ngoạn của mình: “Kiêu Vương điện hạ đến thành Bạch Hạc để uống rượu với ta, cũng sẽ dạo khắp thành một vòng. Đến lúc đó không cần cố ý sắp xếp, chỉ cần ra phố là có thể gặp rồi.”

Thường Tiêu Hán vui mừng ra mặt: “Như thế thì còn gì bằng.”

Thường Tiểu Thu kích động đến mặt mày ửng đỏ, nhìn thấy Liễu Huyền An cũng thuận mắt lên nhiều. Sau khi đối phương rời đi, cậu ta còn để Thường Tiêu Hán lấy xe lăn đẩy ra đường dạo một vòng lớn, gặp ai cũng hỏi thăm bắt chuyện, kết quả thu hoạch được một đồng sự tích kỳ ba của Liễu nhị công tử. Chủ yếu là danh tiếng vua lười của y, lười chép sách, lười cưới công chúa, lười nói chuyện, lười đi đường, thậm chí đến cơm cũng lười ăn, cả ngày nằm dài trên giường uống gió ăn sương.

Thường Tiêu Hán bị nghe đến ngốc tại chỗ.

Thường Tiểu Thu lại khẳng định chắc chắn Liễu Huyền An là cao nhân xa lánh tầm mắt thế nhân. Còn lý do là gì, đến Kiêu Vương điện hạ còn đích thân nhận lời ghé chơi, đồng ý cùng y uống rượu du thành, chẳng lẽ không đủ để chứng minh hay sao?

Vì thế vị thiếu chủ của Vạn Lý tiêu cục này, chỉ dựa vào tấm lòng sùng bái mù quáng Kiêu Vương điện hạ mà đã thuận lợi trở thành người thứ hai ở thành Bạch Hạc, trừ A Ninh, nhìn thấu chân tướng Liễu nhị công tử.

Thiếu niên rất có tiền đồ.

Cha của thiếu niên lúc này lại cảm thấy tiền đồ mình quá ảm đạm, không đúng, cả cuộc đời đều cực kỳ ảm đạm.

Thê tử kết tóc vốn tưởng có thể cùng mình đầu bạc răng long, không chỉ có ý định giết con trai mình, còn liên thủ với người ngoài cướp đoạt gia sản. Ông ta không chịu nổi đả kích lớn đến thế, có điều ngay lúc này cũng không có ai trong sảnh nhàn rỗi để ý đến cảm thụ của Thường Vạn Lý.

Hà Nhiêu tiếp tục thú nhận, thời điểm Phượng Tiểu Kim vừa vào núi từng vô ý ngã xuống vực một lần, treo người lơ lửng trên một gốc cây lớn, là bà ta nghĩ cách cứu được hắn lên.

Trình Tố Nguyệt hỏi: “Vì thế nên hắn thiếu người một cái ơn?”

“Đúng vậy.” Hà Nhiêu gật đầu, “Tuy hắn trầm mặc ít lời nhưng đã nói là làm, cho dù năm đó không từ mà biệt, sau này vẫn gửi một phong thư đặc biệt dặn dò ta, nói bất cứ khi nào muốn đòi lại món nợ, cứ đi đến vựa ngọc thạch ở thành Thúy Lệ Tây Nam tìm hắn.”

“Bây giờ hắn còn ở thành Thúy Lệ không?”

“Không, theo lời hắn nói, ta đoán hắn có ý định đi thành Bạch Hạc.”

“Thành Bạch Hạc?” Trình Tố Nguyệt truy vấn, “Hắn bị bệnh?”

“Có lẽ vậy.” Hà Nhiêu chần chừ trả lời, “Không biết đã luyện công phu tà môn gì mà khuôn mặt vẫn giống hệt năm mười sáu mười bảy tuổi, giọng nói cũng là của thiếu niên, chỉ là sợ ra nắng, suốt ngày phải đeo mặt nạ.”

Cao Lâm tìm được một họa sư vẽ lại chân dung Phượng Tiểu Kim căn cứ theo mô tả của Hà Nhiêu.

“Ngũ quan của hắn rất đẹp, đôi mắt xéch lên như hồ ly, đến nữ tử vũ mị đa tình nhất còn kém xa.” Hà Nhiêu nhớ lại, “Nhưng ánh mắt luôn lạnh như băng.”

Trình Tố Nguyệt nhìn họa sư tinh tế phác họa, từ đôi mắt giống hồ ly đến đôi môi mỏng hồng hào, dáng người thon mảnh, hay mặc áo

đen.

Án diệt môn Đàm phủ xảy ra mười ba năm trước, lúc đó Phụng Tiểu Kim mười lăm mười sáu tuổi, hiện tại đã sắp ba mươi, công phu tăng vọt nhưng mặt mày lại không thay đổi, gần như dán luôn bốn chữ “bàng môn tà đạo” lên trán.

“Vương gia, bước tiếp theo chúng ta nên làm gì?”

“Đi thành Bạch Hạc.”

Ở Bạch Hạc Sơn Trang tại thành Bạch Hạc, Liễu Huyền An vừa mở mắt đã nhìn thấy cha đứng cạnh mép giường, vì thế lập tức nhắm chặt mắt làm như không nghe không thấy.

Liễu Phát Thư cực kỳ hối hận đã không xách theo gậy tới.

“Công tử, công tử đừng ngủ nữa!” A Ninh dùng cả hai tay ra sức lắc, “Trang chủ có chuyện quan trọng tìm người này.”

Liễu Huyền An bị lay đến suýt nôn, đành miễn cưỡng bọc chặn ngời dậy, hai mắt kèm nhèm không buồn xuống giường cứ như tùy thời sẽ nằm xuống ngủ tiếp.

Liễu Phát Thư đã quen với bộ dáng sâu lười nửa sống nửa chết của y, tận lực giữ bình tĩnh mà nói: “Sáng mai con đi theo nhị thúc ra quan đạo phát thuốc phòng ôn dịch cho bá tánh.”

Đây là một chuyện khổ sai, mà Liễu trang chủ cũng đúng là muốn cho con trai chịu chút khổ ải, đỡ phải cả ngày thấy y hết ăn ngủ rồi uống rượu. Người sống trên đời ít nhất cũng phải làm được chút chuyện có ý nghĩa nhỏ tí tẹo đúng không? Có điều Liễu Huyền An chẳng mấy ý kiến, tuy y rất muốn giải thích cho cha rằng, Bạch Hạc Sơn Trang có cả ngàn đệ tử, ai cũng có thể đi phát thuốc, không nhất thiết phải là mình. Nhưng lúc này y thật sự buồn ngủ, mệt đến hoàn toàn không muốn nói chuyện, vì thế chỉ đơn giản đáp “ừm” một tiếng, sau đó lại ngã àm xuống giường ngủ tiếp.

Liễu Phát Thư: Tức chết mất!

Sáng sớm ngày hôm sau, ông đích thân xách gậy tới nhà thủy tạ xua thẳng con bắt hiếu ra ngoài.

Liễu Huyền An đeo một cái sọt lên lưng, đi lẫn trong đám đệ tử nhà mình đến mờ hôi đầm đìa. Trên đầu y còn bị ụp một cái nón rộng vành che hết mặt mũi để ngăn các cô nương trong thành chạy ra xem náo nhiệt, chắn đường đoàn người.

Phát thuốc phòng ôn hình thức giống như phát cháo, đều là làm việc thiện. Nữ đệ tử Bạch Hạc Sơn Trang toàn các cô nương khéo tay, còn làm rất nhiều kẹo mát và thuốc bôi chống muỗi phát miễn phí, ai cũng có thể tùy ý lấy dùng. Mọi người đi bộ hơn nửa tháng mới đến được một ngã ba trọng yếu giao giữa hai miền bắc nam, dựng một tòa lều trên khoảng đất trống bên cạnh.

Bạch Hạc Sơn Trang thường xuyên làm hoạt động này, mùa hè phát thuốc phát kẹo, mùa đông dựng bếp lò nấu canh thịt dê ớt cay cung cấp cho khách bộ hành, cho nên mọi người đều quen tay hay việc, ngoại trừ Liễu Huyền An. Người dẫn đầu là nhị thúc của y, trông thấy cháu trai bảo bố nhà mình nửa ngày không vác được một tấm lợp mái liền đuổi y hỗ trợ dọn thuốc, đỡ mất công lát nữa bất cẩn bị đinh chọc trúng tay.

Liễu Huyền An đáp ứng một tiếng, vớt tấm lợp xuống đất xoay người, lại trông thấy ít nhất đã có hơn mười người dọn thuốc, hoàn toàn không cần mình nhúng tay.

Vì thế y dạo tới dạo lui, tìm một chỗ yên tĩnh sạch sẽ lại mát mẻ, tiếp tục nằm yên.

A Ninh: “Ôi, ta biết ngay mà.”

Liễu Huyền An ngủ một giấc cực kỳ yên ổn, tỉnh dậy thần thanh khí sáng, thoải mái nhìn quanh: “Giờ nào rồi?”

A Ninh đáp: “Giờ thân.”

Liễu Huyền An kinh ngạc nghĩ, hóa ra mới được một canh giờ ngắn ngủi thôi sao? Thế thì y có thể ngủ thêm một chốc nữa.

“Đừng!” A Ninh hoảng hốt giữ chặt y, nói không phải công tử ngủ một canh giờ, mà là tròn một ngày một đêm và một canh giờ.

Trong lúc ngủ, không ít khách thương lui tới lĩnh thuốc trông thấy y đều tò mò quan tâm hỏi thăm một câu, người nằm phía sau lều là ai vậy? Vì sao nãy giờ không thấy nhúc nhích, hay là bị bệnh rồi?

Đệ tử Bạch Hạc Sơn Trang đương nhiên không thể nói toẹt ra là nhị công tử lười biếng nhà chúng ta đang ngủ, đành phải trả lời qua loa, không bệnh tật gì cả, chỉ là làm việc mệt quá nên nghỉ ngơi chút thôi.

“Mệt thành như vậy cơ à.” Mọi người đều đau lòng xen lẫn khâm phục, còn chủ động đề thấp giọng xuống. Đúng lúc có một đoàn người mang theo đồ ăn thức uống đi thăm người thân, vừa nghe lời này liền sôi nổi móc thức ăn từ trong túi ra, nâng nặc muốn tặng cho vị công tử mệt đến dậy không nổi bên kia để y bồi bổ thân thể.

Các đệ tử từ chối mãi không được, chỉ đành nói cảm ơn rồi nhận lấy, đặt toàn bộ lên một cái bàn nhỏ bên cạnh nhị công tử, có điểm tâm trái cây, còn có mấy bầu rượu, nhìn qua giống hệt đồ cúng trong miếu.

Liễu Huyền An ngủ một giấc lại tùy tay lấy một trái ăn thử, rất ngọt. Ăn xong lại đi dạo xung quanh một vòng, không tòi, người đến người đi nhưng vẫn gọn gàng ngăn nắp, vội mà không loạn, không có chỗ nào cần đến ta.

Có thể trở về tiếp tục nằm rồi.

Chương 26: Vương gia lại muốn thay quần áo

A Ninh không gọi tỉnh được công tử nhà mình, đành phải một mình làm việc của hai người, chạy khắp nơi như con quay. Sau khi Liễu Huyền An nhìn thấy thì cực kỳ khó hiểu, liền thắc mắc hỏi cậu rõ ràng mọi người không phải rất bận, vì sao chỉ có mình người thờ hồng hộc chạy qua chạy lại?

“.....”

Câu hỏi hồn nhiên của y khiến A Ninh vừa tức vừa buồn cười. Liễu Huyền An vươn tay kéo người lại, lau mồ hôi, lại moi mấy quả trái cây mát lạnh từ chỗ “bàn thờ” đưa cho cậu: “Chúng ta còn phải ở đây bao lâu nữa?”

“Chắc là một tháng.” Trước kia A Ninh cũng chưa từng tham dự mấy hoạt động thế này, kinh nghiệm đều nghe từ miệng người khác, “Hình như nhị trang chủ còn muốn đi qua mấy thôn xóm phụ cận khám bệnh từ thiện cho người già, sẽ dẫn theo vài đệ tử. Đến lúc đó ở đây thiếu nhân lực, công tử không thể lười biếng nữa đâu.”

Liễu Huyền An nằm xuống, để sau, để sau rồi nói tiếp.

Các đệ tử Bạch Hạc Sơn Trang đã quá quen với tác phong của nhị công tử nhà mình, trang chủ lăm lăm cầm gậy đánh không chừa, cưới không được công chúa cũng không thấy hối cải, vẫn đi đến đâu nằm đến đó như cũ, có thể thấy là lười biếng bẩm sinh chứ không phải thủ đoạn gian dối. Thậm chí có đệ tử còn hoài nghi đây có phải một chứng bệnh hiếm gặp hay không, thích ngủ, hay ngẩn người, dễ hoảng hốt, lại còn ăn nói linh tinh, càng nghĩ càng giống! Vì thế mọi người vô thức đối xử với nhị công tử càng khoan dung hơn, lúc rảnh rỗi còn giúp y gọt vỏ trái cây, cắt thành từng miếng nhỏ vừa miệng.

A Ninh: “Máy người đừng chiều hư công tử nữa!”

Kết quả không có ai chịu nghe lời.

Những ngày tháng làm tiên ngủ của Liễu nhị công tử trôi qua vui vẻ thoải mái, ăn không ngời rồi lại phác họa bản đồ thành Bạch Hạc trong đầu hết lần này đến lần khác, thêm thắt chi tiết kế hoạch du ngoạn, mọi thứ đã chuẩn bị xong, chỉ còn thiếu mỗi Kiêu Vương điện hạ. Trừ chuyện này ra, nếu muốn bới móc thêm chỗ nào không ưng ý nữa, thì y nghĩ có lẽ thành nam nên có thêm một tòa tháp, không cần quá cao, chín tầng là đủ. Bọn họ có thể leo lên ngắm cảnh, xem hoa đăng trên sông, vào mùa đông trên đỉnh tháp có khi còn đọng thêm một tầng tuyết trắng.

“Công tử, công tử!” A Ninh vẫy vẫy tay trước mắt y.

Liễu Huyền An lấy lại tinh thần: “Chuyện gì?”

“Công tử.” A Ninh chỉ vào chiếc ghế rỗng phía bên kia, “Nhị trang chủ dẫn người vào thôn khám bệnh rồi, có khi dăm ba ngày nữa vẫn chưa về. Nơi này cần có đại phu ngồi xem bệnh, tạm thời không ai đủ năng lực, công tử đi nhé?”

Nói xong, không đợi Liễu Huyền An đáp ứng đã mạnh mẽ kéo người đi qua, ấn xuống ghế ngồi vững. Một loạt động tác lưu loát rành rẽ, có thể thấy là tập trước trong lòng không biết bao nhiêu lần. Cậu vừa hưng phấn vừa đắc ý, lần này cuối cùng đã có cơ hội khoe khoang y thuật công tử nhà mình cho mọi người cùng biết, quả thực hận không thể tìm một cái la về gõ để làng trên xóm dưới cùng ra xem.

Nhưng trừ cậu, những người còn lại vẫn bình tĩnh như cũ. Liễu Huyền An ngồi thì cứ ngồi, đơn giản chỉ đổi vị trí, tiếp tục ngăn người tu sửa tòa bạch tháp chín tầng trong đầu. Các đệ tử trông thấy nhị công tử ngồi vào chỗ cho đại phu xem bệnh cũng chỉ cho rằng y nằm nhiều mệt mỏi, muốn ngồi lên một lát, mọi người tỏ vẻ ngồi thì cứ

ngồi thối, dù sao nhị trang chủ không ở đây, ghế cũng để trống chẳng làm gì.

Vì thế vẫn là ai làm việc người nấy.

Liễu Huyền An chống một tay lên đầu, nửa khép mắt lim dim dưới nắng hè chói chang, nghe tiếng gió như có như không trên đường núi.

“Này!” Không biết qua bao lâu, trước mặt đột nhiên có người hỏi, “Người là đại phu ở Bạch Hạc Sơn Trang phải không? Ta vừa nghe bọn họ gọi người là công tử.”

Liễu Huyền An mở to mắt, trông thấy một thiếu niên khoảng mười sáu mười bảy tuổi đang hỏi chuyện mình. Mặt mũi hấn sắc sảo, thân mặc áo lam, dây buộc tóc trang trí cùng màu, bên hông giắt một thanh dao găm khảm đá quý tinh xảo quý giá, không giống người Trung nguyên mà giống thiếu gia dị tộc tính cách tùy hứng.

Liễu Huyền An không để ý đến câu hỏi thất lễ của hắn, gạt đầu nói: “Ta đúng là đại phu.”

“Tiểu thúc thúc của ta bị thương không đi được, đang ở cách đây không xa.” Thiếu niên tiếp tục nói, “Người có thể đi giúp thúc ấy xem một chút không?”

“Bị thương thế nào?”

“Té ngã.”

Liễu Huyền An xách hòm thuốc đặt bên cạnh lên: “Có thể, đi thôi.”

Thiếu niên hình như cũng không ngờ y dễ nói chuyện như vậy, vừa lấy lại tinh thần đã vội đuổi theo đi sóng vai với y, cười hỏi: “Đại phu, y thuật của người chắc không tồi?”

“Ừm.”

“Thế thì được, tên ta là Vân Du, ‘vân’ trong ‘mây trắng’, du trong ‘khoan thai’.”

Nói là cách đó không xa, kỳ thật bọn họ phải đi suốt một ngày, còn không phải đi trên quan đạo, xung quanh càng lúc càng hoang vắng, cỏ dại mọc thành cụm.

Liễu Huyền An buồn bực: “Người bệnh là ——”

Lời còn chưa dứt, thanh dao găm khảm đá quý đã đập trên cổ y, cắt ra một vết máu nho nhỏ.

.....

Mà cùng lúc đó, một đội ngũ khác đã tiếp cận sườn núi bên kia.

“Chủ tử.” Trình Tố Nguyệt sai người quét tước lều bán trà sạch sẽ, “Chúng ta nghỉ ở đây một lúc đi.”

Cao Lâm buộc ngựa thành hàng xong, trở về vẫn khó hiểu: “Những thương đội lui tới trên đường này, vì sao ai cũng tản ra mùi thuốc mỡ mát lạnh thế, trong núi này có xà trùng chuột bọ gì rất lợi hại phải xua đuổi sao?”

“Không có đâu.” Bà chủ quán trà nghe thấy, bật cười giải thích, “Thuốc kia xoa lên người để làm mát giải nhiệt, chỗ ta cũng có hai hộp đây, nếu các vị thích thì cứ việc cầm đi. Đệ tử Bạch Hạc Sơn Trang bây giờ đang ở trên núi phát thuốc miễn phí, ai cũng tới lấy được, nếu bị bệnh vặt đau đầu có thể nhờ bọn họ xem cho.”

“Hóa ra là Bạch Hạc Sơn Trang.” Trình Tố Nguyệt nói, “Đúng lúc chúng ta có việc muốn đi bái phỏng Liễu trang chủ, chắc ông ấy sẽ không đích thân tham dự mấy hoạt động nhỏ nhặt như thế đâu nhỉ?”

“Liễu trang chủ không đến, chỉ có nhị trang chủ và một công tử trẻ tuổi, nhưng không biết cụ thể là vị nào.” Bà chủ quán tiếp chuyện,

“Nghe nói còn bị bệnh, cả ngày chỉ nằm một chỗ không nhúc nhích được, hầy, nghe mà đau lòng.”

Khóe môi Lương Thú cong lên.

Trình Tố Nguyệt cũng đoán được là Liễu Huyền An, vì thế lập tức kéo kéo ống tay áo hai bên cho ngang bằng lại. Nàng kéo xong còn lo sắp bị huynh trưởng và Vương gia trêu chọc nên lặng lẽ nghiêng đầu nhìn một cái, đã thấy Vương gia nhà mình đi nhanh ra khỏi quán trà, vội vàng theo sau: “Nước trà còn chưa mang ra, bây giờ đã xuất phát rồi sao?”

“Muội đi theo làm gì, quay lại đây!” Cao Lâm cản muội muội, “Vương gia muốn thay quần áo.”

Trình Tố Nguyệt vô cùng khó hiểu, ban ngày ban mặt thay áo làm gì?

Nhưng Cao Lâm lại cảm thấy chuyện này thực hợp lý, bởi vì bà chủ quán vừa nói người của Bạch Hạc Sơn Trang đang phát thuốc trên núi, nhị trang chủ cũng ở đó. Đương nhiên Vương gia phải mặc trang phục lộng lẫy, như thế mới thể hiện đủ thành ý cầu hôn Liễu tam tiểu thư.

Trình Tố Nguyệt hạ giọng: “Nhưng Vương gia đâu có muốn cưới thật.”

Cao Lâm chỉ ngón tay vào đám ngực tiền tráng hán phía sau, Vương gia không tính toán cưới thật, nhưng ít nhất vẫn phải biểu hiện thành ý cho Hoàng thượng xem đúng không? Được rồi, mau uống trà của muội đi.

Trình Tố Nguyệt: “À.”

Trang phục của Lương Thú lúc này thật sự là lộng lẫy chói lòa, mỗi bước đi đều như dát vàng nạm ngọc, nếu đổi thành người khác chỉ sợ đã bị quần áo che lấp không thấy người đâu. Trình Tố Nguyệt nhìn mà liên tục cảm khái, thời điểm Vương gia không giết người

không dính máu đúng là đẹp thật, vừa đẹp đẽ vừa cao quý. Tuyệt quá, đứng chung một chỗ với Liễu nhị công tử quả thực là giá trị liên thành, thịnh yển nhân gian.

Cao Lâm gõ đầu nàng một cái: “Ta thấy muội sử dụng thành ngữ bốn chữ đúng là không ra làm sao, về nhà đọc thêm sách đi, bây giờ đừng cố văn vở làm gì, xuất phát.”

Đội ngũ một lần nữa lên đường, Kiều Vương điện hạ ngồi trên lưng ngựa, kim tôn ngọc quý, vạn chúng chú mục, ai đi trên đường trông thấy đều phải quay đầu nhìn thêm một cái. Mọi người không biết thân phận của hắn, cho nên có vài khách thương nhiệt tình hóng chuyện trêu chọc: “Vị thiếu gia này ăn mặc chải chuốt chỉnh tề như thế là muốn đi cầu hôn, hay là đi gặp người trong lòng vậy?”

Lương Thú cười: “Đi tìm mấy vị bằng hữu uống rượu thôi.”

“Uống rượu cần gì phải ăn mặc cầu kỳ, chúng ta không tin đâu.”

“Đúng thế, lúc trước ta thành thân, tướng công nhà ta còn không ăn vận đẹp như vậy.”

“Thôi đi, tướng công nhà bà sao có thể so sánh với người ta.”

Mọi người mồm năm miệng mười nói chuyện, tiếng cười rộn vang. Trình Tố Nguyệt cũng cười theo, cười xong lại không nhin được mà nghĩ, đều là lãnh thổ của Đại Diễm, nhưng tình cảnh ở thành Bạch Hạc và Vạn Lý tiêu cực kia đâu chỉ khác nhau như trời với đất. Một bên giàu có an ổn có tâm tư trêu chọc người ta cưới vợ, một bên khác lưu dân chạy nạn khắp nơi, ăn không đủ no màn trời chiếu đất.

Khi nào mới đến lúc nơi chốn đều yên vui.

Đang suy nghĩ thất thần, đột nhiên ở phía trước xuất hiện một đám người ồn ào chạy tới, người đi đầu trông cực kỳ quen mắt. Hai mắt Trình Tố Nguyệt sáng lên: “A Ninh!”

“Trình cô nương, Trình cô nương, Vương gia!” A Ninh giống như nhìn thấy cứu tinh, thở hồng hộc chạy như điên, “Công tử nhà ta mất tích rồi!”

Giữa mày Lương Thú giật một cái: “Mất tích?”

“Đúng vậy, mọi người đang đi tìm.” A Ninh sốt ruột đến bật khóc, “Chúng ta chỉ đi dọn thuốc một lát, trở về đã không thấy tăm hơi công tử đâu, không biết là bị ngã xuống núi hay là gặp chuyện gì. Các đệ tử đều tản ra tìm người, khách đi đường ngang qua cũng tốt bụng hỗ trợ một phen, nhưng sắp hai canh giờ rồi mà vẫn không có tin tức.”

“Đi triệu tập quân đội phụ cận lại đây.” Lương Thú không lãng phí thời gian hỏi nhiều, xoay người ra lệnh Cao Lâm, “Phong tỏa toàn bộ các hướng ra vào.”

“Tuân lệnh!”

Trình Tố Nguyệt chần chừ. Phong tỏa núi... Vương gia nghi ngờ Liễu nhị công tử bị người ta bắt cóc?

Đúng là đã bị người ta bắt trói lại.

Liễu Huyền An bị bịt kín mắt rồi nhét vào xe ngựa chật hẹp. Xe kéo kẹt đi không biết bao lâu, vất vả lắm mới được thấy ánh sáng thì lại là một hang núi, cửa vào nhỏ hẹp, bên trong lại cực rộng.

Trên mặt đất trải đệm lót dày, một nam tử ngồi trên đệm mang mặt nạ màu bạc, chỉ có thể thấy rõ đôi môi tái nhợt.

Liễu Huyền An hỏi: “Đây là bệnh nhân?”

“Đúng vậy.” Vân Du xoay dao găm trong tay, “Hắn là tiểu thúc thúc của ta, thời trẻ luyện công không đúng phương pháp nên thân thể bị thương. Nếu người có thể chữa khỏi cho hắn, vàng bạc châu báu trong góc kia đều là của người, nếu trị không hết, lập tức đi gặp Diêm Vương.”

Liễu Huyền An đáp: “Cũng được.”

Vân Du không hiểu: “Cái gì gọi là ‘cũng được’?”

Liễu Huyền An không trả lời, lười trả lời, y chỉ yên lặng thử mạch tượng của nam tử kia, thấy nhịp đập loạn đến không có trật tự, vì thế nói: “Ta có thể thử một lần, nhưng mạch tượng của hấn không quá giống trong sách viết, trước kia ta lại chưa trị bệnh này bao giờ, không đảm bảo có hiệu quả.”

“Không sao, ta tin tưởng y thuật của Bạch Hạc Sơn Trang.” Vân Du ngồi xuống bên cạnh, “Người cứ coi như chữa cho chính mình đi, dù sao nếu trị không hết, mạng người cũng tiêu đời.”

Liễu Huyền An lại ấn thử mạch đập lần nữa, vẫn rất loạn, đành nhíu mày suy nghĩ.

Có thể bởi vì thời gian suy nghĩ của y quá dài, rớt cuống nam tử đeo mặt nạ bạc phải mở miệng: “Rất khó à?”

“Khó nói lắm, trước đây hoàn toàn chưa thấy qua.” Liễu Huyền An vén tay áo, “Ta thử xem đã.”

“Khoan!” Vân Du ngăn y lại, “Người không thể khám ra nguyên nhân tiểu thúc thúc nhà ta bị bệnh?”

Liễu Huyền An đáp: “Không thể, mạch tượng hấn cực kỳ phức tạp, ta không tìm được bất kỳ manh mối nào.”

“Vậy người muốn thử kiểu gì!” Vân Du nổi giận, lấy dao găm chỉ vào mặt y, “Đừng diễn trò ở đây nữa, Bạch Hạc Sơn Trang đến người chết còn có thể cứu về, ta biết bản lĩnh các người đến đâu! Người tên gì, Liễu Huyền Triệt đúng không?”

“Liễu Huyền Triệt là đại ca ta.”

“Vậy người...” Nghe thấy hai chữ ‘đại ca’, trong lòng thiếu niên chợt dâng lên dự cảm xấu.

“An, Liễu Huyền An.”

Cái tên của kẻ thất học thất nghiệp này thật sự như sét đánh ngang tai, trước mắt Vân Du suýt nữa tối sầm, đứng phắt dậy nhìn y không tin nổi: “Không phải người suốt ngày ở nhà ngủ à, vì sao lại chạy ra đây?”

Liễu Huyền An trả lời, đúng là ta không muốn ra ngoài, cha ta bắt ép ta phải đi.

Vân Du khó thờ, hẳn đã nghe chuyện người trước mắt tình nguyện nhảy hồ cũng không chép sách, biết trị bệnh cái rắm gì. Chẳng trách sờ không thấy mạch còn bày vẻ mặt lao lực như thế, không có manh mối gì mà dám găm kim vào bệnh nhân!

Liễu Huyền An nhắc nhở hắn: “Tiểu thúc của người đúng là bệnh không nhẹ đâu, đích xác phải mau chóng chữa trị.”

“Người câm miệng đi!” Giữa mày Vân Du hiện lên sát khí, “Nếu đã không được, ta lười nghe lời vô nghĩa, chi bằng làm thịt sạch sẽ cho xong!”

Chương 27: Gặp lại

Dao găm trắng bạc dí sát trước mắt, lông mi Liễu Huyền An khẽ run nhưng không trốn tránh. Bởi vì trong nháy mắt lưỡi dao lóe lên, ba ngàn thế giới trong đầu y đột nhiên càng trở nên tươi đẹp muôn màu, trời xanh bao la hùng vĩ, nhật nguyệt cùng tỏa sáng rực rỡ.

Liễu nhị công tử vô cùng kinh ngạc phát hiện, đứng giữa lằn ranh sống chết, tư tưởng của y đã một bước nhảy vọt lên tầng cao mới. Rất nhiều nhân quả trước kia khổ sở mãi không tìm được, nay đều bộc lộ phần chân thực nhất tựa như mây mù bị gió thổi tan, đại đạo ngay trước mắt chỉ cần giơ tay ra là với tới được.

“Keng” một tiếng, lưỡi dao bị đánh rơi xuống đất.

Vân Du buồn bực hỏi: “Giữ y lại vô dụng, vì sao không cho ta giết?”

Nam nhân đeo mặt nạ trả lời “Bởi vì có giết cũng vô dụng không kém.”

“Ít nhất đỡ chướng mắt!” Vân Du cầm dao vào trong vỏ, càng nghĩ càng thấy tức giận. Bạch Hạc Sơn Trang nói ít cũng phải hơn tám trăm đệ tử, nghe nói đến ông già nhóm củi cũng biết bắt mạch xem bệnh, chỉ chừa lại duy nhất tên sâu gạo thất học thất nghiệp này là không, thế mà vẫn xui xẻo bắt trúng. Bây giờ Liễu gia phát hiện có người mất tích, trước mắt không bàn bọn họ có đi báo quan lục soát núi hay không, ít nhất cũng sẽ gia tăng cảnh giác, làm sao còn cơ hội bắt người thứ hai?

Bởi vì đủ loại sự tích của Liễu Huyền An quá rách nát, tệ hại đến mức thậm chí Vân Du hoài nghi nếu dùng y đi uy hiếp Liễu gia cũng chưa chắc có thể đổi được một tay đại phu chính hiệu. Dù sao

chuyện người ta hay nghe nhất về vị Liễu trang chủ kia, ngoại trừ ôn hòa nhiệt tâm hành y tế thế cứu vớt chúng sinh, thì chính là mỗi ngày đều tức đến hộc máu rách gậy đánh con.

“Này, người — —” Vân Du quay đầu nhìn vào góc hang, chưa kịp nói hết lời đã sững sốt, bởi vì hắn nhận ra Liễu Huyền An đang khóc. Từng giọt nước mắt yên lặng chảy dọc xuống má, dừng trên cằm một chút rồi rơi thẳng xuống ống tay áo.

“.....”

Kỳ thật chính Liễu Huyền An đã quên mình đang ở nơi nào, trong đầu y nổi lên một cơn cuồng phong, các thế giới xoay tròn, biển mây cuồn cuộn, vạn vật phân tách rồi một lần nữa hợp lại. Một phân thành hai, hai thành ba, y đứng ở nơi cao cùng lúc chứng kiến một đóa hoa bùng nở và một vương triều bị hủy diệt. Loại kích động mãnh liệt và tráng lệ này sớm đã vượt qua giới hạn chịu đựng của phàm nhân, không thể cầm lòng đến mức phải rơi nước mắt.

Người đeo mặt nạ cũng nhìn Liễu Huyền An, hắn mơ hồ cảm giác y không khóc vì sợ hãi, nhưng lại không rõ nguyên nhân thật sự. Vân Du lại bị y khóc đến phiền, nhận thấy phiền toái này do bản thân mình mang về, phải do đích thân mình giải quyết, vì thế nâng một tay lên muốn đánh ngất người. Chưa kịp ra tay, bên ngoài hang động truyền vào một tiếng “ầm”.

Phượng Tiểu Kim nắm chặt chuôi kiếm lắc mình nấp vào góc tối, tiếng “thùng thùng” vẫn tiếp tục vang lên, không quá giống tiếng động con người có thể tạo ra. Quả nhiên, chỉ một lát sau, một con lợn rừng hùng hục chạy loạn giống như không thấy đường đi, đâm thẳng vào cửa hang rồi bất tỉnh.

Vân Du nhẹ nhàng thở ra, thu lại dao găm: “Lần đầu mới thấy một con súc sinh ngu xuẩn như vậy.”

Phượng Tiểu Kim xoay người trở về chỗ, vạt áo lướt thành một cái bóng nháy lên trong chớp mắt.

Đồng tử của Lương Thú cũng co lại theo tàn ảnh kia.

“Vương gia, đúng là trong động có người.” Trình Tố Nguyệt hạ giọng, “Nơi này hoang vắng, dân chúng tầm thường tuyệt đối sẽ không đặt chân lên, hẳn chính là Liễu nhị công tử và bọn bắt cóc.”

Lương Thú phân phó: “Quan sát kỹ thêm một chút.”

Liễu Huyền An ngồi dựa vào vách hang, hai tay ôm đầu gối ngủ say sưa. Ý thật sự mệt mỏi, đại não lẫn thân thể đều cần nghỉ ngơi tựa như một kẻ du hành đạp gió đi xa vạn dặm, toàn thân nặng như rót chì, đến sức lực căng mí mắt cũng không có.

Vân Du nhìn đến gần người, ban đầu hẳn cho rằng đối phương giả vờ giả vịt, nhưng rất nhanh sau đó đã biết là không phải. Lời đồn không nói sai, phế vật này dù trời có sập xuống vẫn có tâm trạng ngủ. Hẳn thậm chí còn lấy dao găm lạnh lẽo vỗ vỗ lên mặt y mà vẫn không thể làm người tỉnh lại, ngược lại còn rơi nước mắt, khóc nức nở trong mộng, bi ai cũng muôn vạn kiếp người.

“... Liễu Phát Thư có thể cướp người từ tay Diêm Vương, vì sao lại không chịu chữa bệnh cho con trai ruột?”

Người đeo mặt nạ ra lệnh: “Thu dọn đồ đạc, đi thôi.”

Vân Du khó hiểu: “Ngay bây giờ?”

“Lợn rừng không vô duyên vô cớ đâm đầu vào động, nhất định là chung quanh có người xua đuổi.”

Vân Du hỏi: “Ý người là những kẻ kia đã lục soát đến quanh đây rồi? Không đến mức đó đâu, lần này Liễu gia mang theo mấy chục đại phu, cho dù ngay lập tức phát hiện rồi báo quan cũng không có khả năng nhanh như vậy.”

Có điều rút đi cũng được, hấn vốn chuẩn bị nơi này để đại phu khám bệnh, nhưng bây giờ bắt nhầm người, không cần dùng dằng lâu một chỗ làm gì.

Vân Du xách Liễu Huyền An từ dưới đất lên: “Đi!”

Liễu nhị công tử nặng nề mở mắt, suy nghĩ vẫn nhập nhằng giữa ảo tưởng và hiện thực nên chỉ có thể tập tễnh chân thấp chân cao bước đi. Ánh sáng bên ngoài sơn động khiến y tỉnh táo hơn một chút, không biết vì sao, có thể là đột nhiên nhanh trí phản ứng, hoặc có lẽ gặp được bằng hữu mình luôn mong nhớ ở một thế giới khác, đột nhiên y hô to: “Kiêu Vương điện hạ.”

Vân Du nhíu mày: “Ai?”

Vừa dứt lời, một bóng đen từ trên trời giáng xuống mang theo cự lực ngàn cân đánh cho hấn lão đảo lùi về sau, kéo Liễu Huyền An cũng ngã ngời xuống theo. Lương Thú duỗi tay muốn bắt người, lại bị một luồng kiếm phong ép cho không thể không né tránh. Trình Tố Nguyệt cũng từ trên cao nhảy xuống, lúc này Vân Du đã lấy lại phản ứng, ánh mắt lộ sát khí rút dao khỏi vỏ giao đấu cùng nàng.

Các hộ vệ còn lại nhanh chóng xông lên muốn đưa Liễu Huyền An rời khỏi hiện trường. Vân Du làm sao để người chạy thoát, nhắc chân đá văng Trình Tố Nguyệt rồi vung ra một cụm khói màu lam tím, nhìn kỹ chính là hàng trăm hàng ngàn con ong trùng kịch độc vù vù bay về phía đám người.

“Vương gia!” Trình Tố Nguyệt bị Vân Du quán lấy không thể rời khỏi, chỉ kịp hô một tiếng.

Lương Thú xoay người xách Liễu Huyền An lên đặt trên một chạc cây cao, nhấn một cái: “Giữ chắc vào!”

Hai tên hộ vệ vội chạy lại, một trái một phải đỡ y ngời vững. Lương Thú một lần nữa duỗi theo gã đàn ông đeo mặt nạ, đúng như lời khai của Hà Nhiêu và Thường Vạn Lý, công phu người này đích xác rất tà

môn quý dị, chỗ nào cũng lộ ra dấu hiệu đoán mệnh — — khiến đối thủ đoán mệnh, cũng làm chính hấn đoán mệnh.

Liễu Huyền An ôm một cành cây to, cố sức thoát ra khỏi ba ngàn thế giới rồi lại mê mẩn từng cảnh tượng đẹp đẽ chưa bao giờ thấy qua, mãi mà chẳng thể rời đi. Hộ vệ bên cạnh y nhìn mà sợ hãi, không hiểu vì sao Liễu nhị công tử cứ khóc mãi không thôi, rốt cuộc hai kẻ xấu ở trong hang núi đã làm gì y?

Liễu Huyền An nhìn áo khoác màu đen của Lương Thú, trong lòng sốt ruột nên ra sức tông đầu “cốp” một cái lên nhánh cây.

Hộ vệ xuýt xoa một hơi, vội vàng vươn tay bảo vệ trán cho y, hô lên thất thanh: “Trình cô nương, hình như Liễu nhị công tử bị làm sao rồi.”

Trình Tố Nguyệt hợp sức với vài tên hộ vệ vẫn không phải đối thủ của Vân Du, chỉ có thể nhìn về hướng Lương Thú.

Người đeo mặt nạ mở miệng: “Kiêu Vương điện hạ nhìn không giống như tới cứu người.”

Lương Thú rút kiếm khỏi vỏ: “Bốn vương tới đây đòi nợ cho mấy vạn bá tánh lưu vực Bạch Hà và gần trăm nhân khẩu trên dưới Đàm phủ.”

Người đeo mặt nạ, hay nên gọi là Phượng Tiểu Kim nghe vậy cười nhạt một tiếng, đôi môi nhợt nhạt lúc này có thêm mấy phần huyết sắc: “Mấy vạn bá tánh Bạch Hà can hệ gì đến ta. Toàn bộ người nhà Đàm Hiểu Chung năm xưa gieo ác, nên chết dần chết mòn trong đói khát rét lạnh mới đúng, kết quả lại bị người ta một đêm diệt môn, là bọn chúng may mắn.”

Nói đến chỗ căm hận, hấn chột siết chặt nhuyễn kiếm trong tay. Đó là một thanh kiếm mềm như rắn đầy tà khí, bên trên còn mọc gai nhọn tẩm máu qua bao năm, vô cùng sáng bóng.

Thanh kiếm Lương Thú nằm trong tay lại tương phản hoàn toàn với hắn. Sau ngày Lương Dục đăng cơ đã đích thân tìm trong quốc khố một khối huyền thiết hiếm thấy, lại giao cho các kiếm khí sư giỏi nhất cả nước, tôi luyện trong dung nham núi lửa ra được một thanh trường kiếm, đến nay vẫn chưa được đặt tên, nhưng gần như đã trở thành thần khí bảo hộ cho Đại Diễm. Trên vùng Tây Bắc, thậm chí bá tánh còn vẽ hình thanh kiếm này dán lên cửa xua tà khí cầu bình an, bất khả xâm phạm.

Phượng Tiểu Kim cũng không có sát ý với Lương Thú, chỉ muốn mau chóng thoát thân. Hắn xoay người giữa không trung, bắn từ trong tay áo ra hai mũi phi tiêu. Thừa dịp Lương Thú bận né tránh đã nhanh tay một chưởng đánh ngã Trình Tố Nguyệt: “Đi!”

Vân Du bò dậy khỏi mặt đất chạy theo sau Phượng Tiểu Kim, lại xoay người ném hai quả đạn khói. Nhưng hắn vẫn không cam lòng, lúc này đuôi mắt thoáng nhìn thấy Liễu Huyền An nằm bò trên chạc cây, lại vòng trở về.

Trình Tố Nguyệt cao giọng: “Cẩn thận!”

Hộ vệ chưa kịp kéo Liễu Huyền An ra chỗ khác, Vân Du đã ép sát đến trước mắt. Không biết hai tay hắn vung thứ gì ra mà mù mịt đầy trời, còn nhiều hơn đàn ong độc vừa nãy.

Trình Tố Nguyệt không kịp nghĩ nhiều đã xông lên muốn mang Liễu Huyền An đi, Lương Thú lại nhanh hơn nàng một bước, vững vàng tiếp được người giữa không trung. Phượng Tiểu Kim cũng nhân cơ hội kéo theo Vân Du, cứ như vậy một đổi một biến mất giữa làn khói chưa tiêu tán.

Liễu Huyền An nằm trong lòng Lương Thú, hai mắt ngơ ngẩn nhìn người đối diện.

Nước mắt trên mặt y vẫn chưa khô, nghẹn ngào thở dốc. Tay Lương Thú đỡ lưng chạm vào một mảnh ẩm ướt, trong lòng tức khắc hẫng một nhịp tưởng y bị chảy máu, kiểm tra mới biết chỉ là mồ hôi. Toàn

thân Liễu Huyền An giống như bị vớt từ dưới nước lên, vừa ướt vừa lạnh.

“Đưa về.” Lương Thú giao y cho Trình Tố Nguyệt, “Phái người bảo vệ cẩn thận.”

“Vâng!” Trình Tố Nguyệt giúp hộ vệ cõng Liễu Huyền An lên, “Có cần lưu lại vài người cho Vương gia không?”

“Không cần, đi theo y cả đi.” Lương Thú tiếp tục đuổi theo Phượng Tiểu Kim.

Lúc này sương khói đã tan hết, trước mắt chỉ còn núi rừng trùng điệp.

.....

A Ninh và các đệ tử Bạch Hạc Sơn Trang đã nóng lòng như lửa đốt, trông thấy Liễu nhị công tử nhà mình được đưa về, hô mấy lần A Di Đà Phật A Di Đà Phật, vội vàng tiến lên đỡ y nằm xuống. Nhị trang chủ Liễu Phát Tri cũng nhanh chóng bắt mạch cho cháu trai, nói: “Không sao, không sao, thân thể hơi hư nhược, chắc là bị kinh hãi quá độ.”

“Không bị thương chỗ nào chứ?” Trình Tố Nguyệt hỏi.

“Không có.” Liễu Phát Tri đáp chần cho y, lại sai đệ tử đi sắc thuốc an thần, “Bọn bắt cóc đã sa lưới chưa?”

“Vương gia đích thân đuổi theo.” Trình Tố Nguyệt đáp, “Trọng phạm triều đình, không quen biết Liễu nhị công tử. Lần này bọn chúng không cố ý nhằm vào y, chỉ muốn tìm đại phu trị thương mà thôi, cho nên thời gian tới đệ tử Bạch Hạc Sơn Trang tốt nhất nên chú ý an toàn nhiều hơn một chút.”

Sau khi nghe xong ngọn nguồn, Liễu nhị trang chủ liền nghĩ, muốn bắt đại phu sao lại chọn Liễu Huyền An, này thật là... Thân làm đại

phu nói ra không hay lắm, nhưng có lẽ trời định mạng bọn bắt cóc không thể kéo dài rồi.

Liểu Huyền An nằm mê man vẫn luôn lẩm bẩm nói mớ, không ai nghe rõ y nói gì, cũng không ai muốn nghe, dù sao lúc còn tỉnh táo Liễu nhị công tử cũng toàn nói lời khó hiểu.

Chỉ có mình Lương Thú nửa đêm trở về lại ngồi bên mép giường, dí sát lỗ tai vào môi y, ra lệnh: "Nói lớn một chút nào."

Chương 28: “Nhưng Vương gia không giống kiêu người đi không nổi.”

Vốn chỉ muốn trêu một câu, không ngờ Liễu Huyền An thật sự bị hấn đánh thức.

Thời khắc mở mắt ra, đỉnh giường khắc hoa và người ngồi bên giường chồng chập lên nhau thành những ảo ảnh sắc sỡ, qua một lúc lâu mới phân tách rõ ràng. Khóe môi Lương Thú kéo cao, gập ngón tay gõ gõ lên trán y như muốn gọi người đang mơ màng giữa cõi thần tiên quay trở về. Liễu Huyền An không phản ứng, mày hơi nhíu, tuy đang đối diện Lương Thú nhưng mắt lại không nhìn hắn, trước sau vẫn mờ mịt không tiêu cự.

Qua nửa ngày vẫn không tỉnh táo nổi, y bèn nhắm mắt lại, xem chừng là muốn tiếp tục ngủ.

Kiều Vương điện hạ địa vị cao quý trẻ tuổi lỗi lạc, đi đến bất kỳ đâu trong lãnh thổ Đại Diễm tuy không đến mức vạn người truy phủng, xe ngựa rình rang, nhưng lễ nghĩa thì không ai được thiếu. Thái độ không coi ai ra gì như Liễu nhị công tử, nếu đặt trên người khác tám phần đã bị đánh — — có điều y đúng là bị đánh, bị Lương Thú dùng sức gõ một cái thật mạnh, hung tợn nói: “Không cho ngủ!”

Liễu Huyền An đành phải miễn cưỡng tỉnh, đầu óc vẫn loạn đến kêu ong ong. Lương Thú xách y ngồi thẳng dậy: “Sống bốn vạn tám ngàn năm rồi mà vẫn bị hai tên man di dọa thành như vậy à?”

“.....”

Môi Liễu Huyền An hơi động đậy như muốn giải thích, nhưng cuối cùng không nói gì, chỉ thở dài một tiếng lại muốn nằm vật xuống

giường.

Lương Thú kéo tóc y.

Liễu Huyền An bị kéo đau, phải ngồi trở lại.

Lương Thú không chịu buông tay, hấn cuốn tóc y giữa ngón tay, dùng ngọn tóc chọc chọc lên mặt y rồi thu lại trên đầu, ngữ khí cũng dần chậm rãi: “Nói cho ta nghe, hai tên kia làm gì ngươi?”

Liễu Huyền An suy nghĩ một lát, gian nan gom góp ký ức giữa cơn đau buốt cả tủy não, sau đó lắc đầu: “Không có, ta quên rồi.”

Lương Thú tiếp tục hỏi: “Thế vì sao lại khóc?”

Liễu Huyền An dựa vào đầu giường, kéo chăn lại: “Đột nhiên ngộ ra rất nhiều chuyện.”

“Ở trong hang động?” Lương Thú không nhịn được bật cười, “Vì sao lại là nơi đó.”

“Không biết.” Đôi mày Liễu Huyền An vẫn không giãn ra, “Bọn họ muốn giết ta.”

Ý cười trên mặt Lương Thú cứng lại trong chớp mắt rồi khôi phục như cũ, tiếp tục hỏi: “Sau đó thì sao?”

Sau đó, những chuyện tiếp theo không dễ để miêu tả, Liễu Huyền An chậm rãi nói: “Thế giới dường như chết đi trước mắt ta rồi nháy mắt hồi sinh trở lại, giống nơi cũ mà không phải nơi cũ, cứ như là...” Y dùng hết khả năng trình bày cho đối phương nghe hiểu, lại bị cơn đau đầu quấy nhiễu nên chỉ có thể nói giản lược, “Cứ như là có một thế giới đẹp hơn lớn hơn, cất giấu hết thảy vạn vật trong đó. Ban đầu ta không thấy rõ, bây giờ đã thấy rồi, lại không thoát ra nổi.”

“Cho nên ngươi mới khóc?”

Liễu Huyền An vùi đầu vào đầu gối, đầu vẫn đau hoài không dứt tựa như giây lát nữa thôi thế giới sẽ không khống chế được mà không ngừng phình to lên rồi tuôn trào ra ngoài, tay y cũng vô thức nắm chặt chăn nệm, khớp xương tinh tế gần như bị nắm đến sắp gãy.

Lương Thú đột nhiên lên tiếng: “Vì sao người không hỏi ta, có bắt được hai người kia không?”

Liễu Huyền An rầu rĩ hỏi: “Bắt được không?”

“Ngáng đầu.”

Liễu Huyền An: “.....”

Y cực kỳ không tình nguyện nặng nề nâng đầu lên, hốc mắt lại đỏ một vòng.

Lương Thú phát hiện đôi khi người có đầu óc quá thông minh không hẳn là chuyện tốt, bởi vì bọn họ sẽ luôn tra tấn chính mình. Rất nhiều kẻ phạm tục chỉ sống trong một thế giới thôi cũng chưa sống được ra hồn, vì những chuyện nhỏ nhặt trước mắt như cơm ngày ba bữa hay tụ tán ly hợp mà sút đầu mẻ trán, đương nhiên không có hơi sức đâu quan tâm đến thứ gọi là “ba ngàn đại đạo”. Bọn họ nhìn hoa chỉ là hoa, cùng lắm thêm một câu cảm thán hoa đẹp, tuyệt đối sẽ không suy nghĩ vì sao đóa hoa này nở, rồi vì sao nó lại tàn.

Hắn đáp: “Không bắt được, có điều ta trông thấy hình xăm, thiếu niên áo lam kia cũng là người của Bạch Phúc giáo, tương lai có lẽ phải đi một chuyến về nam.”

Liễu Huyền An “ừ” một tiếng, thái độ qua loa có thể thấy bằng mắt thường.

Lương Thú cảm thấy nếu cứ để mặc y tiếp tục “ngộ” cũng được, nhưng tám phần sẽ trở thành kẻ nửa điên nửa dại. Lúc này hắn mới nhận ra vì sao các hiền giả hay xóa tóc chân trần, đi đứng tùy tâm, tự bi tự khóc rồi bị thế nhân chê cười là kẻ điên, dại để cũng vì thân tâm

họ đã sớm đi vào thế giới khác, xem vạn vật hồng trần như con sâu cái kiến, đương nhiên không cần để ý tới nữa.

Vì thế hắn xốc chân lên xách người xuống giường: “Đi thôi.”

Liễu Huyền An để chân trần đứng trên sàn nhà lạnh lẽo, lạnh đến tinh tảo cả người: “Đi đâu?”

“Đi một chút.”

“.....”

Đi một chút?

Liễu Huyền An bị hắn tùy tiện trông cho một chiếc áo choàng, giày cũng chưa xỏ xong đã lao đảo ra cửa. Nơi này là một thôn nhỏ dưới chân núi, nửa đêm yên tĩnh đến chó cũng không sủa một tiếng, ánh trăng sáng như ngọn đèn lớn chiếu xuống tán cây thành những cái bóng vụn vụn, trông càng thêm quý dị.

Chân cẳng Liễu Huyền An vô lực, xoay người muốn quay về ngủ tiếp.

“Buồn cười.” Kiêu Vương điện hạ vốn muốn lấy quyền thế áp người, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, lúc này đối phương không biết đã bị thổi bay vào thế giới nào, dùng sức lực cưỡng chế vẫn mau chóng hữu dụng hơn. Vì thế hắn dùng bàn tay như cái vòng sắt khóa chặt cổ tay y, túm người ta một đường từ chân núi lên lưng chừng núi.

Liễu Huyền An chưa ăn uống gì, còn ngủ rất lâu, lại còn đau đầu, kinh qua một phen lăn lộn càng thêm đứng không vững, y ngồi xuống ôm chặt một thân cây, kiên quyết không chịu động đậy.

Lương Thú ngồi xổm trước mặt y: “Mệt rồi à?”

Liễu Huyền An rì rầm: “Đói bụng.”

Lương Thú móc từ trong ngực áo ra một bao giấy dầu: “Thế giới mới kia của ngươi không có cơm ăn sao?”

Hương thơm ngọt ngào mang theo mùi hoa quế xộc ra, Liễu Huyền An duỗi tay muốn lấy, Lương Thú lại giấu bao giấy đi: “Thế giới trước mắt và thế giới trong đầu ngươi, bây giờ chọn cái nào?”

Liễu Huyền An hít hà: “Trước mắt cái đã.”

Lương Thú đưa bao giấy dầu cho y: “Xem ra chưa tới mức không kéo được trở về.”

Liễu Huyền An không muốn biện giải, chỉ ôm túi bánh đường nhấm nháp từng miếng. Lương Thú ngồi bên cạnh nầy nọ một cục đá trong tay, chơi một lúc lại ném xuống chân: “Thôi vậy.”

Liễu Huyền An quay đầu tò mò nhìn hắn.

Lương Thú nói: “Vốn định đưa ngươi đi xem cái này, nhưng tiên ngu bốn vạn tám ngàn tuổi cái gì cũng thấy qua rồi, cho nên thôi vậy.”

Liễu Huyền An nuốt hết bánh trong miệng xuống: “Cũng có thể xem thử một chút.”

“Xem rồi có ở lại đây nữa không?”

“... Nhưng ta không thể khống chế chuyện này được.”

Lương Thú gạt đầu, không miễn cưỡng y nữa. Hắn nhặt dưới đất một mảnh đá dẹp, nheo mắt ngắm một chút rồi ném lên vũng nước ở phía xa. Bọt nước bắn tung lên dưới ánh trăng cũng mang sắc trắng bạc đẹp đẽ, dọc theo đường viên đá lướt qua, đom đóm hai bên bụi cỏ bị kinh động bay lên như những đốm lửa, chạy dài thành một ảo ảnh hư vô.

Liễu Huyền An ngấm đến xuất thần, lúc này bụng đã được lấp, lại có gió mát thổi qua, đúng là thoải mái hơn nằm trên giường nhiều.

“Nghỉ ngơi đủ chưa?” Lương Thú lại đánh thêm một chuỗi vòng nước, “Đủ rồi thì đi tiếp lên núi.”

“Còn phải đi nữa á?” Toàn thân Liễu Huyền An tràn ngập cự tuyệt, “Không đi.”

Lương Thú xách cổ áo y lên, quả thực không tốn bao nhiêu sức đã kéo được người lên đường.

Liễu Huyền An kêu khổ: “Không đi nổi.”

Lương Thú không dao động: “Mấy thứ trong đầu ngươi chẳng phải không dừng được à?”

Liễu Huyền An tóm lấy một cây mây: “Đó là vì Thiên đạo không cho ta dừng.”

“Thế thì khéo quá.” Lương Thú nói, “Bây giờ bốn vương cũng không cho ngươi dừng lại.”

Không thể ăn nói vô lý như vậy được!

Liễu Huyền An còn muốn giải thích Thiên đạo và nhân đạo hoàn toàn không giống nhau, nhưng đã bận thờ hồng học đến không còn thừa sức lực mà suy nghĩ. Lương Thú thân cao chân dài, một bước dài bằng hai bước chân yếu đuối của Liễu nhị công tử. Quẹo được hai cái eo núi đã lấy của y nửa cái mạng, vì thế y tiếp tục ôm cây ăn vạ, vừa đi vừa dừng, cuối cùng đến khi trời tảng sáng mới lên được đỉnh núi cao nhất.

Liễu Huyền An nằm dài xuống đất dùng ống tay áo to rộng che khuất mặt, giận dữ không chịu động đậy.

Lương Thú cũng không bắt y cử động, chỉ ngồi một bên thưởng thức vị công tử hiếm khi bước ra khỏi đại đạo, chất chứa đầy cảm xúc phàm nhân.

Qua một lúc, một tia sáng đột nhiên xuyên thấu qua vải áo hơi mỏng chiếu thẳng vào mặt Liễu Huyền An khiến y hơi chói mắt. Phản ứng đầu tiên nghĩ đến là Lương Thú lại giở trò, nhưng ánh sáng càng lúc càng mạnh đến mức quay đầu cũng không tránh nổi, y đành thả ống tay áo xuống, ngồi dậy buồn bực lên án: “Ngươi — —”

Nói được một nửa thì im bật, bởi vì trước mắt y là vàng mặt trời thật lớn đang từ từ dâng lên, ánh sáng chói lòa, dãy núi như bén lửa, biển mây bục trong ngàn cân gấm vóc cuộn cuộn chiếu thẳng vào đáy mắt.

Cả đời này Liễu Huyền An chưa bao giờ cách mặt trời gần như thế, gần đến mức chỉ cần giơ tay ra là chạm đến, vì thế y thật sự vươn tay, nắm được một luồng ánh sáng nóng cháy tràn đầy.

“Tuy nhân gian nhiều phiền não, nhưng cũng có nhiều thứ đáng để ngắm nhìn.” Lương Thú đứng sóng vai y, “Không cần thời thời khắc khắc trốn trong ba ngàn thế giới kia của ngươi, nếu muốn nghĩ đến cái gì vui vẻ, thế giới trước mắt này cũng có đủ.”

Liễu Huyền An làm theo lời hấn, nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu để không khí buổi sớm xua tan hỗn độn trong đầu. Niềm vui cũng có quan hệ với thế giới này, nghĩ tới nghĩ lui đột nhiên nhớ ra một chuyện, y lên tiếng: “Lần trước ta có mua hai vò rượu rất ngon!”

Lương Thú nhìn y: “Vì sao phải mua rượu?”

Liễu Huyền An trả lời: “Chờ cộng ảm với Vương gia. Ngoài rượu ra ta còn tìm được vài quán cơm không tồi. Thành Bạch Hạc tuy nhỏ, nhưng nếu chú tâm cũng có thể đi dạo được năm ba hôm.”

“Được.” Lương Thú cười nói, “Có rượu có đồ ăn, có vẻ là một chuyến du ngoạn rất khá.”

Liễu Huyền An cũng hào hứng hấn lên, bởi vì đến tận bây giờ y mới ý thức được chuyện quan trọng: Đúng vậy, kế hoạch của ta là muốn

mời Kiêu Vương điện hạ đi uống rượu, mà lúc này Kiêu Vương điện hạ đã ở ngay trước mắt, hẳn thật sự tới rồi!

“Bao giờ thì chúng ta xuất phát?”

“Bây giờ đi luôn.”

Thế là lại xuất hiện vấn đề mới, muốn xuất phát đi thành Bạch Hạc thì trước hết phải xuống núi.

Liễu Huyền An than thở: “Ta đi không nổi!”

Lương Thú nói: “Ta cũng đi không nổi.”

“.....”

Liễu Huyền An uyển chuyển biểu đạt: “Nhưng thoát nhìn Vương gia không giống kiểu người đi không nổi.”

Lương Thú thông thả tính nợ cũ: “Hôm qua ta đi tìm người nên lang thang trong núi suốt một ngày, lại so mấy trăm chiêu với người ta suýt nữa thì bị thương, đến tối cũng không rảnh nghỉ ngơi, cùng người leo lên tận đỉnh núi. Đi đường cả đêm không nói, người còn ăn hết cơm tối của ta.”

Liễu Huyền An: “...Ta cho rằng người chuẩn bị riêng cho ta.”

“Không có, không phải.” Lương Thú lắc đầu, “Ta chưa ăn gì, nghĩ mang theo để tùy tiện lót bụng dọc đường đấy.”

Liễu Huyền An đành phải thoái nhượng: “Thế thì ta có thể tự mình đi thêm một đoạn.”

Lương Thú giả vờ yếu ớt dựa vào một gốc cây: “Nhưng ta thật sự đi không được, người phải cõng ta một lát.”

Liễu Huyền An giả điếc vội vàng rảo bước cực kỳ nhanh, dáng vẻ hốt hốt hoảng hoảng.

Lương Thú cười thêm nửa ngày mới nhấc chân đuổi theo.

Hai người trở về thôn nhỏ đã là giữa trưa, có điều bọn họ vẫn chưa thể đi thành Bạch Hạc ngay, bởi vì Liễu Huyền An vừa bước vào cửa đã nằm vật lên giường, mặc cho A Ninh cầm khăn lạnh uy hiếp cũng sống chết không chịu ngồi dậy, chớp mắt đã ngủ đến bất tỉnh nhân sự.

“Vương gia.” A Ninh có chút lo lắng, “Công tử nhà ta cứ ngủ mãi như vậy...”

“Không sao đâu.” Lương Thú nói, “Y cần nghỉ ngơi thật.”

A Ninh và đệ tử bên cạnh đều cảm thấy lời này quá kỳ quặc, nhị công tử nghỉ ngơi còn ít sao. Cuộc đời y phải đến phân nửa thời gian đều ở trạng thái nằm yên, hơn nữa hôm qua đã ngủ tròn một ngày rồi.

“Hôm nay không giống, y vừa đi ra ngoài về.” Lương Thú nói, “Đừng làm ồn.”

A Ninh đành buông màn xuống chắn ánh sáng lại. Bóng tối khiến Liễu Huyền An ngủ càng thêm sâu, mà trong không khí dường như vương chút mùi đàn hương thoang thoảng, cũng làm y thấy an toàn thêm vài phần.

Lúc này đúng là không giống khi xưa, không có Thiên đạo, không có khẳng định hay phủ định, cũng không có những thế giới không ngừng lụi tắt rồi hồi sinh, chỉ có một tầng bông vải tối tăm ngọt ngào như được phơi dưới ánh nắng, bọc quanh người thoải mái đến mềm cả xương.

Lương Thú cũng rời khỏi phòng.

“Vương gia.” Trình Tố Nguyệt đang đứng canh ngoài sân, “Chúng ta ở đây chờ quan phủ soát núi hay là nhanh chóng xuất phát đi Vương thành trước?”

“Không.” Lương Thú ra lệnh, “Đi thành Bạch Hạc.”

Suýt nữa em An đắc đạo phi thăng rồi, nhưng kiếp này bị ma vương bắt về làm vương phi nên thôi em chịu khó chờ kiếp sau vậy...

Chương 29: “Nghe giọng ta đi, cổ họng đau quá”

Liễu Huyền An tỉnh lại giữa chuỗi âm thanh kéo ca kéo thấp, thân thể y vẫn đơng đờ cứ như còn nằm trên đám mây ấm áp trong mộng, lần trước đầu đau buốt đến tủy não, giờ chỉ còn mỗi cơn uể oải sau khi ngủ dậy.

“Công tử, người tỉnh rồi.” Trong khoảng thời gian này A Ninh đã đi ra đi vào thăm dò mười mấy lần, khó khăn lắm mới thấy công tử nhà mình ngồi dậy, vội vàng tiến vào đỡ y lên, “Công tử lại ngủ hết gần một ngày.”

Lúc này Liễu Huyền An mới kịp chú ý bản thân đang nằm trong một cỗ xe ngựa siêu lớn. A Ninh giải thích: “Là Vương gia sắp xếp. Ngài ấy ra lệnh mọi người nhanh chóng trở về thành Bạch Hạc, không được trì hoãn, nhưng lại không cho bất kỳ kẻ nào đánh thức công tử dậy.”

Trình độ vô lý của mệnh lệnh này có thể sánh ngang với lệnh “đi lên đồng thời đi xuống”. Nhưng dù vô lý đến cỡ nào, Kiêu Vương điện hạ đã mở miệng, người ta chỉ có thể làm theo. Các đệ tử trong sơn trang nhanh chóng thành thạo buộc một cái cáng, nín thở khiêng vào phòng ngủ, người nắm tay người nhắc chân cố định công tử nhà mình. Đang chuẩn bị nhỏ giọng hô khẩu lệnh “Một, hai, ba, nâng”, Liễu Huyền An lại đứng lúc trở mình.

Vì thế mọi người đứng sững không dám cử động, y như bị trúng thuật cứng đờ người.

A Ninh tiếp tục kể: “Lúc ấy Vương gia đứng bên cạnh nhìn chăm chăm, cảnh tượng cực kỳ dọa người, trong phòng lại âm u tối đen như mực, các sư huynh gần như nín cả thở. Một lúc sau lại nâng công tử lên, tay mấy người đó run rẩy hết cả.”

Lặp lại năm sáu lần như thế, Liễu nhị công tử vẫn ở trạng thái ngủ say rồi cuộc đã yên vị thỏa đáng trong xe ngựa, theo lời A Ninh miêu tả thì, “Tuy rằng nhị trang chủ không đích thân tham gia khiêng công tử nhưng xong việc vẫn mờ hôi như tắm, cơm chiều cũng ăn không vào”.

“À, đúng rồi.” A Ninh tiếp tục bổ sung, “Cỗ xe này do Vương gia sai người tìm, Trình cô nương tự tay trải đệm, thời điểm nàng làm việc có rất nhiều sư huynh vây xem.”

Đương nhiên không phải vây xem trải đệm, cũng không phải ngắm Trình cô nương xinh đẹp, các đệ tử Bạch Hạc Sơn Trang chưa thất lễ đến trình độ này, chủ yếu mọi người tò mò về chính sự kiện đang diễn ra. Không hiểu vì sao, nhị công tử nhà mình cùng Kiêu Vương điện hạ ra ngoài một chuyến không xa không gần mà quan hệ đã trở nên thân thiết như thế, không chỉ có xe ngựa rộng rãi quá, đến phần đệm trải bên trong cũng bằng phần của năm sáu cái giường.

Tam tiểu thư ra ngoài khám bệnh cũng không rình rang tí mĩ như vậy.

A Ninh đang nói chuyện, cửa sổ xe đã bị gõ hai cái. Liễu Huyền An xốc màn xe lên, Trình Tố Nguyệt ở bên ngoài cười nói: “Liễu nhị công tử, muốn ra ngoài cưỡi ngựa không? Hôm nay thời tiết rất tốt, cảnh sắc cũng đẹp, hai bên đường có sông có ruộng, ừm... trong thơ có nói, Quyển thư khai hợp nhậm thiên chân.”

Một câu thơ này đã là cố gắng nửa ngày của Trình cô nương. Liễu Huyền An sửa sang y quan chỉnh tề, khom lưng ra khỏi xe ngựa. Lần này y rời nhà không mang theo con ngựa cái màu đỏ, Trình Tố Nguyệt đành chọn trong bầy ngựa của Kiêu vương phủ một con tương đối thấp bé thành thật — chỉ có mỗi vè ngoài thành thật, bởi vì nó vừa được dắt ra đã lập tức khua bốn vó chạy đến bên cạnh xu

nịnh đại ca Huyền Giao, nhân tiện cõng theo Liễu nhị công tử đi cậ nhờ Kiêu Vương điện hạ.

Lương Thú hỏi: “Tĩnh ngủ rồi?”

“Ừ.” Liễu Huyền An dừng cương ngựa, “Đa tạ Vương gia.”

Lương Thú thấy y tuy còn chút mỏi mệt lờì biếng vì ngủ nhiều, nhưng tinh thần không còn hoảng hốt ngỡ ngẩn như trước, liền hỏi: “Có kẹo giúp tỉnh táo không?”

“Có.” Liễu Huyền An kêu đệ tử lấy ra một vại.

Lương Thú ra lệnh: “Tự ăn đi.”

Liễu Huyền An lên tiếng, hóa ra Vương gia không phải muốn ăn kẹo. Y bốc một viên đề dưới lưỡì, hương bạc hà và băng phiến xông thẳng lên trán cay đến giật bản mình, khiến người ta tỉnh táo thêm hẳn ba phần.

“Nói chuyện.”

“Hả?”

“Nói cái gì cũng được, bốn vương thích nghe.” Lương Thú nhìn phía trước, “Đừng liên quan đến mấy lão già râu bạc là được.”

Liễu Huyền An cẩn thận không chạm vào thế giới khổng lồ trong đầu nữa, đành moi móc trong trí nhớ đủ loại chuyện liên quan đến thực tại ra. Thế nhưng y phát hiện mỗi ngày bản thân ngoại trừ ngủ thì chỉ có ăn, còn lại không có gì hay ho để kể, đành phải... tô vẽ thêm thắt vài chuyện đi, thêm thắt miêu tả cho hai vò rượu mình để trong nhà thành rượu tiên chỉ trên trời mới có, nếu để ông chủ quán rượu nghe được phỏng chừng phải cảm động đến rơi lệ.

Lương Thú cũng không chê nhàm chán, chỉ im lặng nghe y nói liên hồi, nếu thấy dừng lại lâu còn mở miệng thúc giục nói tiếp. Liễu

Huyền An nói muốn khô miệng mà không được nghỉ, cuối cùng buồn bực than thở, ta mệt rồi, không muốn nói nữa.

Nhị trang chủ Liễu Phát Tri vừa vặn đi lướt qua nghe y nói mà vã mồ hôi hột, sao lại vô lễ với Kiêu Vương điện hạ như thế được?

Ông ta cẩn thận nhìn sang Lương Thú, lại phát hiện vị Vương gia nổi danh tàn khốc thô bạo kia không hề tức giận, ngược lại còn bật cười: “Được, nghỉ một lát rồi nói tiếp.”

Liễu nhị công tử không hề biết trời cao đất dày, rì rầm trong miệng: “Nghỉ xong cũng không muốn nói nữa.”

Liễu Phát Tri sốt ruột nghĩ thầm, ôi, không ngờ đã bị đại ca chiều thành như thế rồi.

Vì thế ra mặt quát mắng cháu trai: “Nói chuyện với Kiêu Vương điện hạ cho đàng hoàng!”

Liễu Huyền An: “.....”

Không muốn nói.

Nhưng Lương Thú luôn bắt ép y phải nói, nói hết chuyện rượu rồi nói qua thành Bạch Hạc, từ phố đông nói sang đầu tây, cuối cùng đến cả sự kiện gã đồ tể giết heo trong thành làm tiệc cưới vợ cũng phải miêu tả đến ba lần, khiến Trình Tố Nguyệt đi bên cạnh cảm giác như chính mình có mặt tham dự hỉ yến nhà người ta.

Nàng hỏi huynh trưởng: “Đây là cách thức bắt nạt Vương gia mới phát minh ra đấy à?”

Cao Lâm phân tích: “Có lẽ thế, mọi xem về mặt tiêu tụy của Liễu nhị công tử đi, đúng là nghiệp chướng.”

Liễu Huyền An tu nước ừng ực, cảm thấy bản thân đã nói hết lời lẽ cho cả đời rồi, nếu không có thuốc nhuận hầu do nhị thúc tụt tay pha

chế, không chừng bây giờ cổ họng y đã khạc luôn ra lửa. A Ninh luôn đi theo sau đoàn người, nhân cơ hội Kiều Vương điện hạ không có mặt lập tức chạy lên cổ vũ: “Công tử, người cố chịu đựng thêm một chút, sắp về đến nhà rồi.”

Liễu Huyền An sừng sốt, về đến nhà rồi?

Y ngẩng đầu nhìn lên trước, quả nhiên một tòa thành dựa núi gần sông đã hiện ra giữa mây mù lượn lờ, kinh ngạc hỏi: “Đường về sao lại nhanh thế nhỉ?”

“Không nhanh, chúng ta đã đi được mười ngày đường rồi, bằng thời gian khởi hành.” A Ninh không hiểu, mỗi ngày trông thấy công tử bị Kiều Vương điện hạ bắt hầu chuyện, nói đến hết hơi hết sức như thể sống không bằng chết, một ngày dài bằng một năm, vì sao lại cảm thấy đường về quá nhanh được.

Liễu Huyền An đúng là cũng cảm thấy một ngày dài bằng một năm, nhưng đó chỉ là cảm giác dưới cổ họng, tinh thần thì ngược lại không hề cho rằng thời gian trôi quá gian nan. Trong đời y hiếm khi có được một khoảng thời gian không cần đau khổ suy tư về đại đạo, cũng không rảnh để suy tư, bởi vì mỗi ngày đều bị Kiều Vương điện hạ dùng quyền thế chèn ép, chỉ còn ý nghĩ “hôm nay muốn kể đến con phố nào” chiếm cứ đầy đầu.

Lương Thú giục ngựa chạy đến, lòng bàn chân A Ninh như được bôi dầu, vội vã quay trở lại vị trí cuối hàng.

Liễu Huyền An ném một viên kẹo nhuận hầu vào miệng, lại ho khan một trận nữa, diễn rất tròn vai mong manh yếu ớt.

Y chưa bao giờ mong nhanh trở về nhà nhiều như vậy.

Nhưng về đến nhà vẫn không thoát khỏi dớp phải kể chuyện, bởi vì Liễu Phát Tri sớm viết thư thông báo cho đại ca chuyện Kiều Vương điện hạ vào thành, một đám người Bạch Hạc Sơn Trang và quan viên địa phương đã đứng sẵn ở cửa thành. Theo lý mà nói, Lương

Thú hấn nên ở trong dịch trạm, nhưng Liễu trang chủ đối mặt với vị Vương gia “không biết cuối cùng có cưới con gái nhà mình không nhưng tốt nhất là không cưới” này, bên ngoài vẫn phải thể hiện đúng lễ nghĩa, khách khí mời: “Bạch Hạc Sơn trang đã chuẩn bị phòng khách cho Vương gia.”

Lương Thú gật đầu: “Rất tốt.”

Thế là quyết định luôn nơi dừng chân.

Liễu Huyền An vừa bước vào cổng chính Bạch Hạc Sơn Trang đã bị nha hoàn của Liễu tam tiểu thư kéo đi. Liễu Nam Nguyên nóng lòng sốt ruột chờ trong viện, thấy mặt y vội nhào lên, trước hết hỏi thăm tượng trưng mấy câu chuyện ca ca bị bắt cóc, thấy y chân tay đầy đủ không thương tích gì, bình an hết những gì nhị thúc đã kể, vì vậy liền nói luôn vào trọng điểm: “Vương gia thật sự không phải tới cưới ta, đúng không?”

“Thật sự không phải.” Liễu Huyền An giải thích, “Lần này Vương gia ghé vào Bạch Hạc Sơn Trang để cùng ta du ngoạn, nhưng hiện giờ ta cũng không muốn đi chơi với hắn chút nào, muội nghe giọng ta đi, cổ họng đau quá.”

“Không không không, huynh phải đi cùng hắn chứ, vạn nhất không đi, hắn chỉ đích danh ta thì biết làm thế nào cho phải?” Liễu Nam Nguyên lục tung cả phòng tìm được một bao trà ngân đan lớn, “Ca ca, xin huynh đấy.”

Liễu Huyền An bị ép phải nhận quà hối lộ ôm trở về nhà thủy tạ, vốn muốn nằm nghỉ một lát lại thấy gia đình bận rộn đi qua đi lại, người xếp đệm chặn người kê ghế bàn, khó tránh kinh ngạc: “A Ninh?”

“Công tử, công tử.” A Ninh cũng bận luôn chân luôn tay, đầu đầy mồ hôi mà nói, “Vương gia không thích ở khách viện đã sắp xếp, nói muốn tới nhà thủy tạ của chúng ta, nhưng phòng cho khách nơi này quá bẩn, mọi người phải dọn dẹp quét tước một phen, công tử đi nơi

khác nghỉ tạm đi. Đúng rồi đúng rồi, trang chủ vừa sai người đi tìm công tử đấy.”

Liễu Huyền An đành qua thư phòng.

Từ nhà thủy tạ đến thư phòng phải đi một đoạn đường hơi xa. Lúc này toàn bộ đệ tử trong nhà đã nghe ngóng được chuyện “Kiêu Vương điện hạ muốn ở cùng nhị công tử”, cảm thấy vô cùng khiếp sợ, còn sợ hơn cả chuyện nhìn thấy thi thể không đầu đứng lên đi lại, dù sao thi thể cử động được có thể do nhiễm cổ trùng, nhưng giao tình bất thành linh của Kiêu Vương điện hạ và công tử nhà mình thì không có cách nào giải thích thỏa đáng. Vì thế tất cả mọi người đều dùng ánh mắt tò mò nhìn y, có nha đầu bạo gan tiến lên chủ động hỏi: “Nhị công tử, Kiêu Vương điện hạ muốn ở trong sơn trang bao lâu?”

“Có lẽ ba hay năm ngày gì đó.” Liễu Huyền An khàn giọng trả lời, cũng âm thầm hy vọng chỉ có ba đến năm ngày thật, nếu không dù y có ăn hạt đười ươi thay cơm cũng không chống đỡ nổi.

Liễu phu nhân chờ sẵn trong thư phòng, nhìn thấy con trai vào cửa lại quan tâm hỏi kỹ càng chuyện bị bắt cóc, kiểm tra lui tới ba bốn lần mới nói: “Vào đi, cha con có chuyện muốn hỏi.”

Chuyện muốn hỏi đương nhiên có liên quan đến Kiêu Vương điện hạ. Cổ họng Liễu Huyền An đau đến không muốn nhiều lời thêm một chữ, lược bỏ toàn bộ chuyện từ Bạch Hạc Sơn Trang đến thành Xích Hà, từ thôn nhỏ dưới chân núi vào đến thành Bạch Hạc, chỉ trả lời đơn giản: “Ở cùng nhau thấy cũng được.”

Liễu Phát Thư truy vấn: “Thường ngày Kiêu Vương điện hạ hay bàn luận với con chuyện gì?”

Liễu Huyền An đáp: “Thành Bạch Hạc và rượu ngon.”

Liễu Phát Thư nghi hoặc: “Chỉ có mấy chuyện này?” Thành Bạch Hạc chỉ là một tòa thành nhỏ tầm thường, rượu cũng không ngon hơn

rượu trong hoàng cung, như thế mà cũng có thể củng cố giao tình?

Liễu Huyền An thở dài biết cha mình lại không tin, để tránh cho ông tiếp tục hỏi dồn, y đành lấy luôn Kiều Vương điện hạ trong mộng ra góp cho đủ số: “Thi thoảng có đàm luận về Thiên đạo.” Còn tám tuổi nữa, nhưng chuyện này không tiện miêu tả lắm.

Liễu Phát Thư chỉ vào chiếc ghế đối diện: “Thiên đạo là chuyện gì, nếu cổ họng không khỏe thì viết ra giấy cho cha.”

Mặt Liễu Huyền An nhăn thành trái khố qua.

Không muốn viết.

Vì thế y chống chế: “Nhưng Kiều Vương điện hạ có lẽ đang đợi con.”

Chương 30: Có người dâng ngàn vàng cũng khó cầu một tấc vải cho mỹ nhân

Liễu Huyền An lấy cớ thành công thoát thân khỏi thư phòng, ra cửa chưa đi được hai bước đã thấy nhị thúc nhà mình đi cùng với chính chủ bị mang ra làm cớ từ xa đi tới. Y lập tức xoay người muốn tránh, lại bị nhị thúc tàn nhẫn gọi giật lại: “Huyền An, mau lại đây, Kiêu Vương điện hạ có việc tìm con.”

“.....”

Lòng Liễu nhị công tử lúc này cũng nhăn thành trái khổ qua, từ ngày sinh ra đến giờ y chưa từng bận rộn như vậy, đầu tiên là muội muội rồi đến mẹ đến cha, bây giờ lại thêm một Kiêu Vương điện hạ, cứ như đột nhiên tất cả mọi người đều chờ được nghe mình nói chuyện.

Không muốn nói nữa, mệt mỏi quá.

Lương Thú nhìn vẻ mặt nhăn nheo cau có của y mà âm thầm buồn cười, cuối cùng không yêu cầu nghe chuyện đồ tể cưới vợ đến lần thứ tư nữa, chỉ hỏi: “Ngươi ở chỗ nào?”

“Phía bắc.” Liễu Huyền An trả lời ngắn gọn, “Đang dọn dẹp, chưa thể tiếp khách.”

“Vậy đưa bốn vương đi dạo một vòng sơn trang nhìn xem.” Lương Thú không nản chí, “Cảnh trí bên phía đông hình như khá đẹp.”

Liễu Huyền An dùng ánh mắt trông mong nhìn nhị thúc, bởi vì phần lớn khu phía đông thuộc quyền quản lý của ông ta, chủ nhân đưa khách đi tham quan là lý tưởng nhất. Nhưng Liễu Phát Tri hiển nhiên không cho là vậy, gần đây ông ta đang chú tâm nghiên cứu loại thuốc

mới, cần nhiều thời gian túc trực bên bếp lò nên không rảnh rỗi tiếp khách, đặc biệt là loại khách hoàng thân quốc thích địa vị tôn quý nhưng y lý thì không biết chút gì, rõ ràng chỉ tới xem náo nhiệt — — nên giao cho đứa cháu trai cũng lười biếng chơi bời lêu lổng mới đúng, hai người quả thật là một cặp trời sinh, cực kỳ tương xứng.

Vì thế Liễu nhị công tử bị ép phải nhận nhiệm vụ, khổ không nói nổi.

Sau khi Liễu Phát Tri rời đi, Liễu Huyền An cũng chậm rãi lùi dần ra sau. Lương Thú cười như không cười: “Ngoài miệng nói muốn đưa ta đi du ngoạn thành Bạch Hạc, bây giờ vừa vào đến Bạch Hạc Sơn Trang đã bôi dầu vào chân chạy mất, đây là đạo đãi khách của người bốn vạn tám ngàn tuổi đấy à? Đi!”

Liễu Huyền An không phản kháng nổi, bị kéo đến lão đảo: “Này.”

Bạch Hạc Sơn Trang rất rộng, có khi phải chiếm diện tích một nửa tòa thành, thêm cả vườn thuốc và khe suối trên núi càng rộng đến vô biên vô tận. Liễu Huyền An đi về phía đông được mấy bước đã ngờ ngác lạc đường, vòng qua vòng lại một con đường mòn đầy bùn đến ba lần vẫn không tìm thấy lối ra, vì thế đành qua loa giới thiệu: “Đại loại là như vậy, thôi, chúng ta đi chỗ khác.”

Lương Thú vừa bực vừa buồn cười, túm chặt một lọn tóc của y: “Trong nhà mình mà cũng lạc đường?”

“Ta chưa từng đi sang phía đông.” Liễu Huyền An khổ sở trong lòng, y chưa đi hết đại giang nam bắc Đại Diễm, vì sao vẫn biết rõ về ngàn dặm sông núi bên ngoài? Đương nhiên là vì đọc sách. Nhưng vườn của nhị thúc thì không được cuốn sách nào miêu tả, dăm ba bữa còn sửa mới một lần, làm sao quen nổi.

Cổ họng của y vẫn chưa thoải mái nên tiếng giải thích vừa yếu vừa nhỏ, cộng thêm biểu tình lười biếng mệt mỏi, trông rất giống con mèo trắng trong Ngự Hoa Viên bị người qua người lại sờ vuốt cả ngày, vừa xui xẻo vừa uể oải, mặt mày bí xị. Lương Thú nhìn y cười nửa

ngày, rốt cuộc thiện tâm không yêu cầu đi dạo nữa, lại nói: “Về chỗ người ở nhìn thử xem.”

Liễu Huyền An như trút được gánh nặng.

Hai người lại đi thêm một quãng đường dài thật dài.

Vị trí nhà thủy tạ trong Bạch Hạc Sơn Trang có thể hình dung bằng từ “hoang vắng”, tận đầu mút phía bắc, còn phải đi qua một đoạn đường sỏi đá nhấp nhô, có điều khung cảnh xung quanh xử lý khá ổn thoả, một gốc cổ thụ lớn cành lá sum suê che khuất hơn nửa cửa viện, đúng là nơi rất hợp cho tiên nữ ngộ đạo.

A Ninh đang đứng canh ngoài cửa, lúc này phòng cho khách đã dọn dẹp xong, nhưng chỉ có một gian, cho nên những người còn lại của Kiêu Vương phủ vẫn tiếp tục ở lại đại trạch cho khách mà Liễu trang chủ chuẩn bị, nơi này chỉ tiếp một người duy nhất.

“Rượu đâu?” Lương Thú bước vào tiểu viện.

A Ninh nhanh chóng chạy ra sảnh ngoài ôm hai vò rượu được dâng bốc suốt một đường vào trong.

Liễu Huyền An đứng bên cạnh lặng lẽ xoa xoa cổ họng.

Lương Thú vén vạt áo lên ngồi xuống ghế: “Người uống trà đi.”

Liễu Huyền An: “.....”

Cổ họng không khỏe đích xác chỉ có thể uống trà, vị trà nhạt nhẽo, lỗ mũi thính còn ngửi được hương rượu ngào ngạt bay tới nên càng uống càng thấy chán, không hề giống hình ảnh vui vẻ cộng ẩm tán gẫu trong tưởng tượng. Uống một lúc, suy nghĩ của Liễu nhị công tử lại không biết bay về phương nào.

Lương Thú buông chén rượu: “Tây Bắc cũng có loại rượu tương tự thế này.”

Liễu Huyền An bị kéo hồi thần: “Tây Bắc có rượu gì?”

“Tên là ‘Bách Thần Sầu’.” Lương Thú cười, “Nghe kêu thế thôi chứ không phải rượu quý giá gì, một văn tiền là mua được một bình, dân cư địa phương nhà ai cũng ủ, vị nhập hầu vừa nồng vừa cay. Từng có một đám văn nhân muốn đi đại mạc làm thơ, kết quả thơ viết chưa xong đã say vật ra trên cát vàng suốt một ngày một đêm.”

Liễu Huyền An cười theo, cảm thấy say mềm trên đại mạc mênh mông hình như cũng rất lãng mạn.

Lương Thú lắc đầu: “Nếu không phải A Nguyệt dẫn người tuần tra nhật bọn họ trở về, chỉ sợ đã sớm bị phơi thành cây khô. Nếu người đi lên Tây Bắc, tận mắt nhìn thấy đại mạc mới hiểu nơi đó chính là ma vực nuốt người không nhả xương. Lúc gió lốc nổi lên, khắp đất trời đều là cát vàng không thể phân biệt đông tây nam bắc, chỉ có thể trốn sau lạc đà chờ gió bão qua đi.”

Ở một nơi như vậy, cố gắng sống sót thôi đã phải dốc hết sức lực, huống chi còn phải mang binh đánh giặc. Liễu Huyền An cảm thấy nếu đổi thành mình, có khi không chống chọi quá một canh giờ đã thật sự cưỡi hạc đồng du cùng đại đạo. Nhưng Lương Thú lại có thể canh giữ biên cương ổn thỏa mà vẫn rảnh thời gian đến thành Bạch Hạc uống rượu, còn phải đi quản tà giáo vùng Tây Nam và lưu dân chạy loạn, nghĩ đến đây không khỏi sinh lòng kính nể.

Một lát sau, y nhin không được bèn hỏi: “Có mệt không?”

Lời này rất giống câu trước đây Lương Thú từng hỏi “Trong thế giới đó chỉ có mình ngươi thôi sao”, người thông minh không cần nhiều lời, biết chắc chắn đối phương sẽ nghe hiểu, mà quả thật Lương Thú nghe qua liền hiểu, chỉ thoáng cười: “Quen rồi.”

Trả lời đến vân đạm phong khinh.

Liễu Huyền An nhớ đến vết thương cũ của hấn, liền vươn hai ngón tay đặt lên cổ tay đối phương.

Lương Thú yên lặng giấu mạch tượng.

Liễu nhị công tử ở dưới bàn nhắc chân đá hấn một cái.

Lương Thú buồn cười, cuối cùng không trêu y nữa. Liễu Huyền An cẩn thận xem nửa ngày, nói: “Vẫn nên tĩnh dưỡng ít nhất ba tháng.”

Cùng một câu như vậy, nếu từ miệng người của Thái Y Viện nói ra Kiều Vương điện hạ sẽ chê phiền, nhưng bây giờ đổi thành Liễu nhị công tử, có thể bởi vì cái nhú mày của y mang theo lo lắng rất chân thành, vì thế Lương Thú đành nói: “Được.”

Một chữ hoàn toàn có lệ, Liễu Huyền An không tin hấn nghe thật, mà Lương Thú cũng không định thật sự nghe, đừng nói ba tháng, mấy ngày ở Bạch Hạc Sơn Trang này đã xem như kỳ nghỉ hiếm hoi trong đời hấn — Nghỉ cũng không nghỉ yên thân, còn phải quan tâm đến đoàn lưu dân và Phượng Tiểu Kim không biết đã chạy đi đâu mất.

Hấn lại ngửa đầu uống một chén rượu.

Liễu Huyền An nhắc nhở: “Rượu này hơi mạnh đấy.”

Lương Thú không mấy để tâm, rượu Tây Bắc có vò nào mà không gắt.

Liễu Huyền An chờ mãi cho hấn say, nhưng cuối cùng vẫn chờ không được. Tửu lượng của Kiều Vương điện hạ tốt đến kinh người, uống hết vò rượu mà ánh mắt không hề vẩn đục, ngược lại cảm xúc còn dâng cao, đẩy tửu cụ trước mắt đi: “Ra ngoài dạo một chút.”

Liễu Huyền An vội vàng dựa vào người A Ninh: “Trễ rồi, ta mệt lắm.”

“Có lúc nào mà ngươi không thấy mệt?” Lương Thú kéo cổ tay y, “Đi.”

A Ninh cũng nhanh chóng lùi qua một bên, cơ hội này không dễ có, đâu phải ai cũng có bản lĩnh lôi được công tử ra cửa cơ chứ.

Toàn bộ đệ tử trong Bạch Hạc Sơn Trang đều có phúc chính mắt trông thấy cảnh tượng nhị công tử nhà mình ngồi xổm ăn vạ, mà Kiêu Vương điện hạ vẫn không dao động kéo y đi một đường, thủ pháp giống hệt như thổ phỉ xuống núi cướp vợ.

Mọi người sợ đến ngây người.

Liễu Phát Thư và Liễu phu nhân nghe xong cũng ngơ ngác nhìn nhau. Hai người... thân thiết đến như thế rồi sao?

Người thuần túy vui vẻ nhất nhà có lẽ là Liễu Nam Nguyệt, nàng cảm thấy nhị ca mình đúng là lợi hại, ở chung một thời gian ngắn ngủi đã có thể kết giao tình sâu đậm với Kiêu Vương điện hạ, tức là mình không phải gả đi nữa đúng không? Thế là nàng cực kỳ hào hứng dẫn theo tiểu nha hoàn ra ngoài dạo phố.

Mà sau khi Lương Thú và Liễu Huyền An ở trên phố đi được một vòng, dân chúng cả tòa thành gần như đều chạy ra xem Vương gia, Thường Tiểu Thu cũng vội vàng gọi Thường Tiêu Hán đẩy xe lăn ra khỏi y quán. Ban đầu cậu ta định chống kiếm đứng lên, nhưng về sau chân thật sự đau quá, đành phải từ bỏ tư thế oai phong, thành thật ngồi yên.

Ngày hôm nay trong thành Bạch Hạc còn náo nhiệt hơn ngày Tết.

Trà lâu tửu quán, cầm lâu ca phường, không nơi nào là đèn đuốc không sáng rực, chủ hàng vải vóc cũng vội vàng treo cao hàng hóa, tuy trong cung không thiếu gấm vóc đẹp đẽ, nhưng vạn nhất được may mắn để ý thì sao.

Lương Thú khoanh tay đứng cuối con phố dài nhìn ngắm tòa thành nhỏ tấp nập mỹ lệ, nhìn đoàn người bận rộn mà vui vẻ, lại thở dài một tiếng cực nhẹ.

Liễu Huyền An nói: “Sớm muộn gì cũng có một ngày toàn bộ Đại Diễm đều sẽ giống như thế.”

Giữa mày Lương Thú giật một cái: “Hóa ra người còn biết đoán tâm tư người khác?”

Liễu Huyền An thành thật trả lời: “Nhân tâm thôi mà, cũng không khó đoán.”

“Nếu đã vậy thì nói thử xem, khoảng cách đến ngày toàn cảnh Đại Diễm yên vui còn cần bao lâu nữa?”

“Khó nói lắm, một trăm năm, hai trăm năm, hoặc năm trăm năm đều có khả năng.”

“Thì ra phải lâu như vậy.” Lương Thú cười, “Ta không đợi được, có lẽ mất cả đời chinh chiến, bốn phương vẫn còn loạn lạc.”

“Không đâu.” Liễu Huyền An ngẫm nghĩ rồi chậm rãi nói, “Cho dù chúng ta không đợi được không có nghĩa là những chuyện Vương gia làm không có ý nghĩa. Dầu châm hết lại truyền lửa sang ngọn đèn mới, đến một ngày hậu nhân sẽ chờ được thôi.”

Y đang nói thì bị gió thổi ho khan mấy tiếng, đúng lúc bên cạnh có một gian bán vải vóc, Lương Thú tùy tay rút ra một cái áo choàng đưa cho Liễu Huyền An: “Chúng ta đi qua bên kia nhìn xem.”

Chủ cửa hàng mặt mày hớn hở, hẳn cũng là người bạo gan, liên tục xua tay nói không cần trả tiền, lại nhân cơ hội đẩy mạnh tiêu thụ: “Tấm sa tanh này không tồi, vượt lên cảm giác mềm như tuyết, Liễu nhị công tử xem có thích không?”

Liễu Huyền An hoàn toàn không muốn xem, y cảm thấy chiếc áo choàng to rộng trên người mình đã rất tốt rồi, thuận tiện nằm ngồi không sợ nhăn nhúm. Lương Thú cũng không định dùng dằng ở lâu, nếu nhắc đến giống tuyết, trong số cống phẩm đưa vào cung hình

như có một loại vải dệt của Giang Nam, quên mất tên, chỉ nhớ từng nghe lão thái phi cười kể, có người ôm ngàn vàng đến cũng khó cầu được một tấc vải cho mỹ nhân.

“Vương gia đang nghĩ gì thế?” Liễu Huyền An hỏi.

Lương Thú đánh giá y phục to rộng trên người y và chiếc áo khoác tuy mới nhưng tầm thường, cảm thấy người có thể mặc cùng lúc hai thứ không liên quan mà vẫn thuận mắt như thế, trong thiên hạ này có lẽ chỉ có mình y.

“Chúng ta đi sang thành nam đi.” Liễu Huyền An đề nghị, “Nơi đó yên tĩnh hơn một chút, ta thấy quan phủ đã phái người đến đây, chắc bọn họ sẽ giúp đỡ giải tán bớt đám đông.”

Lương Thú đảo mắt nhìn ra cửa, quả nhiên thấy đám người đã tan đi, chỉ có một thiếu niên ngồi trên xe lăn vẫn đuổi dài cổ liệu mạng nhìn về phía này, ánh mắt kích động lộ hết ra ngoài.

Lương Thú đánh giá: “Nhìn giống đồ ngốc thế.”

Liễu Huyền An nói đỡ một câu: “Thật ra trông cũng được.”

Thường Tiểu Thu cố ý để Thường Tiêu Hán đẩy xe thật chậm tìm cơ hội gọi Liễu Huyền An, hai mắt cậu ta trông mong hỏi: “Vừa rồi Vương gia liếc nhìn ta một cái, lại nói gì đúng không?”

Liễu Huyền An nhìn ánh mắt tha thiết kia, trả lời giản lược: “Nói người thật ra trông cũng được.”

Không tính là nói dối.

Vừa rồi Vương gia đúng là liếc nhìn người một cái.

Mà ta thì nói, kỳ thật trông cũng được.

Chương 31: Đôi môi run rẩy tựa như chạm vào một mảnh băng tuyết

Chỉ vì một câu đánh giá “Cũng được”, cả người Thường Tiểu Thu trở nên sáng bừng lấp lánh, cậu ta ôm chặt kiếm trong ngực hận không thể liên tục nhai nuốt dư vị mấy chữ này. Uất ức vì mẹ kế ám sát, áp lực vì vết thương ở chân dường như đều bị một câu nói thổi bay sạch, kích động tràn lên ngực rồi xông cho hốc mắt nóng lên, cứ thế òa khóc hu hu.

Thường Tiêu Hán nói lời cảm tạ xong liền đẩy xe đi xa, Liễu Huyền An cũng xoay người trở về, Lương Thú đứng chờ y dưới một gốc đại thụ treo đầy dây tơ hồng.

“Vì sao phải nói dối?”

“Cũng không tính nói dối.”

Chân Liễu Huyền An giẫm lên lá khô kêu sần sạt: “Gần đây Thường Tiểu Thu vì trong nhà liên tục xảy ra chuyện mà ủ ê mờ mịt, Vương gia là đại anh hùng đỉnh thiên lập địa trong lòng cậu ta, một lời hay có tác dụng hơn mười chén thuốc bổ.”

Dám cả gan dùng đến danh hào Vương gia, ngoại trừ mấy bà mẹ ở vùng biên quan nửa đêm lấy ra dỗ con nín khóc thì không ai dám làm. Liễu nhị công tử xem như người duy nhất, ngay cả Cao Lâm muốn giả dạng chủ soái thị uy đánh lui địch còn phải chạy về hỏi trước một tiếng. Nhưng bản thân Liễu Huyền An lại không cảm thấy mình vừa làm ra chuyện kinh thiên động địa gì, rất tự nhiên dùng cái tên Kiêu Vương điện hạ như một món được liệu, cần lúc nào là lấy lúc đó.

Lương Thú không so đo, nhưng kỳ thật hẳn rất ít khi khen ngợi người khác, đặc biệt là loại thiếu gia nhà giàu được nuông chiều từ bé như Thường Tiểu Thu, đừng nói “cũng được”, cho dù là tiêu chuẩn đứng thẳng lưng “làm người” trong quân doanh, cậu ta cũng còn kém xa vạn dặm.

Hai người đi bộ sang thành nam.

Bên này không náo nhiệt như thành đông, đèn đóm lửa thừa lác đác, chỉ có một cái giếng cổ lớn. Có điều Lương Thú đến không phải để ngắm cảnh, chỉ cần tùy tiện đi dạo quanh cũng đủ thả lỏng dây thần kinh căng chặt.

Liễu Huyền An đặt chân lên một khoảng đất trống, mở miệng: “Ta luôn cảm thấy chỗ này nên có một tòa bạch tháp cao chín tầng.”

“Để gần thế giới kia hơn một chút?”

“Không phải, để ngắm núi non đồng hoa ở phía xa.”

Còn thế giới khác kia của y, sau mười ngày bị cưỡng chế phong ấn, bây giờ đã từ biển cả sóng trào biến về thành một đầm nước tĩnh lặng, nhưng y vẫn không dám đi thăm dò quá sâu, tránh cho gió lốc lại nổi lên tra tấn tủy não đau đến chết đi sống lại.

“Người nên ở lại thế giới này lâu hơn chút nữa.” Lương Thú nói, “Học theo người ta rủ bạn rủ bè cùng đi xem đồng hoa, đích thân lên núi ngắm cảnh, đừng cứ mãi ngắm nhìn từ xa.”

Liễu Huyền An buồn rầu: “Nhưng ta không có bằng hữu.”

Những lời này nếu nói ra từ miệng người khác, ai nghe xong cũng đều hô to thật thảm, nhưng bản thân Liễu nhị công tử lại không thấy mình thảm, y chỉ trần thuật sự thật, mà Lương Thú cũng không cảm thấy y thê thảm. Sau đó Liễu Huyền An đã bổ sung rất nhanh: “Đáng tiếc, bây giờ tuy Vương gia tới rồi, nhưng hoa đã tàn từ lâu.”

Khóe môi Lương Thú cong lên: “Bằng hữu?”

Liễu Huyền An “ừ” một tiếng không hề áp lực, y chưa từng kết giao bằng hữu, nhưng nếu có thể cùng nhau uống rượu, cùng du thành, cùng tán gẫu, chắc không đến mức xem nhau như người xa lạ, ít nhiều phải có chút giao tình thân mật. Có giao tình, thế chẳng phải là bằng hữu rồi sao?

Lương Thú vươn tay đặt sau cổ y: “Hình như bốn vương chưa nói đồng ý.”

Liễu Huyền An rụt cổ trốn tránh: “Thì Vương gia cứ tiếp tục không đồng ý đi.” Dù sao ta đơn phương đồng ý là được.

Đây có lẽ cũng là bản lĩnh độc nhất vô nhị của Liễu nhị công tử, ở trong ba ngàn thế giới y luôn kết giao với người khác như vậy, nhìn trúng lập tức sắp xếp nơi ăn chốn ở, chưa từng trưng cầu ý kiến bất kỳ vị tiên hiền thượng cổ nào.

Cho nên rất là đúng lý hợp tình.

Lương Thú cười lắc đầu, cảm thấy Liễu Huyền An thật sự thú vị, trên người y tập hợp quá nhiều tính cách đặc biệt, không hề giống với 6987 vạn 3500 người còn lại trên đất Đại Diễm, ngây thơ độc nhất mà lại thông minh bậc nhất, siêu phàm độc nhất mà cũng đại khờ bậc nhất, cùng với dung mạo tuyệt thế vô song, cho dù đang ngồi xổm lười biếng dưới trần đèn lồng đỏ đung đưa như ma kéo, ánh mắt vẫn được chiếu đến long lanh như tiên nhân hạ phàm.

Hoa trên núi đã tàn đúng là một chuyện tiếc nuối, mỹ nhân vẫn nên đứng ở nơi trăm hoa khoe sắc.

Ở điểm này, Kiêu Vương điện hạ lại có giác ngộ phong nhã hiếm thấy của bậc hậu duệ quyền quý, con cháu thế gia.

Thành nam tuy không có phong cảnh gì, Lương Thú vẫn kiên nhẫn đứng nghe Liễu Huyền An mô tả nửa ngày về tòa bạch tháp chín tầng, mãi đến khi toàn thành đều đi ngủ mới cùng sóng vai nhau về nhà.

Phòng cho khách trong nhà thủy tạ rất nhỏ, giường không rộng nhưng được trải chăn đệm mềm mại thoải mái, mùi huân hương cũng nhạt. Bên ngoài phòng, gió thu thổi qua rừng trúc xào xạc. tựa như khúc hát ru dịu dàng trấn an tinh thần căng thẳng của tướng quân trải trăm ngàn trận chiến.

Trong mộng, huyết tinh ngập trời tan đi hóa thành một đồng tuyết thuần trắng, rồi đột nhiên băng tan xuân tới. Lương Thú đi dạo một mình trên tòa đảo nhỏ nở đầy hoa, đi xuyên qua đường mòn, xuyên qua rừng sâu, hần nghe thấy một tiếng đàn róc rách như tiếng nước chảy. Đi về hướng phát ra tiếng động, hần bắt gặp một vị bạch y công tử ngồi bên dòng suối, hai chân trần ngâm dưới nước, trên đầu gối đặt một cây cổ cầm.

.....

Lương Thú miệng khô lưỡi khô giật mình tỉnh lại, hần nhìn lên nóc giường khắc hoa, tim đập thành thạch, qua một lúc lâu mới hồi thần trở lại. Tuy đã quên mất mặt người trong mộng, lại nhớ rõ ràng trên hầu kết đối phương có hạt nốt ruồi nhỏ xíu như hạt mè, trượt lên xuống theo từng tiếng thở d.ốc, đỏ tươi mị hoặc tương phản với làn da trắng như tuyết. Hần cũng nhớ rõ đôi tay kia bị bản thân ngang ngược giữ chặt, yếu ớt như lưu ly không có bao nhiêu độ ấm, lúc cúi xuống, đôi môi run rẩy tựa như chạm vào một mảnh băng tuyết.

Trình độ hoang đường của cơn mộng xuân này có thể sánh ngang với hình ảnh thủ lĩnh Lang tộc mặc đồ nữ nhảy múa. Lương Thú phải dùng đến phép so sánh đau mắt kinh dị nhường ấy mới mạnh mẽ kết thúc được ảo ảnh kiều diễm ái muội trong đầu. Hần ngồi dậy vốc nước lạnh rửa mặt, đẩy cửa ra ngoài.

Lúc này vừa đến giờ mẹo, chỉ có tôi tớ và các đệ tử có giờ học sớm mới rời giường. Nhà thủy tạ không có bếp riêng, số người làm gia tăng đột xuất trong viện cũng bị Liễu Huyền An đuổi đi sạch cho nên xung quanh vẫn yên tĩnh như cũ. Không biết trùng hợp thế nào, trên chiếc bàn thấp đặt ngoài rừng trúc thật sự đặt một cây huyền cầm. Lương Thú nóng cả mắt, định bụng ra cửa dạo một chút, cửa phòng phía sau đã mở ra.

“Vương gia.”

Lương Thú dừng bước xoay người.

Liễu Huyền An thức dậy vội vàng nên chỉ mặc áo ngủ, bên ngoài khoác thêm một tấm áo mỏng, suối tóc đen như mực tùy ý buộc lỏng sau đầu, đuôi mắt mang theo cơn buồn ngủ chưa tiêu tán, ngáp dài nói: “Ta nghe bên ngoài có tiếng động.”

Lương Thú dời mắt khỏi mảng trắng như tuyết trên vạt áo y: “Không ngủ được, định ra ngoài một chút.”

“Thế Vương gia chờ một lát.” Liễu Huyền An nói, “Ta đi thay quần áo.”

Lúc nói lời này y vẫn mệt đến không mở nổi mắt, quay vào trong còn nhũn chân suýt thì va đầu vào cửa, đang mở tủ lục lợi thuận tay tìm đại vài thứ trông lên người, cổ tay đã bị người ta nắm lấy.

“Trời còn sớm, ngủ thêm một lát đi.” Lương Thú nói, “Ta ngồi chơi trong viện là được.”

Liễu Huyền An lập tức quay về giường, y thật sự chưa tỉnh ngủ, vừa rời không biết là thần thánh phương nào tương trợ mới nghe được tiếng mở cửa rất nhỏ bên phòng cách vách, liền nửa mơ nửa tỉnh chạy vội ra.

Lương Thú cũng không lập tức rời đi, hẩn nhìn quanh đánh giá một vòng. Căn phòng này giống hệt chủ nhân của nó, đơn giản đến sơ

sài, kệ tủ cũ, bàn ghế cũ, chiếc giường cũng có vẻ đã nhiều tuổi, chỉ có thảm trải dưới sàn là mềm mại dày dặn, nhìn là biết giá cả xa xỉ — — Đâu còn cách nào khác, ai bảo Liễu nhị công tử hay quen thói bạ đâu ngủ đấy.

Màn giường bị gió thổi tung thành một khe hở, Lương Thú nâng mắt nhìn, tư thế ngủ của tiên ngủ thật sự không tính là tiên. Nhưng cái này kỳ thật do y cố tình luyện, bởi vì ngày còn nhỏ đọc trong sách thấy các hiền giả phần đông đều tùy tính bừa bãi, cho nên Tiểu Liễu công tử cũng liều mạng xoay ngang xoay dọc để mình trông bừa bãi hơn một ít. Tướng ngủ cứ thế buông thả đến tận bây giờ, thành ra chần cũng không đắp được tử tế trọn đêm.

Đôi bàn chân trong mộng ngâm dưới nước, ngoài hiện thực càng thêm trắng nõn tinh tế, cổ chân quấn một vòng tơ hồng ánh kim. Đó là do Liễu phu nhân lo lắng con trai cả ngày ăn nói khùng điên, sợ vạ nhất đến ngày nào đó y điên thật nên cố ý lên miếu cầu một sợi dây giữ hồn. Liễu trang chủ vốn khịt mũi coi thường, kết quả bị phu nhân chỉ vào mũi mắng một thôi một hồi, nói chàng chỉ cho phép mình đoạt người từ tay Diêm Vương, lại không cho ta cướp hồn từ chỗ tiểu quỷ hay sao?

Cho nên sợi dây vẫn yên vị ở đó từ nhỏ tới lớn, có giữ được hồn không thì khó nói, nhưng quấn hồn Kiêu Vương điện hạ thì một phát ăn ngay. Hắn xoay người rời khỏi phòng ngủ, thật sự không hiểu chỉ ở trong nhà thủy tạ có một đêm mà bản thân lấy đâu ra dự niệm xuân tình ào ạt kia, hay là từ trong xương cốt hắn mắc cùng một bệnh với nhị tỷ, nhìn thấy mỹ nhân lập tức phát tác dự.c vọng?

Sở dĩ ở trong cung chưa phát bệnh, tám phần là vì người đẹp không đủ đẹp.

Kiêu Vương điện hạ đứng trong sân viện, tự chẩn đoán luôn chứng bệnh nan y cho chính mình.

Sắc trời dần sáng.

A Ninh sai người kê bàn ngoài sân vôi vàng bày biện bữa sáng, mà lúc này Liễu Huyền An cũng duỗi eo lưng tỉnh ngủ lần thứ hai. Y không biết bản thân vừa dùng tư thái khó miêu tả đi một chuyến vào mộng xuân của người khác cho nên vẫn vô cùng thần nhiên, rửa mặt chải đầu xong liền ngồi xuống bên cạnh Lương Thú, bưng bưng hứng thú giới thiệu những món điểm tâm đặc sắc cho vị bằng hữu duy nhất của mình.

Lương Thú lại không nghe lọt nửa chữ, mấy hôm trước hắn bắt ép đối phương nói chuyện đến khàn giọng, lúc này âm cuối vẫn bị kéo ra mềm như bông, quả thực càng bắt nhịp kín kẽ với trận hoang đường trong mộng. Rõ ràng là thiên lý không dung, báo ứng ập đến, da đầu lương Thú tê dại, đẩy một chén hoàng thánh nhỏ đến trước mặt y: “Ăn đi.”

Liễu Huyền An nhận lấy, cầm thìa chậm rãi gắp gắp. Tốc độ ăn cơm của y từ nhỏ đã chậm, sau khi đếm hạt gạo trên bàn lớn vài lần bị cha và huynh trưởng thay phiên giáo dục, liền dứt khoát trốn về nhà thủy tạ ăn một mình. Hôm nay y lại không đói bụng, động tác càng chậm chạp hơn, một miếng hoành thánh bé như nụ hoa cắn ba lần còn chưa ăn xong, lại bị canh hun nóng đến đỏ cả môi.

Lương Thú dèi ánh mắt, tận lực khiến mình không suy nghĩ lung tung nữa, nhàn nhạt nói: “Bên ngoài ồn quá nhỉ.”

“Ừ, hôm nay mừng năm, có nhiều dược liệu phải bốc dỡ.” Liễu Huyền An nói, “Lần nào cũng bận rộn cả một ngày, mọi lần nếu cha ta nhớ ra sẽ chạy tới đuổi ta đi qua giúp một tay.”

Nhưng hôm nay không giống, bởi vì Kiêu Vương điện hạ đang ở đây, cho nên có thể đàn hoàng làm biếng.

Vì thế y nở một nụ cười cực kỳ vui vẻ với hắn.

Lương Thú buông đũa “cạch” một tiếng: “Đi xem.”

Liễu Huyền An sững sốt: “Hả?”

Lương Thú đứng dậy rời khỏi nhà thủy tạ.

Liễu Huyền An chưa ăn được mấy miếng, bụng vẫn rỗng không, vì thế A Ninh đành bốc theo hai cái bánh bao rồi vội vàng chạy đuổi theo sau.

Trong lòng hai chủ tớ đều buồn bực, bốc dỡ dược liệu thì có gì hay mà xem, lại còn cấm đầu đi vô cùng tích cực, không thềm xoay lại một cái.

A Ninh nhỏ giọng: “Công tử, chúng ta có nên giải thích một chút cho Kiêu Vương điện hạ không, đâu phải dược liệu trân quý hiếm thấy gì, chỉ là mấy loại cát cánh phòng phong kim ngân hoa bình thường thôi mà?”

Liễu Huyền An nghi hoặc: “Cho dù có là dược liệu quý giá, chẳng lẽ Vương gia sẽ thấy hứng thú sao?”

Đương nhiên là không, cho nên rốt cuộc hẳn chạy làm gì?

Chương 32: Có thể nằm sẽ không ngồi, cực kỳ lười biếng

Các tôi tớ bốc xếp dược liệu không ngờ được công việc nặng nhọc thế này mà lại đủ hấp dẫn Kiều Vương điện hạ đích thân tới xem, thật sự hoảng hốt. Liễu phu nhân cũng đang có mặt, bà mặc áo vải thô, tóc quấn vải bố, mặt cũng che kín hơn nửa, tay cầm một chõng đơn hàng dày cộp vội vàng kiểm kê số lượng thuốc nhập vào.

“Mẹ.” Liễu Huyền An tiến lên, “Sao mẹ phải làm việc này, Ly thúc đâu?”

“Ừ, ta không gọi họ tới, muốn tự mình xem thử.” Liễu phu nhân trông thấy Lương Thú cũng đi về hướng này, vội tháo vải che mặt, sửa sang quần áo tiến lên hành lễ. Trên tay bà chi chít vết xước nhỏ nhìn như bị cành khô gai nhọn trên dược liệu quệt trúng, Lương Thú nói: “Liễu phu nhân vất vả rồi.”

Liễu Huyền An buồn bực: “Dược liệu gì mà nhiều gai như thế?”

Liễu phu nhân ðề thấp giọng: “Chuyện nói ra dài lắm, có lẽ cần cha con đích thân ra mặt. Chỗ này nhiều bụi, ðừng xem náo nhiệt nữa, mau ðưa Kiều Vương điện hạ tránh ði nơi khác ði.”

Liễu Huyền An nhìn vào mắt Lương Thú, hẩn hiểu ý hỏi ngay: “Liễu phu nhân, ðợt thuốc này có vấn ðề gì sao?”

Nếu Vương gia ðã mở miệng, Liễu phu nhân chỉ ðành thờ ðài ðáp: “Thật ra cũng không phải vấn ðề gì lớn.”

Đang nói chuyện, nhóm người làm cách ðó không xa khiêng hàng không vững nên ðánh rơi một bao dược liệu xuống ðất. Bao tải bị

rách một đường, rất nhiều quả khô màu đen từ bên trong ào ào trượt ra. Liễu Huyền An tiến lên nhặt một viên lên xem thử, là táo tàu đen thường dùng thanh hỏa giải độc, nhưng rất bẩn, không được xử lý sạch sẽ, bên trong túi trộn lẫn hai phần đất vàng, ba phần cành lá khô, thêm một phần quả lép quả hỏng, chỗ táo còn sử dụng được có lẽ không đến một nửa.

Khó trách người ở đây đều bị thương tay hết cả. Liễu Huyền An hỏi: “Đây là do biểu huynh mua về?”

Liễu phu nhân vốn không muốn đề cập quá sâu, nhưng mắt thấy Vương gia cũng đang chờ nghe giải thích, đành kể giản lược ngọn nguồn.

Liễu Huyền An có một vị biểu huynh xấp xỉ tuổi mình tên là Phương Cẩm Nguyên, từ nhỏ đã được gửi nuôi ở Bạch Hạc Sơn Trang, đi theo đệ tử Liễu gia học văn tập võ rèn luyện y thuật — — không học ra thành tựu gì lớn, cũng không đủ năng lực ngồi xem bệnh, cho nên Liễu phu nhân đành để hẳn phụ trách chọn mua dược liệu. Trước nay vẫn làm được việc, nhưng vài lần gần đây số táo đen luôn xảy ra vấn đề.

“Đây chỉ là đợt hàng đầu, nhưng có lẽ mấy phần sau cũng tương tự, không tốt hơn được bao nhiêu. Biểu huynh con đang ở thành Thanh Giang, chờ nó áp tải đợt hàng cuối về ta lại hỏi kỹ xem sao.”

Bên ngoài lại đẩy vào vài chiếc xe con chờ đến lượt kiểm kê. Liễu phu nhân tiếp tục bận rộn làm việc của mình, Lương Thú cũng nhặt dưới đất lên một quả táo khô quắt, chà xát trong tay: “Biểu huynh của người gây ra à?”

“Ta không rõ tính cách hẳn lắm.” Liễu Huyền An nói, “Nhưng dù giá táo đen có đắt thì cũng chỉ là một dược liệu tầm thường, làm sao đắt bằng dược liệu quý hiếm. Biểu huynh hẳn không đến mức động tay động chân, vừa hỏng thanh danh lại không có bao nhiêu lợi lộc, mất nhiều hơn được.”

Lương Thú ném táo về chỗ cũ: “Ta không hiểu được liệu.”

Liễu Huyền An tiếp tục giải thích cho hắn nghe. Táo tàu đen không thể nuôi trồng nhân tạo, chỉ sinh trưởng ở vùng sơn lĩnh ẩm ướt phía nam, sau vài trận mưa là trái mọc sum suê nên không coi như sản vật quý hiếm, giá cả đắt chỉ nằm ở nhân lực, bởi vì thu hoạch nó mất khá nhiều công sức.

“Thành Thanh Giang rất gần thành Bạch Hạc, xem như một vựa táo tàu lớn, giờ này hàng năm, quan phủ đều tổ chức cho hương dân vào núi thu hoạch táo, phơi khô rồi bán cho lái buôn khắp nơi.” Liễu Huyền An nói, “Ngày thường ta cũng không quan tâm đến chuyện này lắm, có điều nếu người khác mua được liệu cũng gặp tình trạng này, nghĩa là vấn đề đại khái nằm ở quan phủ.”

Lương Thú châm chọc: “Bệnh vực người nhà ghê nhỉ, chưa biết biểu huynh thế nào đã một mực chắc chắn quan viên do triều đình cất cử có vấn đề.”

Lại thêm mấy bao táo tàu nữa được mở ra, so chất lượng còn không bằng mẻ ban đầu, một số quả chưa phơi khô hẳn sinh mốc meo khiến cả một bao táo lớn không dùng được nữa, chỉ có thể mang đi đốt bỏ. Liễu phu nhân kiểm tra đến bực bội thượng hỏa đầu răng, nhưng chuyện rắc rối hãy còn ở phía sau. Một hạ nhân từ xa chạy tới thở hổn hển bẩm báo: “Biểu thiếu gia đã trở về nhưng chỉ đi một mình, nói những người khác đều đang bị quan phủ thành Thanh Giang giam giữ.”

Liễu phu nhân kinh hãi: “Hờ?”

Mọi người cùng đi ra tiền sảnh, Phương Cẩm Nguyên đang đứng ở đó xách ấm tu trà ừng ực, thoạt nhìn khá chật vật, môi khô nứt nẻ, mặt mày chưa kịp rửa. Liễu phu nhân vừa đau lòng vừa oán trách: “Xưa nay tính con luôn ổn trọng, lần này vì sao lại xung đột với quan phủ?”

Phương Cẩm Nguyên làm người thành thật, nhưng một khi tức giận lên cũng rất cục cằn, gân xanh trên cổ hẳn rõ, hung hăng nói: “Họ Trương kia khinh người quá đáng, ban đầu đổ cho bá tánh làm đối tượng. A Sướng không tin nên nửa đêm chạy tới nhìn lên thử, làm gì có bá tánh nào, chính là đám quan phủ kia tự mình gây ra hết.”

Dược phường đi thành Thanh Giang thu mua táo tàu đen không chỉ có một hai nhà, chẳng ai muốn gặp phiền phức, cũng không ai tình nguyện ra mặt nói lý, bèn rì rầm xúi Phương Cẩm Nguyên đi nói chuyện, nghĩ Bạch Hạc Sơn Trang người đông thế mạnh, lại hưởng hoàng ân, quan lại địa phương kiểu gì cũng cho chút thể diện. Phương Cẩm Nguyên đi thật, kết quả đối phương trở mặt, không những không nhận sai mà còn trách mắng răn dạy đám lái buôn không biết tốt xấu, không hiểu nỗi khổ dân chúng, sau đó dứt khoát lấy tội danh “gây hấn với quan sai”, bắt giam hết người của Bạch Hạc Sơn Trang.

Phương Cẩm Nguyên tiếp tục nói: “Di mẫu à, con thật sự chưa nói gì quá đáng, A Sướng cũng ăn nói lễ độ, không hy vọng xa vời bọn họ không độn thêm thứ khác vào, nhưng ít nhất cũng trộn mấy thứ dễ nhất lựa thôi chứ? Cành khô lá úa còn đỡ, đây đến xỉ than nhọ nòi cũng độn vào, chẳng biết bọn họ cạo từ đâu ra.”

Lương Thú hỏi: “Nếu loại dược liệu này cung không đủ cầu, muốn mua phải tranh nhau, thế vì sao quan phủ không tăng giá bán lên mà phải làm ăn gian dối?”

“Nếu tăng giá lên gấp hai gấp ba, bị quan trên hoặc thậm chí triều đình biết được, khó tránh khỏi tội buôn bán gian dối đầu cơ tích trữ, chi bằng cứ như bây giờ, nếu xảy ra chuyện cũng có thể đẩy tội cho dân chúng suy nghĩ thiếu cận bầy trò, bản thân được tẩy sạch sẽ.” Phương Cẩm Nguyên xoay người, trông thấy Lương Thú lạ mắt liền hỏi biểu đệ, “Vị huynh đài này là bằng hữu của đệ?”

Liễu Huyền An gật đầu, đúng vậy, là bằng hữu của ta.

Liễu phu nhân thấp giọng mắng: “Mau hành lễ với Kiêu Vương điện hạ.”

Kiêu Vương điện hạ? Phương Cẩm Nguyên giật mình vội vàng buông tay áo. Lương Thú lại nói: “Phương công tử không cần đa lễ, tiếp tục nói rõ chuyện ở thành Thanh Giang đi. Nếu bổn vương không nhớ lầm, quan địa phương hình như tên Trương Quảng Hà?”

“Đúng là hắn.” Phương Cẩm Nguyên nói, “Năm ngoái vừa nhậm chức, luôn miệng hứa hẹn liêm khiết chỉ làm theo phép công, còn làm bộ làm tịch dựng lều ngày ngày nghe ý dân, sau lưng lại phá nát thanh danh dưc liệu thành Thanh Giang. Ở thêm hai năm nữa, hắn được điều nhiệm lại võ mông thăng quan, không cần tiếp tục quan tâm cục diện rối rắm bây giờ.”

Liễu phu nhân hỏi: “Trương đại nhân kia giam hàng hóa và người của chúng ta lại, chỉ thả mình con về, có nói muốn giải quyết thế nào không?”

“Có.” Phương Cẩm Nguyên nhắc tới lại càng giận sôi máu, “Nói muốn di phụ đích thân đi lãnh người. Hắn đang muốn dẫn mặt nhà chúng ta đồng thời để cho toàn bộ các thương lái dưc liệu nhìn xem, ngay cả Bạch Hạc Sơn Trang cũng không làm gì được hắn, tương lai sẽ không còn ai gây sự gì nữa.”

Theo lý mà nói, đến cả Hoàng Thượng còn phải cho Bạch Hạc Sơn Trang mấy phần mặt mũi, quan viên quản lý một tòa thành lý ra không thể kiêu ngạo đến mức này. Nhưng vấn đề là phần mặt mũi Hoàng Thượng đưa quá mức kín đáo, một không ban thưởng hai không khen ngợi, đến bằng hiệu cũng là của tiên đế viết tặng mấy chục năm trước. Vất vả lắm mới đề được chuyện hôn nhân với công chúa thì bị Lương Dục tự mình bác bỏ, ồn ào một trận cả nước đều biết. Về sau Lương Thú tuy nói đích thân đến thành Bạch Hạc, nhưng không ai biết ý hắn thế nào, hơn nữa chỉ ở được nửa ngày đã chạy mất, đủ loại thêm mắm dặm muối khó tránh sẽ bị thiên hạ đồn

thối không hay, nói rằng thánh sủng dành cho Bạch Hạc Sơn Trang đã không còn được như xưa.

Vì thế Trình Tố Nguyệt đang lang thang dạo khắp sơn trang liền nhận được nhiệm vụ đi cùng Phương Cẩm Nguyên qua thành Thanh Giang lãnh người.

Trương Quảng Hà cả đời này có lẽ nằm mơ cũng không ngờ tới có một ngày được tận mắt nhìn thấy lệnh bài cửu long, sợ đến mức ngồi bệt xuống đất khóc không thành tiếng. Kỳ thật sự nghiệp tham ô của hắn chỉ vừa bắt đầu, chưa vợ vét được bao nhiêu tiền của, tội không đáng chết. Nhưng, nhưng kia là Kiêu Vương điện hạ đấy, cái đầu này còn giữ nổi trên cổ không? Thôi cứ dứt khoát tự kết liễu cho xong.

Vì thế hắn đứng dậy chuẩn bị tông đầu vào cột nhà, kết quả bị Trình Tố Nguyệt dùng một chân đạp trở về, khóc càng thêm cuồng loạn.

Phương Cẩm Nguyên cũng là lần đầu trong đời được mục kích cảnh tượng này, không khỏi kính nể biểu đệ thêm mấy phần. Chuyện thứ nhất hắn làm sau khi trở về Bạch Hạc Sơn Trang chính là đích thân tặng y hai bao trà ngon và một túi điểm tâm.

Liễu Huyền An pha một bình trà mới: “Vương gia nếm thử không?”

Lương Thú lúc này đã gần như quên luôn giấc mộng hoang đường kia — — là cưỡng ép bản thân phải quên, hắn nhận chung trà: “Hôm qua ta nghe Liễu phu nhân nói người đi theo giúp đỡ biểu ca người tên Lưu Hằng Sướng, tính tình khôn khéo y thuật không tồi, lại có chút công phu.”

Liễu Huyền An lắc đầu: “Ta không quen biết, trong sơn trang này có rất nhiều người ta chưa từng gặp qua.”

Lương Thú nói: “Ta đã sai người đi tìm hắn.”

Liễu Huyền An khó hiểu: “Tìm hắn làm gì?”

Lương Thú buông chung trà: “Đoán xem.”

Liễu Huyền An nằm ườn lên bàn, ta không đoán đâu, ta mệt mỏi. Dù sao cũng không thể là chuyện tra án, chuyện ở thành Thanh Giang không đến phiên Vương gia dài tay, cũng không phải để xem bệnh, tuy y thuật A Sướng tạm ổn nhưng không thể vượt mặt cha mình đi chẩn bệnh cho Vương gia được.

Lương Thú nói: “Nếu hấn thật sự cơ linh, ta muốn dùng hấn làm mồi câu hai kẻ kia.”

“Hả?” Liễu Huyền An ngồi thẳng, “Phượng Tiểu Kim?”

Lương Thú gật đầu.

Liễu Huyền An suy nghĩ, hai tên bắt cóc lần này lên phía bắc là để tìm thầy chữa bệnh, dùng A Sướng làm mồi xác thật rất có lý. Y phỏng đoán: “Cho nên Vương gia muốn lợi dụng sự cố mua được liệu lần này để chia một nửa tội danh cho A Sướng, đuổi hấn ra khỏi Bạch Hạc Sơn Trang, dụ dỗ Phượng Tiểu Kim và Vân Du chủ động hiện thân?”

“Đúng vậy.” Lương Thú nói, “Ngày ấy người từng bắt mạch cho Phượng Tiểu Kim, nói hấn chỉ sống thêm được nhiều nhất ba năm.”

“Đúng vậy.” Liễu Huyền An nhớ lại, “Thân thể hư hao quá nhiều, lại còn nhiễm độc, xác thật phải chạy chữa sớm. Có điều hai kẻ kia đều cực kỳ hung tàn, A Sướng đang sống tốt ở Bạch Hạc Sơn Trang chưa chắc đã đồng ý đề nghị của Vương gia. Nếu đổi là ta, nhất định ta cũng không đồng ý.”

“Người làm như ai cũng giống mình, có thể nằm sẽ không ngồi, lười biếng đến phát sợ.” Lương Thú lại bắt đầu gây sự, “Không được ăn!”

Liễu Huyền An giả điếc, nhanh tay véo một miếng điểm tâm trên đĩa. Lương Thú nhẹ nhàng gõ một cái lên khớp khuỷu tay y, nháy mắt

toàn bộ cánh tay của Liễu nhị công tử tê dại, điểm tâm cũng bị cướp mất. Lương Thú thuận thế nâng tay lên, Liễu Huyền An duỗi tay đi cướp, nửa người rướn lên, cánh tay còn lại vì giữ thẳng bằng mà không thể không chống lên đầu vai đối phương.

Lưu Hằng Sướng vừa vào cửa đã bị một màn thân mật này đập vào mắt, vội vàng cúi đầu đứng một bên cung kính chờ.

Kiều Vương điện hạ hình như không quá giống trong lời đồn.

Không chỉ không tàn bạo khát máu, nụ cười còn rất anh tuấn thư thái.

Chương 33: Theo ta trở về Kinh thành

Cuối cùng Liễu Huyền An vẫn lấy lại được miếng điểm tâm của mình, đương nhiên một phần do Lương Thú cố tình nói tay dung túng. Hắn nhẹ nhàng nắm eo đối phương đỡ người đứng vững qua một bên, sau đó mới ngẩng đầu lạnh lùng nhìn qua phía bên kia viện.

Giờ phút này Lưu Hằng Sướng đang đứng ngấm trộm, còn ngấm đến vui vẻ, ấn tượng về vị Vương gia “giết người như ngóe” vừa tiêu tán đi một chút, thậm chí không phải người này trông hiền lành lắm sao? Kết quả hắn lập tức bị hiện thực vỗ tỉnh, được trải nghiệm chân thực cảm giác “bị nhìn đến chết khiếp”, toàn thân bị ánh mắt Lương Thú soi nốt hết da gà, đáy lòng hoảng sợ, lập tức cúi đầu hành đại lễ, vô cùng hối hận vì sự to gan lỗ mãng của bản thân.

Có thể là do chất giọng Lưu Hằng Sướng trong lúc hành lễ hơi run rẩy, Liễu Huyền An tò mò liếc về phía bên này một cái. Ngày trước y đã nghe mẫu thân nhắc đến A Sướng vài lần, lúc này mới được thấy người thật. Hắn mặc một thân y phục ngắn vải thô, da dẻ trắng trẻo, dáng dấp vẫn nhã như một thư sinh.

Lương Thú không vui: “Lại muốn chạy đi đâu?”

Liễu Huyền An bùng đĩa điểm tâm đứng yên tại chỗ giải thích, ta không có hứng thú với chuyện Vương gia sắp nói, chỗ này nóng quá, ăn xong ta phải về phòng nằm một lát.

Lương Thú ra lệnh: “Không được đi, ngồi xuống nghe.”

Theo lý mà nói, một ánh mắt của Kiêu Vương điện hạ có thể lệnh vạn dân im bật như ve sầu mùa thu, lời từ chính miệng hắn nói ra càng phải có hiệu lực hơn mới đúng, nhưng lúc này ngay cả Lưu Hằng

Sương đang thấp thỏm đề phòng cũng không nghe ra nổi một tia cảm xúc khiến người ta sợ hãi. Liễu Huyền An càng giả điếc, nếu không phải bị đối phương túm chặt dây buộc tóc, sợ đã sớm lúi vào phòng nhanh như chuột.

“Ồi.”

“Ngồi xuống.”

Liễu Huyền An đành phải phục tùng, chủ yếu là không muốn bị kéo cho tóc tai rối tinh rối mù, buổi tối phải cùng cha mẹ ăn cơm, chải lại đầu mất hơn nửa ngày rất phiền, vì thế y quyết định ngoan ngoãn ngồi yên thêm một lát.

Lưu Hằng Sương vẫn luôn cúi đầu, khóe mắt chỉ thoáng nhìn thấy vạt áo của nhị công tử hạ xuống như đã ngồi trên ghế đá, mà Vương gia cũng nhẹ giọng bật cười, là kiểu cười rất thoải mái.

Hắn cẩn thận suy nghĩ, Kiêu Vương điện hạ đối xử với nhị công tử đúng là khác hẳn người thường.

Lương Thú nhìn Liễu Huyền An ăn hết nửa miếng điểm tâm xong mới chuyển tầm mắt sang Lưu Hằng Sương. Liễu Huyền An thấy hắn vẫn nhã như thư sinh, Lương Thú lại cảm thấy từ lúc vào cửa, người này đã lộ ra loại tinh thần khí khái mà chỉ người từng huấn luyện trong quân doanh mới có. Quả nhiên hỏi đến, Lưu Hằng Sương liền nói: “Hồi bẩm Vương gia, cha mẹ thảo dân thời trẻ từng là quân y trong Phong Sương Doanh vùng Đông Bắc.”

Biên cảnh Đông Bắc khổ hàn, hoàn cảnh sinh tồn nhiều gió lốc và bão tuyết hơn vùng Tây Bắc. Lưu Hằng Sương vô ưu vô tư ở quân doanh đến chín tuổi, một năm nọ trời rét đậm, cha mẹ hắn đi theo quân tuần tra, gặp phải một trận tuyết lở lớn chưa từng có.

“Trâu tướng quân thấy ta tuổi nhỏ, lo lắng trong quân doanh không ai chăm sóc cho nên sai thân tín đưa ta về cật nhờ Bạch Hạc Sơn

Trang. Liễu trang chủ biết chuyện của cha mẹ ta, cũng đối xử với ta cực kỳ tốt, thường xuyên tự mình dạy y thuật.”

“Thế à.” Lương Thú gật đầu, “Hiện tại bốn vương có một việc cần người đi làm. Nhưng việc này rất nguy hiểm, sẽ bị thân bằng hiểu lầm thóa mạ, trở thành đề tài buôn chuyện cho bá tánh gần xa, sẽ có một khoảng thời gian dài không thể thấy ánh mặt trời, chỉ có thể một mình chiến đấu, luôn phải mang mặt nạ, nơi chốn lá mặt lá trái, vô ý một chút sẽ bỏ mạng, người có bằng lòng không?”

Lưu Hằng Sướng nói rành rọt: “Thảo dân nguyện ý.”

Tốc độ trả lời cực nhanh, gần như không cần nghĩ ngợi đến mức Liễu Huyền An cũng hơi sững sốt. Lưu Hằng Sướng lại cực kỳ kích động, hai tay ôm chặt thành quyền, hốc mắt phỉếm lệ quang. Hắn sinh ra trong quân doanh, lớn lên ở quân doanh, tuy chưa bao giờ lên chiến trường nhưng đã sớm xem mình là một nửa quân nhân, có vài phần chí nguyện to lớn bảo hộ thương sinh. Mà Lương Thú, đối với ngàn vạn thanh niên trên đất Đại Diễm mà nói, là một nguồn động lực phi phàm tựa như tựa như ánh sao sáng cô đơn treo cao giữa đêm dài lạnh lẽo. Lưu Hằng Sướng không biết nhiệm vụ của mình là gì, nhưng hắn muốn nắm lấy cơ hội, ném nhiệt huyết của mình vào dòng thác lũ cuồn cuộn của thời đại.

“Một khi bước vào con đường này sẽ không thể quay đầu.” Lương Thú nói, “Ngắn thì mấy tháng, dài thì mấy năm, tốt nhất người nên suy xét rõ ràng.”

“Chỉ cần là chuyện có lợi cho Đại Diễm, lợi cho bá tánh.” Lưu Hằng Sướng nói, “Thảo dân ngàn lần chết không chối từ!”

Lương Thú nhìn hắn, sau một lát mới khẽ gật đầu: “Được, đa tạ Lưu đại phu.”

Cao Lâm dẫn Lưu Hằng Sướng đi xuống, đích thân dạy hắn những yêu cầu cần lưu ý. Liễu Huyền An vẫn ngồi bên bàn đá, từ trước đến nay y luôn ăn không ngồi rồi, rảnh rỗi nhìn năm tháng trôi qua, ngoại

trừ cha ruột tức giận xách gậy ra dạy dỗ thì một tiếng động lớn cũng không phải nghe. Bây giờ y đột nhiên phải nghe một bài hào ngôn “nguyện tử vì quốc” vang dội như ném vàng ném đá, đầu óc chấn động kêu đến ong ong.

Lương Thú hỏi: “Lại đang ngăn người?”

Liễu Huyền An hoàn hồn: “Không có.”

Lương Thú chọc chọc lên thái dương y giống như không quá tin tưởng, dù sao mấy lão già râu bạc kia đều bước như bay, lão nào cũng lúi nhanh hơn trộm.

Liễu Huyền An nghiêng đầu trốn tránh: “Bước tiếp theo Vương gia muốn làm thế nào? Âm thầm theo dõi A Sướng, chờ cho đám Phượng Tiểu Kim ngoi đầu thì bắt gọn một lưới về quy án sao?”

“Kế hoạch có thể càng tốt hơn nữa.” Lương Thú nói, “Để hẳn tiến sâu vào hang ổ Bạch Phúc giáo. Sớm muộn gì cũng phải diệt trừ tà giáo, đất Tây Nam rừng thiêng nước độc không dễ gì công phá, nếu có người bên trong tiếp ứng sẽ thuận tiện hơn rất nhiều.”

Liễu Huyền An lại hỏi: “Cho nên Vương gia cũng không định phái người theo bảo vệ A Sướng?”

“Công phu Phượng Tiểu Kim rất cao, nhiều lắm chỉ có thể phái A Nguyệt theo đuôi quan sát từ đằng xa, không tiếp cận được chứ đừng nói bảo vệ.” Lương Thú nói, “Hết thầy chỉ có thể dựa vào chính hãn.”

“Công phu Phượng Tiểu Kim cực cao, nếu so sánh với Vương gia thì sao?”

“Không phân cao thấp.”

Không phân cao thấp? Liễu Huyền An khẳng định chắc nịch: “Thế thì Vương gia phải lợi hại hơn một ít rồi.” Tuổi tác giữa hai người chênh

lệch lớn, hơn nữa đối phương rõ ràng còn đi đường tắt, luyện công đến nửa người nửa quỷ nửa chết nửa sống, không xem như bản lĩnh thật sự.

Lương Thú cười: “Còn một việc nữa, ngươi là người duy nhất từng bắt mạch cho Phượng Tiểu Kim, cho nên phải đi nói chuyện với A Sướng, thảo luận làm thế nào tiếp tục giữ mệnh cho hắn.”

“Vì bản án ở Đàm phủ sao?”

“Đúng vậy.” Lương Thú nói, “Ngày ấy ở trong núi, hắn từng nói vụ diệt môn Đàm phủ không phải do mình làm, chuyện này ta sẽ mau chóng điều tra rõ, nhưng hiện giờ hắn vẫn là người đứng gần chân tướng nhất, phải giữ mạng.”

“Ta có thể tận lực thử một lần.” Liễu Huyền An nói, “Nhưng thương thế của Phượng Tiểu Kim cực kỳ quý giá, không đảm bảo có thể sống lâu, hơn nữa trung gian còn cách một A Sướng... Chi bằng Vương gia thương lượng với cha ta đuổi cả ta và A Sướng ra khỏi sơn trang, như vậy càng ổn thỏa hơn.”

Lương Thú nhíu mày: “Vừa rồi không phải nói nếu đối là ngươi chắc chắn không chịu đi sao?”

“Vừa rồi lại không có nói phải giữ mạng cho Phượng Tiểu Kim, đương nhiên ta không cần đi, một mình A Sướng làm chim mồi đủ rồi.” Liễu Huyền An nói, “Nhưng bây giờ Vương gia đề cập đến, ta lại không nắm chắc A Sướng có làm được hay không, đành phải tự mình ra trận.” Đạo lý này đơn giản lắm mà?

Lương Thú tức đến bật cười: “Hai kẻ kia muốn giết ngươi, địa hình rừng núi Tây Nam lắt léo như ma quật, làm gián điệp lại vô cùng vất vả, nói cửu tử nhất sinh cũng không gọi là nói ngoa. Bản thân ngươi đi đường mấy bước còn ôm cây ăn vạ, tay trái gà không chặt, đi thật thì chẳng biết còn mạng tới được Tây Nam không.”

Liễu Huyền An nghĩ thầm, O, nghe cũng vất vả phết, nhưng hình như không còn cách nào khác, liền nói: “Biết rồi, ta có thể đi.”

“.....”

Lương Thú cảm thấy dường như đã rất lâu rồi mình không bị người ngoài vô tư chọc ổng phối như vậy, mà thủ phạm thậm chí không biết mình đang chọc, còn rất chân thành nhíu mày như một con mèo vừa cào người vừa kêu gào nhõng nhẽo — — Hay nên nói là không bằng được con mèo, chí ít mèo thấy nguy hiểm sẽ bỏ chạy, không ôm thái độ quý quái chết sống như nhau mà lao đầu vào mũi kiếm. Thậm chí hẳn hoài nghi nếu mình cứ mặc kệ người này, lần tới gặp lại có khi y đã đắc đạo thành tiên thật.

Liễu Huyền An đánh cái ngáp, mệt rồi.

Lương Thú đề nghị: “Người không cần đi Tây Nam, theo ta trở về Kinh thành đi.”

Liễu Huyền An hỏi: “Vì sao?”

“Giúp người chữa hết bệnh đau đầu.”

Lý do này vô cùng hợp lý. Mấy ngày gần đây sở dĩ Liễu nhị công tử không còn đau đầu nữa, hoàn toàn là vì thời thời khắc khắc Kiêu Vương điện hạ luôn ném cho y một vấn đề mới, rất bận rộn, không cần ngồi suy nghĩ, cũng không cần mở thế giới bị phong ấn trong đầu ra. Thế nhưng đến một ngày nhà thủy tạ chỉ còn mình y thì biết làm thế nào?

Đương nhiên, Liễu Huyền An cảm thấy bản thân vẫn có thể tìm việc mà bận rộn, ví dụ như nghe lời phụ thân đi chép sách, đi khám bệnh hoặc sắp xếp dược liệu, muốn chân không chạm đất kỳ thật rất đơn giản. Nhưng nếu làm vậy, trong một thời gian dài nữa hẳn không thể gặp được Kiêu Vương điện hạ, bởi vì ngoài vai trò làm bằng hữu của mình, hẳn vẫn là vương hầu kiêm thống soái, có rất nhiều chuyện phải giải quyết.

Lương Thú hỏi: “Không muốn đi?”

Liễu Huyền An đáp: “Suy nghĩ đã.”

Lương Thú không vui: “Lúc tranh đi chịu chết thì nhanh lắm mà.”

Liễu Huyền An nhủ thầm, hai chuyện này đâu có giống nhau, nhưng ta lờì giải thích.

Lương Thú tiếp tục dụ dỗ: “Ta tìm cho ngươi một chiếc xe ngựa thật lớn, muốn nằm kiểu gì thì nằm kiểu nấy, nằm dậy thì ăn, ăn xong tiếp tục nằm.”

Liễu Huyền An đáp ngay: “Được.”

Đối diện một tiếng “Được” không cần nghĩ ngợi của y, lòng ngực Kiêu Vương điện hạ không khỏi khó chịu, nhưng hắn không thềm suy xét tỉ mỉ bản thân mình và cỗ xe ngựa ở trong lòng tiên ngủ thì cái nào có giá trị hơn, cũng không muốn tự rước nhục. Cần gì lãng nhãng, trước hết cứ lôi người ra khỏi nhà đã, trên đường chậm rãi tính sổ cũng không muộn.

Đến chiều Lưu Hằng Sướng lại được dẫn vào nhà thủy tạ, Liễu Huyền An vừa viết xong một chồng danh sách dày, y vận động cổ tay đau nhức, nói: “Hôm ấy ta có bắt mạch cho Phượng Tiểu Kim, tuy không chẩn ra được nguyên nhân gây bệnh, nhưng cũng phân tích được vài yếu tố và phương thuốc chữa trị. Nói tỉ mỉ rất rườm rà, cho nên ta đã viết toàn bộ vào trong đây, ngươi cứ xem trước, có chỗ nào không hiểu lại giải thích sau.”

Lưu Hằng Sướng nghe lời này cảm thấy như đang nghe chuyện lạ bốn phương, trong một nháy mắt còn hoài nghi không biết nhị công tử có bị đại công tử nhập hồn hay không. Hắn duỗi tay cầm mấy đơn thuốc trên bàn xem xét từng tờ một, càng xem càng kinh hãi, bên trong bao hàm rất nhiều y lý phức tạp, vài chỗ bản thân còn chưa gặp bao giờ, cái này...

Lương Thú ở bên cạnh hỏi: “Có vấn đề gì sao?”

Lưu Hằng Sướng lắp bắp: “Có... có nhiều lắm.”

Liễu Huyền An ra hiệu cho hần ngồi dịch lại gần.

Lúc này Lưu Hằng Sướng như lạc vào cảnh mơ, bước chân lâng lâng không cảm giác, mãi đến khi Liễu Huyền An giảng thông ba bốn chỗ nghi hoặc mới dần dần hoàn hồn, hay nên dứt khoát nói là bắt được hồn về. Hần lại liếc mắt nhìn lén Lương Thú, biểu cảm đối phương vẫn thản nhiên không hề bất ngờ, trong lòng muộn màng nghĩ, hóa ra nhị công tử lợi hại như vậy, quả nhiên như người ta nói, chân nhân bất lộ tướng?

Nghĩ đến lại chợt hổ thẹn, không vì gì khác, chỉ vì sáng nay sau khi rời khỏi nhà thủy tạ, hần cũng suy nghĩ thoáng qua rằng vì sao quan hệ giữa Kiêu Vương điện hạ và nhị công tử lại thân thiết như thế, nghĩ nhiều khó tránh lẫn vào một ít chuyện phong nguyệt bừa bãi. Dù sao cả thiên hạ đều biết Liễu nhị công tử dung mạo tuyệt thế, tuy nói là nam, nhưng chuyện ghi chép trong chính sử dã sử còn thiếu sao? Không thể coi là hiếm lạ.

Mà lúc này hần lại được mục kích bản lĩnh chân chính của nhị công tử, y thuật có thể nói là không phân cao thấp với đại công tử, thậm chí so ra còn không kém trang chủ mấy phần. Người mang tuyệt kỹ kinh thế lại không nóng lòng phô diễn, trước nay cũng không để tâm đến hư danh bên ngoài, thế này làm sao gọi là khùng điên ngu dại, rõ ràng chính là bậc cao nhân.

Cũng khó trách được Kiêu Vương điện hạ thường thức kết giao, bản thân mình nông cạn chỉ nhìn thấy được vỏ ngoài. Lưu Hằng Sướng vạ phần xấu hổ gơ tay lau mồ hôi.

Liễu Huyền An đề bút trên giấy chậm rãi viết, tay áo rộng bị vén lên để lộ một đoạn cánh tay.

Mày Lương Thú hơi nhướn lên.

Cổ tay nhỏ dài trắng nõn như sương như tuyết.

A Sướng đừng hồ thẹn nữa, anh nghĩ gần đúng rồi đó, quyết đoán lên 😊

Chương 34: Thật đúng là lợi hại!

Lưu Hằng Sướng chạy qua chạy lại nhà thủy tạ liên tiếp hai ngày mới miễn cưỡng hiểu hết toàn bộ chồng đơn chẩn bệnh dày cộp của Liễu Huyền An, trong lòng càng tôn sùng nhị công tử nhà mình thành thế ngoại y tiên. Hắn âm thầm nghĩ sao trên đời lại có người sống lãng mạn như vậy? Phóng khoáng không câu nệ lễ tiết, cũng không cần giao hảo với thế tục, rồi lại có được tình cảm tri âm với vị thống soái tối cao của cả vương triều.

Hắn phán đoán Kiều Vương điện hạ hẳn cũng cực kỳ thường thức công tử, nếu không tuyệt đối sẽ không phí cả một buổi chiều ngồi trong tiểu viện nhắm mắt tập trung nghe tiếng trời tiếng gió, vẻ mặt thư giãn thanh thản cực kỳ. Nay chẳng phải là “Khúc tấu lên, Chung Tử Kỳ* dạt dào hứng thú” như người ta hay nói sao? A Sướng bới móc ra được chút tình tri âm, lại tự mình bị cảm động.

*Chỗ này lấy từ truyền thuyết tri âm tri kỷ của Bá Nha – Tử Kỳ

Nhờ sự phối hợp của Lưu Hằng Sướng và Liễu trang chủ, kế hoạch tiến hành hết sức thuận lợi. Ban đầu mọi người chỉ nhận ra không thấy A Sướng trong nhà nữa, cũng không giống như tạm thời phải đi đâu, để lại một đống sự vụ không ai làm, chạy đi hỏi biểu thiếu gia thì chỉ nhận được một đáp án qua loa đến cực điểm. Chuyện trên thế gian, đáng sợ nhất không phải là nói thẳng nói thật, mà là những chuyện lấp lập lửng lửng, càng che lấp càng khiến người ta phải tò mò tìm hiểu, cho nên rất nhanh đã nổi lên lời đồn đại rằng mấy năm nay A Sướng đi thu mua dược liệu đã ăn chặn không ít tiền, lúc này vì vụ việc tảo tâu đen mà bại lộ cho nên bị trang chủ đuổi đi.

Mọi người trong sơn trang đều thôn thức, rõ ràng là một người trẻ tuổi cần mẫn, vì sao lại suy nghĩ thiếu cận như vậy.

Nhưng thốn thức xong thì thôi, ai lại quay về làm việc người nấy, bệnh nhân từ bốn phương tám hướng vẫn còn xếp hàng chờ xem bệnh. Đối với đệ tử Bạch Hạc Sơn Trang, sinh tử chỉ là mây bay gió thoảng, càng đừng nói đến chuyện một người ra đi hay ở lại.

Lưu Hằng Sướng khoác tay nải cuir ngựa, một mình rời khỏi thành Bạch Hạc.

Mây đen cuồn cuộn đặng xa tựa như ngàn quân vạn mã nổi cơn lôi đình.

.....

Ngược với vụ thả A Sướng, đối với chuyện Kiêu Vương điện hạ muốn dẫn đưa con trai thứ hai của mình cùng đi, Liễu trang chủ có vẻ rối rắm hơn rất nhiều. Liễu phu nhân cũng không muốn đồng ý. Trước kia hai người chỉ mong y ra ngoài vận động nhiều một chút, kết quả đi một chuyến suýt bị người ta bắt cóc giết hại, cha mẹ nhà ai yên tâm cho nổi?

Lại còn đi hẳn Vương thành, đường sá xa xôi không nói, đi rồi chẳng phải lại gặp mặt công chúa sao. Liễu phu nhân cực kỳ sầu lo: “Tính tình của Huyền An cả chàng và ta đều biết rõ, công chúa muốn cưới, tám chín phần nó sẽ trả lời ‘cũng được’. Nhưng nó làm sao kham nổi chức phò mã, quy củ trong hoàng gia lại nhiều, ai cho phép nó cả ngày nằm ườn một chỗ.”

Chính Liễu trang chủ cũng thấy khó hiểu, thiên hạ ai chẳng biết Kiêu Vương điện hạ quân vụ bận rộn, lý ra không có thời gian du sơn ngoạn thủy mới đúng, mà con trai nhà mình ngoại trừ du sơn ngoạn thủy — — Thật ra đến du sơn ngoạn thủy còn cần kiện khiêng đi, cho nên rốt cuộc vì sao cứ khăng khăng muốn đưa theo bên người?

Hai vợ chồng suy nghĩ nửa ngày vẫn không nghĩ ra nguyên nhân, nhưng cuối cùng đã thống nhất ra kết quả, đó là con mình tốt nhất không nên đi Vương thành.

Vì thế Liễu phu nhân đích thân đi nhà thủy tạ dạo dò con trai già bệnh, kết quả vừa vào cửa đã thấy trên bàn trái mấy bản vẽ xe ngựa, chiếc này còn xa hoa khí phái hơn chiếc kia. A Ninh thì vùi đầu liệt kê hành lý cần mang theo, danh sách dài dằng dặc như thể muốn dọn luôn toàn bộ gia sản có trong nhà thủy tạ.

Trong miệng Liễu Huyền An ngậm một viên ô mai, mấy hôm trước y giảng giải cho A Sướng quá nhiều, cổ họng lại hơi không thoải mái. Nhưng ở trong mắt Liễu phu nhân, tư thế nằm nghiêng trên giường ăn vặt này càng lười biếng đến không nói nổi. Bà sầu khổ lo lắng ngồi một bên, nắm tay con trai cứng sốt ruột nói: “Nên sớm tìm cho con một cô vợ đi thôi.”

Liễu Huyền An trả lời: “Cũng được.”

Liễu phu nhân tức đến bật cười: “Ai cũng được à?”

Liễu Huyền An dùng đầu lưỡi cắn hạt xí muội: “Ừm, ai cũng được.”

Bước chân Lương Thú dừng bên ngoài cửa nhỏ nhà thủy tạ.

“Nếu muốn cưới vợ thì con phải cần mẫn chút chứ, nếu không lại làm khổ cô nương nhà người ta.” Liễu phu nhân sai A Ninh lấy thêm một cái đệm lót sau thắt lưng y.

Liễu Huyền An giải thích: “Không phải con muốn cưới vợ, ý con là cưới cũng được, nhưng con không nghĩ đến.”

Liễu phu nhân không muốn chạy theo mớ lý luận lộn xộn này nữa, tiếp tục hỏi dò: “Sau khi cưới về thì sao, con cứ nằm mãi thế à?”

Liễu Huyền An đáp, hai chúng con có thể nằm cùng nhau.

Liễu phu nhân tưởng tượng ra hình ảnh kia mà đầu đau muốn nứt. Hôm nay bà đến tìm con trai đúng là đã chuẩn bị sẵn mấy mối hôn sự muốn cùng y bàn bạc, thành thân sớm một chút cũng đỡ để người

khác nhớ thương. Tuy rằng danh tiếng của Liễu nhị công tử rất nát, nhưng dung mạo thật sự quá đẹp, phẩm hạnh cũng không đến nỗi biể.n thái vắn vẹo, hơn nữa sau lưng y còn có Bạch Hạc Sơn Trang chống đỡ, cho nên có không ít tiểu thư môn đăng hộ đối tình nguyện gả.

Nhưng hiện tại Liễu phu nhân cảm thấy vẫn là thôi đi, bản thân chưa quản giáo nổi con trai thì trông mong gì con dâu quản giáo, chỉ sợ đến lúc đó kết không thành thân mà lại thành oán, đành nói: “Lần này Vương gia muốn đưa con đi kinh thành rất cuộc là vì chuyện gì?”

“Cũng không có gì quan trọng.” Liễu Huyền An đáp, “Mấy ngày trước con luôn đau đầu, ở bên cạnh vương gia thấy thoải mái lên nhiều lắm.”

Liễu phu nhân đánh y một cái: “Hồ nháo, đau đầu sao lại không nói cho cha? Vương gia không phải đại phu, làm sao biết chẩn bệnh.”

Liễu Huyền An ngồi thẳng lên một chút, vốn muốn giải thích, nhưng tưởng tượng nếu giải thích rõ ràng cho mẹ thì bắt buộc phải mở cái thế giới uyên bác rộng lớn kia ra lần nữa, rồi còn yêu cầu phải miêu tả theo cách người thường có thể nghe hiểu, lập tức cảm thấy mệt, thật sự rất mệt, hoàn toàn không cần thiết. Vì thế y nằm về chỗ cũ, âm ừ cho có lệ: “Ừm.”

Liễu phu nhân lại hỏi: “Vương gia chữa cho con thế nào?”

Liễu Huyền An đáp: “Bắt con nói rất nhiều.”

Loại liệu pháp này người bình thường nghe xong đều không tin nổi, Liễu phu nhân càng không thể tin, cho rằng con trai lại lừa dối ăn nói bậy bạ. Liễu Huyền An cũng không biện giải, y vốn lừa dối thật mà, cho nên chỉ tung chăn ra trùm kín đầu, đúng lý hợp tình giả bộ ngủ. Chiêu này y thường xuyên dùng từ ngày còn nhỏ, đến bây giờ vẫn rất hữu dụng.

Liễu phu nhân vừa tức vừa buồn cười: “Đã bao nhiêu tuổi rồi, nếu để cha con nhìn thấy lại đánh cho xem.”

Liễu nhị công tử nghĩ thầm, thế thì con càng muốn đi Vương thành.

Liễu phu nhân khuyên can nửa ngày vẫn không khuyên được con trai, ngược lại nghe y huyền thuyên mấy lời lung tung làm nhảm càng thêm mệt mỏi. Bà muốn nói thêm vài câu, A Ninh đã nhỏ giọng nhắc nhở: “Phu nhân, Vương gia tới.”

Lương Thú từ ngoài cửa viện bước vào. Liễu phu nhân đứng dậy hành lễ, nhìn qua tổ tông nhà mình vẫn thấy nằm ườn như cũ, càng tức ngực hơn. Lễ nghĩa hời hợt thế này làm sao đi Vương thành được?

Thế là bà đơn giản đề đạt ý kiến với Vương gia, hy vọng có thể giữ con trai mình ở lại Bạch Hạc Sơn Trang. Để cho câu chuyện thêm sức thuyết phục, bà còn mạnh mẽ lôi cả con trai lớn vào làm cố, nói bên chỗ đại ca rất thiếu người, muốn phái con trai nhỏ sang hỗ trợ.

Lương Thú chưa nói gì, Liễu Huyền An vừa nghe đã đau đầu trước. Lý do chủ yếu vì đại ca y quá mức nghiêm túc, hiếm khi nở nụ cười, chỉ cần đứng một chỗ đã lập tức biến thành pho tượng Phật đầy mặt đầy lòng là nhiệm vụ cứu vớt thiên hạ chúng sinh. Lương Thú cảm thấy Liễu Huyền An lúc nào cũng có khả năng phi thăng thành tiên, nhưng ở trong mắt toàn bộ bá tánh Đại Điểm, thần tiên thật sự phải là Liễu Huyền Triệt. Mọi người cực kỳ sùng bái tôn kính hẳn, thậm chí tin đồn kỳ quái nhất được nghe là đến cái ghế dựa đại công tử sờ qua cũng có khả năng chữa bệnh.

Từ nhỏ đến lớn Liễu Huyền An ăn kha khá đòn của đại ca, tuy sinh tử có thể xem nhẹ, nhưng đánh đòn thì ít trận nào vẫn tốt trận đó. May mắn Lương Thú cũng không định cho y ở nhà tùy tiện tiện thành thân cùng người khác, liền lấy cái cối gượng ép “vừa gặp đã thân”, thu người vào tay trước rồi tính sau.

Liễu phu nhân buồn rầu cực điểm, trở về phòng lại than thở nửa ngày với tướng công. Hai người này... khác nhau như trời với đất, từ bản tính đến thái độ không có chỗ nào phù hợp, ở đâu ra mà “vừa gặp đã thân”, “thân” gì mà “thân”?

Liễu Phát Thư cũng chẳng biết làm thế nào.

Người vui nhất chỉ có Liễu Huyền An, A Ninh cũng rất hào hứng, không phải vui vì được ra ngoài chơi, mà bởi vì cậu cảm thấy công tử nhà mình nếu mãi ở trong sơn trang sẽ luôn bị tất cả mọi người xem là con sâu gạo lười biếng ham ăn ham ngủ. Tuy được nhận nhiều yêu thương săn sóc, nhưng đó đâu phải công tử thật! Ngược lại, lúc ở gần Vương gia tuy hơi mệt mỏi vất vả, nhưng công tử luôn dùng thân phận y giả mà tỏa sáng, mọi người cũng thật tâm tôn kính y, dựa dẫm vào y, thế mới đúng chứ.

Liễu Huyền An không quá tán thành cách nhìn nhận này, y cảm thấy ở đâu “ta” cũng là “ta”, vì thế vươn tay vỗ về đầu cậu người hầu, dốc lòng dạy dỗ một phen dùng cái gì hữu dụng rồi dùng cái gì vô dụng. A Ninh nghe chỉ ừ à cho có lệ, một bên ghé vào cửa sổ xe thích thú đón gió mát bên ngoài.

Chiếc xe ngựa Kiêu Vương điện hạ mới mua này lớn quá đi.

Lớn đến mức Liễu nhị công tử nằm ngang cũng được mà nằm dọc cũng xong, đôi khi Vương gia cũng chui vào nằm cùng. Những lúc như vậy A Ninh sẽ chạy ra ngoài ngồi cùng mã phu đánh xe.

Sau đó cậu người hầu phát hiện ra, bọn họ cách càng xa thành Bạch Hạc, thời gian cậu ngồi bên ngoài càng dài, tần suất ngày càng cao.

Liễu Huyền An hỏi: “Bên chỗ A Sướng thế nào?”

“Vân Du chưa tìm tới, có điều chúng ta đã rải tin tức. Đối với bọn họ mà nói, trước mắt A Sướng là kẻ duy nhất lưu lạc bên ngoài. Đại phu của Bạch Hạc Sơn Trang trước nay luôn là thịt mỡ trong mắt bầy sói,

không thể nào buông tha được.” Lương Thú nói, “Bao giờ có động thái mới, A Nguyệt sẽ nhanh chóng truyền tin về.”

Liểu Huyền An gật đầu, trời đã lập thu nhưng vẫn nóng nực, đặc biệt vào ban ngày càng hực đến mơ màng buồn ngủ, chưa nói được mấy câu y đã lặn ra gà gật.

Lương Thú cầm một viên ô mai lên, nghĩ một chút rồi tự mình gặm, bấm tay gõ y dậy: “Rảnh rồi không có việc gì, không định đáp xuống thế giới kia lần nữa à?”

Liểu Huyền An phụng phịu lười biếng: “Đau đầu lắm.”

“Đau đầu thì ta gọi người ra.” Lương Thú nói, “Nếu cứ khóa mãi không vào thăm, lỡ như để mấy lão già râu bạc chết đói — —” Nói đến nơi đây, hẳn lại cảm thấy chết đói cũng bớt việc, xem như chuyện tốt, vì thế lại đổi cách so sánh, “Lỡ như giam giữ mấy lão già râu bạc đến điên khùng, bắt đầu chạy loạn khắp nơi, ta không có cách nào giúp người bắt bọn họ lại được.” Cho nên nhân lúc còn sớm mà tranh thủ đặt quy tắc, nhét từng nhóm một vào cung phụng trong quỳnh lâu ngọc vũ, như thế hay hơn.

Liểu Huyền An miễn cưỡng ngồi thẳng dậy suy nghĩ một lát, bắt đầu nhíu mày. Lương Thú càng ghé sát vào y hơn, huân hương gỗ đàn trên người thơm ngào ngạt có công hiệu sánh ngang thuốc an thần: “Không cần vội, từ từ thôi.”

Giọng nói truyền vào tai Liễu nhị công tử, mà y ở trong một thế giới khác cũng hết hoảng trông thấy Kiều Vương điện hạ.

Hắn vác theo thanh kiếm dài đứng dựa vào một tòa cung điện hoa mỹ, rất mất kiên nhẫn chỉ huy các vị tiên hiền thượng cổ xếp chỉnh tề thành hàng, không cho phép bất kỳ ai chạy loạn. Đưa mắt nhìn một vòng, bốn phương bốn cạnh thẳng thớm quả thật còn chỉnh tề hơn quân đội trên đại mạc.

Liểu Huyền An cực kỳ khiếp sợ nghĩ, đúng là lợi hại quá đi mất!

Chương 35: Liễu Huyền An: Tốt nhất là đừng bị thương!

Mỗi một nhánh cây ngọn cỏ trong ba ngàn thế giới đều do chính chủ nhân đích thân lựa chọn trồng lên, theo lý thuyết, vị khách nào xuất hiện ở đây cũng cần sự cho phép mới có thể bước vào. Thế nên bây giờ Kiều Vương điện hạ có mặt, chứng tỏ sâu trong nội tâm Liễu nhị công tử luôn tồn tại hình tượng Đại tướng quân vô địch “trường kiếm trên tay, vạn quân nào dám không theo”, không chỉ có thể thống lĩnh quân đội Đại Diễm, mà còn quản lý được toàn bộ chư vị tiên hiền bốn vạn tám ngàn tuổi.

Trong thế giới tinh thần rộng lớn vô biên ấy, Liễu Huyền An ngồi trên một con bạch hạc chậm rãi bay một vòng. Thế giới vừa bị lật đổ rồi xây lại vẫn lộn xộn như cũ, y cảm thấy có lẽ phải mất một thời gian dài nữa mới có thể hiểu thấu Thiên đạo, biến nơi này thành chốn trật tự, ngay ngắn yên vui. Có điều bây giờ đầu y không đau như lúc mới được cứu ra khỏi hang núi nữa, có lẽ bởi vì xung quanh tràn ngập mùi đàn hương rất thơm, lại có lẽ vì hình ảnh Kiều Vương điện hạ xách kiếm thoát nhìn vạn phần đáng tin cậy, cho nên bản thân mới được thả lỏng chậm rãi suy tư về bản ngã.

Suy nghĩ suy nghĩ mãi, lại chậm chạp ngủ mất.

Biết làm sao, tinh thần được thư giãn quá mà.

Liễu Huyền An lại cúi đầu về phía trước, Lương Thú nhanh tay lẹ mắt xách cổ y lên. Liễu nhị công tử gặp biến bất kinh, cứ mãi trong mộng, toàn bộ thân thể bay bổng, tìm một chỗ mềm mại thoải mái tiếp tục ngủ, mắt cũng không buồn hé ra một lần.

Mà đây cũng là lần đầu tiên trong đời Lương Thú bị người ta nhào vào lòng, một tay hấn ôm hờ thắt lưng đối phương, nhíu mày, nhất thời lại gọi giấc mộng xuân hoang đường kia vào hiện thực, còn thuận tiện đánh thức rất nhiều chi tiết bị lãng quên. Mỹ nhân thờ dài tựa đóa hoa lan, nhụy hoa được mân mê thành quầng như đôi má lúm.

Hắn phát hiện ra bản thân thật sự đê tiện hơn nhị tỷ rất nhiều. Nhị tỷ yêu thích mỹ nhân chỉ thuần túy thưởng thức, xếp vào hậu cung nhìn ngắm đã đủ thỏa mãn. Còn hắn thấy sắc nổi lòng tham lại cuốn theo toàn bộ dự niệm hồng trần không thể nói.

Lương Thú đặt người xuống giường, đứng dậy rời khỏi xe ngựa.

Chưa được một lúc, Liễu Huyền An cũng mang đôi mắt kèm nhèm theo ra ngoài. Chủ yếu là vì y ngủ một lúc, mùi đàn hương thơm ngát giữa đồng đột nhiên phai nhạt dần, sốt ruột bưng tỉnh, quả nhiên trong xe ngựa chỉ còn một mình mình, vì thế liền mơ màng chui ra tìm người. Không ngờ đầu tiên y bắt cần va đầu vào khung cửa một cái, sau đó lại vấp chân lao về phía trước.

“Công tử!” A Ninh sợ hãi vội vàng đỡ, tất nhiên không thể đỡ kịp, nhưng Liễu Huyền An cũng không bị ngã khỏi xe, bởi vì Lương Thú đã dùng một tay nhắc y lên giữa không trung, đặt người ngồi vững lên lưng Huyền Giao.

“Mộng du à?”

“Không có.”

Vừa rời Liễu Huyền An vẫn nửa mơ nửa tỉnh, lúc té ngã còn nghĩ mình vẫn đang cưỡi hạc đằng vân nên không hề hoảng loạn. Bây giờ được thả lên lưng ngựa cũng không cảm thấy mình may mắn, đầu óc duy trì ở trạng thái lơ ngơ mờ mịt, y đánh cái ngáp, nửa ngày mới nói được một câu: “Không phải mộng du, ta muốn ra ngoài tìm Vương gia.”

Khóe môi Lương Thú nhếch lên: “Vì sao phải tìm ta?”

“Vừa tỉnh.” Liễu Huyền An trả lời cho có, rõ ràng là lười suy nghĩ lý do. Lương Thú không thúc giục y nữa, chỉ thả chậm tốc độ cưỡi ngựa. Cảnh thu trên núi cực kỳ đẹp, rừng cây tắm trong nắng chiều, nhận cuốn theo mây, lá đỏ rơi rụng chảy đầy dòng suối.

Lực chú ý của Liễu Huyền An cũng chậm rãi bị cảnh sắc trong rừng hấp dẫn, y tính toán cũng trồng trong thế giới riêng của mình một khoảng rừng thu, vì thế luôn quay qua quay lại nhìn ngắm hai bên. Một lát sau lại hỏi: “Vương gia có thích lá đỏ không?”

Lương Thú đáp: “Thích.”

Liễu Huyền An nghĩ thầm, thế thì sẽ ta trồng cho người một cánh rừng.

Hoặc là hào phóng thêm chút nữa, dứt khoát dựng luôn một ngọn núi.

Lương Thú thấy y tinh thần sáng láng như đã hoàn toàn tỉnh ngủ, bèn hỏi: “Mấy lão già râu bạc kia có làm phiền người nữa không?”

Đầu tiên Liễu Huyền An phải sửa đúng một chút, bọn họ đều là bằng hữu của ta, hơn nữa không phải tất cả đều già, vẫn có nhiều mỹ nhân hương lan. Sau đó y nhớ lại giấc mộng vừa nãy, liền quay đầu lại: “Lần này Vương gia cũng ở trong mộng.”

Lương Thú bình tĩnh: “Cũng luận đạo?”

Lời này nghe quá siêu thực, đến chính hắn còn không tin.

Quả nhiên Liễu Huyền An lắc đầu, vẻ mặt như đang nhịn cười: “Không, Vương gia giúp ta duy trì trật tự.”

Lương Thú gõ đầu y: “Làm càn, ai cho phép người kéo bốn vương đi làm việc?”

Liễu Huyền An ừ ừ à à cho có lệ, trong lòng lại nghĩ, nếu sau này ta không nói, người cũng đừng hòng biết.

Y xoay người lại, tiếp tục nhắm mắt khoan khoái đón gió. Lương Thú cũng cười, lúc này trên núi tràn đầy mùi thơm quả chín rơi rụng, hẳn lại càng thích hương vị giữa cổ áo đối phương, là mùi thảo dược rất nhẹ xen với hương lá trúc tươi mát, thấm vào tận tâm can.

Cao Lâm đi bên cạnh xa phu, ôm tay nhìn hai người, gương mặt hiền từ thỏa mãn như mẹ già, thầm khen bây giờ quan hệ của Vương gia và Liễu nhị công tử càng ngày càng tốt đẹp.

A Ninh cũng có cùng suy nghĩ, bởi vì lúc trước cậu còn có thể lười biếng nằm cạnh công tử một lát, bây giờ thì suốt ngày chỉ có thể ngồi bên ngoài xe ngựa, muốn nằm phải qua xe khác nằm. Cậu từng tò mò công tử nhà mình và Vương gia cả ngày ngồi với nhau rốt cuộc làm những gì, vì thế đại nghịch bất đạo lén lút xốc màn xe lên nhìn trộm hai lần — —

Lần đầu tiên, công tử đang ngủ, Vương gia cũng đang ngủ.

Lần thứ hai, công tử đang ngủ, Vương gia đang nhìn công tử ngủ.

Tóm lại không thoát khỏi chữ ngủ.

Công tử ngủ không phải chuyện lạ, hiếm lạ hơn là Vương gia tình nguyện ngủ cùng y, không quá giống những gì nghe người ta đồn. A Ninh bèn hỏi Cao phó tướng, hồi còn ở Tây Bắc Vương gia thường làm gì?

“Tây Bắc à.” Miệng Cao Lâm ngậm một nhánh cỏ, “Nếu không có chiến sự thì về Kiêu Vương phủ ở thành Nguyệt Nha, cũng không có việc gì quá bận rộn, nhưng tính Vương gia chẳng chịu ngồi yên bao giờ, nhiều lắm chỉ ngủ bù một ngày, sau đó rảnh rỗi đi tìm... Không phải, rảnh rỗi lại đi quan tâm tình hình mậu dịch vùng biên cảnh, hoặc là dẫn binh đi đại mạc đánh sói.”

Ừm, lời đồn cũng nói như vậy.

Vậy vì sao Vương gia ở bên cạnh công tử nhà ta liền trở nên trầm ổn an tĩnh thế kia?

Cao Lâm chưa từng suy nghĩ cẩn thận về điều này.

A Ninh phân tích: “Có khi nào là do Vương gia nghe hiểu ba ngàn thế giới của công tử không?”

Cao Lâm đưa ra một giả thiết khác: “Cũng có khả năng là trúng tà.”

Mà giả thiết sau rõ ràng còn đáng tin hơn một chút.

So với ba ngàn đại đạo, Vương gia nhà mình chắc chắn muốn cho người ta ba ngàn đạo hơn.

A Ninh: “.....”

Không thể nào đâu!

Đoàn người lại đi thêm mười ngày, sau giờ Ngọ hôm nay, đội ngũ nghỉ ngơi dưới mấy gốc cây. Liễu Huyền An lười nhác ngủ gật, A Ninh ngồi dựa bên cạnh ăn quả đại vàng óng, trên đầu gối đặt một quyển y thư, chỗ nào không hiểu sẽ kẹp một chiếc thẻ đánh dấu chờ tích góp đủ nhiều rồi mang đi hỏi công tử một lần. Các hộ vệ đã quen thuộc hai chủ tớ, trông thấy liền trêu chọc: “Nhìn giống trong tranh nhỉ.”

Lương Thú không phản bác cách nói này, đúng là như tranh vẽ, thật ra không liên quan đến định nghĩa đẹp hay không đẹp, mà là vẻ an tĩnh điềm đạm của hai người đang dựa vào nhau kia rất quý giá, thích hợp để người ta lặng lẽ thưởng thức. Nhưng yên tĩnh chưa được bao lâu, trên đường núi chợt vọng đến tiếng vó ngựa cuốn theo một mảnh bụi mù cuồn cuộn.

Mọi người đều hướng mắt nhìn qua, Liễu Huyền An cũng mở mắt, A Ninh khép sách lại đứng lên: “Hình như là người của quan phủ.”

“Hu — —” Không mất bao lâu tuấn mã đã lao đến ngay trước mắt, người ngồi trên lưng ngựa gần như lão đảo quỳ xuống, “Vương gia.”

“Là người?” Lương Thú nói, “Đứng lên đi.”

Người này tên Hoa Bình Dã, từng làm tiên phong ở đại doanh Tây Bắc, sau này bị thương ở chân nên được điều về làm quan ở thành Thúy Cừu. Năm ngoái hắn cưới vợ còn nhờ người kéo một xe đầy rượu cưới và kẹo mừng chuyển lên thành Nguyệt Nha.

“A Bình.” Cao Lâm đỡ hắn đứng vững, “Chậm thôi, có chuyện gì?”

Hoa Bình Dã thở hổn hển bẩm báo: “Vương gia, vùng núi Cao Lương xuất hiện phản tặc.”

Hả? A Ninh khiếp sợ nhìn sang công tử nhà mình, năm tháng thái bình thế này mà cũng có phản tặc?

Liễu Huyền An vỗ vỗ vai cậu, chúng ta thái bình, thành Bạch Hạc thái bình không có nghĩa là khắp thiên hạ được thái bình. Không nghe lần trước Cao phó tướng kể Bạch Hà gặp lũ lụt sao? Cho dù thiên tai chỉ phá hủy một mẫu ruộng, đối với chủ nhân đồng ruộng mà nói, năm nay tuyệt đối đã không thể gọi là thái bình.

Hướng chi hồng thủy tràn lan, nạn nhân không chỉ có một hai hộ nông trang, vài ba mẫu ruộng vườn.

Hoa Bình Dã gần như thu được tin tức về phản tặc núi Cao Lương và Kiêu Vương điện hạ sắp đến thành Thúy Cừu cùng một lúc, vì thế lập tức ngày đêm giục ngựa đích thân đi báo tin. Căn cứ theo thư mật báo, đầu mục phản tặc núi Cao Lương tên là Hoàng Vọng Hương, người vùng Tiểu Hoàng Trang, khoảng ba mươi bốn mươi tuổi, bởi vì đồng ruộng mất trắng, cha mẹ vợ con chết hết trong trận

lũ, mắt thấy không còn đường sống nữa mới kéo theo một đám huynh đệ cùng khổ lên vùng Cao Lương chiếm núi xưng vương.

Loại phản tặc này nghe qua rất không đâu vào đâu, nhưng mưu phản vẫn là trọng tội, quân đội đóng quân ở địa phương nghe được tin này vốn phải lập tức phái binh trấn áp. Bây giờ thế lực Hoàng Vọng Hương bành trướng mạnh mẽ như thế, hoặc là do quân đội thất trách, hoặc là chỉ huy đóng quân không muốn xử lý.

Khảng định là cố ý mặc kệ cho phản quân phát triển, sau đó xem như cái cờ xin bạc cứu viện từ triều đình. Không phải chỉ là một anh nông dân dẫn theo một đám lưu dân ăn không đủ no thôi sao, có thể gây ra sóng gió lớn cỡ nào. Hoặc lùi lại một bước suy xét, cho dù có lẫn lộn ra sóng gió thật, triều đình cũng sẽ điều binh từ nơi khác đến xử lý, không đến phiên bọn họ nhọc lòng, nhân cơ hội vơ vét càng nhiều mới là chuyện đúng đắn.

Lương Thú và Cao Lâm đã gặp giống sâu mọt này quá nhiều, Hoa Bình Dã cũng hiểu rõ kịch bản nhưng không tiện nhiều lời, chỉ nói: “Nếu biết tin Vương gia tới thành Thúy Cừ, bọn họ hẳn sẽ cảnh giác hơn một ít.”

Lương Thú đưa mật hàm cho Liễu Huyền An: “Về xe ngựa, theo ta đi thành Thúy Cừ một chuyến trước, trên đường rảnh rỗi thì xem xét phạm vi hoạt động của Hoàng Vọng Hương.”

Lúc này Hoa Bình Dã mới chú ý hai người đứng dưới gốc cây, nhìn mấy lần rồi nhỏ giọng hỏi Cao phó tướng: “Vị này chính là Liễu nhị công tử trong lời đồn?”

Cao Lâm kinh ngạc, người được lắm, liếc mắt một cái đã nhìn ra rồi?

Hoa Bình Dã nói: “Cũng không khó.” Lần trước khắp thiên hạ loan tin công chúa đòi gả cho Liễu nhị công tử, mà người có dung mạo tầm cỡ này, trên đời thật sự không có nhiều lắm.

Hắn lại tiếp tục suy đoán: “Lần này Vương gia muốn đưa Liễu nhị công tử về Vương thành cho công chúa gặp gỡ?”

Lương Thú quay đầu lạnh lùng liếc một cái.

Hoa Bình Dã bị nhìn đến rùng mình, thức thờ câm miệng.

Liễu Huyền An ngồi trong xe ngựa cẩn thận xem mật hàm một lần. Có thể là vì quân đội địa phương cố ý dung túng che đậy, cho nên Hoàng Vọng Hương ở trong thư được miêu tả thành loại người am hiểu mê hoặc nhân tâm, thân cao chín thước nhất hô bá ứng, đọc hết mấy trang giấy không tìm được một chữ nào hữu dụng.

Đến A Ninh còn nhìn không lọt mắt, oán giận nói: “Những người này sao lại kém cỏi thế. Đều là thủ lĩnh suất quân nhưng không bằng được một cọng tóc của Vương gia, đến ta còn làm tốt hơn bọn hắn.”

“Ngươi và Vương gia muốn thiên hạ an ổn, bọn họ lại ước gì chiến loạn không ngừng.” Liễu Huyền An nói, “Mục đích không giống nhau, thủ đoạn và kết quả đương nhiên cũng bất đồng, không thể vì thế mà khẳng định ai thông minh hay ngu dốt hơn.”

Y cẩn thận gấp tờ giấy lại cho vào phong bì như cũ. A Ninh tiếp tục hỏi: “Đã có lưu dân thì nhất định cần đến dược liệu, chúng ta có nên chuẩn bị một ít không?”

“Sợ là không kịp mua nữa rồi.” Liễu Huyền An ngẫm nghĩ, “Thôi, ngươi đi tìm Cao phó tướng thương lượng một chút đi.”

A Ninh đáp ứng một tiếng, cúi người chui ra khỏi xe ngựa. Một lát sau, màn xe lại nhấc lên, là Lương Thú bước vào.

“Thấy thế nào?”

“Thà không xem.”

Lương Thú cười: “Ta cũng nghĩ thế, người cứ coi như đi dự một trận náo nhiệt, nhìn xem thế nhân vì thỏa mãn tư dục mà có thể hoang đường vô si đến trình độ nào.”

Liễu Huyền An trả lại mật hàm: “Có điều chỉ trong thời gian ngắn mà Hoàng Vọng Hương lại tụ tập được số lượng nhân mã lớn đến thế, chắc chắn vẫn có vài phần hơn người, Vương gia nên lưu tâm nhiều hơn một chút.”

“Cái đó thì không cần.” Lương Thú nhìn y, ngả ngón nói một câu, “Dù sao bị thương thì cũng có người chữa trị cho rồi.”

Chương 36: Hậu duệ thiên hoàng quý tộc sẽ không tự rót nước

Địa thế thành Thúy Cừu khá cao, mặc dù lũ Bạch Hà tràn lan nhưng phần lớn đồng ruộng vẫn yên ổn, có thể xem như là thành trì an toàn nhất khắp lưu vực, nhưng chính phần an toàn này lại mang đến cho Hoa Bình Dã và cư dân trong thành nhiều phiền toái mới.

Xe ngựa đi trên đường mấy ngày này bắt gặp càng nhiều lưu dân hơn, bọn họ dìu già dắt trẻ ngồi dọc ven đường, nhác thấy xe ngựa phú hộ đi ngang qua liền cao giọng xin ăn. Đường sá chật hẹp, tốc độ xe chạy cũng phải giảm xuống, A Ninh buông màn xe, nhỏ giọng hỏi Liễu Huyền An: “Công tử, chúng ta có nên cho họ ít đồ ăn không?”

Liễu Huyền An lắc đầu: “Không cho được.”

A Ninh không hiểu: “Vì sao?”

Liễu Huyền An nói: “Người bên ngoài quá đông, cho một người sẽ có mười người chạy đến xin, cho mười người lại tới thêm trăm ngàn người nữa.”

A Ninh lại nhìn ra ngoài qua khe hở, thấy trong đám người có mấy đứa trẻ đã đói đến là đi, chưa muốn từ bỏ ý định: “Công tử, hay là để ta lén cho người phụ nữ kia một miếng bánh, không để người khác phát hiện.”

Liễu Huyền An thở dài: “Người cứ đi thử xem.”

A Ninh nhặt một miếng điểm tâm lớn trên đĩa, gói kỹ vào khăn tay cất trong ngực áo, nhanh tay lẹ chân chui ra khỏi xe ngựa. Tầm mắt cậu tìm thấy người phụ nữ kia, nhếch môi thoáng cười, nhảy xuống xe

ngựa muốn chạy nhanh về hướng đó, mà người phụ nữ cũng đột ngột đứng lên, lê đôi chân khăng khiu tập tễnh vọt về phía cậu.

Rất nhiều lưu dân bên cạnh cô ta đã chú ý đến A Ninh, đoàn người bụng rỗng trông thấy thiếu niên khỏe mạnh trắng trẻo như bầy sói đói trông thấy thịt tươi, toàn bộ xông xáo bò dậy khoá chặt mục tiêu.

“Thiếu gia, cho chúng ta chút gì ăn đi!”

Bọn họ lớn tiếng rên rỉ, có người chịu không nổi té xuống đất cũng không ai đỡ dậy, mọi người tiếp tục giẫm lên thi thể kẻ mới chết nhào lên, hoàn toàn không quan tâm máu thịt lầy lội dưới chân tựa như một đám rối gỗ quần áo tả tơi không có sự sống. A Ninh bị dọa đứng sững tại chỗ, mắt thấy bảy tám cánh tay dơ bản cứng còng chuẩn bị kéo lấy cậu, một hộ vệ phi thân xách người ném vào xe ngựa, lại rút đao ra khỏi vỏ, quay đầu hung hăng quát đám người: “Mau rút về chỗ!”

Hàn quang chói mắt khiến đám lưu dân chùn bước. Nhân cơ hội do dự này, xa phu dùng sức quát roi, nhanh chóng lái xe ngựa đi xa.

Bên ngoài vẫn là những tiếng kêu rên thảm thiết, cầu xin, khóc lóc và mắng chửi ác độc vọng vào khiến người ta nghe mà sợ hãi. A Ninh ngồi một bên xe ngựa, trong ngực còn nhét miếng bánh đã vỡ vụn, im lặng không lên tiếng. Ngày thường cậu nghe công tử lái nhải Thiên đạo trôi nổi hư không mãi thành quen, đây vẫn là lần đầu tiên đối diện với nhân tính trần trụi. Vừa rồi có ít nhất ba người bị xô đẩy giẫm đạp lên, tám chín phần mười sẽ chết, không, chắc chắn chết. Mà thứ gây ra cái chết cho họ là sự vô tri lỗ mãng của chính bản thân cậu.

Liễu Huyền An an ủi: “Đừng khóc.”

A Ninh vẫn cúi đầu rầu rĩ.

Liễu Huyền An kéo cậu ôm vào lòng, vỗ vỗ lưng dỗ dành: “Y giả chỉ có thể chữa bệnh, không thể cứu chữa thiên hạ, người đừng quá tự

trách.”

A Ninh nghèn nghẹn hỏi: “Vậy ai mới cứu được thiên hạ?”

Ai mới cứu được thiên hạ.

Liễu Huyền An không trả lời, chỉ ngoái đầu nhìn ra cửa sổ xe, bên ngoài tấm màn nửa trong suốt là một bóng dáng cao lớn đang ôm bội kiếm cưỡi ngựa.

.....

Bốn cổng thành Thúy Cừu đóng chặt, dán một tấm bố cáo lớn nói trong thành đã tiếp nhận số lượng lớn nạn dân, trước mắt không thể chứa thêm người nữa. Nhưng dù vậy, bên ngoài vẫn có rất nhiều người chờ đợi vào thành, mỗi người chọn chỗ ngồi râm mát, trông thấy quan binh mở cửa thành cho một cỗ xe ngựa tiến vào lập tức nhao nhao lao tới.

Liễu Huyền An che tai A Ninh, ngăn chặn tiếng mắng chửi và cầu xin lại bên ngoài. Suốt dọc đường hầu như chỗ nào cũng có những âm thanh tương tự, tuy A Ninh là y giả nhưng vẫn còn ở tuổi thiếu niên, chưa thể thoát khỏi ám ảnh từ trận bạo loạn giẫm đạp tàn khốc kia nên mấy hôm nay ít nói đi rất nhiều.

Quan binh hộ tống xe ngựa vào thành, cổng thành vừa đóng lại, quang cảnh lập tức biến thành một thế giới trái ngược. Ngoài cửa là địa ngục trần gian xác chết chồng chất, bên trong vẫn là dáng vẻ trật tự mà một tòa thành nên có.

Hoa Bình Dã nói: “Vương gia, ngoại trừ lương thực đủ cung cấp cho cư dân, toàn thành Thúy Cừu không dư thừa một hạt gạo, thi thể bên ngoài thành mỗi ngày một nhiều, thật sự là...”

Cứ như vậy, Hoàng Vọng Hương cần gì sử dụng bùa chú cổ thuật, chỉ cần gương cao cờ hứa hẹn tương lai sẽ có cơm no áo ấm chẳng phải đã lôi kéo được một đám người truy phủng rồi sao.

“Nhóm người này đầu tiên là cướp lương thực triều đình phân phối, sau đó lại cướp đoạt hai ba thành trấn liên tục.” Hoa Bình Dã nói, “Thấy quan quân lập tức giết rồi bêu đầu trên lối vào núi Lương Sơn thị uy. Nghe nói Hoàng Vọng Hương từng tuyên bố, một đầu cầu quan có thể đổi lấy hai sọt lương thực.”

Cướp đoạt lương thực triều đình phân phát, nghĩa là số bá tánh chờ được cứu viện sẽ bị đói chết, cướp đoạt thành trấn, vậy bá tánh trong thành làm sao sống nổi? Lưu ly loạn thế, dân chúng lầm than, đầu tiên là người bị hại, sau đó biến thành kẻ đi hại người, tạo ra càng nhiều người bị hại, vòng tuần hoàn cứ thế lặp lại, sự tình cứ thế lan tràn cho đến ngày vương triều hoàn toàn sụp đổ.

Liễu Huyền An đã gặp qua rất nhiều ví dụ tương tự trên dòng sông dài lịch sử.

Hoa Bình Dã chuẩn bị xong phòng cho khách. Lương Thú đưa Liễu Huyền An về chỗ ở, “Ta nghe Cao Lâm nói, người muốn mua một ít dược liệu trị bệnh giải nhiệt thường thấy?”

“Là đề nghị của A Ninh, lưu dân lang thang trong thời tiết nóng bức, rất dễ xuất hiện ôn dịch.” Liễu Huyền An nói, “Những thi thể ở ngoài thành, tốt nhất cũng nên tìm nơi chôn lấp đi, rải thêm chút vôi bột nữa.”

“Chuyện này người không cần lo lắng, mỗi ngày Hoa Bình Dã đều sai quan binh mang mũ giáp đi xử lý thi thể.” Còn vì sao phải mặc áo giáp, thứ nhất là để uy hiếp, thứ hai là phòng ngừa giẫm đạp, thứ ba...Hiện thực quá tàn khốc máu me, Lương Thú không muốn nhắc trước mặt y. Đối với những kẻ bụng đói còn cào, thi thể người mới chết đôi khi cũng là thức ăn, để có thể cướp đoạt lại vài “miếng ăn” từ trong tay quan binh, bọn họ sẽ điên cuồng cắn xé như dã thú.

Môi Lương Thú hơi nứt nẻ, Liễu Huyền An mở ấm trà trên bàn nhìn vào, bên trong ngâm ít lá trà thô to, màu sắc đậm, hẳn là cực kỳ

đăng, y liền xoay người lấy trong tủ ra một cái bình sứ rắc ít thuốc bột, dùng nước ấm hòa tan: “Vương gia uống nước đi.”

Lương Thú nhìn chất nước màu hồng nhạt trong chén, hỏi: “Đại phu các người hạ độc đều không thêm che giấu thế à?”

Liễu Huyền An bật cười: “Là mơ rừng phơi khô nghiền thành bột, ta bỏ thêm chút mật ngọt vào kích thích khẩu vị, còn có ngân đan giúp tinh táo, mấy thứ này trộn vào nhau không độc chết ai được đâu.”

Lương Thú uống một chén, chua chua ngọt ngọt, một luồng cảm giác mát mẻ từ đầu lưỡi trực tiếp xông lên đỉnh đầu, đúng là rất hữu ích.

Liễu Huyền An đưa bình sứ cho hắn: “Còn nhiều lắm, Vương gia có muốn tự giữ không?”

Lương Thú không nhận: “Ta không biết dùng.”

Hậu duệ hoàng tộc, con cháu thế gia không bao giờ tự mình rót nước, chuyện này rất bình thường.

Cho nên lúc nào muốn uống, cần phải có đại phu đích thân pha cho.

Liễu Huyền An đành cất lại bình sứ vào ngăn tủ.

Lương Thú ngồi bên bàn nhìn y bận rộn, tảng đá nặng nề đè trong lòng suốt dọc đường đến lúc này mới hơi đỡ xuống một chút. Tuy hắn sớm nhìn quen sinh tử, nhưng sống chết mỗi nơi lại chẳng giống nhau. Mấy trăm, mấy ngàn, mấy vạn tướng sĩ chết trên sa trường là để đổi lấy yên ổn cho mấy chục vạn, mấy trăm vạn, mấy ngàn vạn bá tánh, cho nên dù cát vàng vùi xương cũng xem như hy sinh có ý nghĩa. Nhưng giờ phút này, bá tánh lưu vực Bạch Hà mất mạng để đổi lấy cái gì?

Bá tánh chết không có nửa phần vinh quang, chỉ có nhục nhã và tuyệt vọng vô tận, thậm chí còn mang theo trách móc đẫm huyết lệ, lên án kẻ thống trị vô năng.

Đứng trước thời đại, một người, hoặc một nhóm người thật sự quá nhỏ bé đến không đáng kể. Lương Thú nhắm mắt lại muốn suy nghĩ một chút, huyết thái dương đã truyền tới một cảm giác lạnh lẽo. Liễu Huyền An cúi người, trong tay cầm một hộp thuốc cao không biết là gì, đang dùng một cái que bằng ngọc nhỏ chậm rãi mát xa cho hắn.

Lương Thú hỏi: “Người chữa trị cho bệnh nhân luôn không lên tiếng báo trước như thế sao?”

“Cha ta cũng hay chữa cho ta như vậy.” Liễu Huyền An nói, “Có một đoạn thời gian tì vị của ta không tốt, phải điều trị, ta thường xuyên đang ngủ thì bị kim đâm tỉnh.” Y kéo một cái ghế qua ngồi xuống, “Ngự y trong cung mới cần nhiều quy củ, chúng ta thì... Đừng nhúc nhích!”

Lương Thú hít sâu một hơi: “Vì sao không được cử động, người không nhìn xem cây kim trong tay người bự thế nào hả.” Hơn nữa cái thứ này mọc từ đâu ra vậy?

“Thế này mà to gì, cây châm to nhất ở trong tay cha ta ấy, chưa bao giờ cho người khác chạm vào.” Liễu Huyền An nói, “Của ta là nhỏ lắm rồi, đã nói đừng nhúc nhích, ta đâm trượt bây giờ.”

Kiều Vương điện hạ đành ngồi cứng đờ trên ghế, chưa thể nghĩ thông vì sao mình chỉ đưa y về phòng có một chuyến, kết quả bị cắm cho một đầu đầy châm. Từ một chén nước thanh ngọt đến thuốc cao mát lạnh, xong lại đến cái thứ thô to kinh dị này. Từng thứ một được lưu loát lấy ra, miệng còn nói đông nói tây dè dặt lực chú ý, nếu đặt trong binh pháp sẽ được gọi là ám độ trần hương, lạt mềm buộc chặt, đục nước béo cò, giả điên giả ngốc.

Hắn lên án: “Người cố ý.”

Liễu Huyền An phủ nhận, không có.

Lương Thú: “Cao Lâm nói với ngươi chứ gì.”

Liễu Huyền An tiếp tục phủ nhận, không có mà.

Lương Thú nói: “Hắn chán sống rồi.”

Liễu Huyền An căng da mặt: “Ừ, cứ ngồi yên đi đã.”

Đúng là Cao Lâm tới tìm Liễu Huyền An, nói gần đây Vương gia nhà mình luôn đau đầu, ngủ cũng không yên giấc, hỏi y có biện pháp nào điều dưỡng một chút không. Nhưng đồng thời lại yêu cầu tốt nhất đừng châm cứu, đừng kê thuốc đắng, nằm nghỉ nhiều cũng không được. Kiêu Vương điện hạ nhiều tật xấu như thế đấy, lỗ tay đụng vào vảy ngược thì dùng dùng tức giận, đã có không ít ngự y vì vậy mà ăn mệt.

Không muốn uống thuốc đắng thì được, tạm thời không muốn nằm nghỉ ngơi cũng được, nhưng châm cứu bắt buộc phải làm. Một tay Liễu nhị công tử ấn lên bả vai Lương Thú, tay kia chạm rãnh xoay tròn cây kim, nghĩ thềm trong đầu, cái này cũng không khó lắm, cứ tuần tự từng bước canh lúc hắn không kịp đề phòng là ổn, chẳng lẽ ngự y Thái Y Viện không ai làm được sao?

Lương Thú càu nhàu: “Đau.”

Liễu Huyền An nói: “Bình thường thôi.”

“Đau còn bình thường?”

“Mấy cây châm thì đau được đến đâu. Được rồi, đừng động đậy, để ta kêu A Ninh đi sắc thuốc.”

Lương Thú vừa nghe đến hai chữ “sắc thuốc” là nhức đầu: “Lại còn uống thuốc nữa?”

“Có bệnh đương nhiên phải uống thuốc.” Liễu Huyền An cất túi đựng châm đi, “Nhưng Vương gia không cần lo lắng quá, thuốc kia không

đăng lăm đầu.”

Lương Thú không quá vui: “Người cho rằng bốn vương sợ đăng?”

Liễu Huyền An nghĩ thầm, chẳng lẽ không phải, Cao phó tướng liên tục cường điệu hẳn ba lần cơ mà. Thế nhưng y vẫn rất cho Kiều Vương điện hạ mặt mũi: “Không có.”

Kiều Vương điện hạ tôn quý miễn cưỡng “ừ” một tiếng, xem như tán đồng.

Liễu Huyền An nhìn hẳn một lát, nghiêm túc mím môi: “Nếu Vương gia không sợ đăng, ta sẽ cho thêm vào mấy vị thuốc nữa, hiệu quả an thần có thể mạnh hơn một chút.”

Vừa nói y vừa nhấc bút trên nghiên mực, tìm một tờ giấy viết phương thuốc mới, ngay dòng đầu tiên đã là nửa cân hoàng liên. Lương Thú xem mà thái dương nảy thành thạch, liều lượng này là muốn sắc thuốc hay muốn tắm luôn vậy. Hẳn chăm chú nhìn vào mắt đối phương như muốn tìm ra một chút ý đồ trên cợt, nhưng mãi không được như ý. Sắc mặt Liễu Huyền An không chỉ nghiêm túc, chữ viết cũng mảnh mai phiêu dật, ngay ngắn sắp hàng bên nhau làm phương thuốc càng có vẻ quyền uy đáng tin cậy, cho dù bên trong có viết lẫn thêm hai cân giò, người bệnh tám phần vẫn cảm thấy nên dùng.

Mà Kiều Vương điện hạ đương nhiên cũng bị dọa, một phần nguyên nhân là hẳn biết rõ Liễu nhị công tử từ ngày bé đã là ông cụ non bốn vạn tám ngàn tuổi, xem tất thấy mọi người đều là sâu kiến, cho nên không việc gì phải đùa giỡn với phàm nhân, không lý nào chỉ nhằm vào mỗi mình hẳn.

Liễu Huyền An viết xong phương thuốc lập tức cất vào ngực áo, phiêu dật đi mất như thần tiên.

Lương Thú giữ được mặt mũi quý giá thờ phào một hơi, ngồi dựa vào bàn cân nhắc, thuốc có thể sắc, nhưng mình thì không nhất định

sẽ uống.

Kết quả A Ninh rất biết chọn thời điểm. Qua giờ cơm chiều, lúc tất cả mọi người đang tụ họp nghị sự trong thư phòng, cậu người hầu lon ton bung theo hộp đựng thuốc quyết đoán mở cửa ra.

Lương Thú: “.....”

Chén đựng thuốc lớn đến mức có thể lấy ăn mì, lúc được mang ra gây hiệu quả thị giác kinh người. Hoa Bình Dĩ trông thấy cũng phải chấn động, hấn ở quân doanh nhiều năm, Vương gia trong trí nhớ cho dù bị thương nghiêm trọng cỡ nào, thuốc cũng chỉ nhấp vài ngụm cho có, cứ như sợ uống nhiều thêm một miếng sẽ hại thân. Bây giờ đổi thành một bát đầy tràn, hấn tưởng Vương gia bệnh nặng, vội vàng lớn tiếng đầy quan tâm: “Mọi người đừng nói chuyện nữa, để Vương gia tranh thủ uống thuốc lúc còn nóng.”

Một bát lớn màu nâu đen đặc khiến não Lương Thú giật giật mấy cái, nhưng toàn bộ người trong phòng đều đang nhìn vào, hấn đành không đổi sắc mặt bung bát lên.

Uống một hơi cạn sạch, không đắng, chỉ hơi nhân nhân, còn lẫn chút vị chua ngọt.

Hấn nhìn về phía cửa.

Liễu Huyền An đứng khoanh tay, trên mặt giấu không được ý cười.

Không đắng, đùa ngươi thôi.

Không khí trong thư phòng oi bức, tuy cửa sổ đã mở toang nhưng vẫn không thấy mát mẻ hơn bao nhiêu, ngược lại gió còn thổi cho ánh nến liên tục lung lay. Một phòng đầy người thảo luận toàn những chuyện phiền phức, hoàn cảnh không thể coi là tốt đẹp. Tâm trạng Lương Thú vốn đang bức bối, bây giờ lại vì một bát thuốc, một nụ cười mà trở nên dễ chịu hơn nhiều.

Cao Lâm lấy khay tay chọc A Ninh một cái, thần dược gì mà tài thể, Vương gia uống vào mà tâm trạng tốt hẳn lên, hay là ngày mai cũng sắc cho ta một chén đi.

“Công tử cho vào trong thuốc nhiều rễ ngọt lắm.” A Ninh nói nhỏ, “Cao phó tướng muốn uống sợ là không có, công tử nói, trên đường đi không tiện mua dược liệu, phải tiết kiệm, cho nên sau này toàn bộ rễ ngọt và sơn tra chỉ để cho mỗi Vương gia dùng thôi.”

Hai người còn đang rì rầm nói chuyện, Hoa Bình Dã đã mở bản đồ ra lần nữa. Cao Lương là một ngọn núi cực cao và hiểm trở, khe rãnh ngang dọc dễ thủ khó công. Lương Thú hỏi: “Phản quân hiện tại có tổng cộng bao nhiêu người?”

Hoa Bình Dã trả lời: “Tính toán sơ lược phỏng chừng ít nhất năm vạn, nhưng con số cũng không chuẩn xác. Bây giờ thanh danh Hoàng Vọng Hương đang lên cao, không ít người còn giả cớ hiệu của hắn để chiêu binh mãi mã, phía đông một đội phía tây một nhóm, nơi nào cũng có, thật sự rất khó phân biệt thật giả.”

“Thật cũng được mà giả cũng được, tất cả đều là phản quân.” Lương Thú nhìn về phía Liễu Huyền An, “Có ý tưởng gì không?”

“Quân của chúng ta có thể giả trang thành lưu dân lẫn vào phản quân, công phá từ bên trong thì sao?”

“Giả trang không khó, nhưng muốn trà trộn vào lại không dễ dàng.” Hoa Bình Dã giải thích, “Nghe nói lưu dân vừa gia nhập chỉ được phân cho chức vụ thấp nhất là thủ hạ của tiểu đầu mục, nhất định phải theo bọn họ đi cướp lương thực tiền bạc hoặc giết chết vài quan viên thì mới có tư cách gặp Hoàng Vọng Hương, hơn nữa bây giờ hắn hoàn toàn không ở núi Cao Lương nữa.”

“Vậy chủ lực phản quân đang ở đâu?”

Vừa hỏi dứt câu đã có người đưa vào một bức quân báo, giữa vô số dòng tố khổ vô nghĩa mới gặp ra được một đoạn hữu dụng, nói

Hoàng Vọng Hương đã suất lĩnh phản quân công phá liên tục ba toàn thành, đăng cơ ở thành Tam Thủy.

Cao Lâm xem mà mặt mày trắng bệch, không vì gì khác, mà ngạc nhiên vì trình độ phé vật của quân đồn trú. Cho dù đứng trên tường thành bật mấy cơ quan cọc gỗ cũng tùy tiện quét lui vài ba đợt phản quân chứ? Từ lúc Hoa Bình Dã thu được tin tức đến giờ tổng cộng chỉ qua mấy ngày, Hoàng Vọng Hương lấy bản lĩnh đâu ra mà từ kẻ cầm đầu bạo dân tiến thẳng lên long ý như vậy. Ngày đầu tiên đại nguyên soái Đại Diễm đến thành Thúy Cừu đã nhận được loại tin tức quái quỷ này, đúng là rất biết xem ngày lành tháng tốt.

Lương Thú hỏi: “Quân đội đóng ở vùng này tổng cộng bao nhiêu?”

“Cũng là năm vạn.” Cao Lâm đáp, “Do Lữ Tượng quản lý, Vương gia hẳn còn nhớ rõ, gã là cháu trai Lữ đại nhân.”

Bá quan văn võ cả triều đều quen cảnh lâu lâu Lữ đại nhân lại chạy ra trước mặt Hoàng đế can gián Vương gia, từ đại doanh Tây Bắc đến Kiêu Vương phủ ở vương thành Mộng Đô, lời hết tật xấu nhỏ như đậu xanh hạt mè ra viết thành tấu chương dài tám ngàn chữ. Ngay cả Hoàng thượng cũng cực kỳ đau đầu, nhưng e ngại thân phận nguyên lão tam triều cho nên không tiện làm mất mặt, miễn cho đến một ngày đẹp trời thật sự có chuyện, không dung bản thân phải gánh thêm một tội danh “tức chết trung thần”. Mà tật dị ứng mấy lão già râu bạc nói đạo lý của Lương Thú gần như cũng từ Lữ đại nhân mà ra.

Thủ lĩnh đóng quân các nơi trên đất Đại Diễm hầu hết đều xuất thân từ đại doanh Tây Bắc hoặc Đông Bắc, chỉ có Lữ Tượng là ngoại lệ. Gã là con cháu thế gia quý tộc, ban đầu vào Ngự lâm quân hai năm, về sau khắp nơi loạn lạc, chỗ nào cũng thiếu người nên tiên đế làm gương tốt cắt giảm một đám thân tín bên cạnh, Lữ Tượng cũng vào lúc đó mà một đường thuận lợi về địa phương nhậm chức.

Tóm lại là kiểu công tử ca không quen chịu khổ.

“Lữ đại nhân ở trong triều thanh liêm đơn giản, cháu trai lão ở ngoài lại rất am hiểu thủ đoạn nuốt quân phí của triều đình.” Cao Lâm đọc lại quân báo lần nữa, đoạn cuối có nói Lữ thống lĩnh đã suốt đêm suất quân đi thành Tam Thủy bao vây tiểu trù phản tặc, cộng thêm một đoạn dài dằng dặc “thấy chết không sờn” rất vô nghĩa, không biết là bị tin Hoàng Vọng Hương đăng cơ dọa tỉnh hay là nghe thấy Kiêu Vương điện hạ thân chinh đến, cho nên mới vội vàng thực hiện chức trách.

Lương Thú không ngại để tên phế vật kia làm con thí, nhưng sau lưng Lữ Tự Trọng còn năm vạn quân Đại Điểm.

Hắn ra lệnh: “Chuẩn bị ngựa.”

Liễu Huyền An đứng ra: “Để ta đi cùng Vương gia.”

Đại nguyên soái ghét khám bệnh ghét thuốc đắng sợ chích kim, combo học sinh tiểu học à =)))

Chương 37: “Ném toàn bộ cho sói ăn”

Muốn đi đường nhanh phải cưỡi ngựa gọn nhẹ, vì xe ngựa không có cách nào len giữa đường núi uốn lượn nhỏ hẹp. Con ngựa nhỏ chân ngắn của Liễu Huyền An tuy động tác linh hoạt, sức chịu đựng cũng không tệ lắm nhưng chạy quá chậm, bốn vó gõ thong thả trên đường như muốn kéo thời gian ra dài đến vô hạn. Vì thế Hoa Bình Dã tìm cho y một con ngựa nâu chân dài cao ngang Huyền Giao, có điều tính cách hơi kiêu ngạo, gặp ai cũng co cẳng đá hậu.

Cao Lâm nề phục: “Tổ tông này chính người còn khó ngồi lên, lại dám đưa cho Liễu nhị công tử cưỡi?”

Hoa Bình Dã cũng kinh ngạc không kém: “Không được sao? Nhưng Liễu nhị công tử đến Huyền Giao còn thu phục được, ta cho rằng y là cao thủ thuần ngựa rồi.”

Hai người đang nói chuyện, Liễu Huyền An ở bên kia đã bị con ngựa nâu dọa cho cả kinh lùi ra sau, cổ chân vấp phải miếng dầm gỗ, suýt nữa thì ngã ngồi xuống đất bùn.

Lương Thú kịp thời tiếp được y, tùy tay đẩy người lên Huyền Giao: “Ngồi vững vào, người cưỡi nó đi.”

Liễu Huyền An chống cả hai tay lên yên ngựa: “... Được.”

Lương Thú xoay người sai bước leo lên lưng ngựa nâu, một tay siết chặt cương ngựa, thấp giọng đe dọa: “Thành thật cho ta!”

Con ngựa nâu không nghe lời mà lùi về sau mấy bước, tuy thoát nhìn vẫn không quá cam lòng nhưng rốt cuộc không còn ra vẻ ỡng ẹo nữa, giậm bốn vó tại chỗ không rên một tiếng.

A Ninh buộc chặt tay nải, cũng bò lên lưng một con ngựa lớn. Chuyến đi này khiến tâm cảnh cậu có chút biến hóa, trở nên thành thực hiểu chuyện hơn, thân thể cũng gầy ốm đi vài phần, gương mặt phúng phính đáng yêu hơi rút đi lộ ra chiếc cằm nhòn nhọn, cả người thoát nhìn như ngọn liễu đầu xuân mảnh khảnh dẻo dai.

Đoàn người đạp lên ánh bình minh nhàn nhạt, nhanh chóng rời khỏi thành Thúy Cừu.

Lưu dân ngoài cửa thành bị tiếng ngựa hí vang đánh thức, sôi nổi nâng cặp mắt nặng nề nhìn đội ngũ bị sương mù bao phủ như lướt gió, trong nháy mắt biến mất ở cuối con đường.

.....

Lúc vừa ra khỏi thành thấy lưu dân tụ tập ven đường rất nhiều, nhưng đi thêm vài ngày, số lượng càng thưa thớt hơn, khó khăn lắm mới bắt gặp một gia đình năm người quần áo tả tơi dấp dính nhau đi bộ. Hộ vệ đi qua hỏi thăm tình hình, người thanh niên dẫn đầu đáp: “Nghe nói lão gia thành Thúy Cừu không mở thành, đi cũng vô ích, chỉ có thể chết đói trong rừng. Cho nên mọi người đành liều chết đi cậy nhờ thành Tam Thủy, ít nhất ở đó có lương thực ăn.”

Không ăn cơm nhất định sẽ chết, nhưng mưu phản lại chưa chắc không thể sống. Nếu một người đã lún sâu vào tuyệt cảnh, thứ duy nhất nghĩ đến là làm sao “sống sót” thì tất nhiên không có tâm trạng suy xét xem lương thực thành Tam Thủy rốt cuộc nhiễm bao nhiêu máu của người khác, cũng không rảnh suy xét những quan quân binh lính bị bọn họ vây giết có vô tội thật không.

Loạn thế, thứ nhiều loạn không chỉ có thể đạo, mà còn là nhân tâm. Liễu Huyền An nói với A Ninh: “Bây giờ trên đường chỉ có một nhà, sẽ không khiến ai tranh đoạt, người đi cho bọn họ chút thức ăn đi.”

A Ninh lấy từ trong tay nải ra một chồng bánh nướng, gói cẩn thận đưa cho người thanh niên: “Thành Thúy Cừu trước mắt không thể

mở cửa, dân chúng trong thành cũng không dư thóc gạo mà ăn. Những thứ này các người dùng tiết kiệm một chút hẳn có thể kiên trì đến được thành Vạn Hòa, tình hình nơi đó tốt hơn rất nhiều.”

Thanh niên trông thấy mà như đang nằm mơ, vợ hắn cũng ngậm ngùi lau nước mắt. A Ninh luôn miệng dặn dò: “Dọc đường phải giấu kỹ lương thực, đừng ăn trước mặt người ngoài, cũng ngàn vạn lần không được mềm lòng đi phân phát, nếu không, chẳng những không cứu được người khác mà còn khó bảo vệ chính mình.”

Một nhà năm người liên tục nói cảm tạ, tiếp tục đi về phía bên kia đường núi.

Lương Thú hỏi Liễu Huyền An: “Người dạy hắn?”

Liễu Huyền An lắc đầu: “Không cần ta dạy.”

“Cũng đúng.” Lương Thú nói, “Chỉ thời thịnh thế yên vui mới nuôi ra được mấy đứa trẻ phú quý khờ khạo, trong thời loạn chúng kiến nhân tâm vài lần, ngay thơ thiên chân đến đâu cũng bị đánh cho tỉnh.”

Đầu tiên Liễu Huyền An nói: “Mong muốn suốt đời của Vương gia không phải là để Đại Diễm sinh ra thêm một đám ngốc nghếch khờ khạo hay sao?” Nói xong lại cân nhắc một chút, “Có điều thế cũng không tồi, chỉ cần không phải phùng đại gian đại ác, trong thành nhiều thêm một đám công tử ca ăn chơi trác táng hư hỏng, cả ngày khoe chim đấu khúc, thật ra rất xứng với hai chữ ‘thịnh thế’.”

Khắp nơi giàu có yên ổn, đương nhiên bá tánh sẽ càng nhàn rỗi. Lương Thú cũng cảm thấy qua lời Liễu Huyền An miêu tả, mấy tên bao cỏ chọi gà chọc chó ở Vương thành dường như trở nên đáng yêu hơn vài phần. Đương nhiên ai thiếu đánh vẫn phải đánh, đánh xong lại thả bọn chúng ra làm linh vật tượng trưng cho thời thái bình thịnh thế.

Ngày hôm đó mọi người bắt gặp một cô bé trong núi, toàn thân dơ bẩn gầy yếu như con khỉ con, chỉ có đôi mắt vừa to vừa sáng. A Ninh lau sạch mặt cho cô bé, lại cho chút thức ăn. Ban đầu bọn họ tưởng là đứa trẻ bị lưu dân bỏ lại, còn đang rầu rĩ không biết nên gửi chỗ nào, chỉ một lát sau đã thấy một người phụ nữ chạy vội từ trong rừng ra kéo cô bé về, vừa kéo tay vừa chạy thục mạng.

“Thăm thẳm à, chậm lại đi, chúng ta không phải người xấu!” A Ninh ngăn lại, “Con gái thăm bị trật khớp rồi.”

Hộ vệ phi thân chặn đường, người phụ nữ có vẻ cực kỳ sợ hãi, vẫn luôn run rẩy không dứt. A Ninh ôn tồn dỗ dành nửa ngày mới dỗ được người quay lại. Người phụ nữ lắp bắp nói mình là người thôn Tiểu Triệu, mấy ngày trước có một đám quan binh xông vào thôn nói là muốn trưng thu quân lương, giết rất nhiều người, vì thế thôn dân còn lại chỉ có thể trốn vào núi sâu.

Cao Lâm thầm mắng một câu, đám súc vật.

Việc này đơn giản chỉ có hai khả năng — —

Thứ nhất là lưu dân giả dạng quân đồn trú đốt giết đánh cướp, xem như Lữ Tượng thất trách.

Khả năng thứ hai, quân đồn trú thật sự to gan lớn mật, thừa dịp khắp nơi loạn lạc mà tàn sát dân chúng kiếm đầy túi riêng, càng là trách nhiệm của Lữ Tượng.

Căn cứ theo lời kể của người phụ nữ, đám quan binh kia cướp xong của cải cũng không bỏ đi mà quang minh chính đại ở lại thôn Tiểu Triệu, lần trước có thanh niên bạo dạn lên về thôn thăm dò, phát hiện bọn họ vẫn ở yên nơi đó.

Liễu Huyền An nói: “Lại đi tiếp đi, xuống khỏi sườn núi này chính là thôn Tiểu Triệu, trước giờ tỵ hẩn đã đến nơi.”

“Đi thôi.” Lương Thú quay đầu ngựa, “Xem thử rốt cuộc là súc sinh ở đâu chui ra.”

A Ninh lén nhìn thử ánh mắt Vương gia, cảm thấy... đám đạo tặc kia hẳn cũng chỉ sống được đến giờ tỵ.

Cậu băng bó cẩn thận vết thương cho đứa trẻ, sau đó vội vàng giục ngựa đuổi theo đoàn người.

Kỹ thuật cưỡi ngựa của Liễu Huyền An và A Ninh trước mắt đã thuần thục, không liên lụy đến tốc độ của cả đoàn. Trời về khuya, bọn họ cũng thuận lợi đến được thôn Tiểu Triệu, thấy ngoài cửa thôn cắm cờ xí rêu rao, bên trên vẽ huy hiệu quân đội Đại Diễm. Vài tên lính đi qua đi lại tuần tra canh giữ một đồng lửa trại lớn sáng ngời, trên bàn còn bày rượu thịt xua lạnh. Một người kéo ghế ngồi xuống nhặt một miếng xương đầu, có lẽ cảm thấy không ngon nên tùy tay ném cho con chó điên đứng chực bên cạnh.

Chó điên khê kéo động xích sắt đánh tan ánh lửa trại, một mẩu củi đốt lẩn xuống đất chiếu sáng một góc mới. Đồng tử Liễu Huyền An hơi co lại, lúc này mới phát hiện ở đầu kia xích sắt còn trói chặt một người nằm sấp dưới đất. Người nọ luôn không động đậy, tóc tai rối tung, trên người có rất nhiều dấu vết nâu đen trông như vết máu khô.

Có lẽ là người được mùi thịt, hẳn miễn cưỡng ngẩng đầu lên nhìn về phía con chó điên. Bọn quan binh cười ha hả, lại cố ý ném một miếng thịt khác cho chó ăn, dùng chân giẫm mạnh lên sống lưng hắn, kéo tóc bắt ép hắn đi tranh thức ăn với chó.

“Không ăn à? Chẳng phải đói bụng rồi sao, ăn đi!” Quan binh không ngừng giễu cợt nhục mạ, lại rút một cây roi ra muốn đánh người. Roi vừa giơ lên đã nghe cánh tay kêu rắc một tiếng, cả người bật ngựa ra sau nằm vật xuống đất kêu la thảm thiết.

“Thứ không bằng súc sinh.” Cao Lâm buông tay, nhìn đám bại hoại trước mặt, “Ta không biết Đại Diễm còn có loại binh lính như các người.”

“Người là người phương nào?” Bọn quan binh cảnh giác chạm vào kiếm, có lẽ thấy nhóm người mới đến áo quần tươm tất không giống người thường, cho nên không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ lên giọng cảnh cáo, “Chúng ta là Dũng Tụ Doanh dưới trướng Trương Đại nhân, phụng mệnh đến đây gom góp quân lương, ta khuyên các người tốt nhất đừng xen vào việc người khác.”

“Trương đại nhân, Trương đại nhân nào, Trương Đào hay là Trương Trung Khởi?”

“Đều... đều không phải, là Trương Uy Trương đại nhân.”

“Chức vụ bé như mắt muối, đến tên còn không có tư cách xuất hiện trước mặt Vương gia mà cũng nuôi ra được thứ phế vật ức hiếp bá tánh như các người.” Cao Lâm nghe xong càng nổi giận, ra hiệu cho thuộc hạ giải cứu thanh niên kia trước. A Ninh thấy hẳn có vẻ cực kỳ đói, liền xé một miếng thịt trên bàn muốn dứt, người thanh niên kia lại ngậm chặt miệng không chịu ăn, khô khốc nói: “Đây... là con chó ta nuôi, bị bọn họ giết.”

Cánh tay A Ninh cứng đờ, trong lòng thương xót vội vàng lấy thịt đi, quay lại ngựa tìm thức ăn khác.

Liễu Huyền An cho thanh niên uống mấy ngụm nước. Ở một đầu khác, Cao Lâm sớm đã đánh cho đám quan binh kia lăn lê tan tác, dẹp ra một con đường. Lương Thú bước vào thôn xóm, tiếng động và tiếng kêu thảm thiết đã làm tỉnh không ít người, bọn họ chưa hết buồn ngủ mơ màng chạy ra, còn chưa rõ sự tình đã bị hộ vệ Kiêu Vương phủ tóm gọn một lượt. Tổng cộng ba mươi sáu người, có công văn được phê chuẩn, bốn góc ấn bốn cái dấu đỏ tươi chứng minh thật sự là quân đội chính quy của Đại Diễm.

Cho nên càng đáng căm hận hơn so với lưu dân giả mạo. Lưu dân chỉ làm việc ác khi phải đứng trước lần ranh sinh tử, mà nhóm người này ăn bổng lộc triều đình lại đi khinh nhục bá tánh, thật sự đáng chết.

Trong thôn còn có một ít người bị cầm tù, phần đông là nữ tử trẻ tuổi, có thể thấy đám xác lác này không việc ác nào không làm. Người thanh niên kia là con trai trưởng thôn, tên A Dũng. Ngày đó hấn yểm hộ cho rất nhiều người chạy trốn theo đường tắt, bản thân cản đường phía sau, vốn nghĩ sẽ cùng đám cướp ngày này đồng quy vu tận, nhưng cuối cùng thế đơn lực mỏng, mấy hôm nay phải chịu đựng rất nhiều trò tra tấn man rợ.

Cao Lâm đá vào một tên không ngừng rên rỉ dưới đất: “Bọn chúng phải đi bao nhiêu đội ngũ giống các ngươi?”

“Chúng ta, chúng ta chỉ biết Tưởng đại nhân phải đi tổng cộng ba đội nhân mã, các doanh còn lại cũng tương tự. Nếu đi đánh giặc, chuyện đầu tiên phải làm là đi thu quân lương, lại còn yêu cầu tốc độ nhanh nhẹn, không để kẻ khác đoạt trước.”

Trên Tưởng Uy hai cấp là Tưởng Đào, lại thêm một cấp nữa mới đến Tưởng Trung Khởi, trên nữa nữa mới là Lữ Tượng. Một tên Tưởng Uy chưa từng nghe tên đã có thể phải đi ba đội nhân mã, thế thì toàn bộ quân doanh đều phải người, chẳng phải dân chúng trong phạm vi mấy trăm dặm quanh đây không có ngày nào được yên ổn hết sao?

Mà quân đồn trú căn bản không thể thiếu lương, không ai rõ ràng chuyện này hơn Lương Thú, cho nên càng lửa giận ngập trời. Các cô gái trẻ được cứu ra vẫn đang bị thương khóc lóc, chân người thanh niên bị tra tấn đến gần như lòi xương trắng, Lương Thú nhắm mắt lại, hạ lệnh: “Ném toàn bộ cho sói ăn.”

“Tuân lệnh!”

Thủ vệ kéo lũ người dưới đất đi ra ngoài thôn, tiếng kêu la thảm thiết dần dần biến mất vào màn đêm.

Cao Lâm nói với A Dũng: “Tiểu huynh đệ, ngươi làm rất tốt, nhưng chúng ta phải lên đường ngay bây giờ, không thể ở lại bảo vệ thôn trang cho các ngươi. Sau này có lẽ sẽ còn gặp lũ cướp bóc tương tự,

người nên quyết định sớm muốn đưa người trong thôn lên núi, hay là tiếp tục ở lại nơi này.”

“Ta biết.” Thanh niên thở mạnh, “Ta sẽ thương lượng với gia gia.”

“Được.” Cao Lâm nói, “Bảo trọng.”

“Đại ca!” Thanh niên gọi hấn lại, do dự nhìn ra hướng ngoài viện, “Vừa rồi ta nghe mọi người gọi, là Kiêu...”

Cao Lâm vỗ vai người thanh niên: “Người yên tâm, phần công đạo này Vương gia đương nhiên sẽ đòi lại cho bá tánh.”

Chương 38: Giống như cái mũi con mèo nhỏ

Đoàn người chỉ kịp nghỉ ngơi dưới gốc cây hơn hai canh giờ, sắc trời vừa hửng sáng đã lập tức thu dọn hành trang tiếp tục lên đường. Sau khi Lương Thú rời khỏi thôn Tiểu Triệu thì luôn không nói câu nào, đến tận lúc này mới mở miệng hỏi Liễu Huyền An: “Còn chịu đựng được không?”

Liễu Huyền An gật đầu.

Y không muốn làm chậm trễ tốc độ của đội ngũ, nhưng trong lòng những người còn lại đều biết rõ, kiểu hành quân ngày đêm không ngủ không nghỉ này đối với quân nhân mà nói, đã xem như căng sức chịu đựng đến cực hạn, huống chi là quý công tử quen sống trong nhung lụa của Bạch Hạc Sơn Trang, hơn nữa người trước mắt còn nổi danh thiên hạ đệ nhất lười biếng, thường ngày có thể nằm tuyệt đối sẽ không ngồi.

Thế nhưng bản thân Liễu Huyền An không thấy mình quá mệt mỏi. Có thể do ngày thường ở Bạch Hạc Sơn Trang ăn nhiều dược thiện dưỡng sức khỏe tốt, hoặc cũng có khả năng y ngộ ra vài phần Thiên đạo, có thể dùng sức mạnh tinh thần ảnh hưởng lên thể xác. Tóm lại suốt một đường ngồi trên lưng ngựa, lúc nào y cũng giữ trạng thái thần thanh tâm tĩnh, rất có vài phần truy cầu cảnh giới quên cả trong lẫn ngoài.

Nếu tâm như chiếc lá cháy, đi dưới nắng hè chói chang sẽ không thấy nóng, đứng giữa băng tuyết trắng xóa cũng không biết lạnh.

Rất hợp lý.

Liễu Huyền An sửa sang lại yên ngựa, vừa sai bước leo lên Huyền Giao đã cảm thấy phía sau mình hơi lún xuống. Lương Thú vòng một tay qua thắt lưng y, tay kia nắm cương ngựa để tiện cho đối phương dựa vào ngực mình, nói: “Trên đường lại ngủ thêm một lát đi.”

Huyền Giao giậm tại chỗ vài bước, nó trời sinh thần lực một cú đá nát cự thạch, cho nên chở hai người trên lưng cũng hoàn toàn không đuối sức. Tâm trạng ngược lại còn khá tốt vì chủ nhân cuối cùng đã chịu từ bỏ con ngựa nâu xấu xí kia, ngựa đầu phát ra một chuỗi phì phì vui vẻ. Liễu Huyền An thoáng kinh ngạc, xoay người vừa định nói chuyện, Lương Thú đã giơ roi thúc ngựa tiếp tục phi về phía trước như một cơn gió.

Còn về phần A Ninh, tuy cậu cũng xuất thân từ Bạch Hạc Sơn Trang nhưng dù sao đã quen làm việc nặng quanh năm, cả trưa ngồi trước một xe vò cây già vẫn không run tay, thể lực đủ chống đỡ để lên đường. Cao Lâm chỉ lệnh vài tên hộ vệ hỗ trợ chú ý một chút, sau đó tiếp tục lên đường theo kế hoạch.

Liễu Huyền An bị Lương Thú giam vào trong lòng, sau lưng ấm sục, ngón tay cũng rảnh rang rứt vào trong tay áo. Lần đi vào thành Xích Hà y từng vừa ngủ vừa cảm nhận cho nên rất có kinh nghiệm. Gió núi lạnh lẽo như bị che chắn ở một thời không khác, Liễu Huyền An nhắm mắt lại, nghe lời tiếp tục ngủ gật.

Lương Thú hơi cúi người xuống, chóp mũi khẽ chạm vào đỉnh đầu đối phương, hẳn cũng cảm giác được nhiệt độ cơ thể cách một lớp quần áo, hỗn hợp được hương nhàn nhạt đúng lúc sười ấm sự lạnh lẽo đang tỏa ra từ trong xương cốt ngay lúc này.

.....

Lại đi về phía trước, mọi người bắt gặp thêm vài nhóm binh lính xách cờ hiệu đang ra tay càn quấy cướp đoạt mồ hôi nước mắt cư dân trong vùng, tuy không tàn ác thô bỉ như đám súc sinh trong thôn Tiểu Triệu, nhưng đối với bá tánh mà nói cũng không phải trải nghiệm gì tốt đẹp. Lữ Tượng xuất binh trấn áp phản quân Hoàng

Vọng Hương, nhưng lần xuất binh này ngược lại đẩy càng nhiều bá tánh tuyệt vọng không nơi nương tựa về phía phản quân hơn, người bị hại biến thành kẻ đi hại người, vòng tuần hoàn lặp lại, thế đạo làm sao không loạn.

Ba tòa thành trì bị Hoàng Vọng Hương chiếm cứ lần lượt là Tiềm Khúc, Thanh Dương và Tam Thủy. Đối với quân đội Đại Diễm, phương thức tấn công đơn giản chỉ có hai loại — —

Cao Lâm chỉ xuống địa đồ: “Cách thứ nhất, trực tiếp tấn công thành Tam Thủy, bắt giặc phải bắt vua trước.” Một bước san bằng cái tòa “vương đô” kia, phản quân hai thành trì còn lại đương nhiên sẽ lung lay náo loạn, cứ thế thừa thắng xông lên, chuyện phía sau dễ dàng hơn rất nhiều.

“Nhưng phía trước thành Tam Thủy còn có thành Thanh Dương chắn ngang.” Một thuộc cấp khác lên tiếng, “Trước mắt binh lính do Lữ thống lĩnh suất quân đã vào đến vùng Vọng Quan, nếu muốn đi vòng qua thành Thanh Dương, trực tiếp đánh vào Tam Thủy, phải đi con đường này.” Hắn vừa nói vừa dùng ngón tay chỉ dọc theo một lộ tuyến uốn lượn trên bản đồ, “Vượt qua một ngọn núi cao hiểm trở, ít nhất tốn thêm nửa tháng đi đường.”

Lương Thú quyết định: “Đánh thành Thanh Dương trước.”

Cao Lâm cũng cho rằng nên đánh thành Thanh Dương, nhưng công thành lại có phiền toái của công thành. Tòa thành này không dễ đánh, lọt thỏm giữa hai ngọn núi cao, Diễm quân chỉ có thể tấn công theo đường chính diện, mà trong tất cả phương pháp tác chiến, cách này không nghi ngờ gì là cách gây thương vong thảm trọng nhất — — gần như là dùng một tấm chắn bằng thịt, nhiều lắm là thêm một lớp giáp trụ, đi đối đầu trực tiếp với mưa tên, đá tảng và dầu nóng từ trong thành trút ra.

A Ninh nghe không hiểu bèn thì thầm hỏi công tử nhà mình, nếu công thành khó như vậy, vì sao ngay từ đầu Hoàng Vọng Hương đánh hạ được thành Thanh Dương?

Liễu Huyền An dùng một ngón tay đè miệng cậu lại, A Ninh vội vàng im tiếng. Lương Thú đã kịp nghe được đoạn đối thoại, ngẩng đầu nhìn Liễu Huyền An: “Người cũng nghe thấy tin tức trên đường rồi?”

“Không có.” Liễu Huyền An nói, “Ta đoán.”

Một anh nông dân vì cuộc sống bức bách mà dựng cờ khởi nghĩa, trong một khoảng thời gian ngắn như vậy hẳn không đủ bản lĩnh xây dựng được quân đội chính tề. Từ bên ngoài đánh vào thành Thanh Dương không được, vậy chỉ còn một khả năng duy nhất, đó là bị người công phá từ bên trong. Nói cách khác, vô cùng có khả năng là bá tánh sống trong thành tự phát tổ chức, liên hợp trong ngoài với quân đội của Hoàng Vọng Hương.

Liễu Huyền An chỉ mới nghĩ đến một sự kiện, nghĩ đến một phen lũ lụt mà nơi nơi lụt gió, dân tâm rung chuyển quốc gia đã cảm thấy đầu kê ong ong, muốn lập tức cưỡi bạch hạc bay về cuối trời tiêu dao cho xong. Đến mình còn ưu phiền như vậy, trong lòng Kiêu Vương điện hạ quanh năm bốn mùa vì dân vì nước còn mệt mỏi đến cỡ nào, cho nên mới bịt miệng người hầu lại, miễn cho ưu phiền chồng chất ưu phiền.

“Quan phủ thất đức, chẳng trách bá tánh phải tự cầu đường sống.” Lương Thú xoay người tiếp tục nhìn bản đồ, suy nghĩ lựa chọn lộ tuyến tấn công tốt nhất. Lúc này đêm đã rất khuya, hiện trường lại không có một người buồn ngủ, lửa trại yên lặng chiếu sáng tòa miếu cổ trăm năm, vách tường bốn phía loang lổ bong tróc chỉ để lại hình ảnh mơ hồ, Kim Cang trừng mắt, Bồ Tát rũ mi.

Lương Thú và Cao Lâm do dự hồi lâu mới quyết định được phương án cuối cùng. Liễu Huyền An thấy bọn họ đã nói xong, liền chen vào một câu: “Thật ra nếu có thể tìm năm mươi đến tám mươi tinh binh xuất phát từ nơi này,” y nhắc một cây cờ nhỏ, cắm xuống đỉnh núi cao nhất phía tây thành, “Để bọn họ chiếm được thành lâu, chế phục đợt phản quân đầu tiên, trong thời gian ngắn nhất mở được cửa thành, như vậy thương vong Diêm quân sẽ bớt đi rất nhiều.”

“Có thể đặt chân lên thành lâu đương nhiên là tốt nhất, nhưng vấn đề là làm sao vào được?” Cao Lâm khoa tay múa chân miêu tả khoảng cách từ đỉnh núi đến cửa thành, thuận miệng trêu chọc, “Bay qua à?”

“Ừ.” Liễu Huyền An gật đầu, “Bay qua.”

Câu này vừa nói ra, tất cả mọi người có mặt đồng loạt im bật, cảm thấy hẳn là Liễu nhị công tử mệt mỏi lắm rồi, nếu không đang êm đẹp vì sao lại bắt đầu ăn nói linh tinh.

Chỉ có Lương Thú mở miệng hỏi: “Người có biện pháp?”

Liễu Huyền An giải thích: “Ta từng xem qua một quyển sách rất cũ tên là 《 Thiên Công Lục 》, bên trong ghi chép rất nhiều phương pháp lắp ráp cánh lượn nhân tạo, trong đó có một loại khá nhỏ tên là ‘Ách Thúu*’, cách thức chế tạo không phức tạp, nguyên liệu cần chỉ có khung gỗ, giấy dầu và da thuộc, ở vùng này không khó tìm. Nếu Diễm quân có thể gấp rút tạo ra mấy chục chiếc nội trong tháng chín, qua ngày ba tháng mười là có thể công thành.”

*Ách thúu 哑鹞: đại bàng cầm

“Cánh lượn à, thời còn ở Tây Bắc chúng ta cũng từng chế tạo thứ này, đúng là có thể sử dụng.” Cao Lâm nói, “Nhưng chỉ có thể dùng ở cự ly ngắn, tầng trời thấp, nếu muốn phi từ đỉnh núi cao xuống thành trì ở dưới xa thì hơi... Thứ cho ta nói thẳng, khả năng thành công không lớn.”

“Cho nên mới chọn mùa ba tháng mười, ngày đó trời nổi gió lớn.” Liễu Huyền An nói, “Hướng gió có lợi cho chúng ta, làm ít được nhiều.”

“Chỉ dựa vào gió để khống chế phương hướng?”

“Trên Ách Thúu có gắn cần điều khiển phương hướng.” Liễu Huyền An cảm thấy giải thích quá phiền, dứt khoát nói, “Hay là để ta vẽ bản

thiết kế ra trước nhé.”

Cao Lâm vẫn cảm thấy khó tin như cũ, còn muốn hỏi lại rốt cuộc cuốn 《 Thiên Công Lục 》 kia là dạng sách gì mà nghe không đáng tin như thế, lại bị Lương Thú phát tay áo chặn lại. Các hộ vệ bưng tới một cái bàn thờ nhỏ cũ nát làm bàn viết tạm, lại đốt lửa thấp nển, Liễu Huyền An ngồi xếp bằng trên đệm hương bồ, đề bút nhanh chóng phác họa ra hình dạng đầu tiên của chiếc cánh lượn.

Vẽ được phân nửa, một cơn gió nhẹ thổi vào làm bóng sáng lung lay nháy múa, Liễu Huyền An định dừng tay dịch ngọn nển sang chỗ khác, Lương Thú đã vươn tay trước, thay y bảo vệ ánh nển mỏng manh.

Cao Lâm đứng một bên duỗi cổ nhìn, tuy hẳn sớm biết Liễu nhị công tử thâm tàng bất lộ, nhưng chỉ giới hạn trong lĩnh vực y thuật, chưa bao giờ biết đến câu chuyện bốn vạn tám ngàn tuổi và ngàn vạn cuốn sách trong đầu, cho nên vào lúc này trình độ khiếp sợ không thua gì được nhìn thấy thần tiên. Trên đời sao lại có một người đã tinh thông địa lý, còn am hiểu cơ quan như quân sư hàng thật, lại tính được chuẩn xác mùng ba tháng mười gió thành Thanh Dương thổi hướng nào, không phải y chưa bao giờ ra khỏi nhà sao?

Liễu Huyền An đưa bản vẽ giao cho Lương Thú, đánh ngáp liên hồi.

“Đi ngủ đi.” Lương Thú sửa lại cổ áo hơi lệch của y, “Ta xem trước, có gì không hiểu sáng mai lại hỏi.”

“Được.” Liễu Huyền An buồn ngủ, “Vương gia cũng nghỉ ngơi sớm một chút.”

Nói xong liền nằm thẳng lên giường rơm, ngủ nhanh hơn ngất. A Ninh thấy nhiều thành quen, tay chân lạnh lẽo bưng tới một chậu nước, vắt khăn thay y lau mặt, lại nâng người dậy bóp mở cầm, lớn tiếng kêu: “Công tử súc miệng!”

Liễu Huyền An nhắm mắt nhận cây chải răng như mộng du, chải đến cực kỳ thuần thực, chải xong thì đảo hướng ngược lại, toàn bộ quá trình không hề hé mắt lần nào.

Cao Lâm xem mà hâm mộ không thôi, tốc độ ngủ này nếu chia một nửa, hoặc chỉ chia một phần nhỏ cho Vương gia quanh năm lo việc đến mất ngủ nhà ta thôi cũng được, thật là, hạn quá cũng chết mà úng quá cũng toi.

Lương Thú xem bản vẽ đến hơn nửa đêm, thẳng đến bình minh mới chớp mắt nghỉ ngơi một lát.

Thời điểm Liễu Huyền An tỉnh dậy, đội ngũ đã xuất phát lên đường, cả A Ninh cũng không có mặt, chỉ một mình Kiêu Vương điện hạ ngồi canh trước đồng lửa sắp tàn. Vì thế phản ứng đầu tiên của y là, chẳng lẽ ta ngủ say đến mức sét đánh cướp vào nhà cũng không chịu tỉnh hay sao?

Thấy đối phương chỉ mở to mắt không nói gì, Lương Thú duỗi tay gõ gõ lên trán y: “Ra đây.”

“Vốn đang ở ngoài rồi.” Liễu Huyền An lấy lại tinh thần, “Những người còn lại đâu?”

“Đi trước, Huyền Giao chạy nhanh, đuổi theo bọn họ không thành vấn đề.” Lương Thú nói, “Nhìn người ngủ say quá không đành lòng đánh thức, chúng ta xuất phát muộn một chút cũng không sao.”

Còn cụ thể là say đến mức nào thì, thân thể nằm nghiêng hơi cuộn lại, tiếng hít thở rất nhỏ, lông mi rũ xuống tạo thành bóng râm hình trăng non, đôi môi hồng ướm, lấy ngón tay đụng vào tựa như đang sờ lên mũi con mèo nhỏ trong Ngự Hoa Viên.

Vì thế tất cả mọi người liền bị Kiêu Vương điện hạ đuổi ra khỏi miếu.

Liễu Huyền An không biết hết thảy những chuyện này, dùng sức đuổi người bò dậy tự vắt khăn lau mặt, lại hỏi: “Bản vẽ kia — —”

“Xem hiểu rồi.” Lương Thú nói, “Chế trước một đám xem sao.”

Liễu Huyền An gật đầu: “Được.”

“Được” xong tiếp tục súc miệng phần mình, bình tĩnh, trầm ổn, không có thêm một câu dư thừa vô nghĩa, càng tương phản chứng minh Cao phó tướng không hề hiểu việc đời — — Sáng nay hắn chỉ biết trừng to hai mắt kinh ngạc, lặp lại đến mười mấy lần câu “Người hiểu thật hay hiểu giả vờ”, cộng thêm mười mấy lần “Mấy thứ kỹ thuật tinh xảo tỉ mỉ thế này làm sao Vương gia xem hiểu”, ồn ào như một thẳng góc. Nếu không phải quân tình khẩn cấp cần nhiều nhân lực, có lẽ người này bây giờ đã bị Kiêu Vương điện hạ sung quân đi Tấn Châu đào than đá.

Đoàn người đi ngày đi đêm, rốt cuộc đến chạng vạng một ngày nọ đã đuổi kịp đại quân của Lữ Tượng.

Huyền Giao dừng chân ở một tảng đá lớn trên đỉnh núi.

Lương Thú siết chặt cương ngựa, Liễu Huyền An tỉnh dậy từ trong mộng, mơ màng nhìn xuống dưới. Giữa mây mù sương trắng, một đội ngũ khổng lồ đang hành quân trên đường núi uốn lượn, tuy ven đường đã thấy qua đủ loại “công tích vĩ đại” của Lữ Tượng, nhưng bản thân đội quân này lại không có vấn đề gì, xếp hàng ngay ngắn, tốc độ tiến quân cũng hoàn toàn không chậm chạp.

“Thuyền có rách cũng giữ được ba cân đỉnh, một đại đội không thể đến mức ai cũng là phế vật, ít nhất ở điểm này Lữ Tượng vẫn kiên ky Hoàng thượng.” Cao Lâm nói, “Còn lai lịch đám súc sinh chúng ta gặp dọc đường, sờ dĩ tên nào cũng ăn đến đầy họng, là vì mười tên chắc phải chín tên rươi có quan hệ thân thích hoặc chỗ dựa, nếu không cũng không nhặt được công việc béo bở như đi thu quân lương.”

Chỉ là giờ phút này số mệnh đã tận, bị trói hết thành một xâu chòr ngày lạnh lập tức bay đầu.

Dưới chân núi, Lữ Tượng hỏi: “Còn bao lâu nữa mới đến thành Tam Thủy?”

“Hồi bẩm thống lĩnh, còn phải đi một tháng rưỡi.” Phó quan nói, “Nếu gia tăng tốc độ — —”

“Tăng cái gì mà tăng, bây giờ là nhanh lắm rồi.” Lữ Tượng lau mồ hôi trên trán, “Vạn nhất chúng ta đến thành Tam Thủy mà Vương gia chưa tới, trận này chẳng phải người ta tự mình đánh hay sao. Cho nên đi gấp cũng được, nhưng không được quá gấp, có hiểu chưa?”

“Thưa vâng, đã hiểu.” Phó quan lại thử thăm dò, “Nhưng trước mắt còn một việc nữa, mấy đội ngũ phái đi trưng thu không trở về được mấy người, có về cũng không mang theo bao nhiêu lương thực. Có cần phái thêm người, mở rộng phạm vi trưng thu không?”

“Thu không được thật hay là không muốn nộp?” Lữ Tượng trợn mắt đánh giá, “Sao hả, người lại có thân thích nào cần chức vị à?”

Tính toán của phó quan bị vạch trần, chỉ có thể ha ha cười gian. Ngày thường Lữ Tượng cũng không muốn quản mấy việc nhỏ nhặt này, nhưng hôm nay có thể vì đi đường mệt mỏi, hoặc cũng có thể nghĩ đến việc Vương gia sắp tới, trong lòng buồn bực, tóm lại đột nhiên muốn quan tâm, vì thế mắng to: “Nhãi con nhà người nhân cơ hội này ăn được bao nhiêu rồi, thân thích tám đời quanh co đã nhét hết vào còn thấy chưa đủ?”

“Không có không có, thật sự không có.” Phó quan cuống quýt nhận sai, Lữ Tượng răn dạy thêm hai câu, giải tỏa hết hỏa khí trong lòng mới chuẩn bị đi tiếp. Đột nhiên có đội quân tiên tiêu báo về, nói là đường bị người ta chặn lại.

Lữ Tượng vội hỏi: “Phản quân phải không?”

“Không giống.” Quân tiên tiêu nói, “Chỉ có hơn hai mươi người.”

“Thứ hỗn xược nào mà dám ngăn cản quân đội.” Lữ Tượng thờ phào, phó quan lại căng thẳng lên, nghĩ không lẽ là mấy tên nhà nghèo bị quân lính cướp lương thực nên khó chịu trong lòng, kết đội chạy đi cáo trạng? Vì thế hẳn ta xung phong nhận việc dẫn người tiến lên trước xem thử.

Liễu Huyền An nhìn một nhóm người chạy ra từ giữa màn sương, lên tiếng: “Kia hình như không phải Lữ Tượng.”

Lương Thú hỏi: “Chuyện này mà người cũng bấm đốt tay tính ra được?”

“Không bấm đốt ngón tay, ta xem trang phục.” Liễu Huyền An giải thích, “Cũng có thể xem cả diện mạo.”

Mặt mày phương phi, bóng nhẫy đầy dầu, trông không khác lắm với mấy tên lính càn quấy cướp bóc lương thực, y như cùng một khuôn đúc ra.

Chương 39: Không cần tự mình động tay, rất tốt

Lúc này phó quan mới thấy rõ đội ngũ chặn đường không phải lưu dân, nhưng hình như cũng không giống phản quân. Đường núi vẫn chưa hết mưa bụi, tầm nhìn cực kỳ mơ hồ, vì thế hẳn ta chỉ có thể ra sức duỗi cổ nhìn, rất giống một con rùa đen nghi hoặc.

Trời đang mưa nên Liễu Huyền An khoác một chiếc áo choàng màu trắng có mũ trùm che khuất hơn nửa diện mạo, chỉ lộ ra đôi mắt. Kỳ thật phó quan nhìn không thấy rõ, nhưng càng không rõ hẳn ta càng tò mò muốn xem, quá tập trung chăm chú đương nhiên không thêm lưu ý trên lưng ngựa còn một người nữa.

Cao Lâm bội phục bao cỏ này sát đất.

Mắt thấy đội nhân mã đối diện tiến ngày càng gần, Huyền Giao cảnh giác gõ móng, thân hình nó bầm sinh cường tráng, lại dính ướt một tầng mưa bụi trông càng đen bóng, cứng rắn như lân giáp giao long, một tiếng hí ngắn cũng đủ cho đội ngựa chiến đối phương kinh sợ dừng bước, lo âu quất đuôi.

Phó quan không kịp phòng bị mà chúi đầu về phía trước, hẳn ta vội giữ chặt cương ngựa, chặt vật chửi bậy lung tung: “Làm càn! Các người từ đâu tới ——” Lời còn chưa nói xong, ngựa dưới thân càng điên cuồng, đầu tiên làm hẳn ta nghiêng ngả lắc lư, sau đó cánh tay không giữ nổi nữa, lăn bùm xuống đất.

Liễu Huyền An cực kỳ kinh ngạc.

Đến ngựa còn cưỡi không xong?

Các binh sĩ mau chóng nâng phó quan nhà mình dậy, trong đó có một người xuất thân là dân thuần ngựa nên nhìn ra manh mối, run run rẩy rẩy nhắc nhở bên tai, hắc mã kia nhìn như chính là thần câu Huyền Giao.

“Huyền cái gì...” Phó quan đang thẹn quá hóa giận, đầu óc nhất thời chưa phản ứng kịp, lời nói ra miệng rồi mới ầm ầm đứng hình, tê dại căng thẳng ngẩng đầu lên, cuối cùng trông thấy một người khác ngồi trên lưng Huyền Giao, tức khắc đầu gối mềm oặt, thuận tiện quỳ mọp xuống: “Kiêu Kiêu Kiêu... Kiêu Vương điện hạ.”

Cao Lâm lườm nhiều lời, chỉ nói: “Đi kêu Lữ Tượng ra đây.”

“Thưa vâng.” Phó quan vấp phải con ngựa lại té lộn nhào, bỏ chạy nhanh như chớp không kịp thở một hơi.

Lữ Tượng còn đang đợi tin tức, đột nhiên thấy phó quan mặt xám mày tro, toàn thân hôi hám chạy về, là bị dọa đến tiểu ra quần, trong lòng lập tức đoán ra lai lịch đội ngũ chặn đường. Gã tức giận mắng một câu “Phế vật vô dụng, bớ làm ta mất mặt đi”, liền đá văng phó quan sang một bên, sửa sang mũ giáp chỉnh tề, lại điểm một nhóm thân binh đi nghênh tiếp Kiêu Vương điện hạ.

Lúc này mưa phùn đã ngừng, Liễu Huyền An muốn gỡ mũ trùm trên đầu xuống lại bị Lương Thú giữ lại, còn tùy tay kéo thấp vành mũ hơn: “Ngủ đi, đừng xem mấy thứ dơ bẩn.”

“.....”

“Thứ dơ bẩn” mới tới vội vàng siết chặt cương ngựa, vừa xuống đã bái lạy: “Mặt tướng tham kiến Vương gia.”

“Đứng lên đi.” Lương Thú nói, “Lên ngựa, báo cáo quân tình trước.”

“Vâng.” Lữ Tượng đã sớm có chuẩn bị, dù sao gã cũng xuất thân từ thế gia đại tộc, thời trẻ tuổi vẫn ở Vương thành phồn hoa nên tư thái cùng mồm mép đều có đủ, ít nhất thoát nhìn không quá giống cái bao

cỏ. Gã rành rọt đọc thuộc kịch bản tám phần giả hai phần thật đã biên sẵn trong đầu, chuyện thật là hành động của quân Hoàng Vọng Hương trong khoảng thời gian này, phần giả đương nhiên là che giấu chuyện mình làm ăn thất trách.

Thế nhưng Lương Thú không định tính sổ ngay tại chỗ, chỉ hỏi: “Lữ thống lĩnh dự định tiến đánh thế nào?”

Lữ Tượng đáp: “Bắt giặc bắt vua trước, công phá thành Tam Thủy.”

Lương Thú tiếp nhận cuộn giấy da trâu từ tay Cao Lâm, tùy tiện ném cho Lữ Tượng: “Truyền lệnh xuống, toàn quân thay đổi tuyến đường bắt đầu từ Phật Nhai, công thành Thanh Dương.”

“Tuân lệnh!” Lữ Tượng nhận cuộn giấy mở ra xem, nửa ngày vẫn chưa hiểu, “Những thứ như cành cây, da trâu và tinh binh, phải chuẩn bị đầy đủ trong vòng năm ngày?”

“Có vấn đề gì sao?”

“Không có.”

Lữ Tượng không có kiến thức căn bản nên không dám hỏi nhiều, chỉ có thể căng da đầu nhận mệnh lệnh, đi theo Lương Thú trở lại trong quân.

Mà quân đội sau khi nhìn thấy Kiêu Vương điện hạ thì sĩ khí lập tức tăng vọt không ngừng, Liễu Huyền An có thể nhận ra rõ ràng, nếu lúc trước toàn quân là một khối sắt cứng rắn, thì bây giờ lại là một khối sắt thép bọc lấy một lớp dung nham nóng bỏng, chiếu sáng khắp không trung.

Phó quan lo sợ bất an mất vài ngày, thấy Kiêu Vương điện hạ không có vẻ như muốn tìm đích danh mình gây phiền toái, suốt ngày chỉ cắm đầu vào quân vụ nên cũng chậm rãi thả lỏng tinh thần, tự an ủi bản thân trận đánh giặc nào mà không phải đi thu lương, mình lại

không gây ra chuyện gì thương thiên hại lý, không đáng phải nghi thần nghi quỷ.

Thậm chí hẳn ta còn có lá gan đi tìm Cao Lâm, hoa hòe tâng bốc lòng trung quân ái quốc của chính mình hết nửa ngày.

Cao Lâm cực lực kiên nhẫn nghe hẳn ta nói xong, đầu tiên là tỏ vẻ tán đồng, sau đó lại ôn hòa nói: “Nếu đã thế, hay là Lý phó quan đi giúp binh lính chặt cây đi, đúng lúc đầu bên kia rất thiếu người, thuận tiện làm tấm gương tốt cho binh sĩ noi theo.” Nói xong lập tức vẫy tay gọi hai tên hộ vệ, không đợi đối phương phân trần đã “mời” vào trong rừng, hẳn thì đi đến trước mặt Lữ Tượng khen ngợi một phen Lý phó tướng tấm lòng cao thượng, chịu thương chịu khó không sợ gian khổ.

Lữ Tượng ngoài mặt âm ừ, trong lòng không tin được nửa chữ, có thể nhìn ra Cao Lâm đang cố ý đi gây sự. Kỳ thật gã không quá để tâm thủ hạ nhà mình đang đi đốn cây hay đi đào than đá, nhưng lại để ý lý do vì sao bọn họ bị người Kiêu Vương phủ nhằm vào — — Chẳng lẽ đã nghe được phong thanh chuyện gì rồi?

Cho nên gã cố ý tìm cơ hội lén vào rừng tìm phó quan. Nhiệm vụ chặt cây vừa mệt vừa bẩn, toàn thân ai nấy đầy bùn đất, Lý phó quan sống sung sướng đã quen cho nên càng bùn đất dơ dáy hơn người, hai tay trầy xước đến bật máu, chân cũng bị thương, khổ không nói nổi chỉ biết khóc lóc năn nỉ: “Thống lĩnh mau cứu ta!”

Lữ Tượng hỏi rõ ngọn nguồn, ban đầu Lý phó quan còn ấp úng không chịu nói, ngượng ngùng nửa ngày mới khai ra là muốn đi tạo dựng quan hệ với Cao phó tướng, kết quả không thành công, còn bị phái đi lao động khổ sai.

“Hồ đồ.” Lữ Tượng ngoài miệng mắng, trong lòng lại thở phào nhẹ nhõm, suy đoán có lẽ súc sinh này vô mộng ngựa không đứng chỗ chứ không có gì khác, vì thế an ủi có lẽ vài câu, lại hứa hẹn đến ngày đại thắng sẽ đến trước mặt Hoàng thượng tranh công giúp, lúc này mới tống cổ được người quay trở về đốn củi.

Tốc độ toàn quân đi đường rất nhanh, bởi vì lúc nào cũng có người đến tìm Lương Thú nên trong khoảng thời gian này Liễu Huyền An luôn tự mình cưỡi ngựa, thật sự rất mệt, đành trốn vào xe chở lương thảo nằm nghỉ, lúc chui ra khỏi xe thường xuyên bị rơm rạ dính đầy đầu.

Binh sĩ chung quanh thấy y đều cười, bọn họ nghe danh thiên hạ đệ nhất lười của Liễu nhị công tử, cho nên rất khoan dung với hành vi ngủ gà gật suốt ngày của y. Liễu Huyền An cũng cười, y thích những người trẻ tuổi tinh thần phấn chấn vô tư, thoạt nhìn thuận mắt hơn đám càn quấy khinh nhục bá tánh rất nhiều, vì thế dùng sức đuổi người bò ra ngồi bên cạnh xa phu, cùng mọi người nói chuyện phiếm.

Lữ Tượng lại thấy không quá yên tâm, liền xếp thân tín trà trộn vào nhóm người hay nói chuyện, muốn thăm dò thử xem Liễu Huyền An có đang giả vờ giả vịt gì không. Kết quả thân tín bị bắt nghe một ngày trời cái gì mà nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật, còn có cái gì mà thân không hản là thân, mà chết cũng không hản là chết, quay trở về mà đầu óc xoay mòng mòng, không nhớ nổi một chữ, lục lợi trí nhớ nửa ngày mới rặn được một câu: “Quả phụ luôn có người chăm sóc.”

Lữ Tượng suýt nữa tức đến hộc máu.

Gã đích thân đi nghe thử, đúng lúc Liễu Huyền An giảng giải đến đoạn ‘Kẻ góa bụa cô đơn đều có nơi săn sóc’.

Thực ra không có mấy người nghe hiểu loại văn chương lai láng bay bổng cao siêu thế này, nhưng bọn họ rất thích thần thái và ngữ điệu nói chuyện của Liễu Huyền An, chậm rãi mà mát lạnh như suối trong, lạng lẽ miêu tả cuộc sống tốt đẹp sau chiến loạn, đêm ngủ không cần đóng cửa, trăm nghề cùng chấn hưng.

Lữ Tượng nghĩ thầm, hóa ra là một con mọt sách.

Đại quân nhanh chóng áp sát phụ cận thành Thanh Dương.

Đêm nay Liễu Huyền An lại lười biếng ngủ trong xe chở lương thảo, ngủ được một nửa cảm thấy xung quanh rung chuyển như động đất, vì thế giờ tay quơ quơ muốn tỉnh.

A Ninh trơ mắt nhìn Vương gia khiêng công tử nhà mình vào rừng cây, thở một hơi thật dài, quá bất đắc dĩ.

Lần nào cũng như lần nào, không thể chờ ta đánh thức công tử dậy trước được sao.

Lương Thú hô: “Dậy đi.”

Liễu Huyền An “ưm” một tiếng, chưa hoàn toàn tỉnh ngủ.

Lương Thú đặt y xuống đất: “Mọi người đều đang đợi ngươi.”

Liễu Huyền An nghĩ thầm, chờ ta làm gì, sau đó đánh cái ngáp, vẫn không muốn động dậy.

Lương Thú vẩy nước lạnh lên mặt y.

Liễu Huyền An: “Hắt xì!”

Y miễn cưỡng hé mắt ra một khe nhỏ, trông thấy người trước mắt là Kiêu Vương diện hạ, vì thế cực kỳ nể tình mở lớn mắt hơn một chút, nhìn thẳng vào hắn.

Lương Thú xoay đầu y chuyển sang hướng bên kia.

Vô số ngôi sao hợp thành một dải ngân hà lập lòe lộng lẫy, mà giữa ngân hà là rất nhiều cánh chim khổng lồ đang chao lượn, từng chiếc xẹt ngang qua trời cao. Lúc đầu Liễu Huyền An chưa cảm thấy kỳ quặc, bởi vì trong thế giới của y, cảnh tượng này thật sự gặp nhiều đến quen, không có gì đáng kinh ngạc, nhưng y rất nhanh đã lấy lại phản ứng, không đúng!

Lúc này hai mắt y mới hoàn toàn mở to, tròn xoe như hai viên bi có thể nói là ngang hàng với A Ninh. Y vội vàng chạy lên con đường nhỏ phía trước, muốn nhìn cho rõ ràng hơn.

Mấy chục tướng sĩ vai đeo cánh lượn xếp hàng trên một vách núi cao lần lượt phi xuống, tùy ý lượn vòng giữa không trung, tay nắm chặt cần điều khiển có thể tự do đáp đúng vào vị trí đã vạch sẵn.

Liễu Huyền An hào hứng hỏi: “Không phải nói đêm mai mới bay thử à?” Hỏi xong lại hoài nghi chính mình, chẳng lẽ y đã ngủ suốt một ngày một đêm?

“Chờ không kịp, muốn cho người nhìn xem.” Lương Thú nói, “Tốt hơn chúng ta dự đoán rất nhiều, trận này nhất định đại thắng.”

Liễu Huyền An không chớp mắt nhìn bầu Ách Thửu bay lượn trên bầu trời.

Một lát sau, Lương Thú hỏi: “Sao vẫn không nói chuyện, đang nghĩ gì đấy?”

Liễu Huyền An nóng lòng muốn thử: “Ta cũng muốn đeo cánh lượn.”

Lương Thú kéo tay y: “VẬY ĐI THÔI.”

HỜ? Liễu Huyền An chạy đuổi theo bước chân hắn, vội vàng giải thích: “Ta muốn nói là sau trận chiến cơ.”

“Vì sao phải chờ đến sau trận chiến?” Lương Thú dẫn y cùng leo lên ngựa, “Thứ này do người vẽ ra, muốn bay lúc nào mà chẳng được.”

“Nhưng Vương gia còn phải dẫn binh tác chiến.” Liễu Huyền An dùng ống tay áo ngăn gió, “Mấy hôm nay hắn là nhiều... Khụ khụ khụ.”
Nuốt phải một bụng khí lạnh.

Lương Thú cười dùng áo choàng bọc kín y lại: “Được rồi, đừng nói nữa.”

Liễu Huyền An dùng sức hé mắt ra xem.

Bởi vì chỉ là bay thử nghiệm, đêm nay lại không có hướng gió thích hợp cho nên mọi người không chọn vách núi quá cao, Huyền Giao chạy một đường, chẳng mấy chốc đã leo lên đỉnh núi.

Liễu Huyền An để một tướng sĩ hỗ trợ đeo cánh lượn vào, lắc lư uốn éo đi đến bên mép vực, chuẩn bị nhắm mắt nhảy xuống.

“Này này này chờ chút đã!” Mọi người có mặt tại chỗ đều khiếp sợ.

Lương Thú nhanh tay lẹ mắt xách người trở về, vô cùng đau đầu: “Tật xấu tích cực đi tìm chết của ngươi bao giờ mới sửa được hả?”

Liễu Huyền An không hiểu: “Tìm chết làm gì, bản thiết kế do ta vẽ, đương nhiên biết dùng như thế nào.”

“Biết cũng không được.” Lương Thú tháo cánh lượn ra khỏi người y, ôm chặt từ đằng sau, “Ta mang ngươi đi.”

Liễu nhị công tử lập tức ngoan ngoãn khoanh tay, thế cũng được.

Không cần tự mình động tay, rất tốt.

Chương 40: Nạn nhân đầu tiên trong chuyện tình của Kiều Vương điện hạ

Lúc trước ở Bạch Hạc Sơn Trang, thật ra Liễu Huyền An từng có ý định chế tạo cánh lượn, còn háo hức đến chờ không nổi, vì thế hưng trí bừng bừng nhắc bút lên viết ngay kế hoạch, bắt đầu từ vẽ bản thiết kế cho đến liệt kê nguyên liệu cần chuẩn bị, rồi bao nhiêu thợ thủ công hỗ trợ. Chuyện lớn đến chuyện nhỏ, viết tràn đầy mười tám tờ giấy — — Chiếc cánh lượn y muốn chế tạo chi tiết xa hoa hơn Ách Thửu rất nhiều, trình độ có thể sánh ngang với một tòa cung điện hoa mỹ biết bay, cho nên các hạng mục cần chuẩn bị cũng vô cùng nhiều, viết đến mức thành công khiến bản thân mệt mỏi.

Mệt quá liền cảm thấy, thôi, không nhất thiết phải có.

Dù sao ở trong ba ngàn thế giới luôn có thể muốn bay lúc nào thì bay, vì sao ngoài thế giới thực kiên quyết đòi chế một cái làm gì, chẳng phải là ở không tìm việc, rảnh rỗi đến phát khùng rồi sao? Vì thế Liễu nhị công tử tiêu sái ném thẳng chông giấy bản thảo vào chậu than, quán chần thiếp tục thoải mái ngủ, thuận tiện đồng du cùng nhật nguyệt ở trong mộng.

Mà đến bây giờ y mới bỗng dưng phát hiện giữa hai thế giới vẫn có chút khác biệt, bay lượn ngoài hiện thực không phải cưỡi bạch hạc, cũng không đạp gió mây, hai chân y đứng vững trên vách đá cứng rắn, dưới hông là đôi cánh tay hữu lực. Gió thổi lên mặt hơi lạnh, sau lưng lại cực kỳ ấm áp, Liễu Huyền An đã gấp không chờ nổi muốn thả mình vào giữa dải ngân hà, cho nên càng không nhin được hơi dịch người về phía trước một ít.

Đá vụn lăn xuống vực sâu bên dưới, mấy tiểu binh hỗ trợ bên cạnh nhìn đến chân tảng mềm nhũn, không hiểu vị công tử như con sâu lười này lấy đâu ra lá gan to như vậy, một chút do dự cũng không có luôn? Động tác bọn họ cực kỳ đồng loạt, cùng nhìn theo hai người nhanh chóng bay cao rời khỏi mặt đất!

Cường phong gào thét thổi qua tai, cảnh vật trước mắt biến ảo trong chớp mắt. Một tay Lương Thú khống chế phương hướng Ách Thú, tay kia vòng qua người Liễu Huyền An, hai tay đều có thu hoạch không tòi. Thứ nhất, hắn nhận ra tư thế hơi cúi người càng thuận tiện cho thao tác phi cánh, thứ hai, người trong lòng có vòng eo cực thon cực nhẹ.

Mà Liễu Huyền An tất nhiên không quan tâm eo mình thô hay nhỏ, y vịn phần kinh ngạc nhìn lên dải ngân hà đẹp như ảo mộng, cảm thấy bản thân cũng sắp hóa thành một chùm sáng lộng lẫy, vì thế vươn tay ra muốn bắt mây. Lương Thú đè tay y xuống, lại đổi một hướng khác giữa không trung.

Trong thoáng chốc gió cuốn mạnh hơn, thổi cho quần áo hai người bay phần phật. Cao Lâm đứng ở một vạch đích nhìn lên cũng hoảng hốt sinh ra ảo giác rằng bọn họ không phải đang đáp xuống, mà là bay về phía cung điện lộng lẫy trên Cửu Trùng Thiên. Hắn tự sốc vì ý nghĩ của mình, vội vàng dụi mắt nhìn kỹ, mãi đến khi xác nhận bóng dáng hai người dần dần to lên mới thở phào một cái như trút được gánh nặng.

Lương Thú mang theo Liễu Huyền An vững vàng đáp đất, mọi người tiến lên giúp hai người dỡ cánh ra. Thân thể Liễu Huyền An vẫn còn ảo giác phập phồng lơ lửng, tiếng gió bên tai chưa dừng lại. Lương Thú giao bao da cổ tay cho binh sĩ, hươ hươ tay trước mắt y: “Lại vào cõi tiên rồi à?”

“Không có.” Liễu Huyền An lắc đầu, thật ra y đang nghĩ, nếu có thể bay cao thêm một chút thì tốt quá.

Lương Thú hỏi: “Cao thêm cụ thể là cao bao nhiêu?”

Liễu Huyền An nhanh nhẹn suy nghĩ, có lẽ khoảng bốn vạn tám ngàn trượng đi.

Cao Lâm nghe đến vui vẻ, cũng chen vào: “Thế gian không có ngọn núi nào cao như vậy, nhiều lắm chỉ hơn hai ngàn trượng thôi.”

Liễu Huyền An trả lời: “Thế cũng được.”

“Được gì mà được.” Lương Thú gõ đầu y, “Đỉnh núi hơn hai ngàn trượng quanh năm phủ tuyết, người leo lên kiểu gì? Thôi được rồi, đừng tơ tưởng nữa.”

Ngang ngược dập tắt giấc mộng bay lượn phi thăng của Liễu nhị công tử.

Ách Thứu bay thử nghiệm thành công đại chấn quân tâm, đến cả Lữ Tượng cũng khó nén vui mừng. Gã cảm thấy dù sao mình cũng là thủ lĩnh quân đồn trú, đánh thắng trận thì cho dù không được tính công đầu, ít nhất vẫn có thể nhẹ nhàng gỡ được tội thất trách mặc kệ, ngồi vững chức quan.

Đại quân tiếp tục tiến lên.

Liễu Huyền An cũng tiếp tục nằm lười biếng trong xe lương thảo, có điều binh lính rảnh rỗi tới nghe Thiên đạo ngày một ít, bởi vì chiến sự đang căng thẳng, tinh thần ai cũng thấp thỏm không yên. Y đánh cái ngáp định nằm xuống ngủ tiếp, ngoài xe lại có người gõ vang cồng cộc.

Lương Thú kêu to: “Ra đây.”

Liễu Huyền An chui ra khỏi xe, kinh ngạc nhận ra trời bên ngoài đã tối rồi.

Y rất tự nhiên nắm bàn tay Lương Thú đang duỗi ra, tùy ý để đối phương kéo mình lên lưng ngựa.

Lương Thú nhặt sạch mấy cọng cỏ trên đầu y, thuận thế đỡ thân thể đang ngồi nghiêng lệch trong lòng. Sau đêm cùng nhau lái Ách Thúu đó, hẳn lại có trận mộng xuân thứ hai, so với trận đầu càng thêm hoang đường ướt át. Lần này cuối cùng đã thấy rõ mặt, cũng nhớ kỹ vòng eo một tay có thể ôm trọn kia trắng đến thế nào, như sương như tuyết.

Đại chiến sắp tới, chủ soái lại xuân tình nhộn nhạo, còn phóng đấng đến khó giữ mình, nghĩ thế nào cũng không hợp lý, cứ như bị trúng tà. Vì thế mấy hôm nay Kiêu Vương điện hạ nhất quyết không nhìn về hướng phía sau đội quân, ý định giết chết mộng寐, kết quả gặp phải tiên nữ bốn vạn tám ngàn tuổi cũng ịch như quả cân, nếu không chủ động đi tìm, y có bản lĩnh nằm ườn cả ngày trên đồng lương thảo không nhúc nhích. Lương Thú thật sự ngứa răng, ngứa ngáy cả trong lòng, lúc này đã tóm người lên lưng ngựa rồi vẫn không quá vui bèn lên giọng răn dạy: “Không biết tới tìm ta nói vài câu dễ nghe à?”

Liễu Huyền An rất phối hợp, dù sao nói mấy câu dễ nghe cũng không mệt nhọc gì, ví dụ như đánh đầu thắng đó, thế như chẻ tre mã đáo thành công, địch tấu hoa mai khúc khai đao sáng nguyệt hoàn, muốn bao nhiêu liền có bấy nhiêu.

Lương Thú: “.....”

Đây là lần đầu tiên trong đời hẳn có quan hệ với dự niệm hồng trần, khuyết thiếu kinh nghiệm, cho nên nghiệp vụ không quá thuần thực, chỉ có thể thường xuyên ra tay thử nóng thử lạnh. Phải tội gần đây Liễu Huyền An quá quen thuộc với sự có mặt của Lương Thú, hoặc có thể là đại đạo đã thông lòng dạ rộng rãi, tóm lại rất khoan dung với những trò nhỏ nhặt như kéo tóc sờ tay linh tinh, đại khái là không có phản ứng gì hết.

Để lại Kiêu Vương điện hạ trầm tư suy xét một mình, đến tột cùng là bản thân không làm đúng ở bước nào, vì sao không hề giống với phản ứng ở trong mộng.

Liễu Huyền An dùng sức duỗi người, lảng lảng nhìn sắc trời nơi xa:
“Ngày mai sẽ có gió rất lớn.”

“Ta sẽ phái những người này theo bảo hộ ngươi.” Lương Thú nói,
“Muốn chờ ở hậu phương hay muốn xem Ách Thửu công thành?”

“Xem Ách Thửu công thành.”

“VẬY NGƯỜI CHỈ CÓ THỂ NGỦ CHƯA ĐẾN HAI CANH GIỜ, LEO NÚI CẦN TỐN THÊM CHÚT THỜI GIAN.” Lương Thú chậm rãi dắt ngựa cuốc bộ đưa y đi dạo quanh doanh địa một vòng. Cao Lâm lấy làm lạ, sắp nửa đêm đến nơi rồi, Vương gia nhà mình không đi ngủ còn dẫn theo Liễu nhị công tử cưỡi ngựa làm gì? Sợ lại xảy ra nhiều loạn, hẳn đành đích thân chạy theo thám thính cho rõ thực hư.

Lương Thú hỏi: “Sao hả, cũng muốn nghe?”

Cao Lâm ngay thẳng trả lời: “Phải, muốn cùng nghe.”

Lương Thú đưa Liễu Huyền An về chỗ A Ninh, còn mình giục ngựa trở lại bên đồng lửa trại, Cao Lâm lập tức tiến lên quan tâm dò hỏi: “Vương gia, rốt cuộc có chuyện gì vậy?”

Lương Thú trả lời: “Mấy hôm trước bốn vương gặp một giấc mộng.”

Thái độ Cao Lâm cực kỳ nghiêm túc, ừm, nằm mơ, nhưng mơ thấy chuyện gì, có liên quan đến trận chiến này sao, là điềm lành hay điềm gở? Hẳn một lòng vì đại nghiệp, thuần khiết như một mảnh tuyết trắng, cho nên không hề có chút phòng bị gì, gần như toàn tâm toàn ý lãnh trọn một cú bạo kích của chủ tử đầy đầu óc là chuyện khó miêu tả, như bị sét đánh ngang tai không kịp phản ứng.

“Liễu Liễu Liễu... Liễu nhị công tử?” Cao Lâm líu lợ, gian nan nuốt một ngụm nước bọt.

Lương Thú liếc hẩn một cái: “Có vấn đề gì không?”

Ít nhiều gì cũng có một chút chứ!

Toàn thân Cao Lâm như muốn nứt vỡ, vạn phần không hiểu nổi cảm tình chớm nở kia là ở đâu chui lên. Liễu nhị công tử, tạm không bàn công tử của Bạch Hạc Sơn Trang có tùy tiện cưới về được không, mặc dù cưới được, y cũng từng là nam nhân lọt mắt xanh công chúa, hơn nữa Hoàng thượng luôn tâm niệm tứ hôn Vương gia nhà mình cho Liễu tam tiểu thư... Tỷ tỷ đệ đệ ca ca muội muội, dây mơ rễ má chồng chéo đan xen, quan hệ của mấy người còn có thể phức tạp hơn được nữa không vậy?

“Vương gia.” Cao Lâm mang ý định tổ lái, “Có khi nào là, ở trong mộng người nhìn hoa mắt, cho nên nhầm với tiểu thư Liễu gia?”

Lương Thú hỏi: “Sao, muốn bổn vương miêu tả chi tiết hơn đúng không?”

Cao Lâm hít sâu một hơi vội vàng cự tuyệt, không cần, chuyện này người ở thân phận như ta không nên nghe!

Lương Thú vốn chuẩn bị không ngại học hỏi kinh nghiệm kẻ dưới một phen, xem loại tình huống này nên xuống tay kiểu gì, nhưng lúc này nhìn dáng dấp đối phương lại cảm thấy đầu óc hấn chắc cũng không đủ dùng, không phun ra được ngà voi, vì thế vung tay tàn nhẫn đuổi người đi chỗ khác.

Cao phó tướng trần trọc đến hơn nửa đêm, chưa suy nghĩ được tiền căn hậu quả đã thành công tra tấn chính mình đến váng đầu hoa mắt, ngày hôm sau leo núi đốc chiến vẫn còn lơ lơ lửng lửng, có thể xem như nạn nhân đầu tiên trong chuyện tình mới nhú của Kiều Vương điện hạ.

Liễu Huyền An cũng đứng dưới một ngọn núi khác thấp hơn, xung quanh là một đội binh mã bảo vệ. A Ninh buộc chặt áo choàng cho y, nói: “Gió càng lúc càng lớn rồi.”

“Đúng là rất lớn, nhưng chưa đủ.” Liễu Huyền An cầm một cây phong tiêu xuống mặt đất, “Chờ thêm một khắc nữa đi.”

Nơi y đứng có thể trông thấy rõ Cao Lâm ở trên cao chỉ huy các binh sĩ mang Ách Thúu, cũng có thể nhìn thấy ở một đầu hẻm núi khác thấp hơn là quân đội do Lương Thú suất lĩnh, bọn họ đang thông thả bước đi từ phía đường chân trời, sau đó chinh tề dừng bước, đứng vừa vắn ngoài tầm bắn tên từ thành Thanh Dương.

Mây đen che khuất thái dương âm đạm, gió thổi khiến cả ngọn núi như lay động.

A Ninh không thể không nắm chặt ống tay áo công tử nhà mình để cả hai không bị thổi bay. Liễu Huyền An lại không rảnh lo lắng nhiều như thế, chỉ nhìn chăm chăm phong tiêu không chớp mắt, mãi đến khi lá cờ nhỏ gắn trên đó căng lên thành trạng thái gần như đứng yên mới mở miệng: “Chính là lúc này!”

Cùng lúc đó, Cao Lâm cũng đứng lên khỏi cọc phong tiêu, cao giọng ra lệnh: “Xuất phát!”

Một trăm con Ách Thúu lập tức xông thẳng lên trời!

Liễu Huyền An quên cả hô hấp, y bấm đốt tay tính thời gian, đếm từng chiếc cánh lượn, thẳng đến lúc toàn bộ Ách Thúu đều bay vào quỹ đạo lộ tuyến giả định từ trước, mới nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Cao Lâm cũng nằm trong số một trăm người này, đầu óc bận tính toán đường bay, nhưng vừa nhìn thấy quân Đại Diễm ở xa xa lại không khỏi nhớ tới giấc mộng hạ lưu của Vương gia nhà mình, căn bản không thể khống chế suy nghĩ, có thể thấy là chịu thương tổn lớn đến mức nào.

Mà trong thành Thanh Dương đã sớm rối loạn, quan thủ thành nhìn cả trăm đôi cánh Diễm quân bay lượn, hô to: “Bắn tên!”

Không có tác dụng, bởi vì Liễu Huyền An dựa theo thiết kế nguyên bản của Ách Thứu, đã chế tạo thêm một bộ nhuyễn giáp mỏng nhẹ và mặt nạ bảo hộ để phòng mưa tên. Cao Lâm dẫn đầu hạ cánh, giơ tay vung kiếm chém bay thủ cấp phản quân, thành thạo tháo cánh lượn khỏi người: “Theo ta xông lên!”

Tiếng giết rung trời.

Xe bắn đá và dầu hỏa bị hất xuống khỏi tường thành, cũng không biết là ai hoảng loạn thả một mồi lửa, trong thoáng chốc, trên vách thành xây bằng đá xanh chảy xuống một thác chất lỏng màu đỏ chói mắt. Khói đen cuồn cuộn, mây mù giăng đầy, tiếng đao kiếm va chạm và tiếng kêu la thảm thiết vang vọng thật lâu trong khe núi.

Một quả đạn tín hiệu bay lên trời.

Lương Thú rút kiếm ra khỏi vỏ, cao giọng hạ lệnh: “Công thành!”

Chương 41: Nhất định sẽ có một ngày như vậy

Một khi Diễm quân công phá được cửa thành, trận chiến này xem như đã phân thắng bại. Liễu Huyền An đứng trên vách núi nhìn đại quân như một cơn thủy triều đen nhánh dũng mãnh ào vào thành, sau đó dòng người chia thành nhiều nhánh sông tiếp tục cọ rửa phố hẻm bốn phương tám hướng. Chân trời nặng nề u ám thi thoảng truyền đến vài tiếng sấm rền, binh sĩ đứng một bên nói: “Liễu nhị công tử, trời sắp mưa to rồi, chúng ta mau trở về đi thôi.”

Liễu Huyền An ngoài miệng đáp ứng nhưng thân thể không buồn nhúc nhích, lại ngoài người nhìn thêm một hồi lâu nữa, mãi đến khi mây đen cuồn cuộn kéo tới đỉnh mới dẫn theo A Ninh và các binh sĩ chạy xuống núi.

Y gấp gáp muốn chạy ngay vào thành Thanh Dương, cho nên quyết đoán từ chối đề nghị “tìm sơn động trú mưa”, thời điểm từng hạt mưa nặng nề rơi xuống đường núi đã nhanh chóng chui vào xe ngựa. Trong núi lúc này mưa to gió lớn, sấm sét cơ hồ muốn đánh xuyên qua nóc xe, xa phu khoác áo tơi mang đầu lạp giơ roi giục ngựa, chờ y xông vào màn mưa tầm tã.

Đến A Ninh cũng không kịp đi theo, bởi vì xe ngựa nhỏ không chở được hai người.

Xuống đến nơi, trận chiến đã gần như hạ màn.

Hai bên cửa thành do quân Đại Diễm chiếm đóng, Liễu Huyền An vươn đầu khỏi xe ngựa hỏi dò: “Vương gia đâu?”

“Ơ bên kia.” Một tên lính chỉ đường xong lại cẩn thận thấp giọng nhắc nhở, “Nhưng hình như tâm trạng Vương gia... không tốt lắm, nếu Liễu nhị công tử không có chuyện gì gấp, nên để ngày mai rồi nói sau.”

Liễu Huyền An khó hiểu, đánh thẳng trận vì sao tâm tình không tốt? Sau khi nói cảm tạ, y lệnh cho xa phu tiếp tục đi vào thành, lúc này trời vẫn hạ mưa to, khói đặc bốn phía chưa kịp tiêu tán, trong không khí ngập đầy mùi dầu hỏa gay mũi làm người ta vô thức sờn tóc gáy. Chuyển qua một khúc quanh, ngựa kéo xe đột nhiên chấn kinh hí dài một tiếng, bốn vó nâng lên cao rồi rơi xuống, nôn nóng giậm chân tại chỗ.

Xa phu vội vàng siết cương ngựa, Liễu Huyền An xốc màn xe lên, thấy dọc đường phố là thi thể tứ tung ngang dọc không phân nam nữ, chẳng phân lão ấu, toàn bộ chòng chát lên nhau mở mắt trừng trừng, miệng vết thương trên người chảy máu ào ạt chưa dứt, nhiễm cho tòa thành một sắc đỏ tươi chói mắt.

Đột nhiên Liễu Huyền An hiểu rõ cảm giác lạnh lẽo cổ quái vừa rời từ đâu mà đến, quá yên tĩnh, tòa thành này quá yên tĩnh, không có lấy một tiếng người, thậm chí là tiếng khóc hay rên rỉ xin tha đều không nghe thấy.

Lương Thú đứng ở đầu bên kia tường thành cũng đã thấy xe ngựa tiến vào. Hấn nhú mày muốn lệnh cho hộ vệ đưa y ra khỏi thành trước, Liễu Huyền An đã nhảy xuống đất. Xe ngựa không đi được, y bèn tự mình đi xuyên qua đồng thi thể, vạt áo trắng như tuyết lóe qua máu me bắn thủ biến thành từng mảng đỏ hồng loang lổ.

Đồng tử Lương Thú co lại, Cao Lâm trông thấy cũng ghê người, vội vàng bung dù chạy đi đón, lại nhỏ giọng hỏi: “Sao Liễu nhị công tử lại tới đây?” Hỏi xong dùng âm lượng càng thấp nghiêng rằng: “Đám nhãi nhép kia căn bản không dám đánh chính diện với chúng ta.”

Sau khi thấy đội Ách Thửu như trời giáng phá hủy kế hoạch, thống lĩnh phản quân biết rõ vô phương chống trả, vì thế mang theo đội

ngũ quay đầu đi vào nội thành, thừa dịp Diễm quân chưa hoàn toàn tiến công, tranh thủ làm hai việc — —

Thiêu trụi lương thảo.

Giết sạch bá tánh.

Dưới bóng ma thù hận, phần nộ và sợ hãi, nhân tính thật sự yếu ớt không chịu nổi dù chỉ một đòn. Đương lúc lửa lớn bùng lên, đao kiếm giương cao, bá tánh vô tội trong thành cùng lắm chỉ mang ý nghĩa trở thành một công cụ cho phản quân lấy ra thị uy với Diễm quân. Hoang đường hơn chính là, bọn họ sẽ càng vì hành vi tàn sát man rợ này mà tràn ngập nhiệt huyết, tự hào mình đã giữ vững tinh thần đấu tranh. Sâu mùa hè không kêu được tiếng mùa đông, khi sự hẹp hòi, ngu muội cùng tàn nhẫn đụng phải cái gọi là “đại nghĩa”, tội ác được sinh ra lớn đến mức mưa to đến mấy cũng không thể gột sạch.

Liễu Huyền An đi đến trước mặt Lương Thú, toàn thân ướt đẫm, tóc dãn lung tung trên mặt trông càng tái nhợt. Lương Thú kéo cổ tay dẫn người vào trong ngôi miếu bỏ không, nơi này nguyên bản là nơi hoang vắng cũ nát nhất thành, bây giờ vì không người cư trú, ngược lại trở thành nơi sạch sẽ nhất. Các hộ vệ nhóm lửa trại, Lương Thú lấy một kiện áo choàng khoác lên người y, nhíu mày hỏi: “Sao người lại tới đây?”

“... Muốn đến xem thử.” Liễu Huyền An không biết nên trả lời thế nào. Lúc đứng ở trên núi, lần đầu tiên tận mắt trông thấy một cuộc chiến thật sự, vốn y còn chấn động vì Ách Thửu màu bạc bay đầy trời và huyền giáp kín đặc đầy đất, tiếng trống trận hòa cùng sấm chớp tấu ra khí thế hùng hồn, cho nên mới không chờ nổi muốn gặp Lương Thú chia sẻ. Nhưng hiện tại, toàn thân y lại dính đầy huyết ô.

Chiến tranh tàn khốc vượt xa tưởng tượng, cho dù chỉ là một trận công thành mau lẹ, quy mô nhỏ bé, nhưng thương vong của nó đủ để cả vương triều Đại Diễm rung động. Đi giữa Thiên đạo không màng sinh tử vốn là một loại theo đuổi tự do trong tinh thần, thi nhân

có thể chôn thây dưới gốc hoa đào, có thể say sưa đập mây quên lối, nhưng không thể chết dưới tròng đao, chết trong tuyết vọng.

Liễu Huyền An quấn chặt áo choàng, vươn tay lau vết máu trên mặt Lương Thú.

Đống lửa xua tan khí lạnh, tiếng binh sĩ qua lại bên ngoài cũng khiến nơi nào có thêm chút nhân khí. Đầu Lương Thú không ngừng đau nhức, hắn cố chống đỡ tinh thần nói: “Nghỉ ngơi một lát đi, ta sẽ sai người đưa ngươi ra khỏi thành.”

Liễu Huyền An nhìn hắn: “Tương lai nhất định sẽ có một ngày như vậy.”

Lương Thú hỏi: “Thật không?”

Liễu Huyền An gật đầu.

Lương Thú thở dài: “Ngươi sống đến bốn vạn tám ngàn tuổi rồi, không được phép gạt người.”

“Ta không lừa gạt. Đến ngày đó mỗi người không chỉ được cơm no áo ấm, còn được đọc sách học hành.”

Không lo cơm áo, biết chữ hiểu lễ, cuối cùng văn minh sẽ chiến thắng man rợ, mọi người sẽ có càng nhiều thời gian để tự suy ngẫm. Liễu Huyền An không biết bản thân có bay cao lên bốn vạn tám ngàn trượng được không, nhưng y cảm thấy một ngày nào đó trong tương lai, nhất định loài người có thể trích tinh ôm nguyệt.

Đầu Lương Thú đau đến sắp nứt, không thừa sức lực để suy nghĩ, nhưng nghe y nói mấy câu, áp lực trong lòng cũng tiêu đi một chút. Liễu Huyền An vươn tay muốn thử độ ấm trên trán hắn, Lương Thú nghiêng đầu né tránh, chỉ hỏi: “Có cách gì trị hết đau đầu không?”

“Có, nhưng chỉ là biện pháp nhất thời.” Liễu Huyền An lấy bọc ngân châm nhỏ tùy thân ra, “Ngồi yên đừng nhúc nhích, cũng không được

nói chuyện.”

Lương Thú dựa vào cây cột, nhắm mắt lại.

Cao Lâm vừa bước vào đã thấy cảnh Liễu nhị công tử ôm đầu Vương gia nhà mình, vì thế không nói hai lời quay phắt ra ngoài, gặp biến bất kinh, cực kỳ thức thời. Lương Thú nghe thấy tiếng động, gọi giật: “Quay lại đây!”

Liễu Huyền An cũng đứng thẳng xoay người.

Lúc này Cao Lâm mới thấy rõ, à, hóa ra là đang châm cứu.

Châm cứu càng không thể nói chuyện, nếu không chẳng phải bệnh càng nặng thêm sao. Hắn vốn muốn qua loa vài câu, Lương Thú đã mở miệng trước: “Lữ Tượng đâu?”

“...Nhốt mình trong phòng lén lút viết tấu chương.” Cao Lâm đành trả lời, “Chắc không phải cái rắc gì tốt lành.”

Tuy công phá được thành Thanh Dương nhưng kết cục quá thảm thiết, cho dù triều đình không trách tội nhưng chắc chắn không thể dâng hoàng ngự khen. Lữ Tượng sợ mình sẽ trở thành kẻ tội đồ oan khiên, vì thế đơn giản tiên hạ thủ vi cường, bằm tấu tì mĩ trong tấu chương rằng Kiêu Vương điện hạ không nghe lời khuyên can, khăng khăng sửa hướng tấn công từ thành Tam Thủy qua thành Thanh Dương, mới dẫn đến kết cục huyết án tàn sát dân chúng toàn thành, viết xong lại thêm vài câu hùng hồn dõng dạc phân trần. Gã đọc đi đọc lại mấy lần, cảm thấy đã hoàn toàn kín kẽ liền cất tấu chương vào tay áo, bước nhanh ra cửa làm như không có việc gì.

Cao Lâm dẫn người canh giữ ngay bên ngoài.

Lữ Tượng biến sắc: “Cao phó tướng có ý gì?”

Cao Lâm đáp: “Vương gia mời Lữ thống lĩnh đi một chuyến.”

Lữ Tượng nhìn trường đao chói lọi khắp viện, đứng im không nhúc nhích. Sau một lúc lâu mới mặt mày xanh mét nghẹn ra một câu: “Vương gia muốn mang bản quan ra gánh tội thay sao? Tuy không thể giữ mạng bá tánh thành Thanh Dương, nhưng việc là do phản quân làm, Hoàng thượng chưa chắc sẽ bắt mẫn, Vương gia cần gì sớm tìm người chịu tội thay. Chuyện này truyền ra khó tránh để người ta chê cười.”

Cao Lâm lắc đầu: “Tính mạng bá tánh thành Thanh Dương vì sao không giữ được? Kể từ ngày Hoàng Vọng Hương phát cờ khởi nghĩa, hãn Lữ thống lĩnh đã ăn được không ít bạc của triều đình rồi nhỉ? Một tên nông dân hèn mọn bành trướng lớn mạnh ngay dưới mí mắt mấy vạn quân đồn trú, là do hãn mách khéo thông thiên, hay là do Lữ thống lĩnh luyến tiếc không muốn tiêu diệt Thần Tài ông trời giáng xuống này? Nếu phản quân bị trấn áp ngay từ đầu, làm gì đến lượt loạn lạc khắp ba thành trì hôm nay, đâu ra trận tàn sát đồ thành!”

Lữ Tượng nghiêng răng nói: “Cao phó tướng đừng vội ngậm máu phun người!”

Cao Lâm giơ tay ném một chõng sớ sách dày xuống trước mặt gã, “Lữ thống lĩnh nên cảm thấy may mắn, Vương gia nhẫn nhịn suốt một đường, nếu không phải tìm kiếm mấy thứ này cần chút thời gian, sáng sớm nay Lữ thống lĩnh đã không đến mức còn rảnh rồi nhốt mình trong phòng sáng tác chuyện kể cho triều đình nghe rồi. Người đâu, bắt lấy!”

“Làm càn!” Lữ Tượng rút kiếm, “Ta là tướng lĩnh do Hoàng Thượng thân phong — —”

Lời còn chưa dứt đã bị Cao Lâm đá một cú lặn về phòng. Hai bên đều là võ tướng, nhưng một tên ham ăn biếng làm một lòng một dạ tham ô, một kẻ lặn lội quanh năm trong gió cát đại mạc Tây Bắc, tuy Lữ Tượng biết mình không phải đối thủ của Cao Lâm, nhưng không ngờ đối phương dám càn rỡ như vậy, hoàn toàn không đặt triều đình

trong mắt. Gã nhất thời nóng máu hô to uy hiếp: “Chẳng lẽ Kiêu Vương muốn mưu phản sao!”

“Trí tướng tượng cũng phong phú lắm.” Cao Lâm ngồi xổm trước mặt gã, “Để ta nói thật, mấy chứng cứ tham ô kia đều do người của Hoàng thượng tìm thấy, bọn họ sớm đã sao ra một bản gửi về Kinh thành. Lữ thống lĩnh, hành vi phạm tội bại lộ, không những không biết hối cải, còn dám có ý đồ châm ngòi ly gián tình nghĩa thủ túc của Hoàng thượng và Vương gia, đúng là biết cách tìm chết.”

Mặt Lữ Tượng không còn chút máu: “Hoàng thượng?”

“Bây giờ chưa nghĩ ra cũng không sao, tương lai vào ngục cứ chậm rãi suy nghĩ tiếp.” Cao Lâm đứng lên, sai người trói gô gã lại mang đi.

Nhưng dù Lữ Tượng vào ngục bình tĩnh suy nghĩ, có lẽ cũng không có cách nào nghĩ thông suốt vì sao người của Hoàng thượng lại đột nhiên xuất hiện ở thành Thanh Dương, hơn nữa còn để Kiêu Vương sai phái, chẳng lẽ bọn họ đã sớm hoài nghi mình?

Dựa vào trí tướng tượng cần cỗi của gã, đại khái đến chết vẫn không thể nghĩ ra đám tráng hán ngự tiền kia vốn chỉ đi theo phụ trách giám sát quá trình cầu thân mà thôi.

Lý phó quan bị bắt chặt dây suốt một đường bây giờ cũng trói gô lại đưa đến trước mặt Cao Lâm. Với hắn ta càng không cần dọa dẫm đã tự mình khai nhận chuyện lấy danh nghĩa thu lương vợ vét đầy túi riêng, còn thuận tiện chỉ điểm một đám đồng lõa. Đàn sâu mọt này bị tập trung trên bãi đất trống giữa thành, quỳ ba ngày trước một khối gì đó đen như mực, hai ngày mưa to một ngày nắng gắt, phơi đến khi môi khô nứt chết ngắt cũng không biết rốt cuộc bản thân đang đập đầu trước thứ gì.

A Ninh cũng hỏi: “Cái gì vậy?”

Liễu Huyền An đáp: “Là xác con chó bị quan binh giết trong thôn Tiểu Triệu.”

Ngày đó A Ninh không biết sự tình đã lỡ xé một miếng thịt định đút cho thanh niên đói khát bị xích dưới cây cột, sau mới biết là con chó người kia nuôi. Về sau khối thịt kia được Lương Thú mang đi, hong gió bao ngày biến thành một khối đen sì cứng như đá, dầm mưa dãi nắng cũng không thối rữa, rồi được đặt trên đài cao cho đám sâu mọt bóc lột bá tánh quý đủ ba ngày, chứng kiến bọn chúng đầu rơi xuống đất, cuối cùng mới được Cao Lâm bọc lại đào hố chôn cất.

Lương Thú không muốn để Liễu Huyền An chứng kiến những chuyện này, nhưng Liễu nhị công tử lại không tán đồng “cũng được” như mọi lần.

Y khoanh tay đứng chờ trong thành, nói mãi không chịu đi.

Chương 42: Vương gia lại là kẻ thất học!

Phản quân trong thành sau khi tàn sát dân chúng thì sôi nổi rút đao tự vẫn, trước khi chết để lại vô số câu nguyên rủa phẫn nộ, nói kiếp sau sẽ đầu thai thành sói điên hổ đói, ăn thịt sạch sẽ hoàng thân quốc thích và toàn bộ cầu quan trong triều. Trong đó đương nhiên chừa ra vài tên chỉ cắt được cổ người khác chứ không dám cắt cổ chính mình, bị Diễm quân bắt sống, nơm nớp lo sợ cung khai ra chuyện này cho Cao Lâm.

“Cũng có khả năng lúc bọn họ đi đầu thai kiếp sau thì thiên hạ đã an ổn rồi.” Liễu Huyền An chậm rãi nói, “Nơi chốn cấm tú phần hoa, đường đầy gấm lụa nhà đầy châu ngọc, thôn xóm quê mùa cũng đủ heo gà thịt khô rượu uống, đưa mắt nhìn ra mưòi dậm đều là lúa chín, ai cũng có được một bữa cơm ăn. Cho nên sẽ không còn thù hận, cũng không cần đi làm lang làm hổ, chỉ làm một người bình thường sống giữa năm tháng thái bình.”

Người sống yên ổn giữa năm tháng thái bình.

Cao Lâm là người thô kệch, nhưng lúc này không biết tại sao cũng bị mấy chữ này đá động, nghèn nghẹn dưới cổ phải vội lấy cước chạy ra chỗ khác, tỉ mỉ cân nhắc về những ngày lành thái bình thịnh thế.

Bình sĩ tổn hết hai ngày mới an táng xong cho thi thể bá tánh, thành Thanh Dương cũng gần như biến thành một tòa thành trống. Lương Thú chưa vội áp giải Lữ Tượng về vương thành Mộng Đô, mà nhốt gã trong xe chở tù mang theo tiếp tục tiến về phía tây, để gã tận mắt nhìn thấy vết thương tội ác do mình gây ra suốt dọc đường.

Giữa trưa mùa thu vẫn nóng đến sốt ruột, đứng lâu dễ mất nước. Từ ngày Lữ Tượng sinh ra đã bao giờ phải chịu khổ sở, biết rõ đây là tư

hình vi phạm luật pháp Đại Diễm nhưng lại không có can đảm dī nghị, bởi vì gã biết Lương Thú thật sự dám giết chết mình trước khi Hoàng thượng kịp hạ chỉ.

Đó là một kẻ điên tàn khốc thô bạo đứng cao cao tại thượng.

.....

Liễu Huyền An đè lại đầu Lương Thú: “Đừng nhúc nhích.”

Gần đây y thường xuyên tranh thủ giờ nghỉ ngơi ban đêm chạy đến châm cứu cho Lương Thú, cầm kim đầy đầu khiến tướng sĩ chung quanh thổn thức cảm động, nói Kiêu Vương điện hạ đã bệnh nặng thành con nhím còn phải ngày đêm hành quân, thật sự là lao lực vất vả.

Lương Thú cũng cảm thấy bản thân quá vất vả, mỗi ngày đều cứng còng từ đỉnh đầu xuống vai cổ không thể động đậy, rất giống một con rối gỗ mới khắc được một nửa, chỉ có thể ngồi thẳng tắp, sau lưng còn thường xuyên tê dại. Cao Lâm giả vờ đi ngang qua nhìn ba bốn lần, cuối cùng thừa dịp Liễu Huyền An không có mặt mới xáp vào hỏi thăm: “Vương gia, hay là tối nay ta tìm cơ cho người trốn ra ngoài sớm nhé?”

Trên mặt Lương Thú cũng bị cầm đầy châm, cứng ngắc phun ra một câu, không cần.

Không cần thật hay là giả vờ mạnh miệng.

Cao Lâm vẫn không yên tâm, nếu là trước kia hẳn không bao giờ có loại nghi ngờ này, dù sao người trên kẻ dưới trong cung ai ai cũng biết Kiêu Vương điện hạ thấy đại phu châm cứu y như nhìn thấy quý, nếu chịu ngồi yên cho người ta cầm kim thì chắc chắn phải hữu hiệu. Nhưng bây giờ không giống vậy, trong tâm khảm Vương gia đang chứa đầy suy nghĩ hạ lưu khó nói, Cao phó tướng cảm thấy trách nhiệm của mình là phải hỏi rõ ràng rốt cuộc là chữa bệnh thật hay là

yêu đương mù quáng, miễn cho quân tình khẩn cấp, chủ soái không làm việc đàng hoàng còn bị người ta châm kim cho tê dại.

Lương Thú ra lệnh: “Lăn.”

Cao Lâm không lăn, không những không lăn còn ngồi xuống tiếp tục chịu đựng bị ghét bỏ. Vốn Lương Thú không cảm thấy đau đớn gì mấy, nhưng vừa liếc thấy người này lù lù trước mắt như cái cột đình, toàn thân lập tức không có chỗ nào thoải mái, chữ “lăn” thứ hai chuẩn bị bật ra khỏi miệng, Cao Lâm đã kịp thời cắt ngang: “Ta quan sát mấy ngày nay, cảm thấy Liễu nhị công tử đúng là rất quan tâm đến Vương gia.”

Lương Thú miễn cưỡng “ừ” một tiếng, quyết định cho hắn thêm cơ hội phun ngà voi.

Nhưng sự thật chứng minh số lượng ngà voi trong miệng Cao Lâm không nhiều lắm, nói “rất quan tâm” xong lập tức lái đề tài sang chuyện quân vụ và chiến sự, đến Lữ Tượng nửa sống nửa chết ngồi trong xe tù cũng bị xách ra kết hợp với thế lực trong triều, phân tích tỉ mỉ hơn nửa ngày. Lương Thú thật sự không muốn nghe, nhưng lại không thể không nghe, chỉ có thể miễn cưỡng lên tinh thần ứng phó, cuối cùng vẫn phải chờ cho Liễu nhị công tử quay lại, lỗi tai Kiêu Vương điện hạ mới được yên tĩnh một lát.

Liễu Huyền An buông đồ vật trên tay xuống: “Vương gia đang nói chuyện gì vậy?”

Lương Thú đáp: “Chiến sự.”

Liễu Huyền An cảm thấy bản thân phải đi tìm Cao Lâm nói chuyện, về sau quân vụ chỉ nên thảo luận vào ban ngày, nếu không cảm một đầu đầy châm an thần cũng vô dụng. Lương Thú ngồi trên ghế mềm nhìn y rút châm ra khỏi đầu mình, không biết là do châm cứu có hiệu quả thật, do mùi dược liệu trên ống tay áo đối phương quá dễ chịu, hay là do bàn tay quá đẹp, tóm lại cơn đau đầu bén nhọn vừa bị Cao

Lâm gậy ra đúng là biến mất, thay thế bằng cảm giác mệt mỏi phiêu diêu thả lỏng, nhắm mắt lại là có thể ngủ ngon giấc.

Liễu Huyền An thu lại ngân châm, nhìn Lương Thú nằm xuống rồi mới trở lại đầu bên kia doanh địa. A Ninh đổ nước ấm cho y rửa mặt, nói: “Gần đây trời càng ngày càng lạnh.”

“Địa thế thành Tam Thủy cao, có lẽ còn lạnh hơn.” Liễu Huyền An nói, “Chia dược liệu xua hàn đã chuẩn bị trước thành từng bọc nhỏ đi, sau này lấy ra dùng cho tiện. Phần của Vương gia để ta đích thân chuẩn bị.”

“Được.” A Ninh cười hì hì, “Công tử, ta phát hiện quan hệ giữa người và Vương gia ngày càng thân thiết, hôm nay Lý thúc chăm ngựa còn nói chưa từng thấy ai dám ôm đầu Vương gia ghim kim, mọi người đều cực kỳ bội phục.”

“Ta là đại phu.” Liễu Huyền An ngồi xuống bên cạnh đồng lửa, “Có điều gần đây Vương gia suy nghĩ mệt nhọc, tinh thần luôn căng thẳng không được thoải mái, dựa vào châm cứu uống thuốc chỉ có thể trị ngọn, không trị gốc.”

“Suy nghĩ quá nặng xem như là tâm bệnh rồi, tâm bệnh phải chữa bằng tâm dược.” A Ninh chống cằm, “Tốt nhất nên tìm chút chuyện vui để Vương gia thấy vui vẻ, đừng suốt ngày lo lắng về chiến sự.”

Nói như vậy không sai, nhưng giữa thời khắc hành quân mịt mù thế này, trước có phản quân sau có dân chạy nạn, Bạch Hà thi thoảng còn rỉ nước như cái sàng rách, đừng nói là tìm chuyện vui đủ để đập vào mắt Kiều Vương điện hạ, cho dù muốn đi uống ké rượu mừng một nhà nào đó nghe còn khó hơn lên trời.

A Ninh xưng phong nhận việc: “Để ta đi hỏi Cao phó tướng! Hắn ở Tây Bắc nhiều năm, nhất định hiểu biết về sở thích của Vương gia hơn chúng ta nhiều.” Nói xong đứng lên nhón chân nhìn ra xa, trông thấy Cao Lâm vừa lúc đang nói chuyện với người khác, vì thế lập tức chạy qua.

“Tới đúng lúc lắm.” Cao Lâm chỉ tay, “Bên kia đang nướng gà rừng kìa, muốn ăn không?”

“Không ăn, ta chỉ tới hỏi một câu thôi,” A Ninh nói, “Thường ngày Vương gia thích những gì?”

Cao Lâm lập tức tỉnh táo lên, khoan đã, đang yên lành sao tự dưng lại chạy tới hỏi cái này? Kết hợp với giấc mộng khó nói của Vương gia... hấn vội vàng chụp tay A Ninh, hạ giọng hỏi: “Là công tử nhà ngươi muốn hỏi sao?”

A Ninh bị phần kích động nóng nảy kia làm cho ngơ ngác: “Đúng vậy, công tử nhà ta muốn hỏi.”

Cao Lâm liền nói: “Tốt tốt tốt, thật sự rất tốt.”

A Ninh càng thêm buồn bực, chuyện này có gì mà tốt.

Kinh nghiệm mai mối của Cao Lâm rất thiếu thốn, không thể thành thạo bằng kinh nghiệm giết người. Đối mặt với sợi dây tơ hồng khó khăn lắm mới mọc ra của Vương gia, hấn sợ mình bất cẩn phá hỏng chuyện nên không dám nhiều lời nửa chữ, vì thế bèn nghĩ cách kéo dài: “Để ta suy nghĩ cho kỹ đã.”

A Ninh giật mình, còn phải suy nghĩ nữa?

Cao Lâm nghiêm túc giải thích rằng ngày thường Vương gia bận rộn chiến sự, rất ít khi để lộ sở thích cá nhân ra ngoài, mà ta lại rất sợ ý, cho nên phải cẩn thận nhớ lại.

A Ninh trở lại chỗ công tử thuật lại nguyên lời cho y nghe, lại nói: “Không biết vì sao mà thoạt nhìn Cao phó tướng có vẻ vui lắm.”

Liễu Huyền An cũng không hiểu, chuyện này có gì để vui? Hai chủ tớ châu đầu rủ rỉ nửa ngày, cuối cùng đưa ra một kết luận, tám phần là hấn vui vì chuyện khác rồi.

Mà lúc này Cao Lâm vẫn say sưa cảm khái, vốn tưởng Vương gia nhà mình chỉ đơn phương thương nhớ, vạn phần không đoán được hóa ra còn có manh mối lưỡng tình tương duyệt, đúng là giai thoại! Hắn vốn muốn lập tức đi báo lại tin vui này, kết quả lại bị thân binh cản lại nói Vương gia đã nghỉ ngơi, trước khi ngủ còn uống một chén canh an thần, đành phải nuốt hết những gì muốn nói vào bụng, nghẹn suốt một đêm không ngủ. Ngày hôm sau tỉnh dậy, vành mắt hắn xuất hiện một vòng tròn đen thui, tinh thần vẫn sáng láng bay loạn.

Lương Thú hỏi: “Hôm qua bị trúng tà hay bị người ta đánh?”

Vẻ mặt Cao Lâm vừa cao thâm vừa thiếu đánh, hội báo quân vụ xong mới thần thần bí bí ghé sát vào: “Vương gia, có tin vui.”

Lúc nói chuyện hơi thở phà vào cổ, Lương Thú nổi cả da gà, khiếp sợ hoảng hốt: “Ngươi đứng thẳng lên, nói lớn tiếng cho ta.”

“Việc này không lớn tiếng được.”

Lương Thú nhíu mày: “Tin vui gì mà không thể nói lớn tiếng?”

Cao Lâm háng giọng, là chính người bảo ta lớn tiếng đấy nhé! Vì thế gần như rống lên: “Tối hôm qua Liễu nhị công tử sai A Ninh tới tìm ta, hỏi Vương gia — — khụ khụ khụ!”

Lời chưa nói xong đã bị Lương Thú xách cổ áo kéo vào chỗ yên lặng, một thế hệ danh tướng suýt nữa thì tắt thở tại chỗ, hai mắt đăm lẹ còn bị ép cung: “Hỏi cái gì?”

Cao Lâm gập tai bay vạ gió, hơi thở mong manh: “Hỏi sở thích của Vương gia.”

Đuôi mày Lương Thú hơi giật giật: “Hả?”

Cao Lâm tranh thủ thời gian thuận khí, tường thuật lại tỉ mỉ những câu A Ninh hỏi một lần, lại nói: “Ta nói phải cẩn thận suy nghĩ, A Ninh liền quay về ghé tai Liễu nhị công tử nói nhỏ, hai người nói chuyện mất nửa ngày, chắc chắn là đang nói về Vương gia.”

Lương Thú vẫn bình tĩnh: “Vì sao phải hỏi cái này?”

Tuy Cao Lâm là một tên tráng hán thô kệch nhưng lại rất biết điều: “Đương nhiên là quan tâm đến người.” Suy luận cực kỳ hợp lý, nếu không quan tâm, không ái mộ, ai lại đi để ý sờ thích sờ ghét người ta làm gì?

Tâm tình Lương Thú rất thoải mái.

“Ta nên đáp lời thế nào?” Cao Lâm vẫn chưa bỏ qua đề tài kia, “Không thể nói thật cho Liễu nhị công tử rằng Vương gia thích đi sa mạc giết sói, nghe qua rất là nhảm nhí thô thiển. Ta thấy mấy bà mỗi đi làm mai cho đám thô hán ở thành Nguyệt Nha, đến đưa vẹo táo nứt còn biết cách tô vẽ thêm một lớp sơn đẹp, tăng bốc ba hoa chích chòe.”

Nhưng thơ từ ca phú cầm kỳ thi họa không thể tùy tiện bốc phét, hơi vô ý sẽ lòi đuôi, càng mất mặt hơn.

Thường ngày Cao Lâm không thấy gì, bây giờ liệt kê tỉ mỉ mới kinh ngạc phát hiện ra, Vương gia nhà mình thế mà lại là một tên mãng phu thất học!

Hắn đề nghị, chỗ ta có một cái huân*, hay là Vương gia học thổi thử xem, ít nhất được tính là một môn nhạc cụ. Hơn nữa khung cảnh đêm dài Tây Bắc một mình ngồi thổi khúc nhạc nhớ nhà khá là bi tráng cô đơn, tương đối động lòng người.

*Huân 埙: sáo hình cầu, một trong những nhạc cụ lâu đời nhất của Trung Quốc, ban đầu được làm bằng đá hoặc xương, về sau chế tác từ gốm hoặc đất sét nung.

Lương Thú nói: “Cho nên người cảm thấy ở thời điểm này, bốn vương vẫn có thể mỗi ngày chừa ra một canh giờ trốn vào một góc không người cách xa mười tám dặm để học thối huân?”

Cao Lâm: “... Thôi chúng ta nghĩ cách khác đi.”

Không cần học, không tàn bạo, không mất mặt, không lộ tẩy.

Vất vả lắm mới tìm thấy một món.

A Ninh chạy như bay đi tìm công tử nhà mình: “Vừa rồi Cao phó tướng tới tìm ta,” cậu mệt đến thở dốc, “Hắn nói Vương gia thời còn ở Tây Bắc thích nhất là chạy sâu vào đại mạc ngắm bầu trời sao.”

Đây là “sở thích” Cao Lâm phải đàoနှံ cả bộ não mới tìm được cho Vương gia nhà mình. Thứ nhất là đơn giản, ai cũng có thể nhìn lên trời, thứ hai lại có vẻ cô độc xa cách giống trò thối huân, hơn nữa ngắm sao không thể chỉ đơn giản là ngắm, ít nhiều cũng phải suy ngẫm nhân tình thế thái, khí chất không phải lại lên cao một bậc sao? Nói thật thì, hình tượng thi nhân lãng mạn có cách biệt với loại thổ phỉ hùng hực đi đánh sói sa mạc nhiều lắm.

Quả nhiên Liễu Huyền An bị đả động liền nhớ tới vùng Tây Bắc dưới ngòi bút các thi nhân, trời sao vô ngàn, mệnh mỏng như biển.

Nơi này không phải đại mạc, nhưng cũng có bầu trời sao xinh đẹp, vì thế y đi tìm Lương Thú, chủ động mời: “Nếu sau này Vương gia còn bị mất ngủ, có thể tới tìm ta cùng đi ngắm sao.”

Lương Thú cao quý đáp: “Được.”

Đêm hôm đó lập tức mất ngủ.

Liễu Huyền An bị lôi ra khỏi chăn cũng không tức giận, dù sao ngày hay đêm y đều có thể ngủ, chỉ là hơi buồn bực trong lòng. Mấy hôm trước thuốc an thần có tác dụng lắm mà, vì sao hôm nay bỗng dưng không công hiệu nữa.

Lương Thú đặt người lên lưng Huyền Giao, chạy tới một cánh đồng bao la bát ngát.

Ngắm sao.

Chương 43: Thế này còn không mau về Vương thành chuẩn bị hỉ sự?

Ánh sao đêm nay khá thừa thớt, cũng may trăng cực kỳ sáng tựa như một ngọn đèn lớn treo giữa trời cao, làm cảnh vật xung quanh được dát lên một tầng trắng bạc rất lãng mạn.

Huyền Giao chậm chạp gặm cỏ bên cạnh, Liễu Huyền An tìm một tảng đá bằng phẳng, ngồi xuống cùng Lương Thú. Y vốn có bản lĩnh ngồi ngẩn người ngắm trăng cả đêm, chỉ suy nghĩ không nói tiếng nào cũng được, nhưng Kiều Vương điện hạ thì không được, sắc tâm xuân tình nhộn nhạo trong lòng vốn đã cháy như lửa, giờ phút này lại bị nhuộm đẫm ánh trăng và bóng đêm càng bành trướng đến vô biên, đừng nói suy nghĩ, ngay cả ngồi cũng không ngồi yên nổi.

Mà trong thời khắc ngồi không vững này, Liễu Huyền An còn cố tình chủ động cầm tay hắn. Tim Lương Thú như ngừng đập, xúc cảm lạnh lạnh mềm mại trong mộng chòng lênh hiện thực, gần như không kịp suy nghĩ đã lật tay, muốn nắm gọn ngón tay tinh tế trắng trẻo của đối phương vào lòng bàn tay mình.

“.....” Liễu Huyền An khó hiểu, “Ta định xem thử mạch cho Vương gia.”

Nhu tình mật ý chưa kịp thổ lộ nửa phần đã bị chọc cho xì hơi, Lương Thú buông tay, mặt không biểu cảm: “Không cho thử.”

Liễu Huyền An “À” một tiếng, không đòi hỏi nữa, tiếp tục ngắm trăng phần mình, cũng không buồn để ý đến hắn.

Một lát sau, Lương Thú đưa tay qua.

Liễu Huyền An mím môi, đầu ngón tay ấn lên mạch đối phương, thử một lát mới nói: “Không có vấn đề gì lớn, chỉ là quá mệt mỏi, cần nghỉ ngơi nhiều.”

Lương Thú hỏi: “Vậy vì sao nửa đêm người còn theo ta ra ngoài đi dạo?”

Liễu Huyền An co tay vào trong áo: “Nếu thuốc an thần không có tác dụng, vậy cứ không ngại làm vài việc mình thích. Nằm trên giường sầu lo ngược lại mới vô ích, điều chỉnh tốt tâm tình, giấc ngủ tự nhiên sẽ đi vào quỹ đạo.”

Lương Thú dờn mắt hướng về phía núi xa: “Thành thân có thể trị mất ngủ không?”

Liễu Huyền An chém đinh chặt sắt: “Không thể.”

“Trong sách viết thế à?”

“Ta tự thấy thế.”

Nói đâu xa, ở Bạch Hạc Sơn Trang có một ví dụ sống sờ sờ. Từ ngày cứu cứu y thành thân, bệnh lớn bệnh nhỏ không hết bệnh nào, mỗi ngày còn cãi nhau với cứu mẫu đến đỏ gay mặt mũi, đau từ đỉnh đầu xuống tận ngón chân, thuốc an thần uống hết mấy vại. Có thể thấy thành thân không trị được bất cứ chứng bệnh gì, ngược lại còn có khả năng khiến bệnh nặng thêm.

Liễu Huyền An nói: “Hơn nữa chuyện tình yêu trước nay chỉ khiến người thêm trần trọc, nào có bao giờ đỡ người yên giấc.”

Lương Thú đè tay sau cổ y: “Nói đạo lý quá nhỉ, người đã ‘yêu’ bao giờ đâu.”

Liễu Huyền An bị xoa niết đến thoải mái, vừa nhột vừa thoải mái: “Trong sách toàn viết như thế.”

Lương Thú phóng nhẹ tay hơn: “Trong sách viết như thế nào, kể ta nghe một chút.”

Liễu Huyền An nhớ lại mấy thiên truyện cổ và thơ ca từng đọc, hầu như không có cái nào mà không trăm mối khổ tâm, yêu hận kéo dài, chưa nói nước mắt đã giàn giụa, nhớ lại chỉ thêm nhíu mày, y không muốn kể tỉ mỉ, liền trả lời qua loa: “Dù sao cũng rất phiền.”

Lương Thú hỏi: “Cho nên người không định yêu ai, chuyện thành thân thì qua quýt ‘với ai cũng được’?”

Liễu Huyền An trả lời, gằn như thế.

Lương Thú bắt mẫn gõ đầu y.

Liễu Huyền An nghiêng người né tránh: “Vương gia thì sao?”

Lương Thú đáp: “Ai cũng được.”

“Công chúa Phi quốc?”

“Không được.”

“Công chúa các nước khác?”

“Cũng không được.”

Liễu Huyền An nghĩ, thế này làm sao gọi là ‘ai cũng được’, rõ ràng là rất nhiều yêu cầu.

Lương Thú tiếp tục ấn cổ cho y: “Mấy lão già râu bạc kia còn trở ra nữa không?”

“Không có, gần đây bận rộn, không rảnh lo lắng bọn họ.” Liễu Huyền An xê dịch một chút, “Chỉ có buổi tối trước khi đi ngủ mới thi thoảng nghĩ đến.”

Nhưng bởi vì có Kiều Vương điện hạ luôn rút kiếm canh giữ ở nơi đó, cho nên ba ngàn thế giới thật sự yên bình, bản thân mới được chuyên tâm thông thả sửa sang lại suy nghĩ. Gặp được vấn đề nghĩ mãi không xong cũng sẽ không quá để tâm, bởi vì Lương Thú luôn xuất hiện đúng lúc, sau đó hung hăng xụ mặt, mắt kiên nhẫn nói: “Nghĩ không ra thì đừng nghĩ nữa.”

Vì thế Liễu nhị công tử thật sự không nghĩ, để cho hắn tùy ý kéo ống tay áo mình đi xem cây cỏ, đi ngấm cung điện, cưỡi bạch hạc, bay lượn tự do quanh mỗi thế giới một vòng.

Ánh trăng đêm nay rất đẹp, cho nên y lựa chọn một phần giấc mộng kể cho Lương Thú ngoài hiện thực nghe, toàn là những chuyện quang minh chính đại có mặc quần áo. Hai người đồng du trong đại đạo, hoặc là uống rượu, uống say liền dựa vào nhau ngủ dưới gốc cây đào, vừa tùy ý vừa lãng mạn.

Lương Thú gật đầu: “Được, chờ đánh trận xong, ta sẽ đưa ngươi đi đồng du uống rượu, say sưa lại nằm dưới gốc đào, làm qua một lượt những chuyện xuất hiện trong mơ.” Về phần dạy dỗ mấy lão già râu bạc, trong triều có sẵn một đám rồi, không hề khó tìm.

Liễu Huyền An lại nghĩ, không thể làm “toàn bộ” được đâu, bởi vì trong mộng ngoài trừ hiền sĩ dưới tán hoa đào, còn có đầm nước nóng dưới chân thác nước. Thật ra y rất hoan nghênh Kiều Vương điện hạ vào những lúc mỗi một có thể ghé vào ba ngàn thế giới tắm gội thư giãn, nhưng thật lòng không muốn mơ thấy quá nhiều chi tiết, cho nên mỗi lần bừng tỉnh đều sầu khổ một phen, không hiểu vì sao bản thân ngày càng cuồng dã thất thố như thế. Để giải quyết vấn đề này, Liễu nhị công tử đành nhân lúc mình còn tỉnh táo mà liêu mạng tưởng tượng, suối nước nóng phải phủ sương mờ mịn, xung quanh phải dựng một vòng bình phong, phải xây thêm bức tường thông thiên, thậm chí còn vẽ ra rất nhiều tranh Kiều Vương điện hạ mặc áo tắm dài để xem trước khi đi ngủ. Nhưng vẫn vô dụng, một khi đại mộng đánh úp, chỗ nào cần nhìn vẫn bị nhìn thấy rất rõ ràng.

Cực kỳ phiền não.

Lương Thú cảm thấy bộ dáng y khoanh tay thở dài thoát nhìn càng giống con mèo mặt ủ mày chau trong Ngự Hoa Viên, bèn duỗi tay ra vuốt.

Liễu Huyền An không né tránh, ngược lại bị vuốt đến buồn ngủ, vì thế đánh cái ngáp.

Lương Thú gọi Huyền Giao, chờ y về doanh trại.

Cao Lâm vẫn chưa ngủ, nghe được tin tức liền xông vào lều chủ soái hỏi han: “Thế nào rồi?”

Lương Thú ngồi bên mép giường: “Để người làm phó tướng đúng là nhân tài không được trọng dụng.”

Cao Lâm vội vàng khiêm tốn, không có không có, chính ta cũng không ngờ mình có thiên phú trong lĩnh vực mai mối như thế. Hắn kéo một cái đệm ra, ngồi xếp bằng xuống: “Liễu nhị công tử nói thế nào?”

Lương Thú đáp: “Y nói mình lười thành thân, cũng không có tình cảm với ai hết.”

Tươi cười trên mặt Cao Lâm chớp mắt cứng lại, sau đó muốn đứng lên bỏ chạy, nhưng hắn chạy không được, chỉ có thể kêu khổ: “Sao lại thế, ta đã hỏi A Ninh rồi, trước hay Liễu nhị công tử chưa từng quan tâm đến sở thích của người khác, thậm chí đến Liễu trang chủ yêu ghét thứ gì cũng không rõ ràng lắm, hơn nữa cũng chưa từng chuẩn bị đồ ngọt cho bệnh nhân nào.”

Trên đường hành quân, số lượng rẽ ngọt và sơn tra rất có hạn, cho nên đến cả đám tiểu binh mười ba mười bốn tuổi cũng hoàn toàn không lấy được của Liễu thần y một viên mứt, nhiều lắm chỉ được khuyến mãi một mớ đạo lý triết học tù mù kiểu “Người cảm thấy

thuốc trước mặt mình ngọt thì nó sẽ thật sự ngọt”, vừa buồn tẻ vừa buồn ngủ, khổ sở tăng gấp bội.

Cao Lâm nói: “Mà thuốc của Vương gia thì dễ uống đến độ gần như trở thành canh bổ cống phẩm, chẳng lẽ cái này còn chưa tính là cố ý quan tâm sao? A Ninh nói Liễu nhị công tử vì muốn vị thuốc đắng giảm đi một chút, dược liệu loại nào cho theo tuần tự ra sao đều tự mình hỏi tỉ mỉ. Đổi lại là ta, quan tâm một người đến trình độ này chỉ có thể là cha đẻ, hoặc là người ta yêu đến muốn sống muốn chết, không phải người đó nhất định không cưới.”

Lương Thú cảm thấy kể từ ngày quen biết Cao Lâm, đây là lần đầu tiên thấy hắn nói được nhiều tiếng người như thế.

Nếu phải nói thật, bản thân hắn cũng không cảm thấy ý tưởng “không yêu không cưới” của Liễu Huyền An sẽ duy trì đến thiên hoang địa lão. Người ta là tiên nữ cô độc đã bốn vạn tám ngàn năm, muốn cho y tỉnh táo lại nếm mùi yêu đương phàm trần, vẫn phải tốn nhiều tâm tư hơn nữa.

Vì thế hắn đại phát thiện tâm không tiếp tục tự hành hạ chính mình, phất tay tống cổ Cao Lâm ra ngoài, còn mình thì an tâm leo lên giường ngủ.

Liễu Huyền An lại không ngủ, A Ninh đã ngủ được một giấc, không quá mệt, liền hỏi y: “Công tử đang nghĩ gì thế?”

“Không có gì.” Liễu Huyền An ghé vào chăn, hơi nhắc người lên một chút, “Gần đây ta luôn nằm mơ thấy Vương gia.”

A Ninh cảm thấy chuyện này bình thường thôi, bởi vì ngày thấy gì đêm mộng cái đó, mà Vương gia thì ngày nào cũng gặp.

Liễu Huyền An duỗi tay kéo lỗ tai cậu đến sát mép giường, hạ giọng: “Ta mơ thấy Vương gia đang tắm.”

A Ninh vẫn chưa cảm thấy chuyện này kỳ cục, nhiều lắm là buồn bực, hình như lúc mới đầu công tử đã mơ thấy Vương gia tắm rồi, quen biết lâu như vậy, đến tận bây giờ Vương gia vẫn chưa ra khỏi ao à.

Liễu Huyền An lấy ngón tay vẽ lên không khí: “Đứng trước mặt ta, không mặc quần áo.”

Lần này A Ninh hít một hơi: “Đáng sợ quá!”

Liễu Huyền An ngồi dậy: “Ấy da, kỳ thật cũng không quá đáng sợ, chỉ là... ta không muốn mơ thấy cảnh đó, nhưng uống canh an thần rồi vẫn vô dụng.”

“Nhưng vì sao người lại mơ thấy cảnh này?” A Ninh cũng bò lên giường ngồi, “Người ta hay nói ngày tư đêm mộng, nhưng công tử lại chưa từng nghĩ đến hình ảnh Vương gia không mặc quần áo mà, như thế quá kỳ quặc rồi.”

Liễu Huyền An trả lời rất trong sạch: “Ừ, ta không có.”

A Ninh vỗ vỗ gối đầu: “Công tử nằm xuống đi, để ta kể chuyện xưa cho công tử nghe, nghe rồi ngủ có lẽ sẽ không mơ thấy Vương gia nữa.”

Liễu Huyền An nghe lời nằm xuống. A Ninh lấy thuốc cao an thần ra giúp y xoa ấn thái dương, lại chọn một câu chuyện tương đối thời miên do mấy tên thư sinh hủ lậu viết ra về hồ tiên báo ân.

Báo ân của hồ tiên chỉ đơn giản là gặp gỡ thành thân sinh con, Liễu Huyền An đánh cái ngáp, chìm vào giấc ngủ rất nhanh, giọng A Ninh cũng kéo dài len lỏi vào mộng. Đám cưới của thư sinh và hồ tiên kèn trống vang trời, toàn thôn đều chạy ra vây xem, lựa đồ đèn lồng treo đầy cửa, bản thân y lại không xem nào nhiệt mà chạy đến bên thác nước, đúng lúc bắt gặp Kiều Vương điện hạ từ trong suối trèo ra, trên tay cầm ba thước lựa đồ vô cùng chói mắt.

Mà non xanh nước biếc bốn phía cũng sớm biến thành hỉ đường giăng đèn kết hoa, Liễu Huyền An mơ màng nghĩ, chẳng lẽ Vương gia sắp thành thân?

Y quay đầu nhìn chung quanh xem đội đưa dâu đang ở nơi nào, đột nhiên sương trắng bao phủ, tiếng kèn trống bên tai càng thêm rung trời. Liễu Huyền An bị ồn đến không chịu nổi, dứt khoát cưới Huyền Giao bỏ chạy, chạy mãi chạy mãi, đột nhiên sau lưng y nhiều thêm một người.

Y bừng tỉnh khỏi giấc mộng, toàn thân đổ mồ hôi lạnh, tim đập cực nhanh.

A Ninh chưa trở về giường ngủ, bị y làm cho giật mình hoảng sợ: “Công tử lại mơ thấy Vương gia?”

Liễu Huyền An nhìn cậu một lát, kéo chăn trùm kín đầu rì rầm: “Sau này đừng kể chuyện nữa.”

Không kể chuyện thì nhiều lắm là không mặc áo đứng bên bờ, kể xong thì biến thành dán lên người nhau cưới ngựa nửa ngày. Liễu Huyền An lặng lẽ thờ dài, bối rối vui mặt thật sâu xuống gối, cảm thấy vạn phần có lỗi với Kiều Vương điện hạ.

Cả đêm không nghỉ ngơi tốt, ngày hôm sau đi đường cũng không vững chân, Lương Thú đánh ngựa qua hỏi: “Ta mang người cưới ngựa nhé?”

Liễu Huyền An vốn còn ỉu xiu uể oải, nghe câu kia xong lập tức giật mình: “Không cần.”

“Không cần?” Lương Thú nghi hoặc, “Sao thế, không lười biếng nữa à?”

Liễu Huyền An tùy tiện chỉ: “Ta vào trong xe ngựa.”

Lương Thú trơ mắt nhìn y chạy trốn nhanh như sóc chui vào xe lương thảo, giữa đường suýt nữa còn té ngã, vì thế xách Cao Lâm lại gần.

Cao Lâm lại đi hỏi A Ninh.

A Ninh đang bận sắp xếp mấy bức tranh công tử nhà mình vẽ, toàn bộ đều vẽ Kiều Vương diện hạ mặc áo tắm dài. Đột nhiên người từ đâu xông tới làm cậu hoảng sợ, vội vàng lấy tay che tranh: “Cao phó tướng.”

Cao Lâm liếc nhìn vật dưới tay cậu: “Cái gì thế?”

“Không có gì.” A Ninh lui về sau hai bước, “Là tranh phong cảnh công tử nhà ta vẽ, nói không cho người khác xem, ta định mang đốt.”

Cao Lâm gật đầu: “Hóa ra là phong cảnh.”

Lại tùy tiện hỏi thêm hai câu liền xoay người rời khỏi lều, lúc này đại quân bên ngoài đã xuất phát, lều trại cũng chuẩn bị nhổ bỏ. A Ninh vội vàng thả đồng tranh vào lửa, túm hành lý đuổi theo.

Chân trước cậu vừa đi, chân sau Cao Lưng đã cầm xấp giấy còn dính tàn lửa chạy đi tìm Vương gia nhà mình hiến vật quý.

Lương Thú hỏi: “Cái gì đây?”

Cao Lâm đáp: “Ta nào dám xem trước.”

Lương Thú lật một tờ lên, Cao phó tướng cũng lớn mật đuổi cổ dí sát vào hóng hớt, sau khi nhìn rõ thì vô cùng khiếp sợ: “Đây không phải là Vương gia sao?”

Vẽ rất cẩn thận tinh tế, nhưng đã bị lửa cháy sém lung tung lem luốc. Vốn Cao Lâm tưởng mình chỉ trộm về mấy bức tranh sơn thủy cho Vương gia ngắm đỡ chữa bệnh tương tư, vạn phần không ngờ được

đã nhật hãn một sọt vàng. Thế này mà nói lười thành thân, còn không mau chóng trở về vương thành chuẩn bị hỉ sự cho rồi?

Chương 44: Liễu Huyền An nghĩ, vì ta không có tâm trạng

Từ ngày sinh ra Kiều Vương điện hạ đã chứng kiến đủ việc đời lớn nhỏ, sớm luyện ra một trái tim chai sạn, cho dù đối mặt với nguy cơ trùng trùng vẫn có thể gợn sóng bất kinh. Nhưng lúc này tâm hắn lại bị mấy bức tranh quấy nhiễu không ngừng gợn sóng, cộng thêm Cao Lâm không biết ăn trúng thuốc gì còn thêm thắt một câu, A Ninh chính miệng nói đây là tranh phong cảnh do Liễu nhị công tử vẽ.

Thứ gọi là phong cảnh này nên được tinh thể thường thức đánh giá, có thể khiến người ta thần thanh khí sảng, tô đẹp tâm hồn, đánh vào tâm can. Nhờ mấy bức “phong cảnh” này mà Cao Lâm cảm thấy trở về Vương thành vẫn tính quá chậm, nếu đổi lại thân phận Vương gia nhà mình thành hiệp khách giang hồ, không bị lễ nghi hoàng gia phiền phức trói buộc, quả thực ngày mai dẫn nhau đi báỉ thiên địa luôn cũng được.

Hắn thò đầu qua muốn xem tiếp, Lương Thú đã bình tĩnh gấp tranh lại. Nhưng gấp lại cũng vô ích, cặp mắt ưng nhạy bén dễ dàng phát hiện sỏi hoang trong đại mạc của Cao phó tướng đã bắt được một hình ảnh khó lường khác, vạn phần khiếp sợ nhủ thầm, ta vừa nhìn thấy gì vậy, đó chẳng phải là Vương gia chỉ mặc có một nửa quần áo sao?

Liễu nhị công tử thế mà cũng kìm lòng không đặng!

Lương Thú hỏi: “Biểu cảm kia là sao?”

Cao Lâm hơi điều chỉnh lại vị trí ngũ quan trên mặt mình, lại nhắc nhở Vương gia, chính người cũng có giữ được bình tĩnh đâu, còn

cười nữa người ta lại tưởng trúng tà.

Lúc này Lương Thú lười so đo với hấn, ngón tay thon dài ấn lên chõng giấy tuyên, xúc cảm vẫn còn chút độ ấm ủ nóng vào tận trong lòng. Sự nghiệp mai mối của Cao Lâm đại thành công, trong đầu đã phác họa ra kịch bản tương lai thiên hạ thái bình sẽ về quê mở dịch vụ nối tơ hồng chuyên nghiệp, trải qua ngày tháng nhàn nhã, khoe miệng vừa kéo — — Nhưng không đợi khoe miệng hấn kéo lên thành đường cong, phía trước đã có quân tiên phong hộ tống trở về bẩm báo, nói thành Tam Thủy đang ngày đêm hô hào thao luyện, đèn đuốc hừng hực sáng đêm, hình như bá tánh toàn thành đều đã gia nhập phản quân.

Cao Lâm âm thầm thở hắt một tiếng, chuyện vui khó khăn lắm mới tích góp được giờ phút này bị quét sạch cả rồi. Lương Thú đưa xấp tranh cho Cao Lâm rồi tự mình nhận quân báo. Quan tiên phong lén nhìn biểu cảm trong ánh mắt Vương gia, lại bạo gan nói: “Bốn phía thành Tam Thủy nổi lên lời đồn, cư dân trong thành đều bị mê hoặc, cảm thấy dù sao cũng là chết, chi bằng...”

Hấn không dám nói tiếp, Cao Lâm lại hiểu rõ ràng, lời đồn thổi bốn phía đơn giản là xuyên tạc thảm án thành Thanh Dương, đổi thời gian tàn sát dân trong thành về sau khi thành bị công phá, đổi tên hung thủ giết người từ phản quân thành Diễm quân. Bá tánh thành Tam Thủy nghe đến chuyện giữ không được thành sẽ chết hết, ai lại không vội vàng cầm gươm cầm đao lên liều mạng chống trả.

Hấn nói: “Được rồi, lần tới cẩn thận chút, xem cái bộ dạng hoảng hốt của người đi.”

“...Vâng.” Quan tiên phong hơi buồn bực, vì sao nhìn Cao phó tướng hoàn toàn không có vẻ gì là tức giận? Có điều cũng không có can đảm ngẩng đầu nhìn kỹ, liền vội vàng lui xuống.

Liễu Huyền An nằm trong xe lương thảo ngủ, đột nhiên bị xóc nảy đến tỉnh, y thò đầu ra ngoài ú ớ hỏi: “Lý thúc?”

Xa phu ngỡ ngàng ngừng giải thích: “Xin lỗi Liễu nhị công tử, Vương gia có lệnh phải tăng tốc độ đi đường lên gấp đôi cho nên không thể lái chậm, người lấy thêm ít cỏ khô mà lót, đừng để đụng đầu.”

Vì sao phải gia tăng tốc độ? Liễu Huyền An chui ra khỏi xe lương thảo, cưỡi ngựa đi tìm A Ninh. Đúng lúc A Ninh vừa xử lý xong vết thương quan tiên phong chạy nhanh té ngã, nghe hẳn kể về tình huống phát sinh trong thành Tam Thủy.

“Hình như ở nơi đó, phụ nữ và trẻ em cũng gia nhập phản quân.” A Ninh nói, “Cửa thành đốt dầu hỏa hừng hực, ai nấy hận ý ngập trời.”

“Đặt mình vào hoàn cảnh người khác, nếu người đang sống yên ổn đột nhiên lại gặp thiên tai, vất vả lắm mới trú chân được vào một tòa thành mà mình cho là an toàn, cuối cùng lại hay tin triều đình phái binh tới tàn sát, đúng là nên hận ý ngập trời.” Liễu Huyền An nói, “Bá tánh chỉ dễ dàng lung lạc, sợ hãi khi tính mạng bị uy hiếp chứ không thật sự muốn giết sạch quan binh.”

“Vậy bây giờ phải làm sao?” A Ninh hỏi.

Liễu Huyền An không biết, mỗi vị danh tướng trong sách sử có tính cách riêng, cũng có đấu pháp riêng. Y đành cưỡi ngựa đi hỏi Lương Thú, tình huống như bây giờ phải đánh thế nào.

Lương Thú đáp: “Đánh theo kế hoạch trước kia của chúng ta.”

Liễu Huyền An gật đầu: “Được.”

Lương Thú duỗi tay kéo y sang lưng ngựa mình: “Ta tưởng người tới khuyên giải ta, nói bá tánh trong thành vô tội, tốt nhất nên dụ dỗ chiêu hàng.”

“Bá tánh đúng là vô tội, nhưng hành quân tác chiến, tất cả mọi người phải nghe lệnh tướng quân.” Liễu Huyền An nói, “Ta cũng nghe theo tướng quân.”

Lương Thú hỏi: “Nếu tướng quân là một tên ngu ngốc hồ đồ, người cũng theo sao?”

Liễu Huyền An không để ý tới loại giả thiết này: “Vương gia đâu phải.”

Vấn đề này y có thể giải thích cả ngày từ nhân quả tuần hoàn đến thiên mệnh này kia, nhưng bây giờ quá lười nói. Y còn bận suy nghĩ đến cuộc chiến sắp tới, dựa theo kế hoạch trước kia chính là công phá thành trực diện. Thành Tam Thủy không giống thành Thanh Dương, địa thế trống trải, bốn phương thông suốt, là ưu thế trong cảnh thái bình, nhưng đến lúc đánh giặc lại gặp nhiều bất lợi, bởi vì không có một nơi hiểm yếu nào để làm lá chắn.

Diễm quân có thể đánh thẳng một đường vào thành Tam Thủy, tuy rằng số lượng phản quân bên trong lớn, nhưng lưu dân không phải đối thủ của quân đội chính quy, càng không cần so sánh thủ lĩnh hai bên. Một kẻ nửa đường đi làm tặc, người kia lại là tướng quân suất lĩnh mấy chục vạn quân Đại Diễm.

Liễu Huyền An thở dài một tiếng.

Lương Thú nói: “Trước trận chiến ta sẽ dặn dò kỹ lưỡng, tận lực tránh thương vong.”

“Tránh thương vong thì phải thủ hạ lưu tình, thủ hạ lưu tình sẽ tự mình hại mình.” Liễu Huyền An quay đầu, “Vương gia thương lính như con, sẽ ra loại mệnh lệnh này?”

Lương Thú cười: “Người cũng hiểu ta thật. Có điều giữa giáp mặt lưu dân gặp nạn và với quân địch chính thống, chỉ cần đầu óc bình thường sẽ có thái độ khác xa nhau, người cũng đừng quá lo lắng.”

Liễu Huyền An bấu ngón tay lên yên ngựa, suy nghĩ một lúc lại hỏi: “Tin tức là do Vương gia phái người thả ra đúng không?”

Lương Thú siết cương ngựa để Huyền Giao đi chậm hơn một chút: “Cái gì?”

“Tin tức tàn sát dân chúng trong thành là Vương gia cố ý sai người thả ra chứ gì? Nếu không sẽ không có khả năng lan truyền nhanh như vậy.” Liễu Huyền An lập lại, “Bá tánh thành Thanh Dương bị tàn sát là vì họ không chịu gia nhập phản quân, chỉ muốn trốn một chỗ chờ chiến tranh qua đi nên không có chút giá trị nào với phản quân, chỉ có thể trở thành cá nằm trên thớt. Nếu cư dân thành Tam Thủy vì sợ hãi mà tự phát cầm vũ khí gia nhập phản quân, trở thành trợ lực cho Hoàng Vọng Hương, ít nhất bọn họ sẽ không bị quân Hoàng Vọng Hương tàn sát.”

“Bá tánh thành Thanh Dương tay không tấc sắt, cư dân thành Tam Thủy ít nhất nên có một cây đao trong tay để tự vệ, ta không thể đi phát, đành để Hoàng Vọng Hương phát thay.” Lương Thú nói, “Tuy sẽ rước cho bản thân chút phiền toái, nhưng đây là cách giải quyết nhanh nhất trước mắt. Trận chiến thành Tam Thủy cần tốc chiến tốc thắng, kéo dài càng lâu, càng có nhiều người đến cậy nhờ tòa thành thứ ba bị phản quân chiếm cứ. Nếu nhất thời do dự sẽ mang đến thương vong lớn hơn.” Hắn giúp Liễu Huyền An sửa sang lại mái tóc bị gió thổi loạn, “Đừng suy nghĩ những chuyện máu me đó nữa, vào đại đạo tìm vài lão già thuận mắt chơi cờ nghe đàn đi, được không?”

Liễu Huyền An nghĩ, không được, vì bây giờ ta không có tâm trạng.

Lương Thú nghiêng đầu nhìn y.

Liễu Huyền An hơi xoay mặt về hướng khác.

Lương Thú tiếp tục nhìn theo.

Liễu Huyền An tiếp tục xoay mặt.

Vì thế Cao phó tướng ở đằng xa phải chứng kiến cảnh Vương gia nhà mình tán tỉnh công tử nhà người ta trắng trợn ngay trước mũi vạn quân.

Ưu sầu thở dài một tiếng.

Tuy Kiêu vương phủ chúng ta trước nay không có thể thống gì, nhưng thế này cũng quá đáng lắm rồi.

Ít nhất nên làm bộ làm tịch một chút đi chứ.

Giờ nghỉ đêm đó, A Ninh vừa châm cứu vừa hỏi: “Vì sao công tử cũng bị đau đầu?”

Liễu Huyền An ngồi thẳng dưới gốc cây cảm râm, vì sao ta không thể đau đầu, không chỉ đau, còn đau rất dữ dội.

A Ninh nhét một cái đệm sau thắt lưng y: “Chờ chiến sự kết thúc, bá tánh thành Tam Thủy sẽ biết thủ phạm tàn sát thành Thanh Dương không phải là Vương gia, tất cả là hiểu lầm.”

“Nhưng cũng phải đợi đến tận sau chiến sự.” Liễu Huyền An chống cằm không để cổ quá cứng đờ, “Trước cuộc chiến, trong cuộc chiến, bá tánh sẽ thật sự xem Diễm quân là kẻ địch.”

“Nhưng cũng không có cách nào.” A Ninh dịch chuyển kim châm, “Nếu bá tánh tay không tấc sắt, chỉ tiêu hao gạo thóc, lại không chịu đối kháng Diễm quân, vậy ở trong mắt Hoàng Vọng Hương, bị tàn sát là giá trị duy nhất của bọn họ. Gia nhập phản quân ngược lại càng an toàn hơn, Vương gia cũng là tránh nặng tìm nhẹ.”

Liễu Huyền An suy nghĩ một hồi, hạ quyết tâm: “Hay là người cùng ta xâm nhập vào thành Tam Thủy đi.”

A Ninh không nghĩ ngợi đã hô: “Được ạ.” Không cần hỏi lý do.

Liễu Huyền An lập tức đứng lên đi tìm Lương Thú.

“Công tử công tử!” A Ninh sốt ruột chạy theo sau, “Châm trên đầu người còn chưa rút ra kìa!”

Liễu Huyền An tự rút châm từ đỉnh đầu xuống, vội vàng cắm vào đai lưng.

Đêm nay Lương Thú vất vả lắm mới được đi ngủ sớm, chưa kịp nhập mộng đã nghe tiếng thân binh bên ngoài hạ giọng: “Liễu nhị công tử, Vương gia đã nghỉ ngơi.”

Bốn chữ “Liễu nhị công tử” hiện giờ đối với Kiêu Vương điện hạ mà nói không khác gì mùi ấm trà đặc, nháy mắt tỉnh như sáo. Hắn khoác áo đi ra ngoài: “Có việc gì?”

“Không có, Vương gia nghỉ ngơi đi, ngày mai ta — — Này?”

Lương Thú xách y vào lều, rót một chén nước: “Nói.”

Ánh mắt Liễu Huyền An bất giác nhìn vào vạt áo đang mở rộng của hắn, cảm thấy không quá giống trong mộng, có điều ánh sáng không đủ nên không thấy quá rõ ràng, vì thế dứt khoát nheo mắt lại.

Lương Thú mời: “Hay để ta cời luôn cho ngươi xem?”

Liễu Huyền An tiếp thu: “Thế cũng được.”

Lương Thú kéo chặt vạt áo che lại hết những vết sẹo ngang dọc mới cũ không đồng nhất: “Thôi, hôm nay đóng cửa không tiếp khách, nói chuyện chính đi.”

Liễu Huyền An tự kéo ghế ngồi xuống: “Ta muốn cùng A Ninh đi vào thành Tam Thủy một chuyến.”

Cánh tay bưng chén nước của Lương Thú hơi dừng lại: “Lý do?”

“Đi xem thử tình huống bên trong.” Liễu Huyền An nói, “Thành Tam Thủy không ngừng nhận lưu dân bên ngoài, trà trộn vào đám đông hẳn là không khó.”

“Đúng là không khó, nhưng không đến mức cứ phải là người.” Lương Thú nói, “Lúc trước để lan truyền tin đồn, ta đã phái người

vào thành, bọn họ sẽ định kỳ gửi tin tức.”

“Nhưng bọn họ chỉ có thể tung tin đồn, không thể thuyết phục dân chúng.” Liễu Huyền An giải thích, “Ta muốn đi thử xem, dù chỉ đã động được mười người, hai mươi người, vẫn có chút ích lợi cho Diêm quân.”

“Đừng nói mười người, hai mươi người, cho dù là một hai trăm người, ta cũng sẽ không để người mạo hiểm vào thành.” Lương Thú đặt lại chén nước lên bàn, “Đừng suy nghĩ chuyện này nữa, uống xong nước thì trở về ngủ đi.”

Liễu Huyền An tranh thủ: “Nhưng ta đã viết ra một kế hoạch rất dài rồi.”

Lương Thú hỏi: “Dài bao nhiêu?”

Liễu Huyền An khoa tay múa chân từ đầu này đến đầu kia, khoảng trên dưới một trượng.

Đối với một kế hoạch mà nói, đúng là rất dài.

Chương 45: Liễu nhị công tử lần đầu mất ngủ

Kỳ thật Liễu Huyền An không rõ tình hình trong thành Tam Thủy, nhưng lại biết rõ những khả năng có thể xảy ra trong thành, lại cẩn thận liệt ra phương pháp xử lý đối với từng tình huống cụ thể, cho nên toàn bộ kế hoạch mới dài như vậy. Nhưng chính vì kế hoạch quá dài không có cách nào nói cho xong, chỉ có thể khoa tay múa chân thể hiện độ dài, muốn dùng hiệu quả thị giác làm Kiêu Vương điện hạ tin phục.

Kết quả đương nhiên không có tác dụng gì.

Lương Thú quả quyết: “Không được đi.”

“Nhưng làm vậy có thể hạ thấp khả năng thương vong, đối với Diêm quân mặt nào cũng có lợi.” Liễu Huyền An nói, “Hơn nữa dù ta và A Ninh vào thành không thuyết phục nổi ai đi chẳng nữa, ít nhất cũng tiết kiệm lương thực mấy ngày cho Vương gia.” Thế nên nói kiểu gì vẫn là một chuyến đi có lời.

Lương Thú không dự đoán được kế hoạch còn có thể thiết lập từ góc độ này. Đương nhiên hẳn biết, Lữ Tượng tham ô dẫn đến lương thực trong quân khuyết thiếu nghiêm trọng, đây cũng là một trong những lý do cản trở chiến tốc thắng đánh thành Tam Thủy. Nhưng chỉ vì thiếu mấy bát cơm mà phải chạy vào tận địch doanh ăn chực, lý do này cũng quá mức ly kỳ.

Hắn hỏi: “Ngươi có biết lưu dân trông như thế nào không?”

Liễu Huyền An đáp: “Biết, đầu bù tóc rối, cả ngày phải đi giành ăn, vừa hôi vừa bẩn thỉu. Nhưng Vương gia có thể phái thêm vài người

đi theo ta, như vậy có thể tạo ra chút tác dụng kinh sợ, còn không dễ dàng bị người ta khinh nhục.”

“Nếu có người hỏi thân phận của ngươi thì tính sao?”

“Thì nói ta là người thôn Nhã Nhạc, vốn muốn đến thành Thanh Dương cậy nhờ thân thích.” Liễu Huyền An nói, “Tuy thôn Nhã Nhạc cũng bị lũ lụt ảnh hưởng nhưng lại cách thành Vạn Hòa rất gần, quan địa phương đã sớm di dời người trong thôn đi hết, không có ai lưu lạc bên ngoài, cho nên sẽ không ai vạch trần ta.”

“Một thôn dân dẫn theo A Ninh còn có thể nói là đệ đệ, các hộ vệ thì sao?”

“Thôn Nhã Nhạc vốn có rất nhiều đại phu, nơi đó là thôn của các y giả.” Liễu Huyền An nói, “Ta giả trang thành đại phu gia cảnh giàu có, dẫn theo đệ đệ và người hầu sẽ không có vẻ quá bất thường, Vương gia cũng đừng phái nhiều người quá.” Y tính toán, “Ba người là được.”

Lương Thú dờ khóc dờ cười: “Ta còn chưa có đáp ứng, ngươi đã sắp xếp xong nhân số cả rồi.”

“Nhưng sau khi Vương gia cân nhắc lợi hại, nhất định sẽ đáp ứng ta.” Liễu Huyền An nói đến khô cổ, không chờ y tìm nước, Lương Thú đã đưa cái chén qua, “Hành quân gấp gáp, chỉ có một chiếc.”

“Không sao.” Liễu Huyền An nói, “Hiền giả say sưa dưới rừng trúc sẽ không phân biệt chén của ai với ai, ta thường xuyên uống chung chén với bọn họ.” Y cúi đầu uống nước, cần cổ trơn nhẵn tuyệt đẹp như bạch hạc.

Lương Thú thân là thống soái, đương nhiên biết vào thời điểm chiến sự này, nếu có người trà trộn được vào thành Tam Thủy bày trò xúi giục chỉ có lợi vô hại, hơn nữa Liễu Huyền An thật sự có năng lực làm được hết thảy.

Nhưng biết là một chuyện, phải tự tay nhét y vào giữa bầy lưu dân, vào thành Tam Thủy lại là một chuyện khác. Lương Thú nhìn Liễu Huyền An, chờ cho y uống hết nước mới hỏi: “Còn biện pháp nào tốt hơn không?”

Liễu Huyền An lắc đầu: “Không có.”

Lương Thú đọc qua bao nhiêu binh pháp cũng biết là không có, đây đã là cách công phá địch tốt nhất bọn họ có thể nghĩ đến, nhưng vẫn bất mãn nhíu mày như cũ: “Người sống bốn vạn tám ngàn năm tuổi, vì sao đến một biện pháp tốt hơn cũng không nghĩ ra được?”

Liễu Huyền An cảm thấy người này thật biết cách vô cớ gây sự, nhưng vẫn dùng thái độ ôn hòa mà có lệ hấn, ừm, đúng rồi đấy.

Lương Thú vừa tức vừa buồn cười, duỗi tay vẫy: “Lại đây.”

Liễu Huyền An buông chén nước đi qua. Hai tay Lương Thú thuận thế nắm eo y, muốn tranh thủ thời khắc ánh nến lung lay, nhân tâm cũng lung lay này mà gần y thêm một chút, cũng càng thân thiết hơn một chút. Kết quả nhu tình nhận nhạo và lo lắng tràn đầy chưa kịp mở, ngón tay đã nhói lên một cái như bị mèo cắn: “Á!”

Liễu Huyền An vội vàng dịch tay hấn ra: “Có kim châm, ta chưa kịp cất vào túi.”

Lương Thú chìa tay: “Chảy máu rồi.”

Một giọt máu tròn tròn treo trên đầu ngón tay, chỉ to hơn vết muỗi cắn một chút, nhưng Liễu Huyền An vẫn rất phối hợp giúp hấn băng bó, dùng khăn tay của chính mình long trọng thắt một cái nút.

Lương Thú hỏi: “Có thể tự bảo vệ bản thân không?”

Liễu Huyền An gật đầu: “Ừm.”

Lương Thú thở dài: “Ta sẽ điều động ba tên cao thủ đi theo bảo hộ ngươi, một khi có nguy hiểm, không cần quản chuyện gì nữa, lập tức quay trở về.”

Liễu Huyền An đáp: “Được.”

Một lát sau lại dặn dò: “Lúc ta không có ở đây, Vương gia phải uống thuốc đúng giờ đấy.”

Thật ra y không quá muốn vào thành Tam Thủy, không phải là không thể chịu khổ, cũng không sợ hiểm nguy, mà trộn lẫn rất nhiều cảm xúc trong sách hay gọi là “không nữ”. Tóm lại vào thời khắc hiện tại, giữa hai người không có không khí nghiêm trọng của nhiệm vụ đơn độc phá vòng vây địch, nhưng lại có vài phần hờ hững yên liễu trường đình lộ, một tác xót xa mấy phần ly biệt. Liễu Huyền An thở hắt ra, tuy đối với y, trong ba ngàn thế giới cũng có một Kiêu Vương điện hạ, muốn gặp lúc nào cũng được, nhưng dù sao cũng không giống với người trước mắt.

Đêm đã rất khuya.

Thời điểm này không quá thích hợp để nói chuyện yêu đương, mặc dù rất muốn kéo tiên ngũ từ trên chín tầng mây về lại hồng trần, Lương Thú cũng muốn đứng dưới một quốc gia phồn hoa cẩm tú tiếp được y, mà không phải là một mảnh non sông đầy thương tích, đêm ngày ly biệt, cho nên đành nuốt ngược những lời muốn nói vào bụng.

A Ninh đang ngồi ngủ gật trong lều, nghe thấy tiếng động bên ngoài liền chạy đi xem, vừa vặn bắt gặp Vương gia đưa công tử nhà mình trở về.

“Nghỉ ngơi sớm đi.” Lương Thú nói, “Chờ ta sắp xếp người xong lập tức đưa các ngươi vào thành.”

Liễu Huyền An gật đầu, nhìn theo bóng Lương Thú đi khuất mới cùng A Ninh chui vào lều.

A Ninh hỏi: “Vương gia đáp ứng cho công tử đi thành Tam Thủy rồi?”

Liễu Huyền An đáp: “Đúng vậy.”

“Thế vì sao công tử lại không vui chút nào thế?”

“Bởi vì ta không quá muốn đi thành Tam Thủy, nhưng lại không thể không đi.” Liễu Huyền An nhận khăn lau mặt, “Hơn nữa ta không muốn rời khỏi Vương gia.”

A Ninh đánh giá: “Nửa câu sau của công tử nghe quái quái thế nào ấy.”

Liễu Huyền An lại không cảm thấy kỳ quái chỗ nào, y qua loa rửa mặt xong liền nằm vào ổ chăn cùng A Ninh tính toán ngày tháng. Nếu hết thảy đều tiến hành theo kế hoạch, dưới tình huống mọi việc thuận lợi, Diễm quân cũng phải mất ít nhất nửa tháng mới có thể công phá thành.

Nửa tháng, thật sự rất lâu.

A Ninh nghi hoặc: “Lâu lắm à? Trong sách sử viết, đánh nửa tháng xong một trận đã xem là rất nhanh chóng rất lợi hại. Hơn nữa trước đây công tử thường xuyên ngăn người, ngăn một lần hết nửa tháng, hoàn hồn trở về còn gật gù đắc ý nói chỉ mới trôi qua giây lát.”

Liễu Huyền An lại nói: “Không giống nhau.”

A Ninh dò hỏi đến cùng, là không giống chỗ nào?

Liễu Huyền An không giải thích được là khác biệt ở đâu, hình như chỗ khác duy nhất chính là nhiều thêm một Lương Thú. Y suy nghĩ một lát, lại nói với A Ninh: “Trên người Kiêu Vương điện hạ có rất nhiều vết thương.”

“Hành quân đánh giặc, tất cả mọi người đều bị thương.” A Ninh nói, “Có một lần Vương gia bị loan đao đâm trúng xương sườn, nghe nói

hôn mê suốt mười ngày, các quân y bó tay không có cách. Cao phó tướng sốt ruột đến phát điên, chỉ thiếu nước chạy vào sa mạc tìm đồng cốt về chiêu hồn.”

“Sao người biết nhiều chuyện thế?”

“Bởi vì gần đây công tử luôn cưỡi ngựa cùng Vương gia, ta không có chuyện gì làm, đành đi tìm người khác nói chuyện phiếm.”

Mọi người đều yêu thích A Ninh, thấy cậu thông minh cần mẫn lại có năng lực, dung mạo trắng trẻo đáng yêu, vì thế kể rất nhiều chuyện trên đường hành quân đánh giặc cho cậu nghe. Liễu Huyền An dặn dò: “Vậy người phải ghi nhớ hết, đừng quên, chớ sau này rảnh rỗi thuật lại những chuyện liên quan đến Vương gia cho ta.”

A Ninh hỏi: “Chỉ nghe chuyện của Vương gia thôi sao? Nhưng chuyện của những người còn lại cũng thú vị lắm.”

Liễu nhị công tử quyết đoán cự tuyệt: “Ta không muốn nghe những người khác.”

A Ninh ghen hờn, thôi thế thế thế cũng được.

Cậu tắt đèn đi, chui vào một góc lều khác, chìm vào giấc ngủ rất nhanh, không hề vì chuyện sắp vào thành Tam Thủy mà lo sợ căng thẳng, vẫn yên ổn ngủ thẳng đến sáng sớm ngày hôm sau. Bên ngoài lều vang lên tiếng lanh canh lộc cộc, cậu mở mắt, nhẹ nhàng xốc chăn lên, tính toán chuẩn bị đồ dùng rửa mặt lại đi đánh thức công tử.

Kết quả vừa bò dậy được một nửa đã nghe thấy một giọng yếu ớt truyền từ phía sau: “Tối hôm qua ta không ngủ được.”

A Ninh chưa chuẩn bị tinh thần, bị dọa suýt thì giật bắn: “Công tử!”

Liễu Huyền An bực chần, dùng giọng mũi “ừ” một cái.

Tim A Ninh nhảy kinh hoàng không kịp hoãn xuống, nhưng chưa hoãn cũng không ngăn được cảm giác khiếp sợ: “Mất ngủ?”

Liễu Huyền An chậm rãi gật đầu.

A Ninh trợn mắt xác nhận lại một lần nữa, công tử mà cũng có ngày mất ngủ, y là kẻ đi dạo bên hồ nước cũng lăn ra ngủ được đấy! Vì thế cậu cực kỳ lo lắng nhắc cổ tay y lên thử mạch nửa ngày, không phát hiện ra dị thường, lại kéo y ra khỏi lều kiểm tra một lượt từ trên xuống dưới. Cao Lâm trông thấy từ đằng xa, buồn bực hỏi Vương gia nhà mình: “Đang làm gì thế nhỉ?”

Lương Thú nghiêng đầu liếc: “Thì người tự mình đi hỏi đi?”

“Ta đi hỏi ngay.” Cao Lâm cất bước muốn đi, lại bị Lương Thú gọi giật: “Lăn ngay về.”

Cao Lâm ôm tay chép miệng, xem đi, ta biết hết, sau này càng phải tỉ mỉ.

Lương Thú không muốn nhiều lời vô nghĩa: “Đi gọi ba người Vương Phồn, Vương Quan và Chu Nghị đến đây.”

“Ba người bọn họ?” Cao Lâm thu vẻ trêu cợt, “Sao vậy, xảy ra chuyện gì rồi?”

“Không phải việc lớn, cũng không tính việc nhỏ.” Lương Thú nhìn về phía Liễu Huyền An, “Y muốn đi thành Tam Thủy.”

Cao Lâm hơi sửng sốt, sau đó mới lấy lại phản ứng, không tin được thốt lên: “Thế mà Vương gia chịu đồng ý? Đó không phải chỗ tốt lành gì, tuy huynh đệ họ Vương và Chu Nghị đều là cao thủ nhất đẳng, nhưng trong thành có mấy vạn phản quân và lưu dân, bọn họ còn hận Diễm quân thấu xương, nếu lỡ bất cẩn... Hay là vẫn thôi đi.”

“Người đi khuyên thử xem.” Lương Thú nói, “Khuyên được ta sẽ ghi công đầu, nhà to ruộng tốt muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.”

Cao Lâm: “.....”

Hắn hãy còn nhớ rõ lần trước đi tìm A Ninh, đối phương vỗ ngực hùng hồn “Đệ tử Bạch Hạc Sơn Trang sao có thể thấy khó mà lui”, quả thực là đứng trên đỉnh đạo đức giẫm mình xuống bùn. Đến bây giờ cảm giác hổ thẹn đó vẫn chưa tiêu tan, mơ màng ngủ gật vẫn nghe thấy dư âm vang vọng, cho nên hắn lập tức đổi đề tài: “Vào thành Tam Thủy làm gì, lung lay bá tánh?”

Lương Thú gật đầu.

“Đúng là biện pháp tốt.” Cao Lâm nói, “Ta thấy Liễu nhị công tử thật sự có bản lĩnh không cần đánh vẫn khuất phục được kẻ địch, họ Hoàng kia tàn bạo tự cao, không phải người có đầu óc, chắc là dễ tẩy não thôi. Nói không chừng trận này chúng ta không cần ra tay, đối phương đã chủ động hàng phục rồi.”

Lương Thú hỏi: “Sao hả, người thấy trận này không quá nguy hiểm, không muốn khuyên nữa?”

Cao Lâm nói, nguy hiểm đúng là nguy hiểm, nhưng không phải đến cả Vương gia cũng khuyên không được đó sao.

Nếu ta đi mà không khuyên được, quá bằng không đi.

Nếu ta đi mà khuyên được, chẳng phải còn lợi hại hơn ngài rồi?

Chương 46: Miệng linh quá, lần sau đừng nói nữa

Bên ngoài thành Tam Thủy tụ tập không ít lưu dân xếp thành một hàng rồng rắn uốn lượn, diu già dất trẻ ồn ào huyên náo. Cổng chính đóng chặt, chỉ để mở một cửa hông nhỏ, mấy tên phản quân ghi chép cẩn thận từng người đăng ký vào thành nên tốc độ chậm rì rì, một canh giờ trôi qua, hàng ngũ không thấy di chuyển được bao nhiêu.

Một thiếu niên trang phục mộc mạc chạy lên trước nhìn một cái, lại quay về nói: “Ca, bọn họ rề rà lắm, chờ đến phiên chúng ta ít nhất phải tốn thêm hai canh giờ, huynh uống miếng nước trước đi.”

“Người kể xem bọn họ hỏi những chuyện gì thế, sao lại chậm chạp như vậy?” Những người khác đứng xếp hàng cũng nghe thấy, sôi nổi cần nhả oán giận. Hiện trường lập tức xì xào, một truyền mười, mười truyền ba mươi, thủ lĩnh phản quân nghe thấy chạy lại lớn tiếng răn dạy: “Thành thật chút cho ta! Các người nghĩ chúng ta không muốn làm nhanh sao? Nếu không kiểm tra cẩn thận, để chó săn của Lương Dục trà trộn vào, ai đứng ra chịu trách nhiệm an toàn trong thành? Là tân hoàng nhân đức không đành lòng để bá tánh nghèo khổ lưu lạc bên ngoài, cho nên mới hạ chỉ khai thành. Hiện tại chỉ xếp hàng có mấy ngày các người đã bất mãn, cầu quan Diễm triều khóa hết cửa thành không cho vào sao không thấy ai đi sinh sự?”

Đội ngũ lặng ngắt như tờ không dám lên tiếng nữa, chỉ có một thanh niên trẻ tuổi cầu nhàu: “Mấy tên cầu quan kia thu vét lương thực đầy thành, đến một hạt gạo cũng tiếc không muốn nhả, ta khinh!”

“Đúng vậy, thế nên chúng ta mới đến đây nhờ cậy Hoàng tướng quân!”

“Hoàng tướng quân cái gì, là Hoàng thượng!”

Quần chúng xúc động dạt dào vung tay hô to, lúc này đương nhiên thủ lĩnh phản quân không ngăn cản nữa, ngược lại còn hô theo khẩu hiệu. Tất cả mọi người đều hô, cậu thiếu niên ban đầu cũng phải giơ cánh tay làm bộ làm tịch vài tiếng, cậu chính là A Ninh đi cùng Liễu Huyền An và ba hộ vệ dịch dung giả trang. Sau mấy ngày loanh quanh ngoài trại lưu dân hỗn loạn, bọn họ vừa mới được lãnh số để xếp hàng vào thành.

Liễu Huyền An khoác một chiếc áo màu xám tro dơ bẩn, tóc tai hỗn loạn bó gối ngồi dưới đất, bộ dạng có vẻ đang rất đói rất mệt không có sức lực nói chuyện, mãi đến khi những tiếng mắng chửi người Lương gia dần dần tan, mới uể oải đứng lên duỗi cổ nhìn ra phía trước.

Nếu không phải sáng nay vừa đích thân che cho Liễu nhị công tử dịch dung, ba tên hộ vệ suýt nữa đã cho rằng mình hộ tống nhầm người, y diễn vai thanh niên nông thôn rụt rè sợ hãi quá chân thật.

Đang xếp hàng, đằng trước đột nhiên lại ầm ỹ la hét tìm đại phu. A Ninh vội vàng nhắc tay: “Ta ta ta, ta và ca ca đều là đại phu!”

Mọi người lập tức tránh đường cho hai huynh đệ, nói hình như có người ngất đi. Liễu Huyền An lạch bạch chạy một đường, phản quân cũng đang vây quanh xem xét, người bị hôn mê là một lão bà bà, hai mắt nhắm nghiền, toàn thân vừa nóng vừa run rẩy. Liễu Huyền An lấy ngân châm ra giữ cho bà không ngất lịm, sau đó liền nói: “Mau đưa người bệnh đến chỗ yên tĩnh thông thoáng, trong thành có những loại thuốc nào?”

“Mấy người các ngươi ra đằng trước đi.” Thủ lĩnh phản quân thoạt nhìn hung ác nhưng cũng không làm khó nhiều, chỉ huy bọn họ tiến

lên đầu đoàn người, hỏi thêm mấy câu đơn giản liền cho vào thành, chỉ dặn dò sau khi trị bệnh xong phải đi đăng ký bổ sung.

A Ninh vừa bước vào thành đã kinh ngạc đến giật mình, trong ba hộ vệ có một người tên Chu Nghị, nhìn thấy cảnh tượng rách nát trước mắt cũng cảm thán: “Còn tưởng trong thành tốt đẹp thế nào, bây giờ xem ra không khác mấy so với trại chạy nạn ngoài kia.”

Hai bên đường phố, dưới hiên nhà, thậm chí giữa đường cũng có người lê lết nằm ngò. Liễu Huyền An nói: “Vẫn có chỗ khác chứ, ít nhất bọn họ có lương thực ăn.”

Mấy đứa trẻ ôm bánh ngô trong tay gặm từng miếng, người lớn chung quanh tuy nhìn rất thèm thường nhưng không đi cướp, so ra đã tốt hơn ngoài thành rất nhiều.

Lão bà bà được đưa vào một ngôi miếu bỏ hoang, Liễu Huyền An tiếp tục chăm cứu cho bà, phản quân liền sắp xếp cho bọn họ ở đây luôn, không bao lâu lại có người đưa tới một túi gạo lương và một ít đệm chăn cũ nát. Buổi chiều lại liên tục có lưu dân mới được xếp vào, đến tối hôm đó chẳng mấy chốc trong miếu đã trở nên chật cứng không có lối đi.

Không ít người phải chạy ra đường hít thở không khí, Liễu Huyền An cũng dạo xung quanh một vòng, A Ninh than phiền: “Trong thành này rối loạn quá.” Người quá nhiều, lại chen chúc tựa như một quyển trục cũ ố vàng ghi chép nợ nần năm xưa, bên trong gạch xóa chi chít các khoản nợ khó đòi tản ra mùi ẩm mốc kinh khủng, dù ai mở ra cũng phải váng đầu hoa mắt.

“Bên ngoài lưu dân vẫn không ngừng tụ tập, nơi này chứa càng nhiều người, về sau sẽ ngày càng loạn.” Liễu Huyền An nói, “May mắn thời tiết đã chuyển lạnh, nếu đổi thành tiết tam phục nóng bức, hoàn cảnh vừa nóng vừa dơ bẩn, lại còn có muỗi chuột kiến hoành hành, sớm hay muộn gì cũng nảy sinh ôn dịch.”

“Lúc ta đi lấy thuốc, thấy chỗ đó cũng loạn lắm.” A Ninh kể, “Dược liệu và lương thực chất đống bên cạnh nhau, hẳn là đồ phản quân đi cướp về, rất nhiều, nhưng chẳng có bao nhiêu thứ hữu dụng, vài bó kim ngân hoa đã bắt đầu hư thối rồi.”

Cách thức quản lý tòa thành của Hoàng Vọng Hương rất đơn giản thô bạo, là phái quân đội ra duy trì trật tự, lại mang thái độ bác ái không hề có kế hoạch, nạp hết toàn bộ bá tánh trôi dạt khắp thiên hạ về dưới trướng mình, dùng phần lương thực của cải đánh cướp khắp nơi lúc trước xây dựng quang cảnh yên ổn giả dối ngăn ngại trước mắt. Trên đường phố loang lổ nước bẩn, nhiều người mặt mũi vàng như nến ngòi xôm gần nhau, Liễu Huyền An hỏi: “Hôm nay người đi lấy thuốc có bị ai làm khó dễ không?”

“Không, những người đó chỉ canh giữ lương thực, dược liệu bị quẳng lung tung thành đống.” A Ninh nói, “Tất cả đều do ta tự mình lục lọi chọn nhặt, không ai thèm quản, trong lúc tìm còn gặp một đại phu khác cũng phải tự mình đi bới thuốc.”

“Bắt đầu từ ngày mai, chúng ta lập một gian y quán trong miếu đi.” Liễu Huyền An đề nghị, “Người cùng mấy người Vương đại ca đi tìm vài chiếc bàn ghế sạch sẽ là được.”

“Được.” A Ninh đáp ứng, “Ta đi tìm ngay.”

Liễu Huyền An kỳ quái hỏi: “Người hào hứng thế làm gì?”

A Ninh cười hì hì: “Ta chỉ nghĩ nếu trang chủ và phu nhân, còn có đại công tử mà biết chuyện này sẽ khiếp sợ đến mức nào. Mọi người nhất định cho rằng công tử đang theo Vương gia đi du sơn ngoạn thủy.”

Liễu Huyền An lại nghĩ, theo Vương gia du sơn ngoạn thủy cũng tốt mà, ta muốn đi du sơn ngoạn thủy.

A Ninh nắm tay y, hai người tiếp tục sóng vai đi: “Nhưng chuyện chúng ta đang làm rất có ý nghĩa.”

Liễu Huyền An cảm thấy du sơn ngoạn thủy cùng Lương Thú cũng rất có ý nghĩa, không chỉ ý nghĩa mà còn rất thú vị. Y nói với A Ninh: “Chờ đến ngày thiên hạ yên ổn, ta muốn cùng Vương gia đi dạo khắp đông tây nam bắc một vòng.”

A Ninh khá ngạc nhiên, cậu cho rằng nếu thiên hạ yên ổn, nhất định công tử sẽ biến về thành con sâu lười quý giá, không ngờ còn có cả kế hoạch du hành ngàn dặm.

Liễu Huyền An tiếp tục hứng thú bưng bưng miêu tả, năm thứ nhất muốn đi ngọn núi nào, năm thứ hai muốn đi con sông nào, đến năm thứ ba còn muốn thử mạo hiểm leo lên đỉnh núi tuyết phủ cao hai ngàn trượng. A Ninh nghe mà chân căng mềm nhũn, nhịn không được cắt ngang kế hoạch năm thứ mười của công tử, hỏi y: “Vương gia đã đồng ý chưa?”

“Ta chưa kịp nói với Vương gia.”

“Nhưng kế hoạch của công tử quá dài, phải dùng thời gian suýt soát cả đời mới thực hiện xong.” A Ninh nhắc nhở y, “Mà trong tương lai, cho dù Vương gia không cần đóng quân trên Tây Bắc nữa, quay về làm một quý nhân rảnh rỗi, ngài ấy vẫn phải thành thân, làm sao có thể cùng công tử du ngoạn trời nam biển bắc, leo núi vượt sông được?”

Liễu Huyền An nghi hoặc nghĩ, còn phải thành thân nữa à?

Y phản bác: “Nhưng ta cảm thấy Vương gia cũng giống ta, không có hứng thú với chuyện thành thân.”

A Ninh lắc đầu: “Vương gia chắc chắn sẽ thành thân, dù không phải với tam tiểu thư thì cũng là công chúa quận chúa nào đó, Hoàng Thượng sẽ tứ hôn thôi.”

Liễu Huyền An nghĩ thầm, sao Hoàng Thượng lại dài tay thế nhỉ, chuyện người khác có thành thân hay không cũng muốn quản, đến

cha ta còn mặc kệ ta kia mà.

A Ninh vẫn đang dùng đầu ngón tay tính, tính cái gì, chính là số ưu điểm trên người Kiêu Vương điện hạ. Tuy danh tiếng của Vương gia rất tàn ác kém cỏi, có lẽ sẽ dọa lui một vài người, nhưng rốt cuộc vẫn là kẻ quyền cao chức trọng, tuổi trẻ mà đã quân công đầy mình, hơn nữa dáng dấp lại cao to anh tuấn. A Ninh nói: “Công tử thấy có đúng không, dung mạo của Vương gia nếu đặt lên bàn cân, cũng có thể xếp vào một trăm hạng đầu toàn Đại Điểm.”

Liễu Huyền An không hài lòng: “Làm sao lại chỉ ở hạng một trăm được?”

A Ninh nghi hoặc, một trăm hạng đầu còn chưa đủ cao sao? Đại Điểm phải hơn sáu ngàn vạn người đấy.

Nhưng riêng Liễu Huyền An lại cho rằng, ít nhất cũng phải hạng đầu.

“...Hạng đầu mà còn ít nhất cái gì.”

“Dù sao phải là hạng nhất.”

Cứ như vậy đẩy Kiêu Vương điện hạ lên tầm đệ nhất mỹ nam tử Đại Điểm.

A Ninh không tiếp tục đòi co, lại thuận thế hòa theo, đúng rồi, Vương gia đúng là đẹp trai đệ nhất thiên hạ, thế thì người muốn gả cho ngài ấy càng nhiều hơn, công tử vẫn nên sửa lại kế hoạch du sơn ngoạn thủy đi. Hay là chúng ta ra ngoài kết giao thêm vài vị bằng hữu, như vậy cũng có thể giải quyết được một phần vấn đề.

Liễu Huyền An duỗi tay kẹp miệng cậu lại, không muốn thảo luận nữa: “Việc hôn nhân của Vương gia, ta phải suy xét thêm một chút đã.”

A Ninh nghe mà không hiểu, việc hôn nhân của Vương gia đâu có quan hệ gì đến chúng ta, làm sao suy xét? Công tử vẫn nên suy xét

việc hôn nhân của mình thì hơn, lần này chúng ta trở về, phu nhân chắc chắn lại khơi ra cho xem.

Liễu Huyền An cũng không muốn suy xét hôn sự bản thân, vì thế nghiêm túc nói: “Cái này ta cũng phải thương lượng với Vương gia.”

A Ninh không hỏi nữa, mà trực tiếp vươn tay sờ lên trán công tử. Hai người chạy đuổi trên phố một trận liền vô thức chạy đến trước một đại trạch đèn đuốc sáng trưng, có rất nhiều phản quân tuần tra qua lại phòng thủ nghiêm mật, nhìn thấy có người đến gần lập tức cao giọng quát lớn đuổi đi.

Liễu Huyền An kéo ống tay áo A Ninh vội vàng chạy vào một con ngõ. A Ninh nhỏ giọng hỏi: “Chắc đó là chỗ ở của thủ lĩnh phản quân nhỉ?”

“Đúng vậy, người không chú ý à, trên cửa còn treo ba chữ ‘Kim Loan Điện’.” Liễu Huyền An nói, “Đi thêm một chút nữa là đến cửa thành, người xem bên kia, bồn dầu hỏa đốt sáng một góc trời. Ta nghe nói ban đầu không phòng thủ nghiêm ngặt như vậy, là vì Diễm quân đang áp sát từng bước, cho nên trạm gác trên tường thành cũng nhiều lên.”

“Hay là chúng ta về trước đi.” A Ninh đề nghị, “Khó khăn lắm mới trà trộn được vào thành, buổi tối lại lén lút trốn trong ngõ nhỏ rất dễ bị người ta xem là trộm — —”

Lời còn chưa dứt, phía sau đã truyền đến một tiếng quát lớn: “Các người là ai, thậm thụt bên đó làm gì?”

A Ninh: “.....”

Liễu Huyền An bắt được một trọng điểm khác.

Mồm miệng linh quá, sau này người đừng tùy tiện đề cập đến chuyện Vương gia thành thân nữa.

Chương 47: Đến chim tước mùa xuân tìm phối ngẫu còn biết khoe cái đuôi diễm lệ

Đèn đuốc sáng rực vây quanh hai người. A Ninh nhìn đám phản quân lăm lăm trường đao trong tay, lấp bắp giải thích: “Ta... ta và ca ca hôm nay vừa vào thành, không quen đường xá cho nên mới lạc đến đây, không phải muốn trộm cắp gì đâu.”

“Vừa vào thành sao không ngồi yên tại chỗ đi, lảng vảng lung tung làm gì?” Kẻ cầm đầu dí sát cây đuốc vào mặt hai người muốn nhìn cho rõ diện mạo, Liễu Huyền An bị nóng phải lùi ra sau mấy bước, che chở A Ninh ra sau lưng mình, giải thích: “Ta và đệ đệ đều là đại phu, trong miếu thổ địa có không ít người bị bệnh, chúng ta nghe nói có thể tới kho lương thực lãnh dược liệu nên muốn ra ngoài tìm xem.”

Y vừa nói vừa thò một tay ra sau lưng khoát khoát ra hiệu cho ba hộ vệ nấp trong chỗ tối đừng tiến lên. A Ninh vẫn nắm chặt ống tay áo công tử nhà mình ra vẻ như bị đao kiếm dọa đến khiếp sợ. Hai người bọn họ một nhỏ gầy một thanh mảnh, nhìn qua có vẻ không gây ra được sóng to gió lớn gì, một tên phản quân liền nói: “Viên tướng quân, nếu là đại phu thật, chi bằng kêu y xem cho lão Miêu một chút, đỡ phải đi mời Trương thái y.”

Người bị hấn xưng là “Viên tướng quân” tên Viên Túng, thân hình cường tráng đúng là rất giống các vị tướng quân trên sân khấu hát kịch. Viên Túng đánh giá trên dưới Liễu Huyền An một phen, hỏi y: “Y thuật thế nào?”

“Tạm được.”

“Theo ta.” Viên Túng xoay người, “Đi xem thương tích cho đại ca ta.”

Ba tên hộ vệ bám theo Liễu Huyền An không xa không gần, mãi đến khi y bước vào tòa “Kim Loan Điện” đèn đuốc sáng trưng mới dừng lại. Phòng ốc bốn phía đều có phản quân tuần tra, có điều đối với thân thủ nhẹ như điều hầu của ba người thì không phải chướng ngại, vẫn xâm nhập dễ như trở bàn tay.

Liễu Huyền An bị đưa vào một chỗ trong đại viện, đúng lúc có người đang tuyên chỉ thăng lão Miêu nằm trên giường từ phó quan lên tướng quân. Viên Túng vội vàng tiến lên chúc mừng, những người ngoài sân lúc này cũng ào ào chia vui, bên trái có một Lý tướng quân, bên phải là một Triệu tướng quân, cả đời này chắc A Ninh chưa từng gặp qua nhiều tướng quân như thế, nhất thời hoa cả mắt không nhớ được ai là ai.

Riêng Liễu Huyền An thì nhớ kỹ, không chỉ nhớ kỹ mà còn thông qua cách nói chuyện của bọn họ, sắp xếp được đại khái vị trí trên dưới. Viên Túng ở bậc cao nhất, địa vị không thấp, Miêu lão tướng quân bởi vì có công cho nên cũng rất quyền uy.

Miêu tướng quân đại danh Miêu Thường Thanh, lấy trong cụm hòa miêu thường thanh thúy*, cũng thật sự là lão nông dân cần cù chăm bón hoa màu hết nửa đời người, chân cẳng quanh năm lao động ngâm nước nên đến mùa này thường phát bệnh. Liễu Huyền An ngồi bên mép giường châm cho ông ta vài cái, thuận miệng hỏi: “Lúc trước đã tìm đại phu xem qua chưa?”

*Hòa miêu thường thanh thúy 禾苗常青翠: mầm mạ xanh tươi

“Không có, cơm ăn còn không đủ no, làm gì thừa tiền mời đại phu.” Miêu Thường Thanh nói, “Mời được cũng chưa chắc chữa được.”

Liễu Huyền An rút châm: “Ngài còn đau không?”

Miêu Thường Thanh thử cử động mấy cái, kinh ngạc nói: “Đúng là không đau nữa.”

Các tướng quân ngồi đầy nhà vẫn chưa ai rời đi, nghe thấy thế vội vàng châu đầu xem. Liễu Huyền An lại nói: “Dùng mấy cây châm này vẫn chưa thể dứt bệnh, chỉ có thể ngăn đau tạm thời, ngài nên nghỉ ngơi nhiều. Ta viết một toa thuốc, Miêu tướng quân dùng trước mười ngày thử xem.”

Miêu Thường Thanh đương nhiên không coi trọng lời đại phu dặn, gấp không chờ nổi muốn xuống giường đi qua đi lại vài vòng, dựng thẳng ngón cái vui vẻ nói: “Thần y, tiểu huynh đệ, người đúng là thần y!”

“Đúng vậy, tay nghề tốt hơn Trương thái y nhiều.” Những người còn lại cũng khen.

“Tiểu huynh đệ, người tên gì, chứng đau cổ tay của ta có thể chữa được không?”

“Ta sắp sinh, không phải, nương tử nhà ta sắp sinh, đại phu cũng xem giúp ta đi?”

Liễu Huyền An và A Ninh bị đám người vây ở giữa, hai lỗ tai lủng bùng: “Được, được hết, mọi người từ từ nói thôi.”

Ngày hôm sau, tòa miếu hoang kia đã được sửa thành y quán tạm thời, trước cửa xếp một hàng người dài chờ xem bệnh.

Mà canh phòng trong thành cũng ngày càng nghiêm mật, bởi vì Diễm quân đã vượt qua Miên Sơn.

Ngày hôm đó Lương Thú tiếp nhận mật báo, Cao Lâm cũng ở bên cạnh xem não nhiệt, sau khi xem xong phải giơ ngón cái tán thưởng. Có bản lĩnh, không hổ là người Vương gia thích, ta thấy chi bằng tháng sau nên làm hi sự luôn, đỡ phải tính chuyện tương lai đi đánh giặc, lần nào chúng ta cũng phải đi Bạch Hạc Sơn Trang đón người.

“Vành mắt người thâm cũng đến hai tấc rồi.” Lương Thú mở hỏa chiết đốt trụ mật báo, “Mở miệng ngậm miệng toàn nói đánh giặc, không thể nghĩ vài quang cảnh yên ổn thái bình thịnh thế được sao?”

“Nghĩ chứ, sao lại không nghĩ được.” Cao Lâm nói, “Ngày tháng yên bình ai mà không muốn sống, chờ đến ngày không phải đánh giặc nữa, ta cũng mua một tiểu viện đối diện vương phủ ở Kinh thành chơi bời thỏa thích vài tháng, thăm thú hết Mộng Đô.”

“Không cho.” Lương Thú xoay người lên ngựa, “Nhìn thấy bản mặt người lại nhớ về những ngày khổ sở biết nay không biết mai ở Tây Bắc, ảnh hưởng tâm tình lắm.”

Cao Lâm cũng cưỡi ngựa đuổi theo, vui vẻ nói: “Được, ta sẽ cách xa một chút, Vương gia cấp cho ta thêm bạc là được. Có bạc, ta đảm bảo sẽ xa thật là xa, tuyệt đối không quấy rầy Vương gia ở cùng Liễu nhị công tử.”

“Ở cùng” trong lời hấn là kiểu tương đối tình thơ ý họa, giống như cảnh tượng tình nhân trên sân khấu cầm tay nhìn nhau vô cùng trong sáng, nhưng hình ảnh Lương Thú nghĩ đến khi nghe những lời này lại sinh động khó nói hơn nhiều. Trong Kiêu Vương phủ có một hậu viện rất lớn đang bỏ hoang, tương lai vừa lúc có thể xây một tòa lầu thủy tạ đình hóng mát tương tự như ở Bạch Hạc Sơn Trang, mùa hè đặt mấy khối băng, mùa đông đốt lò sưởi, bốn phía trồng đầy hoa thơm cỏ lạ, đặt thêm một chiếc trường kỷ vừa to vừa thoải mái, như vậy lúc nào mình về nhà đều có thể lôi ra từ dưới chần một vị tiên nữ bốn vạn tám ngàn tuổi mơ mơ màng màng, vừa mềm vừa ẩm.

“Khụ!” Cao Lâm ở bên cạnh, “Khụ khụ!”

Lương Thú: “.....”

“Vương gia, Vương gia.” Cao Lâm tận tình nhắc nhở: “Mau thu sắc mặt lại.” Đại chiến đang ở trước mắt, nghĩ đến một chút xiu thì được, thật sự không cần hiện rõ hết lên mặt như thế kia, một mình ta nhìn

chỉ nổi da gà, nếu để người khác thấy, tám phần sẽ cho là chủ soái trúng tà, khó lòng ổn định quân tâm.

Lương Thú đuổi: “Lăn.”

Cao Lâm rất phối hợp lăn đi điểm binh.

Chim tước mùa xuân tìm phối ngẫu còn biết xòe cái đuôi diễm lệ khoe khoang, Vương gia nhà mình theo đuổi người trong lòng không phải nên xuất chiến đại thắng, nuần nuễn thể hiện bản lĩnh sao?

“Xếp hàng!” Hấn lớn tiếng hạ lệnh.

“Bách chiến bách thắng!” Tiếng hô vang vọng khắp núi đồi.

Thiên quân vạn mã thoát nhìn đều rất nỗ lực vì đại sự chung thân của Kiêu Vương điện hạ.

Mà Liễu Huyền An ở trong thành cũng trở thành một danh nhân không lớn không nhỏ. Y thuật tinh vi, giọng nói dễ nghe, ngữ điệu mềm mỏng, gặp phải bệnh nhân lỗ mãng cũng không thái độ, ngược lại làm người xung quanh nóng mắt ra tay giúp y duy trì trật tự. Giao tình qua lại thường xuyên, lời nói cũng nhiều lên, đề tài thảo luận mọi người hay nói nhất luôn là chiến tranh, bởi vì nghe nói Diễm Quân đã đánh đến ngoài thành.

Một cô bé đột nhiên khóc òa lên, người mẹ vội kéo con vào trong lòng trấn an mấy tiếng, lại giải thích: “Mấy hôm nay luôn có vài đứa nhỏ nghịch ngợm lấy chuyện Diễm quân giết người ra hù dọa con bé, cho nên vừa nghe liền khóc.”

“Đâu phải chuyện đáng chê cười.” Một người lên tiếng, “Chuyện ở thành Thanh Dương chẳng lẽ các người chưa nghe ai nói?”

Đụng đến ba chữ “thành Thanh Dương”, những người có mặt đều yên lặng, bên tai chỉ còn tiếng trẻ con khóc nức nở và một tiếng thở dài: “Vì sao chúng ta lại rơi vào cảnh này.”

“Ta nghe nói ở những nơi khác, mấy thành trì không gần Bạch Hà,” A Ninh vừa giã thuốc vừa nói mà không ngẩng đầu lên, “Bá tánh ở đó sống rất khá, nếu không phải chúng ta đúng lúc đi thành Thanh Dương thăm người thân, hiện giờ đã sớm được quan phủ dời đến thành Vạn Hòa, nghe nói nơi đó cũng không tồi.”

“Nơi khác sống rất khá, chúng ta ở gần Bạch Hà thì xứng đáng gặp xui xẻo sao?”

“Không có ai xứng đáng xui xẻo.” Liễu Huyền An nói, “Chính vì không muốn gặp xui xẻo cho nên mới tụ tập ở nơi đây, hy vọng có thể sống tiếp qua ngày. Nghe nói tân hoàng của chúng ta rất có bản lĩnh, không biết sang năm đã trị hết lũ lụt chưa.”

“Sang năm, làm gì có chuyện nhanh như vậy.” Trong đám đông có người từng đi học, lớn tiếng phản bác, “Đó là Bạch Hà đấy, nói ít cũng dài đến vạn trượng, không, phải mấy chục vạn trượng, nghe nói đoạn rộng nhất còn rộng ngang biển.”

“Hóa ra Bạch Hà dài như thế.” Liễu Huyền An buông bút, nghi hoặc hỏi, “Muốn khống chế một con sông dài như Bạch Hà cần mất bao lâu?”

Tất cả những người có mặt đều bị hỏi cứng họng, rất nhiều người trong số họ đi quãng đường dài nhất cuộc đời cũng chỉ từ thôn mình đến thành Tam Thủy. Một con sông dài mấy vạn trượng, mấy chục vạn trượng, đó là chiều dài bọn họ không thể tưởng tượng nổi, Liễu Huyền An lại nói: “Chắc năm năm là đủ rồi.”

Năm năm vẫn chưa đủ, không thể đủ. Mọi người tiếp tục tự hỏi tự đáp, mười năm, năm mươi năm, một trăm năm, cuối cùng đưa ra kết luận: có lẽ cần đến một trăm năm, trải qua vài vạn công trình trị thủy nỗ lực ngày đêm, mới có thể thay đổi thành công lộ tuyến của Bạch Hà.

Đáp án này quá nặng nề, bởi vì những người ở đây không ai chờ nổi một trăm năm, mà một ngày chưa trị được Bạch Hà, bá tánh hai bên bờ sông lại thêm một ngày chịu uy hiếp. Mặc dù Hoàng đế có thể đổi, nhưng Hoàng đế không phải thần sông, cuối cùng chẳng phải đâu vẫn vào đó sao?

Lúc này có một đội quan binh tuần tra đúng lúc đi ngang, Liễu Huyền An trông thấy liền gọi bọn họ lại hỏi: “Lý tướng quân, ngài có biết bao giờ Hoàng thượng chuẩn bị trị lũ Bạch Hà không?”

Lý tướng quân bị y hỏi mà không hiểu gì hết: “Ai nói với người Hoàng thượng muốn trị lũ Bạch Hà?”

“Không phải ngay bây giờ, bây giờ chắc chắn không được.” A Ninh bổ sung, “Ca ca ta đang hỏi chuyện tương lai, sau khi Hoàng thượng đánh thắng lên Vương thành.”

“Đánh tới Vương thành không can hệ gì đến Bạch Hà.” Lý tướng quân nói, “Con sông dài như thế, thần tiên còn khó trị. Chờ chiếm được Vương thành, những người đi theo đều là công thần khai quốc, các người chỉ cần ăn sung mặc sướng, quản Bạch Hà làm gì nữa.”

Hắn nói như vậy, cũng thực lòng nghĩ như vậy. Nhưng chờ hắn đi khuất, Liễu Huyền An lại nói: “Từ thành Tam Thủy đến Vương thành ít nhất còn cách mười mấy thành trì nữa, một đường đánh lên, đội ngũ sẽ càng ngày càng lớn mạnh, Vương thành thật sự có thể chứa nhiều người như vậy ư? Càng đứng nơi đó vốn là nhà của mấy trăm vạn người, chúng ta tiến vào, vậy họ biết đi đâu?”

Một câu hỏi khiến toàn bộ miếu càng thêm lặng ngắt như tờ, rất nhiều người đến đây chỉ bởi vì không thể sống nổi ở quê nhà nữa, không có cơm ăn, không thể không tìm đường sống ở nơi khác. Kỳ thật bọn họ không muốn chém giết ai, huống chi trong đội ngũ có không ít người già yếu bệnh tật, muốn nhắc gậy gộc cũng nhắc không lên. Tuy trước mắt ở thành Tam Thủy vẫn được ăn cơm, nhưng tân hoàng đăng cơ sẽ không mãi mãi ở lại đây, hắn sẽ tiếp tục

tiến lên phía bắc, mà chỉ cần đại quân nhổ trại chắc chắn sẽ mang luôn lương thực đi cùng.

Đến lúc đó trước mặt mọi người chỉ có hai con đường, hoặc là gia nhập quân đội của Hoàng Vọng Hương, hoặc là lưu lạc đến tòa thành tiếp theo.

A Ninh nói: “Chúng ta sẽ đi theo làm quân y, ca ca, năm người nhà ta đều có thể làm việc cho Hoàng thượng.”

Liễu Huyền An đáp ứng: “Được.”

Y được, nhưng có rất nhiều người ở đây không được, vài phụ nữ trẻ em bật khóc, không biết đêm dài tắm tối này đến bao giờ mới chấm dứt, sau đó đến người già, làm cả ngôi miếu vang tiếng nức nở không thôi.

A Ninh an ủi: “Mọi người đừng vội khóc, chúng ta đi hỏi Hoàng thượng thử xem, nếu trong nhà có nam đinh đánh trận có thể để người nhà ở lại thành Tam Thủy, phân phát một ít lương thực và đất đai không.”

“Trong thành này làm gì còn dư thừa lương thực.” Một thanh niên lên tiếng, “Ban đầu mỗi ngày có thể lãnh ba cái bánh ngô, bây giờ chỉ còn hai cái, trẻ con đến nửa cái còn khó lấy. Mấy hôm trước ta đi giúp đại phu lấy thuốc nên cố ý nhìn sang kho lương thử xem, đã sắp thấy đáy rồi.”

Không còn lương thực nghĩa là nạn đói lại diễn ra, hơn nữa Diễm quân sắp bao vây ngoài thành, tinh thần mọi người đều căng thẳng.

Cũng không ít người nhận ra, trận này dù bên nào thắng bên nào thua, đối với bản thân họ dường như đã mất hết ý nghĩa.

Lương Thú dẫn quân tiến lên, đường chân trời đã loáng thoáng xuất hiện bức tường thành Tam Thủy cắm rất nhiều cờ xí màu vàng của phản quân.

Thiết kỵ huyền giáp của Đại Diễm tỏa hàn quang, trường đao phản chiếu ánh sáng chói mắt. Hoàng Vọng Hương đứng ở nơi cao nhìn thủy triều đen kịt phía xa xa, trên thân mặc bộ long bào không quá vừa người, tay nắm kiếm.

Hắn từng nghe rất nhiều chuyện về Lương Thú, nhất đẳng tướng quân Đại Diễm, tuổi trẻ, tàn bạo, bách chiến bách thắng. Trong những trận chiến ấy hắn chỉ là anh nông dân đứng bên bờ ruộng, bụng chén nghe truyền kỳ ở ngàn dặm ngoài kia.

Mà bây giờ, Hoàng Vọng Hương ho khan hai tiếng, gần đây hắn thật sự rất mệt mỏi, cả tòa thành Tam Thủy chướng khí mù mịt, hôi hám khó ngửi, khác biệt quá xa so với thiên quốc lý tưởng trong đầu, mỗi ngày dường như đều có vô cùng vô tận việc tửn tửn, càng ngày càng đẩy cục diện về hướng không xong.

Dưới thành truyền đến một chuỗi tiếng vang, sau đó Liễu Huyền An bị đưa lên, y tình nguyện nhận việc xem bệnh cho tân đế. Tuy chư vị đại thần cảm thấy trên phương diện chọn lựa thái y, hắn nên chọn người mình biết rõ lai lịch. Nhưng điều kiện trong thành có hạn, không thể quá kén cá chọn canh.

Đây là lần đầu tiên Liễu Huyền An nhìn thấy Hoàng Vọng Hương, một người đàn ông trung niên da ngăm đen, trên người không toát ra sát khí, dù trong tay nắm kiếm trông cũng chẳng khác nắm cây cuốc là bao. Y cũng đã nhìn thấy quân đội Đại Diễm ở phía xa, vì thế vào thời khắc này không nhin được hơi giật mình một cái.

“Lớn mật!” Có người lên tiếng răn dạy, “Nhìn thấy Hoàng thượng còn không mau quỳ!”

“Không cần.” Hoàng Vọng Hương nói, “Nghe nói người y thuật cao minh, có thể trị chứng mất ngủ không?”

“Ta có thể trị chứng mất ngủ.” Liễu Huyền An hỏi, “Hoàng thượng ngủ không ngon sao?”

Hoàng Vọng Hương thở dài thật sâu: “Đúng vậy.”

Liễu Huyền An nói: “Để phục vụ cho chẩn bệnh, ta phải hỏi rõ ràng toàn bộ sự việc.”

Hoàng Vọng Hương gật đầu: “Được, người cứ hỏi.”

“Hoàng Thượng mất ngủ là bởi vì Diễm quân đang ở ngoài kia sao?”

“Không hẳn là đúng.” Hoàng Vọng Hương đáp, “Ta đã giao chiến với Diễm quân rất nhiều lần, vẫn ngủ rất ngon.”

“Hay là vì thống soái Diễm quân.”

“Cũng không phải.”

Liễu Huyền An: “Thật hay giả.”

Hoàng Vọng Hương nhìn y đầy khó hiểu.

Liễu Huyền An giải thích: “Ta nghe nói hẳn trăm trận trăm thắng.”

Hoàng Vọng Hương lắc đầu: “Ta mất ngủ bắt đầu từ ngày đăng cơ, khi đó vẫn chưa có tin tức của Lương Thú.”

“Nghĩa là Hoàng thượng vui đến không ngủ được?”

“Làm càn!”

Hoàng Vọng Hương còn chưa trả lời, chúng tướng quân đứng bên cạnh đã tức giận mắng to, trong đó Viên tướng quân là lớn tiếng nhất. Mới đăng cơ thôi đã kích động đến không ngủ được, đây là hình tượng mất mặt xấu hổ đến mức nào. Lại có người chỉ vào mũi Liễu Huyền An mắng: “Đã sớm nghe tin người nói linh tinh bậy bạ ngoài miếu hoang làm quân tâm dao động, bây giờ còn dám âm dương quái khí với Hoàng thượng, chỉ sợ là gian tế do Diễm quân phái tới!”

Hai chữ “Gian tế” đặt giữa chiến sự có thể làm hết thảy mọi người căng thẳng thần kinh, lập tức có tiếng rút đao kiếm soàn soạt, người bình thường thấy hẳn phải sợ mềm chân, nhưng Liễu nhị công tử là người xem sống chết thế nào cũng được, cho nên đặc biệt bình tĩnh, bình tĩnh đến mức Hoàng Vọng Hương phải lên tiếng hỏi: “Người không sợ sao?”

Liễu Huyền An đáp: “Ta không phải gian tế, đương nhiên không sợ.”

Hoàng Vọng Hương lại hỏi người vừa ồn ào: “Y làm dao động quân tâm kiểu gì?”

Đối phương đáp: “Trong lúc khám bệnh vẫn luôn xúi giục bá tánh rằng đánh giặc là vô dụng.”

“Ta không có nói đánh giặc vô dụng, nguyên văn lời ta là cổ vũ thanh niên trai tráng gia nhập đại quân một đường đánh lên phương bắc, như vậy tương lai sẽ có cơm ăn.” Liễu Huyền An nói, “Nhưng thanh niên trai tráng phần lớn đều có cha mẹ vợ con, không thể đi theo quân đội, chỉ có thể ở lại thành Tam Thủy, hoặc là lánh nạn ở tòa thành khác. Ngày đó ta hỏi hai vị tướng quân đi ngang qua xem có kế hoạch an trí gì chưa, kết quả bọn họ nói không có gì hết, sau này ai muốn ăn cơm thì phải lập công, nếu không sẽ đói bụng. Nhưng thời điểm chúng ta vào thành rõ ràng đã nghe quan thủ thành nói, chỉ cần gia nhập dưới trước Hoàng thượng là mỗi ngày đều được ăn cơm.”

Hoàng Vọng Hương nhìn về phía đám tướng quân.

Một người trong số bọn họ căng da đầu nói: “Hoàng Thượng, hiện tại trong thành đã không còn bao nhiêu lương thực, mỗi ngày lại cho thêm lưu dân vào thành, chúng ta đã cố hết sức giảm tốc độ, nhưng vẫn... Người chờ cơm thật sự quá nhiều.”

Kỳ thật không cần gã nói, Hoàng Vọng Hương cũng biết điểm này, để mỗi người đều được ăn no là lời do chính hắn nói ra. Ngày trước đó chỉ là một câu khẩu hiệu khởi nghĩa, không cảm thấy có gì không

đúng, nhưng từ ngày đăng cơ ở thành Tam Thủy, làm hoàng đế, câu khẩu hiệu này trở thành một đạo thánh chỉ, một nhiệm vụ nhất thiết phải hoàn thành.

Hắn gần như dùng trí tuệ gom góp cả đời để thống trị tòa đô thành mới, ra sức học tập làm sao để trở thành một hoàng đế. Lúc trước hắn cảm thấy chuyện này không quá khó, chỉ cần lòng mang thiên hạ, nhân từ công chính nhất định sẽ được ủng hộ, gây dựng cảnh thái bình thịnh thế. Nhưng hiện thực bày ra trước mắt, thành Tam Thủy dưới đủ loại tân chính do mình đặt ra lại ngày càng loạn lạc, ngày càng mục nát.

Mà lòng căm ghét hắn của cư dân sống trong thành Tam Thủy dường như đã vượt xa lòng căm ghét Diêm quân.

Không một ai hy vọng bầu nhiệt huyết của mình đổi lấy lòng căm ghét tràn đầy, chuyện này không quá giống trong tưởng tượng của hắn trước kia.

Ngay lúc này Liễu Huyền An lại cố tình hỏi: “Vì sao Hoàng thượng phải tận lực làm chậm tốc độ cho lưu dân vào thành? Bọn họ đều ôm hy vọng mới đến đây, không cầu mong gì viễn vông, chỉ cần một miếng cơm ăn, chuyện này khó lắm sao?”

Chuyện này khó lắm sao?

Nếu đổi lại là trước kia, Hoàng Vọng Hương cảm thấy không hề khó. Sở dĩ hắn cho rằng mình phải chịu đói là vì quê nhà có tham quan hoành hành, không phát lương thực cho bá tánh, cho nên chỉ cần thanh liêm là có thể giải quyết vấn đề. Nhưng hiện tại, hắn mới phát hiện tham vọng để cho tất cả mọi người đều no bụng là một chuyện thật sự khó khăn.

Về phần Bạch Hà càng là một con mãnh thú miệng rộng, cho dù bản thân hắn có thể giống như trong lời đồn, biết thổi lông hóa hình, biến ra trăm ngàn Hoàng Vọng Hương nhảy xuống sông, cũng khó có thể gây ra ảnh hưởng gì đáng kể.

Cả đời này hẳn hoàn toàn không có khả năng trị lũ Bạch Hà.

Hình như cả đời này hẳn cũng không có khả năng làm một hoàng đế tốt.

Liễu Huyền An nhìn xuống dưới thành: “Diễn quân sắp tới rồi.”

Y hỏi Hoàng Vọng Hương: “Mấy ngàn bá tánh đang tụ tập ngoài cửa thành, Hoàng thượng định xử lý thế nào?”.

Chương 48: “Ta là đại phu, nhưng không hoàn toàn là đại phu”

Hoàng Vọng Hương nhìn theo tầm mắt y.

Bá tánh ngoài thành đã nghe tin tức Diễm quân sắp đánh tới nên càng thêm sốt ruột, toàn bộ bao vây chặt cứng quanh quan thủ thành phụ trách đăng ký, kích động chen chúc lao về phía trước yêu cầu nhanh chóng được vào trong. Thủ quan rút đao lớn tiếng đe dọa cũng không khiến bọn họ sợ hãi, chỉ đành vội vàng phái người lên tường thành hỏi ý kiến xem phải xử lý hỗn loạn thế nào.

“Hoàng thượng.” Viên Túng nói, “Không thể cho bọn họ tiến vào! Thứ nhất, lương thực trong thành không đủ, thứ hai, mấy ngàn người này chưa được kiểm tra, vạn nhất bọn họ là Diễm quân giả trang, hậu quả thật không dám tưởng tượng.”

Lời này của gã đúng là rất có lý, nhưng Liễu Huyền An lại hỏi: “Nếu bọn họ thật sự là lưu dân thì sao?”

Nếu là lưu dân thật, bỏ mặc bọn họ giữa chiến trường sẽ xảy ra chuyện gì, hậu quả ra sao, không cần nói cũng biết. Nhưng chính vì quá rõ ràng nên vừa rồi Viên Túng và các tướng quân mới lựa chọn lảng tránh không nói, chỉ lấy cớ thả người vào thành nguy hại, nhưng bây giờ chuyện này lại bị Liễu Huyền An trắng trợn mổ xẻ.

Viên Túng cá giận: “Hôm nay Hoàng thượng không cần xem bệnh nữa, người về đi!”

Liễu Huyền An không thèm để ý đến gã, chỉ nhìn Hoàng Vọng Hương: “Những người đứng dưới cửa thành cũng giống ta và đệ đệ,

có lòng tin chỉ cần được vào thành là có cơm ăn, cho nên mới gắng gượng đi đến nơi này, bọn họ muốn sống sót.”

Trên mặt Hoàng Vọng Hương hiện lên vẻ thống khổ, cơn đau đầu do nhiều đêm mất ngủ lúc này phát tác dữ dội, ngay cả đứng cũng không đứng vững.

Người bên cạnh vội vàng tiến lên đỡ hấn, Viên Túng rút kiếm chỉ vào Liễu Huyền An: “Yêu ngôn hoặc chúng, hôm nay mặc kệ ngươi có phải gian tế thật không, đều phải chết.”

“Chỉ vì ta dám nói ra lời thật?” Liễu Huyền An cao giọng, “Ta là đại phu, có bổn phận cứu người, mà Viên tướng quân là tướng quân, sứ mệnh cũng nên là cứu người, hiện tại lại vì ta muốn cứu người mà muốn giết ta sao?”

Y nói lời này không kiêu ngạo không luồn cúi, khoanh tay đứng yên rất có khí độ vì dân thỉnh nguyện.

Hoàng Vọng Hương ra lệnh: “Lão Viên, buông kiếm xuống đi!”

Viên Túng hô to: “Hoàng thượng đừng vội nghe hấn hồ ngôn loạn ngữ. Không để lưu dân ngoài thành tiến vào là để bảo vệ dân cư trong thành, không thể xem là rời xa ước nguyện ban đầu!”

Liễu Huyền An hỏi: “Không cho lưu dân tiến vào để bảo vệ dân chúng trong thành, Viên tướng quân tự nghe xem, lý do thoái thác này có khác gì quan viên thủ thành của Đại Diễm không? Thành Tam Thủy và những tòa thành bên bờ Bạch Hà đóng chặt cửa, lại có gì khác nhau?”

Viên Túng thẹn quá thành giận, gã đã nhận định Liễu Huyền An đúng là gian tế được phái tới để dao động quân tâm, không nói hai lời lập tức rút kiếm muốn chém nhưng bị ngăn cản. Lão tướng quân Miêu Thường Thanh ngăn trở gã, nói: “Lão Viên, bình tĩnh lại đã!”

Mặt mũi Hoàng Vọng Hương cũng đỏ gay, một nửa bởi vì cảnh tượng hỗn loạn bên dưới, một nửa vì chất vấn của Liễu Huyền An cùng với trận gây rối của Viên Túng. Bên tai hắn là tiếng âm âm vang động, chiến tranh áp sát, đã định là một hồi huyết chiến thảm thiết, dù thắng hay thua đều sẽ mang đến vô số thương vong. Nếu thua thì thôi, nếu thắng, một đường tấn công đến Vương thành, bản thân hắn cũng không có cách nào hoàn thành ước nguyện “mỗi người đều có cơm ăn”.

Viên Túng bắt đầu lớn tiếng hạ lệnh sai người đuổi lưu dân dưới thành đi, đóng cửa thành Tam Thủy. Tin tức này như một ngòi thuốc nổ, bắn ra càng nhiều tiếng khóc lóc cầu xin vang trời. Đúng như lời Liễu Huyền An, thành Tam Thủy đã biến thành một trong số những tòa thành bên bờ Bạch Hà, không có gì khác biệt.

Nghĩ đến đây, Hoàng Vọng Hương đỡ tường thành, cổ họng xộc lên vị tanh ngọt, mắt đầy tơ máu, hạ lệnh: “Lão Viên, cho bọn họ vào đi.”

“Hoàng thượng!” Viên Túng nói, “Không kiểm tra thân phận làm sao dám cho bọn họ vào thành, Diễm quân đã giết sạch thành Thanh Dương, chẳng lẽ người muốn để bọn họ đồ luôn thành Tam Thủy?”

“Làm sao Viên tướng quân biết rõ Diễm quân tàn sát thành Thanh Dương?” Liễu Huyền An nhìn thẳng vào gã, “Hai bên giao chiến, ai lại không muốn lung lạc nhân tâm. Nếu Diễm quân đã có kế hoạch toàn thắng, vì sao còn phải tàn sát dân trong thành? Hành động này ngoại trừ dưng nên danh tiếng tàn bạo, đẩy càng nhiều bá tánh về phe địch, làm gì còn lợi ích nào khác?”

“Lương Thú giết người vô số, tàn sát dân trong thành cũng không phải chuyện lạ! Cầu quan Diễm triều không có ai tốt đẹp!” Viên Túng nói, “Thôi đi, những người ở đây hôm nay không nhìn ra biểu hiện gian dối của ngươi, ta thả không giết, mấy ngày nữa sẽ tra hỏi kỹ hơn. Người đâu, kéo y xuống giam lại!”

Liễu Huyền An cãi: “Con mắt nào của ngươi nhìn thấy Lương Thú giết người vô số, một tiếng ‘cầu quan’, là có thể chứng minh hành vi

tàn sát dân chúng trong thành được sao?” Y bị hai tên binh sĩ kéo xuống, vẫn ngoan cố ngoái đầu lại hét lớn, “Tướng quân trấn giữ thành Thanh Dương là ai, Hoàng thượng có thật sự biết rõ hẳn không?”

Một câu chất vấn này khiến Hoàng Vọng Vương lạnh ngắt chân tay, hẳn không biết, hoàn toàn không biết. Lúc ấy hẳn chỉ nghe hết bài diễn văn hùng hồn của đối phương đã lập tức cảm động dâng trào, giao ra luôn một tòa thành không hề nghĩ ngợi.

Viên Túng tiến lên hai bước: “Hoàng thượng, chuẩn bị đánh trận thôi!”

Hoàng Vọng Hương lại ngẩng đầu nhìn ra ngoài thành, thiết kỵ Diễm quân ở nơi xa đã áp sát đám lưu dân bên đào tứ tán.

Hai tên binh sĩ áp giải Liễu Huyền An càng đi càng nhanh, không đi về hướng đại lao mà rẽ vào một con đường tắt. Liễu Huyền An phàn nàn: “Vừa rồi các người đi nhanh như thế làm gì, ta còn muốn nói mấy câu nữa.”

Hai huynh đệ họ Vương dịch dung thành binh sĩ nói: “Liễu nhị công tử đừng nói thì hơn, ta thấy Viên Túng kia đúng là giống con chó điên chỉ biết nhe răng trợn mắt, nói đạo lý không thông được đâu.”

“Ta không giảng đạo lý cho Viên Túng, ta nói cho Hoàng Vọng Hương.” Liễu Huyền An giải thích, “Hắn không phải người xấu, ta nói thêm một lúc biết đâu lại tránh được cả một trận chiến.”

“Nhưng tất cả những kẻ bên cạnh hẳn nhất định không cho công tử nói tiếp, cục diện vừa rồi rất nguy hiểm.” Vương Phồn nói, “Tuy Hoàng Vọng Hương mang tiếng là thủ lĩnh, nhưng hẳn không giống Vương gia quyền uy tuyệt đối trong quân. Mỗi một ‘tướng quân’ ở nơi này đều có chủ ý của riêng họ, tuyệt đối sẽ không đầu hàng.”

Liễu Huyền An dừng chân: “Nhưng ta cảm thấy vừa rồi đã thuyết phục Hoàng Vọng Hương được tám chín phần.”

Vương Phồn nói: “VẬY hấn chỉ cần dựa vào một hai phần còn lại để quyết tâm nghênh chiến, hoặc là...”

Liễu Huyền An vội quay đầu nhìn về phía thành lâu.

Nơi đó đang xảy ra một trận hỗn loạn.

Hoàng Vọng Hương che bụng lão đảo ngã xuống đất, máu tươi trào ra khỏi khe hở ngón tay. Miêu Thường Thanh đỡ hấn, không tin được mà thốt lên: “Lão Viên, ngươi điên rồi!”

Viên Túng cầm thanh kiếm còn nhỏ máu, sau lưng gã là rất nhiều vị tướng quân, tuy vẻ mặt vài người vẫn còn do dự nhưng không ai mở miệng nói gì.

Vừa rồi Hoàng Vọng Hương hạ lệnh mở cửa cho lưu dân vào thành, Viên Túng cực lực ngăn trở, Hoàng Vọng Hương liền rút kiếm cả giận mắng. Hai người tranh chấp, lưỡi kiếm của Viên tướng quân đâm thẳng vào bụng tân hoàng, không ai biết là vô tình hay cố ý. Nhưng bây giờ chuyện đó không còn quan trọng nữa, bởi vì ngoại trừ Miêu Thường Thanh, tất cả những người còn lại đều lựa chọn đứng về phe Viên Túng.

Bọn họ không hiểu, rõ ràng một đường đại thắng, bây giờ là thời điểm thuận lợi để đánh lên phía bắc, vì sao Hoàng thượng lại đột ngột hồ đồ mạo hiểm chỉ vì vài ngàn lưu dân. Sớm biết như thế, chi bằng lúc trước đề cử Viên tướng quân ngồi lên long y còn hơn.

Hoàng Vọng Hương bị người ta khiêng xuống tường thành.

Trong căn phòng thiếu sáng, Liễu Huyền An giúp hấn băng bó vết thương, ngón tay nhuộm đầy máu đỏ. Hoàng Vọng Hương nghe tiếng ầm ĩ bên ngoài, dừng một lát mới khó khăn hỏi: “Chuyện tàn sát dân chúng trong thành thật sự do người của ta làm sao?”

Liễu Huyền An trả lời: “Đúng vậy, ta nghe những người may mắn còn sống chính miệng kể. Diễm quân dùng hết sức công thành, quân coi giữ thành lại không ra sức chống trả mà chỉ a mũi kiếm về phía bá tánh, tàn sát dân chúng xong thì tự vẫn, ngoại trừ mấy câu nguyện rửa ‘kiếp sau nguyện làm sói làm hổ’ thì không có thêm hành động chống cự nào khác. Bọn họ không thiết sống, uổng phí cho một tấm lòng dũng cảm ngu muội dã man.”

Hoàng Vọng Hương lẩm bẩm: “Chắc ngươi không phải đại phu thật.”

“Ta đúng là đại phu, nhưng không hoàn toàn là đại phu.” Liễu Huyền An ấn chặt miệng vết thương.

Một giọt nước vẫn đục chảy ra từ khoeo mắt Hoàng Vọng Hương: “Ta sai rồi.”

“Không sống nổi qua ngày, muốn kiếm một miếng cơm ăn, muốn giết sạch tham quan ô lại, tất cả đều không có gì sai.” Liễu Huyền An nói, “Nhưng có vài việc không phải cứ nghĩ được là làm được. Xã hội mà tất cả mọi người đều có cơm ăn, chỉ dựa vào một người hoặc một triều đại là không thể, chuyện đó yêu cầu mấy trăm mấy ngàn vạn người cùng nhau nỗ lực.”

“Mà ta lại không có bản lĩnh quản lý mấy trăm mấy ngàn vạn người.” Hoàng Vọng Hương nói, “Cũng không thể nhìn thấy ngày đó.”

“Nhưng sẽ có người chờ được.” Liễu Huyền An thả chậm ngữ điệu, “Hoàng đại ca, những chuyện ngươi làm hôm nay, dù có sai, dù có thua cuộc, cũng không phải hoàn toàn không có ý nghĩa, ít nhất ngươi đã thử. Bản chất lịch sử không phải như vậy sao, cần rất rất nhiều người dấn thân đi thử mới đẩy được bánh xe thời đại tiến về phía trước.”

Hoàng Vọng Hương nhìn y, nghẹn ngào cười: “Tiểu huynh đệ, cảm ơn.”

Liễu Huyền An lắc đầu: “Không cần cảm ơn.”

Hoàng Vọng Hương dùng bàn tay dính máu cố sức với lấy thanh kiếm: “Người đi đi, cầm thanh kiếm này, thủ quan bên cửa hông Tây Bắc là người của ta, hắn nhận ra kiếm sẽ thả người đi. Lão Viên đã nổi lòng nghi ngờ, nơi này không thể ở lâu. Bao giờ đi nhớ dẫn theo, dẫn theo lão Miêu.”

Vừa dứt lời, bên ngoài viện có tiếng Miêu Thường Thanh quát lớn: “Lớn mật! Hoàng thượng còn ở bên trong, ai cho các người vào!”

A Ninh chạy vào báo tin: “Ca, bên ngoài có rất nhiều người nói muốn bắt chúng ta tống giam.”

Hoàng Vọng Hương chống người ngồi dậy, hét lớn: “Ra ngoài hết cho ta!”

Tuy thân thể hắn suy yếu nhưng vẫn chưa thoái vị, trước mắt Viên Túng chưa đăng cơ, cho nên thủ hạ của hắn không dám làm càn. Miêu Thường Thanh còn xách một cây đao đứng canh ngoài cửa tròng mắt trông rất dọa người, thế nên bọn họ chỉ dám loanh quanh ngoài sân, không dám xông vào bên trong.

Mà Hoàng Vọng Hương đã gần như hấp hối, hắn cảm thấy rất mệt, đồng thời lại thanh thản vì sắp được lên đường gặp lại cha mẹ vợ con. Kiếp sau hắn không muốn trở thành Hoàng thượng, hy vọng được tiếp tục làm một anh nông dân cần cù, dựa vào đôi tay mà có cơm ăn áo mặc, còn có thể nuôi con trai con gái học hành, vì thế hơi kéo khóe môi mỉm cười, sau đó hoàn toàn rơi vào bóng tối.

Liễu Huyền An nhẹ nhàng vuốt mắt cho hắn.

Tâm trạng A Ninh cũng nặng nề theo, đứng bên mép giường hỏi: “Công tử, tiếp theo chúng ta nên làm gì bây giờ?”

“Quay về miếu hoang.” Liễu Huyền An nói, “Vương gia sắp công thành rồi.”

“Nhưng bên ngoài có rất nhiều người của Viên Túng, bọn họ đã nhận định chúng ta là gian tế.”

“Vốn dĩ chúng ta không đi chung đường với bọn họ.”

Liễu Huyền An cầm lấy kiếm của Hoàng Vọng Hương, bước ra cửa phòng. Miêu Thường Thanh vừa trông thấy thanh kiếm đã run rẩy hỏi: “Hoàng thượng...”

“Vết thương quá nặng không thể chữa trị, nên bi thương.” Liễu Huyền An hỏi, “Miêu tướng quân, thủ hạ của ngài có tổng cộng bao nhiêu người?”

Miêu Thường Thanh chưa hết bàng hoàng nhưng vẫn trả lời: “Một trăm.”

“Được, một trăm.” Liễu Huyền An nói, “Viên Túng đã hoàn toàn phát điên rồi, ta không biết vào lúc cùng đường mặt lộ hắc có ý định ra tay tàn sát dân chúng trong thành không. Miêu tướng quân, chúng ta phải bảo vệ mọi người.”

“Được.” Miêu Thường Thanh gật đầu, “Cứ làm vậy đi.”

Bên ngoài thành, toàn bộ lưu dân đều đã bị đuổi vào rừng rậm. Viên Túng hạ lệnh đóng chặt cửa thành, dựng vũ khí phòng ngự bên trên. Có vài người biết điều xưng gã là “hoàng thượng”, Viên Túng hoàn toàn không phản bác, còn rất vui vẻ nhận phần ám chỉ này. Vì thế mọi người bắt đầu tung hô vạn tuế, vào thời khắc Diễm quân sắp tiến đến chân thành toàn tâm toàn ý dâng cơ cho tân hoàng.

Chu Nghị dịch dung đứng lẫn trong quân lính vây quanh, từng giây từng phút căng tai nghe xem người này ban bố ra mệnh lệnh gì để kịp mật báo cho Liễu nhị công tử. Hắn thật sự đã xem đủ, không hiểu nổi vào giờ phút nước sôi lửa bỏng này mà bọn họ còn có tâm tình làm chuyện vô bổ.

Viên Túng khoác áo choàng màu minh hoàng, uy phong lẫm liệt đứng trên thành cao.

Cao Lâm trả ống nhòm cho tiểu binh, giục ngựa đi song song cạnh Lương Thú, buồn bực căn nhắc: “Kia là Hoàng Vọng Hương? Trời có lạnh lẽo gì cho cam, bọc áo choàng to như thế cũng không sợ bị thổi bay xuống dưới à.”

“Quản hấn làm gì.” Lương Thú nói, “Chuẩn bị cung tiễn, hạ lệnh nội trong ba ngày phải phá thành!”

Chương 49: Vàng đón được người đáp vào lòng mình

Tin tức Diễm quân sắp đánh vào thành nhanh chóng lan truyền khắp hang cùng ngõ hẻm.

Mà tin tức Viên Túng giết chết Hoàng Vọng Hương trên cổng thành cũng truyền vào tai không sót người nào.

Hai việc cùng lúc đủ để khuấy đảo nhân tâm toàn thành Tam Thủy. Trận chiến này ngay từ ban đầu vốn tồn tại là vì ba chữ Hoàng Vọng Hương trên cờ xí, nhưng bây giờ lá cờ kia đã ngã xuống, lại còn không ngã trên chiến trường, mà ngã ngay trên tường thành, ngay trước giờ bắt đầu trận quyết chiến.

Đến cả người thường không có kiến thức quân sự cũng biết đây không phải là dấu hiệu chiến thắng. Cùng lúc đó, một tin tức khác lặng lẽ lưu truyền trong thành, nói thảm án thành Thanh Dương không phải do Diễm quân làm, mà là quân giữ thành không cam lòng trước chiến bại, cho nên mới chĩa kiếm về phía bá tánh.

Thật thật giả giả, loạn càng thêm loạn.

Miêu Thường Thanh dẫn Liễu Huyền An đi trên đường cái. Ông ta cũng là một tướng quân, không rõ Viên Túng kiêng dè, chướng mắt hay vẫn niệm tình xưa nghĩa cũ, tóm lại sau khi đăng cơ tạm thời vẫn chưa xuống tay với ông bạn già này, cho nên đám phản quân còn lại không dám động vào hai người, chỉ luôn giám thị không xa không gần.

Tiếng trống vàng nổi lên ngoài thành, toàn bộ phản quân xếp hàng chạy lên tường thành chuẩn bị nghênh chiến, bá tánh cũng vội cầm

đao kiếm án ngữ trước cửa nhà, một số người muốn chạy về hướng cổng thành, Liễu Huyền An gọi lại: “Trình Đại Tài, vợ ngươi đâu!”

Thanh niên bị hỏi chuyện trả lời: “Ở nhà.”

“Dẫn nàng tới miếu hoang đi.” Liễu Huyền An đứng lên một chỗ cao, lớn tiếng gọi, “Tập trung hết toàn bộ những người không có khả năng tự vệ đến miếu hoang, những người có thể sử dụng đao kiếm phụ trách bảo vệ cửa miếu. Chúng ta phải hợp lại một chỗ, nếu cứ chạy đông chạy tây sẽ không thể bảo vệ người nhà.”

“Nhưng vạn nhất Diễm quân phá thành...”

“Vây lỗ như trước khi Diễm quân phá thành, có người muốn giết vợ ngươi thì sao?” Liễu Huyền An không có thời gian nhiều lời, kêu gọi càng nhiều người hơn, “Nhanh lên, đưa hết người nhà đi theo ta!”

Một bộ phận người lựa chọn nghe theo y, dẫn cha mẹ vợ con chuyển đến miếu hoang, những người ốm yếu nhất xếp vào trong cùng, thanh niên trai tráng cầm đao đứng canh bên ngoài. Rất nhiều người khác cũng đi dọc đường phố kêu to, nói đến miếu hoang sẽ có người bảo vệ, mọi người mau qua đó. Miêu Thường Thanh mang theo một trăm người dưới trướng canh giữ vòng ngoài cùng, râu tóc ông ta đã bạc trắng, tư thế oai phong rất giống tướng quân thủ vệ vẽ trên tranh treo Tết.

Ngày càng có nhiều bá tánh tiến vào, miếu hoang chứa không hết đành phân tán vào những ngôi nhà bên cạnh. Miêu Thường Thanh xếp các thanh niên cầm đao kiếm thành đội ngũ bảo vệ các ngã ba ngã tư. Bọn họ gây ra động tĩnh quá lớn, cuối cùng bị Viên Túng chú ý, gã không vui hỏi: “Lão Miêu đang muốn làm gì?”

Quan binh tiến đến báo tin: “Miêu tướng quân cầm Hoàng... Hoàng kiếm, để cho đại phu kia sai phái nói gì nghe đấy.”

Quân sư đứng bên cạnh Viên Túng nói không mặn không nhạt: “Hoàng thượng chưa nhìn ra ý đồ của hãn sao?”

Viên Túng rất khao khát ngôi vị hoàng đế này cho nên cảm thấy người khác cũng khao khát y như mình, vì thế mặt xanh mét ra lệnh: “Nói lão Miêu dẫn người sang đây, cả đám thanh niên trai tráng có thể đánh giặc nữa. Nếu bọn họ không chịu tới, không chịu tới — —”

Quân sư thay tân hoàng bổ sung nửa câu sau: “Kháng chỉ không tuân, giết không tha.”

Ba mũi tên châm lửa xẹt qua bầu trời, mang theo tiếng vang bén nhọn.

Diễn quân đã bắt đầu công thành.

Liễu Huyền An đứng cùng chỗ với Miêu Thường Thanh, trông thấy một đội quân từ đầu thành khác ầm ầm chạy tới, đao kiếm trong tay lóe lên sắc lạnh. Người chưa đến nơi, tên cầm đầu đã cao giọng ra lệnh: “Hoàng thượng có chỉ, Miêu tướng quân và toàn bộ thanh niên trai tráng đều phải ra khỏi thành nghênh chiến, không được chậm trễ, đi mau!”

Liễu Huyền An hỏi: “Thanh niên trai tráng đi hết, vậy những người già cả ốm yếu trong kia lấy ai bảo vệ? Chúng ta không đi.”

Đáp lời y là tiếng đao kiếm leng keng va chạm. A Ninh đứng cảm che trước mặt công tử nhà mình: “Sao hả, muốn giết người à?”

“Các người không tự chạy ra thì ta cũng quên mất, quân sư đã dặn, người khác có thể sống, nhưng gian tế Lương cầu thì phải chết!” Tên cầm đầu chỉ vào Liễu Huyền An, “Người đâu, bắt lấy!”

Một đám hung thần ác sát ủa lên, Miêu Thường Thanh cả giận nói: “Ai dám! Lui ra!”

Nhưng vị lão tướng quân này hiển nhiên không còn quyền uy gì nữa, hoặc có lẽ đã bị Viên Túng cách chức không chừng. Thấy Liễu Huyền An sắp bị kéo đi, các thanh niên xung quanh sôi nổi ngăn cản,

hiện trường lập tức biến thành một cuộc náo động quy mô nhỏ. Tên cầm đầu càng thêm bất mãn: “Bắt hết bọn chúng cho ta! Ai chống trả, luận xử như gian tế!”

“Đại chiến sắp tới, các người không mau ra thành, còn đứng đây uy hiếp dân chúng, hô đánh hô giết!” Vương Phồn vung đao quét bay người trước mặt Liễu Huyền An, lạnh lùng nói, “Xem ai dám đụng đến đại phu nhà ta!”

“Phản rồi!” Tên cầm đầu rút kiếm chém, nhưng lại không phải đối thủ của huynh đệ họ Vương. Gã chặt vật lăn khỏi lưng ngựa, thất thố hô to: “Ai về phe bọn chúng đều giết hết cho ta, đỡ làm dao động quân tâm!”

Miêu Thường Thanh trợn mắt: “Người điên rồi!”

Ông ta muốn cưỡi ngựa đi tìm Viên Túng lại bị loạn đao chém thương chân ngựa. Vương Phồn kéo ông ta vào chỗ an toàn, lúc này phản quân đã vung đao đánh giết như bị thất tâm phong, các thanh niên cũng phải giơ đao chống cự. Vài người trong số họ hô to tình nguyện ra ngoài nghênh chiến nhưng đổi lại vẫn là lưỡi đao lạnh lẽo. Có người nhìn ra manh mối, hét lên: “Bọn họ đến đây để giết chúng ta!”

Miêu Thường Thanh đã bị thương, Liễu Huyền An muốn dìu ông ta dậy nhưng cũng suýt nữa vấp ngã. Vương Phồn nhanh tay lẹ mắt xách mỗi tay một người, nói: “Công tử không cần kinh hoàng, Vương gia đã phái rất nhiều người vào thành để ứng phó cục diện trước mắt này.”

Thật không?

Liễu Huyền An nhìn xung quanh, quả nhiên nhận ra có rất nhiều cao thủ lẩn vào bá tánh, số lượng dùng hai tay hai chân vẫn đếm không hết, còn bay tới bay lui hoa cả mắt, liền hỏi: “Bọn họ vào thành từ bao giờ?”

“Chỉ cần có tiền, số thứ tự lớn đến mấy cũng được xếp ra trước.” Vương Phồn nói, “Đám ô hợp này còn lâu mới là đối thủ của quân ta. Công tử cứ chờ xem, nhất định Vương gia sẽ phá được thành nội trong ba ngày.”

Người trong miếu hoang đồng tâm hiệp lực nhanh chóng giết sạch sẽ phản quân. Liễu Huyền An bước qua thi thể xếp cao như núi, tìm được tên thủ lĩnh vừa rồi luôn miệng hô đánh hô giết, tùy tay nhặt một cây đao lên, cắt áo gã.

A Ninh khó hiểu: “Công tử muốn làm gì vậy?”

“Vừa rồi biểu hiện của hắn quá khác thường, hình như không phải tới thúc giục thanh niên ra chiến trường mà chỉ tìm cái cớ để giết người. Nhưng theo lý mà nói, chiến tranh chỉ vừa bắt đầu, muốn tàn sát dân trong thành cũng không cần sốt ruột như thế.” Liễu Huyền An nói, “Có khác thường sẽ có khuất tất, ta đột nhiên nhớ tới Bạch Phúc giáo, nhưng trên người kẻ này không có hình xăm.”

“Hắn không phải người Bạch Phúc giáo, không có nghĩa là trên cổng thành không có người Bạch Phúc giáo.” Vương Phồn tiếp lời, “Công tử nói mới thấy, đúng là có khả năng này.”

“Nếu là tà giáo quấy phá, càng phải bảo vệ bá tánh cho tốt.” Liễu Huyền An nhặt kiếm của Hoàng Vọng Hương từ dưới tượng thần, “Bây giờ ngoài cửa thành đang giao đấu kịch liệt, Viên Túng không rảnh lo bên này, chúng ta tranh thủ thời gian đưa hết mọi người ra khỏi thành từ cửa Tây Bắc.”

Vương Phồn gật đầu: “Được, công tử đi theo ta.”

.....

Bên ngoài chiến trường, máu nhiễm đỏ trời.

Lương Thú áp dụng đấu pháp quyết liệt nhất, cũng trực tiếp nhất, thiên quân vạn mã tựa mãnh thú rít gào, sấm sét phủ kín vòm trời.

Đạn lửa hay dầu nóng cũng không thể bức lùi đội ngũ tiến công, cọc gỗ nặng nề nện vào cổng thành hết lần này đến lần khác, đâm cho tường thành đá xanh dài vài chục trượng phải lung lay, cũng đâm cho sắc mặt Viên Túng trắng như tờ giấy.

Gã vốn tưởng rằng quân đội Đại Diễm đều giống những lần trước mình gặp, rời rạc, hủ bại, dễ dàng đánh tan trong một kích, cho nên đã tâm mới được dịp bành trướng, cảm thấy giang sơn này lung lay sắp đổ, còn bản thân chỉ cần nhẹ nhàng kéo một cái là có thể đổi chủ vương vị. Nhưng hiện tại gã được trực tiếp thể nghiệm thế nào mới là quân đội chân chính, mấy vạn thiết kỵ mặc huyền giáp cầm trường đao dưới sự chỉ huy của Lương Thú thoát nhìn cử động nhất quán theo một nhịp, vô địch dũng mãnh, thân hình và ý chí của bọn họ như đúc từ sắt thép, tiến lùi linh hoạt khí nuốt núi sông, hoàn toàn không có vẻ gì là đội quân của một vương triều sắp tận.

Đây là một bài học đau đớn.

“Hoàng thượng!” Binh sĩ hoảng sợ tới báo, “Cửa thành sắp giữ không được nữa rồi.”

“... Xếp hàng, ra khỏi thành nghênh chiến.” Viên Túng nắm chặt kiếm trong tay, gần như không thể đứng thẳng. Gã bắt đầu hối hận, hối hận vì đã gấp gáp bước lên cái gọi là vương vị này, nhưng lại không thể không cố gắng chống đỡ, “Triệu tập mọi người, ra khỏi thành!”

“Tuân lệnh!”

“Hoàng thượng.” Quân sư nhắc nhở, “Những người đi tìm Miêu tướng quân hình như vẫn chưa trở về.”

“Người đi xem đi.” Viên Túng bắt đầu hoảng loạn, chỉ thuận miệng phân phó một câu chứ không xem là chuyện gì nghiêm trọng.

Quân sư kiểm kê một đội ngũ, đi sang đầu kia thành.

Mà cùng lúc đó, Liễu Huyền An đã dẫn theo bá tánh xuyên qua cửa nhỏ Tây Bắc, trốn vào khu rừng rậm cao bên ngoài thành. Không ai dám lên tiếng, chỉ nín thở tập trung trốn sâu vào rừng, muốn tìm một nơi an toàn tránh gió trước khi trời sập tối.

Cả tòa thành Tam Thủy gần như biến thành vườn không nhà trống. Cửa hông Tây Bắc mở toang không người canh gác, sắc mặt quân sư xanh mét, hạ lệnh: “Ra khỏi thành lục soát cho ta!”

Mặt trời dần dần lặn về tây.

Trên chiến trường, vô số cây đuốc bốc cháy hừng hực, cửa thành ầm ầm đổ xuống, Diêm quân ào ào tiến vào thành không gì cản nổi, lao vào chém giết phản quân. Viên Túng bị máu bắn mờ cả mắt, chiến mã cũng bị thương, gã thậm chí còn không thể tiếp cận Lương Thú, chiến lược hai bên chênh lệch quá xa, từ sách lược tác chiến cho đến bản thân quân đội.

Vị tân hoàng hoảng hốt nấp giữa đám thủ hạ chạy trốn khỏi thành từ cửa hông, nhưng chưa đi được bao xa đã bị một đội quân chặn đường.

“Hoàng Vọng Hương.” Cao Lâm nhìn kẻ khoác áo choàng mình hoảng trước mắt, “Bây giờ mới nhớ ra là phải chạy à, không kịp rồi, đầu hàng đi.”

Hơi thở Viên Túng nặng nề, cảm xúc đang dâng cao lại nhiều thêm một phần khuất nhục. Gã vốn cho rằng mình cũng có chút tên tuổi trong quân đội Diêm triều, khiến người nghe thấy phải sợ vỡ mật. Nhưng sự thật đã chứng minh ngược lại, đối phương ngay cả tên gã cũng không biết.

Gã hét lớn một tiếng, rút kiếm hô giết.

Nhưng làm gì có nửa phần thắng.

Đội phản quân này bị Diễm quân chế phục rất nhanh, một người trong số đó có thể là vì cầu sinh nên chủ động mật báo: “Hắn, hắn không phải Hoàng Vọng Hương!”

Cao Lâm vừa nghe còn thật sự kinh ngạc, cho rằng đối phương đang chơi chiêu kim thiền thoát xác, vội xách người lên tra hỏi: “Hoàng Vọng Hương đâu!”

Đối phương nơm nớp lo sợ: “Đã chết, đã chết rồi, bị Viên tướng quân, bị Viên Túng giết!”

Cao Lâm lại hỏi: “Viên Túng đâu rồi?”

Viên Túng ở ngay bên cạnh hắn: “.....”

Đương nhiên cuối cùng Cao Lâm vẫn hiểu rõ đầu đuôi ngọn nguồn, Diễm quân cũng tìm thấy thi thể Hoàng Vọng Hương ở trong thành.

Trời đã hoàn toàn tối đen.

Sâu trong rừng rậm, Liễu Huyền An đang cùng bá tánh chen chúc bên nhau sưởi ấm, bởi vì không rõ chiến sự bên ngoài thế nào nên bọn họ không dám nhóm lửa, chỉ có thể dùng nhiệt độ cơ thể dựa sát vào nhau chống đỡ rét lạnh, không một ai lên tiếng. Nhóm thanh niên tản ra bốn phía, một lát sau đột nhiên có người chạy về thông báo: “Đằng trước có quân đội!”

Không khí lập tức căng thẳng lên.

A Ninh nhỏ giọng hỏi: “Là quân của Vương gia sao?”

“Không giống.” Vương Phồn nói, “Mọi người đề cao cảnh giác.”

Tất cả mọi người đều nín thở, lo lắng đề phòng không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì. Đúng vào thời khắc này, một đứa bé đột ngột khóc òa lên, tiếng vang trong trẻo cắt qua trời đêm yên tĩnh, khiến vô số quả tim như co chặt lại!

Người mẹ vội vàng bịt miệng con nhưng không còn kịp nữa, tiếng bước chân hỗn loạn ngày một gần hơn. Người còn chưa thấy, vài chục mũi tên châm lửa đã bắn về hướng này!

“Cẩn thận!” Vương Phồn quét bay mũi tên, xách Liễu Huyền An ném qua một bên, vài chục người lập tức vây quanh bảo vệ ở giữa. Bốn phía đèn đuốc sáng trưng, là phản quân, có người lớn tiếng ra lệnh: “Giết bọn họ!”

Miêu Thường Thanh rút kiếm khỏi vỏ: “Theo ta bảo vệ bá tánh!”

Nhóm thanh niên cũng nhanh chóng tụ hợp lại xung quanh ông ta, khu rừng yên tĩnh bị nhiễu loạn, một nửa là tiếng khóc, nửa kia là tiếng hô giết chóc.

Quân sư đứng trên cao, ánh mắt xuyên qua đám người, thẳng tắp dừng trước mặt Liễu Huyền An, mà chính y cũng đang quan sát đối phương, mặt ngấn gò má cao, diện mạo không giống người Trung nguyên.

“Vương đại ca, mau bắt lấy người kia!” Liễu Huyền An nói, “Tốt nhất là bắt sống.”

Vương Phồn gọi thêm ba người phi thân ngược về phía kia, mà tên quân sư cũng lúi nhanh ra sau, công phu hơn đứt mười tên Viên Túng.

Liễu Huyền An nhón chân: “Đừng để hắn chạy thoát!”

Đáy mắt quân sư lộ ra nụ cười cổ quái quỷ dị, hắn xê dịch tránh được đám người Vương Phồn, lại không trốn ra chỗ xa hơn mà đột nhiên xoay người nhào về phía Liễu Huyền An, tay rải một hàng ám khí lóe ánh lam.

Tiếng kim loại va vào nhau “leng keng” cùng tiếng da thịt rách toạc.

Toàn bộ ám khí bị một chiếc áo choàng lớn màu đen cuốn lấy, mà tên quân sư kia cũng bị người ghì chặt cổ, ném mạnh vào thân cây.

Liễu Huyền An hào hứng hô lên: “Vương gia!”

Y lập tức chạy tới, không thèm để ý dưới chân giẫm phải thứ gì, bị trượt một cái: “Ấy da!”

Lương Thú bình tĩnh dang rộng hai tay, vững chắc đón được người nhào vào lòng mình.

Chương 50: Kỳ tích Tiểu Lương, thay đồ chớp nhoáng

Lúc này Liễu Huyền An chưa bỏ lớp dịch dung, vẫn mang khuôn mặt tầm thường hàm hậu cương nghị, dù làm gì đều mang lại cảm giác chính trực đỉnh thiên lập địa cho nên không khiến người ngoài sinh ra liên tưởng không cần thiết. Huống hồ sau khi nghe được hai chữ “Vương gia”, bá tánh kinh hoàng như nhìn thấy quỷ, vội vàng quỳ xuống run bần bật không dám lên tiếng, làm gì còn tâm tình xem kỹ hai người ôm ôm ấp ấp trước mặt.

Cho nên chỉ có mỗi mình Cao Lâm bị đau mắt.

Lương Thú đỡ vững Liễu Huyền An, thấy y không thương tích gì mới xoay người nhìn về hướng gốc cây. Các thị vệ đã kéo tên quân sư xương cốt gàn nát hết kia lên, đối phương chỉ còn hơi thoi thóp, mặt mũi sưng vù như đầu heo.

Liễu Huyền An nói: “Trước khi Vương gia công thành, người này đã gấp gáp muốn giết sạch bá tánh. Trong trận chiến hãn một không tham chiến, hai không chạy trốn, lại suốt đêm mang binh lực soát núi đuổi giết, hành vi thật sự khác thường.”

Lương Thú nghe hiểu ám chỉ, lệnh cho hai hộ vệ tiến lên rạch áo quân sư, quả nhiên bên dưới là hình xăm Bạch Phúc giáo. Tà giáo dựa thế thiên tai, lợi dụng ô lại, mê hoặc lưu dân, khuấy động lưu vực Bạch Hà chướng khí mù mịt, chuyện này đúng là không hiếm thấy.

Lương Thú hạ lệnh: “Dẫn đi, hỏi bằng hết những thứ cần hỏi.”

“Tuân lệnh!” Cao Lâm ra hiệu hộ vệ đi theo mình. Liễu Huyền An cũng kêu A Ninh qua giúp đỡ, trước tiên cầm máu cho quân sư tà giáo, đề phòng trường hợp mới thẩm vấn một nửa đã tắt thở.

Lúc này dân chúng có mặt vẫn không dám ngẩng đầu, đến lúc được Diễm quân kéo đứng lên còn sợ hãi cho rằng mình sắp bị hành hình. Liễu Huyền An lớn tiếng hô: “Chiến tranh đã kết thúc, mọi người đừng ở đây hứng gió lạnh nữa, mau về nhà nghỉ ngơi đi!”

Đã kết thúc.

Nghe được câu này, tất cả mọi người đều thấy như đang nằm mơ, bởi vì bọn họ đã chờ đợi chiến tranh tới trong rất nhiều ngày, chờ đến hoảng loạn. Đền đuốc xếp dài thành hỏa long trên đường núi, Diễm quân hộ tống bọn họ thẳng hướng về thành, đến tận lúc này mới có người bạo gan lên ngẩng đầu lên nhìn trộm Kiêu Vương điện hạ trong truyền thuyết một cái.

Tướng tá không tàn ác, mặt mũi không hung tợn, còn rất trẻ tuổi anh tuấn, mắt sáng như sao, thân khoác chiến giáp màu bạc, tay cầm trường kiếm vấy máu, ánh mắt lại cực kỳ ôn hòa, hình như còn đang cười, là cười với tiểu đại phu trước mặt.

Liễu Huyền An bị mặt nạ trùm đến khó chịu, vẫn luôn đưa tay lên sờ soạng. Lương Thú lần tìm sau tai y nửa ngày, cẩn thận bóc mặt nạ xuống, lại lấy ngón tay cọ cọ lên làn da hơi phiem hồng: “Trở về nhớ xoa thuốc vào.”

“Được.” Liễu Huyền An lại xoay người nhìn đoàn bá tánh, mọi người đã ra về gần hết, chỉ có Miêu Thường Thanh và bộ hạ vẫn đứng tại chỗ. Rõ ràng lão Miêu cũng bị khuôn mặt thật của tiểu đại phu làm kinh ngạc một chút, trợn mắt nhìn chăm chăm về hướng này. Lương Thú chú ý tới ông ta, liền hỏi: “Người kia là ai?”

“... Miêu Thường Thanh, cũng là bộ hạ của Hoàng Vọng Hương.” Liễu Huyền An trả lời, “Nhưng ông ấy luôn đứng ra bảo vệ bá tánh, không phải cùng một bọn với Viên Túng.”

“Triều đình vẫn có trách nhiệm bắt hết bọn họ, không thể thả ra.” Lương Thú nói, “Đợi điều tra chân tướng xong, nếu thật sự có công sẽ được giảm nhẹ tội.”

“Được.” Liễu Huyền An có chút không yên tâm, nói nhỏ, “Nhưng chân cẳng Miêu thúc hơi không tiện, không chịu được môi trường dơ ẩm, đừng giam vào đại lao được không.”

Lương Thú liền phân phó thân binh tìm một tòa nhà trống trong thành, tạm thời giam giữ Miêu Thường Thanh và bộ hạ ở đó. Liễu Huyền An cũng đi theo vào thành, trước hết trấn an Miêu Thường Thanh vài câu, sau đó tìm một chỗ sạch sẽ đánh một giấc ngắn, tỉnh ngủ lập tức chạy ra ngoài doanh địa hỗ trợ băng bó thương binh. Cứ như thế bận rộn suốt ba ngày liền, đến mặt Lương Thú cũng không nhìn thấy.

Mãi đến buổi tối ngày thứ tư, y thay băng cho thương binh cuối cùng xong đã mệt đến đầu váng mắt hoa, không có sức trở về chỗ ở, chân thấp chân cao lết đến một nơi yên tĩnh múc nước rửa mặt qua loa, sau đó ngồi phịch xuống đất, giầy lát sau đã ngủ. Đến một tia mộng mị y cũng không có sức nghĩ, ba ngàn đại đao đóng chặt cửa từ chối tiếp khách, thiếu điều viết luôn thông báo lên cửa, thế nhưng vẫn có người ngoan cố chen chân vào bằng được.

Trong không khí là mùi đàn hương quen thuộc, Liễu Huyền An cảm thấy người này quá phiền, vì thế bắt chước cách nói chuyện lớn tiếng của hắn: “Hôm nay ta đóng cửa!”

Lương Thú cởi áo choàng bọc lấy thân thể hơi lạnh của y, hai tay vòng qua bả vai, nửa quỳ nghiêng đầu hỏi: “Miệng đang lẩm bẩm cái gì đấy?”

Liễu Huyền An ngủ rất trấn định, ở thời điểm y không muốn tỉnh thì dù trời nghiêng đất lún cũng sẽ không tỉnh. Lương Thú không hỏi đến lần thứ hai, chỉ bế ngang người lên đưa về doanh trại, đặt lên giường mình, muốn để y nằm thoải mái hơn một chút. Điều kiện hành quân

đánh giấc không thể trang bị giường gỗ to rộng, chỉ có một tấm phản cứng nhỏ hẹp, đệm giường cũng không trải được mấy lớp, không thể xem là thoải mái. Liễu nhị công tử ở trong mộng cảm thấy mình đang nằm lên một đồng đá vụn, nhíu mày nghĩ thầm sao ta lại ngủ trên một chỗ tệ thế nhỉ, vì thế cố gắng bò dậy, ti hí mắt lão đảo muốn bỏ đi.

Lương Thú chuẩn bị rời đi, nghe thấy tiếng động phía sau vội quay đầu lại, vừa vặn tiếp được nhuyễn ngọc ôn hương đánh úp vào lòng. Hắn vừa bất ngờ vừa dở khóc dở cười, chửi thầm một tiếng rồi cúi đầu nhìn người trong lòng không biết là đang tỉnh hay đang mơ: “Người còn có cả tật xấu mộng du cơ đấy?”

Liễu Huyền An hoàn toàn không nghe được, y để chân trần ngả nghiêng đập xuống đất, hai cánh tay quàng lên bả vai Lương Thú đè hết trọng lượng lên người hắn, rất một tư thế say rượu xong ăn vạ người ta.

Lương Thú đành phải ôm y quay về giường, Liễu Huyền An lại không chịu buông tay, ở trong mộng tìm tư thế thoải mái nhất như con mèo nhỏ cuộn tròn trong ổ. Lương Thú nửa dựa vào đầu giường, duỗi tay giúp y kéo chăn đắp lên người. Hơi thở đối phương sát gần bên tai, lòng bàn tay Lương Thú mơ.n trớn lên mái tóc đen như mực của y, lại dùng đầu ngón tay khảy khảy vành tai, vén mái tóc dài lộ ra sườn mặt trắng nõn. Hắn cúi người xuống, đặt vào đó một nụ hôn.

Lợi dụng người ta ngủ say làm càn, rất không có võ đức.

Nhưng kỳ thật lúc này Liễu nhị công tử cũng đang lợi dụng giấc ngủ, ở trong mộng chăm chú nhìn người ta tấm gội. Có thể là vì mùi đàn hương quá nồng, cho nên trong ba ngàn thế giới đã đóng cửa vẫn mọc ra một Kiều Vương điện hạ. Hắn ngâm mình trong suối nóng mờ mịt hơi nước, nửa thân trên rắn chắc tinh tráng lại nhiều thêm vô số vết sẹo cũ mới chằng chịt.

Liễu Huyền An đề nghị: “Để ta bôi thuốc cho Vương gia.”

Lương Thú vươn tay: “VẬY người xuống đây đi.”

Liễu Huyền An đang đứng bên bờ suối đột nhiên hụt chân, cả người lao về phía trước. Y kinh hoàng giãy giụa trong mộng, Lương Thú ngoài hiện thực liền ôm người sát hơn, trấn an vỗ vỗ hai cái: “Gặp ác mộng à?”

Mà Kiêu Vương điện hạ trong ba ngàn thế giới cũng đồng dạng duỗi tay tiếp được y, bọt nước nóng văng tung tóe, mặt Liễu Huyền An bị nóng đến đỏ hồng. Y nghĩ trong đầu, thế này cũng không xem như gặp ác mộng, thật ra còn khá tốt, hơn nữa cảnh tượng xung quanh rất là lãng mạn, cánh hoa trắng hồng tung bay phiêu tán đầy trời như tuyết.

Ngâm một lần hết một đêm, lấp đầy toàn bộ suối nước nóng. Đến sáng bảnh mắt tiên ngủ vẫn không muốn tỉnh, cuối cùng bị A Ninh gọi đến nát cảnh trong mơ. Liễu Huyền An mở to mắt sau khung cảnh ngàn vạn cánh bướm bay tứ tán, qua loa lên tiếng, lại duỗi cái eo lười, xoay người ôm chần tiếp tục muốn ngủ.

“Công tử, công tử!” A Ninh không cho, nắm chặt chần lắc liên hồi, “Đây là lều của Vương gia, chúng ta về thành rồi ngủ tiếp.”

Kết quả Liễu Huyền An lập tức ngồi phất dậy.

A Ninh khiếp sợ gần chết: “Công tử, người... người tỉnh nhanh thế, ta còn chưa chuẩn bị sẵn sàng.”

Liễu Huyền An quay đầu nhìn quanh, kinh ngạc hỏi: “Vì sao ta lại ngủ ở đây?”

A Ninh đã quá quen thuộc, có thể là công tử lại ngủ quên trong góc nào đó, đúng lúc Vương gia nhìn thấy nên nhặt về.

“Vương gia đâu?”

“Đang ở ngoài, vừa rồi ta còn đụng phải ngài ấy nói chuyện với Cao phó tướng, tám phần là đàm luận quân tình. Công tử rửa mặt đi.”

Liễu Huyền An vội vàng lau mặt súc miệng, sau đó thò đầu ra khỏi lều.

Lúc này Cao Lâm đang ngay thẳng phân tích: “Liễu nhị công tử người ta vì ngủ quên bên ngoài cho nên mới bị Vương gia đụng phải, không tính là chung chạ gối thực sự. Dù sao đến ta còn chưa nhìn ra nửa phần ái muội, người đừng nên vui mừng quá sớm.”

Lương Thú khẽ liếc mắt, vẻ mặt nghiêm nghị: “Câm miệng! Đi làm chuyện của ngươi đi!”

Hắn co chân đá người, lại điều chỉnh sắc mặt một chút, mãi đến khi sau lưng truyền đến một tiếng “Vương gia”, mới cố ý vâng dạ phong khinh tiêu sái xoay người.

Rất ra vẻ nhưng cũng rất hữu dụng, bởi vì đến cả A Ninh cũng phải nhỏ giọng trầm trồ, cảm thấy ánh mặt trời vạn trượng chiếu lên người Kiều Vương điện hạ hôm nay rất đẹp để quý giá, toàn thân sáng bừng.

Liễu Huyền An tiến lên phía trước, Lương Thú hỏi: “Tình ngủ chưa?”

Liễu Huyền An nghi hoặc đánh giá: “Cổ Vương gia làm sao vậy?”

Lương Thú đáp: “Bị sái cổ.”

Liễu Huyền An lập tức chột dạ: “À.”

“À?” Lương Thú hơi cúi người xuống, cười như không cười, “Chiếm giường của ta, giờ đến một câu cảm ơn cũng không có.”

Liễu Huyền An nghĩ thầm, bởi vì ta cũng giúp ngươi bôi thuốc cả đêm ở trong mộng, tay mồi đến nhấc không lên rồi. Về phần vì sao tay mồi rồi vẫn muốn kiên trì, có lẽ vì đó là thiên chức cứu tử phù

thương của bậc y giả, chắc chắn không có chút liên quan gì đến cơ ngực cường tráng của Kiều Vương điện hạ.

Tốt lắm, thế còn được.

Y đề nghị: “Hay để ta giúp Vương gia ấn một chút.”

Lương Thú nghiêng đầu: “Làm đi.”

Liễu Huyền An tìm được vùng gân căng chặt của hắn, dùng sức ấn đẩy lên trên. Nụ cười Lương Thú cứng ngắc, cảm thấy toàn bộ não mình cũng kêu “rắc” một cái đến không kịp tức giận, nửa ngày sau mới run rẩy nghẹn được một chữ: “Ngươi...”

Liễu Huyền An nhanh chóng thu tay: “Tốt rồi.”

Tốt thì tốt thật, nhưng tốt đến mức không có lấy nửa phần chùn tay, còn khiến cho các thân binh đứng bên cạnh mục kích được cảnh tượng kinh điển Vương gia nhà mình bị vạ cổ đến chảy nước mắt, đáng giá lưu truyền đến đời sau.

Lương Thú kéo mặt y: “Làm đại phu mà dã man thế đấy à?”

Liễu Huyền An biện giải: “Trị hết là được rồi.”

“Không thể trị cách gì nhẹ nhàng hơn một chút sao?”

“... Cũng có thể.”

Lúc ở trong mộng rất nhẹ nhàng, nhẹ đến mức đến bản thân Liễu Huyền An cũng cảm thấy hơi quá đáng, trên đời làm gì có đại phu nào trị bệnh như vậy. Nhưng ở phương diện khác, y cảm thấy dù sao cũng đang nằm mơ, trong mơ cần gì bàn đến chuyện hợp lý? Nếu ở thế giới này, tiên nhân nâng tay lên một cái đã hái được trăng sao trên trời xuống, hiền giả lướt gió mà đi, đến bạch hạc cũng cống được ba ngàn ngôi đình hóng gió bay thẳng lên cao ngàn dặm,

chẳng lẽ ta còn không thể sáng tạo ra phương pháp xem bệnh mới hay sao?

Đương nhiên có thể.

Vì thế khoảng cách giữa hai người ngày một gần hơn, bị hơi ẩm từ suối nước nóng bao bọc, bọt nước nhỏ tí tách tí tách thành dòng.

Lương Thú hỏi: “Người đang suy nghĩ gì thế?”

Liễu Huyền An hoàn hồn: “Không có, không có gì, vừa tỉnh ngủ, đầu vẫn hơi choáng váng.”

Lương Thú đưa y dạo quanh doanh trại một vòng, một vị tiểu binh buồn bực nhỏ giọng hỏi huynh đệ đứng bên cạnh: “Hôm nay Vương gia thay quần áo long trọng như thế là nghênh đón đại sự gì sao? Hay là Hoàng thượng sắp đến đây?”

“Hoàng Thượng ở Mộng Đô, tới thành Tam Thủy làm gì.” Một người khác cũng khó hiểu.

Một đám tân binh châu đầu vào nhau bàn bạc nửa ngày vẫn không tìm ra nổi lý do để giải thích cho bộ dạng ăn vận đẹp đẽ quý giá quá đột ngột kia.

Hết sức mờ mịt.

Câu hỏi ôn tập: Kiều Vương điện hạ đi đánh trận nhét quần áo đẹp ở đâu mà móc ra mặc nhanh chớp nhoáng dữ dằn?

Chương 51: Hận không thể dùng hai tay dâng hết mọi thứ tốt đẹp cho người thương

Liễu Huyền An dậy sớm chưa ăn gì, trên đường đụng phải đầu bếp đưa cơm liền xin một cái bánh ngô. Bánh vừa vàng vừa cứng, vị còn hơi đắng, cắn rất tốn sức. Y vừa nhai từ từ vừa hỏi: “Bây giờ trong quân vẫn thiếu lương thực sao?”

“Nếu có thể tốc chiến tốc thắng hạ thành Tiềm Khúc thì không thiếu, trước mắt miễn cưỡng đủ dùng.” Lương Thú vươn cánh tay cho y vị, hai người cùng leo lên một chỗ cao, “Sáng nay ta còn thương lượng với Cao Lâm, muốn đưa người trở về Bạch Hạc Sơn Trang.”

Liễu Huyền An nghe mà thoáng sửng sốt, trầm ngâm một lúc lâu mới nghi hoặc hỏi: “Thành Tiềm Khúc phải đánh lâu lắm à?”

“Không lâu.” Lương Thú trả lời, “Ta tính toán giao cho Hồng Phong đi đánh.”

Lữ Tượng lơ là nhiệm vụ đã bị cách chức, nhưng vị trí thống lĩnh không thể mãi để trống, vẫn phải có người thế vào. Hồng Phong là đối tượng tốt nhất do Lương Thú và Cao Lâm chọn ra sau nhiều ngày quan sát toàn bộ đội ngũ. Liễu Huyền An cũng cảm thấy thành Tiềm Khúc không khó đánh, bởi vì cờ của Hoàng Vọng Hương đã đổ, phản quân không còn người lãnh đạo, hơn nữa Diễm quân dùng tốc độ chớp nhoáng hạ được hai thành Thanh Dương Tam Thủy, uy hiếp tâm lý đối với phản quân thành Tiềm Khúc hẳn là rất lớn.

Y hỏi: “Nếu có thể tốc chiến tốc thắng, vì sao phải vội vã đưa ta và A Ninh trở về?”

Lương Thú bất đắc dĩ: “Bởi vì kế hoạch có biến, đêm qua hoàng huynh sai người đưa tới mật chỉ hỏa tốc tám trăm dặm lệnh cho ta không trở về Vương thành nữa, sau khi tiêu diệt phản quân trực tiếp đi Tây Nam điều tra Bạch Phúc giáo.”

Điều tra Bạch Phúc giáo, mấy chữ này nghe thì nhẹ nhàng, nhưng đó là con rắn độc đã tác quái nhiều năm ở núi rừng Tây Nam, chỉ cần hơi sơ ý có thể bị nó nuốt chửng luôn vào bụng. Mấy năm gần đây triều đình từng nhiều lần phái binh, nhưng cùng lắm là đập tường ngăn ngõ hãm dọa cho bọn chúng đừng quá bành trướng kiêu ngạo.

Liễu Huyền An hỏi: “Đây là quyết định đột xuất của Hoàng thượng?”

“Cũng không hẳn.” Lương Thú nói, “Từ sau khi hoàng huynh đăng cơ vẫn luôn âm thầm bài bố thế cục, lần này chỉ là bước đầu thôi. Diệt trừ tà giáo, thay đổi lộ tuyến Bạch Hà, hai việc lớn này đều là tâm nguyện của huynh ấy. Bạch Hà cần nhiều thế hệ nỗ lực, nhưng tà giáo thì không cần, tay Bạch Phúc giáo duỗi càng dài, lũ quỷ này một ngày còn chưa được chém sạch sẽ, sớm hay muộn toàn Đại Diễm cũng điều tàn theo.”

Thừa dịp lúc này biên quan đang an ổn, bản thân mới có thời gian dài tay quan tâm.

Ngày trước Liễu Huyền An nằm trong tiểu viện nhà thủy tạ mơ màng nhìn bầu trời, chỉ cảm thấy cha mẹ huynh muội nhà mình lúc nào cũng bận rộn đầu tắt mặt tối, mà hiện tại gặp được Lương Thú y mới biết, hóa ra ở phương diện “bận”, núi cao còn có núi cao hơn. Không ngờ không nghĩ hành quân tác chiến, bây giờ vất vả lắm chiến tranh mới kết thúc, chưa kịp thở ra một hơi đã tiếp tục bị phái đi Tây Nam.

Rốt cuộc Hoàng thượng có phải minh quân không, tạm thời Liễu Huyền An chưa nhìn ra, nhưng y nhìn thấy sự thật rõ ràng bên người hẳn luôn không đủ nhân lực.

Lương Thú hỏi: “Lại đang ngăn người nghĩ gì đấy?”

Liễu Huyền An nuốt hết bánh ngô trong miệng: “Ta cũng đi Tây Nam.”

Lương Thú nhìn y, cùng đi Tây Nam, chính hắn đã từng nảy sinh ý tưởng này trong một thoáng, nhưng suy nghĩ lại nhanh chóng chết non. Tối hôm qua vào lúc hắn ôm người từ dưới ánh trăng trở về doanh địa, thân hình trong lòng nhẹ bẫng bọc trong áo choàng to rộng, gầy gò đơn bạc như một con mèo không đủ cân đủ lượng. Thế nên vẫn phải đưa về Bạch Hạc Sơn Trang đi thôi, đưa y trở về thành trấn giàu có an ổn kia, để y tiếp tục ăn ăn ngủ ngủ, ngắm trời xem mây, nằm mệt lại cùng mấy lão già râu bạc phiến phúc chơi cờ tâm sự.

Liễu Huyền An hỏi: “Sao Vương gia cứ nhìn ta mãi thế?”

Lương Thú nói: “Tây Nam rừng thiêng nước độc, chướng khí mịt mù, hang ổ của Bạch Phúc giáo càng là nơi hung nhúc xà trùng chuột kiến.”

“Thế thì ta càng phải đi, dù sao bên người Vương gia cũng cần có đại phu chứ?” Đương nhiên, chắc chắn ở Tây Nam có quân đội, cũng có cả quân y, nhưng Liễu Huyền An cảm thấy bản thân không giống bọn họ, phải đi.

Lương Thú nhíu mày: “Không được.”

Liễu Huyền An khoanh tay đưa lưng về phía hắn, miệng lẩm bẩm, ai cần người quản, ta có chân ta tự đi.

Chỉ rầm rì trong miệng nhưng đủ để Lương Thú nghe rất rõ ràng, hắn kéo dây cột tóc của y: “Quay qua đây, trên đời làm gì có ai tự mình chuốc khổ?”

Liễu Huyền An chối: “Cũng không tính là khổ.” Từ thời cổ đại đã có hiền giả bôn ba ngàn dặm, đi chân trần khắp núi sông để cầu chân thiện mỹ, mà bản thân y đi Tây Nam cũng để cầu một thế đạo mới tinh thuần mỹ lệ, chẳng lẽ không hợp lý lắm sao? Thế là y nói tiếp,

“Hơn nữa Vương gia từng đáp ứng ta, giúp ta sửa sang lại thế giới trong đầu.”

Lương Thú gõ gõ trán y: “Ta thấy bây giờ người ra vào tự nhiên lắm rồi.”

“Không có, không có, không có.” Liễu Huyền An làm bộ làm tịch, “Thỉnh thoảng vẫn hơi hơi đau đầu.”

Lương Thú không vạch trần kỹ thuật diễn vụng về của y, ngón tay trượt xuống thuận thế nắm mặt đối phương: “Muốn đi đến thế cơ à, mấy lão già dạy người vô vi tị thế đâu rồi? Lúc cần dùng đến thì quên sạch luôn nhì.”

Liễu Huyền An bị hấn kéo đến nói không rõ chữ, nhưng hiền giả còn nói, trị quốc không cần, nhưng loạn quốc phải đi.

Dù sao ta vẫn phải đi.

Lương Thú hỏi: “Chỉ để cứu quốc?”

Liễu Huyền An đáp qua loa: “Phần lớn là phải.”

“Phần còn lại là cái gì?”

“Không biết.”

“Thế thì không được đi.”

“.....”

Cuối cùng Liễu nhị công tử đành phải thừa nhận, phần còn lại chính là Vương gia.

Nhưng thừa nhận xong vẫn chưa đủ, Kiêu Vương điện hạ tiếp tục thẩm vấn, “phần còn lại” rốt cuộc là nhiều hay ít. Liễu Huyền An khoa tay múa chân ra một tác không được, một thức không xong, một trượng cũng chưa vừa lòng, cuối cùng đành phải chỉ từ đông sang

tây từ nam chí bắc, gộp toàn bộ thế gian vào tính, Lương Thú mới miễn cưỡng vừa lòng.

Liễu Huyền An hỏi: “Bây giờ ta đi Tây Nam được chưa?”

Lương Thú gật đầu: “Được.”

Trở lại doanh địa, hắn kể chuyện này cho Cao Lâm nghe. Cao phó tướng thờ dài kéo Vương gia nhà mình ra một góc vắng tận tình khuyên giải, không phải chúng ta đã bàn xong phải đưa Liễu nhị công tử về thành Bạch Hạc rồi sao, bây giờ lại đổi ý là thế nào? Mấy chuyện yêu đương nhất thiết phải ở trong tình cảnh hoa tiền nguyệt hạ, chỗ quái quỷ như hang ổ tà giáo, vừa hung hiểm vừa chướng khí dày đặc, ai có đầu óc mà lại muốn dẫn người trong lòng đến đó? Hay là Vương gia lại giở trò uy hiếp người ta rồi?

Lương Thú bị hắn lải nhải đến choáng váng: “Cách xa ta một chút.”

Mà đối với quyết định này, A Ninh cảm thấy đã là cầm chắc mười phần, cậu nói: “Ta nghĩ công tử nên ở bên cạnh Vương gia.”

Liễu Huyền An nửa nằm xuống: “Ừm, ta cũng nghĩ thế.”

Nằm một lát, y ngồi dậy đề bút viết thư về cho cha mẹ thông báo chuyện phải đi Tây Nam. A Ninh ở bên cạnh mài mực cũng tò mò thò đầu nhìn thử, thuận miệng nhắc nhở: “Công tử nên viết dài một chút đi, hôm nay chiến tranh ngày mai lại là tà giáo, trang chủ và phu nhân chắc là lo lắng lắm, phải thuyết phục cho bọn họ yên tâm, ừm... Cứ nói là Vương gia chăm sóc chúng ta rất tốt, ở gần ngài ấy rất an toàn.”

Liễu Huyền An viết theo lời cậu, nếu gọi thư nhà là gia phả thì phần kia gọi là có hậu. Trong thư tinh tế miêu tả Kiêu Vương điện hạ kiêu dũng vô địch, dụng binh như thần, đối với mình lại quan tâm săn sóc đầy đủ, kể lư loát dào dạt từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ. A Ninh xem đến buồn ngủ, dụi mắt nhắc nhở y đừng chỉ lo viết Kiêu Vương

điện hạ, phải viết cả chúng ta vào nữa, công tử cũng làm được nhiều chuyện lợi hại lắm mà?

Nhưng Liễu Huyền An đã ném bút, y viết đến mỗi tay, mệt mỗi đi đến mép giường nằm phịch xuống: “Cứ để thế đi, ta không muốn động đậy nữa.”

A Ninh rất là tiếc nuối, cẩn thận sắp xếp lại bức thư, sửa được một nửa, bên ngoài đột nhiên có tiếng Lương Thú truyền vào, vì thế lại trơ mắt nhìn công tử sâu lười vừa quả quyết “rất mệt, tay rất mỏi, không có sức viết thêm một chữ” lập tức rời giường, tinh thần sáng láng chạy như bay ra ngoài.

“.....”

Đại quân nghỉ ngơi chỉnh đốn một phen, lại nhổ trại hành quân.

Tuy Miêu Thường Thanh thuộc hàng ngũ phản quân nhưng có công bảo vệ bá tánh, lại tuổi già nhiều bệnh tật, Lương Thú đày ông ta về Côn Châu làm người giữ mộ. Nghe qua tuy khá khổ cực, nhưng Côn Châu khí hậu ấm áp, là nơi không thiếu cái ăn, gần đó lại có Bạch Hạc y quán có thể tùy thời đi xem bệnh. Việc canh mộ cũng không tính là việc nặng, chỉ cần yên phận ở trong thôn miễn cưỡng có thể tính là an hưởng tuổi già.

Chiến dịch công thành Tiềm Khúc đúng như Lương Thú dự đoán, đánh mà không mấy may phí sức. Hồng Phong mượn lợi thế địa hình, lệnh cho đại quân thả chậm tốc độ để đánh lạc hướng phản quân, bản thân tự mình dẫn theo ba ngàn quân tiên phong cấp tốc đi đường nhỏ, nửa đêm tập kích bất ngờ vào thành. Thủ lĩnh phản quân còn đang trong mộng đã bị chém bay đầu, máu bắn cao ba thước.

Trận phản loạn vì thiên tai đói kém cũng theo một đao này mà hoàn toàn kết thúc.

Dưới đại lao âm u, Lữ Tượng nhìn bát cơm thịt mỡ đặt trước mặt mình, đồng tử co chặt, ngẩng đầu hét: “Người muốn giết ta!”

Lương Thú nói: “Người tham ô nhận hối lộ, trị quân không nghiêm, không làm tròn trách nhiệm, những nhiều bá tánh, chẳng lẽ không nên giết?”

“Chỉ có Hoàng Thượng — —”

“Là Hoàng huynh muốn chém đầu người.” Lương Thú lạnh lùng cắt ngang, “Quy xuống tiếp chỉ đi.”

Mặt Lữ Tượng xám như tro tàn, ngồi liệt dưới đất: “Không thể nào, thúc phụ ta... Là người, trước nay người bất hòa với thúc phụ ta cho nên mới làm khó dễ, ta muốn diện thánh giải oan!”

Đến Cao Lâm cũng phải khiếp sợ độ dày da mặt người này, người thì oan cái rắm gì. Hắn lệnh cho cai ngục bước vào kéo bãi bùn lầy kia miễn cưỡng quỳ thẳng lên, mình thì mở thánh chỉ ra đọc nhanh một lần, đóng lại: “Được rồi, mang ra ngoài.”

“Lương Thú!” Lữ Tượng hét to, “Người kêu ngạo như thế, thúc phụ ta sẽ không bỏ qua cho người!”

Cao Lâm co chân đá cho gã câm miệng: “Người nên buông tha cho thúc phụ người đi, chính Lữ đại nhân là người thỉnh chỉ trảm người. Ông ta đã một đồng tuổi, râu dài phết đất còn phải đi gỡ cục diện rối rắm cho người. Nếu thật sự có lương tâm, sau này chết rồi hồn phách bay đi đâu xa một chút, đừng trở về dọa sợ ông lão xui xẻo kia nữa.”

Lữ Tượng bị người ta kéo lê tí tách ra ngoài, thật sự là vừa đi vừa nhỏ nước tí tách. Cao Lâm bịt mũi nhăn mặt, đi theo Lương Thú ra ngoài xem trảm. Bá tánh thành Tiềm Khúc đều có mặt, một đao hạ xuống chém chết Lữ Tượng, cũng chặt đứt lòng tham ô thất trách của quan viên lưu vực Bạch Hà.

Lương thực cứu tế không ngừng được vận chuyển về từ bốn phương, khâm sai đại thần cũng sắp đến, lưu dân được quan phủ khắp nơi tiếp nhận, ít nhất không phải trải qua một mùa đông cơ hàn.

Liễu Huyền An ngồi trong xe ngựa đi về phương nam, trong tay ôm lò sưởi vẫn bị lạnh đến đỏ bừng mũi.

“Ta nghe Cao phó tướng nói, bây giờ ở phương bắc đã có tuyết rơi rồi.” A Ninh cũng chen vào bên cạnh y cho ấm, “Nếu chúng ta được đi Vương thành thì tốt quá.”

Trong lòng Liễu Huyền An cũng có chút tiếc nuối, bởi vì ở thành Bạch Hạc không có tuyết, y chưa từng nhìn thấy tuyết. Nghĩ một lát, lỗ mũi lại phát ngứa.

“Hắt xì!”

A Ninh nhắc áo choàng bên cạnh phủ lên người y, áo lông màu đen thêu dây vàng tinh tế sang trọng không giống phong cách ăn mặc áo khoác to rộng sáng màu thường ngày của Liễu nhị công tử, nhìn qua đã biết là đồ trong cung. Ngoại trừ áo choàng, còn có thảm trải trong xe ngựa, đệm ngồi, gối đầu, thậm chí là chăn cũng do Kiêu vương điện hạ đưa tới.

A Ninh không hiểu nổi, liên tục xua tay: “Chúng ta có, chúng ta có rồi.”

Thái độ Cao Lâm vẫn kiên quyết: “Có rồi không quan trọng, vẫn phải nhận.”

Đường xá xa xôi, thâm sơn cùng cốc, Vương gia nhà ta thật sự không kiếm ra được thứ gì tốt để tặng. Nhưng hấn lần đầu rơi vào lưới tình như nai con chạy loạn, chỉ cần một mồi lửa nhỏ cũng đủ cháy lan khắp đồng, quả thực hận không thể gom nhặt hết mọi thứ tốt đẹp trên đời lại, dùng hai tay dâng lên tặng người trong lòng. Cướp tới cướp lui chỉ tìm được mấy thứ kia, tuy nhìn khá mất mặt, công tử nhà ngươi có lẽ cũng không cần, nhưng cứ nhận đi.

A Ninh ôm một chông chắn đệm lớn, thật sự mờ mịt.

Cậu lao lực chui vào xe ngựa, : “Ta định từ chối rồi, chúng ta cũng có chắn đệm mà, nhưng Cao phó tướng đưa cho ta xong liền chạy mất, ta đuổi theo không kịp.”

Liễu Huyền An ở trên giường dang hai tay: “Đưa cho ta.”

A Ninh bò qua thu dọn nửa ngày, mặt ủ mày ê nói: “Thật sự không chứa hết được, chắn của chúng ta vốn đã không nhỏ rồi, hay là trả lại cho Vương gia đi.”

Liễu Huyền An ôm chặt cái chắn không buông.

haizz, simp quá rồi con ơi...

Chương 52: Lương Thú cầm mấy ngón tay trắng trẻo lên, cẩn thận vuốt phẳng

A Ninh không khuyen đưoc, đanh phải để lại chẵn đệm mới của Kiều Vương điện hạ cho công tử, mình thì ôm chẵn cũ chui ra khỏi xe ngựa, vác ra ngoài hỏi thăm xem có ai cần tới không.

Lần này Lương Thú nam hạ chỉ dẫn theo hơn mười thân binh giả trang thành thiếu gia nhà giàu đi du ngoạn. Lúc này mọi người đang ở ven đường nhóm lửa nấu cơm, đột nhiên mọc ra một thiếu niên mặt mày ủ ê ôm chẵn đi tới đi lui, ai cũng nhìn cậu cười. Cao Lâm chú ý tới, bước lại gần hỏi thử: “Người muốn trải đệm ngủ dưới đất à?”

“Không phải.” A Ninh đổi vai khiêng chẵn, “Công tử nhà ta muốn dùng chẵn mới Vương gia đưa, ta đanh chuyển cái cũ ra, định xem thử Dương thúc có lấy không.”

Dương thúc là đầu bếp kiêm phụ trách quản lý một phần vật dụng hàng ngày, nhất định sẽ nhận. Nhưng Cao Lâm đời nào để chẵn đệm Liễu nhị công tử từng dùng qua rơi vào tay lão Dương, lập tức nói: “Cho ta đi.”

“Hả?” A Ninh do dự, hình như chuyện này không thích hợp cho lắm. Chẵn đệm cũ đã dùng qua, nếu đưa cho binh sĩ tầm thường lót tạm thì không sao, đây đường đường là phó tướng, làm sao có thể dùng lại đồ của công tử. Cậu vừa định cự tuyệt, kết quả sau đó Cao Lâm bồi thêm một câu: “Ta mang tặng Vương gia nhà ta.”

A Ninh nghe vậy càng kinh sợ: “Không đưoc không đưoc, như thế quá thất lễ, Vương gia thiếu chẵn dùng sao? Hay là để ta trả lại bộ

mới cho ngài ấy đi.”

Cao Lâm chấn động, không được làm vậy!

Nhưng trên mặt hắn vẫn rất nghiêm túc giải thích: “Ở quân doanh đâu ra nhiều lễ nghi phiền phức. Tây Nam vào đông ẩm lạnh, Vương gia lo lắng Liễu nhị công tử bị lạnh nên mới nhường chăn cho y, bây giờ nếu Liễu nhị công tử không thiếu, không cần đổi đi đổi lại rườm rà, cứ tùy tiện trải cái này cũng được, đưa cho ta.” Nói xong lập tức cướp chõng chăn đệm từ tay A Ninh như thổ phỉ, cướp xong không nói hai lời đã co chân bỏ chạy như bay về hiến vật quý cho Vương gia.

A Ninh bị bỏ lại cực kỳ rối rắm, bộ chăn đệm kia công tử nhà ta dùng đã lâu, vỏ chăn bị giặt nhiều đến mức chất vải từ dày phẳng biến thành vừa mỏng vừa mềm. Cho dù quân doanh không chú ý câu nệ, thứ này cũng làm gì đủ tiêu chuẩn đưa Vương gia dùng?

Cậu quay trở lại xe ngựa, nhìn công tử quý giá nhà mình không tim không phổi quấn mình trong bộ chăn mới ngủ say sưa, đau đầu không chịu được.

Lương Thú ngồi một mình trong xe ngựa xem quân báo, xem đến thái dương nhói đau, màn xe vừa động một cái, một chõng chăn đệm cũ hình linh xuất hiện trước mắt hắn mang theo dư hương nhàn nhạt quen thuộc, cùng với nửa cái đầu của Cao Lâm thò vào tranh công: “Vương gia, A Ninh nói Liễu nhị công tử muốn dùng bộ chăn mới, bộ cũ không biết để đâu, vốn dĩ định bỏ đi, ta liền mượn cơ hội lấy về.”

Một người là Vương gia, một tên là phó tướng, hai người bày mưu tính kế lừa lấy một bộ chăn đệm cũ của công tử nhà người ta, việc này mà truyền ra ngoài, thiên tử đương triều biết được có khi sẽ ngắt luôn tại chỗ. Nhưng xét thấy lúc này mấy tên tráng hán ngự tiền đang nghỉ ngơi ở một đầu khác, cho nên Lương Thú vẫn bình tĩnh ngoắc ngoắc ngón tay ra hiệu cho người tiến vào xe ngựa: “Nói tỉ mỉ ta nghe.”

Cao Lâm liền thuật lại chi tiết một lần, tuy tường tận đến mấy cũng không lòi ra thêm chút tình ý nào, Lương Thú vẫn cảm thấy người này trông vô cùng thuận mắt. Cao Lâm được cổ vũ, vồ lên ghế xe: “Vương gia yên tâm, ta nhất định sẽ quan sát kỹ xe ngựa của Liễu nhị công tử xem có dọn dẹp vớt thêm thứ gì nữa không.”

Những lời này nghe vừa cảm động vừa biế.n thái, tràn ngập cảm giác lạ lùng quý dị, vì thế Lương Thú quyết định không suy nghĩ kỹ về chuyện này nữa, phất tay tổng cổ người ra ngoài, hấn thì dựa lên đồng chắn nhắm mắt nghỉ ngơi một lát. Mùi dược liệu không nhiều không ít vừa vắn thả lỏng dây thần kinh đang căng chặt, bông nhồi trong chắn cũng rất xốp rất mềm, tựa như đang nằm trên một đám mây.

Các cặp tiểu tình nhân bên ngoài ai cũng tặng khăn tay túi thơm ngọc bội, nắm trong tay giấu trong ngực áo, vừa e lệ ngượng ngùng vừa âm thầm vui sướng, chỉ có Kiêu Vương diện hạ không giống người thường, chưa biết rõ tâm ý đối phương đã vội trao đổi chăn đệm, trói chặt người ta từ đầu đến chân, là một kiểu lãng mạn dung tục mà lại bá đạo kiêu căng như gió lớn miền Tây Bắc.

Rất độc đáo, cũng rất thân mật.

Có chăn mới, tiên ngủ càng lang thang trong mộng quên cả lối về, mà chứng mất ngủ lâu ngày của Lương Thú cũng vì dược hương quanh quần bốn phía mà giảm bớt, đôi khi ban ngày nhàn rỗi còn có thể chợp mắt thêm một chút. Cao Lâm thu hết vào mắt, vui mừng hiện lên mặt, cảm khái trong lòng, một bộ chăn đã có công hiệu tuyệt vời như thế, tương lai nếu hai người thành thân thật còn cải thiện đến mức nào.

Lương Thú hỏi: “Đang cười ngu cái gì đấy?”

Cao Lâm đáp: “Ta đang nghĩ đến hôn sự của Vương gia nên trong lòng vui vẻ.”

Hắn nói câu này hơi lớn tiếng, đúng lúc bị Liễu Huyền An tỉnh ngủ chui ra khỏi xe ngựa nghe được, vì thế lập tức quay đầu hỏi A Ninh: “Vương gia muốn thành thân à?”

“Cái gì Vương gia muốn thành thân?” A Ninh mờ mịt, “Không có, công tử nghe ai nói thế?”

Không có sao?

Liễu Huyền An nghi hoặc nhìn qua, Cao Lâm vẫn đang cười, cưỡi trên lưng ngựa cười tươi như hoa cứ như sắp được uống rượu mừng thật. Mà Lương Thú cưỡi ngựa đi song song hắn thoạt nhìn tâm tình cũng rất tốt, đôi mắt nheo lại, dáng người đĩnh đạc, được ánh nắng dát vàng toàn thân trông vô cùng sang quý phong lưu.

Y cũng cưỡi ngựa qua lắng nghe thử.

Kết quả Cao Lâm vừa trông thấy người trong lòng của Vương gia nhà mình tới gần, lập tức quay ngựa sang hướng khác, thuận tiện kéo theo một vòng thân binh chung quanh, rất thành thạo kiến tạo không gian riêng.

Liễu nhị công tử không kịp nghe gì, thật sự buồn bực. Lương Thú hỏi y: “Lại ngăn người làm gì đấy, không ngủ à?”

“Ngủ dậy rồi, choáng đầu.” Liễu Huyền An thu cương ngựa, “Vừa rồi Vương gia nói chuyện gì với Cao phó tướng thế?”

“Nói vài chuyện tương lai sau khi về Vương thành.” Lương Thú nhìn chân trời, “Đằng trước là thành Hoài Trinh, hay để ta đưa ngươi chạy một lúc nhé?”

Kỳ thật Liễu Huyền An muốn hỏi dò thêm một ít chuyện sau khi về Vương thành là chuyện gì, nhưng rồi cảm thấy nghe lén là hành vi không tốt, đành phải chờ cơ hội khác. Thành Hoài Trinh, Liễu Huyền An đã đọc được tên địa danh này trên một cuốn Tây Nam địa chí,

hình như có đặc sản là một loại bánh hoa đủ màu sắc rất ngon, liền gặt đầu: “Được.”

Lương Thú túm tay y, nhẹ nhàng kéo người sang lưng ngựa mình. Các tướng sĩ đã nhìn cảnh này đến quen, vội nghiêng người nhường đường, Huyền Giao phi nhanh như một tia chớp, trên đường còn đi ngang qua một thôn nhỏ, khói bếp lượn lờ trông rất yên vui hòa thuận. Thật ra một khi đã rời khỏi lưu vực Bạch Hà, những phần còn lại của Đại Diễm vẫn giàu có yên ổn, bao gồm cả Tây Nam — — dù trước mắt tà giáo hoành hành, nhưng ít ra thứ gì nên có vẫn có đủ.

Liễu Huyền An đang nghĩ như vậy, Huyền Giao đã dừng bước chân. Cách đó không xa là tường thành đá xanh ẩn hiện, đây xem như là tòa thành lớn đầu tiên sau khi mọi người tiến vào đất Tây Nam.

Bụng Liễu nhị công tử đúng lúc sôi lên ùng ục.

Lương Thú bật cười ẩn bụng y một phen: “Đi, đưa người đi ăn cơm.”

Huyền Giao nhẹ nhàng chạy chậm, thủ quan cửa thành không nhận ra Kiêu Vương điện hạ, nhưng có thể nhận ra thân phận địa vị hai người này không thấp, hẳn là xuất thân từ gia đình phú quý, liền hạ giọng nhắc nhở: “Hai vị thiếu gia vào thành xem Hội Ngũ Thái đúng không? Lễ hội bị hủy rồi, không có náo nhiệt mà xem đâu, chớ nên vào thành, quay về vẫn tốt hơn.”

Tây Nam phồn hoa như biển, bá tánh lại giỏi ca múa cho nên thường xuyên tổ chức nhiều lễ hội ca múa linh đình, mùa có hoa gọi là Ngũ Thái, không có hoa thì bện dây vải nhiều màu sắc sỡ treo lên cũng gọi là Ngũ Thái. Hội Ngũ Thái không có thời gian tổ chức cố định, cũng không có địa điểm cố định, chỉ cần có người có ca hát có rượu ngon là mở tiệc chúc mừng được rồi.

Lương Thú hỏi: “Vì sao phải hủy bỏ?”

Thủ quan thở dài, xoa tay nói: “Không phải chuyện gì tốt, thiếu gia đừng hỏi thì hơn. Trời sắp tối rồi, mau trở về đi thôi.”

Lương Thú móc từ trong tay áo ra ít bạc vụn: “Chúng ta đã đi cả ngày đường, bụng thật sự rất đói, dù trong thành không có Hội Ngũ Thái nhưng chắc vẫn ăn được một bữa cơm chứ.”

“Không không không, ý ta không phải như vậy, thiếu gia mau cất tiền đi.” Thủ quan vội vàng cự tuyệt, thấy hai người khăng khăng muốn vào thành, căn bản khuyên không được, đành phải nói thật, “Trong thành gần đây đang có quỷ nháo, còn cực kỳ hung hiểm, chuyện này... ây dà.”

Lương Thú và Liễu Huyền An liếc nhau, quỷ nháo?

Hai người vẫn không nghe thủ quan khuyên can, đi vào thành Hoài Trinh như cũ. Lúc này thái dương đã khuất sau núi, trời tranh tối tranh sáng, trên đường phố đến nửa bóng người cũng không thấy, chỉ có mấy con chó hoang lòng sục khắp nơi gừ gừ uy hiếp. Mái hiên các nhà vẫn treo dây vải ngũ sắc chưa kịp gỡ xuống bị gió thổi bay lất phất, không thấy nửa phần vui mừng, ngược lại thêm mấy phần kinh dị.

Liễu Huyền An không khỏi rùng mình một cái.

Lương Thú ôm hai vai y, kéo người vào sát ngực mình: “Hay để ta đưa ngươi ra khỏi thành trước?”

“Không cần.” Liễu Huyền An nói, “Nơi này nhìn thật sự cổ quái, chúng ta đi tìm khách điếm đi.”

Hai người theo lời chỉ dẫn của quan thủ thành, tìm được khách điếm lớn nhất thành. Gõ cửa một lúc lâu, trong nhà mới có tiếng bước chân vọng ra, sau đó là tiếng chống ván cửa lên dò hỏi: “Ai đó?”

“Ở trọ.” Lương Thú lên tiếng, “Xin hỏi còn kinh doanh không?”

“Kẹt” một tiếng, cửa gỗ bị mở ra một khe hở nhỏ, tiểu nhị nhìn hai người từ trên xuống dưới: “Vì sao lại đến thành Hoài Trinh? Chẳng lẽ hai vị không nghe nói... những việc gần đây sao?”

“Sắp đến cổng thành mới nghe, nhưng sắc trời đã tối, muốn chạy cũng không còn kịp rồi.” Lương Thú nói, “Trước khi vào thành chỉ cho là lời đồn đãi lung tung, đến nơi nhìn cảnh tượng mới biết sự tình đúng là không nhỏ.”

“Đâu chỉ không nhỏ.” Tiểu nhị mở cửa cho hai người vào tiệm, “Nữ nhân đã chết bảy tám năm đột nhiên bò ra khỏi mồ đi loạn khắp thành, kể ra ai mà không sợ hãi!”

Liễu Huyền An hỏi: “Cuối cùng cô ta đi đến chỗ nào?”

“Không biết, đại nhân đang tổ chức người đi tìm, đến giờ vẫn không tìm thấy.” Tiểu nhị nói, “Tin tức vừa truyền ra, ngày hôm sau khách khứa bỏ chạy hết sạch, hai gian thượng phòng bên trên coi như tính lời cho hai vị, mời đi bên này.”

“Ta còn mang theo một ít tùy tùng, có lẽ nửa canh giờ nữa sẽ vào thành.” Lương Thú ném qua một thỏi bạc, “Khách đi. ếm này chúng ta bao hết, làm phiền chuẩn bị chút thức ăn.”

Tiểu nhị nhận ra là khách sộp thì vui mừng khôn xiết. Khách đi. ếm trống rỗng cuối cùng đã có nhân khí, có nhân khí mới tốt, nhân khí trấn quý! Nghĩ vậy liền vội vàng đi xuống chuẩn bị. Lương Thú đưa Liễu Huyền An lên lầu, chọn cho y gian phòng nhìn ra đường phố, thuận tiện hỏi: “Từ dưới mồ bò lên, là cổ trùng đúng không?”

“Có thì đúng là có, nhưng khả năng lớn hơn là người sống giả quý.” Liễu Huyền An nói, “Một thi thể bị cổ trùng thao túng, có thể đi lại đã là cực hạn, nếu còn có đầu óc biết trốn tránh quan phủ thì cần gì chết nữa, sống tiếp luôn cũng được.”

Lương Thú cười lắc đầu: “Người ta đang bị quý nháo, người thì ngược lại phân tích rất bình tĩnh. Nói thử xem, thế gian này có thứ gì

làm người sợ hãi được không?”

Tất nhiên là có chứ. Liễu Huyền An lục tìm, ví dụ như thước của đại ca. Gậy của cha ta tuy nhìn tương đối đáng sợ, nhưng ông ấy không đánh thật, ngược lại đại ca mà đánh thì đánh rất nghiêm túc. Nhắc tới chuyện này, y lại xòe tay ra tố khổ: “Có một lần ta bị đánh sưng vù cả lên.”

Lương Thú nắm mấy ngón tay trắng trẻo, cẩn thận vuốt phẳng lòng bàn tay y: “Còn đau hay không?”

Những lời này rõ ràng là dư thừa, nhưng tình thoại ấy mà, mười câu thì hết chín câu rưỡi là dư thừa, dư thừa mới thú vị, nửa câu ít ỏi còn lại tạm tính là chính sự.

Mà hiệu quả cũng rất rõ rệt, chỉ một câu “Có đau hay không”, hơn nữa lúc này Kiều Vương điện hạ còn nhíu mày, ánh mắt sắc sảo quan tâm đúng là thành công gợi lên ký ức đau nhức thời thơ ấu của Liễu nhị công tử. Y dài giọng cứ như phải chịu ấm ức to bằng trời, đúng lý hợp tình lớn tiếng cáo trạng: “Đau chứ, tay cầm đũa còn không xong, đại ca lại đuổi ta đi dục phòng cắt vỏ cây.”

Lương Thú ôm chặt hai tay y: “Sau này nếu ai còn dám đánh người, ta đi tìm hấn tính sổ.”

Liễu trang chủ và Liễu đại công tử ở cách xa trăm dặm đồng thời đánh mấy cái hắt xì liên tiếp.

Mũi Liễu Huyền An hơi ngửa ngửa, y nhìn Lương Thú gần trong gang tấc, mặt mày dịu dàng, đột nhiên cảm thấy hơi ngượng ngùng, vì thế dùng sức rút tay ra, quay đầu làm như không có việc gì: “Chúng ta vẫn nên phân tích vụ quý nháo một chút đi.”

Chương 53: Tiểu Liễu: Thiên đạo đồng thể, vô dục tắc cương

Muốn phân tích hiện tượng quý nháo, trước hết phải làm rõ quý từ đâu ra.

Tiểu nhị nhanh chóng bưng nước ấm và thức ăn lên phòng phục vụ, ngoại trừ món bún gạo* đặc trưng còn có một đĩa bánh hoa đủ màu sắc sỡ cực kỳ tinh xảo. Nghe nói để nghênh đón Hội Ngũ Thái, nhà ai cũng chất đầy nguyên liệu nấu ăn sau bếp, kết quả lễ hội bị huỷ bỏ. Nhắc tới đại sự như kiếm tiền hay thua lỗ, tiểu nhị không kiêng dè ma quỷ gì nữa, oán giận với khách nhân: “Các vị nói xem, nàng kia cũng biết chọn thời điểm quá đi mất, chờ đến sát Hội Ngũ Thái mới bò ra ngoài.”

*Bún gạo 米线: tên khác là bún gạo Vân Nam, loại bún có nguồn gốc từ tỉnh Vân Nam, Trung Quốc, được làm từ gạo tẻ, sợi tròn dai màu trắng (trông hơi giống bún bò).

“Không chừng người ta cũng muốn xem náo nhiệt.” Lương Thú đẩy bún gạo đến trước mặt Liễu Huyền An để y từ từ ăn, mình thì tiếp tục hỏi thăm tiểu nhị, “Lai lịch nữ quý kia thế nào?”

“Là con gái nhà lão Vạn sống trong thành.” Tiểu nhị đáp.

Dù sao bây giờ trong tiệm không còn khách nào khác, hẳn ta cũng tranh thủ trốn việc vui vẻ ngồi hầu chuyện hai vị khách. Lão Vạn tên Vạn Quý, thời trẻ làm thợ rèn trong thành nhưng chơi cờ lâu lồng không làm việc tử tế, tính tình còn hèn nhát, nhưng lại nuôi lớn một cô con gái hết sức lợi hại. Nàng sinh nhằm ngày mười lăm tháng tám, là ngày trăng tròn nhất năm, cho nên đặt tên là Vạn Viên.

“Vạn sự viên mãn, nghe rất may mắn.” Tiểu nhị khoanh tay, “Về sau lại xảy ra chuyện đáng tiếc.”

Vạn Quý là người không có bản lĩnh, cả ngày chỉ biết uống rượu rồi nằm say chết dí một chỗ, sau khi vợ bị bệnh mất càng không ai quản nổi. Các bà các thím hàng xóm thấy Tiểu Vạn Viên đói đến đáng thương, vì thế ngồi lại thương lượng với nhau thay phiên cho nàng về nhà mình ăn cơm cùng, đồng một bát tây một miếng, cứ như vậy vượt qua mười mấy năm.

Lương Thú hỏi: “Vừa rồi người nói nàng là một cô nương lợi hại?”

“Đúng vậy, danh đá có tiếng trong vùng.” Tiểu nhị nói, “Hồi bảy tám tuổi nàng đã đi theo cánh đàn ông lên núi đào dược liệu, sau đó dứt khoát dựng luôn một ngôi nhà tranh trên núi chuyên bắt rắn độc bọ cạp độc, tuy nguy hiểm nhưng lại bán được giá cao. Trong thành này không có ai dám chọc ghẹo nàng, đến cha ruột cũng bị nàng thuần phục đến dễ bảo, nửa ngụm rượu còn không dám uống, tiếp tục chuyên tâm kinh doanh sạp nghề rên.”

Hai cha con chăm chỉ kiếm tiền, xây nhà mới, mắt thấy ngày tháng tương lai càng sáng sủa hơn. Sau đó Vạn Viên quen biết một tên thợ săn ở trong núi, hai người tự định chung thân, còn cùng nhau vào thành mua đồ dùng.

Tiểu nhị nói: “Hồi đó tuổi ta còn nhỏ, cả ngày ngồi giữ sạp bán thịt kho cho gia đình nên đã gặp thợ săn kia mấy lần. Hắn mày rậm mắt to nhưng không ngờ lại là kẻ chẳng ra gì, lừa tiền lừa sắc, hứa hẹn quay lại cầu hôn Vạn Viên nhưng không bao giờ thấy trở về nữa.”

Trong tòa thành nào mà không có mấy bà mấy cô nhiều chuyện, làm gì có đạo lý buông tha lời ra tiếng vào cho sự kiện này. Nhưng Vạn Viên tính tình nóng nảy không dễ nhịn, ai nói xấu nàng đánh người đó, có hôm đánh vỡ cả đầu người ta, máu me đầy mặt. Người nhà đối phương đi báo quan, quan phủ liền sai người bắt Vạn Viên về

thẩm vấn. Kết quả buổi sáng vừa vào nhà lao, buổi chiều đã truyền ra tin tức nàng đâm cột tự sát.

“Các vị nói xem... Trong lòng nàng oán hận, không cam lòng nằm yên dưới mồ, muốn bò lên báo thù cũng là chuyện bình thường.”
Tiểu nhị dựa vào cửa, “Nhưng tên thợ săn kia không biết đã ở phương trời nào rồi, đâu có ở trong thành Hoài Trinh nữa.”

Lương Thú hỏi: “Cha Vạn Viên thì sao?”

“Con gái chết, mỗi ngày ông ta chạy khắp đường làm loạn, nửa điên nửa dại, sau đó bị người ta trói lại đưa vào thiện đường. Quản sự thiện đường không chịu nhận, nói sợ ông ta đánh bị thương mấy ông bà già khác, sau đó... hình như đưa đi chỗ khác rồi, ta thật sự không nhớ rõ.”

Hắn ta đang nói, dưới lầu đột nhiên có tiếng kêu cửa, liền vội vàng chạy xuống đón khách.

Lương Thú nói: “Sớm biết chuyện quá khứ dài như vậy, nên để người ăn no trước rồi hẵng cho hắn kể.”

Liễu Huyền An đã buông đũa từ lâu, nghe thấy câu này lại cầm một chiếc bánh hoa lên ăn, hương vị vừa ngọt vừa mềm, nhưng ăn vào lại không có khẩu vị. Lương Thú kéo ghế ngồi bên người y định nói chuyện, Cao Lâm đã lên cầu thang, liếc một cái thấy Vương gia nhà mình đang xáp lại gần công tử nhà người ta, vì thế lập tức xoay người nhanh nhẹn xuống lầu, mặt mày nghiêm túc làm thân binh phía sau thấy mà hoảng hốt tưởng xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ nữ quý kia đang bay lượn trong phòng sao?

Liễu Huyền An khó hiểu: “Cao phó tướng chạy làm gì?”

Lương Thú trả lời: “Chắc là bỏ quên thứ gì thôi, không cần quản hắn.”

Liễu Huyền An không truy hỏi nữa, y còn bận suy nghĩ về chuyện của Vạn Viên, cảm thấy vừa hợp lý vừa có chỗ vô lý. Một cô nương có vẻ danh giá, những ngày tháng khổ sở nhất đã gắng gượng vượt qua rồi, cuối cùng lại tự sát vì một tên đàn ông.

Y hỏi: “Quan cai quản tòa thành này năm đó là ai, Vương gia biết không?”

“Tra là biết, có điều dựa theo quy định năm năm điều chuyển một lần, phỏng chừng đã bị điều đi nơi khác lâu rồi.” Lương Thú hỏi, “Người cảm thấy cái chết của Vạn Viên có liên quan đến sự việc nàng bị tống giam?”

“Dù sao khả năng tự sát là không lớn.” Liễu Huyền An nói, “Bây giờ trong thành đột nhiên có quỷ nháo, có thể là người biết sự tình năm đó muốn thay nàng giải oan.”

“Hoặc khả năng là có người muốn mượn danh ma quỷ gây rối, cho nên mới tùy tiện chọn một cô nương chết thảm.” Lương Thú nói, “Nhưng bây giờ cho dù là khả năng nào, cả tòa thành này đều đã bị quấy phá đến thần hồn nát thần tính, cần phải điều tra rõ ràng.”

Liễu Huyền An gật đầu rồi suy nghĩ một trận, đột nhiên nặng nề thờ dài: “Chuyện tình cảm đúng là phiền toái.”

Giữa mày Lương Thú giật một cái: “Liên quan gì đến chuyện tình cảm?”

“Nếu nàng không gặp được tên thợ săn kia thì đã không phát sinh những chuyện tiếp theo.” Liễu Huyền An phân tích, “Chỉ tập trung làm việc của mình, không yêu đương bi lụy, bây giờ không chừng đã trở thành nữ phú thương số một số hai trong thành rồi.”

“Đó là do nàng gặp phải người không tốt, không liên quan đến tình yêu.” Lương Thú không đồng ý, “Nếu tên thợ săn kia thành thật đáng tin, lại nguyện ý trao cho nàng trái tim chân thành, hai người thành

thân sau đó tiếp tục công việc kinh doanh độc trùng, chẳng phải ngày tháng tương lai còn tốt đẹp hơn nữa sao? Lại còn náo nhiệt vui vẻ.”

Nhưng trước hết cũng phải đau đầu lo lắng phân biệt đâu là người đáng tin cậy, đâu là lừa đảo sắc lang chứ? Liễu Huyền An vẫn giữ vững quan điểm, dù sao cũng rất phiền toái, hơn nữa còn có ý đồ tẩy não luôn Kiêu Vương điện hạ rục rịch muốn thành thân, vô dục tắc cương.

Lương Thú chống cằm hỏi y: “Dục nói vô là vô ngay được à?”

Liễu Huyền An đáp: “Có thể, đọc sách nhiều vào.”

“Nếu xem xong sách rồi vẫn còn dục thì làm sao?”

“Thì Vương gia cứ tới tìm ta.”

Lương Thú dở khóc dở cười: “Người có biết mình đang nói gì hay không thế?”

Liễu Huyền An giải thích: “Biết, ý của ta là, ta có thể giảng Thiên đạo cho Vương gia nghe. Một khi đã hòa làm một thể với Thiên đạo, dục niệm phàm trần tự nhiên sẽ bị bỏ lại đằng sau.”

Lương Thú nhúc hết cả đầu, không muốn y nói linh tinh thêm nữa. Lúc này trời đã tối hẳn, hắn liền sai người đưa A Ninh lên rồi nói với Liễu Huyền An: “Trước hết đừng suy nghĩ về nữ quý kia nữa, ngủ một giấc đi, ngày mai ta đưa người cùng đi điều tra.”

Liễu Huyền An không hề cảm thấy mệt, nhưng A Ninh đã tiễn Kiêu Vương điện hạ ra đến cửa, sau đó quay vào nói: “Vừa rồi chúng ta ở dưới lầu cũng nghe nói về chuyện của Vạn Viên cô nương, Vương gia muốn tra lại vụ án này sao?”

“Đúng vậy.” Liễu Huyền An nằm ghé lên bàn, “Nháo đến loạn rồi, dù sao vẫn phải điều tra rõ chân tướng, vạn nhất là trò quỷ phá của tà giáo thì sao, Vương gia tới đây cũng vì chuyện này mà?”

“Cũng đúng.” A Ninh nhanh nhẹn thu dọn bàn sạch sẽ, “Ta đi lấy chút nước ấm cho công tử tắm rửa... Công tử, công tử, nâng tay lên một chút nào.”

Liễu Huyền An vẫn nằm bò không nhúc nhích, lười không muốn nâng, vì y đang không có tâm trạng: “Ta định giảng Thiên đạo cho Vương gia, nhưng hẳn không muốn nghe.”

A Ninh nhủ thầm, cái này không phải bình thường lắm à, thoạt nhìn Vương gia cũng không có vẻ là người tĩnh tâm ngộ đạo, ngài ấy là tướng quân, không phải hiền sĩ. Hơn nữa Thiên đạo của công tử vừa rộng tuếch vừa buồn tẻ, hơi một tí đã bị kéo ra ngoài vũ trụ xa chín vạn dặm, đến ta nghe còn thấy buồn ngủ nữa là.

Sức lực cậu lớn, mạnh mẽ khiêng công tử sâu lười thương xuân bi thu lên đặt ngồi ngay ngắn trên giường, sau đó tiếp tục quay về lau bàn.

Dưới lầu, Cao Lâm cũng đang dò hỏi Lương Thú: “Vương gia đi xuống nhanh thế?” Máy chuyện như nửa đêm quý nháo không phải nên lấy ra để lợi dụng chung phòng với người thương sao. Nếu Liễu nhị công tử không sợ thì chúng ta cứ ra về mình sợ, cơ hội là phải tự đi tranh thủ mới được.

Lương Thú bị lải nhải đến choáng đầu: “Câm miệng, nói chính sự.”

“Chính sự vừa đi ngang qua khách điểm.” Cao Lâm chỉ ra ngoài cửa, “Đêm nay quan sai vẫn đốt đuốc đi tìm nữ quý khắp nơi, vừa rồi nghe chuyện Vạn Viên xong, ta liền ra ngoài tùy tiện hỏi thử hai người. Năm đó vị quan tổng giam nàng tên Lý Lương, tuổi tác rất lớn, suốt ngày ho khan, sếnh một tí là lại nhiễm phong hàn. Sau khi Vạn Viên tự sát, vị Lý đại nhân này cũng bệnh không dậy nổi, không bao lâu sau đã cưỡi hạc về tây.”

“Danh tiếng thế nào?”

“Không khen cũng không mắng, hănh là kiểu quan lại phổ thông.” Cao Lâm nói, “Có điều ta chỉ hàn huyên mấy câu, muốn thám thính nhiều tin tức hơn thì vẫn nên chờ đến mai.”

“Vậy ngày mai lại nói.” Lương Thú xua tay, “Đi ngủ đi.”

Cao Lâm đáp ứng một tiếng, vẫn không quên nhắc nhở: “Vương gia thật sự không định vào phòng Liễu nhị công tử?”

Lương Thú hỏi: “Đi làm gì, nghe y giảng Thiên đạo đồng thể, vô dục tắc cương à?”

Cao Lâm sợ ngây người, đó là thứ quái quỷ gì vậy?

Lương Thú xùy một tiếng: “Biết ngay là ngươi không hiểu mà.”

Cao Lâm tổn thương thật sự, đúng là ta không hiểu, nhưng Vương gia ngài không phải cũng chả hiểu gì đó sao. Thiên đạo đồng thể, chưa bàn có đúng hay không, chỉ bằng bốn chữ này hănh đã cảm thấy Liễu nhị công tử sắp phi thăng thành tiên đến nơi. Nghĩ đến đây hănh lại cảm thấy Vương gia nhà mình đúng là sống không dễ dàng, người khác yêu đương chỉ cần nói vài câu tán tỉnh mất não, chắc chắn không cần vùi đầu nghiên cứu chân lý vũ trụ. Yêu đương mà lao lực quá, ai nghe thấy cũng phải rơi lệ.

Lương Thú mắnh: “Cút đi.”

Cao Lâm nhanh nhẹn cút, không cút lên lầu mà lănh ra khỏi khách điểm, lại đi thám thính tin tức.

Liễu Huyền An cũng không buồn ngủ, A Ninh hỏi: “Công tử đứng bên cửa nhìn gì thế? Coi chừng cảm lạnh.”

Gió lạnh thổi vù vù lên chóp mũi đúng là rất lạnh. Liễu Huyền An rút tay vào trong tay áo: “Thử xem có trông thấy nữ quỷ không.”

“Đèn đuốc sáng khắp thành, dù là người hay quỷ, đêm nay chắc chắn sẽ không ra đâu.” A Ninh nói, “Công tử vẫn nhanh đi ngủ thì hơn.”

Kết quả vừa dứt lời, một đầu phố khác vọng ra tiếng hét thảm, cố tình bóp giọng cũng không thể bóp chuẩn như vậy. Liễu Huyền An bị hoảng sợ, A Ninh cũng cả kinh suýt nữa thì vút luôn chậu nước: “Tiếng gì vậy?”.

Chương 54: Mấy người đi do thám đều như thế này sao

Toàn bộ đuốc sáng trong thành đều hướng về nơi có tiếng kêu thê lương thảm thiết kia, vài căn nhà vốn còn sáng đèn lúc này cũng nhanh chóng tắt phụt. Ngoại trừ tiếng bước chân quan binh và tiếng la hét, cả tòa thành Hoài Trinh gần như không có một chút nhân khí.

Lương Thú gõ cửa: “Có bị dọa không?”

Trống ngực Liễu Huyền An vẫn đánh thành thịch, mở cửa phòng ra lại thoáng nhìn thấy bóng dáng vài tên hộ vệ lướt nhanh bên ngoài.

“Cao Lâm đã dẫn người đi dò xét.” Lương Thú nói, “Ta thấy trong phòng người còn sáng đèn nên đi qua nhìn xem, không có việc gì chứ?”

“Không sao, chỉ là hơi kinh sợ.” Gặp phải sự vụ này đương nhiên không thể ngủ tiếp, Liễu Huyền An liền hỏi, “Ta cũng đi qua xem được không?”

Lương Thú cười: “Được chứ, bên ngoài lạnh, mặc quần áo dày một chút.”

A Ninh không có ý kiến gì, trước khi ra cửa còn xách theo hòm thuốc nhỏ, mặc kệ là người hay ma, đã hét thảm đến như vậy tám phần là bị thương không nhẹ. Ba người cưỡi hai con ngựa phi thẳng về hướng thành bắc. Quan sai đã tụ tập quanh một khoảng đất trống dưới gốc cây, có người hô lên: “Mau mau mau, đi mời Mã đại phu!”

Liễu Huyền An ra lệnh: “Đi xem đi.”

A Ninh xoay người xuống ngựa, chạy bình bịch vào giữa đám người: “Người bệnh ở đâu, ta là đại phu đây!”

Giọng thiếu niên trong trẻo khiến mọi người đều chú ý nhìn qua, không hiểu trong thành có vị khách lạ này từ bao giờ. Cao Lâm cũng ở hiện trường, hắn đưa A Ninh đến dưới tán cây, nói: “Người vừa rồi hét lên là đại thẩm này, đầu đầy mồ hôi, ngất xỉu gọi mãi không dậy.”

A Ninh nhanh nhẹn châm kim vào người bà ta, lúc này đã có quan quân trông giống tiểu đầu mục tiến lại gần dò hỏi thân phận Cao Lâm, nghe nói bọn họ chỉ là khách du ngoạn đi ngang qua thành Hoài Trinh, liền nói: “Trong thành đang có quý nháo, các vị thiếu gia gan lớn thật, thời điểm này còn dám chạy ra ngoài xem.”

Cao Lâm liếc hắn một cái: “Công tử nhà ta là đại phu chuyên đoạt mệnh từ tay Diêm Vương, nếu sợ quý thì đã không làm được nghề này.”

Trong lúc nói chuyện, Lương Thú và Liễu Huyền An cũng tới gần, tên đầu mục trông thấy diện mạo và khí độ của hai người, âm thầm giật mình không nói thêm gì nữa, thái độ cũng cung kính lên mấy phần.

Liễu Huyền An ngồi xổm xuống, lấy hai ngón tay tách mí mắt đại thẩm nhìn qua, lên tiếng: “Kinh sợ quá độ, bị dọa đến ngất xỉu.”

“Đây... chẳng lẽ là nhìn thấy nữ quý?” Trong đám đông có người nhỏ giọng nghị luận.

“Tám phần là đúng rồi, Mâu đại thẩm lá gan không nhỏ, đi cãi nhau chưa từng cãi thua, người bình thường không ai dọa nổi bà ta đâu.”

“Này này, tỉnh rồi kìa!”

Mâu Thúy Hoa thều thào “ui da” vài tiếng, hé mắt ra nhìn, thấy trước mắt mình là ánh sáng chói lòa rực rỡ, khóe môi run lên. Những người chung quanh vội kêu tên bà ta tránh để người lại ngất đi. Tiểu đầu mục rót một chén nước, Mâu Thúy Hoa nghỉ mất nửa ngày mới

miễn cưỡng ngồi dậy được, Liễu Huyền An cũng muốn thò đầu xem lại bị Lương Thú duỗi tay ngăn cản, nghiêng đầu nói: “Đại thẩm kia vốn chưa tinh táo lắm, nhìn thấy người sợ là thật sự cho rằng mình đã lên trời gặp tiên, cứ đứng ở đó đi, đừng động đây.”

Liễu Huyền An: “.....”

Thế cũng được.

Hai người đứng lẫn trong đám đông nghe tiểu đầu mục hỏi chuyện. Mâu Thúy Hoa bóp đùi, giọng run rẩy: “Ta thấy quý, đúng là đã thấy quý, chính là con gái nhà lão Vạn, toàn thân đầy máu.”

Trong thành có quý, mặt trời vừa xuống núi là nhà nào cũng đóng chặt cửa, Mâu Thúy Hoa cũng không ngoại lệ, nhưng bà ta có đứa con trai đi học việc thủ công ở nơi khác, mấy hôm trước nghe nói là sắp về thăm nhà.

“Ta đang ngủ ngon đột nhiên nghe thấy bên tai có người gọi mẹ, tưởng Xuyên Tử đã trở về nhà nên mơ màng dậy mở cửa cho nó, kết quả gặp ngay nữ quý đang bay lượn trên trời.”

Nữ quý mặc váy áo dơ bẩn, đầu cổ toàn là máu, hai hốc mắt tối om không có tròng nhìn trừng trừng phía trước, thế là Mâu Thúy Hoa kêu một tiếng thảm thiết đánh thức nửa tòa thành dậy.

Chuyện về nữ quý mười bài thì hết chín đều tương tự như thế, không hiếm lạ, chuyện lạ chính là Mâu Thúy Hoa đang ngủ yên trong nhà lại bị nữ quý gõ cửa gọi mẹ lừa ra ngoài.

Cao Lâm hỏi: “Mâu đại thẩm, bà có từng đắc tội gì với người ta chưa?”

Mặt mũi Mâu Thúy Hoa trắng bệch: “Ta và cha con bé cãi nhau hai lần, nhưng trong thành này có ai mà chưa từng xích mích với lão Vạn Quý? Huống hồ nha đầu kia từ nhỏ đã ăn cơm ở nhà ta, hai lần nó bị bệnh cũng là ta bỏ tiền mời đại phu, đắc tội chỗ nào?”

“Cũng không tính chưa đắc tội.” Một quan sai khá lớn tuổi nói chen vào, “Không phải bà luôn muốn nha đầu kia gả cho con trai bà sao? Lão Vạn không đồng ý, bà nói xấu sau lưng người ta không ít đâu.”

Mâu Thúy Hoa á khẩu không phản bác được nên dứt khoát làm ra vẻ mệt mỏi không chịu nói thêm một chữ, mọi người đành đỡ bà ta vào nhà trước.

Quan quân tìm khắp xung quanh cũng quay trở về, đều nói không phát hiện gì thêm.

Liễu Huyền An nói: “Nếu không bắt được nữ quý, trong thành này chẳng phải sẽ không có một ngày yên bình sao?”

Lão quan sai nhỏ giọng nói thầm cho y nghe: “Đại nhân đã báo việc này cho Tổng thống lĩnh quân đồn trú Tây Nam rồi, vài ngày nữa quân đội sẽ vào thành Hoài Trinh. Đến lúc đó việc ra vào thành càng thêm nghiêm ngặt, các vị nên rời thành sớm đi, không cần ở chỗ âm thầm này xem náo nhiệt, sợ lắm.”

Ông ta vừa nói vừa đuổi hết người tụ tập trên đường về nhà, tiếp tục đi tuần tra đêm. Phiến đất trống yên tĩnh trở lại, Lương Thú sai Cao Lâm đưa A Ninh về khách điểm, mình thì nói với Liễu Huyền An: “Nếu đã không muốn ngủ, chi bằng ta đưa người đi dạo trong thành một chút, có lạnh không?”

“Không lạnh lắm.” Liễu Huyền An giấu tay vào áo, “Xem phản ứng của đại thẩm kia không giống như trúng thuốc gập ảo giác, cũng không phải tinh thần có vấn đề, tám phần là bà ta thật sự nhìn thấy.”

Lương Thú giúp y quấn chặt áo choàng. Áo này do A Ninh mua trên đường, không quá đắt nhưng vừa dày vừa nhẹ, cổ áo viền lông thú càng khiến gương mặt Liễu nhị công tử như quan ngọc, văn nhã tinh xảo hơn lúc mặc áo choàng thường ngày — — từ tiên ngủ đi chân trần lang thang trong rừng trúc biến thành tiên ngủ được hầu hạ trong cung điện lộng lẫy giữa rừng trúc.

Liễu Huyền An đang cân nhắc vụ quý nháo máu me, quá tập trung suy nghĩ, kết quả ngẩng đầu lên lập tức đụng phải ánh mắt dịu dàng đến vắt ra nước của Kiêu Vương điện hạ, giật mình hoảng sợ không thua gì vừa rồi nghe thấy tiếng hét giữa đêm: “Vương gia?”

Lương Thú như rón mày: “Hửm?”

Liễu Huyền An thử quơ quơ tay trước mắt hấn: “Vương gia không nghe ta thảo luận vụ quý nháo à?”

“Không.” Lương Thú thuận thế nắm đầu ngón tay y, “Bình thường luôn nhắc ta phải nghỉ ngơi nhiều, bớt suy nghĩ, bây giờ ta nghỉ ngơi thật ngơi lại thúc giục, có đại phu nhà ai như vậy không.”

Liễu Huyền An giải thích: “Ta không thúc giục.” Ta chỉ hỏi thử một chút thôi.

Hiện tại đúng là giờ nên nghỉ ngơi, chuyện cần hỏi ngày mai hỏi cũng được, vì thế y nói: “Vậy ta cũng nghỉ ngơi.”

Lương Thú quá thích phong cách lười biếng đến đúng lý hợp tình của y, hoặc có thể là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, tóm lại nếu là Cao phó tướng ông ọo phun ra câu “ta muốn nghỉ ngơi”, Kiêu Vương điện hạ tám phần sẽ đá văng người về quân doanh tiếp tục làm việc. Nhưng đổi thành Liễu nhị công tử, hành động này nhìn kiểu gì cũng thấy đáng yêu, đừng nói nghỉ một buổi, dù y nói muốn nghỉ ngơi cả đời, phủ Kiêu Vương cũng lập tức dọn ra một chiếc giường thật lớn cho y.

Liễu Huyền An thả lỏng đầu óc đi theo Lương Thú lang thang không mục tiêu, một tòa thành đang có quý nháo đương nhiên không có gì hay để xem, nhưng y vẫn cảm thấy tản bộ thể này cũng rất tốt, suy nghĩ lại vô thức bay xa tám ngàn dặm. Lương Thú liếc mắt trông thấy liền nhắc nhở: “Chú ý nhìn đường.”

Chân Liễu Huyền An lập tức vấp một cái.

Không nhắc thì chắc đã không sao.

Lương Thú kéo cánh tay y không buông ra nữa. Có người dắt, Liễu nhị công tử càng vô tư không thèm nhìn đường, sau đó dứt khoát nhắm mắt lại chân thấp chân cao bước đi. Tuy đúng là không biết phía trước sẽ gặp trúng cái gì, nhưng lại biết mình tuyệt đối sẽ không té ngã, loại nhập nhằng giữa biết và không biết này trước giờ y chưa từng trải nghiệm, rất mới lạ, thế là muốn bước về phía trước nhanh hơn, nhưng cuối cùng lại bị Lương Thú nhanh tay xách cổ trở về.

“Hà?”

“Đừng chạy loạn.”

Trước mắt là một tòa nhà cũ kỹ bị khóa chặt, không quá lớn, thêm nhà phủ đầy bụi bặm. Liễu Huyền An lấy lại phản ứng: “Thành nam, đây là ngôi nhà của cha con Vạn gia?”

“Đúng vậy.” Lương Thú nói, “Vào xem thử.”

Vào xem cũng được, Liễu Huyền An nói: “Hóa ra Vương gia đã nghỉ ngơi xong rồi.”

Lương Thú bật cười: “Nhìn người nhắm mắt đi đường cũng coi như nghỉ ngơi, chỉ là tình cờ rẽ vào nơi này thôi.”

Hắn giữ chặt eo đối phương, nhẹ nhàng nhảy lên đầu tường, đồng tử hơi co lại.

Liễu Huyền An cũng nhìn ra manh mối, căn phòng ở đối diện hình như có người, bóng người dưới ánh trăng hiện ra rồi nhanh chóng biến mất.

Lương Thú ra hiệu cho y dừng lên tiếng, hai người lặng lẽ đáp xuống sân, lại lẩn ngay vào chỗ tối. Chỗ tối đương nhiên không thể rộng rãi, Liễu Huyền An áp sát vào lồng ngực Lương Thú, cảm thấy tim mình

đang đập dữ dội, nhịp tim đối phương cũng nhảy đến ù tai, liền cố y xoay đầu sang hướng khác, muốn nhìn ma nhìn quỷ để bình tĩnh lại một chút.

Kết quả không có quỷ.

Lương Thú đề lưng y lại: “Đừng lộn xộn.”

Liễu Huyền An nghĩ thầm, nhưng khoảng cách giữa chúng ta thật sự quá gần.

Gần đến mức có thể nghe được hơi thở đối phương dừng lại dưới vành tai, làm cả vùng da dưới đó nóng bừng lên. Lúc này Lương Thú cũng nhận ra độ ấm từ vành tai y, đỏ rực, nhìn thế nào cũng không giống tiên nhân bốn vạn tám ngàn tuổi vô dục tắc cương, bèn nhẹ giọng bật cười.

Hắn cười làm Liễu nhị công tử càng mất tự nhiên hơn, mấy người đi do thám đều như thế này sao, không phải nên căng thẳng kích thích mới đúng à, ý của ta không phải là kiểu căng thẳng kích thích kia. Y hơi khép kín vạt áo choàng mình, lại không cẩn thận đụng phải một đồng gỗ vụn bên góc tường, mẫu gỗ “lạch cạch” rơi xuống, phòng trong lập tức không còn động tĩnh gì nữa.

Nếu đã bại lộ, Lương Thú không định tiếp tục trốn, mang theo Liễu Huyền An đẩy mạnh cánh cửa: “Ra đây!”

Đối phương không hiện thân, trong phòng chỉ có tiếng hít thở nhẹ đến gần như không nghe thấy. Sau một lúc lâu, một bóng đen đột ngột nhảy ra phóng về hướng cửa sổ, lại bị một tia sáng bạc nện vào cằm, toàn thân người kia tê liệt ngã xuống.

Nương ánh trăng có thể thấy rõ đối phương là một thanh niên trẻ tuổi, hắn kéo thân thể tê mủi, cảnh giác nhìn hai người trước mắt: “Các ngươi là ai?”

Lương Thú hỏi: “Có chút công phu đấy, người giả quỷ là người?”

“Cái gì giả quý, ta tới để bắt quý.” Thanh niên khập khiễng đứng lên, “Các người là người nơi khác đến, vì sao lại chạy vào ngôi nhà có quý nháo?”

“Trùng hợp quá, chúng ta cũng tới bắt quý.” Lương Thú hỏi, “Người tên gì?”

“Lưu Mãnh.” Thanh niên kia suy đoán, “Các người là vụ sư do Dư lão gia mời về?” Nói xong lại nhíu mày, “Không, nhìn không giống.”

Hắn hoạt động hai cẳng chân: “Ta phải đi bây giờ, nếu để quan sai phát hiện lại bị nghi ngờ tra hỏi nửa ngày, mẹ ta ở nhà sẽ thêm phiền toái. Ta không phải người xấu, các người nhìn cũng không giống người xấu, nếu mọi người đều đi bắt quý như nhau, việc ngày hôm nay cho qua đi, đừng ai tiết lộ ra ngoài.”

Chương 55: Hóa ra thần tiên bốn vạn tám ngàn tuổi cũng sợ quỷ

Lương Thú hỏi: “Cư dân trong thành đều bị nữ quỷ dọa đến mức không dám ra cửa, người lại cố ý chạy tới căn nhà cổ quái này tìm nàng?”

“Các người có thể kiếm tiền thưởng bắt quỷ, ta lại không có quyền kiếm chắt?” Lưu Mãnh bĩu môi, “Ta nói rồi, mọi người dùng bản lĩnh tự bắt quỷ, nhưng ta đã canh ở đây ba ngày, không tìm thấy gì hết, các người cũng đừng nên phí thời gian.” Nói xong lập tức khập khiễng muốn bỏ chạy, hấn ra tới cửa, quay đầu vẫn thấy hai người đứng yên trong phòng không động đậy, liền nhắc nhở thêm, “Nơi này đã trở thành cấm địa trong thành, quan phủ ra lệnh nghiêm ngặt không cho ai đặt chân ra vào, các người không đi thật à? Không đi thì thôi, nhưng bị quan sai phát hiện cũng đừng liên lụy đến ta.”

Liễu Huyền An gật đầu: “Được, người yên tâm, chúng ta tuyệt đối không khai tên người.”

Lưu Mãnh xuyt xoa lẩm bẩm, hai người kia nói thế nào cũng đầu muối không ăn, nhưng không còn cách nào, chỉ có thể bỏ chạy phần mình.

Liễu Huyền An nói: “Hóa ra bắt quỷ còn được thưởng bạc, là bạc quan phủ treo thưởng sao?”

“Loại treo thưởng bắt quỷ trong dân gian này, dù quan phủ không làm thì cũng thông qua nhà phú hộ trong thành ra mặt làm.” Lương Thú giải thích, “Nếu có đao có binh mà vẫn bị ma quỷ xoay vòng

mòng, còn phải mời cả bá tánh hỗ trợ, chuyện truyền ra ngoài sẽ mất mặt lắm.”

Liễu Huyền An cân nhắc một chút, cảm thấy lời giải thích này rất có lý, liền nói: “Người treo giải chắc là ‘Đur lão gia’ vừa rồi Lưu Mãnh nhắc tới.” Nói xong lại dạo quanh trong phòng mấy bước, nơi nơi đều đóng một lớp bụi dày, dưới ánh trăng bụi mờ bay tán loạn. Chỗ này thoạt nhìn đã rất lâu không có ai tiến vào, bàn ghế tản ra mùi ẩm mốc gãy đổ tứ tung, hẳn là sau khi không còn chủ nhân đã bị ăn trộm đến viếng không ít lần.

Hai người đang nói chuyện, đột nhiên phía sau nổi lên một trận gió lạnh và tiếng “kẹt — —” đầy cổ quái. Lương Thú nắm tay Liễu Huyền An xoay người nhìn lại, là gió thổi vào bật mở nửa cánh cửa tủ quần áo, đung đưa đung đưa, kẽo cà kẽo kẹt.

Sợ bóng sợ gió một hồi, nhịp tim Liễu nhị công tử nửa ngày vẫn chưa bình phục lại, không biết là bị quỷ dọa hay bởi vì lòng bàn tay Kiều Vương điện hạ thực sự quá ấm, lại rất có lực, giữa đêm hôm âm phòng quỷ nháo vèo vèo mà vẫn ấm đến tận trong lòng.

Lương Thú hỏi: “Bị dọa choáng rồi?”

Liễu Huyền An hoàn hồn: “...Vương gia đang nói gì thế?”

Lương Thú trêu chọc: “Đang nói hóa ra thần tiên bốn vạn tám ngàn tuổi cùng biết sợ quỷ.”

Liễu Huyền An nói: “Ta đang suy nghĩ chuyện khác.” Nhưng chuyện này không tiện nói cho lắm, đành nhanh chóng lảng sang đề tài khác, “Tủ quần áo kia quá nát rồi.”

“Cánh cửa hình như đã hỏng từ lâu.” Lương Thú nói, “Nhưng trong ngăn tủ lại rất mới.”

Mới như thế chưa từng phơi mưa phơi nắng, nhưng vị trí chiếc tủ trong phòng lại đối diện với cửa sổ trống hoác. Liễu Huyền An nghe

ra y hấn: “Đồ vật vốn nằm trong tủ vừa bị người ta lấy đi, cho nên tấm ván tủ mới trông không khác năm xưa.”

Nhưng món đồ kia là cái gì? Chắc là không đáng tiền, hoặc ít nhất nhìn rất không đáng tiền, nếu không, trải qua bao nhiêu lần vợ vét, mãi đến tận gần đây mới bị lấy đi.

Lương Thú nói: “Lại đi chỗ khác nhìn xem.”

Liễu Huyền An đáp ứng, được hấn dẫn về hướng hậu viện, suốt dọc đường ngón tay hai người vẫn tương liên như cũ, đi do thám mà, thế này bình thường thôi.

Vì thế chỗ nào ấm vẫn tiếp tục ấm, nhịp tim ai nên nhảy vẫn tiếp tục nhảy.

.....

Trở lại khách điểm trời đã sáng rõ. Liễu Huyền An rửa mặt qua loa rồi khóa mình trong chăn, cảm thấy toàn thân đều lâng lâng mơ màng, đầu óc kê loạn, chưa kịp sửa sang toàn bộ những chuyện phát sinh hôm nay đã lập tức chìm vào mộng đẹp. Ba ngàn thế giới trong mộng vẫn rối loạn như cũ, y đi xuyên qua từng đám hiền giả đang hăng say tranh luận đại đạo, đi thẳng về hướng suối nước nóng. Lương Thú vui vẻ dang rộng hai tay, không nói thêm một câu vô nghĩa đã đón được người vào lòng.

Toàn thế giới trở nên yên tĩnh.

Yên tĩnh mãi đến tận giữa trưa bị A Ninh lay tỉnh, y vẫn cảm thấy mình đang ở giữa bầu trời màu trắng tinh kia. A Ninh túm cánh tay công tử nhà mình mạnh mẽ kéo y ngồi ngay ngắn, tay chân lạnh lẽo nhét một cái gối mềm ra sau lưng y: “Rời giường thôi!”

Liễu Huyền An miễn miễn cưỡng cưỡng hé mắt: “Ừm.”

A Ninh vừa giúp y thay quần áo vừa hỏi: “Đêm qua công tử mơ thấy gì thế? Cứ cười suốt.”

Liễu Huyền An nhớ lại một chút rồi đáp, ta mơ thấy Kiêu Vương điện hạ, chúng ta ở bên nhau cùng tắm rửa.

A Ninh hơi dừng tay lại, trước kia chỉ mơ thấy một mình Kiêu Vương điện hạ tắm, qua mấy ngày sao lại biến thành cùng tắm rồi?

Liễu Huyền An lại cảm thấy thế cũng được, ai cũng phải tắm gội, đi tắm không phải chuyện thất lễ.

A Ninh nhắc: “... Công tử đừng cười nữa.”

Liễu Huyền An đẩy chặn ngồi bên mép giường, tiếp tục hỏi: “Đồi trồng thuốc ở nhà chúng ra hình như có nhiều suối nước nóng đúng không?”

“Có, nhưng chỉ dùng để ngâm dược liệu thôi, trang chủ và đại công tử không cho phép bất kỳ ai xuống ngâm đâu.” A Ninh nói, “Công tử đừng mơ tưởng nữa, mất công lại ăn phạt.”

Liễu Huyền An đưa ra giả thiết, lỡ như Kiêu Vương điện hạ muốn đi thì sao.

“Kiêu Vương điện hạ thứ gì cũng thấy qua rồi, Vương thành có suối nước nóng, Tây Bắc cũng có, toàn là những chỗ rộng đến vô biên, làm sao thềm đi ngâm mấy đầm nước bé tí trên núi nhà chúng ta.” A Ninh không dao động, ấn khăn ấm lên mặt y, “Nhắm mắt!”

Liễu Huyền An bị thô bạo chà lau không thể nói chuyện nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định phản bác. A Ninh giả điếc xoay người vắt khăn, ở bên ngoài Lương Thú đã gõ cửa: “Dậy chưa?”

“Tới ngay.” A Ninh vẩy nước đọng trên tay, đang muốn đi mở cửa, Liễu Huyền An đã lướt qua người cậu như một cơn gió. Cậu người hầu há hốc mồm trừng trừng nhìn công tử nhà mình ăn mặc không

chỉnh tề, chân còn chưa xỏ giày đã chạy ra gặp khách. Oi, thất lễ quá đi mất! Đờng gốc kia còn chạy như bay nữa chứ, hình như trước đây chưa từng thấy y hành động mau lẹ như vậy.

Cửa phòng mở, Lương Thú cũng nhận ra y đang để chân trần đạp lên sàn nhà lát trúc, dây tơ hồng trên mắt cá chân trắng như tuyết không biết đã buộc chặt tâm trí ai rồi. Nhưng Liễu nhị công tử lại không tự mình giác ngộ, còn hỏi: “Chúng ta sắp đi qua nhà Mâu đại thẩm đúng không?”

“Mặc quần áo tràng hoàng đi đã, sau đó ta đưa ngươi đi ăn cơm.” Lương Thú nói, “Vào đông trời giá rét, sau này đừng để chân trần chạy loạn khắp nơi.”

Liễu Huyền An biện giải: “Không lạnh.”

“Không lạnh cũng phải đi giày vào.” Lương Thú kéo y ngồi lại lên mép giường, “Ta xuống lầu chờ.”

Hai người chỉ nói với nhau chưa đến chục câu, hơn nữa đề tài còn vô cùng đứng đắn, ăn cơm mặc quần áo tra án. Nhưng không biết vì sao A Ninh cứ cảm thấy có chỗ không đúng, cậu khổ sở suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng uyển chuyển hỏi: “Công tử, người có cảm thấy Vương gia đối xử với người rất khác với đám người Cao phó tướng không?”

Liễu Huyền An tự mình mặc quần áo: “Không giống ở đâu?”

“Thì là...” A Ninh rối rắm, “Ái da, ta cũng không giải thích được, dù sao cũng không giống, nếu Cao phó tướng áo quần chỉnh tề, nhất định Vương gia sẽ lười lên tiếng, có quản cũng chỉ vì giữ nghiêm quân kỷ, không giống với công tử... Dường như Vương gia rất quan tâm đến công tử, ngữ điệu nói chuyện cũng nhẹ nhàng đi rất nhiều.”

Liễu Huyền An nghĩ thầm, như thế không phải rất tốt à.

Y mang đầy đủ giày vớ, sửa sang quần áo cho chỉnh tề mới xuống lầu dùng cơm. Trên bàn đã dọn sẵn đủ loại món ăn và một bếp nấu lẩu khói bay nghi ngút.

“Cao phó tướng không ăn luôn sao?”

“Hắn đi một vòng thành xem xét rồi.”

Lương Thú dọn chén đĩa cho Liễu Huyền An, lại giúp y nhúng từng miếng nấm, bún gạo cũng để cho nguội bớt rồi mới bung qua. Các thân binh bên cạnh xem mà choáng váng, phỏng đoán không biết Vương gia nhà mình có bị trúng tà không, hoặc bị vong bà mẹ già nào đó nhập hồn chẳng hạn, nếu không làm sao biết hầu hạ người ta thành thạo thế được?

Càng nhìn càng thấy giống, càng xem càng lo lắng sốt ruột, cổ cả đám sắp duỗi cả vào trong nồi đến nơi, cuối cùng toàn bộ bị Kiêu Vương điện hạ tống cổ ra cửa, bớt lãng vãng xung quanh chướng mắt.

Đường phố càng yên tĩnh hơn so với mấy ngày trước.

Chuyện này rất bình thường, bởi vì tối hôm qua quỷ lại xuất hiện, mọi người không ai muốn ra ngoài làm gì. Trong viện của Mâu Thúy Hoa tụ tập một đám bà thím ngồi phoir nằng góp vài câu an ủi bà ta, đang nói chuyện đột nhiên có người đẩy cửa viện bước vào.

“Đại thẩm.” A Ninh ôm hòm thuốc, “Hôm nay thẩm thế nào rồi?”

“Là tiểu đại phu à.” Mâu Thúy Hoa đứng dậy, thấy phía sau A Ninh có hai người nữa, “Đây...”

“Đây là hai vị công tử nhà ta, cũng là đại phu.” A Ninh rành rọt giới thiệu, “Bọn họ muốn tới xem thử.”

Những lời này thoát nhìn không hề đáng tin, nói Liễu Huyền An là đại phu thì còn miễn cưỡng, ngoại hình Kiêu Vương điện hạ lại không có

chỗ nào giống y giả, vì thế Mâu Thúy Hoa liên tục xoa tay: “Ta đã khỏe, khỏe lắm rồi, các người mau đi đi.”

“Gấp gáp cái gì.” Lương Thú kéo ghế dựa đặt ngay giữa sân, mấy bà thím đang ngồi lập tức đứng lên nhao nhao lấy cớ mình có việc bận, ai nấy lui sạch, muốn kéo cũng không kéo lại được.

Tình tử muội chắc có bền lâu.

Mâu Thúy Hoa quả quyết: “Ta thật sự khỏe lắm rồi.”

Lương Thú nhắc mày nhắc nhở: “Bây giờ vẫn tốt, lỡ đêm nay quý lại tới nữa thì sao?”

Mâu Thúy Hoa quả thực sắp khóc đến nơi: “Nàng... không thể cứ quần lầy ta mãi được. Ở trong thành này, người từng cãi nhau với cha nàng, từng mắng chửi nàng, không một trăm cũng phải năm mươi, ta đâu có làm ra chuyện gì quá đáng.”

“Chuyện ma quỷ ai dám nói chắc.” Lương Thú nói, “Thay vì ngóng trông quý đi tìm người khác, chi bằng nghĩ biện pháp bắt luôn nàng lại, đỡ phải thấy cảnh lượn lờ trong thành, biết đâu rảnh rỗi lại đi tìm con trai bà.”

Mặt mũi Mâu Thúy Hoa trắng bệch: “Nàng nàng nàng luôn chướng mắt Xuyên Tử nhà ta, chạy đi tìm nó làm gì?”

Liễu Huyền An nghiêm trang đáp: “Hút dương khí.” Chuyện kể dân gian toàn viết như vậy.

Không bà mẹ nào có thể chấp nhận nỗi chuyện này, Mâu Thúy Hoa như bị sét đánh ngang tai, chớp mắt lại muốn ngất xỉu. A Ninh nhanh tay đưa muối ngửi qua, Liễu Huyền An cũng kéo ghế ngồi bên cạnh Lương Thú, tiếp tục nói: “Người đắc tội Vạn Viên trong thành này không một trăm thì cũng năm mươi, nhưng nàng chỉ tìm mình bà mà không phải chín mươi chín người còn lại, là vì sao?”

“Làm sao ta biết được.” Mâu Thúy Hoa nói, “Thật sự không biết mà.”

Bà ta vắt óc nhớ lại nửa ngày cũng không nhớ được manh mối nào hữu dụng, không rõ năm đó bản thân đã làm những gì? Nhiều lắm chỉ là sau khi biết Vạn Viên và thợ săn có tư tình thì chanh chua đứng xía xói mấy câu, hoặc sau khi Vạn Viên bị tổng giam thì vui vẻ ra đường cắn hạt dưa buôn chuyện.

“Nhưng mà đến chiều... Buổi chiều truyền ta tin tức nha đầu kia tự sát xong, ta không hề nói thêm chữ nào nữa.” Mâu Thúy Hoa khẳng định, “Cha nàng nổi điên trên phố, vẫn là chúng ta đỡ ông ta về nhà. Dù miệng ta tiện cũng không đến mức chuyện đã nghiêm trọng thế rồi còn ngoan cố đi tranh cao thấp.”

“Con trai bà thì sao, có từng đắc tội nàng chưa?”

“Con trai ta càng không thể, nó là đứa thành thật, ném ba cái chày gỗ không thả được một cái rắm. Thời điểm nha đầu kia chết, Xuyên Tử còn ở bên ngoài học nghề mộc không thấy mặt đâu. Chuyện này nếu ta mà nói dối sẽ bị sét đánh vỡ tim nát phổi, ra cửa liền ngã xuống hố.”

Mâu Thúy Hoa nhắc tay thề độc, còn kéo cả con trai mình vào thề nốt, có thể thấy là hoàn toàn không chút chột dạ. A Ninh chưa bao giờ nghe thấy loại thề thốt chửi bới mượng mà đến thế, trên có tổ tông dưới có địa phủ, quả thực là vừa đau tai vừa đau mắt, vội vàng kéo bà ta vào nhà cấm kim.

Lương Thú hỏi: “Thấy thế nào?”

Liễu Huyền An đáp: “Không giống đang nói dối.”

Hai người đều không tin thật sự có nữ quý bò ra ngoài, vậy chỉ có thể là người sống giả dạng, Liễu Huyền An tiếp tục nói: “Hay là Mâu Thúy Hoa đắc tội với người giả quý kia?”

Lương Thú liền sai hộ vệ ra ngoài tìm hiểu, tuy hôm nay không gặp bao nhiêu người rảnh rỗi trên đường, nhưng chỉ dựa vào dăm câu ba sớ của các chủ cửa hàng cũng đủ để đưa ra kết luận — — Người mà Mâu Thúy Hoa đại thẩm đắc tội trong thành Hoài Trinh này quá nhiều, đừng nói hai tay, hai mươi bàn tay cũng đếm không hết.

Xếp hạng đệ nhất cay nghiệt trong thành.

Liễu Huyền An bội phục: “Biết cãi nhau thật đấy, manh mối này sợ là vô dụng rồi, chúng ta đi tìm cái vị tên Lưu mãnh thì hơn.”

Chương 56: Vương gia nào? Người trong mộng công tử không tính

Lưu Mãnh cư ngụ ngay con phố đối diện nhà Mâu Thúy Hoa, khoảng cách không đến năm mươi bước chân. Lúc này cửa nhà đang mở rộng, Lưu Mãnh ngồi trên bậc thềm phơi nắng dỡ cật tre, bên cạnh chất đống giấy màu dây vải ngũ sắc sặc sỡ. Nghe thấy tiếng động bên ngoài, hắn không cần nhắc mắt lên đã hô: “Cha, mẹ, hai người về rồi à.”

Lương Thú và Liễu Huyền An đứng trước mặt hắn.

Lưu Mãnh thoáng nhìn thấy góc áo hai người, động tác dưới tay hơi dừng lại, trong lòng âm thầm kêu khổ. Hắn chậm rãi ngẩng đầu, quả nhiên trông thấy là người quen tối hôm qua liền hạ giọng đuổi người: “Không phải đã nói xem như không quen sao? Cha mẹ ta sắp về rồi, các người mau đi đi.”

Lương Thú lên tiếng: “Đi ngang qua, vào xin tạm chén nước uống thôi.”

Lưu Mãnh lại không dễ lừa, trợn mắt nhìn lên: “Mâu Thúy Hoa keo kiệt không rót nước cho mấy người à?”

Nghe ngữ khí này đã rõ ràng quan hệ giữa hai nhà không mấy tốt đẹp, có thể thấy Mâu đại thẩm đúng là đắc tội một đường từ thành đông qua thành tây. Liễu Huyền An nhặt dưới đất lên một chiếc chong chóng: “Đây là đồ người làm để bán?”

“Mắt mũi để đâu thế.” Lưu Mãnh cắt dây chiếc đèn lồng tiếp theo, “Ta đang hủy, không phải làm, Hội Ngũ Thái bị hủy rồi, mấy thứ này không để được lâu, dẹp bỏ cho đỡ tốn diện tích. Nếu người thích thì

cứ cầm mấy món về mà chơi, không cần đưa tiền, đi nhanh đi là được.”

Liểu Huyền An đúng là rất thích, cầm mấy món về chơi thì được, nhưng đi về là chuyện không thể. Y đánh giá sân nhà này một chút, rất lớn, nửa bên trái là kho chứa đồ đơn sơ, bên trong chất đầy hàng hóa trống chiêng được đậy lại bằng một tấm vải cũ nát phòng mưa gió. Lưu Mãnh vốn không muốn để ý đến hai người nữa, nhưng thấy bọn họ cứ xem trái ngó phải thật sự đau đầu, dứt khoát đứng lên đuổi khách.

Ngoài cửa lại vang lên tiếng bánh xe cọt kẹt.

Một đôi vợ chồng trung niên đẩy xe tiến vào, trông thấy nhà mình có khách cũng sửng sốt. Lưu Mãnh vội nói: “Con không quen biết hai người này, bọn họ vào nhà xin nước uống.”

Lương Thú gật đầu với đôi vợ chồng già một cái, Liễu Huyền An lễ phép chào: “Quấy rầy hai vị.”

Lưu thúc không giỏi ăn nói, ngược lại Lưu thẩm xã giao được thêm mấy câu, bà dặn chồng đi dỡ đồ đạc trên xe xuống, cười nói với các vị khách: “Buổi sáng đi làm ta cũng nghe người ta nói, trong thành xuất hiện hai vị công tử nhà giàu từ nơi khác đến. Mau ngồi đi, để ta kêu A Mãnh đi pha trà.” Vừa nói bà vừa nhắc một rổ thịt khô đỏ au từ trên xe đẩy xuống mời hai người ăn. Liễu Huyền An uyển chuyển từ chối, bà lại lấy ra mấy quả trứng gà nhuộm đỏ.

“Nhiều đồ ăn quá.” Liễu Huyền An nhìn lướt qua xe đẩy, “Trong nhà sắp làm hỉ sự sao?”

“A Mãnh vẫn là đứa thô kệch, hỉ sự đâu ra.” Lưu thẩm nói, “Ta làm giúp việc trong nhà Dư lão gia, những thức ăn này đều chuẩn bị phục vụ cho Hội Ngũ Thái, để lâu sẽ hỏng, hôm nay phu nhân thưởng cho chúng ta.”

Dur lão gia tên Dur Tông, là phú hộ số một số hai trong thành, tuy tuổi cao nhưng thân thể khỏe mạnh, thường xuyên đi chơi đá kiến với đám trẻ con trên phố. Ngày thường nhìn rất giống một lão già không nên nét, nhưng hễ có chuyện lớn lại cực kỳ đáng tin cậy, lần này trong thành có quý nháo, quan phủ không làm được gì, chỉ đành thông qua ông ta đi mời vu sư về, tốn không ít tiền bạc.

“Vu sư đã tới chưa?”

“Chưa tới, nhưng nghe nói linh lắm, chắc chắn sẽ bắt được nữ quỷ.”

“Thăm thăm.” Liễu Huyền An bưng một cái ghế ra, “Thăm cũng hy vọng vu sư bắt được Vạn cô nương sao? Ta nghe nói lúc còn sống nàng chưa từng làm ác, bây giờ cũng không hại người, chỉ bay qua bay lại trong thành, có lẽ là đi tìm cha nàng, tìm không thấy sẽ đi nơi khác thôi.”

Nghe y nói vậy, Lưu thẩm cũng do dự thờ dài: “Có lẽ thế, đứa trẻ tốt như thế mà.”

“Có thể kể cho chúng ta về nàng không?” Liễu Huyền An tiếp tục hỏi, “Chuyện bắt quỷ, ta và...” Y nhìn về phía Lương Thú, lúc này đương nhiên không thể xưng Vương gia, liền nói, “Ta và ca ca có biết một chút.”

Y gọi rất đơn thuần, Kiều Vương điện hạ nghe vào tai lại không mấy trong sáng, mau mắn lĩnh hội được chút cảm đoán tình thú giữa hai chữ ngắn ngủi này. Ngày trước ở lều trà ngoài Tây Bắc, hẳn dẫn theo binh sĩ đi tuần không phải chưa từng nghe qua mấy việc tình sắc thô thiển, nhưng nghe tai này lại lọt tai kia, còn cảm thấy cực kỳ nhàm chán không hiểu những chuyện kia có gì đáng để gọi là vui sướng. Bây giờ đã có người trong lòng, rốt cuộc hẳn mới hiểu được vài phần tư vị ái muội không thể nói với người ngoài.

Thế nhưng không chờ hẳn kịp dư vị, ngoài phố đã truyền đến tiếng bước chân ồn ào, Lưu thúc thò đầu ra nhìn thử lập tức trở tay đóng

cửa, hoảng loạn hô lên: “Là quan sai thường ngày đi bắt quý, hình như đang đi về phía nhà chúng ta!”

“Đến nhà ta làm gì?” Lưu thắm cũng bị dọa mặt mũi trắng bệch. Lưu Mãnh ném đồ đang cầm trên tay xuống: “Để con đi xem!”

“A Mãnh!” Lưu thắm duỗi tay túm hăn lại, đám quan sai cũng đúng lúc đập cửa vào nhà, bà sợ đến mức vội vàng kéo con trai trốn qua một bên. Quan sai xếp thành hai hàng chỉnh tề, một nam nhân thông thả từ ngoài bước tới, lên tiếng hỏi: “Các người chính là hai người đi tìm hiểu khắp thành mấy hôm nay?”

Hăn là quan phụ mẫu bản địa, tên Thiện Khánh. Thành Hoài Trinh có quý nháo, khách nơi khác đều vội vàng chạy đi, chỉ có nhóm người này không chỉ không đi, nghe nói còn bao trọn khách điếm. Lưu Mãnh lờ khắp thành hỏi chuyện nữ quý, thật sự quá khả nghi, hăn đành dẫn quan sai đi điều tra.

“Trong thành dán bảng cáo thị nói ai bắt được nữ quý sẽ có trọng thưởng.” Lương Thú giải thích, “Chúng ta muốn kiếm phần bạc này, đương nhiên phải ra sức.”

Thiện Khánh không quá tin, vung tiền bao hết một khách điếm, cả lối ăn mặc phục sức của hai người nhìn thế nào cũng không giống là vụ bắt quý bình thường: “Nếu là vì tiền thưởng, vì sao vào thành lại không đi Dư phủ?”

“Trước hết phải tìm hiểu xem quý này có bắt được không đã.” Liễu Huyền An nói, “Nếu không được, chúng ta sẽ không phí sức, đỡ phải đi cò kè giá cả ở chỗ Dư lão gia.”

Hai người này kẻ xướng người họa, giải thích vừa có lệ vừa hợp lý đến không cãi được. Sắc mặt Thiện Khánh càng không quá tốt, trong lòng biết bọn họ khả nghi nhưng lại không nắm được nhược điểm nào để trục xuất ra khỏi thành, liền nói: “Bây giờ các người tìm hiểu xong rồi, thế quý trong thành này có bắt hay không?”

“Bắt.” Lương Thú gật đầu, “Xin đại nhân đưa chúng ta đến Dư phủ một chuyến để thương lượng vấn đề tiền thưởng.”

“Lớn mật!” Nha dịch bên cạnh mở miệng răn dạy, “Các người có thân phận gì mà dám sai phái đại nhân dẫn đường!”

“Quan phụ mẫu đương nhiên phải làm chủ cho dân, bây giờ trong thành Hoài Trinh có quý nháo, nhân tâm hoảng sợ. Chúng ta có thể bắt quý, vì sao Thiện đại nhân còn tiếc công không muốn dẫn đường?” Ánh mắt Lương Thú lạnh lùng, chỉ cần liếc một cái đã quét cho tên nha dịch kia nổi đầy da gà, ngượng ngùng lùi ra sau không dám nói nữa.

Thiện Khánh nhất thời không dò ra được thân phận hai người này, chỉ có thể dựa vào khẩu âm mà đoán là đến từ phương bắc, mà lời đồn nổi tiếng nhất trong dân gian chính là, một viên gạch từ trên tường thành Mộng Đô rơi xuống trúng mười người thì hết tám người là đại quan. Hắn cẩn thận đoán có lẽ hai người này là “khâm sai cải trang”, bèn sửa lại thái độ: “Nếu nhị vị đã muốn ra tay bắt quý, không biết kế hoạch thế nào?”

Liễu Huyền An hỏi: “Sau khi quý xuất hiện, quan phủ đã đi kiểm tra mộ của Vạn cô nương chưa?”

Thiện Khánh lắc đầu: “Không đào lên, chỉ đi xem qua. Quý bò lên sau một đêm mưa, sấm sét đánh ngôi mộ thủng một lỗ lớn, bốn phía đều là vụn gỗ cháy đen.”

Liễu Huyền An nói: “Ta muốn mở phần mộ ra xem thi cốt còn ở bên trong không.”

Những người chung quanh ngơ ngác nhìn nhau, quật mộ được tính là chuyện vô đạo đức số một số hai, hơn nữa đây không phải án oan, đâu cần thiết phải nghiệm thi thể? Quật mộ lên, nếu thi thể không còn thì đúng là quý nháo, thi cốt vẫn còn mà xảy ra quý nháo không phải tổn công vô ích à?

Thiện Khánh lại thoải mái đáp ứng bọn họ. Vạn gia ở trong thành không thân không thích, chỉ có duy nhất một ngôi mộ, muốn đào thì cứ đào, bản thân không nên vì một chuyện nhỏ không đáng mà đi đắc tội người ta. Vì thế hắn lập tức dẫn đường, thừa dịp ban ngày ánh sáng nhiều dương khí nặng, theo Lương Thú và Liễu Huyền An đi ra ngoài thành quật mộ.

Lưu Mãnh và vài thanh niên bạo gan trong thành cũng đi theo. Dưới ánh nắng chiều, phần mộ cháy đen nhìn qua không quá đáng sợ, bia mộ nghiêng lệch chỉ còn một nửa, nửa kia không biết bị sét đánh văng đi đâu. Lương Thú ngửi được mùi dầu hỏa nhân nhật, nghiêng đầu nhẹ giọng nhắc nhở: “Là thuốc nổ.”

“Mùa này ở Tây Nam cũng không có giông tố.” Liễu Huyền An nói, “Phần mộ không phải bị sét đánh, mà là có người dùng thuốc nổ cho nổ tung.”

Chỉ nổ phần đất bên trên, quan tài bên dưới vẫn hoàn hảo, có thể thấy thủ phạm không có mục đích ăn trộm tài vật chôn theo người chết, chỉ đơn thuần muốn tạo ra tình huống giả để quý xuất hiện. Nhưng nói đi phải nói lại, năm đó cha con Vạn gia người chết kẻ điên, đến cỡ quan tài này cũng là Dur lão gia quyên góp, hắn không có khả năng bồi táng thứ gì đáng giá.

Đinh bị cạy ra, trong quan tài có một bộ hài cốt chỉnh tề. Liễu Huyền An dùng khăn vải che miệng mũi, chỉ ghé sát vào nhìn thoáng một chút đã hơi nhú mày.

Lương Thú hỏi: “Làm sao vậy?”

Liễu Huyền An nói: “Đây không giống hài cốt của Vạn cô nương.”

Lời vừa nói xong, một vòng người chung quanh đồng loạt giật mình, Lưu Mãnh chen ra đằng trước: “Như thế này rồi mà vẫn nhìn ra được? Không phải xương cốt đàn ông đấy chứ.”

“Là phụ nữ, nhưng người này đã từng sinh con.” Liễu Huyền An hỏi, “Vạn cô nương đã từng sinh con chưa?”

Mọi người lắc đầu, đến đại thúc lớn tuổi cũng nói chắc nịch là không có. Vạn Viên và thợ săn kia ở trên núi tổng cộng hai tháng, sau đó thợ săn bắt vô âm tín, Vạn Viên trở về thành chưa đến ba tháng đã chết trong ngục, tính tổng cộng lại chỉ có năm sáu tháng, làm gì đủ thời gian sinh con?

Liễu Huyền An nói: “Nhưng bộ hài cốt này xác thật từng trải qua sinh dục, từ xương chậu có thể nhìn ra được.”

Trong đám đông có người vỗ đùi, chẳng trách muốn bò ra khỏi mồ, đây rõ ràng là có oan tình! Không tên không họ bị coi là Vạn Viên rồi chôn ở vùng hoang vu dã ngoại này, đến một người hóa vàng mã cũng không có, oan ức chưa đủ để bay ra ngoài đòi giải oan hay sao?

“Nhưng...toàn bộ những người quen biết nàng đều nói thi thể năm đó chính là Vạn Viên, chuyện này giải thích thế nào? Hơn nữa Vạn Viên thật đã đi đâu?”

Liễu Huyền An cũng chưa suy nghĩ ra, vì thế hỏi: “Còn tra được hồ sơ nhiều năm trước không?”

Thiện Khánh đang mãi xem bộ hài cốt, nghe thế tưởng y đang hỏi mình, còn chưa kịp ngẩng đầu lên thì đã có người đáp thay: “Có thể.”

“.....”

Lương Thú nhìn Thiện Khánh.

Hắn lập tức gật đầu: “Có thể, đương nhiên có thể.”

Thiện Khánh am hiểu đạo làm quan, kiên quyết không tự rước phiền cho bản thân. Nếu đã không rõ ràng thân phận hai người này, vậy cứ đối đãi theo vai vế không thể trêu vào trước đã, chỉ cần yêu cầu của đối phương không quá phận, cứ việc đáp ứng — — Dù sao vụ án này

đã phát sinh từ bảy tám năm trước, không có can hệ gì đến hãn, hà tất phải tự mình làm khó mình.

Mọi người trở lại phủ nha, bộ hài cốt kia được đặt nguyên trạng trong phòng nghiệm thi, ngũ tác xem qua cũng nói là cốt tướng của người đã từng sinh sản. Toàn bộ hồ sơ cũ của bảy tám năm trước bị lôi ra hết, còn có tư liệu của những cư dân từng mất tích, tổng cộng ước chừng phải đến một trăm bộ. Liễu Huyền An đứng ngoài cửa hỏi: “Thành Hoài Trinh này nhìn không lớn, vì sao lại có nhiều người mất tích như vậy?”

“Người mất tích chủ yếu là phụ nữ và trẻ em, mấy năm đó vừa chiến loạn vừa có hạn hán, mùa màng không tốt, trị an cũng không tốt, đâu đâu cũng là bọn buôn người.” Lão nhân phụ trách trông giữ hồ sơ nói, “Có người giữa ban ngày ban mặt ở trên đường bị trói lại đưa đi cũng không hiếm gặp, mấy năm nay đã khá hơn nhiều rồi.”

Ông lão nói chuyện nặng khẩu âm, Liễu Huyền An chỉ có thể miễn cưỡng nghe hiểu nhưng không hỏi lại nữa. Chờ ông lão đi rồi, hai người bước vào trong, chưa lật được hai trang hồ sơ, Liễu Huyền An đã bị bụi sặc đánh một hơi mười mấy cái hắt xì. Lương Thú che miệng mũi y lại, xách người ra khỏi phòng: “Để ta tìm người kiểm tra, việc này người làm không nổi đâu.”

Liễu nhị công tử: “Hắt xì!”

Lương Thú buồn cười, rút từ trong tay áo ra một chiếc khăn tay xoa lỗ mũi đỏ bừng cho y. Cao Lâm bước vào đúng lúc chứng kiến một màn thân mật này, xuýt xoa một tiếng, cảm khái sâu sắc sớm muộn gì cũng có ngày mình mù luôn.

Hãn mở lời: “Ta lập tức đi ngay.”

“Đi cái gì, quay lại đây.” Lương Thú gọi giật, “Đang chuẩn bị tìm người.”

Cao Lâm nổi lên cảnh giác, hai người khanh khanh ta ta, tìm ta làm gì?

Lương Thú chỉ vào trong phòng: “Kiểm tra hồ sơ cho rõ đi, sắp xếp xong thì tới gặp ta.”

Cao Lâm nhìn vào trong mà đầu to ra một vòng, thật ra hẳn không sợ bụi bặm, nhưng xem chữ lâu sẽ bị đau đầu, hồi ở Tây Bắc viết ba trang quân báo đã phải nằm xuống nghỉ năm lần. Thế là hẳn liền thấp giọng khuyến khích, việc này sao lại để ta làm, chỗ này yên tĩnh không người, chẳng lẽ không nên để Liễu nhị công tử lật hồ sơ, Vương gia ở bên cạnh hồng tự... Không hồng, nhưng mà ý ta đại loại là như thế, mài mực thêm hương, lãng mạn muốn chết còn gì.

Lương Thú không dao động, nhắc chân đá người vào phòng: “Giờ này ngày mai còn chưa sắp xếp xong thì trừ lương một năm.”

Cao phó tướng: Buồn khổ trong lòng.

Rời khỏi gian phòng tro bụi bay loạn kia, lỗ mũi Liễu Huyền An thoải mái hơn không ít, trong tay y vẫn nắm chiếc khăn tay không buông, đã dùng qua rồi đương nhiên không thể trả lại, bèn gấp gọn cất vào trong túi nhỏ, nói: “Để ta tặng Vương gia chiếc khác.”

Lương Thú cười: “Được.”

Hắn rất thích trò trao đổi mấy vật dụng nho nhỏ này, cứ như từng chút từng chút một kéo cuộc sống của hai người lại giao nhau. Liễu Huyền An cũng thích thú giống hẳn, bộ chăn vừa lớn vừa mềm bây giờ là vật dụng y thích dùng nhất, hận không thể dùng mười canh giờ một ngày quấn mình vào trong, hoàn toàn toàn chứng thực tên tuổi tiên ngủ.

Chuyện duy nhất không tốt chính là mùi đàn hương trên chăn đã dần dần phai nhạt, nhạt đến gần như không ngửi thấy nữa. Có một lần A Ninh thấy y mặt mày ủ ê, liên tục thở dài, bèn hỏi: “Công tử lại tranh luận thua vị hiền sĩ nào rồi à?”

“Không có, không phải.” Liễu Huyền An đáp, “Ta chỉ nghĩ, chần này không còn thơm như trước kia nữa.”

A Ninh không ngờ lúc này công tử nhà mình không “phiêu” mà đang suy nghĩ về một vấn đề cụ thể, liền xích lại gần người người: “Bộ chần này sau khi chúng ta nhận về vốn cũng không huân hương thêm lần nào, chỉ có một chút mùi đàn hương cũ. Nếu công tử thích, để ta tìm người đến huân hương cho.”

“Đừng,” Liễu Huyền An ngăn lại, “Không giống nhau.”

A Ninh cho rằng y than phiền mùi hương không giống, liền nói: “Vậy để ta đi hỏi Cao phó tướng xem Vương gia dùng loại hương gì, được thì xin về một ít... ừm.”

Liễu Huyền An nhéo miệng cậu thành một đường thẳng, nhìn chăm chăm một lát, cảm thấy trò này chơi khá vui nên buông tay ra bật cười. A Ninh vô tội hoàn toàn không hiểu vừa xảy ra chuyện gì, nhưng thấy công tử cười vui vẻ như thế cũng vui theo. Hai người bật cười một lúc, A Ninh lại nói: “Nhưng mà gần đây Vương gia thường xuyên tặng đồ cho công tử, không chừng đến ngày nào đó sẽ tặng cả đàn hương, không cần đi hỏi làm gì.”

Liễu Huyền An không có bằng hữu nào ở thế giới này, đương nhiên cũng chưa từng nhận quà tặng — — Thật ra nếu xét kỹ, quà tặng của Kiêu Vương điện hạ rất không ra gì, nhưng y vẫn yêu thích không nở buông tay, cái gì cũng muốn gom lại bên người như một con sóc phùng má giữ đồ ăn. A Ninh trông thấy bộ dạng hào hứng không hiểu việc đời của công tử, vừa vui vẻ lại vừa thấy chua xót đáng thương, liền nói: “Kỳ thật phu nhân và tam tiểu thư cũng tặng cho người nhiều thứ tốt mà.”

Liễu Huyền An lắc đầu: “Không giống nhau.”

Mẫu thân luôn xem y là đứa trẻ không lớn, còn quà tặng của A Nguyệt tuy quý giá, cũng có thể nhìn ra là tỉ mỉ lựa chọn, nhưng thật

sự rất vô dụng. Ví dụ như một con chim bằng gỗ tinh xảo có thể vỗ cánh bay cao, bị người ta hô giá trên trời. Liễu Nam Nguyễn vất vả lắm mới mua được, lập tức ôm tới chúc mừng sinh nhật ca ca: “Huynh xem có lạ không này?”

Liễu Huyền An liếc mắt một cái đã hiểu hết cơ quan bên trong liền hoang mang nghĩ, thứ này có gì hay mà phải tranh nhau mua? Một ngày ta có thể làm ra hai mươi con, nếu đại ca không xách theo cây thước đi mắng ta không chịu làm việc đàng hoàng, ba mươi con một ngày cũng không thành vấn đề.

Vì thế Liễu Nam Nguyễn tặng quà xong, lại vui vui vè vè mang chim gỗ về viện mình tự chơi.

Liễu Huyền An cũng không để ý, y vốn không có nhu cầu nhận quà.

A Ninh nhanh nhẹn gấp chặn lại, cảm khái: “Công tử có thể gặp được Kiều Vương điện hạ, đúng là quá tốt.”

Lời này cậu đã nhắc đi nhắc lại trên đường mười mấy lần, nhắc đến chính bản thân Liễu nhị công tử cũng phải cảm khái, đúng là tốt thật. Dù là người bình thường hay là thần tiên bốn vạn tám ngàn tuổi đều khao khát những thứ “tốt đẹp”, vì thế y đưa ra quyết định: “Sau này chúng ta cứ đi theo Vương gia đi.”

Nói xong, không đợi người hầu cận lên tiếng đã nắm chặt miệng cậu lại.

A Ninh thật sự cạn lời, lúc này ta không đề cập đến chuyện Vương gia thành thân, công tử chột dạ làm gì.

“Sau này cũng không cho nói nữa.” Liễu Huyền An buông tay, “Vương gia nói hấn không thành thân.”

A Ninh liếc mắt một cái đã nhìn thấu: “Vương gia nào, người trong mộng công tử thì không tính đâu nhé.”

Liễu Huyền An giả điếc, nắm vật thành hình chữ đại (大) ra giữa giường.

Ngủ.

Chương 57: “Người đi xem thử Vương gia đã ngủ hay chưa.”

Trời vào đông gió thổi lạnh buốt. Lúc này tin tức thi cốt Vạn Viên bị quật lên đã nhanh chóng lan khắp toàn thành, có người nói hài cốt kia không phải của Vạn Viên mà là một nữ nhân vô danh chết oan. Cách nói này tuy gần với chân tướng nhất, nhưng cũng càng thêm dọa người, vì thế mọi người đồng loạt đóng cửa không tiếp khách, cửa hàng trên đường phố cũng đóng chặt cửa chính. Lương Thú và Liễu Huyền An đi từ thành đông sang thành tây, cũng chỉ tìm được một cửa hàng bán bún gạo còn mở cửa.

“Ta không sợ quỷ.” Ông chủ tiệm vừa luộc bún gạo vừa ba hoa, “Từ ngày trẻ ta đã ra sức làm việc, chỉ cần có tiền, đến thi thể còn khuôn được lên vai nữa là.”

Liễu Huyền An nghĩ thầm, cửa hàng này buôn bán bết bát như thế, có lẽ nguyên nhân không nằm ở chuyện quỷ nháo đâu.

Trên quầy hàng còn bán cả bánh hoa tươi mềm mại thơm ngọt vừa ra lò, Lương Thú mua hai cái cho Liễu Huyền An làm điểm tâm. Ông chủ chờ nửa ngày không thấy khách hàng mở miệng, bản thân không nén được tò mò bèn duỗi cổ hỏi thăm: “Này, hai vị bắt quỷ đến đâu rồi?”

“Chưa có gì khả quan.” Lương Thú đáp, “Đang tra xét thân phận bộ hài cốt vô danh kia.”

“Không dễ điều tra đâu, mấy năm trước thành này luôn có người mất mặt.” Ông chủ nói, “Không phải ‘mất mặt’ nghĩa bóng, mà là thật sự không thấy mặt đâu nữa, cứ thế biến mất luôn. Mẹ ta ngày xưa cũng

suýt bị bọn buôn người trói lại mang đi, may có cha ta cầm dao đốn củi đi cướp về mới thoát, khi đó ta vẫn còn trong bụng mẹ, đúng là mạng lớn.”

Lương Thú nhìn ra người này ước chừng ba mươi tuổi. Ba mươi năm trước trong thành Hoài Trinh đã bắt đầu xảy ra tệ nạn bắt cóc người đem bán, mãi đến bảy tám năm trước vẫn có phụ nữ trẻ em mất tích, cực kỳ hung hăng ngang ngược.

Hắn hỏi: “Những người bị bắt có có ai trở về được không?”

“Không có, một người cũng không, tất cả mọi người đều cho rằng việc này vô cùng kỳ quái. Theo lý mà nói, bị lừa bán đi, cho dù bán đến chân trời góc biển cũng phải chạy về được một hai người chứ? Nhưng đến bóng dáng một người còn không thấy, cho nên...” Ông chủ sâu xa thở dài một hơi không nói tiếp nữa, nhưng ý tứ trong lời thì rất rõ, tám phần không phải bị mang bán mà là vong mạng, bây giờ mọc ra một bộ hài cốt vô danh trong nấm mồ cũng là chuyện bình thường thôi.

Liễu Huyền An nói: “Nếu đào được một bộ cốt vô danh từ bãi tha ma không tính là chuyện kỳ quái, nhưng đó là mộ Vạn Viên.”

Có hai điểm y vẫn không rõ, thứ nhất, người trộm mộ là ai? Thứ hai, trộm rồi thì thôi, vì sao còn phải đổi một thi thể khác vào lấp chỗ. Nếu muốn không bị người ta phát hiện, chỉ cần khôi phục mộ phần như cũ không phải là được rồi sao? Cần gì làm chuyện thừa thãi cố ý nhét một người khác vào.

Ông chủ nghe y nói vậy lại không hỏi tiếp mà đứng dậy cười ha ha thần bí. Lương Thú nhìn ra manh mối, tùy tay ném qua một mẩu bạc vụn, nhưn mảy: “Hình như ông chủ biết được chút chuyện đằng sau, nói nghe thử một chút.”

“Cũng không bao nhiêu.” Ông chủ cất bạc vào tay, nhìn hai vị khách không có vẻ là muốn ăn uống, bèn dứt khoát kéo một băng ghế lại

ngồi trước mặt bọn họ, “Lúc hạ táng, trong quan tài Vạn Viên trống không.”

Lời vừa nói ra, mí mắt Liễu Huyền An thoáng giật một cái: “Trống không?”

Ông chủ không chịu nói tiếp.

Ngón tay Lương Thú lại bắn ra, lần này là một lá vàng hơi mỏng ánh vàng rực rỡ. Ông chủ nhìn mớ tiền từ trên trời rơi xuống mà mừng rỡ đến suýt bay cả lông mày, nhưng vẫn muốn kiếm thêm ít nữa nên tiếp tục ra vẻ giữ kín như bưng, khoan tay khó xử sàu khổ hơi liếc mắt — — vừa vịn đụng phải ánh mắt của Lương Thú.

Mà ánh mắt của Kiều Vương điện hạ cũng có thể trở thành công cụ giết người.

Lông tơ trên người ông chủ tức khắc dựng ngược, bèn thành thật kể lại năm đó đúng là quan tài kia trống rỗng. Tuy bản thân ông ta không đi khiêng, nhưng có một huynh đệ làm ở phủ nha đã nâng quan tài, trở về nói thảm rằng cỗ quan tài kia nhẹ đến quá đáng, dù có lắc trái lắc phải cũng không tạo ra được một tiếng vang.

“Quan tài trống không, nghĩa là Vạn Viên không chết?”

“Không chừng đúng là chưa chết.” Ông chủ thần bí nói, “Ai cũng nói nàng ta đâm cột tự sát trong ngục giam, nhưng đâu có ai thấy tận mắt. Ta là người nhiều chuyện, sau khi xảy ra sự việc còn cố tình đi hỏi thăm một vòng, ngay cả ngục tốt còn không tận mắt chứng kiến. Buổi sáng bắt người, giữa trưa ra ngoài ăn cơm, trở về chỉ thấy một cỗ quan tài đen như mực.”

Một đoạn chuyện xưa thủng lỗ chỗ vẫn được quan phủ tiếp nhận, còn truyền ra cho dư luận xô xao. Vị Lý đại nhân kia năm đó sợ là bỏ không ít công sức, nhưng tiếc là ông ta đã xanh cò từ lâu.

Ong chủ hàng bún gạo thu được tiền nên làm việc rất tích cực cần mẫn, lại cảm thấy có cơ hội kiếm thêm chút ít nên chủ động đưa Lương Thú và Liễu Huyền An đi tìm mấy lão sai dịch năm xưa, quả nhiên không ai khẳng định từng thấy qua thi thể Vạn Viên.

Liễu Huyền An hỏi: “Năm xưa còn lời đồn nào khác liên quan đến Vạn Viên nữa không?”

“Không có, chúng ta cũng không hiểu nổi.” Ông chủ nói, “Cho dù là bọn buôn người, không phải vẫn nên chọn nữ nhân ngoan ngoãn nghe lời sao? Tính cách nha đầu kia đanh đá, ai dám trói lại, hơn nữa cũng không phải người có thân phận lớn gì, đột nhiên rơi vào cảnh sống không thấy người chết không thấy xác, đến quan phủ đại nhân cũng ngậm miệng, vội vàng khiêng quan tài đi chôn... Hừ, không đơn giản đâu.”

Sự tình càng tra càng loạn, manh mối tuy nhiều nhưng càng ngày càng khó hiểu. Nếu Vạn Viên không chết, nữ quý bay loạn trong thành rất có khả năng chính là nàng thật, nhưng vì cớ gì phải bày ra trò này? Nói báo thù thì không giống, bá tánh trong thành Hoài Trinh đúng là có lo lắng hãi hùng, nhưng cũng không có ai vì chuyện này mà gặp tổn thất gì đáng kể.

Liễu Huyền An cảm thán: “Hóa ra tra án cũng là một chuyện phiền phức.”

Lương Thú hỏi: “Phiền toái rồi sao nữa, ngươi lại muốn chạy à?”

Chạy là bình thường, bởi vì dưới vòm trời này không ai sợ phiền phức hơn Liễu nhị công tử. Nhưng lần này y lại nói: “Ta đi tra cùng Vương gia thì được.”

Lương Thú cười nhìn y: “Cùng ta?”

Liễu Huyền An gật đầu: “Cùng Vương gia.”

Hai người chậm rãi đi trên phố, dây vải ngũ sắc dưới các mái hiên nhà vẫn còn tung bay theo gió, thật ra khá đẹp mắt. Liễu Huyền An nghĩ thầm, nếu như không có vụ án thì tốt quá, không có án sẽ có Hội Ngũ Thái, toàn thành chỉ có ca múa vui tươi. Gần đây y đã chậm rãi lãnh hội được tư vị khói lửa nhân gian, cảm thấy phiền phức cũng có cái hay của phiền phức, đương nhiên, tiền đề là không gặp phiền phức một mình.

Lại một trận gió lạnh ào tới, Lương Thú cởi áo choàng xuống khoác cho y, hai người quay về phủ nha. Cao Lâm vẫn còn mang theo người khêu đèn cần mẫn đọc hồ sơ đến đầu vàng mắt hoa, nghĩ thầm năm đó ở học đường nếu mình có thể nỗ lực được một nửa, bây giờ có khi đã sớm đỗ Trạng nguyên, quang tông diệu tổ rồi.

Buông sách không đúng lúc, quá không đúng lúc.

Hắn mờ mịt đánh cái ngáp, tiếp tục hi sinh làm viên đá lót trên con đường tình ái của chủ tử.

Nhưng Kiều Vương điện hạ thật ra không phải đang yêu đương mù quáng, mà là cùng Liễu Huyền An đi nhà xác một chuyến tiếp tục tra xét bộ hài cốt vô danh kia. Trong viện có bốn năm người đứng chờ sẵn, xem trang phục và bội đao hắn là quân đồn trú Tây Nam.

Nghe tiếng cửa vang lên, nam nhân đứng bên cạnh bộ thi cốt quay người lại, khuôn mặt hắn cứng cõi, dáng người cường tráng vừa nhìn đã biết xuất thân từ quân doanh, có điều chức quan người này không cao lắm, bởi vì hắn hoàn toàn không biết mặt Lương Thú, chỉ hơi gật đầu xem như chào hỏi, lại nói: “Nghe nói khối nữ thi này từng mang thai, đã chắc chắn chưa?”

“Chắc chắn.” Liễu Huyền An chỉ cho hắn xem, “Chỗ này có biến dạng, rất dễ nhìn ra.”

“Vết thương chỗ này thì sao?” Người kia lại hỏi một vết tối màu trên vùng xương đùi.

“Từng gãy xương nhưng không nghiêm trọng, tám phần là không đi khám đại phu, không bó kẹp, để yên tự lành cho nên mới xuất hiện kiểu biến dạng rất nhỏ này.” Liễu Huyền An giải thích, “Cánh tay và xương ngón tay chỗ này cũng từng có vết thương về gân cốt.”

“Toàn bộ đều tự lành?” Nam nhân nhíu mày hỏi xong mới cảm thấy ngữ khí bản thân hình như không quá tốt, liền ôm quyền tạ lỗi, “Tại hạ Đồng Âu, thống lĩnh Nam tam thập ngũ doanh thuộc Tây Nam, lần này phụng lệnh tổng thống lĩnh đến thành Hoài Trinh điều tra vụ án quý nháo. Trước khi đến đây ta đã nghe nói một ít việc, có điều nhìn hai vị không quá giống vu sư bắt quý.”

“Chúng ta đúng là không phải vu sư, là đại phu.” Liễu Huyền An nói, “Vừa lúc đi ngang qua nơi này, cảm thấy câu chuyện nữ quý đội mồ quá hoang đường nên ở lại xem thử.”

Lương Thú đột nhiên hỏi: “Gần đây Đông cửu doanh rất bận à? Ta có một vị đại ca làm việc ở đó, nếu rảnh rồi chúng ta cũng định qua thăm.”

Đồng Âu lắc đầu: “Không bận gì, Đông doanh vừa chinh đốn đội ngũ xong, gần đây đang nghỉ ngơi theo từng nhóm.”

Lương Thú mỉm cười: “Ta biết rồi, đa tạ.”

Liễu Huyền An không hiểu mục đích của câu hỏi này, Lương Thú ấn vai y đẩy về phía trước: “Nếu Đồng thống lĩnh đặc biệt đến đây vì vụ nữ quý, người cứ mô tả tỉ mỉ dị trạng của khối nữ thi cho ngài đây nghe, biết đâu lại có manh mối.”

Liễu Huyền An vẫn chưa kịp hiểu rõ, một bộ hài cốt vô danh, cho dù có mô tả cẩn thận... Khoan đã, chẳng lẽ hắn có quen biết thi thể này?

Bàn tay Lương Thú đặt trên vai y hơi siết lại, Liễu Huyền An hiểu ý, liền bắt đầu nói từ những vết thương nhỏ, cẩn thận giảng giải từng chỗ. Tuổi của khối thi cốt này không quá lớn, tuy nhiều vết thương nhưng đều không quá nghiêm trọng.

“Có chỗ này là ngoại lệ.” Liễu Huyền An nói, “Bị thương rất nặng, hơn nữa hẳn là thương tích có từ ngày bé, cho nên đến tuổi trưởng thành vẫn không nâng được vật nặng.”

Đồng Âu nghi hoặc: “Là xương cổ tay sao?”

“Ừm, nhưng cũng không quá chắc chắn, dù sao đã chôn dưới đất nhiều năm rồi.” Liễu Huyền An thẳng người lên, “Tóm lại là như vậy.”

Đồng Âu nói: “Được, đa tạ đại phu, ta phải sang chỗ Thiện đại nhân một chuyến, cáo từ trước.”

Hắn dẫn người rời khỏi tiểu viện. Lương Thú vẫy tay một cái, lập tức có người từ chỗ tối hạ xuống đất: “Điện hạ.”

“Đi theo dõi hắn.”

“Tuân lệnh!”

Liễu Huyền An nhìn thân hình phóng đi nhanh như gió mà ngạc nhiên: “Bọn họ vẫn luôn đi theo Vương gia?”

Lương Thú gật đầu: “Phải, là ngự tiền thị vệ của hoàng huynh, trông vui không?”

“Thế chẳng phải là...” Liễu Huyền An nghĩ thầm, lúc nào cũng có người giám thị hành động có gì mà vui. Một cuốn sách sử trong đầu y lập tức nhảy ra, bên trong là đủ loại kinh biến sóng quỷ vân quyết. Lương Thú nhìn y nhíu chặt mày, đương nhiên có thể đoán ra suy nghĩ trong lòng đối phương, bật cười gõ gõ tay: “Không cần căng thẳng, không giống người tưởng tượng đâu.”

Liễu Huyền An truy vấn: “Không thì là gì?”

“Hoàng huynh sợ ta bỏ chạy giữa đường đi Bạch Hạc Sơn Trang cầu thân.” Lương Thú nói, “Loại chuyện này ta làm thường xuyên, hoàng huynh liền có đối sách.”

Thường xuyên làm, chứng tỏ thường xuyên có người làm mai cho Kiêu Vương điện hạ. Đối mặt với nguy cơ lúc nào đối phương cũng có khả năng chạy đi thành thân, Liễu Huyền An cảm thấy đầu rất đau, tận lực bày ra uy quyền của thần tiên bốn vạn tám ngàn tuổi: “Thành thân không có gì tốt.”

“Không có gì tốt nên mới không thành thân.” Lương Thú hỏi lại, “Vậy mà người còn ‘ai cũng được’?”

Liễu Huyền An lập tức nói tiếp: “Ta cũng có thể không thành thân.”

Từ “ai cũng được” biến thành “ai cũng không được”, Lương Thú không biết bản thân nên tức hay nên cười, vì thế giơ tay búng lên cái đầu dưa của y, muốn nhìn xem bên trong rốt cuộc còn giấu bản lĩnh chọc mình tức chết nào nữa không.

Liễu Huyền An ôm đầu muốn bỏ chạy, nghĩ thầm Vương gia thật kỳ cục, ta chỉ đề nghị đừng ai thành thân, hắn đã gõ ta rồi.

Lương Thú ra lệnh: “Lại đây.”

Liễu Huyền An không chịu, lại hỏi: “Vì sao Vương gia phái người theo dõi Đồng Âu?”

“Đông cửu doanh chỉ cách thành Hoài Trinh tám ngày lộ trình, không được thì còn có Đông tam doanh, Đông thập nhị doanh, cho dù là Bắc tứ doanh còn gần hơn tam thập ngũ doanh của hắn.” Lương Thú nói, “Tổng thống lĩnh quân đồn trú Tây Nam là cấp dưới của ta, tính tình hắn ta biết rõ, chưa bao giờ lãng phí nhân lực, càng không bỏ gần tìm xa. Cho nên trừ phi Đồng Âu tự mình thỉnh cầu đến thành Hoài Trinh, xét thấy các doanh đóng quân đều đang nhàn nhã, hắn mới có khả năng gật đầu đáp ứng.”

Liễu Huyền An vỡ lẽ: “Thì ra là thế.”

Mấy vụ như quý nháo trong thành, dù tra được án có nhanh có tốt đến đâu cũng sẽ không được tính vào quân công, xác thật không cần vượt mặt mười mấy đại doanh mà đặc biệt tới đây một chuyến.

Liễu Huyền An tiếp tục nói: “Vừa rồi lúc ta giải thích những phần thương tích trên thi cốt hấn chỉ gạt đầu, nhưng vết thương trên cổ tay là ta thuận miệng bịa ra, quả nhiên hấn lên tiếng nghi ngờ ngay, chứng tỏ Đồng Âu biết chắc nơi đó không có thương tích.”

Lương Thú cười nói: “Biết học cách gạt người rồi.”

“Cái này không gọi là gạt người, gọi là binh bất yếm trá.” Liễu Huyền An nói, “Đi, chúng ta kể chuyện này cho Cao phó tướng.”

“Kể cho hấn làm gì?” Lương Thú không đồng ý, “Cả đời Cao Lâm có lẽ chỉ có một cơ hội này để đọc sách nghiêm túc, người đừng đi quấy rầy.”

Liễu Huyền An liền sửa miệng, vậy không đi cũng được.

Hai người cùng trở lại khách điểm nghỉ ngơi, ném lại một mình Cao phó tướng trong phòng hồ sơ gió sương rét lạnh.

Quả thực nghe mà rơi lệ.

Đêm hôm đó Liễu nhị công tử lại mất ngủ, A Ninh lôi hòm thuốc ra đề nghị, chi bằng để ta châm cho công tử một châm.

Liễu Huyền An đạp giày mềm ngồi bên mép giường, suy nghĩ một lát rồi ra lệnh: “Người đi xem Vương gia đã ngủ hay chưa.”

A Ninh đáp ứng một tiếng rồi rón ra rón rén đứng trên hành lang nghe lén, đúng lúc bị Kiều Vương điện hạ mở cửa bắt được, túng quần vô cùng: “Vương gia còn còn chưa nghỉ ạ?”

“Không có.” Lương Thú liếc nhìn sau lưng cậu, “Có việc gì?”

A Ninh giữ nụ cười vừa xấu hổ vừa nhiệt tình, cũng quay đầu lại nhìn công tử nhà mình, chắc là chúng ta có việc thật... nhỉ?

Liễu Huyền An cảm thấy, hình như đúng là có một chút, dù sao cũng không ngủ được.

Vì thế A Ninh liền bị sai xuống lầu pha một ấm trà hoa. Liễu Huyền An ngồi bên cạnh bàn nhìn Kiều Vương điện hạ chỉ khoác một kiện áo lông lẻo bên ngoài áo ngủ, cảm thấy đẹp hơn mấy bộ áo tắm dài mình từng vẽ rất nhiều, có thể thấy tay nghề may vá của cung nhân quả nhiên không hề tầm thường.

Lương Thú hỏi: “Ngươi lại đang nhìn gì đấy?”

Liễu Huyền An đáp: “Quần áo.”

Lương Thú nói: “Nếu thích, tương lai trở lại Vương thành ta tặng một chiếc cho ngươi.”

Liễu Huyền An lại nghĩ, thích thì có thích thật, nhưng ta không định mặc, bởi vì nhìn qua rất lạnh. Cổ áo mở rộng, chất vải khoan bào mỏng mềm như nước chảy, khoác lên thân thể quanh năm chinh chiến của Kiều Vương điện hạ tôn lên cơ bắp cường tráng dị thường.

Lương Thú kéo dây buộc tóc của y: “Nhìn không thèm thu liễm luôn nhỉ?”

Liễu Huyền An đau đến nhíu mày: “Bởi vì Vương gia mặc y phục cũng hoàn toàn không thu liễm mà.”

Chỉ một câu đã chọc thủng bản chất khổng tước theo đuổi phối ngẫu của Kiều Vương điện hạ, thoát nhìn tùy tiện lơ đãng, kỳ thật là trốn trong phòng chọn lựa thay quần áo mất nửa ngày, không hổ là tiên ngủ sống bốn vạn tám ngàn năm tuổi.

Lương Thú cướp chén trà trên tay y: “Không được uống.”

Liễu Huyền An không buồn cướp lại, kéo một cái chén khác lại gần, cúi đầu uống nước.

Đôi môi hồng hào mà ướm át.

Tạm không bàn đến hành vi cướp chén rất ấu trĩ, Triệu Tiểu Mao hiển nhiên sẽ không đủ trình hiểu được tâm tình ngay lúc này của Kiêu Vương điện hạ.

Như lửa cháy lan đồng cỏ.

Đề phòng quý độc giả quên thì Triệu Tiểu Mao là thằng cu bốn tuổi mặc quần lủng ở quân doanh Tây Bắc hay bị lũ cấp dưới lấy ra làm thước đo hành động ấu trĩ của Kiêu Vương điện hạ nhớ 😊

Chương 58: “Đừng tỉnh, tiếp tục ngủ đi”

Trong căn phòng yên tĩnh chỉ có một ngọn nến nhỏ chập chờn theo gió và một ngọn lửa kêu tanh tách cao hơn một tấc.

Liễu Huyền An buông cái chén không xuống, đứng dậy mở tủ tìm được một cái chụp đèn rất cũ nhưng nhìn rất lạ. Thứ này cấu tạo từ hai lớp giấy mỏng, bên trên vẽ tài tử giai nhân tinh xảo, nếu không khí trong đèn bị đốt nóng, hai tầng chụp đèn sẽ chuyển động xoay tròn. Nhìn thấy trên dòng sông nhỏ có đèn hoa sen và khăn tay uyên ương cùng trôi lượn lờ, Liễu Huyền An kể: “Trong thành Bạch Hạc thi thoảng cũng có lễ hội ban đêm, đèn hoa đăng rực rỡ phủ kín mặt sông, ta và A Ninh từng đi một lần.”

Vì thế hội đêm vốn đã chen chúc càng trở nên chen chúc gấp bội. Tất cả mọi người đều nhón chân muốn nhìn Liễu nhị công tử một chút, cũng không ném khăn tay ra giữa sông mà trực tiếp vút về phía y. Cứ như vậy, “tài tử” cực khổ viết bao nhiêu ý thơ dào dạt chẳng có cô nương nào nguyện ý xem, về nhà lập tức viết rất nhiều bài thơ chua lèm quanh co chữ xéo y trả thù.

“Nhưng sau đó đại ca đã đi mắng lại thay ta rồi.” Liễu Huyền An nói.

Tuy ngày thường Liễu Huyền Triệt luôn cầm theo thước kẻ đi giáo huấn đệ đệ, luôn miệng lái nhải con cháu Liễu gia không thể mãi vô công rồi nghề cả ngày ăn hại, nhưng một khi nghe người ngoài bêu xấu, đặc biệt đệ đệ mình còn chưa làm sai chuyện gì, chỉ ra ngoài hoạt động một chút đã bị chỉ cây dâu mắng cây hòe, hắn rất là bất mãn, liền đích thân dẫn người tìm đến tận nhà các vị thư sinh kia, mặt mày sầm sì ngồi nói đạo lý.

Mà uy vọng của Liễu đại công tử ở thành Bạch Hạc có thể tề danh cùng Liễu trang chủ, ít khi nói cười nên càng đáng sợ hơn. Mấy kẻ viết thơ căn bản không dám ra gặp hắn, cho nên phần lớn đều là cha mẹ bọn họ ra nhận lỗi thay. Liễu Huyền Triệt nghe tạ lỗi xong mới miễn cưỡng đứng dậy rời đi, đến tối về nhà ăn cơm còn nhắc đi nhắc lại, quá nực cười, đê đê vất vả lắm mới ra ngoài một hôm, xui xẻo thế nào lại đụng phải đám bao cỏ kia?

Liễu Huyền An kể: “Hình như ngoại trừ cha và mẹ ta, những người còn lại ở thành Bạch Hạc đều sợ đại ca ta.”

Lương Thú: “Lần tới về thành Bạch Hạc, ta sẽ mời hắn uống rượu.”

“Đại ca không uống rượu bao giờ, nhưng một hai ly thì chắc vẫn được.” Liễu Huyền An nói, “Lần trước huynh ấy gửi thư nói ta cứ an tâm ở bên cạnh Vương gia, lên bắc cũng tốt mà xuống nam cũng ổn, tóm lại không cần gấp gáp về nhà.”

Cái nhìn của Lương Thú đối với vị đại cứu ca này lập tức nâng cao mấy bậc: “Ừ, vậy người cứ luôn ở bên cạnh ta đi.”

Từ “luôn” này, nếu thay đổi một chút thì không khác gì một đời một kiếp, bởi vì ý nghĩa của nó là liên tục không ngừng không nghỉ. Liễu Huyền An cầm chén trà không, cảm thấy lời này nghe như một câu hứa hẹn nhưng lại quá nhẹ nhàng tùy ý, bèn hỏi lại: “Hoàng thượng thì sao, là dạng đại ca kiểu gì?”

“Hoàng huynh cũng ít khi nói cười, nhưng ở trước mặt ta thì rất hiền lành.” Lương Thú kể, “Mẫu phi của ta bệnh chết sớm, phụ hoàng giao ta cho Hoàng hậu chăm sóc, bà ấy xuất thân võ tướng thế gia, thoạt nhìn lạnh lùng nhưng thực ra rất mềm lòng thiện tâm, coi ta như con ruột, hoàng huynh cũng đối xử với ta rất tốt.”

Liễu Huyền An hỏi: “Chỉ thế thôi à?”

Lương Thú cười: “Thế thôi, không có anh em bất hoà, cũng không có tranh quyền đoạt vị gieo vạ hoàng thành. Hoàng huynh từ nhỏ đã

lòng mang thiên hạ, thương xót từng cành cây ngọn cỏ trên đất Đại Diễm. Ta thì không giống thế, trời sinh lười biếng lại không có chí lớn, chỉ muốn bảo vệ tứ cảnh yên vui, sau đó tìm một nơi thanh tịnh cõi giáp từ quan, trải qua những ngày tháng làm ẩn sĩ chốn đào hoa lưu thủy.”

Trời sinh lười biếng, không có chí lớn. Liễu Huyền An nghĩ thầm, hóa ra Vương gia nhận định về vị thế của mình chẳng đúng chút nào.

Thế nhưng ngày tháng ẩn dật đào hoa lưu thủy vẫn có thể cùng nhau trải qua. Y đề nghị, ngoài thành Bạch Hạc có một ngọn núi rất lớn, trên núi có nhiều thôn xóm, có đồng hoa có suối nhỏ, nghe A Ninh nói là đẹp lắm, chi bằng tương lai Vương gia về đó ở đi.

Lương Thú hỏi: “Ngươi thì sao?”

Liễu Huyền An đáp: “Ta có thể cùng đi.”

Lương Thú nhìn y: “Nhưng phải chờ rất nhiều rất nhiều năm về sau.”

Liễu Huyền An lại nghĩ, nhiều năm thì có bao nhiêu năm đâu, cùng lắm chỉ là giây lát giữa thiên địa mà thôi.

Lương Thú vươn ngón tay muốn chạm vào gương mặt dưới ánh đèn có vẻ mềm mại dị thường kia, dưới ngực đột nhiên nhói đau một cái. Mấy ngày gần đây làm việc liên tục không nghỉ ngơi tốt, những vết thương cũ không nghiêm trọng tích cốp đã lâu đồng loạt tái phát. Hấn duỗi tay đỡ trán, hơi nghiêng thân thể về phía trước để cạnh bàn cứng đỡ trước ngực hòng cưỡng chế cơn đau

Liễu Huyền An cũng nhận ra sự dị thường: “Thân thể Vương gia không thoải mái à?”

Lương Thú chống chế: “Không sao.”

Liễu Huyền An kéo cổ tay hắn qua xem thử, nhíu mày hỏi: “Vẫn là vì vết thương cũ?”

Lương Thú gật đầu.

“Do thân thể quá mệt mỏi.” Liễu Huyền An buông tay, “Phải nghỉ ngơi nhiều.”

Lương Thú nói: “Ngủ không ngon, dù ngủ cũng luôn nằm mơ.”

Còn cụ thể là mơ thấy gì, nói ra sợ là sẽ bị A Ninh xem như lưu manh chạy đi báo quan mất.

Liễu Huyền An không hỏi cụ thể, y nắm cổ tay hắn kéo người về mép giường: “Vương gia nằm một lát đi, chỗ ta có ít dầu thuốc an thần, dùng rất hiệu quả.”

Gối đầu quen thuộc, đệm chăn cũng quen thuộc nhưng lại nhiều thêm vài phần dược hương. Lương Thú nằm trên giường, không hiểu vì sao vào giây phút vết thương cũ tái phát thế này vẫn không dẹp bỏ được tâm tư hạ lưu trong lòng. Tưởng tượng chiếc chăn này từng bọc kín thân thể người thương, cổ tà hỏa trong người hắn càng cháy lên dữ dội, cháy to đến nỗi Liễu Huyền An đi lấy thuốc quay lại phải giật mình kinh ngạc, cúi người áp mu bàn tay lên trán hắn: “Hình như Vương gia phát sốt rồi?” Xong lại nói, “Trời lạnh như vậy mà Vương gia chỉ mặc có một lớp áo ngủ mỏng, không chừng bị cảm lạnh.”

Lương Thú chối: “Ta không bị sốt.”

Liễu Huyền An không nghe, trước hết đắp lên trán hắn một chiếc khăn lạnh, lại ngồi bên mép giường giúp hắn cởi đai lưng, dùng bàn tay thoa dầu thuốc mát lạnh nhẹ nhàng xoa ấn. Đầu ngón tay y mềm mại mà có lực tựa như một khối ngọc hơi lạnh, chạm vào thân thể đang nóng lên đúng là rất thoải mái. Lương Thú mụ mị đầu óc, kéo tay y đặt lên trán mình, chậm chạp hỏi: “Phát sốt thật sao?”

Liễu Huyền An thả tay hắn xuống dưới: “Ừ, bỏ ra đi, đừng lộn xộn.”

Lương Thú bất đắc dĩ thở dài: “Lần bị bệnh này đúng lúc quá.”

Dưới tác dụng của dầu thuốc và mát xa, đau đớn trên ngực Lương Thú tiêu tán đi rất nhiều, cơ thể cũng thả lỏng hơn. Liễu Huyền An nhìn những vết sẹo đan xen trên người hắn, đề nghị: “Hôm khác để ta phối cho Vương gia một ít thuốc làm mờ sẹo, là phương thuốc đại ca ta nghiên cứu, dùng rất tốt.”

Lương Thú hỏi: “Xấu lắm à?”

Liễu Huyền An: “Ừ.”

Lương Thú ghen hống, lại vươn tay kéo tóc y: “Những lúc thế này không phải nên nói mấy lời dễ nghe gia quốc tình hoài gì đó sao?”

“Nói lời dễ nghe thì nó vẫn xấu xí như cũ.” Liễu Huyền An lau tay, “Để ta kêu A Ninh đi nấu chén thuốc hạ sốt an thần.”

Chờ y ra cửa, Lương Thú mở rộng vạt áo, liếc mắt nhìn xuống những vết thương đan xen ngang dọc trước ngực mình.

Cao Lâm hoa mắt chóng mặt não phình vừa tra xong hồ sơ trở về, ở dưới lầu bắt gặp Liễu nhị công tử nói chuyện với A Ninh, lên lầu lại nghe nói Vương gia đang ở bên phòng cách vách, vì thế gõ gõ cánh cửa khép hờ rồi thò đầu vào. Một câu “Vương gia” hắn chưa kịp nói ra khỏi miệng, đầu lưỡi đã xoắn tít lại, đang đêm hôm, hình ảnh này có phải quá mức kỳ dị rồi không.

Lương Thú chống khuỷu tay ra sau, y phục bất chỉnh nhìn ra cửa: “Ngươi là đang thèm thường ta hay thế nào, xem đến không nổi đi luôn à?”

Cao Lâm nghe mà thông tim, vội trở tay đóng cửa lại, ngữ điệu thậm thụt như ăn trộm: “Sao Vương gia lại không mặc quần áo nằm trên giường Liễu nhị công tử?”

Lương Thú đan hai tai vào nhau, nằm xuống: “Bởi vì bốn vương bị bệnh, đi không nổi.”

Đương nhiên Cao phó tướng không bao giờ tin vào câu chuyện quý quái này, dù Vương gia nhà mình chỉ còn một hơi tàn vẫn có thể tiếp tục rút kiếm cưỡi ngựa giết địch. Bị bệnh, đi không nổi cái gì, đây rõ ràng là yêu vào lú não.

Lương Thú hỏi: “Tra được gì chưa?”

“Hồ sơ vụ án của Vạn Viên tuy kỹ càng tỉ mỉ nhưng viết rất lung tung, trước sau mâu thuẫn không ít lỗi hỏng.” Cao Lâm nể tình Vương gia vất vả lắm mới bò được lên giường Liễu nhị công tử, cố gắng nói ngắn gọn nhất có thể, “Nói tóm lại, hồ sơ tám phần là Lý Lương, hoặc những người còn lại bịa ra. Hồ sơ của những người bị mất tích cũng viết rất qua loa không giúp ích gì, tất cả chỉ để ứng phó cấp trên.”

So với ba trang quân báo bản thân vất óc mới viết được đã có thể xưng là rành mạch lưu loát, văn chương thiên cổ.

Cao Lâm cảm thán: “Nhờ chuyến đi lần này ta mới nhận ra mình không chỉ có võ lược, còn có cả một tia văn thao.”

Lương Thú: “... Người nhìn ra từ chỗ nào vậy?”

Trên cầu thang có tiếng bước chân, Cao Lâm lập tức im miệng: “Vương gia cứ tiếp tục bệnh đi, đêm nay dù trời sập xuống cũng có ta chống lên rồi!”

Rất trung thành rất tận tâm, xứng đáng được thưởng tiền.

Liễu Huyền An bưng thuốc vào phòng, vừa đi vừa cúi đầu dùng thìa khuấy. Y cao gầy thanh mảnh, khoác chiếc áo mỏng màu trắng bước đi tựa thần tiên hạ phàm, vì thế bệnh tình của Kiều Vương điện hạ càng trở nặng, tay cũng nhấc không lên: “Không có sức.”

Liễu Huyền An nhét chiếc gối mình hay dùng ra sau lưng hẳn, nâng bát thuốc lên muốn cho hẳn uống, Lương Thú lại chê: “Nóng quá.”

Tật xấu nhiều, hay ra vẻ, còn rất biết gây phiền, nếu ở trong nhà bình thường có khi đã sớm bị cha cầm chổi đánh đòn. Thế nhưng tính tình Liễu nhị công tử rất tốt, nóng thì cúi đầu thối thối cho nguội, chiều chuộng dỗ dành ma đầu thô bạo toàn Đại Diễm người gặp người kinh đến không biết trời nam đất bắc, còn cảm thấy đối phương rất ngoan ngoãn nghe lời — — Y từng nhìn thấy đường tẩu cho con trai uống thuốc, đứa trẻ khóc lóc thảm thương, thìa chén bay liệng mỗi nơi một chiếc, y tình cờ đi ngang qua còn suýt nữa bị ném trúng vỡ đầu.

Lương Thú hỏi: “Người đang vui chuyện gì?”

Liễu Huyền An đáp: “Bởi vì Vương gia uống thuốc lợi hại quá.”

Lương Thú khó hiểu: “Hử?”

Liễu Huyền An cười ấn hẳn nằm xuống lại: “Để ta đi đổi loại huân hương dễ ngủ, Vương gia cứ yên tâm ngủ một giấc, ngày mai sẽ khỏi hẳn thôi.”

Lương Thú nắm cổ tay y: “Không cần.” Lại duỗi ngón tay kéo kéo cánh tay đối phương, túm người ngồi xuống cạnh giường, “Được hương trên tay áo người rất thơm.”

Liễu Huyền An chưa bao giờ cảm thấy trên người mình có mùi gì, y nghĩ có lẽ do năm này tháng nọ mình luôn sống ở Bạch Hạc Sơn Trang nên được dược liệu thấm vào người.

Y hơi cúi người xuống để ống tay áo mình trải ra bên gối đối phương. Một lát sau cảm thấy một liên đứt khoát ngồi xuống ghế tiếp tục gà gât, canh giữ bệnh nhân phát sốt.

Lương Thú chìm vào giấc ngủ rất nhanh, hẳn là nhờ tác dụng của thuốc, có điều trước nay hẳn ngủ rất nông, dù đang ở trong hoàn

cảnh yên tĩnh thanh bình cũng chỉ ngủ được hai canh giờ đã tỉnh. Hấn quay đầu nhìn mép giường trông thấy có người vẫn nằm bò, bèn kéo luôn y lên giường.

Liễu Huyền An mơ mơ màng màng hỏi một tiếng.

“Không sao đâu.” Lương Thú kéo chăn bọc y lại, ủ thân thể hơi lạnh của đối phương vào lồng ngực ấm của mình, “Đừng tỉnh, tiếp tục ngủ đi.”

Vì thế Liễu Huyền An thật sự không tỉnh lại.

Hương gỗ đàn rơi cả vào trong giấc mơ.

Chương 59: Tỉnh rồi vẫn ngỡ mình còn trong mộng

Có lẽ vì thân thể Lương Thú vẫn hơi phát sốt, cho nên ở trong mộng Liễu Huyền An cũng rơi vào một đầm nước nóng sâu không thấy đáy.

Y nhắm mắt lại chậm rãi chìm xuống, vạt áo to rộng bỗng bành lơ lửng bốn phương tám hướng tựa như một đóa hoa yêu dã. Trong thế giới ướt át này, thân thể y hoảng hốt như hoàn toàn rơi vào tay một người khác, vết chai mỏng thô ráp dán sát vòng eo mang đến cảm giác chiếm hữu xa lạ, ngón chân trắng ngần hơi cuộn lại giẫm lên một mảnh sóng nước nhộn nhạo.

Chờ thân thể nương theo sóng nước nổi lên chỗ cao, ngón tay Liễu Huyền An nắm chặt gối đầu, kinh hoàng choàng tỉnh. A Ninh đang ghé vào mép giường nghỉ ngơi cũng giật mình tỉnh theo, mở mắt thấy công tử đầu đầy mồ hôi, cậu vội vàng cầm tay y lắc lắc: “Công tử tỉnh rồi sao, mơ thấy ác mộng à?”

Ánh sáng trong phòng tối lờ mờ, chỉ có tiếng ồn ào loáng thoáng ngoài cửa sổ. Liễu Huyền An nằm một lúc lâu cho hoàn hồn mới nhận ra đây là chốn nào, y nhẹ nhàng thở phào, dựa lên đầu giường mơ màng hỏi: “Giờ nào rồi?”

“Giờ thìn.” A Ninh nói, “Lúc sắp đi Vương gia có dặn, hôm qua công tử vất vả cả đêm nên hôm nay cứ ở lại khách điểm nghỉ ngơi, không cần đi phủ nha nữa.”

Cậu vừa kể vừa định xốc chăn lên, Liễu Huyền An vội đè chặt lại không chịu buông. Lúc đầu A Ninh chưa kịp phản ứng, cho rằng y

muốn tiếp tục ngủ nướng, liền nói: “Vậy để ta đi lấy áo ngủ khác cho công tử thay, ướm đấm cả rồi.”

Liểu Huyền An bọc chặn ngời xếp bằng trên giường, lúng búng nói: “Người cứ mang tới đây, ta tự thay.”

Công tử sâu lười muốn tự mình thay quần áo, A Ninh dừng bước, ánh mắt hoài nghi, suy nghĩ một lát mới mở miệng: “Vừa rồi người... mơ thấy cái gì à?”

Liểu Huyền An đáp “ừ” một tiếng qua loa cho xong chuyện.

A Ninh lập tức ngời trở lại mép giường đề hai vai y, thoát nhìn rất kinh ngạc: “Thật không, ta phải viết thư kể cho trang chủ và đại thiếu gia biết mới được!”

Tuy rằng ngày thường Liễu Huyền An tương đối Phật hệ, tương đối tùy tiện, tương đối coi nhẹ sống chết, nhưng nghe cậu nói vậy cũng hoảng theo, loại chuyện này vì sao phải kể cho cha ta và đại ca?

A Ninh lại cảm thấy nói là đương nhiên! Bởi vì cả nhà ai cũng cho rằng công tử thật sự vô dục vô cầu đến quá không bình thường — không phải vấn đề tinh thần, dù sao tinh thần Liễu nhị công tử không bình thường là chuyện cả nước đều biết. Liễu trang chủ và Liễu đại công tử chủ yếu lo lắng về phương diện thân thể y có chút bệnh kín, cho nên mới tương đối sầu khổ, tương đối thấp thỏm không yên.

Liểu Huyền An: “.....”

Không muốn nói chuyện nữa.

Y vội vàng đổi chủ đề: “Vương gia đi từ lúc nào?”

“Giờ mao, đi rất gấp, hình như bên chỗ phủ nha vừa điều tra được chuyện gì đó.” A Ninh nói, “Thoạt nhìn không phát sốt nữa, chỉ có chút ho khan.”

Liễu Huyền An không hỏi lại, y nằm xuống giường chậm chạp thay quần áo, trong đầu còn bận nhớ lại trận mộng xu ân tình mê ý lo.ạn tối qua, nghĩ một lát lại bối rối trùn chấn kín đầu, sa ngã tiếp tục ngủ nướng. Thời gian lúc này không sớm cũng chẳng muộn, y cứ thế ngủ cho đến khi đầu càng thêm đau nhức, xương cốt cả người mềm oặt mới thôi.

Buổi chiều mơ màng bò dậy ngồi bên giường, mắt nhắm mắt mở lấy chân mò giày, bên tai lại truyền đến một tiếng cười khẽ.

“.....”

Lương Thú ngồi xỏm cạnh giường, nắm mắt cá chân trầ.n trụ của y rồi tròng giày mềm vào: “Tình ngủ chưa?”

Tình rồi, nhưng vẫn ngỡ mình còn trong cảnh mộng. Liễu Huyền An cứng đờ, chỉ có phần hầu kết hơi trượt một chút: “Vương gia.”

“A Ninh nói ngươi không thoải mái.” Lương Thú đứng lên ngồi bên mép giường, “Tối hôm qua bị nhiễm lạnh à?”

Cánh tay hai người dán vào nhau truyền cả nhiệt độ thân thể, tim Liễu Huyền An đập thình thịch, lạnh lẽo chỗ nào, rõ ràng là nóng đến sắp bệnh. Y bối rối vươn tay thử độ ấm trên trán hẳn: “Không phát sốt, nhịp tim thì sao?”

Lương Thú mở cánh tay ra: “Không biết, hay là ngươi nghe thử xem thế nào?”

Nếu đổi thành ngày thường, nghe tim thì cứ nghe thôi, trước giờ cũng không phải chưa từng nghe qua. Nhưng tối hôm qua cố tình lại có giấc mộng hoang đường kia nên hiện tại không quá tiện ôm ôm ấp ấp, vì thế y chỉ duỗi tay qua loa sờ mạch: “Ừ, tốt đấy.”

Vừa nói y vừa đứng dậy bước nhanh đến cạnh bàn muốn uống chút nước lạnh để qua đêm cho bình tĩnh lại, không ngờ rót ra lại là trà hoa ấm áp thêm chút sữa bò. Lương Thú ở phía sau y giải thích:

“Mấy hôm trước thấy người sai A Ninh đi mua thứ này, liền dứt khoát mời luôn ông chủ đến làm.”

Sấn sóc chu đáo đến thế khiến Liễu Huyền An cảm thấy bản thân hoàn toàn không biết làm sao tỉnh mộng. Trà pha sữa đương nhiên không thể tĩnh tâm thanh hỏa, càng uống càng thêm bổ, y đành phải đánh trống lảng: “Ta nghe A Ninh nói sáng nay Vương gia vội vàng đi phủ nha, các vị ngự tiền thị vệ tra được gì rồi sao?”

Lương Thú đáp: “Đồng Âu đột nhập vào phủ Dư Tông.”

Dư Tông chính là Dư lão gia lương thiện có tiếng trong thành Hoài Trinh, vẫn luôn hiệp trợ quan phủ thúc đẩy việc bắt quỳ. Đồng Âu đi tìm lão ta không phải chuyện kỳ quái, chuyện lạ là hẳn không tới cửa ban ngày, mà là do thám ban đêm.

Liễu Huyền An cũng bất ngờ: “Do thám?”

Lương Thú gật đầu: “Đúng vậy.”

Đồng Âu mặc y phục dạ hành, giờ tý đột nhập vào Dư phủ canh phòng nghiêm ngặt, nhìn phương hướng có vẻ là muốn đi chủ trạch. Công phu của hẳn không tồi, nhưng dù vậy vẫn không thoát được đội ngũ dày đặc đến từng ngõ ngách trong phủ, người bình thường căn bản không ẩn mình nổi. Mắt thấy sắp bị phát hiện đến nơi, thời khắc nguy hiểm nhất may mắn có ngự tiền thị vệ phi thân tới kéo hẳn lên, vọt người trốn vào góc tối.

“Ai, ai ở bên đó!” Tiếng bước chân thừa thớt và tiếng quát hỏi vang vọng.

“Không có gì, hay là chúng ta nhìn nhầm rồi?”

“Đi đi đi, đi qua bên kia.”

Người tuần tra tản đi, mà Đồng Âu cũng bị ngự tiền thị vệ đưa đến trước mặt Lương Thú.

Liễu Huyền An tiếp tục hỏi: “Hắn nói thế nào, vì sao phải chạy vào nhà Dur Tông?”

Lương Thú khoác áo ngoài cho y: “Chính vì chuyện này mà ta mới đến tìm ngươi. Lời cung của Đồng Âu có liên quan đến bộ hài cốt kia, rửa mặt trước đi, ta ra ngoài chờ.”

Liễu Huyền An gật đầu, không có thời gian cân nhắc mộng hay không mộng nữa, sau khi rửa mặt vội cùng Lương Thú đi tìm Đồng Âu. Đối phương tạm thời bị giam trong căn phòng trống cuối hành lang, lúc này hắn đã biết thân phận Lương Thú, cho nên thấy hai người tiến vào liền quỳ xuống hành lễ: “Kiêu Vương điện hạ.”

“Đứng lên đi.” Lương Thú nói, “Kể lại toàn bộ những chuyện sáng nay ngươi khai ra, thân phận của ngươi, bộ thi cốt kia rốt cuộc là ai, lặp lại một lần nữa.”

“Tuân mệnh.” Đồng Âu đứng dậy nói, “Liễu nhị công tử, ta chính là tên thợ săn trong lời đồn, mà thi thể kia cũng xác thật là Vạn Viên.”

Trong lòng Liễu Huyền An hơi căng thẳng.

Tà giáo Tây Nam hoành hành, mấy năm trước tuy triều đình bị chiến sự Tây Bắc quấn chân không thể phái binh trấn áp quy mô lớn nhưng vẫn chi rất nhiều ngân lượng về địa phương, ra lệnh cho bọn họ nghĩ biện pháp ngăn chặn, đừng để thế lực tà giáo phát triển quá nhanh chóng. Khi đó Đồng Âu chỉ là tân binh mới vào quân doanh, vì can đảm can trọng thân thủ tốt cho nên được lựa chọn giao trọng trách. Hắn giả trang thành thợ săn bình thường, du tẩu khắp nơi thu thập tình báo về hoạt động của Bạch Phúc giáo.

“Có một lần ta theo dõi giáo đồ Bạch Phúc giáo thì bị bọn họ phát hiện, bị truy đuổi trượt chân rơi xuống vách núi, là Vạn cô nương cứu ta.” Đồng Âu kể, “Nàng hiệp nghĩa lỗi lạc, thẳng thắn đáng yêu, ta cùng nàng lâu ngày sinh tình, sau đó tự định chung thân. Nhưng lúc

ấy ta còn nhiệm vụ quan trọng, cho nên sau khi vết thương khỏi hẳn đành nói lời tạm biệt, hẹn nàng hai tháng nữa sẽ quay lại cầu hôn.”

Liễu Huyền An nói: “Nhưng ngươi không quay lại.”

“Đệ tử Bạch Phúc giáo thật sự quá đông đảo.” Nhớ lại chuyện cũ, Đồng Âu cũng hối hận không thôi, “Tại ta sơ ý, rời núi chưa bao lâu lại bị bọn chúng phục kích trọng thương lần thứ hai. Lúc này là quân đồn trú nghe tin tới cứu ta, đưa ta trở về doanh địa. Ta nằm liệt trên giường suốt ba tháng, mơ màng hồ đồ không biết bất cứ chuyện gì, sau đó may mắn gặp một vị thần y Bạch Hạc Sơn Trang thay ta thanh trừ máu tụ trong đầu mới tỉnh lại được.”

Nhưng về lại thành Hoài Trinh chỉ nghe được tin Vạn Viên đã chết. Đồng Âu nói: “Ta không tin nàng tự sát, cho nên vẫn luôn hoài nghi có thể Bạch Phúc giáo biết quan hệ giữa hai chúng ta, mới quay sang ám hại nàng.”

Liễu Huyền An hỏi: “Vạn cô nương từng mang thai sao?”

Đồng Âu hơi do dự đáp: “Có lẽ có.”

Ba tháng ở trên núi kia hai người đã sớm làm chuyện phu thê. Tháng cuối cùng đúng là Vạn Viên không thấy nguyệt sự, nhưng nàng lại nói ngày tháng của mình luôn không chuẩn, Đồng Âu cũng không để trong lòng nữa. Mãi đến ngày hôm qua trong phòng nghiệm thi, nghe Liễu Huyền An nói bộ thi cốt này từng mang thai mới đột nhiên nhớ ra chuyện này.

“Từ nhỏ Vạn cô nương đã ở trong núi kiếm ăn, trên người có không ít vết thương cũ, cho nên bộ bạch cốt kia thật sự là nàng.” Hốc mắt Đồng Âu đỏ lên, dừng lại một chút cho bình tĩnh rồi mới tiếp tục nói, “Nhưng đứa trẻ... chỉ ở trong bụng có hai ba tháng cũng có thể nhìn ra sao?”

“Không chỉ hai ba tháng đâu.” Liễu Huyền An nói, “Đứa trẻ đủ ngày đủ tháng, còn được sinh ra rồi.”

Câu này vừa dứt, ngay cả Lương Thú cũng nhú mày, Đồng Âu càng như sét đánh ngang tai: "... Chuyện này là thật?"

Liễu Huyền An gật đầu: "Thật."

Dựa theo lời khai của Đồng Âu, lúc Vạn Viên xuống núi đưa trẻ trong bụng nàng nhiều lắm là hai tháng, thêm hai tháng trong thành nữa vẫn còn lâu mới đến ngày sinh. Cho nên cách giải thích duy nhất chính là, sau khi Vạn Viên bị bắt giam không lập tức đâm cột tự sát, mà bị người ta bí mật chuyển đến một địa điểm khác chờ nàng sinh con, sau đó...

Đồng Âu lẩm bẩm: "Chờ nàng sinh con xong, những người đó mới giết hại nàng, lại giấu thi thể vào quan tài trước."

Như vậy có thể giải thích rõ ràng những điểm đáng ngờ trong vụ án, vì sao quan tài trống không, vì sao thi cốt sau này mới được cho vào. Chân tướng còn độc ác tàn nhẫn hơn những gì mọi người tưởng tượng, hai tay Đồng Âu ôm đầu, không dám suy nghĩ tường tận thời điểm nàng hạ sinh đã gặp phải những chuyện gì.

Liễu Huyền An thở dài, vươn tay vỗ vỗ vai hắn: "Người có muốn nghỉ ngơi một lúc không?"

"Không... không cần." Đồng Âu rũ đầu, duỗi tay quệt lung tung nước mắt trên mặt, nghiêng răng nói, "Ta muốn thay nàng báo thù."

"Vì sao đêm qua ngươi lại đột nhập vào nhà Dư Tông?"

"Bởi vì năm đó chính con trai Dư Tông đi khuyên nhủ Vạn thúc, nói mình đã tắm rửa chỉnh trang cho thi thể Vạn cô nương rồi, không cần nhìn nữa, lại nói quan tài chọn loại tốt nhất, lỗ đâu bị sét đình, hồn phách người chết khó an thì sao. Tóm lại từng câu từng chữ đều thúc giục mọi người mau mau hạ táng." Đồng Âu nói, "Sau khi ta biết tin Vạn cô nương mất vẫn luôn đi tìm Vạn thúc, sau đó tìm thấy ông ấy trong một thiện đường cũ nát. Người đã không còn tỉnh táo nữa,

đưa về quân doanh điều dưỡng hơn nửa năm mới có thể mở miệng nói chuyện.”

Liễu Huyền An suy đoán: “Cho nên người cảm thấy Dư Tông và con trai lão ta có vấn đề?”

Đồng Âu đáp: “Không chỉ có nguyên nhân này, nhiều năm nay ta luôn điều tra về Bạch Phúc giáo. Tuy Dư gia ngoài mặt lương thiện khảng khái luôn làm điều tốt, nhưng lai lịch tiền tài trong nhà lại không quá rõ ràng, chúng ta đã thả không ít tai mắt bên người hai cha con, kỳ thật chờ thêm một thời gian nữa là có thể thu lưới. Nhưng hôm qua ta lại biết tin Vạn cô nương từng mang thai, thật sự... Nhất thời không kịp suy xét kỹ, may mắn được Vương gia cứu giúp.”

“Không cần cảm tạ bỗn vương, sơ suất này trả bằng quân côn. Chờ mọi việc giải quyết xong, người tự về quân doanh lãnh đi.” Lương Thú nói, “Trước mắt báo cáo hết cho ta những manh mối đã tra được về Bạch Phúc giáo và thành Hoài Trinh, nói từng chuyện một.”

Chương 60: Chẳng lẽ công tử còn không tin bản lĩnh của Vương gia?

Đồng Âu nói: “Mấy năm nay biểu hiện của Dư phủ quá mức trong sạch. Theo lý mà nói, những nhà giàu ở vùng này hẳn phải là đối tượng mượn sức số một của Bạch Phúc giáo, cho nên chúng ta luôn quan sát chặt cha con Dư Tông, Dư Trọng. Thế nhưng trước sau vẫn không có phát hiện gì bất thường, gần như không có đệ tử tà giáo tới cửa du thuyết.”

Liễu Huyền An hiểu rõ ý hẩn, quá trong sạch không có gì sai, nhưng chỉ hợp lý nếu Bạch Phúc giáo đến nhà mượn sức nhưng không thành, mà không phải giống tình hình hiện tại, rõ ràng là một con dê béo nhưng tà giáo lại hoàn toàn xem như không thấy.

Lương Thú hỏi: “Cho nên các người vẫn chưa tìm được bất kỳ dấu vết nào?”

“Vốn là không có.” Đồng Âu đáp, “Nhưng sau này ta tìm được Vạn thúc, nghe ông ấy nói trước đây Dư Trọng mua quan tài còn mời vu sư, cực lực thúc giục mọi người hạ táng, cảm thấy rất không hợp lý cho nên báo cáo lại tổng thống lĩnh kiêu tra kỹ càng lại Dư gia, cuối cùng tìm được một quyển sổ ghi chép ngầm có ghi lại một ít việc lui tới của Dư phủ và Bạch Phúc giáo.”

“Chỉ có thế thôi?”

Đồng Âu bị hỏi đến xấu hổ: “Phải, chỉ có như vậy, không đủ để làm chứng cứ.”

Lúc này cũng nhờ câu chuyện mộ phần Vạn Viên bị thiên lôi đánh, quý bò lên náo loạn, Đồng Âu mới có cơ hội xin lãnh quân đến đây.

Nếu không, dựa theo kế hoạch trước kia, “mồi câu” và tai mắt sắp xếp ở chỗ cha con Dư gia còn phải tốn thêm mấy tháng thu thập chứng cứ.

Nhưng rồi “Vạn Viên” lại từ dưới mồ bò lên, lúc Đồng Âu nghe được chuyện này đã ngăn cả người, thậm chí còn có một tia ảo tưởng rằng biết đâu ái nhân năm xưa của mình chưa chết, chỉ bị hãm hại không chỗ dừng chân đành giả chết trốn đi nơi khác. Mà dựa theo tính cách của nàng, chắc chắn sẽ có ngày về báo thù, cho nên mới gây ra trận “quỷ nháo” xôn xao.

“Nhưng rồi ta đã nhìn thấy bộ thi hài kia.” Kỳ tích mình mong chờ cuối cùng không xảy ra, giọng Đồng Âu đã khàn khàn, “Là ta hại nàng.”

“Là hung thủ hại nàng.” Liễu Huyền An sửa cho đúng, “Đồng thống lĩnh tra xét tà giáo hơn mười năm, đương nhiên biết rõ bọn họ hoặc là những kẻ cực kỳ thông minh lợi kỷ, hoặc là những người cuồng tín cực độ ngu muội. Người sau bị người trước thao túng, cuối cùng nạn nhân chịu khổ vẫn là bá tánh mong muốn cuộc sống yên ổn bình thường.” Ví dụ như Vạn cô nương trước mắt, hoặc là hàng ngàn hàng vạn cô nương mất tích mà không có bản lĩnh bò dậy từ dưới mồ giống nàng.

Đồng Âu chần chừ: “Ta quả thật không nghĩ ra ai là người giả quỷ gây ra trận nhiễu loạn này.”

Lương Thú nói: “Vậy phải xem mục đích của đối phương là gì đã.”

“Mục đích à,” Liễu Huyền An phân tích, “Trong thành Hoài Trinh vốn sẽ tổ chức Hội Ngũ Thái, nhưng vì sự kiện quỷ nháo nên đã bị hủy bỏ. Có khi nào mục đích của người giả quỷ là ngăn cản lễ hội diễn ra không?”

Lương Thú sai người đi thăm hỏi, sau một lát, hộ vệ lên lầu hồi bẩm, Hội Ngũ Thái năm nay đúng là do Dư phủ tổ chức, lấy cớ là đuổi tà ma bệ. nh. hoạn. Gần đây thân thể vị Dư lão gia kia không tốt, lâu rồi không thấy ra phố chơi đá kiến nữa.

Liễu Huyền An lần đầu mới được nghe, Hội Ngũ Thái còn có thể đuổi bệnh trừ ma?

Đông Âu sinh trưởng ở vùng Tây Nam nên đứng ra giải thích, Hội Ngũ Thái có thể lớn có thể nhỏ, trong một thôn trấn chỉ cần có người khởi xướng, còn tình nguyện mở tiệc rượu đãi khách, như vậy thì cho dù lý do chỉ đơn thuần là gia chủ tâm trạng tốt muốn chúc mừng cũng có thể mở tiệc mở hội được.

“Cho nên con quý kia có lẽ không muốn Dư phủ đuổi ma thành công.” Liễu Huyền An đứng bên cạnh bàn, “Có khi nào là kẻ thù của Dư Tông bày ra trò khôi hài này để rửa lão ta nhanh chết không nhỉ?”

Lý do hoang đường cỡ nào cũng có khả năng, bởi vì thế gian đúng là có đủ loại người, nhưng vẫn phải tra đủ chứng cứ mới kết luận được.

Lương Thú cho Đông Âu về phủ nha trước, Liễu Huyền An hỏi: “Vương gia có kế hoạch gì rồi?”

Hắn vốn định nói sẽ sai người đột nhập Dư phủ điều tra, nhưng lời đến bên miệng lại biến thành “Tối nay ta vào Dư phủ nhìn xem sao”.

“Vương gia muốn đích thân đi?”

“Đúng vậy.”

Liễu Huyền An lên tiếng, chậm rãi đi trên phố cùng hắn một lúc, Lương Thú lại hỏi: “Người có muốn đi không?”

Liễu Huyền An không cần nghĩ ngợi, ta muốn chứ.

“Thế tối nay cùng đi đi.”

“Được.”

Một hỏi một đáp cực kỳ lưu loát tự nhiên, nghe cứ như Dư phủ là điểm danh lam thắng cảnh nổi tiếng nào đó trong thành, ai đến cũng phải ghé thăm một chuyến.

Cửa hàng hai bên đường phố đã mở thêm mấy cái, dù sao mọi người vẫn phải sống tiếp. Hôm nay đến giữa trưa Liễu Huyền An mới rời giường, sau đó cũng chưa ăn gì, đến giờ liền bị mùi hương xào nấu ven đường hấp dẫn, bụng lập tức sôi ùng ục.

Lương thú mua cho y một miếng điểm tâm mềm ngọt: “Lót bụng trước đi, chờ lát nữa chúng ta đi ăn Bích Ảnh Lâu.”

Bích Ảnh Lâu là tửu lâu lớn nhất trong thành, mấy hôm trước luôn đóng cửa. Liễu Huyền An ôm điểm tâm cắn hai miếng rồi không muốn ăn nữa. Lương Thú rất tự nhiên rút bánh khỏi tay y, gặm hai ba cái hết sạch.

Liễu Huyền An nhìn bàn tay to cầm bánh của hắn, lại không khỏi nhớ về giấc mộng ban sáng.

Tuy Kiêu Vương điện hạ thường xuyên không chào hỏi gì đã xông vào ba ngàn thế giới của y, mười lần thì hết tám là không mặc quần áo, nhưng hắn luôn ngâm mình dưới suối nước nóng để tẩy rửa huyết tinh và mồi mệ trên người, không có gì ái muội, thậm chí còn có chút bi tráng thể lương.

Nhưng không mặc quần áo còn sờ soạng mình, hiển nhiên không có nửa xu quan hệ đến chiến tranh giết chóc. Liễu Huyền An suy nghĩ đến nhập thần, dù đã sống đến bốn vạn tám ngàn tuổi thì đây cũng là lĩnh vực xa lạ y chưa từng trải nghiệm qua, bỗng bèn tựa như đang trôi trên muôn vàn ngọn sóng.

Trôi một lát, Liễu nhị công tử thở nhẹ một hơi, lại quay đầu ngắm Lương Thú.

Trong tay hắn còn cầm miếng bánh cuối cùng, thấy y cứ mãi nhìn mình liền hỏi: “Có ăn không?”

Liễu Huyền An đáp: “Không ăn.”

Lương Thú nói: “Ngươi chê ta.”

“Ta không đói bụng.”

“Ngươi đang chê ta.”

Liễu Huyền An bị ồn ào không chịu được, đành phải há miệng ăn miếng bánh cuối cùng kia để đổi lấy yên tĩnh. Lương Thú ngắm đôi môi mềm ướt của y lại nổi lên chút tâm tư khác. Thi thư thường nói, môi mỹ nhân như Đan Hà phủ tuyết trắng, ban đầu Lương Thú từng nghĩ, đỏ phối với trắng khác gì quý cái, đẹp chỗ nào? Kết quả đến giờ hẳn mới mới phát giác là do bản thân chưa hiểu việc đời, hai màu đặt bên nhau thật sự rất đẹp, như anh như tuyết, cổ nhân không hề nói sai.

Liễu Huyền An hỏi: “Vương gia nhìn gì thế?”

Lương Thú vươn ngón cái giúp y lau vụn điểm tâm.

Ngón cái mang theo vết chai mỏng, chạm vào vừa thô ráp vừa dịu dàng. Liễu nhị công tử đã trải nghiệm một hồi trong mộng lại không muốn hé răng, bèn vừa đi đường vừa suy nghĩ lý do vì sao bỗng dừng lại mơ thấy Vương gia, tuy đúng là ai cũng có thể xuất hiện trong mơ được, nhưng thế này không khỏi quá tùy tiện rồi.

Lương Thú hỏi: “Suy nghĩ chuyện Dư phủ à?”

Liễu Huyền An đáp: “Suy nghĩ chuyện ta vừa mơ.”

“Lại nằm mơ.” Lương Thú duỗi tay ôm vai y, “Mấy lão già râu bạc đó vây quanh ngươi nói chuyện gì?”

Liễu Huyền An âm thầm đáp, lúc đó không ai vây quanh cả, phi lễ chớ nhìn.

Hai người dựa vào nhau mà đi, hương gỗ đàn cũng trở nên ngày càng nồng. Liễu Huyền An nghĩ thầm, nếu còn như vậy nữa đêm nay tám phần lại nằm mơ. Đại phu nào cũng biết mơ quá nhiều sẽ hại thân, vì thế y cố tình né tránh qua một bên. Chỉ là khoảng cách một bước chân, nhưng hành động này đối với Kiêu Vương điện hạ vừa chớm mối tình đầu, hận một ngày mười hai canh giờ đều dính lấy người trong lòng mà nói, một bước có thể so với khoảng cách từ Vương thành đến Tây Bắc. Hắn bất mãn thu tay: “Nói chuyện đi, sao lại không để ý tới ta nữa?”

Liễu Huyền An “à” một tiếng, giọng mềm như bông, không muốn nói, ta lười.

Mà Lương Thú lại vô cùng yêu thích phần lười biếng này của y, hễ thấy là muốn chọc ghẹo không ngừng, chọc cho tiên ngủ bản lĩnh vô song cũng không thể bay lên mây được nữa, đành phải kéo suy nghĩ trở về. Y thở ngán than dài, người này không giống Kiêu Vương điện hạ trong mộng, chi bằng ta cứ tiếp tục ngủ còn hay hơn.

Lương Thú lại hỏi: “Vì sao lại thở dài?”

Liễu Huyền An dùng cả hai tay bịt lỗ tai.

Lương Thú cười ôm y, nhận thua: “Được được được, ta không nói nữa.”

Liễu Huyền An tiếp tục nghĩ, hình như lại có chút giống trong mộng rồi.

Hai người cùng nhau ăn bữa cơm, đều cảm thấy khoảng thời gian hoàng hôn ở bên nhau thế này rất là tuyệt diệu, không có án kiện ma quỷ hay cha con Dư gia làm phiền. Tiểu nhị bưng đồ ăn lên thế mà nhận ra bọn họ, thừa dịp tính tiền ghé lại gần hỏi nhỏ một câu: “Hai vị cơm nước xong chắc là đi Dư phủ nhỉ?”

Nội dung câu hỏi, cả âm sắc thêu thào nhanh chóng dựng lên không khí có thể sánh ngang hiện trường quý nháo. Liễu Huyền An nghiêng

đầu nhìn hẳn, Lương Thú cũng buông chén trà trong tay: “Dư phủ?”

“Đúng vậy, không phải nhệ vị vào thành bắt quý sao?” Tiểu nhị nhanh nhẹn tính tiền, “Vu sư do Dư lão gia mời đã tới rồi, mọi người chắc sẽ ngồi lại một chỗ thương lượng đúng không?”

Liễu Huyền An đáp: “Không đi, chúng ta làm riêng.”

“Làm riêng à? Hành động riêng cũng tốt, có bản lĩnh.” Tiểu nhị rất biết nói chuyện, Lương Thú bèn cho hẳn thêm ít tiền thưởng, “Ta nghe nói vị vu sư kia rất lợi hại?”

“Đúng vậy, hàng yêu trừ ma, cầu mưa cầu phúc, rất là linh nghiệm.” Tiểu nhị nói, “Nghe nói ba ngày nữa sẽ tổ chức pháp sự.”

Tin tức này đã truyền khắp toàn thành, mọi người bàn bạc đến ngày đó sẽ cùng nhau đi xem. Ngay cả A Ninh cũng nghe được chuyện này, chờ công tử nhà mình trở về mới nói: “Còn nao nhiệt hơn hát tuồng nữa, có người định bùng cả băng ghế ra chiếm hàng đầu, trận này lại chẳng thấy mọi người sợ hãi gì.”

“Cư dân toàn thành tập trung một chỗ, hơn nữa còn có vu sư nghe nói là ‘cực kỳ lợi hại’ tọa trấn, đương nhiên là lớn gan rồi.” Liễu Huyền An đặt tay nải trong tay lên bàn, A Ninh nhìn thấy liền hỏi: “Đây là cái gì vậy?”

“Quần áo Vương gia đưa.”

“Vương gia lại bắt đầu tặng y phục cho công tử?” A Ninh không cảm thấy kỳ quặc, bởi vì trước đó đã có chần có gối đầu, nhưng Liễu Huyền An lại giải thích: “Là y phục dạ hành, đêm nay ta đi cùng Vương gia vào Dư phủ xem thử.”

A Ninh khó hiểu: “Công tử đâu có công phu gì.”

“Không sao, trước đây ta cũng từng đi do thám rồi.”

“Lần đi thành Xích Hà Thành là vì công tử là đại phu, có ôn dịch đương nhiên phải đi xem, nhưng ở Dur phủ đâu có bị ôn dịch.”

“Ta vẫn phải đi.”

Liễu Huyền An cảm y phục dạ hành ra sau bình phong tự thay. Hộ vệ Kiêu Vương phủ ai cũng có y phục dạ hành, Cao Lâm tìm được cho y một bộ khá mới lại vừa người.

A Ninh thở một hơi thật dài, vòng ra sau hỗ trợ. Đồ đi đêm đương nhiên không đẹp, nhưng thường ngày Liễu nhị công tử mặc bao tải lên người cũng đẹp, một thân đen nhánh càng khiến da y trắng hơn. A Ninh kéo kéo hai cái, cảm thấy bộ đồ này quá mỏng, vì thế lại lấy trong tủ ra một chiếc áo choàng, tranh thủ tẩy não công tử nhà mình: “Cái này cũng do Vương gia tặng, đúng lúc thích hợp với đồ dạ hành.”

Liễu Huyền An đánh giá: “Trừ phi mắt hộ vệ Dur phủ bị tật hết, nếu không thật sự khó mà không phát hiện ra.”

“Không đâu.” A Ninh thành thạo bọc người kín mít lại, “Vương gia lợi hại như thế, dù công tử có xách theo một bộ chiêng trống cũng nhất định không bị ai phát hiện, chẳng lẽ công tử còn chưa tin bản lĩnh của Vương gia?”

Liễu Huyền An bị hấn bọc đến khó thở, nghĩ thầm, ta tin lắm chứ bộ.

Chương 61: Đi do thám có Vương gia ôm, đương nhiên không lạnh

Hai người hẹn nhau giờ tý xuất phát, thời gian còn sớm, Liễu Huyền An mặc y phục dạ hành xong thì nằm lại lên giường. A Ninh nhẹ tay nhẹ chân sắp xếp lại quần áo trong tủ, xoay người thấy y vẫn tròn mắt, liền lo lắng hỏi: “Hình như gần đây công tử luôn mất ngủ, thật sự không cần uống thuốc điều trị sao?”

Liễu Huyền An giải thích: “Ta không mất ngủ, chỉ là suy nghĩ về Vương gia.”

“Nhưng Vương gia đang ở cách vách phòng chúng ta mà.” A Ninh nói, “Vớ lại lát nữa ngài ấy còn đưa công tử cùng đi.”

Liễu Huyền An cảm thấy việc này không có cách gì giải thích tỉ mỉ, bởi vì y đang suy nghĩ về giấc mơ kia. Nghĩ một lúc lại thấy mình trở về đầm nước nóng, vẫn bị ngâm cho toàn thân như nhũn ra không có sức lực mở mắt. A Ninh đã quen thuộc tặc xấu đang nói chuyện thì ngủ mất của công tử nhà mình, liền nhanh nhẹn trải chăn ra đắp cho y. Trọng lượng đè lên người, trong mộng Liễu nhị công tử lại gặp Kiều Vương điện hạ. Có thể là vì bản năng y giả từ trong xương cốt, y cảm thấy gặp nhau quá thường xuyên xuyên thân thể sẽ hư mệt, không tốt lắm, thế nên đành dùng hết sức ra lệnh cho chính mình, không ngủ không ngủ, mau tỉnh lại đi.

Y bỏ chạy như điên trong ba ngàn thế giới để tìm lối ra, nhưng nơi chốn đều gặp suối nước nóng và rừng hoa đào, bàn chân giẫm lên cánh hoa ướt đẫm, đất trời đầy sắc hồng bay loạn như mưa. Mắt thấy bản thân sắp lạc lối trong đó, Lương Thú lại đứng lúc gọi y: “Tỉnh lại đi.”

Liễu Huyền An mở choàng mắt, vất vả lắm mới chạy thoát khỏi ba ngàn thế giới, trở lại hiện thực không ngờ vẫn gặp người trong mơ. Y ngồi trên giường tận lực điều chỉnh lại nhịp tim cuồng loạn: “Sao Vương gia lại ở đây, A Ninh đâu?”

“Ta cho cậu ta đi nghỉ ngơi rồi.” Lương Thú nói, “Gần đến giờ tỵ, có muốn đi Dư phủ nữa không?”

Đương nhiên là muốn đi, nhưng phải chờ thêm một lát đã. Liễu Huyền An xúc chần xuống giường, y ngủ say nên trang phục hơi xộc xệch. Lương Thú dời ánh mắt khỏi cần cổ trơn bóng của đối phương, làm như lơ đãng đi theo sau: “Hình như ngươi hay bị bóng đè, có cần uống chút thuốc bổ không, mơ thấy chuyện gì?”

Liễu Huyền An đáp qua loa, không mơ thấy gì hết.

Lương Thú kéo tóc y: “Hay là có lão già nào bắt nạt ngươi?”

Liễu Huyền An đáp, đúng đúng đúng.

Lương Thú không buông tay, tiếp tục ra lệnh, lần tới không được mơ thấy mấy lão già nữa, phải mơ thấy ta.

Liễu Huyền An đang chột dạ, nghe câu này xong lập tức nói lảng sang chuyện khác: “Hay là chúng ta nhanh nhanh đi Dư phủ đi.”

Bởi vì A Ninh không có mặt cho nên không cần phải mặc chiếc áo choàng kỳ quặc kia nữa. Hai người rời khỏi khách điếm, gió đêm Tây Nam rất lạnh, Lương Thú rất tự nhiên kéo thắt lưng y lại gần rồi phi thân nhảy lên như một con diều hâu, hai thân hình cùng biến mất sau những mái nhà nặng nề trong bóng tối.

Sân viện của Dư Tông đèn đuốc sáng trưng, không ít nha hoàn và hộ vệ đứng hầu, mùi dược liệu bay lên nồng nặc. Liễu Huyền An kéo khăn che mặt xuống hơi ngửi ngửi, nói: “Lục thư thảo, trị tức ngực đau tim, là bệnh thường thấy ở tuổi già. Có điều lục thư thảo là thuốc

mạnh chỉ dùng cho bệnh nhân thời kỳ cuối, đến tận lúc các loại thuốc bình thường và châm cứu đều vô hiệu mới có thể mạo hiểm thử một lần.”

“Tiểu nhị nói vị Dur lão gia này lâu rồi không ra phố chơi đá kiến.” Lương Thú nói, “Đi thôi, đi sang nơi khác xem thử.”

Liểu Huyền An bịt lại khăn che mặt. Tuy bốn phía đều có người canh gác nhưng y không hề thấy căng thẳng, gần như là “đến dạo chơi một vòng”. Mà tâm thái Lương Thú cũng tương tự, tà giáo đương nhiên phải tra, nhưng tay người trong lòng thì không thể không nắm. Cách chỗ Dur Tông ở không xa có một sân viện chất đầy các loại đồ trang trí dây vải ngũ sắc, Liễu Huyền An trông thấy tò mò hỏi đó là gì, Lương Thú liền dẫn y đi xem thử.

Nhìn qua giống một cái kho chứa những vật dụng không đáng tiền, giấy màu dây vải, cốc đĩa bát, mấy cái nồi lớn màu đen, còn có rất nhiều bàn ghế. Lương Thú nói: “Là vật dụng để mở tiệc.”

Đều là đồ mới, thậm chí có vài món còn chưa tháo dây chằng buộc, hẳn là chuẩn bị cho Hội Ngũ Thái.

Lương Thú lại đẩy ra cửa phòng, Liễu Huyền An theo hẳn cùng đi vào. Bên trong tối hơn bên ngoài rất nhiều, chỉ có thể thấy được hình dáng đồ vật mờ mờ. Sau một lúc lâu, mắt hai người dần dần quen với bóng tối, lúc này mới có một vầng trăng tròn dâng lên khỏi đám mây. Bốn phía sáng sủa, sau lưng Liễu Huyền An mới nổi lên một tầng da gà, mơ hồ cảm giác hình như bên cạnh có người đang nhìn mình chăm chăm.

Y hít sâu một hơi, chậm rãi xoay đầu, dù đã sớm chuẩn bị tinh thần nhưng vẫn suýt nữa thì kêu to thành tiếng. Lương Thú vội bịt miệng y lại, thấp giọng nói: “Đừng sợ, là hình nộm thôi.”

Liểu Huyền An gật đầu, y biết đó là hình nộm nhưng vẫn không khỏi chấn kinh. Nửa đêm nửa hôm đụng phải đôi tròng mắt trắng dã cứng

đờ như thế thì có ai mà không sợ. Lương Thú nắm lấy tay y: “Ta đi qua xem, ngươi cứ nhắm mắt lại.”

Liễu Huyền An nghe lời nhìn đi chỗ khác, nhưng trong lòng vẫn tò mò nên lại quay đầu về chỗ cũ quan sát. Người thợ làm ra con hình nộm này hình như đã bỏ rất nhiều công sức biến nó trở thành một cô nương xinh đẹp, có lẽ vì nguyên nhân này mà người giả trông gần giống như người thật, nhưng trái ngược, lại mang dáng vẻ cứng đờ không hề có nhân khí. Hình nộm mặc một bộ váy áo đỏ tươi, khuôn mặt mỉm cười, kẻ nhát gan nhìn thấy có khi phải tiểu ra quần.

Lương Thú gõ gõ hình nộm kêu “cộc cộc”: “Đá khắc thành hình người rồi bồi giấy bên ngoài.”

“Để hiến tế.” Liễu Huyền An giải thích, “Ta từng đọc truyền thuyết này trong sách, nếu trong nhà có người sinh bệnh thì ném xuống sông một vị tân nương bằng đá, như vậy bệnh nhân sẽ được hà thần phù hộ.”

“Rắc chó không kêu.” Lương Thú lắc đầu, “Bắt cá bắt cầu nên cầu xin hà thần thì thôi, bây giờ đến chữa bệnh cũng bắt hà thần nhúng tay, hơn nữa sông dài vạn trượng, nếu toàn bộ thôn xóm ven bờ đều có người sinh bệnh, hà thần phải cưới biết bao nhiêu cô vợ?”

“Nếu là chuyện hợp lý thì đã không gọi là ‘lời đồn dân gian’.” Liễu Huyền An nói, “Lời đồn thường dính dáng đến thành thân, mọi người thích nghe tình tiết này.”

Lương Thú hỏi: “Ngươi cũng thích nghe?”

Liễu Huyền An đáp: “Thấy cũng được.”

Nghe chuyện đôi tình nhân vượt bao hiểm trở rồi thành người một nhà vẫn hay hơn là nghe chuyện lão yêu quái mò xuống núi ăn thịt người chứ. Liễu Huyền An nghĩ thầm, giống như thành Hoài Trinh bây giờ vậy, nếu bọn họ đến không bắt gặp vụ quý nháo mà là có

người thành thân, toàn thành bày tiệc không phải là một chuyện vui vẻ lắm sao?

Lương Thú hứa hẹn: “Sau này nếu đi ngang qua tòa thành nào có bày tiệc thành thân, ta liền dẫn người đi ăn.”

Còn tân nương bằng đá âm trầm trước mắt này, xem tình hình có lẽ không gả cho hà thần được rồi.

Lương Thú đưa Liễu Huyền An rời khỏi tạp viện đi về phía đông, bên đó là chỗ ở của Dur đại thiếu gia Dur Trọng, đèn đuốc thấp sáng khắp viện còn có tô tở bung trà nước điểm tâm, hiển nhiên là đang tiếp khách.

“Khách” chính là vị vu sư nghe nói bắt quý cực kỳ mát tay tên Ngân Điệp, tuổi tác trên dưới bốn mươi, thân hình nhỏ gầy, xương gò má rất cao. Gã khoác một tấm áo choàng tối màu, sắc mặt thâm trầm, thoạt nhìn đúng là có vài phần giống đại sư dị vực.

Lương Thú thọc một lỗ trên giấy dán cửa sổ cho Liễu Huyền An nhìn vào bên trong xem nào nhiệt.

Dur Trọng hỏi thử: “Vụ quý nháo thì tính sao?”

“Quý đã có ta bắt.” Ngân Điệp hơi híp mắt, “Nhưng nghi thức hà thần đón dâu không thể chậm trễ, ngày mai thông báo toàn thành, ngày mốt tiến hành luôn. Ông chủ Dur chắc không muốn lệnh tôn xảy ra chuyện không hay đâu nhỉ?”

Dur Trọng liền nói: “Đương nhiên rồi, nhưng mà — —”

Không chờ gã kịp “nhưng” xong, Ngân Điệp đã phát tay áo đi ra cửa, áo choàng gạt đồ trà cụ trên bàn làm thắm thắm đứng hầu bên cạnh phải nhanh chóng chạy ra dọn dẹp. Gã không quay đầu lại, chỉ ném một câu: “Ta đi xem Dur lão gia đây, nếu ông chủ Dur muốn tổ chức Hội Ngũ Thái thì mau mau đi chuẩn bị đồ đạc cần thiết đi.”

Dur Trọng lên tiếng đáp ứng, biểu hiện trên mặt lại không đẹp chút nào. Chờ cho Ngân Diệp đi xa, hấn ta càng giận sôi máu không nhìn ai thuận mắt, đuổi hết nha hoàn người hầu trong phòng đi, luôn miệng mắng: “Đồ chó giả thần giả quỷ, chỉ vì lão gia tử tin tưởng gã thôi. Đồ đạc cần thiết, cái gì gọi là đồ cần thiết, còn không phải là hoàng kim bạc trắng hay sao?”

Quản gia tâm phúc đứng bên cạnh nhắc nhở hấn ta nhỏ tiếng kéo tai vách mạch rừng. Dur Trọng còn muốn mắng tiếp, nói Vạn Viên từ dưới mồ bò ra tám phần là do Ngân Diệp giữ trò. Bây giờ lão gia tử bị hù dọa nói gì tin nấy, lại đổ bệnh đầu óc hồ đồ chỉ tiện cho gã vợ vét.

Lương Thú và Liễu Huyền An ở bên ngoài nghe hết đã nắm được nội dung đại khái. Vị Dur đại thiếu gia này căn bản không tin quỷ thần, nhưng Dur lão gia tử lại một lòng tin tưởng Ngân Diệp không chút nghi ngờ cho nên đành trơ mắt nhìn vụ sự hoành hành trong Dur phủ. Dur Trọng chỉ dám xót tiền xót của sau lưng, lòi cả cha ruột ra mắng mỏ.

Liễu Huyền An bóp mũi ngăn được một tiếng hắt xì.

Lương Thú lần đầu nhìn thấy thủ pháp kiểu này, hấn sờ bàn tay lạnh như băng của đối phương, vội dẫn người rời khỏi Dur phủ trở về khách điểm.

Liễu Huyền An: “Hắt xì!”

A Ninh: “Ta đã dặn công tử phải mặc áo choàng rồi mà!”

Liễu Huyền An giả điếc đi nhanh vào phòng: “Không lạnh, sao ngươi còn chưa ngủ đi?”

A Ninh đáp: “Ta vừa tỉnh ngủ, thấy công tử chưa trở về, hơi lo lắng nên qua đây đợi xem.”

“Có Vương gia rồi, ngươi lo lắng làm gì.” Liễu Huyền An lấy hai tay bóp mặt cậu, “Ấm quá.”

A Ninh đánh giá: “Bây giờ cả cách nói năng lẫn làm việc của công tử càng ngày càng giống Vương gia.”

Liễu Huyền An ngẫm nghĩ: “Là không giận tự uy?”

A Ninh nói: “Chưa đủ.”

Thế này vẫn chưa đủ, Liễu Huyền An tiếp tục mặt không biểu cảm thò tay vào cổ áo cậu. A Ninh bị lạnh kêu oai oái, vội trốn qua một bên: “Thế này mà nói là không lạnh?”

Liễu Huyền An giải thích: “Đi do thám có Vương gia ôm, đương nhiên không lạnh.”

A Ninh lại không phát hiện ra chỗ nào không đúng, bởi vì công tử nhà mình đúng là một con gà rù sợ lạnh, cần có người ôm. Cậu gọi tiểu nhị bưng nước ấm vào, hỏi: “Đêm nay có điều tra được chuyện gì không?”

“Theo lời Dur Trọng và vị vu sư kia, ngày mốt trong thành sẽ mở Hội Ngũ Thái.” Liễu Huyền An nói, “Nếu mục đích của nữ quý đúng là để ngăn cản Hội Ngũ Thái, chờ ngày mai tin tức lan truyền, tám phần nàng ta sẽ có hành động.”

A Ninh không có hứng thú với cả Hội Ngũ Thái lẫn chuyện bắt quý, cậu chỉ nghĩ, nếu đêm mai nữ quý đi nháo, công tử nhà mình chắc chắn lại chạy theo Vương gia đi xem náo nhiệt, không biết có được ngủ đủ giấc không? Nghĩ đến đây cậu liền dùng tốc độ cực nhanh hầu hạ y rửa mặt đầu đấy, dùng sức nhét người vào chăn, ra lệnh: “Ngủ!”

Liễu Huyền An chưa kịp phản ứng đã bị bắt nằm ngay ngắn, y phản bác: “Nhưng ta còn muốn đi nói chuyện với Vương gia một lát.”

“Đã là giờ dần, Vương gia cũng đi ngủ rồi.” A Ninh không dao động. Trước kia cậu không bao giờ ngờ được công tử nhà mình sẽ có thời

điểm không chịu thành thật đi ngủ, nếu viết vào thư gửi về nhà, sợ là trang chủ lẫn đại công tử đều không tin.

Liễu Huyền An bị bắt nằm trên giường, vừa suy nghĩ vừa lăn lộn như cái bánh rán, mãi đến giờ mẹo mới hơi buồn ngủ chút đỉnh. Lúc này y lại không mơ thấy rừng đào suối nước nóng và Kiều Vương điện hạ nữa, mà mơ thấy vị tân nương bằng đá ở Dur phủ đang đuổi theo mình kêu khóc thảm thiết.

Tiếng kêu cực kỳ thê lương làm Liễu nhị công tử bị ồn không chịu được, chỉ có thể tâm bình khí hòa nói với nàng: “Người ngồi xuống, chúng ta thảo luận về Thiên đạo chút đi.”

Tân nương đá không nghe theo, cũng không nói lời nào, chỉ dùng hai tròng mắt trắng dã nhìn y chăm chăm. Liễu nhị công tử và nàng nhìn nhau một lúc lâu, cảm thấy thật sự không thú vị bèn gọi một con bạch hạc đến, không thèm để ý đến nàng nữa, cứ thế cưỡi hạc bay xuyên qua chín vạn dặm mây hương đến vàng mặt trời đỏ rực, thoải mái dễ chịu, sau đó lão đảo lắc lư trở về thế giới hiện tại.

Người thứ nhất y trông thấy lúc mở mắt ra tiếp tục là Lương Thú. Hắn đang ngồi bên cạnh giường lên tiếng: “Xem ra giấc mộng hôm nay không tồi, cứ cười mãi.”

Liễu Huyền An tương đối khó hiểu, y cảm thấy hình như mình quá ngược ngạo rồi, mơ thấy Kiều Vương điện hạ rõ ràng là chuyện tốt, vì sao mười lần thì hết chín là hoảng loạn không yên, mơ thấy quý lại cực kỳ bình thản yên tĩnh.

Lương Thú cũng không biết suy nghĩ trong lòng y lúc này, thấy người cau mày suy tư chỉ cho là mấy lão già râu bạc lại tới quấy phá, vì thế vươn tay nửa nhắc người y lên. Trước mắt Kiều Vương điện hạ đã vô cùng thành thạo lưu trình chiếm tiện nghi mỹ nhân, thường thường có thể tận hưởng nhuyễn ngọc ôn hương một hồi. Đương nhiên chủ yếu vẫn lợi dụng lúc tiên ngủ vừa thức dậy không phân biệt rõ cảnh trong mơ và hiện thực, đầu óc hồ đồ không kịp suy nghĩ mới có thể để hắn tùy tiện bài bố.

Chọc chỗ này sờ chỗ kia.

Cũng may A Ninh không bắt gặp, nếu không có lẽ đã đại nghịch bất đạo đuổi luôn Vương gia ra ngoài.

Liễu Huyền An dựa vào gối mềm sau lưng vẫn không muốn động đây, y vốn chưa ngủ được bao lâu.

Lương Thú liền nói: “Ăn chút gì đi đã, ăn xong rồi ngủ tiếp.”

Liễu Huyền An vẫn không chịu nhúc nhích, vì thế Kiều Vương điện hạ lại đứng lý hợp tình kéo y lên, ngoài miệng còn ra vẻ như mình chịu thiệt: “Bổn vương chưa từng hầu hạ ai như thế này đâu.”

Cho nên hầu hạ hoàn toàn không tốt, kém xa so với A Ninh, kém đến mức công tử sâu lười quý giá chỉ có thể cố lấy lại tinh táo mà tự mình động thủ, tránh thoát chiếc khăn mặt nóng bỏng sắp nhào tới: “Vương gia vẫn luôn chờ trong phòng ta?”

Lương Thú gật đầu, đưa khăn mặt cho y: “Ta thấy A Ninh hơi buồn ngủ nên cho cậu ta về phòng ngủ một lát rồi.”

Nhưng đoạn đối thoại sáng nay thực tế là như vậy — —

A Ninh: “Ta không mệt.”

Cao Lâm: “Ngươi mệt rồi.”

A Ninh: “Ta thật sự không mệt mà.”

Cao Lâm: “Ngươi thật sự mệt rồi.”

Hai người niệm chú qua lại vài lần, các hộ vệ nghe được đều mờ mịt khó hiểu, cảm thấy không chừng Cao phó tướng tự học được loại y thuật gì rồi, cho nên không chỉ cưỡng chế xem bệnh mà còn bắt ép người ta phải ngủ thêm vài giấc.

Đương nhiên, Liễu nhị công tử tạm thời không biết những chuyện này. Y rửa mặt xong thì ngồi xuống bàn cầm một miếng điểm tâm lên ăn. Lương Thú mở hé cửa sổ muốn hít thở không khí, gió lại đưa vào cả tiếng nói chuyện của bá tánh dưới lầu. Lỡ tai Liễu Huyền An cực thính, chỉ nghe một câu loáng thoáng đã lập tức hỏi: “Tối hôm qua trong thành lại có quỷ nháo?”

Lương Thú đành phải gật đầu: “Phải, tiếng hét thảm thiết đánh thức cả nửa tòa thành.”

“Chẳng trách trong mộng ta cũng nghe thấy.” Liễu Huyền An nói, “Hóa ra thật sự có tiếng quỷ kêu.”

“Vốn muốn để ngươi ngủ tiếp một lát.” Lương Thú mở toang cửa sổ, “Ăn sáng trước đi, ăn xong ta đưa ngươi ra ngoài xem thử.”

Chương 62: “Đã cẩn thận lắm rồi mà vẫn đi không vững”

Lần này quý hồn Vạn Viên xuất hiện vào sáng sớm, vẫn là gương mặt trắng bệch bay là là giữa không trung dọa một đôi vợ chồng dậy sớm mở quán sớ hãi không nhẹ. Liễu Huyền An hỏi: “Con quý kia kêu như thế nào?”

“Quý không kêu, chỉ bay bay lượn lượn trên trời thôi, tiếng kêu thảm thiết người nghe thấy trong mơ là của bà chủ sạp bán thịt xào.” Lương Thú nói, “Khi đó trời đã sáng rõ, sau khi nghe thấy tiếng thét, hàng xóm hai bên phố ồn ào vác xẻng vác rìu chạy ra, nữ quý không tiếp tục bay về phía trước nữa mà nhanh chóng chúi đầu vào hẻm tối.”

“Chúi đầu?”

“Chúi đầu.”

Theo lời những người chứng kiến kể lại thì rất giống một con diều đứt dây. Ban ngày dương khí nặng người lại nhiều, mọi người bạo gan đuổi theo tìm hiểu. Thế nhưng đuổi vào ngõ nhỏ thì không thấy sớ lông quý nào nữa, trên tường chỉ dán một tờ giấy vẽ bùa chú loang lổ vết máu.

“Chính là cái này.” Lương Thú xòe tờ giấy ra.

Liễu Huyền An đang ăn bánh, trước mặt thành linh xuất hiện một thứ như vẩy suýt nữa thì mắc nghẹn. Lương Thú giúp y xoa xoa lưng, hỏi: “Xem có hiểu không?”

“Không hiểu, ta chưa từng nghiên cứu bùa chú, cũng không thể nghiên cứu.”

Thế gian có lẽ thật sự tồn tại những đại sư bản lĩnh lợi hại, nhưng bọn bịp bợm giang hồ như Ngân Điệp vẫn chiếm số lượng nhiều hơn. Những người này có biết chữ hay không rất khó nói, cứ tùy tiện phát vài nét bút linh tinh là xong, thật sự không cần lãng phí thời gian phân tích. Liễu Huyền An chỉ nhìn lướt qua: “Giả thần giả quỷ, vẽ bùa để đi dọa người thôi, hẳn không phải do Ngân Điệp làm.”

“Vì sao?”

“Tuy Ngân Điệp đúng là tên lừa đảo nhưng tính ra vẫn là phường lừa đảo chuyên nghiệp. Nếu thanh danh gã đã sớm vang dội ở Tây Nam, chuyện nhỏ như vẽ bùa chú hẳn là phải hạ bút thành văn.” Liễu Huyền An nói, “Nhưng tám bùa trong tay Vương gia có bút pháp quá mới lạ, đến vòng tròn còn vẽ méo, phía trên viết một chữ hỉ thật lớn rồi gạch chéo, quá mức tay mơ.”

Lương Thú thu cất phù chú đi: “Nếu không phải Ngân Điệp, người cảm thấy người giả quỷ là ai?”

Liễu Huyền An suy nghĩ một lát: “Khó nói lắm.”

“Khó nói vẫn có thể nói cho ta mà.” Lương Thú giúp y rót trà, “Xem thử lần này chúng ta có nghĩ giống nhau không.”

“Vương gia cũng có người hoài nghi?”

“Đúng vậy.”

Liễu Huyền An liền lấy ngón tay chấm nước trà viết qua loa một cái tên xuống mặt bàn. Đây là phương thức ám chỉ y học được trong thoại bản giang hồ, cảm thấy rất thích hợp dùng trong hoàn cảnh này. Mà lối chữ thảo của Liễu nhị công tử rất đẹp, phiêu dật phi dương tựa một đám mây cô độc, ngón tay nhỏ dài như ngọc. Lương Thú chống một tay lên đầu say sưa thưởng thức, không còn tâm tình

xem quý là ai — — Đúng là có vài phần yêu đương lú não, ngu ngốc không làm việc đường hoàng.

Tay trắng ghê.

Liễu Huyền An quơ quơ tay trước mặt hẳn: “Vương gia?”

Lương Thú nắm ngón tay y, quét sạch ý nghĩ hạ lưu trong đầu: “Đi thôi, đi tìm hẳn.”

.....

Trong thành Hoài Trinh có mấy lần quý nháo nhưng chưa lần nào nháo ra mạng người, rất giống tình tiết trong câu chuyện “Chó sói đến rồi”, một hai lần đầu còn khiến nhân tâm hoảng sợ, thêm vài lần nữa hiệu lực đã giảm đi nhiều. Đặc biệt gần đây con quý kia còn bay không mướt mà lấm, cứ như thế rớt xuống trước bao nhiêu cặp mắt đám đông, có lẽ cũng không có bản lĩnh ăn thịt người.

Đến Mâu Thúy Hoa đại thẩm còn không sợ nữa, đang ngồi dưới gốc cây cần hạt dưa buôn chuyện nháo quý với hàng xóm láng giềng. Mẹ Lưu Mãnh cũng đứng trong đám người đó, Mâu Thúy Hoa nhìn thấy bà liền nhiều chuyện: “Lưu tỷ, trong nhà Dư lão gia sắp mở tiệc, sao không thấy tỷ đi hỗ trợ?”

“Hôm qua hầu hạ đến nửa đêm, sáng nay còn bị Vạn nha đầu dọa không ngủ nổi, phu nhân cho ta trở về nghỉ ngơi.” Lưu thẩm hỏi, “Tám phù chú kia nghĩa là gì vậy?”

“Không cho hà thần đón dâu chứ sao, một chữ Hi to ùng bị gạch chéo kìa, gần đây trong thành chúng ta đâu có đám thành thân nào khác.” Có người nói, “Nhưng ta thấy người Dư phủ đã chằng dây ngoài bờ sông rồi, xem ra bọn họ không sợ đâu, mọi thứ vẫn tiến hành như cũ. Dù sao cũng tốn nhiều tiền mời vu sư, Dư phu nhân và Dư đại thiếu gia đều nói phải ưu tiên sức khỏe Dư lão gia lên hàng đầu.”

“Nhưng...” Lưu thắm vẫn sợ hãi, “Lỡ quý lại xuất hiện thì sao?”

“Ra thì cứ ra, đã xuất hiện ba lần rồi, có chuyện gì xảy ra đâu. Lưu thắm, do bà không tận mắt nhìn thấy thôi, mấy lần trước nàng xuất hiện nửa đêm còn có thể dọa người, nhưng hôm nay trời sáng rõ, nhìn con quý kia lại thấy không đáng sợ mấy nữa, mặt trắng bóc trông tức cười lắm.”

Lưu thắm vỗ người kia một cái: “Nói bậy, cẩn thận bị lệ quý nghe thấy.”

Mọi người không xem là chuyện lớn, chỉ cười cợt hi hi ha ha rồi quay sang thảo luận về Hội Ngũ Thái và bữa tiệc ngày mai trong thành, thương lượng nhau nên dậy mấy giờ để xem náo nhiệt. Giọng Mâu Thúy Hoa lớn đến nỗi truyền sang cả phố bên cạnh, Lưu Mãnh nghe đến bực bội, ném công việc trên tay xuống chuẩn bị đi đón mẹ về, không cho bà nghe chuyện nhảm nhí nữa.

Cửa viện thành linh bị người bên ngoài đẩy một cái phát ra tiếng động không nhỏ. Ban đầu Lưu Mãnh bị giật mình hoảng sợ, chờ hẩn nhìn rõ người bước vào là ai lại bất mãn nói: “Mấy người có tiền ngày thường đều tự tiện xông vào nhà người ta thế à? Ta còn có việc, trong nhà cũng không có nước trà, các người mau đi đi.”

“Sao hả?” Lương Thú hỏi, “Sốt ruột đuổi khách như thế, chẳng lẽ vì nghe nói sáng nay quý xuất hiện nên muốn đi bắt?”

“Còn các vị cứ mãi quần lấy ta làm gì?” Lưu Mãnh buồn bực, “Nếu là bắt quý thì đi tìm cái vị vụ sư ở Dư phủ đi kìa?”

“Tìm hẩn vẫn không giải quyết được vụ quý nháo đâu.” Lương Thú ném qua một tay nải, “Chi bằng tìm người còn có kết quả nhanh hơn.”

Lưu Mãnh bắt được tay nải, bên ngoài buộc rất lỏng lẻo lộ ra một góc váy áo cũ nát. Sắc mặt hẩn lập tức trắng bệch, ngẩng đầu cảnh giác nhìn hai người.

Lương Thú nói: “Cái này tìm thấy trong rương đồ dưới giường người. Nếu ta đoán không sai, hôm ấy người đột nhập vào Vạn gia chính là để tìm thêm nhiều đồ vật cũ, cải trang cho nữ quý càng giống Vạn Viên hơn.”

Lưu Mãnh ném trả tay nải: “Ta không hiểu người đang nói gì.”

“Tủ quần áo trong Vạn trạch sắp rơi cả cánh tủ ra ngoài, ván tủ bên trong lại rất mới, hẳn là vì có bao y phục này che chắn.” Lương Thú nói, “Dưới tay người có một gánh diển xiếc ảo thuật, trong viện lại chất đầy hình nộm điều giấy, muốn chế một con nữ quý phải nói là dễ như trở bàn tay.”

Lưu Mãnh liếc nhìn kho hàng trong sân: “Có rất nhiều người biết làm điều.”

“Nhưng người biết nội dung cuộc nói chuyện của Ngân Diệp và Dư Trọng đêm qua thì không nhiều lắm.” Lương Thú trở tay đóng cửa viện, “Lúc ấy trong phòng ngoại trừ Dư Trọng và tâm phúc của hắn cũng chỉ có ba hạ nhân, Lưu thẩm phụ trách nấu nước.”

Lưu Mãnh nhíu mày: “Các người cũng ——”

Lương Thú tiếp tục nói: “Mấy lần quý nháo trước đây đều là nửa đêm, chứng tỏ chính người cũng biết trò ảo thuật này không dễ dọa nạt vào ban ngày ban mặt, đêm tối mới miễn cưỡng giả thần giả quỷ. Nhưng tối hôm qua Ngân Diệp và Dư Trọng quyết định thời gian quá gấp gáp, người không kịp chờ đến nửa đêm tiếp theo, chỉ có thể mạo hiểm ra tay.”

Lưu Mãnh không lên tiếng nhưng vẫn không muốn thừa nhận, chỉ cứng người đứng yên một chỗ. Lương Thú nhắc nhở: “Nếu người tiếp tục mạnh miệng, ta chỉ đành kêu quan phủ mang người tới lục soát, đến lúc đó tìm được thứ gì không sạch sẽ trong nhà, người và cha mẹ đừng hòng ở lại thành Hoài Trinh nữa.”

“Người có thể điều động quan phủ, người cũng là quan lớn sao?”
Lưu Mãnh hung hăng nhìn hắn, “Nếu đã là quan binh, vì sao không đi bắt đám đại ác nhân làm xằng làm bậy kia mà lại tới gây khó dễ ta?”

“Đại ác nhân làm xằng làm bậy là ai?”

“Là — —”

“A Mãnh!” Một tiếng quát nôn nóng từ ngoài cửa vọng vào, Lưu thúc và Lưu thẩm cùng đẩy xe vào nhà. Hiển nhiên hai người đã nghe được đoạn đối thoại, răn dạy con trai, “Con nói bậy gì đó!”

“Con không nói bậy, cha, mẹ, bọn họ đã biết chuyện rồi.” Lưu Mãnh tức giận nói, “Kiểu gì cũng chết, nói ra còn thoải mái hơn, mười tám năm sau lại làm trang hảo hán.”

Lưu thẩm nghe mà mặt mũi trắng bệch, Liễu Huyền An đỡ bà, dịu giọng khuyên nhủ: “Thăm thẳm, không sao đâu, chúng ta chỉ muốn điều tra chân tướng, trả lại công bằng cho Vạn cô nương, cũng lấy lại yên bình cho thành Hoài Trinh.”

“Phải... phải.” Lưu thẩm hoang mang lo sợ, “Chúng ta... kế hoạch này là của ta, là ta hồ đồ, hai cha con bọn họ không liên quan.”

“Cái gì mà không liên quan, chuyện đều do con làm, quý cũng do con vẽ, hình nộm kia bây giờ vẫn còn bị bỏ ở dưới hầm đấy.” A Mãnh nói, “Ai làm người nấy chịu.”

“Hay lắm, ai làm người nấy chịu.” Lương Thú gật đầu, “Ngồi đi, kể hết đầu đuôi cho ta nghe.”

Lúc này trong thành đã có tiếng pháo nổ, một phần tiết mục trong Hội Ngũ Thái đã bắt đầu trình diễn gây náo nhiệt một đường từ đông sang tây. Giữa cảnh tượng huyền náo này, Dư Trọng chạy theo Ngân Diệp dán phù chú trên ngọn cây và mái hiên ven đường. Đúng như lời Liễu nhị công tử nói, mấy tấm bùa vẽ cực kỳ chuyên nghiệp, nét bút như long xà, giá cả vô cùng đắt đỏ, có bút có tiền. Dán hết

một đường, Dur Trọng cũng xót ruột suốt một đường, càng thêm khẳng định vụ nháo quỹ chắc chắn là lừa đảo nên hận đến ngứa răng.

Quản gia thừa dịp xung quanh không người, luôn miệng khuyên ngăn: “Thiếu gia, đừng để lộ ra mặt, đừng để lộ!”

“Không lộ cái rắm.” Dur Trọng chửi đồng, “Thằng khốn đó bao giờ mới chết vậy?”

Quản gia trấn an: “Nhanh, nhanh thôi.”

Dur Trọng cãi lại, nhanh cái rắm gì, cái động không đấy kia năm nay mới bốn mươi, là độ tuổi tráng niên bào tiền đấy.

Hắn ta bạo gan thì thảo: “Chi bằng cho một liều thuốc, chết rồi thì thôi.”

Quản gia giật thót: “Thuốc chết được thì đã tốt, nhưng Ngân Diệp lớn lên trong ổ độc trùng, sợ là vô dụng thôi. Nếu bị gã phát hiện mách lão gia... Thôi thì chúng ta cứ nhịn đi.”

“Còn nhịn nữa, tiền của trong nhà cũng bốc hơi luôn.” Dur Trọng nói, “Đương nhiên ta hy vọng cha ta sống lâu trăm tuổi, nhưng nói thật, người xem ông ấy đã như thế rồi, cốt tủy bị đám nữ nhân hút cạn chỉ còn da bọc xương, không phải ta cứ hy vọng ông ấy sống là sống được, đúng không?”

Quản gia chỉ dám cười phụ họa theo, không dám nói gì. Tâm tư Dur Trọng đã lung lay, nhìn hai bên đường dán đầy phù chú, làm bầm trong miệng, mẹ nó, dán bùa khắp cả thành rồi, chỉ cần người chết thật, ta cũng không thấy phí tiền.

Nghĩ đến đây hắn ta vui vẻ hơn rất nhiều, còn chủ động giúp đỡ Ngân Diệp quét hồ dán.

Bóng đêm buông xuống, hai bên bờ sông đèn đuốc sáng trưng. Liễu Huyền An khom lưng bước qua một chuỗi dây vải ngũ sắc nhìn bá tánh ca hát khiêu vũ phía xa dưới ánh lửa, nói với Lương Thú: “Nếu không có mấy món phù chú kỳ quặc chướng mắt này, bá tánh chỉ cần chúc mừng mùa vụ và thái bình thì tốt quá.”

“Được mùa và thái bình.” Lương Thú nắm tay y, từ từ bước lên mấy hòn đá trên mặt nước, “Yên tâm, sẽ có, hơn nữa không còn xa đâu.”

Liễu Huyền An lên tiếng, bỗng dưới chân trượt một cái, Lương Thú bèn bế ngang y lên: “Chỗ này không bằng phẳng, cẩn thận một chút.”

“Đã cẩn thận lắm rồi.”

“Cẩn thận lắm rồi mà vẫn đi không vững thế à.”

Lương Thú làm bộ làm tịch thờ dài, ta chỉ đành tốn sức một chút, ôm người đi vậy.

Chương 63: Kiểu ai cũng được kia, chỉ có Vương gia là không được

Lương Thú ôm Liễu Huyền An bước đi trên từng phiến đá cuội tròn tròn đầy rêu xanh, vững chãi, đáng tin. Một tay Liễu Huyền An chống vai hẳn, trong lúc lười biếng không biết lại thả hồn về phương nào, vì thế Lương Thú bắt đầu lên án, ta vất vả tốn sức như vậy, ngươi còn dám lén chạy đi gặp mấy lão già râu bạc kia?

“Không có.” Liễu Huyền An chối, “Ta chỉ đang nhớ đến một tin đồn.”

Vẫn là chuyện đọc từ trong thoại bản, ở vùng còn hoang dã như Tây Nam thường xuyên có vụ sự phơi khô thi thể đồng nữ rồi dùng phương pháp đặc biệt để thi thể không mục rữa, sau đó mặc quần áo mới sặc sỡ cho các nàng, đóng đinh gỗ chữ thập sau lưng rồi vác cùng đi dạo phố, được người ta gọi là “Quý đồng tử”, có lẽ là một dạng khác của thư đồng, chẳng qua ‘đồng tử’ này không cần phụ trách sinh hoạt ăn mặc ở đi lại của chủ nhân, mà phụ trách hạ độc hạ chú nguyện.

Liễu Huyền An khoa tay múa chân: “Bộ dạng cũng hơi giống như Vương gia lúc này đang ôm ta vậy.”

Lương Thú nghe mà buốt răng: “Thứ quái quỷ gì thế, không được nghĩ nữa, nghĩ chuyện khác đi!”

Thế là Liễu Huyền An thật sự nghĩ đến chuyện khác, nhưng rồi vẫn không tránh khỏi can hệ đến yêu ma quỷ quái, bởi vì đám phù chú hai bên bờ sông thật sự quá bắt mắt âm trầm. Không khí đã kinh dị đến mức này, nếu từ dưới lòng sông còn không có hẳn một đoàn cương thi nhảy lên thì quá là có lỗi với trận phô thiên cái địa của Ngân Điệp.

“Cương thi giống thế này này.” Liễu Huyền An vươn thẳng hai tay cứng đờ ra phía trước.

Lương Thú vỗ y một cái: “Cương thi cũng không cho nghĩ.”

Không cho nghĩ thì sẽ không nghĩ, nhưng cú vỗ này rất là không đúng chỗ, ngay dưới thắt lưng một chút, là chỗ rất có ý phi lễ chớ động, phi lễ đến độ kẻ lạnh nhạt như Liễu nhị công tử cũng cho rằng hình như hơi quá mức.

Bị đánh chia làm hai loại, loại đầu tiên giống như cha và đại ca, chưa kịp phân bua tốt xấu đã xách gậy cầm thước đến giáo huấn. Lòng bàn tay bị đánh đau thật, nhưng đau xong rồi thôi, trong lòng không có bất kỳ gợn sóng gì, chỉ biết gật gù thờ dài cảm thán thế nhân dù là người chí thân cũng không ngoại lệ, bèn ngửa mặt lên trời mà than, bị đánh xong lại lẩm bẩm trời đất xa xôi, sầu bi muôn đời các thứ.

Một loại khác giống như Kiêu Vương điện hạ, chỉ một cái vỗ không nặng không nhẹ, hoàn toàn không đau không ngứa, cách một lớp áo choàng và áo trong dày cộm thậm chí còn chẳng cảm giác được, nhưng trong lòng lại tràn lan xuân triều, còn có chút ảo giác cảnh trong mơ và hiện thực giao hòa bên nhau.

Liễu Huyền An nói: “Chỗ này không có đá tảng, để ta tự đi.”

Lương Thú nhẹ nhàng thả y xuống, lại vươn tay sửa lại áo choàng xộc xệch. Thế nên lòng Liễu Huyền An càng lung tung rối loạn, vội vàng quay đầu nhìn mớ bùa chú suy nghĩ về đám ác quỷ mặt mũi hung tợn một lát cho bình tĩnh.

Lương Thú chậm rãi đi bên cạnh y, được một lúc, đột nhiên hần xoay người đứng đối diện y. Liễu Huyền An đang suy nghĩ xuất thần bị gương mặt phóng đại bất thành hình kia làm cho hoảng sợ, Lương Thú lại nhìn y bật cười, cười đến chao đảo ánh vàng lung linh trên mặt sông, còn vươn tay ra nhéo mặt y một cái: “Làm sao thế? Không chịu nói chuyện với ta à.”

Liễu Huyền An lấy cớ: “Không có, ta chỉ đang nghĩ đến chuyện ngày mai.”

“Chuyện ngày mai có ta rồi, không cần lo lắng.” Lương Thú nói, “Thiên lý rành rành, tuyệt đại đa số ác nhân trên thế gian này cuối cùng vẫn phải nhận báo ứng.”

Liễu Huyền An đáp lời hần. Gia đình Dư phủ bây giờ vẫn còn bận rộn bên bờ sông trang hoàng khung cảnh như một hỉ đường cỡ lớn, y cứ thế ngắm sắc thái đỏ tươi vui mừng suốt một đường trở về khách điếm.

A Ninh nhay bèn hỏi: “Công tử, người không phát sốt đấy chứ?”

“Không có.” Liễu Huyền An giao áo choàng cho cậu, “Vành tai hơi nóng một chút thôi.”

A Ninh quả quyết: “Chắc là bị lạnh quá rồi, phải xoa thuốc vào, nếu không sẽ bị nứt da đấy.”

Liễu Huyền An: “Thật ra cũng không lạnh đến mức đó.”

Lúc này trong đầu cậu người hầu của Bạch Hạc Sơn Trang chỉ ngập tràn suy nghĩ về y lý, nhưng trạng thái của Liễu nhị công tử rõ ràng lại không có nửa xu quan hệ đến bệnh tật. Y rửa tay ngồi xuống bàn, lòi hết toàn bộ thi thư có liên quan đến chuyện tình yêu mà mình đã đọc trong đầu ra rà soát một lượt, cuối cùng xác nhận một sự việc, sàu khổ thở dài một tiếng.

A Ninh chạy tới thử nhiệt độ trên trán lại cầm cổ tay xem mạch, thử nửa ngày mới cẩn thận hỏi: “Hình như nhịp tim của công tử hơi nhanh, mặt mày còn ủ ê như thế, chẳng lẽ là xảy ra chuyện gì không hay rồi?”

“Cũng không tính là chuyện xấu, chỉ là khá phiền toái.” Liễu Huyền An đáp.

“Phiền toái không quan trọng, cho dù công tử xử lý không được thì vẫn còn Vương gia mà.” A Ninh khuyên giải y, “Cứ từ từ là giải quyết được thôi.”

Liễu Huyền An lại nói: “Thứ phiền toái chính là Vương gia đấy.”

A Ninh không quá hiểu, vì sao Vương gia lại phiền toái? Suốt dọc đường xuôi nam này không biết Vương gia đã chiếu cố chúng ta nhiều thế nào đâu.

Liễu Huyền An tiếp tục thờ dài, bởi vì y thật sự rất sợ phiền toái, mà chuyện phiền phức nhất thế gian này không gì vượt qua một chữ “tình”. Ăn không biết ngon ngủ không sâu giấc, toàn bộ trái tim bị đối phương nắm chặt, nếm trải hết khóc khóc cười cười tụ tán ly hợp chốn hồng trần, cho dù có thể bạch đầu giai lão cũng không tránh khỏi gập ghềnh trắc trở, hoặc nếu không thể cùng nhau chết già, giữa đường chia ly còn đau khổ hơn gấp bội. Nghĩ đến đây y quả thực nổi cả da gà, hận không thể lập tức cưỡi bạch hạc bay lên mây xanh vạn trượng, không thèm quay về nữa.

A Ninh sợ đến ngây người: “Công tử vừa nói gì cơ?”

Liễu Huyền An lặp lại: “Hình như ta không chỉ muốn cùng Vương gia kết bạn đồng du đại giang nam bắc.”

A Ninh lắp bắp hỏi: “Thế thế thế còn gì nữa ạ?”

Liễu Huyền An đáp: “Ta không muốn hấn thành thân với người khác.”

Công tử nhà mình không muốn cho Kiều Vương điện hạ thành thân, chuyện này A Ninh vẫn còn nhớ rõ, nhưng cậu cũng nhớ công tử đã nói là “bất kỳ ai”, bây giờ đột nhiên biến thành “người khác” rồi.

Chênh lệch ý nghĩa giữa hai chữ làm nội tâm A Ninh nảy sinh một tia bất an, khó khăn nuốt nước bọt: “Hay... hay là công tử đừng nói nữa, suy nghĩ kỹ lại đi đã.”

Liễu Huyền An cảm thấy mình chẳng có gì phải suy nghĩ lại, y đã nhận rõ sự thật, Lương Thú không thể thành thân với người ngoài, nhưng với y thì được.

A Ninh khiếp sợ, cực lực muốn cứu vãn tình thế: “Có chắc không ạ? Nhưng chuyện này vốn không quan trọng mà, công tử luôn nói thành thân với ai cũng được, Vương gia cũng không có đối tượng đặc biệt nào cả.”

Liễu Huyền An giải thích: “Kiểu ai cũng được kia, chỉ có Vương gia là không được. Nhưng kiểu ‘được’ của Vương gia thì chỉ mình hắn là được thôi.”

A Ninh nghe mà chóng cả mặt, mặc kệ có hiểu hay không thì bây giờ cậu cũng đã váng đầu rồi. Nhưng thân là hầu cận trung thành, vô luận thế nào cậu vẫn đứng về cùng một chiến tuyến với công tử nhà mình, cho nên đầu đầu đến mấy cũng phải cố gắng chống bàn kiên trì hỏi: “Thế Vương gia đã biết chuyện này chưa?”

Liễu Huyền An lắc đầu: “Ta chưa nói với hắn.”

A Ninh vội vàng nhắc nhở: “Công tử không cần sốt ruột, chuyện này không gấp được, quan trọng là phải làm cho nó nước chảy thành sông. Đường thiếu gia nhà chúng ta lúc đi cầu hôn tiểu thư Hà gia phải cố công sắp đặt cuộc ‘gặp gỡ tình cờ’ trước cả nửa năm cơ đấy.”

Mà nhìn thế nào cũng thấy Vương gia hắn là khó cầu thân hơn tiểu thư Hà gia rất nhiều. A Ninh nói: “Trước mắt công tử cứ giải quyết chuyện ở thành Hoài Trinh đi đã, chúng ta còn cả một chặng đường, còn được đồng hành với Vương gia một đoạn thời gian dài nữa.”

Còn đồng hành với Vương gia một thời gian dài nữa. Chỉ cần nghe thấy một câu này, Liễu Huyền An đã cảm thấy cuộc đời tươi đẹp lên hẳn, mặc dù biết trước mặt chỉ toàn chướng khí và tà giáo hoành hành. Bởi vậy có thể thấy, lý trí luôn luôn nhắc nhở bản thân đừng

nên tự tìm phiền toái, như tình cảm thì chưa bao giờ có lý lẽ, không có cách nào khống chế được.

Dù là thần tiên bốn vạn tám ngàn tuổi cũng không thể.

Sau khi hiểu rõ điểm này, Liễu Huyền An cực kỳ thoải mái đi ngủ, ngày hôm sau thần thanh khí爽 rời giường, thậm chí còn dậy sớm hơn Lương Thú một chút.

Trong Dư phủ cũng bận rộn nhốn nháo, hình nộm tân nương bằng đá được “thỉnh” ra khỏi nhà trong tiếng pháo đốt inh ỏi, mấy thẩm thẩm thay cho nó một thân y phục tơ lụa rực rỡ, trên đầu còn trùm một cái khăn điều. Dư lão gia cũng run rẩy đi ra lấy gậy chống gõ gõ vào thân đá cứng mấy cái, tặng vài câu chúc phúc theo lệ thường. Lão ta đã nằm liệt trên giường mấy tháng trời, lúc này ra cửa làm bọn hạ nhân suýt thì nhận không ra, thì thầm hỏi nhau vì sao người lại gầy mòn đến mức này.

Dư Trọng lớn tiếng: “Được rồi, cha, khởi hành thôi, kiệu đã chuẩn bị xong.”

Ngân Diệp đã thay một cái áo choàng mới dẫn đầu đội ngũ. Giờ lành đến, hạ nhân khởi kiệu, đội ngũ rực rỡ chói lọi tiến ra khỏi Dư phủ, dân chúng trong thành chen chúc hai bên đường xem náo nhiệt. Tân nương bằng đá khoác áo lụa choàng khăn đỏ được tám gã tráng hán khiêng đi. Ánh mặt trời chói chang chiếu xuống, có đứa trẻ nhát gan lập tức bị dọa khóc, người mẹ vội vã che miệng nó lại, nhỏ giọng mắng: “Hà thần đón dâu là chuyện vui, lát nữa còn mở tiệc được ăn ngon, con khóc cái gì. Đừng khóc nữa, coi chừng Dư lão gia trách tội bây giờ.”

Đứa trẻ vẫn tiếp tục nức nở, bình thường nó hay chơi trò đám cưới với đám trẻ đồng trang lứa, đối tượng thành thân giả là một cô bé tuổi tác tương đương cho nên luôn tin rằng lớn lên mình cũng sẽ cưới một cô nương giống mình. Hiện tại nó chợt phát hiện hóa ra người ta còn làm đám cưới với một tảng đá trông đáng sợ như thế,

quả thực như sét đánh ngang tai, vừa thút thít vừa hỏi mẹ: “Vì sao Hà thần lại cưới một cục đá thế ạ?”

“Đó không phải cục đá.” Một âm thanh dịu dàng trong trẻo từ phía sau truyền đến.

Đứa bé ngẩng đầu.

Liễu Huyền An đưa cho nó một miếng bánh đường: “Sợ thì đừng xem nữa, không phải thứ tốt lành gì.”

Những lời này khiến mọi người chung quanh đồng loạt quay đầu nhìn y, tuy tất cả đều cảm thấy bộ dạng tân nương đá kia đúng là cổ quái, nhưng cứ thế nói toẹt ra thì đúng là không khôn ngoan. Mâu Thúy Hoa liếc một cái, chanh chua lên tiếng: “Hà thần đón dâu, mấy người được ăn tiệc miễn phí thì thôi đi, đến cả một câu may mắn cũng không nói được à.”

Trong tay bà ta xách theo hộp đựng, tiệc chưa mở đã chuẩn bị đầy đủ công cụ mang đồ về nhà rồi. Một người khác đứng bên cạnh trêu chọc: “Mâu thẩm chắc là nhịn cơm chờ ăn tiệc từ tối hôm qua luôn ấy nhỉ?”

Mâu Thúy Hoa cười mắng một câu, lúc này tiếng pháo nổ bên bờ sông càng thêm dày đặc, chuẩn bị nghi thức bái đường. Tất cả mọi người đều chen lên phía trước muốn tìm chỗ đẹp quan sát. Quan sai lớn tiếng duy trì trật tự, Đổng Âu cũng dẫn theo quân lính dàn thành hàng rào người đề phòng bá tánh bất cẩn rơi xuống sông.

Lương Thú giữ chặt tay Liễu Huyền An không cho y bị lạc, hai người chưa từng tham gia lễ hội dân gian náo nhiệt bao giờ nên hoàn toàn không hiểu vì sao phải xô đẩy chen lấn. Đến lúc chen được lên đầu đám đông mới hiểu rõ nguyên nhân, hóa ra là chen chúc tranh tiền lì xì.

Trong tay Mâu Thúy Hoa đã có một xấp phong bao dày, người phát lì xì là Ngân Điệp, gã ngẩng đầu lên, sắc mặt không quá tốt nhìn chăm

chăm Lương Thú và Liễu Huyền An. Lương Thú cười vươn tay:
“Khách từ nơi khác tới xem náo nhiệt.”

Ngũ khí Ngân Diệp lạnh lùng: “Từ nơi khác cụ thể là nơi nào?”

Lương Thú đáp: “Vương thành.”

Sắc mặt Ngân Diệp hơi đổi, khí độ hai người này quá nổi bật bất phàm, lại đến từ Vương thành... Gã hơi cụp mắt xuống đưa lì xì rồi xoay người bước lên đài cao: “Hành lễ!”

Dư Trọng mang theo chiêng trống sừng sốt: “Hả, bây giờ? Nhưng giờ lành còn chưa tới mà.”

“Tới rồi!” Ngân Diệp thấp giọng ra lệnh, “Chính là lúc này!”

Dư Trọng nghĩ thầm, quả nhiên là đồ lừa đảo, buổi sáng mới nói rõ giờ giấc, giữa trưa quay đầu một cái đã quên luôn. Nhưng hắn ta lờ đi cơ, bèn gõ mạnh cái chiêng trên tay, hô lớn: “Bái đường!”

Tân nương bằng đá được khiêng lên đài. Dư Tông ngồi trên ghế bát tiên, hai mắt lim dim nhập nhèm, nhưng thật ra đang nhìn chòng chọc vào tân nương đá kia, người bên cạnh thúc giục lão gia mau về nhà, lão cũng không thèm phản ứng. Dư Trọng chỉ đành quay xuống nhắc nhở bên tai: “Cha, được rồi, chớ nghi thức hà thần đón dâu xong xuôi là bách bệnh tiêu tan thân thể cường tráng, đến lúc đó cha muốn gì mà không được, cần gì luyến tiếc thứ này.”

Dư Tông thờ dài một tiếng: “Mệnh khổ, đúng là mệnh khổ! Thôi, bái đường đi!”

Đám trẻ con ném gạo nhuộm đủ màu lên đầu “tân nương”, nhóm tráng hán xoa tay chuẩn bị nâng tân nương đá lên ném xuống nước, bỗng dừng Mâu Thúy Hoa đứng ở hàng đầu kinh hoàng hét lên như con ngỗng bị bóp cổ. Những người xung quanh bị tiếng kêu của bà ta làm cho ê lố tai, một thẩm thẩm vầng đầu hoa mắt lên tiếng mắng: “Bà lại làm sao nữa?”

“Cái cái cái... cái con tân nương đá kia hình như đang khóc!” Sắc mặt Mâu Thúy Hoa trắng bệch.

Lời quý dị này vừa thốt ra, bá tánh xung quanh bị dọa đến im bật. Thế là giữa một mảnh yên tĩnh bất thường, người ta lắng tai nghe thấy đúng là trong tảng đá tân nương kia phát ra tiếng khóc hu hu xen lẫn với tiếng kêu cứu thảm thiết!

Mâu Thúy Hoa đứng gần nó nhất hít một hơi khí lạnh, thân thể không chịu nổi loại kích thích này, chẳng mấy chốc đã mềm oặt ngất xỉu.

Lúc này tân nương đá còn rục rịch như muốn đứng lên giãy giụa tránh thoát khỏi tơ lụa đỏ quấn quanh người. Hình ảnh này so ra còn dọa người hơn cảnh Vạn Viên bò lên từ dưới mồ làm dân chúng có mặt tại hiện trường đều hồn vía lên mây, đổ xô bỏ chạy, những kẻ lá gan lớn hơn cũng lùi ra xa mấy chục bước, trốn sau lưng quân đồn trú lo lắng đuổi cổ ra xem.

Trong phút chốc, cả khoảng không gian rộng lớn chỉ còn lại tân nương đá, Lương Thú, Liễu Huyền An mà Mâu đại thẩm đã ngất xỉu. Trên đài cao, lòng bàn tay Ngân Điệp đã rịn một tầng mồ hôi, ánh mắt âm trầm nhìn xoáy vào hai người. Dư Tông ở một bên ngã ngồi xuống ghế, Dư Trọng đỡ lấy cha, quay đầu nhìn về phía Lưu thẩm đứng trong hàng ngũ tội tở, tức giận mắng âm lên: “Vô liêm sỉ! Bà làm việc kiểu gì thế hả!”

Lưu thẩm không hé răng nửa lời, túi móng hãn dợc vẫn còn giấu trong tay áo bà chưa từng mở ra.

Lúc này Đổng Âu đã nhanh chóng tiến lên, một kiếm chém mở tân nương bằng đá.

Bên trong lớp giấy bồi là một cô bé gái gầy yếu khoảng tám tuổi.

Chương 64: Chuyện xưa ở thành Hoài Trinh

Toàn thân đứa bé mướt mồ hôi cũng ăn mặc phục sức như tân nương thật, tiếng khóc thê thiết tựa như một con thú nhỏ yếu ớt bất lực. Đồng Âu ôm chặt cô bé, bàn tay đặt trên lưng cô hơi phát run. Bá tánh vây xem bị cảnh tượng trước mắt dọa cho choáng váng, cho rằng loại tình tiết dã man dùng người sống hiến tế hà thần chỉ có trong những câu chuyện xưa, không ngờ hôm nay lại được mục kích tận mắt.

Vỏ ngoài bằng đá vừa nặng vừa rỗng như một chiếc quách hình người rơi giữa nền đất đầy xác pháo đồ tươi, hai hốc mắt tối đen trông cực kỳ kinh dị. Trong nháy mắt cả thế giới yên lặng, chỉ có tiếng gió lạnh buốt thổi qua bờ sông thổi đến nổi da gà. Hôm nay mọi người mang tâm tình dự hội ăn tiệc cưới, không ngờ suýt nữa gây ra tình cảnh mỗi người một tay đẩy cô bé sống sờ sờ xuống sông làm mồi cho hà thần.

Cô bé vẫn nửa mê nửa tỉnh nước nờ không dừng, A Ninh vội dẫn theo mấy hộ vệ Kiều Vương phủ chạy qua hồ trợ, lúc này mới có vài thẩm thẩm tốt bụng trông thấy xung quanh toàn nam nhân thô kệch, không tiện xem bệnh nên cũng lớn gan tiến lên. Các bà là người địa phương, quen thuộc toàn bộ trẻ em gái trong thành nhưng thật sự chưa từng gặp qua cô bé này. Tuy thần sắc cô bé tiều tụy vì bệnh trạng nhưng đã có thể nhìn ra là một tiểu mỹ nhân, mắt dài mi cong, cánh mũi hơi tròn, một vị thẩm thẩm nhìn kỹ bộ dạng cô bé, trong lòng không khỏi nghĩ thầm, cái mũi này chẳng phải là của nha đầu Vạn Viên sao?

“Đồng thống lĩnh.” A Ninh nhắc nhở, “Nơi này rất lạnh, vẫn nên đưa cô bé về nghỉ ngơi trước đã.”

Lúc này Đồng Âu mới buông tay ra, cô gái nhỏ được đưa vào trong một cỗ xe ngựa chuẩn bị sẵn. Thiện Khánh cũng bắt đầu dẫn quan sai chạy qua, trên đường nghe thấy chuyện tân nương bằng đá có giấu người thật mà đầu óc muốn nổ tung. Thân là quan địa phương, kỳ thật hẳn luôn biết Dư phủ không hề sạch sẽ quang minh chính đại như mặt ngoài, nhưng chỉ cần không gây ra chuyện gì quá nhiều loạn sẽ không quản, trong đại gia tộc nhà cao cửa rộng nào mà không có một hai chuyện dơ bẩn đâu chứ? Ai mà ngờ được Dư gia không gây chuyện thì thôi, đã gây chuyện là lỗi hẳn người sống ra hiển tế. Chuyện này... rơi vào tay cấp trên thì làm gì còn đường sống?

Đồng Âu chậm rãi đứng lên nhìn ba người trên đài cao.

Cha con Dư gia không biết hẳn chính là tên thợ săn năm đó, chỉ cho là quan binh do triều đình phái tới bắt quỷ, đúng lúc gặp phải chuyện tà đình. Dư Tông ngồi trên ghế thờ dốc, Dư Trọng thờ hồng học răn dạy Lưu thẩm xong mới muộn màng nhận ra mình quá mức lỗ mãng. Thấy Thiện Khánh và Đồng Âu đều có mặt, hẳn ta chỉ có thể tiếp tục kiên trì chống chế: “Thiện đại nhân, Đồng thống lĩnh, chuyện này... vụ đón dâu này là do vu sư đề nghị, cha ta lớn tuổi đầu óc không minh mẫn lại bị ma quỷ ám ảnh, người ta nói gì cũng tin, ta thật sự không khuyên nổi.”

“Hồ đồ!” Thiện Khánh cao giọng mắng hẳn ta trước mặt dân chúng toàn thành, “Đó là con cái nhà ai?”

“...” Dư Trọng do dự một lát mới nói, “Mua về, mua từ chỗ một tay bắt cóc.”

“Không phải mua của bọn bắt cóc.” Trong đám đông đột nhiên có tiếng nói, là Lưu thẩm. Bà tiến lên phía trước lớn tiếng vạch trần, “Đứa nhỏ này từ khi sinh ra đã được nuôi trong hậu viện Dư phủ!”

Dư Trọng biến sắc, nếu không phải Thiện Khánh đang đứng ở đây thì đã sớm ra lệnh gia đình lôi bà xuống. Lưu Mãnh xách đại đao che trước người mẹ mình, cứng miệng: “Ta xem ai dám đụng vào mẹ ta!”

Thiện Khánh nhìn ra Lưu thắm biết không ít chuyện quan trọng liền sai nha dịch đưa người về phủ nha trước, bên trong cũng có chút ý đồ không muốn bà tiết lộ quá nhiều sự thật kinh thiên động địa trước mặt bá tánh toàn thành. Vụ nào động hiến tế người sống đã đủ dọa người, nếu còn có chuyện khác nữa, sau này làm sao hẳn ta còn đường thăng quan? Không chừng đến mũ ô sa trên đầu còn không giữ được.

Lưu Mãnh chặn trước người Lưu thắm không cho nha dịch tới gần, Thiện Khánh sầm mặt: “Lớn mật! Không nghe thấy lời bản quan nói sao?”

“Lưu Mãnh không chịu nghe lời Thiện đại nhân, hay là Thiện đại nhân không muốn nghe lời bá tánh nói?” Lương Thú nhìn lướt qua mấy nha dịch, ánh mắt cuối cùng dừng trên người Thiện Khánh. Hắn bị nhìn đến run rẩy trong lòng, lại không thể đoán được thân phận đối phương.

Dư Trọng cũng nhận ra quan phủ không có ý muốn làm lớn thêm chuyện, liền hòa theo: “Đại nhân đang nói chuyện, làm gì có chỗ cho người xen miệng vào!”

Thiện Khánh thấy tất cả mọi người đều đang nhìn về hướng này, dù sao thân làm quan phụ mẫu vẫn phải là người quyết đoán, bèn cắn răng vung tay: “Thôi, mọi người về phủ nha trước đi, Ngân Điệp vụ sự, người cũng đi theo bản quan một chuyến!”

Trong lòng Dư Trọng nhẹ nhõm đi một chút, vội vàng phân phó gia đình mang kiệu đến nhét cha đưa về nhà, sắc mặt Ngân Điệp cũng âm trầm theo sau nha dịch. Dân chúng lập tức xì xào bàn tán, Lưu Mãnh thấy nha dịch kiên quyết muốn dẫn mẹ mình đi cũng nóng nảy, vừa cố gắng chống đỡ vừa sốt ruột hét to: “Này, không phải người nói mình là Vương gia à?”

Lời vừa thốt ra, đầu óc Thiện Khánh nổ đùng một phát!

Phản ứng của Ngân Điệp nhanh hơn hẳn, lập tức thả người xuống đài muốn trốn vào đám đông bỏ chạy, thân thể gầy gò bay phàn phật như con diều, chẳng mấy chốc đã phi một đoạn khá xa. Bá tánh chưa bao giờ chứng kiến một màn quý dị như vậy, vội vàng ôm đầu bỏ trốn sợ bị bắt theo làm con tin, nhưng chưa kịp làm gì thì Ngân Điệp đã hét to một tiếng ngã xuống. Cao Lâm thu kiếm, một bàn tay đeo găng tay đan chỉ bạc lồi lảo ác ôn độc vật đầy người đến trước mặt Lương Thú: “Vương gia.”

Thiện Khánh quỳ sụp xuống đất, mặt cắt không còn giọt máu mà hành lễ: “Kiêu Vương... Kiêu Vương điện hạ.”

Bá tánh chung quanh bấy giờ mới kịp phản ứng, vội vàng quỳ xuống. Dư Tông vẫn khó thở như cũ, Liễu Huyền An tiến lên vạch mí mắt lão ta nhìn thử, mở miệng: “Khiêng vào gian miếu trống bên kia đi để ta châm cứu cho ông ta.”

Dư Trọng đầu đầy mồ hôi chỉ biết gật đầu chứ không kịp hiểu y đang nói gì, vẫn là mấy gia đình nhanh nhẹ nâng lão gia lên. Lúc này Cao Lâm đã cho bá tánh đứng dậy, lại dẫn Lưu thẩm ngồi lên ghế, mấy năm nay bà kiên trì làm giúp việc ở Dư phủ chủ yếu là để chăm sóc cô bé con kia.

Tên của cô bé là Thạch Thái Tùng, nghe mạnh mẽ như tên con trai. Cái tên này do Ngân Điệp đặt, ý chỉ đá lớn và tùng xanh trên núi đều là dấu hiệu trường thọ. Lưu thẩm nói: “Mẹ của đứa nhỏ này chính là Vạn Viên.”

Dân chúng nghe mà mờ mịt, Vạn Viên, là nha đầu Vạn gia? Nàng sinh con từ bao giờ?

Là sinh ra sau mấy tháng bị giam giữ.

Tên thợ săn năm đó mãi không quay lại, trong bụng Vạn Viên có đứa trẻ, biết khó lòng sống tiếp trong thành nên có ý định dẫn theo lão Vạn đi nơi khác sinh sống, nhưng vào lúc nàng đi loanh quanh hỏi

mua xe ngựa lại bắt gặp Ngân Điệp đang truyền giáo cho bà chủ hàng, lập tức đứng ra vạch trần gã, thế là bị ghi hận trong lòng.

Những việc này đều là về sau Vạn Viên bị giam giữ ở hậu viện Dư phủ đã chính miệng kể cho Lưu thẩm nghe. Nàng trẻ tuổi mạnh mẽ, gặp chuyện gì cũng bộc trực thẳng thắn nên không ngờ được sẽ có người giở ám chiêu sau lưng mình. Mua xe ngựa được mấy ngày, nàng tiếp tục ra phố mua vật dụng cần thiết, bỗng dưng có một tên vô lại ở đâu chạy tới, mồm miệng không sạch sẽ, hành động trên tay cũng bẩn thỉu, nói nàng đừng chờ tên thợ săn nữa mà đi theo mình thì hơn. Vạn Viên làm sao chịu nổi khinh nhục này, vì thế giơ tay lên cho hắn ta một cái tát, tên vô lại kia cũng lập tức đánh trả, hai người xô xát làm hàng xóm láng giềng chung quanh phải chạy ra can ngăn, sau đó nha dịch cũng từ đâu chạy tới mang cả hai người về phủ nha.

Sau đó nữa lại truyền ra tin tức Vạn Viên tự sát.

Lưu thẩm nói: “Nhưng thật ra nàng bị đánh thuốc mê rồi đưa vào Dư phủ.”

Lương Thú lạnh lùng nhìn về phía Dư Trọng, hắn ta nơm nớp lo sợ biện giải: “Là Ngân Điệp, bảy tám năm nay hắn luôn lảng vảng trong nhà ta, mê hoặc cho cha ta nói gì nghe nấy. Năm đó đúng lúc sức khỏe cha ta không tốt, Ngân Điệp nói gã đã tính toán được Vạn Viên hợp mệnh, nếu thành thân sẽ làm cha ta trường thọ, nàng ta vốn sinh ra để gả cho cha ta, nhưng hồi đó ông ấy không đáp ứng!”

Bá tánh nghe mà âm thầm chửi thề, lão già bảy mươi tuổi cưới thiếu nữ mười bảy, có điên mới đáp ứng!

“Nhưng Ngân Điệp cứ kiên trì khuyên nhủ nói muốn kéo dài mạng sống chỉ có mỗi phương pháp này thôi. Cuối cùng cha ta tin lời, cho gã một món tiền lớn suýt thì bằng nửa gia sản nhà ta, Ngân Điệp nói gã cũng chia cho Lý đại nhân không ít.”

Vạn Viên cứ như vậy mà “chết”. Nàng bị đánh thuốc mê khiêng vào Dư phủ, thầy thuốc theo lệ bắt mạch lại chẩn ra nàng có thai. Dư

Tông chưa kịp thành thân đã bị cầm một cái sừng dài, bốc hỏa tại chỗ. Dư Trọng vốn muốn chờ Ngân Diệp biến thành trò cười, nhưng gã vu sư kia bị dồn vào thế khó vẫn cố làm ra vẻ, ánh mắt cũng không buồn đổi một lần.

Dư Trọng nói: “Gã khẳng khẳng mình không tính sai mệnh cách, nếu Vạn Viên không được thì lấy đứa nhỏ trong bụng Vạn Viên đi, dù đứa trẻ sinh ra là nam hay nữ cũng phải trở thành vợ nuôi từ bé, nuôi đến mười bốn tuổi rồi viên phòng, cha ta có thể sống thêm ít nhất hai mươi năm.”

Vào buổi tối Vạn Viên vào phủ, thân thể Dư Tông đột nhiên thoải mái hơn rất nhiều, thế là lại tin sái cổ.

Từ lúc ấy Lưu thẩm đã bắt đầu chăm sóc cho Vạn Viên, sau khi nàng tỉnh lại có khóc lóc van xin bà giúp mình báo tin ra ngoài. Nhưng trong lòng Lưu thẩm biết rõ ràng, Dư phủ và quan lại trong thành đã cấu kết cùng một giuộc, Vạn Quý lại là kẻ không đáng tin, nếu ông ta biết sự thật, tám chín phần mười sẽ xách dao tới cửa Dư phủ đòi con gái, đến lúc đó sợ là không chỉ không cứu được người mà còn mất cả mạng.

Lưu thẩm hối hận nói: “Lúc ấy ta không biết Dư gia muốn lấy đứa nhỏ, chỉ cho là bọn họ muốn giam giữ cả hai mẹ con thôi, liền khuyên Vạn nha đầu cứ an tâm ở đây đã, ta sẽ ra ngoài lưu ý tin tức, bao giờ thợ săn kia xuất hiện lại tính đường khác.”

Vạn Viên không có cách nào, trong bụng lại có đứa bé nên chỉ đành đáp ứng. Nàng bị nhốt trong một viện nhỏ âm u hẻo lánh mỗi ngày chỉ gặp được vài người, vừa lo lắng vừa suy sụp nên nhanh chóng sinh bệnh, đứa trẻ cũng sinh không đủ tháng, nhỏ bé yếu ớt chưa khóc được mấy tiếng, chưa uống được một ngụm sữa mẹ đã bị bà mụ ôm đi mất. Lúc ấy Vạn Viên đã gần như hấp hối, thấy con mình bị cướp đi, không biết lấy sức lực đâu ra mà nhào lên cướp con về, kết quả bị Ngân Diệp hung hăng đá mạnh một cú đến hộc máu.

Lưu thắm cuống quýt đỡ nàng, vừa ôm vừa dìu lại về giường muốn đi gọi đại phu, nhưng ở trong viện ngoại trừ gia đình trông coi thì làm gì có ai khác. Trời đông giá rét, trong phòng đến một chậu than còn không có. Lưu thắm không còn cách khác, chỉ có thể chạy về nhà mình lấy chút than sưởi cho nàng, nhưng đến khi quay về Dư phủ thì Vạn Viên đã tắt thở.

Đồng Âu đứng một bên lắng lắng nghe, trên mặt không biểu cảm gì, chỉ có người đứng gần mới nhận ra mu bàn tay hắn đã nháy đầy gân xanh.

Lưu thắm vì chút than củi này mà bị giáo huấn cho một trận vì tội xen vào chuyện của người khác. Năm đó chân Lưu thúc bị thương, Lưu Mãnh chưa được mười tuổi, bà không thể trốn được, cũng không yên lòng đưa trẻ đáng thương kia, đành phải nuốt uất ức vào bụng, lén lấy tiền túi của mình giao cho một tay gia đình quan hệ gần gũi để bọn họ đừng ném thi thể Vạn Viên ra chỗ đồng không mông quạnh.

“Thắm thắm yên tâm đi.” Gia đình kia nói nhỏ, “Chôn thì chắc chắn phải chôn, mộ phần có sẵn cả rồi, ném lung tung ra ngoài bị chó hoang tha đi thì chúng ta cũng không giải thích được.”

Thế là Vạn Viên bị chôn cất vào mộ.

Còn Lưu thắm tiếp tục ở lại Dư phủ chăm sóc cho đứa trẻ. Trong lòng bà rất căm ghét cái tên “Thạch Thái Tùng”, chỉ gọi cô bé là Tiểu Hoa, thứ nhất là nghe rất tươi tắn hoạt bát, thứ hai dù cho người ngoài nghe được cũng không bị trách tội, dù sao người ta vẫn hay đặt nữ danh cho các bé gái là tên hoa tên cỏ gì đó, rất bình thường.

Thân thể Tiểu Hoa không quá tốt, tính cách cũng trầm buồn nhưng dung mạo lại xinh đẹp. Dư Tông thường xuyên đến thăm cô bé, một lão già nhăn nheo tóc hoa râm ôm bé gái ngồi trong viện cứ như ông nội ôm cháu gái, Lưu thắm thấy mà nổi hết cả da gà. Bà đã sớm thương lượng với con trai dẫn theo Tiểu Hoa trốn đi nơi khác, vốn tưởng vẫn còn khoảng năm sáu năm để lên kế hoạch tỉ mỉ, không

ngờ mùa đông năm nay Dư Tông lại ngã bệnh, còn bệnh nặng đến mức thoi thóp chút hơi tàn.

Không biết Ngân Điệp vẫn còn ghi hận Vạn Viên hay là giết người quen thói, một câu nhẹ bằng mang đi tế hà thần đã dập tắt sinh mạng nhỏ bé chưa sống được mấy năm của Tiểu Hoa. Hậu viện càng phòng thủ nghiêm ngặt hơn, Lưu thắm có muốn mạo hiểm dẫn người đi cũng không được. Lưu Mãnh liền đề nghị cho nổ mộ phần Vạn Viên lên, lại dùng hình nộm giả làm nữ quý quấy nhiễu, bức bách Dư phủ phải hủy bỏ Hội Ngũ Thái.

Lưu Mãnh nói: “Vụ nháo quỷ đúng là do ta gây ra, hình nộm và xiêm y vẫn còn nằm trong hầm nhà.”

Mấy tiểu tử đứng bên cạnh nghe chuyện mà không thể tin nổi, lúc này liên tục vỗ cánh tay hấn, trầm trồ khâm phục: “Mãnh ca đúng là giang hồ hiệp nghĩa!”

Chương 65: Xin Vương gia trừng phạt ta đi!

Lưu Mãnh lại cảm thấy bản thân mình không có bao nhiêu “hiệp”, hẳn luôn cho rằng đại hiệp thật thì nên cưỡi một con ngựa đi lưu lạc thiên nhai, trên đường gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ, hét một tiếng đẩy lùi mười tên đao tặc, trí dũng song toàn thì mới tính; không giống như hiện tại chỉ có thể giật con điều gắn hình nộm giả thần giả quỷ, mỗi ngày đều nơm nớp lo sợ bị người ta phát hiện, làm sao có thể xem là “đại hiệp”, nhiều lắm chỉ gọi là “khôn lỏi” thôi.

Liễu Huyền An bước ra khỏi miếu đúng lúc nghe được câu khiêm tốn này. Y từng đọc sách chỉ thấy người ta đẹp mà không tự biết, một câu của Lưu Mãnh bây giờ lại rất hợp với hình tượng hiệp mà không tự biết, vì vậy lên tiếng: “Tình nguyện giúp đỡ người khác là thánh, xả thân vì người ngoài là dũng, làm việc tốt không cần hồi báo là nghĩa, thiết mưu hạ kế là trí, lòng mang thương xót là nhân. Cả gia đình Lưu tiểu ca chuẩn bị rời nhà bỏ xứ, không ngại lưu lạc chỉ vì một Tiểu Hoa không hề chung huyết thống thì không đơn giản là trí dũng song toàn nữa, mà đã gom đủ năm chữ thánh – dũng – nghĩa – trí – nhân, như thế chẳng lẽ còn chưa đảm đương nổi một chữ “hiệp” hay sao?”

Lưu Mãnh nghe mà ngẩn người, hóa ra mấy người đọc sách lợi hại bình thường đều nói chuyện như thế, chẳng trách Gia Cát Lượng có thể một mình khẩu chiến đàn nho, đầu lưỡi múa may cỡ này người bình thường làm sao chống đỡ nổi.

Lương Thú hỏi: “Sao rồi?”

Liễu Huyền An đáp: “Độc nhập ngũ tạng không cứu được nữa, có điều vẫn chưa chết ngay, một lát sẽ tỉnh lại.”

Y không nói ‘bệnh không thể cứu’ mà lại nói ‘độc không thể cứu’. Mọi người xung quanh lập tức nghe ra chỗ dị thường, Lương Thú hỏi ngay: “Độc?”

“Bị người ta hạ độc trong thời gian dài, nhưng không gây chết người mà chỉ khiến cho người bệnh không thể khỏe mạnh. Giải độc thì dễ, nhưng dù có giải, độc tố đã sớm tích góp một lượng không nhỏ trong thân thể rồi. Nếu đổi thành mấy ông bà lão ở tuổi thất tuần bình thường đã sớm giá hạc về tây, thân thể Dư Tông cường tráng hơn những người khác cho nên mới chống đỡ được đến bây giờ.”

“Hạ độc thời gian dài?” Bá tánh nghe mà líu lợ, phản ứng đầu tiên bọn họ nghĩ tới là do Dư Trọng làm! Dù sao kịch bản con trai bỏ thuốc hại cha hòng chiếm gia sản thừa kế cũng không phải chuyện hiếm lạ. Dư Trọng lại lập tức chỉ vào Ngân Điệp hét to: “Cha ta quanh năm chỉ dùng mỗi đan dược người đưa. Chẳng trách mấy năm nay ông ấy luôn sinh bệnh, nghĩ lại mới thấy, năm đó cha ta đồng ý hợp mưu với người đưa Vạn Viên về nhà lập tức thấy bệnh tình tốt hơn, hóa ra là như thế!”

Ngân Điệp ngã sòng soài dưới đất, không biết đã bị Cao Lâm đánh gãy cái xương nào rồi mà chỉ có thể ngọ nguậy như sâu trùng.

Đồng Âu tiến lên rạch bay áo ngoài gã đi, quả nhiên thấy được hình xăm đồ đằng Bạch Phúc giáo. Không đợi bá tánh kịp chấn động, Dư Trọng đã nhanh nhẹn vỗ đùi: “Cha của con ời, thần giáo mà cha nói sẽ giúp mình kéo dài tuổi thọ hóa ra là lũ người này?”

“Giữ cổ họng đi.” Đồng Âu thu mạnh kiếm vào vỏ, “Bây giờ chưa phải lúc cho người kêu khóc đâu.”

Dư Trọng đung phải ánh mắt hẩn, cổ đột nhiên phát lạnh. Hẩn ta còn muốn biện giải vài câu, đột nhiên trong miếu có người chạy ra hô to: “Liễu đại phu, Dư Tông vừa tỉnh lại hôn mê rồi!”

Liễu Huyền An vội vàng quay vào: “Vì sao lại ngất nữa?”

Sai dịch đáp: “Có thể là năm không đúng chỗ.”

Trong miếu đặt nhiều tượng thần phật, pho nào pho nấy uy nghiêm trợn mắt, Dur Tông vừa run rẩy mở mắt ra đã thấy đầy trời thần phật đang quay vòng tròn nhìn mình chăm chăm, sợ tới mức hồn vía bay sạch, hai chân giãy giụa trực tiếp ngắt xiu.

Bá tánh nghe xong không nhin được mà đồng loạt cười nhạo, cười xong lại lo lắng cho đứa bé vừa nẩy liền tập trung đi thành đoàn về phía phủ nha xem sao. Liễu Huyền An ngồi xồm trong xe ngựa hết sức chăm chú thi châm cho Dur Tông, tuy trời vào đông nhưng trán vẫn rịn một tầng mồ hôi. Sai dịch lớn tuổi ngồi bên cạnh đi tuần trên phố từng gặp y mấy lần, có thể tính là nửa người quen, lúc này mới nhỏ giọng khuyên nhủ: “Liễu đại phu, kẻ như thế này còn cứu chữa làm gì, dù sao cũng còn lời khai của con trai lão ta, Dur phủ không thể thoát tội được đâu.”

“Ta phải cứu sống lão chứ.” Liễu Huyền An xoay châm bạc, “Dù không lấy lời khai cũng phải để lão ta tự mình nhận lấy trừng phạt, nếu không, cứ như vậy chết đi chẳng phải là làm ác cả đời nhưng cũng vinh hoa cả đời sao, lại còn phụ lòng nghĩa sĩ khắp thiên hạ cố công duy trì chính nghĩa công bằng.”

Dur Tông tẩu hỏa nhập ma, cả đời một lòng cầu trường sinh, lúc này khó khăn lắm mới gặp được thần y hàng thật giá thật có thể kéo dài tuổi thọ thì cũng là trước ngày mình bay đầu. Nhân quả nghiệp chướng hoang đường đến mức này khiến lão sai dịch cũng phải thờ dài cảm khái, làm người sống trên đời không thể quá táng tận lương tâm.

Liễu Huyền An hỏi: “Vị Thiện đại nhân kia làm quan thế nào?”

Lão sai dịch cười ha ha: “Thiện đại nhân à, để ta nói lời thật, đúng là không đến mức tham quan, bởi vì tham quan phải dốc lòng thay người làm việc, lo lắng củng cố mạng lưới quan hệ, mà hăn thì lười làm mấy chuyện kia.” Nửa câu sau lại không nói hết, lười tham, nhưng đồng thời cũng lười làm việc vì bá tánh.

Loại quan không cầu công lao này đặt ở đất kinh kỳ dưới chân thiên tử thì cũng thôi, nhưng ở vùng Tây Nam biên thùy thường xuyên có tà giáo nhiễu loạn thì dân chúng làm sao không chịu khổ. Lương Thú phát tay ký sắc lệnh điều chuyển, phái Thiệu Khánh đi Thanh Châu Vân Lĩnh làm quan nuôi ngựa — — còn không phải nuôi chiến mã quan trọng mà là loại ngựa đờ dưng trong đại điển hiến tế, có thể xem là việc vặt vãnh, thích hợp cho những kẻ lười biếng không làm được việc lớn.

Cuối cùng Dư Trọng vẫn được Liễu Huyền An châm cho sống lại, chuyện đáng buồn nhất là, việc đã đến nước này mà lão ta còn một lòng tin tưởng Ngân Điệp là thần sử. Dư Trọng thật sự nổi cơn lôi đình không hiểu đầu óc cha mình bị làm sao, sống chết ngay trước mắt rồi còn không nhanh chóng đổ hết tội lỗi lên đầu Ngân Điệp?

Thế là hẳn ta không thềm quản nữa, thú nhận trước mặt Lương Thú rằng vì sốt ruột cứu cha nên mới nghe lời vu sư gây ra chuyện hoang đường như hiến tế người sống, trong lòng thật ra căm hận Ngân Điệp đến cực điểm. Để lý do thêm đáng tin, hẳn ta còn nói bản thân đã chuẩn bị thuốc độc, lại thuê sẵn sát thủ chờ lễ hiến tế kết thúc lập tức vì dân trừ hại, tránh để Ngân Điệp làm ra càng nhiều hành động táng tận lương tâm.

Thuốc độc và sát thủ đúng là có, bởi vì lúc trước đúng là hẳn ta chuẩn bị giết Ngân Điệp thật. Lương Thú gật đầu: “Được, nếu ông chủ Dư sẵn lòng khai ra mọi việc không giấu giếm, bản vương cũng đáp ứng tha mạng cho người. Có điều người không thể ở lại thành Hoài Trinh được nữa, chi bằng theo Thiệu Khánh đi Thanh Châu Vân Lĩnh nuôi ngựa đi, thế nào? Hừm... hẳn làm mã quan, cho người làm chân chăn ngựa cũng được.”

Dư Trọng mừng rỡ vội vàng dập đầu tạ ơn, xưa nay hẳn ta đã nghe danh Vương gia giết người không chớp mắt, nghĩ rằng mình không còn mạng quay về, chẳng ngờ bây giờ vẫn còn cơ hội sống sót. Chỉ cần còn sống thì sợ gì trốn không thoát mã tràng Vân Lĩnh kia?

Vì thế hẳn ta cất lực lấy lòng quan trên, khai ra tất tậ tội ác trước nay của Ngân Điệp cho Lương Thú, quả nhiên trong đó có cả tội bắt cóc phụ nữ trẻ em trong vùng. Thủ đoạn của gã không phải trốn ở chỗ vắng rồi đánh ngất người trói đi giống bọn bắt cóc thông thường, mà là trước hết tiếp cận chồng hoặc cha của nạn nhân, tẩy não khiến cho bọn họ tin vào thuyết tận thế cứu thế của tà giáo, sau đó cam tâm tình nguyện hai tay dâng người nhà mình lên hiến tế.

Liễu Huyền An thoáng thở dài, chúng sinh cùng khổ, tà giáo đúng là đáng hận.

Bên đầu này Dur Trọng thao thao bất tuyệt khai ra, ở đầu khác Ngân Điệp lại ngậm miệng không khai một chữ. Cao Lâm xuất thân quân doanh hiển nhiên không có quy củ quân tử gì, tay lăm lăm roi da quất cho tên ác ôn giả thần giả quỷ toàn thân máu me đầm đìa, nhắc chân giẫm lên ngực gã, ngời xồm nói: “Người ta ai cũng rõ mục đích của tà giáo chó má kia chính là vợ vét của cải, bây giờ người rơi vào tay chúng ta, tài chắc chắn không có rồi, mạng cũng không chắc còn giữ được, nhưng nếu cung được ra manh mối thì ít nhất sẽ bớt chút khổ sở đấy.”

Ngân Điệp nằm im một đống, ánh mắt không hề gợn sóng.

“Sao hả, sợ mình nhà tin ra thì người nhà sẽ bị bọn họ giết à? Nực cười, hóa ra cái loại chó má chuyên đi hại gia đình người ta thê ly tử tán mà cũng có người nhà.” Cao Lâm thu chân đứng lên, từ trên cao nhìn xuống, “Nhưng mà không lâu nữa đâu, bọn họ sống ở thôn Trùng Bích trên Thập Bát Lĩnh Sơn chứ gì?”

Ngân Điệp như bị sét đánh, giãy dụa nhồm lên: “Người!”

“Quân đội ở đây đã âm thầm điều tra người lâu rồi, hơn nữa thành quả còn không nhỏ đâu.” Cao Lâm nói, “Yên tâm, nếu người nhà người chưa làm việc ác thì không ai có quyền xử quyết, ít nhất đứa con vừa tròn một tuổi của người vẫn giữ được mạng. Nhưng nếu người vẫn ngậm chặt miệng không có biểu hiện lập công chuộc tội,

chắc chắn sẽ liên lụy đến cừu tộc, đừng nói một tuổi, một tháng cũng phải chém. Quy trình đại khái là thế này, quả người trước, chém nó sau.”

Ngọc Ngân Điệp nhấp nhô kịch liệt.

Cao Lam dẫn mạnh bút trước mặt gã.

Vụ án này liên tiếp thẩm tra suốt bảy ngày mới ghép được chính xác lời khai của hai người lại, sau đó chiếu theo tội mà xử quyết. Ngân Điệp bị lôi ra chém đầu thị chúng, trước khi hành hình còn bị dân chúng vây xem ném đá toác đầu chảy máu, Dư Trọng thì bị nhét vào xe tù áp tải về Thanh Châu, nhưng chưa đi được mười dặm cũng bay đầu.

Cao Lâm trở về bẩm báo đúng lúc Liễu Huyền An đang ở bên cạnh Lương Thú thảo luận về bệnh tình của Dư Tông, nghe xong không khỏi kinh ngạc: “Ta tưởng Vương gia muốn giữ mạng cho hần.”

Lương Thú gật đầu: “Bổn vương đã đáp ứng, trước nay luôn nói là làm.”

Cao Lâm tiếp lời: “Đúng vậy, nhưng ta đã lờn mặt trái lời Vương gia, xin Vương gia trừng phạt ta đi.”

Liễu Huyền An: “...”

Cuối cùng sau khi linh hoạt cân nhắc thì bị phạt một ngày rưỡi bổng lộc, còn vì sao phải cân nhắc, là vì Cao phó tướng vốn bị phạt ba ngày lương, nhưng Kiêu Vương điện hạ nhân từ không nhìn nổi khuôn mặt khóc tang của phó tướng, khẳng khái chiết khấu cho một nửa.

Liễu Huyền An cảm khái: “Hóa ra Vương gia là người như thế.”

Lương Thú kéo dây cột tóc của y: “Như thế là như thế nào?”

Liễu Huyền An đáp: “Rất phóng khoáng.”

Lương Thú cười nói: “Ta tưởng người định chê ta nói không giữ lời.”

Liễu Huyền An lắc đầu, vẫn kiên trì: “Đó gọi là phóng khoáng.” Lấy đức trả ơn, lấy oán báo oán, lấy quân tử báo quân tử, lấy tiểu nhân báo tiểu nhân, rất công bằng.

Lương Thú buông tay: “Tiểu Hoa thế nào rồi?”

“Thân thể đã ổn định nhưng không thích nói chuyện, sợ gặp người lạ. Nhưng đã có Đồng thống lĩnh và Lưu thẩm ở cùng cô bé, đám trẻ trong thành mỗi ngày cũng mang theo trái cây đi thăm. A Ninh nói tâm trạng cô bé đã sáng sủa hơn nhiều, ngay cả Mâu Thúy Hoa đại thẩm trưa nay cũng bưng một bát canh gà qua tặng. Dân chúng vốn lương thiện, đây là đáng về một tòa thành nên có.”

“Để Đồng Âu ở cùng con gái mấy ngày đi, đừng quấy nhiễu hấn, tương lai còn có việc cần dùng.” Lương Thú lại hỏi, “Dư Tông thì sao?”

“Sống rất khá.” Liễu Huyền An nói, “Thoạt nhìn còn có vài phần chuẩn bị đắc đạo thành tiên.”

“Mấy năm nay lão ta nghe lời tà giáo gom góp linh khí, bắt tay với Ngân Diệp âm thầm gieo họa cho không ít trẻ em gái. Hôm nay mới đào ra một đống xương người ở hậu viện Dư phủ, lão già dê kia còn muốn thành tiên?” Lương Thú nói, “Đi, theo ta đi xem lão.”

Liễu Huyền An đáp ứng một tiếng, chạy lạch bạch đuổi theo hấn. Tốc độ đi đường của quân nhân Tây Bắc và sâu lười yếu ớt quanh năm trốn trong nhà thủy tạ ở Giang Nam hơn kém nhau phải đến bảy tám phần. Lương Thú đã sớm phát hiện nhưng không buồn sửa, ngược lại còn rảo bước nhanh hơn — — hấn cảm thấy bộ dạng đối phương rất giống vịt con vừa ra khỏi vỏ, lạch bà lạch bạch chạy theo mình hết sức đáng yêu.

Chương 66: Là một đối tượng kết giao rất đáng tin

Cao Lâm đang đứng ven đường nói chuyện với hộ vệ, trông thấy Vương gia nhà mình từ xa bước tới, lại nện bước rất nhanh nên tưởng hẳn có chuyện quan trọng, bèn vội vàng tiến lên đón đường. Thế nhưng đột nhiên Lương Thú dừng chân khế liếc ra sau một cái, Liễu Huyền An chạy theo cách đó không xa cũng dừng lại, không chú ý đầu vào lưng hắn như dự đoán, có thể thấy Liễu nhị công tử tuy đi đứng vững về nhưng ít nhất vẫn đi giỏi hơn vịt.

Lương Thú sờ sờ mũi, khóe môi hơi cong lên, cố sức nhịn cười.

Cao Lâm trông thấy bộ dạng trêu mèo chọc chó của Vương gia mới chợt nhận ra kinh nghiệm làm việc của bản thân vẫn còn nhiều khiếm khuyết, quấy rầy rồi, ta lập tức tránh đi ngay.

Liễu Huyền An lại gọi hắn: “Cao phó tướng, chúng ta đi qua chỗ Dư Tông xem thử, người cũng đi cùng đi.”

Cao Lâm chối ngay: “Ta không đi, ta đi không thích hợp.”

Lương Thú nhíu mày: “Đi xem lão già chứ không phải xem đại cô nương, người ra sức từ chối làm gì.”

Cao Lâm ăn mắng mà bất bình, đi thì đi, có ta đi theo quấy rầy người mới vừa lòng đúng không!

Dư Tông bị biệt giam trong một viện riêng, sau khi được Liễu Huyền An thăm khám, tình trạng thân thể lão ta đã có khởi sắc, nhưng chuyện đáng châm chọc là lão quy hết phần khởi sắc này thành phước phần của thần minh, thậm chí còn tự lý luận rằng bởi vì mình

đã hiển tế con trai nên mới được kéo dài tuổi thọ. Kể từ đó, bi thương trong lòng lão tiêu tán như mây khói, cả ngày ngồi thiền trên giường mang bộ dạng cao thâm rời xa trần thế.

Ngay cả cai ngục trông coi cũng không thể hiểu nổi phần “siêu thoát” này, đúng là ai cũng có giấc mộng trường sinh, nhưng con trai chết, cha ruột còn vui sướng dùng hai tay tiếp nhận sinh mệnh con mình thì có khác gì loài súc sinh đâu?

Hắn đặt phần ăn hôm nay lên cái bàn nhỏ, đang muốn xoay người rời đi đã thấy đám Lương Thú xuất hiện, vội vàng hành lễ: “Vương gia, Cao phó tướng.”

Cao Lâm liếc vào phòng trong một cái, thấy Dư Tông vẫn ngồi ngay ngắn trên giường lẩm bẩm, liền hỏi: “Lão ta vẫn như vậy à?”

“Phải.” Cai ngục trả lời, “Ta canh ngục ba mươi năm rồi vẫn chưa thấy qua phạm nhân nào như vậy, quá tà môn.”

Nghe thấy tiếng động, Dư Tông hơi hé mí mắt ra nhìn thử. Lão ta mở mắt chỉ cảm thấy ánh nắng bên ngoài quá chói chang mờ mịt khiến đầu óc choáng váng, ngược sáng làm lão không nhìn rõ người tới là ai, lại đang chìm đắm trong hư vô đần độn, liền lẩm bẩm một tiếng khàn đục từ dưới họng rồi nhắm mắt như cũ.

Lương Thú trông thấy lão già khô quắt kia lại nhớ tới những thi thể đen thui vùi mình trong biển lửa ngoài chiến trường. Người ta hay nói tâm sinh tướng, cho nên có thể nói Dư Tông đã hiển lộ hoàn toàn tà thần trong lòng lên trên mặt, lớp da nhăn nheo bọc lấy đầu lâu, khoe miệng nặn ra một độ cong cứng ngắc nhìn như vô dục vô cầu nhưng lại quỷ dị đến cực điểm, người bình thường trông thấy nếu không bị dọa khóc, chí ít cũng mơ ác mộng cả đêm.

Gày như bộ xương khô rồi mà vẫn còn thờ được, lúc này Lương Thú đã tin hẳn đoán của Liễu Huyền An — — Sức khỏe Dư Tông rất tốt, nếu không phải năm này qua tháng nọ bị Ngân Điệp hạ độc có lẽ sẽ thật sự sống được đến một trăm tuổi. Chính vì thế mà những việc

trước mắt càng trở nên châm chọc hoang đường hơn, hăn hỏi: “Mấy bộ hài cốt trong hậu viện Dư phủ đều do người gây ra?”

Dư Tông chậm rãi lắc đầu: “Các nàng chỉ dâng hiến sinh mạng mình cho thần linh, rồi thần linh lại giao những mạng đó cho ta. Mạng các nàng ở ngay đây, cho nên vẫn coi là sống, hơn nữa còn sống có giá trị hơn trước kia nhiều.”

Cao Lâm nghe loại lý luận rắm chó không kêu này mà sửng người: “Dù là cùng một mạng, mạng của mấy cô bé kia ít ra vẫn đáng giá hơn mạng lão già đặt nửa chân vào hòm như người mới đúng chứ?”

“Từ ngày sinh ra các nàng đã có dục, dục này thỏa mãn sẽ nảy sinh dục vọng tiếp theo, cho nên cuộc đời các nàng tràn ngập nỗi đau đớn khổ sở không được thỏa mãn, cho dù ta đã tỉ mỉ lựa chọn nữ đồng ngẫu thơ nhất, cũng vẫn vậy.” Dư Tông huyền thuyên, “Mà ta lại vô dục, vô dục sẽ không thống khổ, sinh mạng không thống khổ đương nhiên phải có giá trị hơn.”

Cao Lâm không muốn nghe nữa, một lão yêu râu xanh giết hại vô số thiếu nữ trẻ em còn lớn tiếng dõng dạc nói mình vô dục, con mẹ nó da mặt người này làm bằng gì vậy? Theo lý mà nói, toàn bộ chứng cứ trước mắt đã đủ để chém bay đầu Dư Tông, nhưng rồi lại cảm thấy một đao chém xuống lập tức hành quyết thật sự quá hời cho lão. Lặn trong đầu một bộ tà thuyết dị giáo đầy đủ như vậy, nói không chừng lão già này ra pháp trường còn lằng lằng sung sướng vì sắp thăng thiên, vậy thì Vạn Viên và bao nhiêu oan hồn đồng nữ bị lão hại chết làm sao mới được an ủi?

Lương Thú nói: “Thống khổ phải trả bằng thống khổ.”

Thế là Liễu Huyền An liền nói với Dư Tông: “Con trai người sinh ra cũng đầy mình dục vọng, tham tiền tham sắc, rượu chè cờ bạc lại chưa bao giờ tin vào thần minh. Loại mệnh cách rách nát không được phù hộ kia tính ra còn thống khổ hơn các đồng nữ, đương nhiên sẽ không giúp người sống lâu thêm bao nhiêu năm. Gần đây ngực trái người hay đau nhói, là vì nơi đó có một lỗ hổng, lỗ hổng đó

chính là dự.c vọng chưa được thỏa mãn trước khi chết của con trai người. Mà mạng người cũng sẽ không ngừng chảy ra ngoài thông qua lỗ hổng.”

Cao Lâm nghĩ thầm, ta vừa nghe chuyện quý quái gì thế?

Hắn nghiêm túc nhìn về phía Vương gia nhà mình như muốn nói, hình như Liễu nhị công tử còn nghiên cứu cả tà giáo, trong Bạch Hạc Sơn Trang rốt cuộc giấu bao nhiêu sách vở tà môn, triều đình thật sự có nên đi kiểm tra một chuyến không?

Lương Thú khoác tay lên vai Liễu Huyền An, ra hiệu cho y tiếp tục nói.

Lúc này Dư Tông đã ấn chặt ngực trái, gần đây đúng là lão bị đau ngực, bây giờ nghe nhắc nhở càng đau nhói rõ ràng hơn tựa như bị một ngàn cây kim châm lên, sắc mặt cũng trắng bệch. Lão ta từng nghĩ mình hiến tế người huyết thống thân cận nhất đã coi như công đức viên mãn, chẳng ngờ Liễu Huyền An lại nói: “Sinh mạng giá trị nhất trên đời hẳn là giống người, vô dục vô cầu, mà người vô dục vô cầu trên thế gian thật sự quá ít, gần đây ta cũng chỉ gặp được một cô gái nhỏ giống như thế mà thôi.”

Y bổ sung: “Một cô bé mới mười tuổi xinh xắn đáng yêu, thích mặc áo váy đỏ. Điều quan trọng nhất là cô ấy lớn lên trong thâm sơn cùng cốc, chưa bao giờ tiếp xúc với thế tục hồng trần, ánh mắt trong suốt như mặt hồ, giọng nói thánh thót như chim oanh. Cô ấy cũng thờ phụng thần minh, lần này đến thành Hoài Trinh vốn là để cầu kiến Ngân Điệp, đáng tiếc Ngân Điệp đã chết rồi.”

Dư Tông nghe đến mê mẩn, si ngốc hỏi: “Nàng, nàng ở đâu?”

“Ở trong thành, chuẩn bị thành thân với một tên tráng hán năm mươi tuổi.” Ngữ khí Liễu Huyền An như suối lạnh, “Nàng không rành thế sự, cho nên cũng không có dự niệm. Nghe tin Ngân Điệp chết rồi đành ngồi trước cửa Dư phủ nghỉ ngơi một lát, đúng lúc có một gã đàn ông đi ngang tùy tiện lừa gạt mấy câu, nàng đã theo hắn đi mất.”

“Không! Không!” Dư Tông kêu lên, “Nàng phải là của ta, nàng đã ngồi trước cửa nhà ta!”

Cao Lâm nhắc kiếm khỏi vỏ tiến lên chặn lão già sắp điên kia lại, Dư Tông cũng không thèm để ý, mặc kệ ngực bị lưỡi kiếm cắt qua vẫn lao thẳng về phía trước như cương thi, muốn giơ tay tóm Liễu Huyền An: “Người mau đưa nàng đến đây cho ta!”

“Không đưa được, nàng đã động phòng.” Liễu Huyền An thở dài, “Có lẽ nàng thật sự do thần minh ban xuống cho người để lấp đầy lỗ hổng trước ngực, đáng tiếc, đến sớm hơn mười ngày thì tốt rồi.”

Ngũ quan Dư Tông vắn vẹo, cổ họng phát ra tiếng rên rỉ như thú dữ bị vây khốn. Liễu Huyền An giữ chặt cổ tay Lương Thú, xoay người rời khỏi tiểu viện. Lúc này người càng chạy càng nhanh lại là Liễu nhị công tử, chạy mãi chạy mãi đến khi thở hổn hển, Lương Thú mới giữ tay y lại, vỗ vỗ lưng hai cái: “Khó chịu à?”

Liễu Huyền An gật đầu.

Cho dù hoàn toàn là chuyện bịa, nhưng phải bịa ra câu chuyện bé gái mười tuổi động phòng hoa chúc vẫn khiến y dựng ngực tóc gáy khó chịu toàn thân. Lương Thú đưa y ra phơi dưới ánh nắng mùa đông ấm áp dễ chịu một lát, lên tiếng an ủi: “Không sao đâu.”

Liễu Huyền An thở ra một hơi thật dài.

Lương Thú nói: “Có câu chuyện này của người, thống khổ của lão mới chính thức bắt đầu.”

“Thật ra ta muốn phá hủy thần minh trong lòng lão.” Liễu Huyền An nói, “Nhưng nhìn thấy lão xong ta lại nghĩ, không nhất thiết phải nhiều lời, chỉ cần để lão nếm trải nỗi sợ hãi và khổ sở tương tự những người lão hại trước kia là đủ, có vài người không xứng được biết sự thật.”

Dur Tông há miệng thở phì phì, trong mắt trong lòng chỉ còn mấy chữ này, lão cảm thấy mình bị cướp đoạt thứ đáng lẽ phải thuộc về mình, sinh mạng cũng bị cướp đoạt theo, vì thế lại gào khóc ầm ĩ.

Cai ngục nói xong lời nên nói lập tức xoay người đi ra viện ngoài mà vẫn chưa hết kinh hồn táng đảm, thế này là điên thật rồi đúng không, sáng nay vẫn còn tốt lắm mà. Nghĩ vậy, hấn bạo gan hỏi Cao Lâm đứng một bên: “Cao phó tướng, Dur Tông bị Liễu nhị công tử chọc điên thật rồi sao?”

Cao Lâm gật đầu chép miệng, đáng thương thật.

Cai ngục phụ họa theo, đúng vậy đúng vậy, đã một bó tuổi như thế, đúng là nghiệp chướng.

Cao Lâm vỗ đầu hấn một cái, người thì biết gì, ta đang muốn nói người đáng thương là Vương gia nhà ta.

Mồm mép Liễu nhị công tử linh hoạt thế kia, tương lai nếu hai người thành thân, lỡ như có tranh chấp... Cảnh tượng hay ho như thế làm sao mà bỏ qua được?

Tương lai nhất định phải mua được nhà cách vách Kiều Vương phủ.

Liễu Huyền An ngồi xồm một lát vẫn thấy mệt, Lương Thú đành cõng y về, vừa đi vừa hỏi: “Nếu không có ta, lỡ như mệt thì biết làm sao?”

“Lúc đó ta còn có thể kiên trì đi thêm một lát.”

Lương Thú giả vờ buông tay muốn thả y xuống, Liễu Huyền An lại nhanh chóng bám chặt cổ hấn. Đường đường là tướng quân Đại Diễm bất ngờ không kịp đề phòng, suýt chút nữa bị đôi tay thanh mảnh siết cho tắt thở, nhưng dù đau hấn vẫn vui vẻ chịu, bởi vì tình yêu vốn là như thế, vừa vô lý vừa chẳng đáng giá chút nào.

Ánh mặt trời cực kỳ ấm áp.

Liễu Huyền An nói: “Mùi hương trên người Vương gia rất dễ chịu, rất giống mùi trên chăn.”

Lương Thú hỏi: “Bộ chăn kia còn mùi hương cũ à?”

Liễu Huyền An bình tĩnh đáp, đã nhạt đi rất nhiều rồi.

Tuy Lương Thú rất muốn thúc đẩy quan hệ nhanh thêm một bước, nhưng thời điểm này lại không quá tiện đề nghị “Để ta lên giường ngủ là lại có mùi ngay”, nghe rất là thiếu não. Thế là hắn suy nghĩ một chút, xốc người ngồi vững trên lưng hơn: “Dễ chịu thì ngủi nhiều thêm chút đi.”

Liễu Huyền An nghĩ thầm, thế mà không tặng ta thêm một bộ chăn nữa à.

Lương Thú cũng thật sự không còn chăn để tặng, lần này hắn ra ngoài làm việc, không phải đi buôn chăn bông, chiếc đang dùng hiện tại cũng là do Cao Lâm cướp được từ chỗ A Ninh về. Ngày trước Lương Dục hy vọng đệ đệ lưu manh nhà mình cầu thân thành công tiểu thư Liễu gia nên đã tỉ mỉ chuẩn bị rất nhiều trang sức trân cài và son phấn do điều hương sư trong cung bí chế, tổng cộng phải đến bảy tám mươi loại, đẹp thì có đẹp, nhưng hoàn toàn vô dụng, khiến cho Kiều Vương điện hạ chỉ có thể ôm một chõng chăn đệm cung đình mang tặng người trong lòng, nghe đơn giản nhưng cũng rất thực tế.

Là một đối tượng kết giao rất đáng tin.

Chương 67: Phải có một danh phận

Dư Tông kêu khóc trong hậu viện ròng rã ba ngày dọa dân chúng khắp thành run rẩy, còn cho rằng lão phải chịu cực hình gì dã man ghê gớm lắm. Tới ngày xử trảm bọn họ mới nghe được những chuyện xảy ra trong lao, hoá ra là vẫn ôm ảo tưởng thành thân với đồng nữ, nhất thời kinh hãi đến ngẩn người. Mâu Thuý Hoa là người đầu tiên lên tiếng mắng chửi: “Tự nhìn lại xem mình bao nhiêu tuổi rồi, có còn mặt mũi nữa không?”

Những người còn lại cũng bất bình không kém, nhớ lại chuyện con cái mình từng cùng chơi đá kiến với lão già kia quả thực là gai ốc nổi đầy người, gia đình có con cháu mất tích lại hận không thể thiên đao vạn quả cho hả giận, pháp trường vô cùng hỗn loạn, rau cỏ trứng thối bay đầy trời, quan binh mất rất nhiều khí lực mới đưa được lão lên đoạn đầu đài.

Lương Thú phái Đồng Âu làm quan giám trảm, còn mình thì dẫn Liễu Huyền An đến một tiệm bên thành đông ăn cơm nếp chưng hoa tươi. Chủ tiệm lần đầu trong đời được hầu hạ Vương gia, thức ăn còn đảo trong nồi đã nghĩ xong kịch bản để mai này ba hoa bán hàng nên cười không khép nổi miệng. Lương Thú trông thấy cũng mỉm cười hỏi: “Sao hả, trong nhà có chuyện vui à?”

Ông chủ tiệm cười ha ha xoa tay không biết nên trả lời thế nào. Trước kia ông ta từng nấu cơm trong đại doanh quân Tây Nam khoảng ba tháng, được nghe rất nhiều truyền kỳ về Kiêu Vương điện hạ, không ngờ quay đầu đã được gặp người thật đương nhiên phải vui rồi, nữa bên cạnh còn có một công tử dáng dấp như thiên tiên càng khiến cảnh đẹp ý vui, lập tức dùng muôi lèn một bát cơm đầy tận ngọn, đon đả mời: “Nhị vị khách quý ăn nhiều một chút, không đủ còn có thêm.”

Liễu Huyền An chưa kịp chuẩn bị, suýt nữa thì không giữ nổi cái bát lớn nóng đến phỏng tay. Lương Thú nhanh nhẹn tiếp được, đặt xuống bàn rồi kéo tay y qua thối thối mấy ngón tay ửng đỏ. Một loạt động tác có thể nói là lưu loát sinh động nước chảy mây trôi, ánh mắt đặt rất đúng chỗ, cho dù là lang quân đa tình phóng đảng nhất vương thành Mộng Đô sợ cũng không diễn buồn nôn được đến thế, cho nên mới nói, nếu đã thật lòng sinh tình thì có vài việc không cần ai chỉ dạy.

“Có đau không?” Lương Thú hỏi.

Ông chủ tiệm đứng bên cạnh xem mà choáng váng, giữ có cái bát thôi mà cũng có thể giữ đến đau tay?

Bà chủ tiệm từ phía sau đi ra nhéo lỗ tai chòng kéo vào trong.

Đầu tiên Liễu Huyền An đáp: “Không sao.” Sau đó lại bổ sung, “Hơi đau một tẹo.”

Lương Thú tiếp tục nắm đầu ngón tay y không buông, dùng tay kia bặn tới bặn lui gấp thức ăn rớt rượu. Liễu Huyền An cũng không rút tay về, dù sau tay trái vẫn cầm đũa rất thành thạo. Cơm gạo nếp rất ngọt, nhưng không thể ngọt bằng phần ái muội này, ái muội đến mức ông chủ tiệm thô kệch cũng không dám nhìn nhiều mấy lần, rón rén phục vụ đồ ăn xong lập tức bỏ chạy.

Hai người mơ hai cảnh, cuối cùng vẫn quy về một đoạn kết khó miêu tả giống nhau. Lương Thú quanh năm tập võ khí huyết phương cương, lúc này ngửi mùi dược thảo trên người Liễu Huyền An liền không khỏi nhớ về hồi ức nhuyễn ngọc ôn hương bên đầm nước nóng, cảm thấy muốn thành thân ngay không chờ nổi nữa.

Liễu Huyền An hỏi: “Vì sao Vương gia không ăn đi?”

Lương Thú lập tức đánh rần tùy côn, bịa đại cho mình một chứng bệnh: “Không muốn ăn.”

Liễu Huyền An bắt mạch cho hẳn, Lương Thú cũng rất phối hợp bày ra vẻ suy yếu. Ở đại doanh Tây Bắc không thể bệnh, ở vương thành Mộng Đô không thể bệnh, bây giờ đến Tây Nam chí ít cũng phải cho người ta bệnh chứ, tướng quân lợi hại đến cỡ nào thì thân thể vẫn bằng xương thịt, không phải sắt thép. Triệu Tiểu Mao ở vương phủ mỗi lần bị bệnh đều gào khóc vang khắp nhà, ghét thì ghét thật, nhưng cuối cùng vẫn thành công kiếm được một mớ bánh kẹo điểm tâm trống bỏi. Bởi vậy có thể thấy giả bệnh luôn luôn là cách hữu hiệu, huống chi người trong lòng mình còn là đại phu.

Nếu không phải Tây Nam còn cả sạp chuyện phải lo, Kiêu Vương điện hạ rất muốn tìm ngay một chiếc giường cấm rỗ hết nửa tháng để thông thả hưởng thụ cảm giác được người thương quan tâm chiếu cố.

Liễu Huyền An thấy Lương Thú không việc gì, nếu không muốn ăn cơm nếp kia thì không cần ăn nữa, liền nhờ ông chủ tiệm đi phân phát phần thức ăn chưa đựng vào cho hàng xóm láng giềng, còn mình thì sang hiệu thuốc đối diện chọn ít quả khô rổ ngọt mua về ngâm trà.

Y không cần tiểu nhị trông quầy gói lại mà đích thân ra sau dãy tủ kệ chậm rãi tự phối thuốc. Ánh nắng bên ngoài chiếu vào gian tiệm, cũng dịu dàng rọi lên người Liễu nhị công tử. Lương Thú đứng dựa vào cửa ngắm một chốc cảm thấy dường như năm tháng bị dừng ở khoảnh khắc này, khóe môi thoáng cong lên, tiến lên đỡ vai y, cúi người hỏi: “Phải uống nhiều thuốc thế cơ à?”

“Sơn tra khô đâu có tính là thuốc.” Liễu Huyền An nói, “Nếu Vương gia ngại vị chua đắng thì không ăn cũng được, để ta làm một ít mứt sơn tra ăn khai vị.”

Chất giọng từ tốn chậm rãi làm tiểu nhị trông quầy nghe mà khâm phục mãi không thôi, không hổ là thần y của Bạch Hạc Sơn Trang, phần ôn hòa kiên nhẫn này đại phu bình thường làm sao sánh bằng? Dù sao nếu đổi lại thành ông chủ nhà mình nghe thấy người có bệnh

mà đến sơn tra khô còn không chịu ăn, nhất định đã liên thanh rắn dạy cho đối phương không kịp thở, làm gì còn ở đó mà đòi mút sơn tra, đó có phải là việc của đại phu đâu?

Liễu Huyền An lại làm như chuyện hiển nhiên. Y trở về phủ nha lập tức bận rộn dưới bếp, không bao lâu sau A Ninh cũng trở về hỗ trợ. Gần đây cậu luôn đi chăm sóc cho Tiểu Hoa, lúc này thấy công tử đang làm mút liền nói: “Làm nhiều một chút đi, ta cũng mang cho Đồng thống lĩnh và Lưu thẩm một ít luôn.” Vừa nói vừa lấy gói đường phèn từ trong ngăn tủ ra muốn cho vào nôi.

Liễu Huyền An ngăn cậu lại: “Không được, nếu muốn ăn mút sơn tra thì tự ra đường mà mua, cái này ta làm cho Vương gia.”

A Ninh: “...”

Liễu Huyền An lại giải thích: “Ta điều chỉnh phương thuốc căn cứ theo tình trạng sức khỏe của Vương gia, không phải ai cũng dùng được. Hôm nay Tiểu Hoa thế nào rồi?”

“Khá tốt ạ.” A Ninh trả đường phèn vào chỗ cũ, “Ta nghe Đồng thống lĩnh nói, Vương gia cho phép hẳn đưa cả nhà Lưu thẩm theo, sau này bọn họ sẽ ở luôn trong quân doanh.”

Liễu Huyền An gật đầu: “Ở tại trong quân doanh thì quá tốt. Thứ nhất là an toàn, đỡ phải lo lắng tương lai bị Bạch Phúc giáo trả thù, dù sao hành vi phạm tội của Ngân Điệp và Dư Tông bại lộ có một phần quan hệ đến Lưu Mãnh, có khả năng đã bị nhìn chăm chăm rồi; thứ hai Lưu thẩm cũng không rời xa Tiểu Hoa, vào quân doanh, một nhà ba người vẫn có việc để làm.”

“Đúng là rất thích hợp.” A Ninh hỗ trợ nhóm lửa, nhỏ giọng thì thầm, “Hai ngày nay công tử và Vương gia tiến triển đến đâu rồi?”

Liễu Huyền An đáp, ta cảm thấy Vương gia đối xử với ta không giống người khác.

A Ninh vội vàng nhắc nhở: “Chuyện này người đừng nói lớn tiếng như thế chứ!”

Liễu Huyền An hạ thấp giọng, lặp lại lần nữa: “Ta cảm thấy Vương gia đối xử với ta không giống người khác.”

Trong lúc lặp lại còn cố ý cường điệu, không phải Vương gia trong ba ngàn thế giới, mà là người ở ngoài hiện thực.

Về phần Kiêu Vương điện hạ trong ba ngàn thế giới gần đây cũng không quá nhàn rỗi. Từ ngày có trận mộng xuân mê ly kia, hắn càng lúc càng tự cho mình là chủ nhân, thường xuyên xách theo kiếm lang thang đi răn dạy mấy lão già râu bạc khiến cho Liễu nhị công tử cảm thấy phi thường có lỗi với các bằng hữu. Y đi tìm hắn muốn thương lượng một chút, nhưng cuối cùng không thương lượng được gì, chủ yếu là vì không chọn đúng địa điểm nói chuyện — — Kiêu Vương điện hạ để trần thân trên ngấm mình dưới đầm nước nóng, nghe y nói xong hơi không kiên nhẫn “ừ” một tiếng. Liễu nhị công tử nghe hắn “ừ” lập tức mặc kệ nguyên tắc, nói: “Để ta lập một tờ danh sách cho ngươi đi, bọn họ đều là những người sức khỏe tốt, không dễ bị dọa bệnh đâu. Có thể mang theo kiếm nhưng tốt nhất đừng tuốt ra khỏi vỏ, đã nhớ kỹ chưa?”

Thiên vị cực kỳ trắng trợn.

A Ninh lên tiếng: “Kiêu Vương điện hạ.”

Liễu Huyền An nói: “Ừ, ta đang nói Kiêu Vương điện hạ mà.”

“Khụ khụ!” A Ninh dùng sức ho khan, nhắc nhở qua kẽ răng, “Công tử, Kiêu Vương điện hạ tới.”

Động tác dưới tay Liễu Huyền An dưới tay cứng đờ, làm như không có chuyện gì mà thả vung nôi về chỗ cũ.

Lương Thú vừa đi tìm Cao Lâm bàn bạc về kế hoạch tiếp theo, quay đầu lập tức chạy đi tìm Liễu Huyền An, biểu hiện cực kỳ sinh động

thế nào gọi là lần đầu biết yêu — — một ngày mười hai canh giờ hận không thể dính chặt lấy người trong lòng.

A Ninh thức thối lui ra ngoài, Lương Thú hỏi: “Đang nói ta làm sao?”

Liễu Huyền An đáp qua loa: “Không có gì.”

Lương Thú nắm gáy y, bất mãn lên án: “Nói dối không thêm chớp mắt.”

Hắn vừa từ ngoài đi vào nên tay còn rất lạnh. Liễu Huyền An bị lạnh giãy giụa muốn trốn nhưng không thoát nổi, đành phải nói: “Đang nhắc đến Lưu Mãnh, A Ninh nói Vương gia muốn sắp xếp gia đình hắn vào trong doanh trại Tây Nam.”

“Phải” Lương Thú buông tay, “Hắn là người địa phương, thân thủ tốt lại cần trọng can đảm, phẩm hạnh càng không phải bàn, đi làm đầu lĩnh gánh xiếc ảo thuật đúng là quá uổng phí, chi bằng vào quân doanh lăn lộn một phen đi. Được Khổ Hựu đích thân dẫn dắt, biết đâu tương lai có thể gánh vác trọng trách.”

Khổ Hựu chính là tổng thống lĩnh quân đồn trú Tây Nam, từng là bộ hạ dưới trướng Lương Thú. Dọc đường đi Liễu Huyền An đã nghe không ít truyền kỳ về người này, có thể bởi vì địa giới Tây Nam vốn tà môn cho nên truyền thuyết cái sau còn ảo diệu hơn cái trước, có người nói nhà hắn đời đời làm vu sư, đồng tử ánh vàng hoặc ánh bạc, tóm lại tìm khắp cả gia tộc không có lấy một người có màu mắt bình thường.

“Là thật sao?” Liễu Huyền An hỏi, “Tóc bạc mắt vàng?”

Lương Thú gật đầu: “Không giả. Tóc hắn bạc màu do trước kia trúng độc, nhưng màu mắt là trời sinh khác hẳn người thường. Thế nên trong triều còn có người dâng tấu nói hắn về ngoài yêu dị khó đảm đương trọng trách dẫn quân, là điềm xấu.”

Kết quả Lương Dục nghe xong chỉ ôn hòa ném một câu: “Ai khanh mà yếm mắt to, nhìn qua đúng là tướng lành tướng phúc, nếu đã thế chi bằng phái người đi Tây Nam đi.” Nói xong, không đợi người ngoài khuyên can đã lập tức phân phó thái giám chuẩn bị xe ngựa đưa người đi khuất dạng, nghe nói đến tận bây giờ vẫn chưa được thả về.

Liễu Huyền An gật gù: “Hoàng thượng đúng là người thú vị.”

Lương Thú cũng cười: “Hoàng huynh rất khác ta, huynh ấy có chút...”

Có chút xấu tính.

Nếu nói Lương Thú tàn khốc thô bạo đều lộ hết ra ngoài mặt thì lòng dạ nham hiểm của thiên tử Đại Diễm chỉ giấu kín trong xương, thường xuyên ném ra một câu không mặ không nhạt cũng đủ cho thần tử nửa triều phải nằm rạp. Có một đôi huynh đệ như vậy tọa trấn giang sơn, dân chúng khó mà sống khổ, chỉ khổ cho mấy vị cự thần. Ba hôm năm dạo lại có người cáo bệnh, nói là bị tức đến đau phổi.

Bọn họ tức chứ Lương Dục không tức, còn sai thái giám mang đi tặng chút thịt đầu heo trái cây thăm bệnh khua chiêng gõ trống diễu qua một nửa tòa vương thành, bá tánh trông thấy mà thốn thức không thôi, thốn thức đại nhân làm việc vất vả, cũng thốn thức Hoàng thượng nhân từ.

Lương Thú kể: “Ta từng nói hoàng huynh sinh ra là để ngồi vào vị trí đó, tầm nhìn của toàn bộ quan viên trong triều gộp lại cũng không bằng một nửa hấn.”

“Vương gia thì sao?” Liễu Huyền An hỏi, “Tầm nhìn có sâu rộng không?”

“Không nhiều lắm, ta chẳng sâu sắc chỗ nào, rất là dễ dụ.” Lương Thú tựa vào bệ bếp, giả vờ băng quơ nói, “Không tin người thử xem,

chỉ một câu thôi là ta theo ngươi về nhà rồi.”

Một câu đã bắt được hãn Kiêu Vương điện hạ, rõ ràng trên đời này không còn chuyện gì lời lãi hơn thế nữa.

Liễu Huyền An nói: “Thế thì theo ta đi thôi.”

Lương Thú đổi ý: “Còn chưa được một câu, rõ ràng chỉ có mấy chữ, ít nhất phải dỗ thêm vài câu đi chứ?”

Liễu Huyền An rút ra một cây đuũa cả: “Không dỗ.”

Lương Thú trốn ra sau: “Không dỗ thì thôi, lại còn muốn đánh ta à.”

Liễu Huyền An bật cười, vừa dùng đuũa cả khuấy mút sơn tra trong nôi vừa nhìn hãn: “Thế có muốn đi theo ta không?”

Lương Thú hăng giọng: “Chưa nói rõ ràng đã muốn lừa ta về cơ đấy?”

Nói thế nào nhỉ, yêu đương mù quáng nhưng vẫn còn giữ được chút lý trí, nhớ rõ phải tranh thủ cho mình một danh phận đảng hoàng đã.

Trộm vía dụ Vương gia về nhà mà tôi tưởng dụ chó không á...

Chương 68: Tiên nữ bốn vạn tám ngàn tuổi bị hôn thành rồi gở

Liễu Huyền An ngừng động tác trên tay, hỏi: “Vậy làm thế nào mới được?”

Lương Thú cân nhắc, ít nhất phải có tam thư lục lễ đi, hẳn đường đường là Kiêu Vương điện hạ thân phận rất tôn quý. Nhưng sau lại nghĩ, chiếu theo trình độ lười biếng của đối phương, vạn nhất nhìn thấy quy trình cưới hỏi quá rườm rà, người ta ngại phiền phức lại chạy mất thì sao, thế chẳng phải mình mất nhiều hơn được? Vì thế lập tức không cần thư mà cũng chẳng cần lễ, thậm chí danh phận cũng không màng — — Nói lại thì, trên thế gian này có ai đầu óc ngu muội đến mức đòi co rõ ràng với người trong lòng đâu?

Chuyện tình yêu trước nay luôn không thanh không bạch, cứ thế quán thành một đoàn dính vào một chỗ. Lương Thú hắng giọng một chút, chỉ vào nôi: “Hình như có mùi khét kia.”

Liễu Huyền An giật mình cúi đầu tiếp tục khuấy, mùa đông mặc nhiều lớp quần áo không tiện làm việc, chưa khuấy được vài nhát cánh tay đã mỏi nhừ, Lương Thú liền nhắc chân đi qua cửa giúp đỡ, nhưng hẳn không nhận đũa trên tay y mà giữ người từ phía sau, hơi hơi cúi xuống, lòng bàn tay phủ lên mu bàn tay đối phương, cảm cũng cọ cọ rồi gác thẳng lên đầu vai y.

Diễn giải rất sinh động cảnh tượng thấy mỹ nhân mà nhũn cả người, đứng không vững.

Liễu nhị công tử không có phản ứng gì, thoạt nhìn vẫn bình tĩnh, vẫn thấy ổn, nhưng bên vành tai đã chậm rãi ửng hồng. Lương Thú

ngắm một lát, đột nhiên dùng răng nanh nhay cắn phần ửng hồng kia, sống lưng Liễu Huyền An tức khắc run lên, đũa cả trong tay suýt nữa rơi thẳng vào nồi. Lương Thú tiếp được rất đúng lúc, tùy tay ném lại lên bệ bếp, lại thuận thế siết chặt vòng eo nhỏ vào lòng. Liễu Huyền An cảm thấy mình bị người ta nâng lên, trời đất đảo lộn một vòng, chưa kịp lấy lại phản ứng thì trên môi đã truyền đến cảm giác ấm nóng.

Lương Thú đẩy người áp vào tường cúi đầu hôn say sưa. Tiên ngũ bốn vạn tám ngàn tuổi cứ như vậy bị hôn thành rối gỗ. Theo lý thuyết thì y đã làm chuyện này trong mộng, không phải không có kinh nghiệm gì, nhưng cảnh tượng ngoài đời chi tiết hơn trong mơ rất nhiều, hơi nước lượn lờ trong hồ nước nóng che đi rất nhiều thứ, nhưng trong phòng bếp này lại được phóng đại rõ ràng, Lương Thú còn kè vào tai y nói nhỏ: “Mở miệng ra nào.”

Liễu Huyền An nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên ngàn vạn ánh thơ bay bổng, dù không biết tình sinh từ nơi đâu hay bao giờ, nhưng một khi đã nổi liền bay cao chín ngàn dặm tựa như Côn Bằng sai cánh, không thể khống chế được.

Lương Thú cảm thấy người trong lòng đã bị mình hôn đến mềm nhũn như túi mật bọc nước, ngọt đến đứng không vững, lại cúi đầu liếm cắn xương quai xanh trắng ngần của đối phương. Cắn được một nửa, Liễu Huyền An thật sự chịu không nổi, đẩy hẳn ra xoay người ho khan một tràng dài.

A Ninh từ bên ngoài chạy vội vào, vừa chạy vừa sốt ruột hô: “Công tử, công tử, có chuyện gì thế, bếp cháy rồi à?”

“...”

Bếp không cháy, nhưng đường phèn trong nồi đã bốc hơi khét lẹt đến mức A Ninh ở ngoài sân người thấy phải lập tức chạy vào. Kiều Vương điện hạ toàn tâm toàn ý lưu luyến mùi hương trên cần cổ mỹ nhân lại hoàn toàn không người được, nói thế nào nhỉ, yêu đến mù mị đầu óc, mù mị đầu óc cả rồi.

A Ninh nhanh nhẹn nhấc cái nồi bốc khói khét mù thả ra ngoài sân rồi vội vàng dập tắt lửa trong bếp, lúc này hạ nhân trong phủ nha cũng thấy khói bốc chạy vào cứu hỏa. Lương Thú mặt không đổi sắc kéo Liễu Huyền An xoay người trốn ra từ hậu viện, dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi hiện trường rắc rối. Hai người nhìn nhau bật cười, Liễu Huyền An nói: “Hôm nay Vương gia không có mứt sơn tra ăn rồi, chịu khó uống thuốc đi.”

“Uống thuốc thì uống thuốc.” Lương Thú móc tay vào thắt lưng y, kéo người đến gần trước mặt mình, “Chỉ cần do người đưa, là độc dược ta cũng uống.”

Liễu Huyền An thật sự lấy từ trong tay áo ra một viên thuốc.

Lương Thú không nói hai lời, cúi đầu cắn thuốc cho vào miệng, hương sữa bốc lên, hấn lại ghé sát liếm mạnh lên môi người trong lòng, cảm nhận vị ngọt chưa tan hết, nói với y: “Chờ mọi chuyện ở Tây Nam giải quyết xong, ta lập tức quay về vương thành xin hoàng huynh đến Bạch Hạc Sơn Trang cầu hôn.”

Liễu Huyền An gật đầu: “Cũng được.”

Về phần thiên tử đương triều nghe tin đệ đệ nhà mình muốn kết hôn với công tử chứ không phải là tiểu thư của Bạch Hạc Sơn Trang, hay Liễu trang chủ biết được sự thật con gái mình không cần gả cho Kiêu Vương điện hạ mà đổi thành con trai sẽ khiếp sợ đến mức nào, sét đánh ngang tai ra sao, tạm thời không phải là vấn đề mà cặp tiểu tình nhân yêu đương nồng nhiệt phải lo lắng. Lương Thú tin rằng khả năng thừa nhận của hoàng huynh rất mạnh, Liễu Huyền An cũng nghĩ cha và đại ca sẽ chấp nhận thôi, mẹ và muội muội có lẽ sẽ hơi khiếp hãi, nhưng vấn đề không lớn.

Hai người tay trong tay, cùng nhau trở về chỗ ở.

Cứ như vậy định xong đại sự chung thân.

Chuyện ma quái trong thành Hoài Trinh đã được giải quyết hoàn toàn, tuy sự thật đằng sau khá nặng nề, nhưng chí ít Dư phủ chuyên làm ác đã bị san bằng. Quan phụ mẫu mới vẫn đang trên đường tới nhậm chức, Lương Thú liền phân công Đồng Âu tạm ở trong thành giữ gìn trật tự. Bá tánh ngồi lại bàn bạc với nhau tổ chức lại Hội Ngũ Thái, vật dụng bài trí hai bên bờ sông bị gỡ xuống thay bằng những dây vải ngũ sắc mới, ánh nắng mùa đông chiếu xuống càng thêm sắc sỡ vui tươi.

Đồng Âu hỏa táng thi cốt Vạn Viên, chuẩn bị đưa đi nơi khác an táng.

A Ninh hỏi: “Đồng thống lĩnh định táng trên ngọn núi bọn họ đóng quân à?”

Liễu Huyền An lắc đầu: “Không biết, cũng có thể là một vùng non xanh nước biếc vắng vẻ nào đó, chỉ có mình hấn biết thôi.”

Bạch Phúc giáo hoành hành, giáo chúng đông như châu chấu chỗ nào cũng có mặt, quân nhân như Đồng Âu xưa nay luôn là miếng mồi ngon trong mắt tà giáo, không chỉ bản thân, ngay cả cha mẹ thân bằng quyến thuộc cũng luôn luôn nằm trong tầm ngắm, lúc nào cũng chực chờ bị giết sạch lập uy. Nếu thi cốt Vạn Viên vẫn còn chôn ở ngoài thành Hoài Trinh, chỉ sợ không đến mười ngày lại bị người ta quật mồ hạ nhục.

A Ninh thở dài: “Đúng là đê tiện.”

“Cho nên Vương gia mới phải xa xôi ngàn dặm đến tận đây.” Liễu Huyền An sờ đầu cậu, xoay người ta cửa, “Đi thôi, chúng ta ra ngoài nhìn xem.”

A Ninh lạch bạch đuổi theo: “Sao hôm nay công tử lại rảnh rỗi đi cùng ta thế?”

Liễu Huyền An trả lời, bởi vì Vương gia đang bận việc.

A Ninh lại hỏi: “Vương gia thật sự muốn đi Bạch Hạc Sơn Trang cầu thân sao?”

Chân mày Liễu Huyền An giãn ra: “Phải”

“Trang chủ sẽ giận lắm cho xem.”

“Không đâu, thần kinh cha ta không yếu như vậy, da đầu người ta ông ấy còn dám lột cơ mà.”

“Đâu có giống.”

“Chỗ nào không giống?”

“Ta nghĩ dù sao công tử vẫn nên viết vài dòng rào trước đón sau thì hơn.”

“Trước kia ta đã khen ngợi Vương gia rất nhiều trong thư gửi về nhà.”

“Còn chưa đủ.”

Liễu Huyền An nghe lời cậu đề nghị: “Vậy được, chúng ta không ra ngoài nữa.”

Không đi chơi, trở về bàn tiếp tục viết thư nhà.

A Ninh ghé lên bàn mài mực, dù trên phương diện này cậu cũng chẳng có chút kinh nghiệm nào nhưng đầu óc rất nhanh nhạy, biết chắc chuyện quan trọng nhất là phải gây dựng ấn tượng tốt ở chỗ trưởng bối.

“Trước hết phải làm cho trang chủ và phu nhân, cả đại công tử đều cảm thấy Vương gia thật ra không phải người tính tình hung hãn, động một chút là giết người. Ngài ấy rất nhã nhặn, biết lễ nghĩa, đối xử rất tốt với chúng ta.”

Liễu Huyền An đem chuyện nhường chần bông ra thêm mắm dậm muối một phen, lại viết ngoài chần bông, Vương gia còn tặng cho con nhiều vật dụng khác nữa, có gối đầu, áo khoác, dao găm, còn có một tấm da hổ trải làm thảm, thứ nào con cũng thích. Viết xong chưa tính, còn vẽ toàn bộ lễ vật lên giấy để cha mình càng dễ hình dung trực quan phần tình cảm sâu sắc này.

A Ninh xem mà chun cả mũi: “Ta cảm thấy người không nên viết như vậy đâu, đọc lên người ta sẽ nghĩ có Vương gia che chở công tử càng thêm kiêu căng lười biếng không chịu làm gì, trang chủ muốn thấy công tử làm nhiều việc quan trọng kia.”

Liễu Huyền An thở dài, cha ta thật là phiền phức.

Y phàn nàn: “Lười viết.”

A Ninh liếc một cái đã nhìn thấu: “Lười viết thì công tử còn cầm bút lên làm gì.” Nếu là ngày thường sợ đã sớm leo lên giường nằm rồi.

Liễu Huyền An kiên nhẫn giải thích: “Lười viết, nhưng vẫn phải viết.” Nếu không sau này Vương gia sẽ gặp nhiều rắc rối.

A Ninh bật cười chồm người lên trước: “Công tử cứ viết theo lời ta đi, ta biết trang chủ thích nghe chuyện gì. Ừm... nói là ngày ngày Vương gia đều giục công tử rời giường đọc sách, còn cho công tử cùng quân y nghiên cứu y thuật, bắt công tử mỗi bữa phải ăn đủ năm loại đồ ăn, ăn xong cũng không cho nằm ườn mà phải ra ngoài đi bộ nửa canh giờ mới được thả về.”

Liễu Huyền An tưởng tượng ra hình ảnh đã phải hít một hơi khí lạnh. A Ninh nhanh nhẹn giữ bả vai y lại: “Không được nằm, dù sao cũng không phải sự thật mà!”

Không phải sự thật nhưng đã đủ dọa người. Liễu Huyền An vừa viết vừa nói: “Người có phát hiện ra không, tuy ngoài miệng cha ta hay nói đạo lý, nhưng ông ấy lại là người kén ăn nhất toàn bộ Bạch Hạc Sơn Trang.”

A Ninh cười ha ha: “Biết chứ ạ, nhưng có ai dám nói đâu.”

Liễu Huyền An cũng bật cười, cười một lát lại có chút nhớ nhà, nhớ cha mẹ, nhớ các huynh đệ tỷ muội, cũng nhớ tiểu viện có nhà thủy tạ mình hay nằm ườn, thế là rút một tờ giấy khác ra, cẩn thận viết rất nhiều câu quan tâm tha thiết, sau đó giao cho A Ninh tìm trạm dịch mang đi gửi. Xong việc, y bò lại lên giường nhắm mắt lại nghỉ ngơi một chốc.

Sau đó cảm giác hai má mình ngứa ngứa.

Lương Thú ngồi xồm bên giường hôn y hai cái, đầu ngón tay quần lợn tóc đen phát phát lên mặt y: “Rời giường đi thôi.”

Liễu Huyền An không muốn dậy, chỉ hí mắt ra một khe hở, hỏi: “Vương gia xử lý xong công vụ rồi à?”

“Cũng tạm xong, qua tìm người đi ăn cơm trưa.” Lương Thú kéo người lên ôm vào lòng, “Trên đường đi gặp A Ninh, cậu ta nói người viết thư xong thì cảm xúc không tốt lắm, nhớ nhà.”

Liễu Huyền An nói: “Sắp đến Tết rồi.”

“Thời gian trôi qua nhanh thật.” Lương Thú hỏi, “Trước kia luôn đón Tết ở nhà sao?”

“Phải” Liễu Huyền An đáp, “Năm nào ta cũng đón Giao thừa ở nhà, nhưng cha ta và những người khác lại thường xuyên không về kịp. Hành nghề y mà, không quyết định thời gian chính xác được.”

“Vậy năm nay người cũng xem như rời nhà hành nghề rồi.” Lương Thú nghiêm túc dỗ người, “Trị tận gốc bệnh tương tư cho Vương gia.”

Căn bệnh này nghe qua không có gì đáng sợ, nhưng thế gian quả thật chỉ có một người trị nổi. Liễu Huyền An hơi trượt người xuống,

cất lời mời: “Tương lai nếu biên cảnh thanh bình, chi bằng Vương gia theo ta quay về Bạch Hạc Sơn Trang đón Tết đi.”

Lương Thú không suy nghĩ đã đáp ngay, được.

Liễu Huyền An lại hỏi: “Hoàng thượng có chịu đáp ứng không?”

Lương Thú đồng dạc: “Hoàng huynh chắc chắn mặc kệ ta, mừng một Tết hằng năm triều thần yết kiến, ta luôn chọc cho hai ba lão già tức gần chết, huynh ấy chê ta phiền toái chướng mắt lâu rồi. Bạch Hạc Sơn Trang chịu thu nhận ta, được tính là có công đầu.”

Liễu Huyền An hoài nghi: “Thật không?”

“Thật chứ.” Lương Thú nhìn y, thái độ rất chân thành, “Chẳng lẽ người cảm thấy ta không đủ phiền phức sao?”

Liễu Huyền An nhớ tới đám hiền giả trong ba ngàn thế giới cũng bị bắt xếp hàng trật tự, lập tức gật đầu, đúng là có một chút thật.

“Cho nên người phải thu nhận ta.” Lương Thú ôm người đứng lên, mỹ mãn đi ra ngoài, “Đi ăn cơm thôi.”

Liễu Huyền An nhìn quanh, kỳ quái hỏi: “Đằng xa kia là Cao phó tướng đúng không, vì sao hắn lại đứng bên đó thế?”

Lương Thú hoàn toàn không quan tâm: “Chắc là uống nhầm thuốc gì thôi, không cần để ý tới hắn.”

Mà lúc này Cao phó tướng cũng cực kỳ tiến thoái lưỡng nan.

Trước kia không sao, bây giờ đường tình cảm của Vương gia nhà mình đang rộng mở, cảnh tượng hai người đi đường nhào nhào dính dính thế kia ai mà dám đi cùng?

Chương 69: “Ta sẽ đi theo Vương gia”

Hội Ngũ Thái lần này do bá tánh trong thành tự phát tổ chức, phố đông góp một bát thịt phố tây quyên một bầu rượu, trên mỗi ngã tư đường đều kê bàn dài bày tiệc rực rỡ muôn màu, ai muốn ăn uống gì cứ tự nhiên lấy. Trong số đó có một món bánh điểm tâm làm bằng hoa hồng ủ men rượu vừa mềm vừa ngọt, Liễu Huyền An rất thích ăn, nhưng lũ trẻ con trong thành cũng yêu thích không kém, chen chúc một đoàn trước sạp hàng ồn ào dạn bà bà phải chọn cho mình miếng thật lớn.

Bà bà bán hàng đã lớn tuổi mắt kém, không nhớ được nhiều chuyện, càng không biết Kiều Vương điện hạ hay không điện hạ, thấy tướng tá hấn cao lớn đứng chắn nhiều ánh sáng liền xua ra phía sau xếp hàng, mình thì vẫn chậm rãi quạt cái bếp lò bé xíu. Người bên ngoài thấy cảnh tượng này cực kỳ hoảng hốt, vội vàng tiến lên muốn nhắc nhở bà bà một tiếng lại bị Lương Thú ngăn cản.

“Thôi đi.” Hấn cười nói, “Động tác bà bà chậm chạp, chúng ta cứ đứng đây chờ vậy.”

Mẻ bánh thứ nhất vừa ra lò đã bị đám trẻ con tranh nhau mua không còn một miếng, đến vụn bánh cũng không chừa lại cho Kiều Vương điện hạ. Liễu Huyền An đứng dưới tán cây cách đó không xa chờ hấn, chờ đến buồn ngủ vẫn không thấy người trở về, liên tục đánh mấy cái ngáp, nhưng chung quanh người đến người đi không có cách nào ngủ gật đành phải nhìn đường phố một lát cho tỉnh, thuận tiện mua hai miếng mút me, cắn vào một miếng suýt nữa bị chua đến rụng răng.

“Liễu thần y, Liễu thần y!” Bên cạnh đột nhiên có tiếng người gọi y lanh lảnh, sau đó trước mắt y xuất hiện một cái trống bỏi vẽ đầy hoa

văn ngũ sắc tươi tắn. Liễu Huyền An nhận vào tay chưa kịp nói lời cảm tạ, đối phương là một cô nương khoảng mười sáu mười bảy tuổi đã cười khanh khách chạy đi mất. Lương Thú ôm theo túi bánh hoa quay lại đúng lúc chứng kiến, vì thế chua lòn đứng cạnh y ho khù khụ mấy tiếng, phô trương địa vị.

Liễu Huyền An không để ý tới màn phô trương này, đưa ngay trống bỏi trên tay cho hắn, mình thì rửa tay lau khô rồi cầm que xiên bằng trúc xiên một miếng bánh ăn. Lương Thú ho nửa ngày không được đáp lại, dùng một ngón tay quấn dây buộc tóc của y, bất mãn nói: “Ta mới rời khỏi có ít lâu thôi mà đúng không?”

“Ta còn chưa kịp nhận ra nó là cái gì.” Trước giờ Liễu Huyền An luôn không có hứng thú với trống bỏi, sau này lớn lên càng miễn bàn, đến nhìn cũng không muốn nhìn lần thứ hai. Ngược lại Lương Thú cầm trống trong tay lắc lắc mấy cái, ngắm soi từ màu sắc đến âm thanh, bới lông tìm vết chê bai từ trong ra ngoài, đường đường là nguyên soái Đại Diễm mà lòng dạ nhỏ nhen còn hơn đầu cây kim.

Liễu Huyền An bị ồn ào không chịu nổi, liền xiên một miếng bánh nhét vào miệng hắn cho yên tĩnh một lát. Hai người chậm rãi chen chúc trên đường, bởi vì trước đó Lương Thú đã dọn dò bá tánh trong thành không cần giữ lễ tiết, cho nên tất cả mọi người chỉ cười nói chào hỏi, cùng lắm thì hô to người đằng trước mau tránh đường cho Vương gia và Liễu thần y đi.

Về phần tên thật của Liễu thần y, một phần bá tánh cho rằng tên y là Liễu Huyền An, bởi vì hộ vệ Kiêu Vương phủ đã giới thiệu như vậy, nhưng một bộ phận khác vẫn kiên trì tin y là Liễu Huyền Triệt giả dạng Liễu Huyền An, lý do rất thuyết phục — — Liễu nhị công tử là con sâu lười nổi danh cả nước, cả ngày chỉ biết ăn rồi ngủ, còn vì chuyện chép sách mà ồn ào muốn tự sát, làm sao có khả năng ra ngoài khám bệnh? Thế làm mọi người vì chuyện này mà tranh cãi tứ tung, cuối cùng càng nói càng hồ đồ không có kết quả.

Liễu Huyền An không quá để ý vấn đề này, nói với Lương Thú: “Nếu hai kẻ bắt cóc lần trước mà nghe được tin này, nghĩ đại ca thật sự đang ở thành Hoài Trinh nên chạy tới bắt cóc, kết quả vẫn là ta thì sao nhỉ.”

“Nếu chịu ngoan ngoãn chui đầu vào lưới như thế thì tiện quá, tương lai đỡ phải lên núi bắt.” Lương Thú nói, “Có điều căn cứ theo tin tức từ A Nguyệt, hình như Lưu Hằng Sướng đã trà trộn thành công và lấy được tín nhiệm của bọn chúng rồi, thân thể Phượng Tiểu Kim có chuyển biến tốt đẹp, trong thời gian ngắn tới sẽ không cần đến đại phu khác.”

“Y thuật của A Sướng có thể tin tưởng được. Nói mới nhớ, cũng lâu rồi chúng ta không gặp Trinh cô nương.” Liễu Huyền An hỏi, “Bây giờ nàng đang ở đâu?”

“Lúc trước âm thầm theo bảo vệ Lưu Hằng Sướng, hiện tại đang đi về hướng đại doanh Tây Nam.” Lương Thú nói, “Vài ngày nữa là người gặp được nàng rồi.”

Hai người đi dạo trong thành cả buổi, vào tửu lâu dùng cơm chiều rồi mới đạp lên con đường rải đầy ánh trăng bạc về phủ nha. Liễu Huyền An mệt đến nhích không nổi, mỗi chân mỗi cả eo, sau khi vào phòng lập tức nằm ườn lên ghế dài, A Ninh nhanh nhẹn nhét chiếc gối ngọc hơi cứng xuống dưới thắt lưng y, nói: “Ta nghĩ đến giờ thân là công tử về rồi, còn cố ý nấu cho người chén canh nóng đấy.”

“Vương gia không cho ta trở về.” Liễu Huyền An cau mày, thông thả đổi tư thế, “Nói hôm nay trời nắng đẹp, phải phơi nắng nhiều vào.”

A Ninh lập tức đề nghị, chuyện này phải nhớ cho kỹ còn viết vào thư nhà, ấn tượng của trang chủ đối với Vương gia nhất định sẽ càng tốt. Liễu Huyền An “ừ” có lệ một tiếng, nhắc tay chậm rãi xoa ấn thắt lưng. A Ninh ngồi bên bàn sắp xếp hành lý, tùy tay cầm cái trống bỏi lên hỏi: “Món đồ chơi này công tử có dùng nữa không?”

“Không.”

A Ninh liền tùy tay dựng nó dựa vào chụp đèn rồi xoay người tiếp tục làm việc của mình. Ánh sáng đèn xuyên thấu qua mặt trống nửa trong suốt chiếu ra hoa văn chi tiết, Liễu Huyền An nằm nghiêng tán gẫu tình cờ nhìn nó lâu thêm một hồi, trong đầu vốn đang nghĩ vài chuyện linh tinh không lớn không nhỏ lại mơ hồ cảm giác có chỗ nào không quá đúng.

Cụ thể không đúng chỗ nào... Liễu Huyền An đột nhiên ngồi thẳng dậy: “Đi mời Vương gia qua đây.”

A Ninh uyển chuyển nhắc nhở: “Vương gia chỉ vừa mới đi thôi, trà còn chưa lạnh kia kìa.” Cho dù nhớ nhung cũng không nên làm quá, như vậy rất không ổn trọng, đúng không.

Liễu Huyền An vội vàng xỏ giày: “Trống bỏi này có vấn đề.”

Vấn đề cụ thể là gì, chờ Lương Thú và Cao Lâm chạy tới, Liễu Huyền An đã tách chiếc trống bỏi trên bàn ra làm tám phần, xếp toàn bộ linh kiện chỉnh tề lên bàn. Mặt trong lớp da trống có đồ đằng của Bạch Phúc giáo, nhưng bởi vì mặt ngoài cũng có hoa văn ngũ sắc chi chít cho nên suốt ngày hôm nay hai người mới không phát hiện ra.

“Đừng chạm vào.” Liễu Huyền An ngăn cánh tay Lương Thú lại, “Đó là da người.”

Cao Lâm lạnh cả sống lưng: “Thứ nham hiểm này bị nhét ngay thời điểm toàn thành mở hội vui mừng là muốn rửa người ta xui xẻo hay sao?”

Chiều nay Lương Thú chỉ thấy được bóng dáng đối phương, Liễu Huyền An cũng không chú ý diện mạo cụ thể của thiếu nữ. Các hộ vệ đi ra ngoài hỏi thăm một vòng, ai cũng nói không biết, bởi vì cư dân sống vùng lân cận vào thành dự hội cũng là chuyện bình thường, cho nên không ai đặc biệt chú ý.

Chỉ là một thiếu nữ tầm thường lẫn giữa đám đông vào thành, bây giờ lại theo người ta đi mất.

Sắc mặt Lương Thú khá xấu, cái trống bỏi tà môn này hiển nhiên là lời khiêu khích trắng trợn của tà giáo dành cho hắn, ra vào rất tự nhiên ngay trước mắt bá tánh và binh lính toàn thành mà không hề kiêng kỵ. Thành Hoài Trinh còn là thành rìa ngoài cùng trong số ba mươi sáu thành ở Tây Nam, đi sâu xuống phía nam không biết trình độ vênh vác còn đến mức độ nào.

Liễu Huyền An tháo bao tay, sai A Ninh xuống bếp pha một bình trà an thần. Cao Lâm vốn muốn mở miệng khuyên Vương gia nhà mình mấy câu, nhưng ngồi chưa ấm chỗ đã cảm thấy bản thân mình quá dư thừa, liền đứng dậy lui mất.

Trong phòng chỉ còn lại hai người.

Liễu Huyền An lên tiếng: “Ngày trước ta từng xem qua rất nhiều sách vở viết về tà giáo, tới lui cũng chỉ có mấy chiêu thức. Bởi vì phải thờ phụng một bức tượng thần mà người ta chưa nghe qua bao giờ, để lấy lòng tin phục của bá tánh, bọn chúng thường giở thủ đoạn đe dọa hoặc nguyên rủa rất nặng nề. Chiếc trống bỏi ngày hôm nay xem như là màn dạo đầu thôi.”

Lương Thú nắm tay y, giận dữ nói: “Ta chỉ thấy sợ hãi, hôm nay thấy trăm ngàn người vui mừng chơi hội nên lơ là cảnh giác, để người đứng một mình dưới gốc cây, thật sự không nên.”

“Ta cũng có vũ khí phòng thân mà.” Liễu Huyền An vỗ vỗ bên hông, “Đã từng bị bắt cóc nên lần này ra ngoài cha nhờ thúc phụ chuẩn bị cho ta thứ này.” Y vừa nói vừa lấy ra một chiếc hộp nhỏ, “Đại ca còn tẩm độc toàn bộ ám khí bên trong, dính vào sẽ chết ngay.”

Dính vào chết ngay, bàn tay Lương Thú dừng giữa không trung, không thể tin nổi: “Mấy thứ nguy hiểm như thế, người có dùng được không vậy?”

Liễu Huyền An cất về chỗ cũ: “Đương nhiên, không chỉ biết dùng, ta còn cải tiến cơ quan bên trong nữa. Trước kia có thể bắn ra một lần mười tám cây châm, bây giờ bắn được những tám mươi tám cái.”

Lương Thú nghe mà dở khóc dở cười, chỉ vào thất lưng y: “Thứ này... thôi quên đi, trước mắt cứ mang theo, sau này ta sẽ tìm cho người thứ an toàn hơn.”

Liễu Huyền An lại cảm thấy món đồ của mình đã rất an toàn rồi, nhưng y cũng không định tháo cái hộp ra giải thích kỹ càng một hồi, quá rườm rà, liền đổi sang đề tài khác: “Sáng mai chúng ta xuất phát giờ nào?”

“Chờ người ngủ dậy rồi xuất phát.” Lương Thú kéo y ngồi lên đùi mình, “Đừng nhúc nhích, để ta ôm một lát.”

Liễu Huyền An vòng một tay qua vai hắn, vỗ vỗ lưng, nói: “Thật ra ta không yếu ớt đến mức trói gà không chặt, Vương gia không cần lo lắng như vậy.”

“Không phải trói gà không chặt thật à?” Lương Thú chọc ngón tay lên đùi y.

Cơ đau nhức do đi lại cả ngày cứ thế bị chọc ra, Liễu Huyền An hít khí lạnh, theo bản năng muốn bỏ chạy lại bị Lương Thú giữ chặt, vùi đầu vào ngực y bật cười một tiếng. Liễu Huyền An bị cười đến bực bội, phản bác rằng không thể đi đường không có nghĩa là không thể tự vệ. Lương Thú không cười nữa, ôm chặt y thấp giọng nói: “Sau này đi xuống phía nam phải luôn ở bên cạnh ta, đừng đi đâu quá xa. Trước mắt người của Bạch Phúc giáo đã theo dõi người, bọn họ không bỏ qua bất cứ cơ hội nào, ta cũng sẽ phái người bảo vệ tốt A Ninh.”

“Được.” Liễu Huyền An đáp ứng, “Ta sẽ đi theo Vương gia.”

Câu này cực kỳ dễ nghe, Lương Thú túm y lại hôn một cái, A Ninh bưng ấm trà vừa vào cửa lập tức xoay người, suýt nữa thì tông đầu

vào cột nhà. Lương Thú gọi cậu lại, thả người trong lòng xuống, dặn dò: “Ta đi tìm Cao Lâm đây, nghỉ ngơi sớm đi.”

Liễu Huyền An gật đầu nhìn theo Lương Thú rời khỏi tiểu viện. Lần đầu A Ninh gặp phải tình huống này nên chấn kinh không nhẹ, chỉ biết nín thở đứng đờ một chỗ quên mất phải hô hấp đến nỗi suýt nghẹn, nửa ngày sau mới đỏ mặt nghiêm túc phàn nàn: “Sao công tử lại không đóng cửa.”

Liễu Huyền An đáp: “Không cố ý.”

A Ninh cảm thấy câu trả lời này quá không lọt tai, cậu lại hỏi: “Sau này lúc ta cần hầu hạ công tử mà Vương gia còn ở trong phòng, ta có được bước vào cửa không?”

Ở phương diện này Liễu Huyền An cho rằng không có vấn đề gì cả, tùy tiện đi, người muốn tiến vào cũng được, dù sao Vương gia cũng mặc kệ thôi.

A Ninh tưởng tượng tình huống một chút, nghiêm túc nói: “... Vẫn là thôi đi, ta không nên bước vào thì hơn.”

Chương 70: Đường vân rõ ràng, hương thơm ngọt ngào

Để không quá rầy bá tánh trong thành, hôm sau trời còn chưa sáng Liễu Huyền An đã rời giường, người bên Kiêu Vương phủ cũng chuẩn bị xe ngựa xong xuôi. Đồng Âu và Lưu Mãnh đứng trong viện, trong ngực mỗi người ôm một chồng sách dày cộp do Lương Thú phân phó từ trước, đều là sách vở ghi chép những câu chuyện huyền hoặc quỷ quái trong vùng. Lưu Mãnh nhỏ giọng hỏi: “Đồng thống lĩnh, Vương gia cần mấy thứ này làm gì vậy? Hôm qua ta nhàm chán quá lật thử vài tờ ra xem, tờ sau còn kinh dị máu me hơn tờ trước, cái gì mà nữ nhân đâm máu ôm đầu lâu chồng mình cắm đèn lên trên. Mẹ ta bắt gặp, chưa kịp nói gì đã xách gậy đuổi đánh, ta giải thích cũng không nghe, còn suýt nữa bị cướp sách đi nhóm bếp lò.”

Đồng Âu trả lời: “Người cho là chuyện kinh dị máu me bình thường, còn Liễu nhị công tử là muốn tìm hiểu về những câu chuyện đồn đãi lưu truyền ở Tây Nam. Vài chuyện không hẳn là bịa đặt hư cấu đâu, có mấy phần sự thật đấy, người đã nghe chuyện ‘Huyết nữ xách đèn’ chưa?”

Lưu Mãnh lắc đầu: “Tuyết nữ* gì cơ? Tây Nam chúng ta làm gì có tuyết.”

*Chữ tuyết 雪 và huyết 血 đều đọc là /xue/ nên A Mãnh nghe nhầm

“Là máu tươi ấy, người xem bức tranh kia đi.” Đồng Âu nói, “Có một người phụ nữ trẻ tuổi thành thân chưa bao lâu đã ra tay tàn độc giết chết chồng mình rồi chặt đầu xuống làm đèn lồng suốt ngày ôm trong tay, cả người toàn máu chạy lung tung khắp núi.”

Lưu Mãnh nghe mà tóc tai dựng ngược: “Loại thư sinh nào sáng tác ra được tình tiết truyện kinh khủng quá vậy?”

“Không phải chuyện bịa đâu, là thật đấy.” Đồng Âu nói, “Nơi đó gọi là thành Độ Nha. Người phụ nữ kia giết chồng xong ném thi thể xuống giếng cạn, ba ngày sau mới bị hàng xóm phát hiện ra. Mà cùng thời gian đó, tiều phu đốn củi cũng gặp được huyết nữ trên núi, hấn nhận ra cô ta là người đang mất tích, nhưng vì bộ dạng quá mức quý dị cho nên lúc xuống núi báo quan đã trần thuật rằng mình vừa gặp quý.”

Nhưng đó lại là một người sống sờ sờ. Lúc ấy Đồng Âu phụ trách điều tra Bạch Phúc giáo trong thành Độ Nha, hấn nói: “Là ta đích thân dẫn người đi bắt nàng ta.”

Lưu Mãnh không thể tưởng tượng nổi: “Cô ta điên rồi à?”

“Không điên, vẫn suy nghĩ rất tinh táo, kế hoạch bỏ thuốc độc giết chồng cũng được kẻ tỉ mỉ rành mạch, vết chém rất gọn, có thể nhìn ra lúc hạ thủ không hề do dự.” Đồng Âu nói, “Lúc đầu mọi người đều nghĩ động cơ giết người của nàng tương tự như đại đa số vụ án giết chồng thường thấy, là ngược đãi lâu ngày nên sinh oán hận không thể nhịn được nữa. Sau đó chúng ta phát hiện hai vợ chồng nọ cực kỳ ân ái, có hàng xóm làm chứng, ngay cả cái cọ cũng chưa từng âm ỉ.”

Người đàn bà kia giết chồng là để hồi sinh đứa con đã chết của mình. Nàng ta thành thân chưa bao lâu đã mang thai, vốn là một việc vui không gì sánh được, nhưng đứa bé trong bụng mới ba tháng đã không giữ được nữa. Tuy chồng nàng tìm mọi cách khuyên giải, nàng ta vẫn buồn bực rầu rĩ không thôi, một ngày nọ đang đi dạo giải sầu thì bắt gặp một tên vu sư.

Lưu Mãnh hỏi: “Người của Bạch Phúc giáo?”

Đồng Âu gật đầu.

Từ đó trở đi, người phụ nữ kia tin theo tà giáo nên lần lượt lấy tài vật trong nhà dâng lên cho vu sư. Ban đầu chỉ là mấy chén cơm mấy miếng thịt, sau lại biến thành một xâu tiền, một thỏi bạc. Thấy vợ mình ngày càng mê muội hồ đồ, chồng nàng liền nhốt nàng lại không cho ra ngoài nữa, nghĩ bụng sắp tới sẽ đưa vợ cùng về nhà ông bà tránh đi một thời gian. Ai ngờ vào một đêm mưa, người phụ nữ kia rắp tâm giết luôn chồng.

“Nàng ta tin lời vu sư, cảm thấy con mình vì tội nghiệt của bản thân và chồng nên mới chết non, hồn phách lúc này đang bị ngàn vạn con quạ cắn mổ, muốn triệu hồn đưa bé về chỉ có thể lấy đầu người chồng làm đèn dẫn đường. Thế là ngày ngày nàng ta đi chân trần ôm cái đầu lang thang trong núi chỉ để gọi tà hồn đưa con quay lại trong bụng mình.”

Mặt mày Lưu Mãnh trắng bệch, không phải sợ hãi mà là một loại tởm lợm buồn nôn phát ra từ nội tâm. Đồng Âu vỗ vỗ lưng hắn, nói: “Sau này người nghe được nhiều vụ thảm án hơn sẽ quen dần thôi.”

Tiếng hai người nói chuyện với nhau rất nhỏ, nhưng Liễu Huyền An thính lực tốt nên đã nghe thấy rõ ràng. Y quay đầu hỏi Lương Thú: “Nếu ta nhớ không lầm, thành Độ Nha hẳn là cách không xa đại doanh đóng quân Tây Nam, là một tòa thành rất lớn, giao thông tấp nập, thậm chí còn có không ít người nước ngoài lui tới, Bạch Phúc giáo vẫn vênh váo như thế cơ à?”

“Có đôi khi tà giáo không thừa nhận mình là tà giáo, vùng Tây Nam lại thịnh hành cổ thuật đa dạng nhiều kiểu, bọn họ luôn có thể tùy tiện đội dưới một cái lốt khác.” Lương Thú nói, “Truyền giáo không cần phô trương kèn trống, chỉ cần một người với một chiếc ghế đẩu đã đủ phá nát mười gia đình bá tánh bình thường rồi.”

Trước đây tuy Liễu Huyền An chưa từng đi tới Tây Nam nhưng rất thích thành Độ Nha, chủ yếu là vì cái tên rất xứng với không khí biên thùy Tây Nam thần bí, còn tưởng tượng ra cả hình ảnh đàn quạ

nhiều vô số bay lên khỏi rặng núi xanh trong ánh chiều tà cực kỳ trắng lệt.

A Ninh lại không quá tán đồng: “Hoàng hôn ở nơi thâm sơn cùng cốc còn có đàn quạ đen bay loạn đầy trời, không phải là có quỷ nháo à?”

Liễu Huyền An nắm miệng cậu lại, được rồi, người đừng phá nát bầu không khí nữa.

Lương Thú nói: “Được, đến lúc đó ta dẫn người lên núi xem.”

Liễu Huyền An buông lỏng tay. A Ninh vẫn cảm thấy buồn bực không thôi, mình có nói sai gì đâu, người thường ai lại chạy lên núi xem quạ đen bao giờ. Sở thích của công tử thật kỳ quái, thế mà Vương gia cũng chiều theo cho được.

Từ thành Hoài Trinh đến thành Độ Nha còn một khoảng cách rất dài, Liễu Huyền An nằm trong xe ngựa lật toàn bộ thoải bản mà Đồng Âu vợ vét trong vùng ra xem một lần. Đây cũng là lần đầu Lương Thú chứng kiến bản lĩnh đọc sách của y, ‘nhanh như gió’ vẫn còn tính là khiêm tốn, chỉ nghe thấy tiếng giấy lật soàn soạt không ngừng. Lương Thú nhìn một lát liền lấy tay che lại: “Trang này viết gì thế?”

Liễu Huyền An đáp không cần nghĩ ngợi: “Quý mẹ sinh con. Ở trấn Hoa Bình có phú hộ tên Lưu mỗ, một thê một thiếp, thê không con nhưng thiếp thì có, chính thất ghen tị nên... ứm.”

Lương Thú cúi xuống căn đôi môi như cánh hoa, lại liếm một cái: “Ghen tị thì cho ghen tị, lại là chuyện ma quỷ, không nghe.”

Liễu Huyền An dứt quãng giải thích giữa nụ hôn rằng, trong quyển sách này không có trang nào là không viết về chuyện ma quỷ.

Lương Thú nói: “VẬY CŨNG KHÔNG NGHE.”

Cao Lâm đi ngang qua đánh bạo liếc vào khe hở màn xe xem thử, lập tức nghiêm mặt quay đầu nhìn thẳng.

Chúng thực cái gì gọi là tình cháy bình.

Liễu Huyền An dùng ba ngày xem xong toàn bộ số sách chiếm hết nửa xe, Lương Thú hỏi: “Còn cần nữa không, để ta đi tìm thêm?”

Liễu Huyền An lắc đầu: “Đều là mấy chuyện đại đồng tiểu dị, không cần xem nữa, vô nghĩa lắm.”

Lương Thú kéo thân thể mềm oặt của y lên một chút, hỏi: “Vậy chúng ta làm chút chuyện thú vị hơn đi?”

Liễu Huyền An cũng không muốn làm, cùng tay cùng chân bò vào chần quần người kín mít, ngủ quan trọng hơn.

Lương Thú buồn cười, không trêu y nữa mà chỉ nằm xuống bên cạnh. Tiên ngủ lại lười biếng ngủ rờn rã mười ngày không nhúc nhích, nằm lâu liền phần nản đau đầu. A Ninh ngồi bên cạnh mãi phu nghe thấy nghĩ thầm, hầy, hình như trước kia còn không lắm tật xấu như thế. Vốn tưởng cả nhà chúng ta đã chiều hư công tử lắm rồi, không ngờ núi cao còn có núi cao hơn.

Lương Thú rất kiên nhẫn giúp y xoa huyết thái dương, Liễu Huyền An tìm tư thế thoải mái nằm trong lòng hắn, chưa kịp đánh một giấc nữa đã nghe A Ninh ở bên ngoài nói: “Vương gia, công tử, phía trước có một thôn nhỏ hình như cũng đang tổ chức Hội Ngũ Thái, nhiều người lắm, chúng ta có đi xem thử không?”

“Thôi, đừng quấy nhiễu bọn họ.” Lương Thú che hai tai người trong lòng lại muốn cho y tiếp tục ngủ, nhưng đột nhiên một tràng tiếng trống bỏi đã từ đằng xa vọng vào.

Liễu Huyền An mở mắt.

.....

Thôn nhỏ này bề ngoài không khác gì mấy ngàn thôn trấn trên đất Tây Nam, nhà trúc lợp ngói nhiều màu sắc sỡ. Giữa thôn đốt một đồng lửa lớn nên giữa mùa đông mà không khí vẫn ấm bừng bừng, trên đồng lửa gác thịt khô gà rừng, bốn phía chất đầy rượu ngon, đám trẻ con vây xung quanh đồng lửa nói cười huyên náo. Vốn hẳn nên là một cảnh tượng ấm áp vui mừng, nhưng vì trên bàn tay nhỏ bé của chúng đang cầm mấy cái trống bỏi quen mắt mà bị nhuộm vài phần quỷ dị rợn người.

Liễu Huyền An nói thầm: “Hoa văn giống hệt.”

Lúc này thôn dân đã phát hiện ra có người tiến vào liền mỉm cười chào hỏi, sau đó dẫn bọn họ vào trong đám lửa trại, phát cho mỗi người một chén rượu.

Lương Thú vươn tay lặng lẽ nắm thắt lưng Liễu Huyền An.

Thôn dân bình thường dù chân chất đến đâu, có nhiệt tình hào sảng đến mức nào cũng phải hỏi trước một câu khách từ nơi nào đến, sắp đi về đâu rồi mới rót rượu châm trà. Còn kiểu mới lần đầu gặp mặt chưa kịp nói gì đã dẫn người ta vào nhà uống rượu thế này...

Hắn thấp giọng dặn dò: “Cẩn thận.”

Liễu Huyền An đáp ứng, đi theo Lương Thú về phía trước. Y đã tham gia Hội Ngũ Thái ở thành Hoài Trinh nên biết rõ ca múa mừng vui và nụ cười chân chính hoan nghênh khách phương xa đến trông như thế nào, đó là niềm vui phát ra từ nội tâm, không hề lẫn vào một tia giả dối. Mà thôn dân trước mặt bọn họ lúc này mặc dù đang cười, nhưng tươi cười lại cứng nhắc như mang mặt nạ, bị ánh lửa trại chiếu vào cực kỳ đơ cứng.

Trưởng thôn dẫn hai người ngồi trước đồng lửa, lập tức có người dâng lên hai chén rượu. Liễu Huyền An không uống, Lương Thú cũng nâng chén lên rồi đặt xuống đất. Một đứa trẻ hình như cảm thấy dung mạo Liễu Huyền An xinh đẹp nên luôn nhìn trộm y, Liễu Huyền

An vẫy tay gọi cô bé đến bên cạnh mình, lấy từ trên đĩa xuống cho cô bé một viên kẹo, lại nhận trống bỏi trong tay cô.

Đường vân rõ ràng, hương thơm ngọt ngào.

Vẫn làm bằng da người.

Y nhìn lướt qua số lượng trống bỏi trong thôn mà âm thầm rung mình. Vốn tưởng chiếc trống bỏi ở thành Hoài Trinh đã là lời khiêu khích trắng trợn nhất của Bạch Phúc giáo dành cho Lương Thú, lại không ngờ đối phương cuồng vọng vênh váo đến mức này. Trong chén rượu có độc, y nhận ra, Lương Thú cũng nhìn là nhận ra ngay, thế nhưng bọn chúng vẫn sắp xếp cho thôn dân dọc đường tổ chức Hội Ngũ Thái đón đầu, trắng trợn cầm trống bỏi, trắng trợn rót rượu độc.

Tây Nam thịnh hành bí thuật luyện xác người thành rối để vu sư tùy nghi sử dụng, nghe qua rất đáng sợ, nhưng Liễu Huyền An vẫn nghĩ nó chưa thể bì kịp với hình ảnh bản thân đang nhìn thấy lúc này. Các thôn dân không trúng độc cũng không trúng cổ, chính vì như thế mới càng khiến người ta nổi hết gai ốc — Toàn bộ một thôn xóm già trẻ nam nữ đều bị tà giáo tẩy não, vừa tươi cười ca múa vừa tinh táo hạ độc, tinh táo giết người.

Còn kinh dị hơn cảnh xác chết trôi lên khỏi bãi tha ma.

Lương Thú nhận ra y không khỏe bèn cời túi nước bên hông mình đưa qua: “Uống mấy ngụm đi.”

“Khách nhân.” Một ông già hỏi hẩn, “Vì sao lại không uống rượu chúng ta mời?”

Lương Thú đáp: “Chúng ta còn phải đi, không thể uống rượu.”

“Tham dự Hội Ngũ Thái ai cũng phải uống rượu.” Một thôn dân khác lên tiếng, “Không uống tức là khinh thường chúng ta!”

“Đúng, uống rượu đi! Uống rượu! Uống rượu!”

Các thôn dân bắt đầu đồng thanh la hét theo nhịp, đám trẻ con không hiểu chuyện gì cũng hô theo như một bọn thần kinh vừa hưng phấn vừa cuồng loạn, trống bỏi trong tay kêu lộc cộc như giông tố ngày hè, nghe mà rợn cả người. Một đứa bé nhìn qua chỉ khoảng năm tuổi hai mắt lóe sáng, cao giọng: “Uống rượu! Uống rượu! Lột da làm trống!”

Mẹ nó vội vàng bịt miệng con lại, tiếng kêu chìm ngấm giữa một mảnh ồn ào huyền ảo.

“Rót rượu! Rót rượu! Rót rượu!”

Mọi người có mặt đều đứng lên bưng chén rượu vây quanh hai người, chen chen chúc chúc không ngừng tới gần, rượu trong tay lung lay sánh cả ra ngoài, mùi vị gay mũi bốc lên bốn phía.

Liễu Huyền An nhìn đám thôn dân cuồng nhiệt bị tẩy não, hơi nhích lại gần người Lương Thú thêm một chút nữa.

Chương 71: “Bởi vì bình thường đi ngủ không có Vương gia”

Trạng thái của đám thôn dân dần dần không thể khống chế nổi nữa, vòng vây cũng ngày càng hẹp, một người chen ở hàng đầu đứng không quá vững, thân thể lão đảo cổ tay rung một cái, rượu độc trong chén bị sánh ra ngoài. Thế nhưng rượu không thể rơi một giọt lên người Liễu Huyền An, bởi vì Lương Thú gần như trong chớp mắt đã vung tay quét ra một đạo hàn quang, nhuyển kiếm trong tay áo tựa như rồng bạc hất bay toàn bộ chén rượu.

“Uống... Khụ khụ!” Một người đang phẫn khởi thúc giục hai người uống rượu thì linh bị rượu độc tạt vào mặt, nọc độc lập tức ăn mòn làn da làm hắn kinh hoàng ôm chặt cổ họng, vội vàng lách qua một bên liều mạng nôn ra.

Biến cố nho nhỏ này khiến hiện trường im lặng trong giây lát, thôn dân dừng bước cảnh giác nhìn Lương Thú và Liễu Huyền An, cùng với thanh kiếm trong tay Lương Thú. Mà cũng chính trong khoảnh khắc yên tĩnh ngắn ngủi đó, gã thôn dân uống nhầm thuốc độc đã co giật ngã xuống đất, khuôn mặt chuyển sang màu xanh lam đầy quỷ dị.

Liễu Huyền An lên tiếng: “Chắc là độc nọc rắn.”

“Giết hai kẻ tà ma này đi!” Đột nhiên có người hét lớn!

“Giết tà ma!” Mọi người vung tay hòa theo.

Sau đó bọn họ giống như bị ấn vào công tắc bí mật nào đó trên người, lần thứ hai hưng trí điên cuồng gần như hoàn toàn quên mất vừa có người chết ngay trước mặt mình, cầm rượu trên tay đồng loạt

hắt về hướng hai người rào rào như mưa hè trên núi. Lương Thú nắm chặt thắt lưng Liễu Huyền An phi thân đạp qua rừng đầu người đông nghìn nghịt, vững vàng đáp xuống dưới tàng cây một đầu khác.

Cao Lâm luôn canh giữ ngoài cửa thôn cũng đã dẫn người vào trong. Lúc mọi người nghe được tiếng trống bỏi từ bên ngoài chỉ phán đoán là một cái bầy khác của Bạch Phúc giáo. Cao Lâm nghĩ trong thôn sẽ có người mai phục, nhưng trăm triệu không tài nào dự đoán được tình huống quý quái lúc này.

“So với những trò quý quái của tà giáo, ta thật sự thấy mình còn quá ngây thơ”, Cao phó tướng vừa nghĩ vậy trong đầu, vừa vung kiếm quét rập một đám côn đồ lăm lăm vũ khí trên tay, quay đầu hỏi: “Vương gia, tình hình này phải xử lý thế nào?”

Lương Thú đề nghị: “Nếu đã hỏi ra được lời này, chi bằng người nói mấy câu đạo lý cho bọn họ nghe thử xem.”

Cao Lâm: “...”

Đạo lý chưa kịp nói, đao đã kề ngay trên cổ. Lần này Lương Thú nam tuấn tuy không mang theo nhiều hộ vệ nhưng ai cũng là cao thủ nhất đẳng, cộng thêm một đám tráng hán ngự tiền vẫn luôn theo sát không rời. Trong cái thôn nhỏ này cùng lắm chỉ có khoảng trên dưới một trăm người, loại trừ số già yếu phụ nữ trẻ em thì còn khoảng năm mươi người đàn ông, nếu đổi thành địch nhân chân chính cũng chỉ tốn khoảng nửa canh giờ là giải quyết sạch sẽ.

Nhưng bọn họ lại là bá tánh bình thường, dù lúc này đúng là đang vung đao giết người thì vẫn là bá tánh. Một ngự tiền thị vệ nghiêng người né tránh trường đao trước mắt, phía sau lại xuất hiện hai kẻ đánh lén. Trong lúc hấn đang do dự có nên rút đao chém đối phương không, một luồng gió lạnh đen kịt đã chuẩn bị ập tới. “Ầm” một tiếng, kẻ đánh lén hộc máu văng ra xa rồi quỳ rạp dưới đất. Lương Thú giẫm đế giày lên hai cánh tay người, tiếng xương giòn gãy nghe rõ mồn một xen lẫn giữa tiếng đao kiếm va chạm, tiếng rên đau đớn và tiếng nguyền rủa ác độc. Lương Thú phớt lờ tất cả, đá hấn đến dưới

tàng cây, xoay người lạnh lùng nói: “Đừng để bốn vương phải cứu người lần thứ hai.”

Ngự tiền thị vệ xấu hổ: “... Vâng.”

Liễu Huyền An đứng một mình dưới gốc cây, có đứa trẻ chú ý tới y, cất tiếng lạnh lạnh nói lời tàn ác: “Lột cả da hăn xuống đi!”

Đám trẻ con xoay trống bỏi trên tay muốn dùng tiếng trống xua đuổi tà ma, nhặt đá dưới chân ném về phía y, một đám ông già bà cả cũng xách đuốc vọt tới định thiêu chết mầm tai họa. Lương Thú đứng lúc xoay người, nửa thanh kiếm ra khỏi vỏ quét cho đám người dưới tàng cây kêu rên thảm thiết. Hăn đáp xuống đất, ánh mắt lạnh băng nhìn quanh một vòng dọa cho đám người già trẻ con không dám động dậy. Trong số đó có vài người đã không bò dậy nổi nhưng vẫn lảo lảo đi lặp lại mấy câu “Giết tà thần! Giết tà thần! Bạch Phúc Phật Mẫu giết tà thần”, ngữ khí run rẩy, bộ dạng khúm núm, hận thù trong ánh mắt lại không giảm đi nửa phần.

Liễu Huyền An khẽ thở dài một tiếng.

Lương Thú hỏi: “Thương hại bọn họ à?”

Liễu Huyền An đáp: “Có một chút, nhưng không nhiều lắm.”

Cao Lâm đứng bên cạnh nghe thấy chột nghĩ thầm, có một chút nhưng không nhiều lắm, vẫn giữ được nhân tính nhưng không đến mức quá thánh mẫu... Phải học tập mới được, lần sau ta cũng sẽ đáp lại như thế.

Liễu nhị công tử đứng là quá xứng đôi với Vương gia.

Đám thôn dân bị chế phục rất nhanh, bọn họ càng cho rằng đoàn người Lương Thú là tà ma, mặt mày ai nấy không giấu được sợ hãi và căm hận, còn có người nhỏ nước bọt vào các hộ vệ.

Cao Lâm ghét bỏ tránh xa đám thôn dân kia thêm một chút, hỏi Lương Thú: “Vương gia, Bạch Phúc giáo phái những người này đến đây chỉ để chúng ta ghê tởm thôi à?”

“Phải,” Lương Thú nói, “Bọn chúng thì làm được gì khác nữa.”

Rất nhiều trống bỏi rơi tán loạn dưới đất, Liễu Huyền An bọc khăn tay nhặt một chiếc lên, đến trước mặt một đứa trẻ con trông hơi lớn, hỏi nó: “Thứ này là do các ngươi làm, hay những người đó đưa cho?”

Đối phương không trả lời, mở miệng chỉ tuôn ra những câu nguyên rủa không sạch sẽ rồi nở nụ cười khiêu khích thiếu đánh. Lương Thú nhíu mày, hộ vệ đứng một bên hiểu ý, rút cây roi mềm bên hông ra vụt một cái.

Máu lập tức phụt ra, đứa nhỏ kia đau quá hét lớn, cha mẹ nó ở giữa đám người cũng sốt ruột kêu la inh ỏi. Hộ vệ lại nâng tay vụt một roi nữa, lần này là vung xuống mặt đất thị uy làm sỏi đá hất tung loạn xạ chấn cho đám người lớn không dám ho he gì nữa, chỉ có một đứa trẻ vẫn cứng miệng gào lên: “Các người là người lớn mà lại đi đánh trẻ con!”

Cao Lâm nghe mà bật cười: “Năm nay ngươi bao nhiêu tuổi?”

Đứa bé kia như nhặt được cơ hội, lớn tiếng kêu la: “Ta mới mười tuổi!”

“Mười tuổi?” Lương Thú nhìn nó, “Đến đại doanh Tây Bắc mà nhìn thử xem, mấy đứa nhỏ ở đó mới bảy tám tuổi đã được dân du mục đưa tới gia nhập quân doanh rồi, có đứa thân hình gầy yếu không leo lên nổi lưng ngựa, đến lúc hành quân tác chiến vẫn phải khiêng vác bao lớn bao nhỏ đi theo đại quân. Bọn họ xuất thân cùng khổ, biết nhập ngũ là sẽ có cơm ăn, được đọc sách, được luyện võ, có những ngày tháng tốt đẹp, cho nên càng cố gắng chăm chỉ luyện ra một đám binh lính mình đồng da sắt, hiểu đại nghĩa giới cưỡi ngựa bắn cung, đó mới là những đứa trẻ mà Đại Đế cần. Còn ở Tây Nam đất

đai phì nhiều không lo ăn lo mặc, không có biên cảnh loạn lạc, không có Bạch Hà dâng lũ lại nuôi ra một đám phế vật ngu xuẩn không phân rõ đúng sai như người!”

Đứa trẻ bị mắng trợn mắt há mồm tức giận thở phì phì, lại ngại ăn đau nên không dám gọi bọn họ là tà thần nữa, chỉ biết hung hăng trừng mắt với Liễu Huyền An — — Rất có mắt nhìn, vì trong đám người trước mắt chỉ có người này là trông yếu ớt nhất. Nhưng sự thật chứng minh đôi khi nhìn vậy mà không phải vậy, nó lập tức bị ăn một roi nữa, đau đến kêu oai oái, chỉ biết khóc ròn: “Các người, các người có còn là người lớn nữa không?”

“Chính vì thấy người tuổi nhỏ, vẫn còn cứu được nên Vương gia mới chịu ra tay quản thúc đấy.” Cao Lâm nói, “Về phần những kẻ còn lại,” hắn vừa nói vừa xoay người quét mắt nhìn đám thôn dân la liệt dưới gốc cây, “Có lớn mà không có khôn, cuộc sống Tây Nam yên ổn giàu có, biên cảnh mậu dịch phát đạt, các người muốn trường thọ hay phát tài thì không thiếu đường ngay để đi, cố tình chạy vào đường cụt làm gì.”

“Bạch Phúc Phật Mẫu phổ độ chúng sinh!” Có người cứng đầu hét lên.

Cao Lâm không có nổi hứng thú bịt miệng hắn, xoay người hỏi ý Lương Thú: “Vương gia, chúng ta kêu quan phủ đến đưa toàn bộ bọn họ đi chứ?”

“Làm nhanh lên.” Lương Thú phân phó, “Sau khi đưa về, đầu óc ai còn cứu được, vẫn nghe lời khuyên giải thì tạm thời giam giữ rồi cho đi khổ dịch vài năm. Ai vẫn một lòng một dạ cầu phổ độ thì lưu đày đi vùng mỏ bắc cảnh, nếu vẫn còn hơi sức niệm chú nguyện rửa thì đừng để lãng phí.”

“Tuân lệnh!” Cao Lâm ra lệnh cho hộ vệ mang theo tín vật tức tốc đi tìm quan phủ bản địa. Đám người lúc này mới xôn xao, khu mỏ bắc cảnh có lẽ là vùng đất gian khổ nhất trên toàn Đại Diễm, xa xôi ngàn dặm, quanh năm băng tuyết. Có người bắt đầu kêu khóc: “Cha mẹ ta

đã sắp sáu mươi tuổi, bọn họ không tài nào đi được đến đó. Hình phạt này có khác gì giết người?”

Liễu Huyền An nói: “Cha mẹ ngươi vừa nãy vẫn còn sức chống gậy chạy tới muốn thiêu chết ta, không đến mức không đi được đâu, cùng lắm là đi chậm chút thôi.”

Cao Lâm bật cười, cười xong lại cảm thấy tình huống này nên có thái độ nghiêm túc bèn hắng giọng một cái, nhíu mày nói với người nọ: “Đừng nói sáu mươi tuổi, dù có sáu trăm tuổi, chẳng lẽ phạm pháp là không thể trừng phạt nữa? Theo ta thấy, cha mẹ ngươi sống lâu hơn ngươi mấy chục năm lại không phân rõ thị phi, nên phán tội nặng thêm mới phải. Vương gia nhà ta chưa bao giờ trúng chiêu cây mình phạt yếu hay cây già lên mặt, nếu muốn được giảm tội thì cách duy nhất chính là phối hợp với triều đình điều tra, sớm dọn dẹp sạch sẽ đám người Bạch Phúc Phật Mẫu đầu toàn tà ma quỷ quái kia. Đừng ồn ào nữa, làm bẩn lỗ tai công tử nhà ta!”

Công tử, nhà ta.

Lương Thú cảm thấy đã đến lúc nên thưởng cho hắn chút tiền rồi.

Đám thôn dân có bị mắng cho tỉnh táo lại không rất khó nói, nhưng ít nhất đã chịu im miệng.

Hộ vệ vương phủ tuốt đao canh giữ bốn phía, khoảng cách từ đây đến phủ nha không quá gần, cho dù ra roi thúc ngựa cũng phải chờ đến giữa trưa ngày hôm sau mới có người đến. Lương Thú không muốn để Liễu Huyền An tiếp tục chờ trong tòa thôn dơ bẩn quỷ dị này nên đưa y vào rừng cây bên ngoài thôn cắm trại.

Liễu Huyền An hỏi: “Vương gia không tiếp tục thẩm tra bọn họ?”

Lương Thú đáp: “Không cần, Cao Lâm biết nên hỏi cái gì.”

Liễu Huyền An gật đầu, cảm thấy hơi đói bụng.

Lương Thú bật cười vỗ vỗ vai y, gom củi châm một đống lửa trong rừng rồi lấy từ trong xe ngựa ra một túi thịt nướng sẵn, vừa chặm rãi quay cho nóng vừa nói: “Đúng là không có sự vụ gì trì hoãn được chuyện ăn ngủ của ngươi.”

“Cũng có chứ.” Liễu Huyền An ngồi xuống bên cạnh hắn, bắt chước lấy ra mấy cái bánh nướng lật qua lật lại trên lửa. Đích xác trong phần lớn trường hợp y luôn có thể ăn ngủ như thường, nhưng có vài lần đúng là ngày ăn không ngon đêm ngủ không ổn, tất cả đều dính dáng tới Kiều Vương điện hạ — — miễn cưỡng ngủ cũng ngủ không yên, nhập mộng rồi vẫn mệt mỏi như thường.

Lương Thú hỏi: “Thứ gì trì hoãn thế? Nói ta nghe thử một chút.”

Liễu Huyền An cự tuyệt: “Không nói.”

Lương Thú ôm vai y vừa lừa vừa dỗ: “Thần tiên bốn vạn tám ngàn tuổi trải qua trăm ngàn biến cố thế sự vẫn có chuyện không nói thẳng được à.”

Liễu Huyền An kiên quyết ngậm miệng như cũ.

“Ngươi không nói thì ta đoán vậy.” Lương Thú nâng mặt y lên, “Nghĩ đến ta nên không ngủ được?”

Chỉ là một câu thuận miệng bâng quơ lại không trợt phát nào. Thần tiên bốn vạn tám ngàn tuổi chưa tu luyện được da mặt dày bốn vạn tám ngàn tầng, ở phương diện này Liễu nhị công tử còn bối rối hơn bình thường, ngồi đối diện người trong lòng lại bị chọc trúng tâm sự khó nói, lần thứ hai đỏ bừng mặt.

Lương Thú vui như nhặt được bảo bối: “Không phải chứ, thật sự nghĩ đến ta à?”

Liễu Huyền An lại cảm thấy đó là chuyện nhân chi thường tình, nếu không sao còn gọi là tình yêu, trong thơ trong sách toàn viết như vậy cả không phải sao.

Lương Thú ôm y sát vào mình hơn: “Nếu đã thế, sau này ta không trở về phòng mình nữa, cả đêm canh giữ bên giường ngươi nhé?”

Liễu Huyền An bị hấn nói cho ngựa ngáy vành tai đành phải nghiêng đầu trốn, nhưng đối phương ngoan cố không chịu buông tay, y đành giả điên giả ngốc lảng đi: “Nói gì thế, ta đói bụng.”

Lương Thú vẫn ủ người trong lòng như cũ, cúi xuống nhặt đồ trong đồng lửa ra cho y ăn. Dạ dày được lấp đầy, cảm giác lạnh lẽo ghê rợn trong người vừa nãy cũng bị xua tan một chút, dễ chịu hơn rất nhiều. Liễu Huyền An nói: “Càng đi về hướng nam không biết còn bao nhiêu thôn xóm giống như vậy nữa.”

“Những thôn xóm như vậy có mọc lên cả ngàn cái cũng không phải khó giải quyết.” Lương Thú nói, “Thứ khó giải quyết là Bạch Phúc giáo, bọn chúng giống y như con kiến chúa giấu mình dưới tầng tầng đất đá sâu thẳm, không ngừng phá ra từng đám từng đám kiến thợ ra ngoài hại người. Ngày nào chúng chưa được diệt trừ tận gốc, ngày đó đất Tây Nam còn chưa được yên bình.”

Tiếng hấn nói chuyện rất nhẹ, không mang theo lệ khí mà phảng phất như một tiếng thở dài, một câu cảm khái cực kỳ mệt mỏi. Liễu Huyền An nâng tay ôm mặt hấn sờ nhẹ, Lương Thú cảm nhận được phần săn sóc cùng đau lòng kia, tham lam dựa vào y càng gần hơn, mặt cũng gần như dán vào nhau.

Gió núi thổi qua tán lá xào xạc, vùng Tây Nam vào đông không quá buốt giá, hai người kê tay kê chân bên đồng lửa cũng đủ ấm áp. Liễu Huyền An khó có dịp không bị hơi ấm hun cho buồn ngủ, còn chủ động vươn tay để Lương Thú dựa vào vai mình nghỉ ngơi một lát.

Rất có không khí nương tựa vào nhau.

Mọi người cắm trại trong rừng một đêm. Giữa trưa ngày hôm sau, quan viên địa phương mới dẫn theo người ngựa hộc tốc chạy đến suýt tiểu ra quần tới nơi, không hề nói ngoa, lúc hấn từ trên lưng

ngựa ngã xuống tham kiến Kiêu Vương điện hạ đã suýt nữa sợ tiểu ra quần. Quan phủ vốn biết trong địa giới mình cai quản nhiều tà giáo hoành hành, nhưng ai mà nghĩ lại nhiều tới mức này? Cả một thôn trang bị tẩy não, vung đao hô hào đòi giết Kiêu Vương điện hạ, cái này... rõ ràng là muốn giết luôn mình rồi còn gì!

“Chuyện phía sau giao cho người điều tra, nếu tra ra kết quả, bổn vương miễn cho người tội thất trách.” Lương Thú nói, “Thôn dân ở nơi này, ai còn khuyên được thì khuyên bảo, những người gian ngoan cứng đầu cứ luận tội xử theo tà giáo, không cần nhiều lời.”

“Vâng, vâng, hạ quan nhất định dốc toàn lực!” Quan viên đã chuẩn bị tinh thần bay đầu, bây giờ biết mình còn giữ được mạng suýt thì khóc to thành tiếng, “Xin Vương gia yên tâm!”

Bên này hấn dập đầu lia lịa, thôn dân bên kia vẫn lái nhại niệm kinh nguyên rủa không dứt, quan phủ nghe mà phình não, vội vàng ra lệnh cấp dưới chạy đi bịt miệng bắt người. Hộ vệ Kiêu Vương phủ cũng bị họ niệm đến sốt ruột, nói: “Những người này niệm cả đêm rồi mà không thấy mệt, thực sự nghĩ có thể dùng miệng mình nguyên chết người ta hay sao?”

“Trên đời đúng là có người dựa vào miệng lưỡi làm chết người, nhưng không phải theo cách của bọn họ.” Cao Lâm ném qua một cái màn thầu, “Ăn đi, ăn xong còn lên đường.”

Hộ vệ hỏi: “Vậy thì là cách nào?”

Cao Lâm nhìn qua một hướng khác, Liễu Huyền An đang ở dưới gốc cây nói chuyện với A Ninh: “Đấy, giống như thế kia kia.”

Nhưng bản thân Liễu nhị công tử lại không cho rằng miệng lưỡi mình có bao nhiêu lợi hại, tối hôm qua y không được nghỉ ngơi tốt, vai cổ đau nhức, đầu óc cũng mơ màng. A Ninh ở bên cạnh xoa bóp vai gáy cho y, mở miệng hỏi: “Công tử ôm Vương gia ngồi cả đêm luôn à?”

Liễu Huyền An đáp: “Ừ.”

A Ninh không thể tin nổi: “Bình thường công tử đi ngủ còn phải đổi tư thế những bảy tám lần cơ mà.”

Liễu Huyền An giải thích: “Bởi vì bình thường đi ngủ không có Vương gia.”

Y mệt không mở nổi mắt, nói xong lập tức bò lên xe ngủ bù.

Cao Lâm mặt dày bất chấp xáp lại gần moi tin tình báo: “Vừa rồi các người nói chuyện gì thế?”

A Ninh trả lời rành rọt, đang thảo luận chuyện ngày thường đi ngủ không có Vương gia.

Cao Lâm âm thầm vỗ đùi, ta biết ngay mà, vẻ mặt mông lung sầu khổ vừa rồi của Liễu nhị công tử chắc chắn có liên quan đến Vương gia, ta đúng là thông minh cơ trí!

Thế là hấn lập tức dâng tin tức này như dâng vật quý cho Lương Thú: “Liễu nhị công tử tiếc nuối vì ngày thường đi ngủ không có Vương gia bên cạnh.”

Những lời này có thể tách bạch làm hai phần, “Ngày thường đi ngủ không có Vương gia” do A Ninh chính miệng nói, còn “tiếc nuối” là do Cao phó tướng tự suy luận ra, bởi vì vẻ mặt công tử sầu khổ như thế chỉ có thể là tiếc nuối, chứ không lẽ là hào hứng sao?

Lương Thú khen ngợi: “Sau khi quay về Tây Bắc, tự vào phòng thu chi lấy bạc đi.”

Cao phó tướng vào sinh ra tử nhiều năm, đây là lần đầu nhận được món tiền thưởng nhẹ nhàng đến thế.

Càng đi về phương nam đường núi càng gập ghềnh khó đi, chờ bọn họ đến được đại doanh đóng quân Tây Nam đã là gần sát Giao thừa.

Tòa thành này gọi là thành Trú Quân, không có bá tánh bình thường sinh sống mà chỉ có quân nhân và gia quyến của bọn họ. Khổ Hựu đích thân dẫn quân ra trước cổng thành đón, hấn mặc giáp bạc cưỡi ngựa trắng, trong tay cầm trường thương rất xứng với ngoại hình tóc bạc mắt vàng, trông giống yêu lại phảng phất như thần, chẳng trách tin đồn về hấn lại bay đi khắp Tây Nam, thậm chí là toàn Đại Diêm.

“Vương gia.” Hấn xoay người xuống ngựa, đang muốn hành lễ lại được Cao Lâm giữ lại, cười nói, “Vết thương cũ đã tốt hơn chưa, sợ người quỳ rồi lại đứng lên không được.”

“Đã lành từ sớm rồi.” Khổ Hựu giao trường thương cho cấp dưới, tự mình giúp Lương Thú dắt ngựa. Hôm nay trời nắng đẹp, ánh sáng phản chiếu vào mắt lúc hấn ngẩng đầu lên trong suốt như mắt mèo mắt báo, làm Liễu Huyền An đi phía sau không khỏi sửng sốt.

A Ninh cũng trông thấy, nhỏ giọng: “Bệnh mắt của vị Khổ thống lĩnh này khá nghiêm trọng đấy.”

“Đúng là rất khó giải quyết.” Liễu Huyền An nói, “Phải sớm chữa trị.”

A Ninh lại hỏi: “Thế công tử có chữa được không?”

Liễu Huyền An lắc đầu: “Tuy ta biết chút y lý nhưng bệnh này phải động dao kéo, mà ta thì chưa bao giờ tự tay mổ nhãn cầu.”

A Ninh từng tham gia vài cuộc giải phẫu thi thể nhưng cũng chưa từng thật sự động tay. Hai người châu đầu thì thầm suốt một đường, Khổ Hựu cũng trông thấy bèn hỏi: “Cao huynh, hai người phía sau kia là thần y trong lời đồn?”

“Phải” Cao Lâm nói, “Đúng lúc để Liễu nhị công tử giúp người kiểm tra thương tích năm xưa đi, y là cao thủ, Vương gia nhà ta được người ta chữa bệnh xong, bây giờ toàn nói gì nghe nấy.”

Khổ Hựu nghi hoặc: “Thần y không phải là Liễu đại công tử à?”

Cao Lâm ngạc nhiên: “Ồi chà, người rúc trong rừng rú Tây Nam mà tin tức linh thông phết nhỉ. Việc này kể ra dài lắm, phải kể từ lần đi Liễu gia cầu thân của Vương gia kia.”

Khổ Hựu rất là hào hứng: “Ta có nghe qua, Vương gia thật sự muốn cưới tiểu thư Bạch Hạc Sơn Trang sao?”

Vừa dứt lời, đầu hắn đã bị mấy miếng bạc vụn gõ trúng đau đến nhe răng trợn mắt. Cao Lâm nhanh nhẹn tiếp nhận số tiền của phi nghĩa ngay hôm nay, thoải mái giấu vào tay áo rồi mới dùng ngữ khí của người từng trải nói: “Ca ca khuyên người nên câm miệng lại.”

Khổ Hựu: “...”

Chỗ ở trong thành đã chuẩn bị xong, đương nhiên Lương Thú được xếp ở chủ viện, phòng của Liễu Huyền An cũng ở vị trí khá tốt, rộng rãi sáng sủa, nhưng lại cách xa chủ viện cả vạn dặm. Cao Lâm ăn xong mới hỏi: “Sao người không xếp cho Liễu nhị công tử ở trong khu rừng hoang ngoài thành luôn đi?”

Khổ Hựu hoàn toàn nghe không hiểu: “Người đang nói gì thế, vì sao ta phải sắp xếp Liễu nhị công tử ra ngoài thành, để tiện cho thần y đi hái thuốc à?”

Cao Lâm ghen họng không nói được một câu.

Hồi ở Tây Bắc ta cũng không thấy người gốc như bây giờ!

Chương 72: Hấn có một muội muội tên Ô Mông Vân Nhạc

Cuối cùng Liễu Huyền An không cần ở viện cho khách, bởi vì chủ viện của Lương Thú thật sự rất lớn, mà cho dù chủ viện không lớn, chỉ có mỗi một tấm phản cứng dùng để hành quân thì Kiêu Vương điện hạ vẫn tìm được lý do chính đáng để người không phải đi, ví dụ như giả bệnh, hoặc cứ nói mình bị đau ngực.

“Không tìm thấy nguyên nhân làm Vương gia đau.” Liễu Huyền An rút tay về, “Có điều chứng bệnh ở mắt Khổ thống lĩnh thì phải nhanh chóng chữa trị đi.”

“Mắt hấn có bệnh?” Lương Thú hỏi, “Trước kia chưa từng nghe nói, là bệnh gì?”

“Chứng kim manh.” Liễu Huyền An nói, “Vương gia từng kể màu mắt của Khổ thống lĩnh là bẩm sinh còn tóc bạc vì trúng độc. Màu mắt khác lạ không tính là bệnh, nhưng ánh phản quang trong con ngươi màu vàng kia thì không thể bỏ qua được, có lẽ lần trúng độc đó cũng ảnh hưởng đến thị lực của hấn. Bệnh này phải phải trị liệu bằng châm cứu kết hợp điều dưỡng thuốc thang, muốn hoàn toàn bình phục ít nhất cần đến nửa năm.”

Lương Thú hỏi: “Nếu không chữa trị hậu quả sẽ thế nào, có mù không?”

“Sẽ mù, hơn nữa phải chữa trị sớm, càng để lâu càng khó giải quyết.” Liễu Huyền An nói, “Nhưng ta và A Ninh đều không thành thạo kỹ thuật, tốt nhất nên để đại ca ta thân chinh ra tay mới được. Hay là ta lập tức gửi một phong thư về nhà?”

“Được.” Lương Thú kéo ghế cho y ngồi, “Người cứ viết đi, chờ Khổ Hựu xong quân vụ trở về lại giúp hấn kiểm tra kỹ một lần.”

Nhưng Khổ thống lĩnh ở một đầu khác thật ra không bận rộn quân vụ gì, hấn nghe Cao Lâm kể xong câu chuyện tình chấn động Đại Diễm thì vô cùng khiếp sợ, lặ đi lặ lại ba bốn lần: “Là ta điếc hay là người bị điên? Vương gia và Liễu nhị công tử, như thế cũng được à?”

“Người không điếc, ta cũng không điên.” Cao Lâm giữ vai hấn lại, tận tình khuyên giải, “Có gì mà không được, Liễu nhị công tử y thuật cao minh, kiên nhẫn cẩn thận, còn không hay nổi nóng, dáng dấp như thần tiên, rất xứng với Vương gia nhà ta, một đôi đất trời tác hợp.”

Đầu óc Khổ Hựu vẫn xoay mòng mòng, chủ yếu là vì hấn cảm thấy trước nay dù bản thân ở Tây Nam nhưng tin tức từ Trung nguyên vẫn nắm bắt vô cùng đúng người đúng việc, có thể tùy thời điều chỉnh binh mã cho phù hợp với tình hình thực tiễn. Nhưng lần này Vương gia đến đây, từng chuyện phát sinh lại hoàn toàn không giống những gì hấn từng biết, vì thế hấn lâm vào trầm tư hoang mang cực mạnh, ta là ai, đây là đâu, tin tức trước nay ta tìm hiểu có chính xác thật không vậy?

Thế là hấn lại không nhịn được hỏi tiếp: “Là thật hay giả?”

Cao Lâm đành phải dẫn hấn đi xem người thật việc thật. Hai người rón rén như ăn trộm chuồn đến trước chủ viện rồi ló hai cái đầu ra khỏi bụi cây nhìn sang hướng đối diện, cửa sổ đang nửa mở, Liễu Huyền An ngồi bên cạnh bàn viết chữ, còn Lương Thú ở bên cạnh giúp y mài mực.

“Thấy không.” Cao Lâm húc khuỷu tay vào Khổ Hựu, “Chỉ tại phòng ở người chuẩn bị quá nát, nếu đổi thành cửa sổ gỗ lim khắc hoa, ngoài sân trồng đầy hoa rơi liễu rủ nữa thì khác gì cảnh đái nguyệt tây sương* không.”

*Đãi nguyệt tây sương nghĩa đen là “chờ trăng lên ở nhà phía tây”, câu này lấy từ bài thơ “Minh nguyệt tam ngũ dạ” của Nguyễn Chấn miêu tả cảnh tiểu thư quyền quý và thư sinh nghèo lén lút hẹn hò nhau vào một đêm trăng.

Khổ Hựu vẫn chưa hết hoài nghi, bởi vì cả Vương gia và Liễu nhị công tử đều cau mày, nhìn qua không giống như đang yêu đương tình tự. Cao Lâm nghe hẳn nói thế cũng cố sức duỗi dài cổ ra hóng xem.

Thấy hai cái đầu nhấp nhô bên ngoài như hai cây nấm, Lương Thú lên tiếng: “Vào đi!”

Cao Lâm nói chắc nịch: “Hôm nay tâm trạng Vương gia không tồi.”

Khổ Hựu khó hiểu: “... Người nhìn từ đâu ra vậy?”

Ở phương diện này kinh nghiệm của Cao Lâm phong phú hơn, bởi vì nếu là ngày thường, trước khi nói câu “Vào đi” còn phải móc thêm một chữ “cút” ngay đằng trước nữa, hôm nay lại không có.

Khổ Hựu nghe vậy không ý kiến gì nữa, đứng lên nói: “Vậy người cút đi, ta vào.”

Cao Lâm đá mông hẳn một cước, hai vị tướng quân trẻ tuổi đánh đấm một đường không ra thể thống gì đến tận phòng ngoài mới tươi cười chào hỏi: “Vương gia.”

“Ngồi bên kia đi.” Lương Thú không để ý đến Cao Lâm, nhìn Khổ Hựu chỉ vào một băng ghế, “Gần đây thị lực thế nào?”

“Thị lực? Không có vấn đề gì cả.” Khổ Hựu đáp, “Chỉ có lúc xem quân báo lâu, thỉnh thoảng sẽ chóng mặt.”

Cao Lâm nghĩ thầm như thế cũng thường thôi, mớ chữ nghĩa rậm rạp vô nghĩa kia ta xem còn đau đầu nữa là.

Liễu Huyền An hỏi: “Ta có thể kiểm tra cho Khổ thống lĩnh một chút được không?”

Khổ Hựu gật đầu: “Đương nhiên, Liễu nhị công tử cứ xem.”

Liễu Huyền An rửa tay rồi tách mí mắt hấn ra cẩn thận kiểm tra. Trước đây y chưa từng chẩn bệnh về mắt, tròng mắt vàng càng ít thấy, nhiều lắm chỉ mới nhìn con mèo hoang lạc đường vào nhà thủy tạ một lúc rồi kinh ngạc than thềm mắt mèo đẹp quá. Mà đồng tử Khổ Hựu còn xinh đẹp hơn cả mắt mèo, tựa như viên đá quý màu vàng nhạt rơi dưới nền cát trong một đêm đầy sao.

Khổ Hựu hỏi: “Thần y, ta không sao chứ?”

Liễu Huyền An đứng thẳng lên: “Ngươi có bệnh.”

Khổ Hựu: “...”

Cao Lâm cũng tiến lên nhìn vào hai tròng mắt hấn, nói với Liễu Huyền An: “Nhưng cả nhà A Hựu đều có màu mắt như vậy.”

“Tròng mắt vàng không phải bệnh, mà là chứng kim manh.” Liễu Huyền An giải thích, “Ta vừa mới viết thư gửi về nhà mời đại ca đến thành Trú Quân chẩn bệnh cho Khổ thống lĩnh, thủ pháp giải phẫu của huynh ấy cực kỳ tinh chuẩn. Bệnh này không nặng, chẳng qua cần phải có đại phu tay nghề cao, không cần quá lo lắng.”

Khổ Hựu ngồi yên trên ghế, tuy vẫn không quá tin mắt mình đang có bệnh, nhưng thấy Vương gia và Cao Lâm hình như rất tín nhiệm vị Liễu thần y này nên cũng hơi lung lay, bèn thử thăm dò: “Bệnh này nếu nghiêm trọng nhất sẽ như thế nào?”

Lương Thú đáp: “Sẽ mù.”

Khổ Hựu hít một hơi khí lạnh: “Đừng, mắt ta không thể mù được. Nếu thị lực ta có vấn đề gì, dám Bạch Phúc giáo khốn kiếp hấn phải mở tiệc ăn mừng mắt.”

Cao Lâm hỏi: “Bọn họ vẫn treo thưởng đầu người à?”

“Không phải mỗi mình ta, chỉ cần là quân nhân phụ trách tiêu diệt tà giáo, lại có chút quân tước, bọn chúng đều bỏ ra một số tiền lớn mua thủ cấp.” Nói đến đây, giọng Khổ Hựu cũng trầm xuống, “Tháng trước chúng ta vừa mất một huynh đệ, lúc ta nghe được tin tức dẫn người đến cứu thì đã không kịp nữa rồi. Người giết hắn tên Ô Mông Vân Du, vừa tròn mười sáu tuổi, có địa vị cực kỳ cao trong Bạch Phúc giáo, hắn không phụ trách truyền giáo mà chỉ giết người, giết những kẻ không chịu tin phục đi theo Bạch Phúc giáo.”

Ba người còn lại không mấy xa lạ với cái tên này, bởi vì lúc còn ở thành Bạch Hạc, tên đệ tử Bạch Phúc giáo có ý đồ bắt cóc Liễu Huyền Triệt nhưng lại bắt nhầm Liễu Huyền An cũng tự xưng là Vân Du.

Ô Mông là một họ nổi danh ở đất Tây Nam, sinh ra không ít mãnh tướng biên quan tiếng tăm lừng lẫy, lần đầu mới thấy sát thủ tà giáo mang họ này.

Khổ Hựu nói: “Hắn còn có một muội muội tên Ô Mông Vân Nhạc, nghe nói dung mạo cực kỳ xinh đẹp đoan trang, vừa mới được phong làm Thánh nữ, cũng là người kế nhiệm chức vị Bạch Phúc Phật Mẫu.”

Sắc đẹp tuy không trực tiếp lấy mạng người ta nhưng cũng là một công cụ vô cùng đặc lực. Mọi người luôn có thiên tính hướng về cái đẹp, nếu Bạch Phúc Phật Mẫu là một thiếu nữ xinh đẹp thì giáo phái do nàng đại diện hẳn cũng có vài phần đẹp để thần thánh. Ngược lại, nếu thánh mẫu tà giáo là đại thẩm Mâu Thúy Hoa trong thành Hoài Trinh mở miệng ra đã ân cần thăm hỏi mười tám đời tổ tông nhà người ta, chắc cũng không cần đến phiên triều đình ra tay tiêu diệt.

Liễu Huyền An hỏi: “Đẹp đến mức nào?”

Khổ Hựu trả lời: “Thế gian hiểm thấy, dù ta chưa gặp, nhưng từ sau khi Ô Mông Vân Nhạc lên làm Thánh nữ, số lượng tín đồ đi theo Bạch Phúc giáo đúng là gia tăng mạnh mẽ, rất nhiều người nguyện ý táng gia bại sản bỏ ba cuốc bộ đến đây chỉ để chiêm ngưỡng nàng.”

“Vậy bắt đầu điều tra từ đôi huynh muội này.” Lương Thú nói, “Trước hết đi tìm toàn bộ hồ sơ những người có quan hệ, giao cho Cao Lâm xem, người cứ nghỉ ngơi đi, thời gian này đừng dùng mắt quá độ.”

Cao phó tướng: “...”

Khổ Hựu gật đầu, lại hỏi: “Liễu nhị công tử, còn bao lâu nữa thì mắt ta phát bệnh?”

Liễu Huyền An nói: “Ba tháng, nếu đại ca của ta nhận được thư, ra roi thúc ngựa hoàn toàn có thể đến kịp, huynh ấy cưỡi ngựa giỏi lắm.”

Cụ thể là giỏi đến chừng nào thì, những khi ra ngoài khám bệnh luôn là một người một ngựa một hòm thuốc, leo núi tuyết băng sông rộng là chuyện bình thường. Nói như vậy đệ tử ở Bạch Hạc Sơn Trang đúng là vất vả, trên dưới cả nhà chỉ có mình Liễu nhị công tử là con sâu lười ăn ăn ngủ ngủ, hiện tại dù được Kiêu Vương điện hạ cưỡng ép lôi ra khỏi nhà cũng là nằm trên xe ngựa chịu chút xóc nảy, trong ngực còn ôm một cái lò sưởi tay, vô cùng kiêu quý.

Khổ Hựu dẫn Cao Lâm đi thư phòng, Lương Thú hỏi y: “Ba tháng là lời nói thật à?”

“Không hẳn, nên nói chậm nhất là ba tháng mới đúng.” Liễu Huyền An nói, “Nhưng tâm tình thoải mái sẽ rất có lợi cho bệnh tình nên ta mới nói như vậy. Thôi, đi bước nào hay bước đó, nếu đại ca ta thật sự đến không kịp, ta sẽ ra tay thử một phen.”

“May mà có người đi theo.” Lương Thú thở dài, “Ở thời điểm này nếu hẳn bị bệnh, ta thật sự không tìm ra người nào có thể đảm nhiệm

trọng trách. Quân y ở đây đúng là một đám phế vật, lại không sớm phát hiện ra.”

“Khổ thống lĩnh bẩm sinh có màu mắt vàng, nếu bị bệnh sẽ không dễ phát hiện, huống chi hấn lại không lộ bệnh trạng rõ ràng.” Liễu Huyền An dọn bàn sạch sẽ, “Chúng ta có phải cùng đi xem hồ sơ không?”

“Không cần vội.” Lương Thú kéo y ngồi xuống, “Mấy ngày nay người cũng chưa được nghỉ ngơi tốt, để ta sai người hầm chút canh gà uống trước, đợi lát nữa rồi đi ăn cơm.”

Liễu Huyền An hỏi: “làm sao Vương gia phát hiện ra ta không nghỉ ngơi đủ?”

Mặt Lương Thú không đổi sắc: “Xem là biết.”

Liễu Huyền An vạch trần: “A Ninh mách lẻo chứ gì.”

Lương Thú ngồi xồm xuống, đặt cằm lên đầu gối y, giờ tạt xấu: “Nếu người muốn thì cứ đi thu mua Cao Lâm đi, ta không có ý kiến.”

Liễu Huyền An bật cười kéo một lọn tóc của hấn: “Bây giờ ta đi ngủ một lát, Vương gia có muốn ngủ cùng không?”

Lương Thú rất cao giá trả lời: “... Để bốn vương suy xét đã.”

Kết quả suy xét chính là hai người cùng nhau chen chúc trên nhuễn tháp cho một người nằm trong phòng, lấy chăn bông bọc lại. Ban ngày đương nhiên không thể ngủ sâu, huống chi canh gà sắp được bung lên rồi, thế nên Liễu nhị công tử cố ý nói với Kiêu Vương điện hạ đang ngâm mình dưới suối nước nóng rằng, hôm nay ta phải đi ngay không thể ở lâu được, Vương gia cũng sớm trở về đi. Người có thấy tòa cung điện rất cao trên đỉnh núi kia không? Ta xây nó lên cho người đấy, bên trong chứa đầy đá quý và thảo mộc.

Kiêu Vương điện hạ lại không mấy hài lòng, cau mày hỏi: “Người muốn đi đâu?” Hỏi xong không đợi y trả lời đã đứng ào lên khỏi mặt

nước. Liễu Huyền An vội vàng nhắm tịt mắt lại, nhưng không hoàn toàn nhắm kỹ, vẫn có chút luyến tiếc mà ti hí ra một cái khe nhỏ.

Kết quả không tự lượng được mức độ nên lỗ mở mắt quá to, cuối cùng mở đến tình giấc.

Y tiếc nuối thờ dài.

Lương Thú ôm chặt người trong lòng, giọng trầm thấp mang theo một tia ngái ngủ: “Chuyện gì thế?”

Liễu Huyền An đáp: “Ta tỉnh mộng.”

Lương Thú bật cười một tiếng: “Vậy tiếp tục mộng đi.”

Liễu Huyền An lại không ngủ được nữa, y tựa quây một lát lại hướng tầm mắt vào trong vạt áo của Kiêu Vương điện hạ, còn lén thò một ngón tay ra vén cổ áo hơi rộng mở kia.

Lương Thú không hề cử động, tùy ý để đối phương từ từ mở rộng vạt áo mình. Bên trong lớp áo là thân thể trần trụi rắn chắc, Liễu Huyền An nằm sấp lại một chút để xem được nhiều hơn. Bị nhìn một lát, Lương Thú cảm thấy mình nên tỉnh rồi, vì thế cố ý bày ra vẻ mặt thâm trầm mê người, nâng cằm y lên hỏi: “Đang nhìn gì đấy?”

Liễu Huyền An trả lời: “Nhìn cơ thể Vương gia, hình dáng rất ngay ngắn chỉnh tề, còn chỉnh tề hơn mấy bức vẽ cơ thể người của đại ca ta nữa.”

Chương 73: Phải dâng hiến đến mức độ nào thì mới được diện kiến Thánh nữ?

Cả đời Lương Thú lần đầu mới được người ta khen là “dáng dấp chinh tề” nên cực kỳ hoang mang, Liễu Huyền An đành vừa giải thích vừa khua ngón tay cách da hấn một khoảng, kéo theo một luồng khí thổi kiến còn không bay nhưng cũng đủ làm lòng Kiêu Vương điện hạ nháy loạn. Hấn chụp tay y đặt lên ngực mình: “Lúc ở bên ta thì không cần câu nệ lễ nghĩa.”

Đầu ngón tay Liễu Huyền An hơi cuộn lại, lên tiếng: “Nhưng mà ta nói xong rồi.”

Lương Thú nói: “Nhưng ta chưa hiểu.”

Không nghe hiểu thì thôi, không hiểu cũng không cần nói nữa. Loại thời điểm này thật ra khá áy náy, đôi tiểu tình nhân áo quần bất chỉnh ôm nhau trên giường mà không phát sinh chuyện gì thì đúng là không nói nổi, nhưng vừa rồi cố tình lại có câu “rất chinh tề” kia dạo đầu, làm Lương Thú tin rằng bây giờ cho dù mình có cời nhiều hơn nữa thì trong mắt y, bản thân cũng chẳng khác nào một bộ giáo cụ trực quan.

Liễu Huyền An tìm thấy một huyết vị, ấn xuống.

Lương Thú chưa kịp phòng bị nên suýt bị ấn bay nửa cái mạng, đau đến trước mắt tối sầm: “Ngươi ——”

“Khí không thuận.” Liễu Huyền An thu tay, “Đến tối ta lại ấn cho Vương gia vài cái nữa.”

Đã đau đến kêu cha gọi mẹ rồi mà còn muốn ăn thêm mấy cái, lời này nếu từ miệng quân y hay thái y nói ra chắc chắn sẽ bị Kiêu Vương điện hạ đuổi cổ ngay lập tức, nhưng đổi lại là Liễu nhị công tử bộ dạng thần tiên, đừng nói lấy tay ấn, cho dù xách búa đến gõ cũng không phải là không thể. Yêu đương mù quáng chính là như vậy đấy.

Cửa viện rung lên, là A Ninh bưng canh gà tới. Ở phương diện này cậu đã có kinh nghiệm phong phú, luôn luôn cố ý gây tiếng động mạnh bên ngoài trước, chờ một lát rồi mới tiến lên gõ cửa. Quả nhiên Liễu Huyền An đã rời giường, buồn bực hỏi: “Sao nhiều đồ ăn thế?”

“Lúc ta xuống bếp thì canh gà chưa hầm xong, còn phải chờ một lúc.” A Ninh nói, “Đại thúc nấu bếp rất nhiệt tình, đi khắp nơi lục tìm đồ ăn đưa cho, ta từ chối ông ấy còn giận dữ, sau đó mới áp úng nói con trai mình mới bị đánh gãy chân, muốn nhờ ta đi xem thử.”

“Bị đánh gãy chân à, là ai đánh?”

“Thúc ấy tự đánh.” A Ninh nói, “Nói là con mình như bị trúng tà, khi không cứ một hai đòi đi bái kiến Thánh nữ Bạch Phúc giáo, nhất lại cũng không nhất nổi. Cậu ta bỏ nhà chạy trốn vào núi, cuối cùng vẫn là Khổ thống lĩnh đích thân dẫn người đi bắt về. Bây giờ tuy chân đã gãy rồi, không chạy được nhưng tâm vẫn trầm mê như cũ, dưới gối còn giấu rất nhiều tranh vẽ Thánh nữ.”

Cậu vừa nói vừa rút trong ngực áo ra một tờ giấy: “Chính là cái này.”

Liễu Huyền An mở ra xem, thiếu nữ vẽ trong tranh đúng là cực kỳ xinh đẹp, cực kỳ đoan trang, ánh mắt bi ai có vài phần thương xót thế nhân trần tục. Cô gái này trạc tuổi A Nguyễn và Trình Tố Nguyệt nhưng lại không có nửa phần hoạt bát bướng bỉnh mà độ tuổi này nên có, dáng dấp tựa như một pho tượng cứng nhắc, công dụng duy nhất chính là khoác tơ lụa ngọc ngà rồi ngồi trên đài cao để người ta thờ phụng.

O Mông Vân Du, O Mông Vân Nhạc, đôi huynh muội một giết người một nhiếp tâm, có thể nói là hai thanh bảo đao của Bạch Phúc giáo.

.....

Sâu trong vùng sơn cước Tây Nam, sương trắng lượn lờ, chướng khí mù mịt.

Một thiếu niên thả người xuyên qua đám dây leo khô, vững vàng đáp đất: “Tiểu thúc thúc, người đến đây từ bao giờ?”

Phượng Tiểu Kim vẫn mang mặt nạ màu bạc, thản nhiên hỏi: “Hôm qua ngươi lại đi giết người?”

Ô Mông Vân Du “xùy” một tiếng: “Lại là A Nhạc mách lẻo đúng không, lúc nào nàng cũng thò mũi vào chuyện của ta.”

Phượng Tiểu Kim lắc đầu: “Thật ra không phải do A Nhạc nói, gần đây mọi người trong giáo đều nhắc đến chuyện của ngươi.”

“Gặp nên thuận tay giết thôi.” Ô Mông Vân Du hờ hững thu đao vào vỏ, trong lòng hấn, mạng những kẻ râu ria còn không nặng hơn một con kiến, “Tiểu thúc thúc cứ an tâm chữa bệnh của người đi, đừng quản việc này. À, tên đại phu kia thế nào?”

“Y thuật của hấn rất tốt.” Phượng Tiểu Kim dẫn Ô Mông Vân Du chậm rãi quay vào trong, “Sau này ngươi không cần dò xét nữa.”

“Được, ta nghe lời tiểu thúc thúc.” Ô Mông Vân Du đỡ tay hấn, “Đúng rồi, mấy hôm trước Lương Thú đã đến thành Trú Quân, hình như còn có người Liễu gia đi cùng nhưng không rõ là ai, có người nói là Liễu Huyền Triệt, nhưng cũng có người đồn là Liễu Huyền An, tiểu thúc thúc có biết chuyện này không?”

Phượng Tiểu Kim lắc đầu: “Không biết.” Hấn nhú mày, lại nói, “Công phu của Lương Thú sâu không lường được, lần trước may mắn đào

thoát không có nghĩa là lần tới cũng hữu kinh vô hiểm như vậy, tốt nhất đừng đi trâu chọc hấn.”

“Biết rồi.” Trước mặt Phụng Tiểu Kim, Ô Mông Vân Du đúng là có vài phần dễ bảo, có điều phần dễ bảo này là thật hay giả, trong lòng hấn rất rõ ràng, trong lòng Phụng Tiểu Kim cũng rõ ràng.

Hai người quay vào chỗ ở thì trông thấy một thiếu nữ mặc váy áo vải sa màu trắng đang ngồi trên xích đu, gió nhẹ phất qua người nàng tựa như một đóa hoa tinh khiết không nhiễm bụi trần, nhưng lại nở rộ trên vùng đất bùn lầy ô trọc nhất. Phụng Tiểu Kim quay về phòng mình, Ô Mông Vân Du tiến lên đẩy xích đu cho nàng: “Ta mới mua điểm tâm từ bên ngoài, muốn ăn không?”

“Không ăn.” Ô Mông Vân Nhạc đứng lên, “Ta nghe bọn họ nói người từng đả thương huynh đã đến Tây Nam rồi.”

“Sao ai cũng nhắc đến chuyện này thế nhỉ.” Ô Mông Vân Du buông dây xích đu ra, “Phải, Lương Thú đã đến đây. Nhưng chuyện này có gì hiếm lạ, sư phụ muốn tiến lên phía bắc, triều đình không thể giả vờ như không thấy được nữa, thay vì lo lắng cho ta, muội nên lo cho mình thì hơn.”

“Lo cho ta?”

“Đúng, là muội ấy.”

Ô Mông Vân Du ngồi xuống bàn: “Bây giờ toàn bộ thôn xóm làng ấp ở Tây Nam đều truyền tin về dung mạo của muội, chỉ để được diện kiến muội mà bọn họ thậm chí tình nguyện táng gia bại sản, còn có người vì tranh giành tư cách được đi mà đánh nhau với đồng hương hàng xóm đến máu chảy đầu rơi. Động tĩnh huyền não lớn như vậy, có lẽ Lương Thú sẽ đối phó muội đầu tiên.”

“Thì cứ để hấn đến đây đi.” Ô Mông Vân Nhạc nói, “Nghe nói đó là tướng quân trẻ tuổi nhất, mạnh mẽ nhất toàn Đại Diễm, mà đối tượng kết hôn tương lai của hấn là đệ nhất mỹ nhân Đại Diễm.”

“Liễu Nam Nguyệt? Ta từng thấy nàng ta ở ngoài thành Bạch Hạc một lần, nhưng được gia đình vây quanh, ở xa quá không tiện nhìn kỹ.”

“Nhưng nàng có thể quang minh chính đại hành tẩu trên mỗi ngã tư đường Đại Diễm, để cho thế nhân ca tụng mỹ mạo và y thuật của nàng.” Ô Mông Vân Nhạc nhìn ảnh ngược bản thân, giận dữ nói, “Ta cũng muốn quang minh chính đại ra ngoài dạo chơi dưới ánh mặt trời, chứ không phải chui rúc trốn mãi trong phòng thế này.”

“Chờ ta giết được Lương Thú rồi, mọi người muốn đi đâu thì đi.” Ô Mông Vân Du ném cho nàng một viên trái cây khô, “Ăn chút gì đi, đừng suy nghĩ mấy thứ như đệ nhất mỹ nhân Đại Diễm nữa, nhảm nhí lắm.”

Ô Mông Vân Nhạc giơ tay bắt được quả khô, ngón tay nàng thon mảnh đeo trang sức bạc lam, móng tay cũng hơi lóe lên ánh xanh.

Rắc!

Trong tiểu viện ở thành Trú Quân, Lương Thú tách vỏ cứng bên ngoài, nhặt nhân hạch đào bên trong ra: “Ăn không?”

“Không ăn.” Liễu Huyền An lắc đầu, “Không ngọt.”

“Hạch đào thì lấy đâu ra vị ngọt, khó hầu quá.” Lương Thú gõ gõ lên trán y, ra lệnh, “Há miệng ra.”

Liễu Huyền An không cam lòng nhưng vẫn miễn cưỡng hé miệng, Lương Thú không dứt hạch đào mà cúi người xuống, dùng tốc độ sét đánh hôn y một cái, hôn xong mới phái hộ vệ ra đường mua một bao hạch đào ngâm mật ong.

Vậy mới thấy trên đời này thật sự không có ai quản được tật xấu nghiện đồ ngọt của Liễu nhị công tử, Liễu trang chủ rắn dạy không được, A Ninh lái nhải không được, thước kẻ của Liễu đại công tử cũng không được, khó khăn lắm mới thêm một người có thể quản là

Kiều Vương điện hạ thì lại nâng y trong tay chiều chuộng cung phụng, muốn trăng sẽ không hái sao, làm sao trông cậy nổi.

Hộ vệ nhanh chóng mua hạch đào ngâm mật ong trở về, lúc này A Ninh đi xem thử vết thương trên chân con trai đại thúc nhà bếp cũng vừa quay lại, phàn nàn: “Tuy không đi nổi nhưng xem chừng vẫn chưa bỏ cuộc đâu, miệng mồm hùng hùng hổ hổ. Theo như ta hiểu thì hẳn không chỉ muốn đi gặp Thánh nữ, tương lai còn muốn cưới Thánh nữ làm vợ.”

“Làm sao mới cưới được?”

“Dựa theo giáo lý của tà giáo, chỉ cần thành tâm là cưới được, người nào thành tâm nhất thì Thánh nữ là của người đó.” Mà loại chuyện như thành tâm đâu thể chỉ trông vào miệng lưỡi, vì thế kẻ có tiền dâng hiến gia tài, kẻ không tiền dâng tính mạng, tất cả giáo đồ người sau tiếp bước người trước tranh nhau thể hiện, hy vọng một ngày nào đó có thể cưới được Thánh nữ, một bước lên trời.

Lương Thú nghe mà đau đầu nhức óc.

Liễu Huyền An hỏi: “Phải làm sao mới được diện kiến vị Thánh nữ kia?”

A Ninh đáp: “Căn cứ theo mức độ dâng hiến mà ứng tuyển, một trăm người chỉ tuyển được vài người thôi.”

Hình thức dâng hiến hiện tại chính là quyên tiền và tự hại mình, tương lai chắc gì không biến tướng thành tiêu diệt quan binh Đại Diễm, dù sao trước giờ tà giáo vẫn am hiểu nhất là trò khơi mào mâu thuẫn quân dân.

Dùng xong cơm tối, Lương Thú và Liễu Huyền An đi sang thư phòng một chuyến. Trước mặt Cao Lâm là một chồng tài liệu dày cộp có liên quan đến hai huynh muội nhà Ô Mông, hai kẻ này tuổi không lớn nhưng chuyện ác từng làm thì vô số kể.

“Một nửa bên này là nợ máu của O Mông Vân Du, bắt đầu từ bảy tám năm trước, giết người phóng hỏa không chuyện ác nào không làm.” Cao Lâm nói, “Nửa bên này là của Ô Mông Vân Nhạc.”

“Hình như độ dày không chênh nhau bao nhiêu?” A Ninh khó hiểu, “Nhưng nàng chỉ vừa được phong Thánh nữ thôi mà, chẳng lẽ trước kia cũng từng nhúng tay giết người sao?”

“Trước kia không giết người, đây đều là huyết án sắp sửa diễn ra. Võ công Ô Mông Vân Du cao cường, nhưng một đêm nhiều lắm cũng chỉ giết được mấy chục mấy trăm người. Còn mỗi lần Ô Mông Vân Nhạc xuất hiện ở đâu nơi đó đều có bạo loạn, hậu quả lớn hơn gấp trăm ngàn lần.” Cao Lâm nói, “Bạch Phúc giáo muốn đắp nặn nàng thành một biểu tượng, trước mắt rất có hiệu quả.”

“Lai lịch hai huynh muội này thế nào?”

“Cô nhi, từ nhỏ đã được nuôi bên cạnh giáo chủ Bạch Phúc giáo.”

Về phần giáo chủ Bạch Phúc giáo, không ai biết tên họ, thậm chí chưa có người nào từng thấy qua bộ dạng hắn. Khổ Hựu tra xét rất nhiều năm, cũng thăm vấn không ít giáo chúng nhưng không thu được kết quả gì. Đối phương giống như một cái bóng chỉ có tiếng chứ không có hình, mãi mãi lơ lửng giữa đêm đen sâu thẳm.

Liễu Huyền An hỏi: “Phải dâng hiến đến trình độ nào mới có thể diện kiến Thánh nữ?”

Cao Lâm trả lời: “Phải qua tầng tầng lớp lớp khảo hạch, người bình thường không thể trà trộn vào. Nhưng thật ra chúng ta có thể đi tìm một giáo chúng có tư cách gặp mặt nàng, âm thầm theo dõi ắt sẽ tìm được địa điểm thôi.”

Vấn đề tiếp theo là, làm sao mới tìm ra một người như vậy?

Trong viện nhỏ sau nhà bếp phủ nha có một dãy nhà ở, đứa con trai xui xẻo bị đánh gãy chân của đại thúc nấu bếp đang nằm trên giường

si mê ngắm bức họa Thánh nữ xinh đẹp, đột nhiên cửa phòng ngủ bị đẩy ra kêu “kẹt” một tiếng.

Cậu chàng hoảng sợ vội nhét bức tranh xuống chần đề phòng chân còn lại cũng gãy nốt, sau đó quay đầu nhìn thử xem là ai đến, lại cả kinh trợn tròn mắt, thềm nghĩ trong thành Trú Quân từ bao giờ lại có một vị công tử phong lưu rực rỡ như thế kia?

Liễu Huyền An hỏi: “Người chính là Khuru Thành?”

Khuru Thành “A” một tiếng, hầu kết trượt lên xuống, căng thẳng khúm núm hỏi: “Công tử là do Thánh nữ phải tới đón ta đúng không?”

Liễu Huyền An: “...”

Nói thế cũng đúng.

Chương 74: Chỉ là cảm thấy Vương gia cực kỳ lợi hại

Thấy Liễu Huyền An xem như chấp nhận, Khuru Thành vui mừng khôn xiết, bất chấp bản thân đang khó cử động mà tha cả cái chân bị thương xuống giường, lại bị đau đến nhe răng trợn mắt, suýt nữa đập cả mặt xuống đất. Cậu ta ảo não tự cho mình một cái tát, lắp bắp: “Nhưng... công tử à, ta không đi nổi.”

“Đi không nổi thì đừng đi.” Liễu Huyền An kéo ghế ra ngồi xuống, “Nghe nói người định đi tìm Thánh nữ?”

“Phải, kẻ lừa đảo Vương Toàn kia nhận bạc của ta rồi lại không chịu dẫn ta đi cùng, ta định lén bám theo lão.” Khuru Thành nói, “Lão ta là đồ lưu manh, trong nhà có vợ bên ngoài có nhân tình mà còn đòi cưới Thánh nữ, không chừng ngày lành bị hoãn là do Thánh nữ ngại lão bẩn thỉu, ta khinh!”

“Được rồi.” Liễu Huyền An gật đầu, “Vậy người hãy kể ta nghe chuyện về Vương Toàn, về chuyện nhập giáo, kể cả kế hoạch tương lai của người nữa, lần lượt nói hết, ta nghe xong sẽ đánh giá thử xem người có tư cách đi gặp Thánh nữ không.”

Lúc này trong viện có không ít người đều đang nghe đoạn đối thoại của họ. Kẻ đã bị tà giáo tẩy não rất khó quay đầu hối cải, Khuru Thành nhận định vị công tử thần tiên này có lẽ là ngang hàng với địa vị Thánh nữ trong giáo phái, lại bị tinh thần “hy sinh dâng hiến” tràn ngập đầu óc nên không hoài nghi gì, chưa cần đối phương hỏi nhiều đã lập tức thao thao bất tuyệt khai sạch.

Advertisement

Khuru Thành là tín đồ ở bậc thấp nhất, lão lưu manh Vương Toàn là “người dẫn đường”, còn người trên bậc “Dẫn đường” gọi là gì thì cậu ta cũng không biết, chỉ biết là một tay buôn ngọc thạch trong thành Độ Nha, địa vị trong giáo rất cao, đã từng được diện kiến Thánh nữ.

Giữa thành Độ Nha và thành Thúy Lệ có một con đường lớn nối thông, mà thành Thúy Lệ lại là nơi có nhiều quặng mỏ ngọc thạch nhất vùng Tây Nam, thế nên hầu như mỗi nhà trong thành Độ Nha đều làm công việc dính dáng đến buôn bán ngọc thạch. Khuru Thành vắt hết óc nói xong mới trông mong hỏi: “Bây giờ ta không đi lại được, Thánh nữ có tức giận không nhỉ?”

“Ta không biết.” Liễu Huyền An lắc đầu, “Ta không quen biết nàng.”

Khuru Thành trợn mắt: “Không quen?”

Liễu Huyền An đứng lên nói: “Bạch Phúc giáo làm nhiều việc ác, đã sớm hết thuốc cứu rồi, nhưng ngươi thì vẫn còn cứu được, cứ yên tâm nằm dưỡng thương đi.”

Bạch Phúc giáo làm nhiều việc ác. Câu này Khuru Thành đã nghe không biết bao nhiêu lần, cha nói mẹ nói, nói đến mức lỗ tai đóng kén nhưng vẫn không chịu tin nửa chữ, còn cứng đầu cho rằng người ngoài nghĩ như vậy đại để là vì họ không có đức tin. Nhưng bây giờ cùng một câu như vậy nói ra từ miệng một vị công tử như tiên như ngọc không biết tại sao lại có vài phần đáng tin. Dù sao Khuru Thành sống trên đời hơn hai mươi năm vẫn chưa thấy qua người nào phong phạm xuất trần như thế, cho nên phán đoán đối phương hẳn không phải là người phàm.

“Rốt cuộc công tử là ai?”

“Đại phu.”

Khuru Thành vỗ mép giường: “Y tiên!”

Tóm lại kiểu gì cũng phải dính dáng đến một chữ tiên mới được.

Liễu Huyền An cũng không nhiều lời phản bác, cái gì nên hỏi đã hỏi xong, tiên thì tiên, chỉ cần về sau người này đừng nào loạn đòi bỏ nhà đi hoặc tự sát thì thế nào cũng ổn. Vào lúc y xoay người rời đi, ánh mắt Khuru Thành vẫn nóng bỏng dán sát theo, có cảm giác mình là người quan trọng được cả hai phe phái lựa chọn. Không cần biết cái nào là thật... dù sao cũng phải có một phe chứ, sau này cần gì lo lắng không được giàu sang phú quý?

Mọi người rời khỏi tiểu viện, Khổ Hựu nói: “Khuru Thành này là một tên gốc nghềch, bản tính không xấu nhưng lì lợm như trâu. Lần trước ta lôi hắn từ trên núi về, lão Khuru hết đánh lại mắng hỏi chuyện tà giáo, hắn nhất quyết không khai ra nửa chữ, không ngờ vừa nhìn thấy Liễu nhị công tử đã cung khai sạch sành sanh.”

“Cậu ta cho rằng ta cùng một loại với Thánh nữ.” Liễu Huyền An nói, “Trong thành Độ Nha ước chừng phải có tám phần là dân buôn bán ngọc thạch, Khổ thống lĩnh có tìm được danh tính kẻ kia không?”

“Vương Toàn mà hắn nói là một lão lưu manh ở thôn bên cạnh, thật ra không khó tìm.” Khổ Hựu nói, “Chuyện này để ta sai người làm.”

.....

Ô Mông Vân Nhạc rất thích chiếc xích đu của mình, hết phân nửa thời gian trong ngày là ngồi trên đó đu đưa.

Lưu Hằng Sướng xem mạch cho Phượng Tiểu Kim xong, bước ra cửa đã bắt gặp nàng liền khom người hành lễ: “Vân Nhạc cô nương.”

Hắn vốn nên xưng hô nàng là “Thánh nữ” như các giáo chúng còn lại, nhưng Phượng Tiểu Kim cực kỳ không thích danh xưng này, mà Ô Mông Vân Nhạc rất nghe lời tiểu thúc thúc, cho nên trong những lúc không có người ngoài Lưu Hằng Sướng có thể gọi thẳng tên nàng.

“Người xem giúp ta một chút đi.” Ô Mông Vân Nhạc vươn tay, “Gần đây thế nào rồi?”

Lưu Hằng Sướng buông chiếc khay trên tay xuống, tiến lên giúp nàng bắt mạch, một lát sau nói: “Sau này cô nương nên ít lui tới chỗ thất lại, nếu không cho dù uống nhiều thuốc hơn nữa sợ là cũng không cứu nổi.”

“Nhưng các đại phu khác đều nói ta không sao, ca ca cũng nói vậy.”

“Mỗi người có phương thức chẩn bệnh riêng.” Lưu Hằng Sướng kiên trì, “Vu y Tây Nam có lẽ cảm thấy thế này không tính là gì, nhưng trong mắt đại phu Trung nguyên, độc đơn giản là độc.”

Ô Mông Vân Nhạc tựa vào xích đu, cúi đầu nhìn xuống móng tay phấn ánh lam của mình, một lúc sau đột nhiên ngẩng đầu lên hỏi: “Nghe nói người từng là đệ tử Bạch Hạc Sơn Trang?”

Lưu Hằng Sướng gạt đầu: “Phải”

“Vậy chắc người từng gặp qua Liễu tam tiểu thư rồi, ” Ô Mông Vân Nhạc hỏi, “Cụ thể nàng đẹp đến mức nào?”

Lưu Hằng Sướng đáp: “Có một dạo ta làm công ở dược phòng cho nên hầu như mỗi ngày đều nhìn thấy tam tiểu thư, nhưng ở trong Bạch Hạc Sơn Trang thật ra không có ai rảnh rỗi chú ý xem nàng đẹp hay xấu. Bởi vì phải bận rộn cứu chữa người bệnh nên nàng luôn mặc y phục vải thô ngắn để tiện làm việc, tóc cũng chỉ búi bằng trâm gỗ, nhìn qua không khác gì một y nữ bình thường.”

“Váy thô trâm mộc mà đã được xưng tụng là đệ nhất mỹ nhân Đại Diễm, xem ra nàng đúng là rất đẹp.” Ô Mông Vân Nhạc lắc xích đu, một thân y phục trang sức tinh xảo lay động theo gió, “Ta rất muốn gặp nàng.”

“Phần lớn thời gian tam tiểu thư luôn ở thành Bạch Hạc, rất ít khi đi xa nhà.” Lưu Hằng Sướng nói, “Vân Nhạc cô nương cũng là mỹ

nhân, cần gì phải ngàn dặm xa xôi ngắm nhìn mỹ nhân khác. Trời nổi gió rồi, cô nương nên trở về phòng đi, đừng để cảm lạnh, cũng cố gắng đừng đi xuống cổ thất nữa.”

Tuy hẳn là nội gián của Lương Thú nhưng vẫn biết rõ không phải ai ở nơi này cũng đáng chết, ít nhất thiếu nữ trước mắt này không nên chết. Từ nhỏ Ô Mông Vân Nhạc đã được nuôi dưỡng trong Bạch Phúc giáo, chưa bao giờ tiếp xúc với người ngoài nên cũng không thể phân rõ thiện ác. Đối với nàng mà nói, giết chóc, máu me hay những sinh mạng bên ngoài đều không có ý nghĩa gì. Một cô gái ngây ngô lạnh lẽo như vậy, thoát nhìn tà môn tàn nhẫn, nhưng nếu xét cho kỹ, sự tồn tại của nàng ngay từ đầu đã là một thiên bi kịch.

Ô Mông Vân Nhạc không trở về phòng mà vẫn lắc lư trên xích đu như cũ, nàng không định nghe theo lời khuyên của Lưu Hằng Sướng, dù là chuyện đừng phơ gió hay đừng đi xuống cổ thất.

.....

Màn đêm sâu thẳm.

Liễu Huyền An tắm rửa xong, đang cùng A Ninh ngâm chân vào hai chậu gỗ rồi nói chuyện câu được câu chăng, nói đến khi hai người đều buồn ngủ đánh ngáp, cửa phòng lại bị gõ vang.

A Ninh giật mình: “Ai vậy!”

Lương Thú hỏi: “Ngủ rồi à?”

Liễu Huyền An không muốn cử động, vẫn ngồi gà gật như cũ. A Ninh vội vàng chạy ra mở cửa làm một luồng gió lạnh thổi vào phòng, lúc này tiên ngủ mới miễn cưỡng hé nửa con mắt ra nhìn người trước mặt: “Vương gia.”

Lương Thú cũng vừa tắm xong, tắm sạch ngồi đợi non nửa canh giờ vẫn không thấy phòng cách vách có động tĩnh gì liền đơn giản tự

mình đi qua nhắc nhở. Hấn véo má y, bắt mẫn lên tiếng: “Ai nói ta khí không thuận, tối nay phải ấn huyết vị thêm mấy cái?”

Liễu Huyền An làm biếng không muốn ấn nên trả lời qua loa, thực ra Vương gia cũng chưa có không thuận đến mức nghiêm trọng lắm, không cần phải... ái da!

A Ninh đứng bên cạnh cửa sọt ngậy người, trơ mắt nhìn Vương gia khiêng công tử nhà mình từ trên giường đứng lên, chân thậm chí còn chưa kịp lau khô, còn nhỏ nước tong tong lắc lư trong gió đêm lạnh lẽo.

“Rầm” một tiếng, cửa phòng ngủ chính cũng bị đóng lại.

A Ninh: Không có phép tắc gì cả, muốn hô cứu mạng quá đi.

Liễu Huyền An: “Hắt xì!”

Lương Thú thả người xuống giường mình: “Bắt đầu ấn từ chỗ nào?”

Liễu Huyền An đánh giá chung quanh: “Vì sao giường Vương gia lại lớn như thế nhỉ?”

Lương Thú trả lời lưu loát: “Tiện cho người ngủ lại.”

Liễu Huyền An cảm thấy thế cũng được, bởi vì chiếc giường này nhìn qua vừa lớn vừa mềm mại hơn giường của mình nhiều lắm. Y ngồi xuống đầu giường, ra hiệu cho Lương Thú nằm sắp xuống: “Có vài chỗ ấn vào hơi đau, nhưng ấn xong sẽ thoải mái lắm, nếu không chịu nổi thì cứ nói cho ta biết.”

Ban ngày Lương Thú đã bị ấn tối tăm mặt mũi cho nên chuẩn bị tâm lý xong rồi: “Được.”

Liễu Huyền An vén ống tay áo lên, dùng ngón tay đè xuống một huyết vị: “Đau không?”

Lương Thú nói: “Không đau, không có cảm giác.”

“Chỗ này thì sao?”

“Cũng không đau.”

“Chỗ này?”

“Hơi nhức.”

Liễu Huyền An lại ấn vào một chỗ: “Này — —”

Còn chưa kịp hỏi, Lương Thú đã hít hà một tiếng: “Dừng!”

Liễu Huyền An do dự một lát rồi nghiêng đầu nhìn hấn: “Rất đau à?”

Trước mắt Lương Thú tối sầm, gật gật đầu.

Liễu Huyền An nhắc nhở: “Thận hư?”

Lương Thú: “...”

Buồn cười, không thể nào có chuyện đó được. Kiêu Vương điện hạ rất quyết đoán nói, có lẽ ta cảm giác sai rồi, người ấn lại thử xem.

Liễu Huyền An ngồi khóa trên người hấn, lại ấn một cái.

Lương Thú vùi sâu đầu vào gối, cảm thấy mình như sắp được đưa đi gặp mấy lão già râu bạc.

“Còn đau không?”

“Không đau.”

Vân đạm phong khinh, giọng không biến âm, Thái Sơn sụp đổ cũng không đổi sắc mặt. Thời Tam Quốc cánh tay Quan Vân Trường nhỏ máu đầy bàn vẫn có thể cắt thịt rót rượu nói cười tự nhiên, không lý gì đường đường là Kiêu Vương điện hạ mà ấn có cái huyết vị cũng không chịu nổi.

Lương Thú chậm rãi thở hắt ra, trong lòng tổng kết lại những thời khắc sinh tử đời binh nghiệp, cắn răng nằm sấp không nhúc nhích nửa cái. Giây phút cùng người trong lòng da thịt thân cận phải bày ra khí thế bách chiến bách thắng, tư thái sắt thép... Miễn cưỡng xem là da thịt thân cận đi, bởi vì sau khi ấn huyết vị xong, Liễu nhị công tử cũng chủ động cúi đầu hôn hấn một cái.

Lương Thú nhẹ cả người: “Ấn xong rồi à?”

“Phần hôm nay xong rồi.” Liễu Huyền An xuống giường rửa sạch dầu xoa bóp trên tay, “Ngày mai lại làm tiếp.”

Lương Thú lập tức ù tai, không muốn cử động nữa.

Liễu Huyền An trở lại giường, nằm đè lên người hấn hỏi: “Thật sự không đau sao?”

Lương Thú đầy tôn nghiêm cao quý “ừ” một tiếng, không đau, nói không đau là không đau.

Liễu Huyền An ôm vai hấn kéo một trận, đột nhiên bật cười.

Lương Thú quay đầu lại hỏi: “Làm gì mà vui thế?”

“Không có gì cả.” Liễu Huyền An nói, “Chỉ là cảm thấy Vương gia cực kỳ lợi hại.”

Cũng cực kỳ nghe lời, tùy tiện dỗ mấy câu đã phối hợp trị liệu, ngoan ngoãn nằm sấp không nhúc nhích gần nửa canh giờ.

Chương 75: Hầy, không có phép tắc gì cả

Nếu đã “cực kỳ lợi hại” thì ít nhiều gì cũng phải có phần thưởng, vì thế Liễu Huyền An lại giúp hắn xoa bóp vai gáy và lưng, thủ pháp lúc này nhẹ nhàng cẩn thận hơn nhiều làm Lương Thú cảm thấy mệt mỏi tích cóp suốt mấy ngày nay từ từ tan mất, liền vươn tay kéo y vào lòng: “Hay là để ta cũng xoa bóp cho ngươi?”

“Được.” Liễu Huyền An cúi đầu chỉ vào phần sau gáy mình, “Chỗ này này.”

Bả vai mỹ nhân gầy gò trắng nõn bọc trong áo ngủ tựa cành mai giữa trời tuyết trắng, thơ ca đúng là không nói quá bao giờ. Lương Thú không dẫn lòng nổi mà khẽ chạm vào thân hình mảnh mai như được chạm từ băng tuyết kia, dùng lực đạo vừa phải giúp y nhuấn gân cốt, hỏi: “Suốt ngày chỉ thấy ăn ăn ngủ ngủ, sao không thấy có thêm chút thịt nào thế?”

“Ta lại ăn không nhiều.” Liễu Huyền An hít một hơi, “Dịch sang bên trái một chút.”

Lương Thú nghe lời cong ngón trở lên, chưa ấn được vài cái đã khiến người trong lòng co thành một cục giã giữa muống trốn. Lương Thú không có ý định buông tay, một tay cầm tay y, tay còn lại giữ mắt cá chân: “Nghe lời, đừng nhúc nhích.”

Đừng nhúc nhích là chuyện không thể, Liễu Huyền An bị nhột đến trào nước mắt, áo ngủ xô lệch. Tầm mắt Lương Thú thuận thế trượt vào trong cổ áo nhìn trọn điểm màu hồng nhạt, động tác trên tay cũng nhẹ đi, ôm lấy vòng eo mảnh khảnh rồi hôn lên hai má y.

Advertisement

Từ xoa bóp thư giãn biến thành đôi tiểu tình nhân tình tự, cánh tay Liễu Huyền An vòng qua vai hắn nằm xuống giường, chóp mũi hai người cọ vào nhau hôn hôn dính dính một lát. Giữa những cái hôn, không biết Liễu Huyền An nhớ đến chuyện gì mà nghiêng đầu bật cười làm Lương Thú cười theo, ôm chặt người tra hỏi: “Đang vui chuyện gì thế? Nói ta nghe một chút.”

“Cũng không có gì.” Liễu Huyền An đáp, “Chỉ là cảm thấy như thế này thật là tốt.”

Lương Thú dùng ngón cái đè môi dưới ướm át của y, vuốt phẳng. Hắn cũng biết như bây giờ rất tốt, bản thân trong dĩ vãng luôn bị cuốn theo cơn gió trên ba ngàn dặm sa trường, khí thế huy hoàng chiếu sáng Lương Châu. Vốn tưởng mình sẽ cứ thế cô đơn lạnh lẽo cả đời, không ngờ bánh xe vận mệnh đột ngột rẽ hướng va vào một vị tiên nữ. Hắn bật cười xoa mặt y, lại yêu thương hôn hít một hồi, hôn đến khi Liễu Huyền An bắt đầu né tránh mới yên tĩnh xuống, hai người nhắm mắt ngủ.

A Ninh bên phòng cách vách duỗi cổ nhìn sang ba bốn lần không đợi được công tử trở về, ngược lại còn thấy ánh đèn trong phòng Kiều Vương điện hạ tắt ngúm, bèn thâm trầm lo lắng thở một hơi thật dài, hầy, không có phép tắc gì cả.

Nhưng Liễu nhị công tử không phải người đi quản cái gì phép tắc hay không, y cảm thấy bản thân chưa từng ngủ qua chiếc giường nào vừa êm vừa thoải mái như vậy, vì thế nướng một mạch đến giữa trưa ngày hôm sau, cuối cùng bị A Ninh ra sức lay mới tỉnh dậy.

“Công tử!” Cậu hét lớn, “Mặt trời chiếu đến mông rồi kìa!”

Liễu Huyền An bị A Ninh mạnh mẽ túm lên, ngáp ngấn ngáp dài một chốc mới nhìn quanh hỏi: “Vương gia đã đi rồi à?”

“Vương gia đi từ sáng sớm, bây giờ mọi người đang họp trong thư phòng.” A Ninh giũ quần áo, “Giơ tay lên nào.”

Liễu Huyền An miễn cưỡng phối hợp mặc quần áo vào, sau đó lại nằm vật ra giường không buồn nhúc nhích, bộ dạng rõ ràng là lười rửa mặt.

Bây giờ kinh nghiệm của A Ninh đã cực kỳ phong phú, khoanh tay đứng bên giường nói: “Vương gia nói đang đợi công tử đi qua dùng cơm đấy.”

“...” Quả nhiên Liễu Huyền An lập tức ngồi dậy, “Ở đâu?”

Ở ngay trước viện.

Mùa đông hiếm ngày nào có ánh nắng tốt như vậy, cho nên Lương Thú sai người dọn bàn ăn vào trong sân, một nồi lẩu nóng hôi hổi xếp bên cạnh cơm nếp ngọt và nấm phơi khô từ mùa hè. Cao Lâm ném thừ một miếng, nói với Khổ Hựu: “Ồ, vị tươi ngon quá, thứ này là gì thế, mau cho ta một túi đi.”

“Chỉ là chút nấm dại bình thường thôi.” Khổ Hựu nói, “Tây Nam chỗ nào cũng có bán. Nếu ngươi muốn, đừng nói một túi, mua một xe cũng không tốn bao nhiêu tiền. Nhưng đừng tự mua, để ta mua cho, nếu không lỡ đụng phải gian thương trộn cả nấm độc vào nấm thường, sợ là phải lật cả ngôi lên đi tìm người mất.”

Cao Lâm bị giật mình suýt nữa thì sặc canh. Liễu Huyền An giúp hấn vỗ vỗ lưng, nói: “Ta xem trong sách viết mấy năm trước hay có vụ sư dùng nấm độc chế ra độc tố để giả thần giả quỷ hại dân chúng, bây giờ còn có việc này không?”

“Vẫn còn, nhưng chỉ xuất hiện trong vài thôn trấn xa xôi thôi, ở nơi phồn hoa hơn một chút thì bá tánh đã không còn tin nữa rồi.” Khổ Hựu nói, “Cố gắng của quan phủ trong mấy năm nay vẫn có tác dụng, nhưng tà giáo quá xảo quyệt, ngươi vừa lấp xong một lỗ hổng ở chỗ này, bọn chúng đã bắt đầu quấy phá ở chỗ khác.”

Ví dụ như cái gọi là “Bạch Phúc Phật Mẫu” ngày xưa chỉ là một pho tượng đá, hiện giờ đã trở thành thần tiên thác hồn vào thiếu nữ còn sống. Khổ Hựu tiếp tục kể những chuyện liên quan đến tà giáo cho mọi người nghe, Lương Thú gấp từ trong nồi ra một miếng xương sườn hầm chín rục, nhặt hết xương cứng, chỉ để lại xương sụn, chờ cho nguội bớt mới thả vào chén của Liễu Huyền An: “Đừng nghe kể chuyện mãi thế, ăn cơm đi.”

Khổ Hựu bị một loạt động tác quan tâm lưu loát nước chảy mây trôi này dọa đứng hình, hấn tạm thời chưa kịp thích ứng với tình huống trước mắt. Cao Lâm lấy tư thái người từng trải vỗ vỗ vai hấn, thế này đã tính là gì đâu, thật đấy, sau này Vương gia còn làm nhiều chuyện mất mặt hơn cơ, người sẽ quen sớm thôi.

.....

Chiều hôm đó, lão lưu manh tên Vương Toàn ở thôn bên cạnh bị đưa về thành Trú Quân, lão ta không phải người rắn rỏi gì, trông thấy khắp nơi đều là đao kiếm đã sợ đến tiểu ra quần, chưa cần thẩm vấn đã chủ động mở miệng cung khai sạch sẽ những chuyện liên quan đến Bạch Phúc giáo. Lão giơ tay lên thề độc: “Đại nhân, ta không tin vào mấy thứ đó, nửa phần cũng không!”

Khổ Hựu hỏi: “Thế mà ta lại nghe nói người nhảy nhót rất hăng, chịu khó làm việc vì giáo phái lắm mà?”

Vương Toàn nhăn nhó thừa nhận: “Phải, là vì kiếm tiền, đếm đầu người mà nhận bạc.” Hơn nữa thù lao còn không thấp, thế nên lão lưu manh này luôn giả vờ thành bộ dạng thành tâm thờ phụng, sau lưng tất cả chỉ vì kiếm tiền.

“Thượng cấp của người là ai?”

“Trương Ma Can, nhưng hôm trước đã bệnh chết rồi, lúc lão ta bệnh dở sống dở chết ta còn tới cửa đòi nợ cơ mà.”

“Nợ gì?”

“Ta kéo rất nhiều người gia nhập giáo phái, xong việc lão phải đưa tiền cho ta. Có điều ta đến chậm quá, vào cửa đã thấy lão hấp hối nói còn không xong, người nhà lão còn nhao nhao lên muốn đi báo quan, ta chỉ đành về tay không.”

Vương Toàn cũng không rõ cấp trên của Trương Ma Can là ai, giống như Khuru Thành, chỉ biết được người đó buôn bán ngọc thạch trong thành Độ Nha. Thế nhưng lão ta còn cung cấp được một manh mối mà Khuru Thành không biết, đó là địa điểm diện kiến Thánh nữ lần này ở trên một ngọn núi vừa cao vừa hiểm trở, tên là đỉnh Bạch Đầu.

Liễu Huyền An cũng từng nghe về ngọn núi này, là đỉnh núi cao nhất nhì vùng Tây Nam, cũng là một trong số ít đỉnh núi vào đông sẽ có tuyết phủ, ánh mặt trời chiếu xuống sườn núi lấp lánh rực rỡ, quả thực rất thích hợp để giả thần giả quỷ. Nhưng nơi này hầu như không có đường đi lên, võ lâm cao thủ muốn lên núi còn phải tốn sức, người bình thường leo lên có thể nói là muôn vàn khó khăn.

“Lại còn trong cái thời tiết chết tiệt này.” Cao Lâm nói, “Leo núi mệt cũng không biết nghỉ chỗ nào, ngồi một lát thôi đã bị gió núi âm lãnh thổi cho đông cứng.”

“Đây mới là phương pháp sàng lọc đám ngu ngốc rất tinh chuẩn của Bạch Phúc giáo.” Lương Thú nói, “Nếu đổi địa điểm thành trong tửu lâu ai cũng có thể vào giúp vui một chén rượu, làm sao thể hiện được lòng cuồng nhiệt và trung thành đối với Thánh nữ? Kể cả chuyện đổi thời gian hoãn tới hoãn lui đùa giỡn đám tín đồ có lẽ cũng cùng mục đích, lọc ra hết những người có chút đầu óc hay tính khí nóng nảy, phần còn lại mới là con rối mà chúng cần.”

“Đỉnh Bạch Đầu ở ngay phụ cận thành Độ Nha.” Liễu Huyền An hỏi, “Chúng ta có đi không?”

“Đi chứ.” Lương Thú nói, “Chúng ta cũng phải tận mắt gặp Thánh nữ của Bạch Phúc giáo xem thế nào.”

.....

Thành Trú Quân đi xuống phía nam thêm một đoạn mới đến thành Độ Nha, thời tiết đương nhiên cũng càng thêm ấm áp. Liễu Huyền An không cần dùng đến áo choàng lông thú, áo bông cũng giảm đi một chiếc, ngồi trong xe ngựa ôm lò sưởi nhìn đám người náo nhiệt bên ngoài.

Cuối năm cận kề, không khí năm mới càng rõ ràng hơn, không giống quang cảnh tường trắng ngói đen của thành Bạch Hạc, ngày Tết ở nơi đây trang trí sặc sỡ hơn rất nhiều, còn thường xuyên bắt gặp chủ cửa hàng xướng lên hai ba câu dân ca. Bà chủ khách điếm cũng đứng ở cửa hát theo, hát được một nửa thì lau tay vào tạp dề rồi bước lên đón khách: “Các vị muốn ở trọ sao?”

“Phải” Cao Lâm ném cho bà một thỏi bạc, “Thiếu gia nhà ta cần yên tĩnh, bao cả khách điếm.”

“Ồ, thế thì không được rồi.” Bà chủ khó xử nói, “Khách điếm nhà ta sắp sửa hết chỗ, đến phòng thượng hạng cũng khó khăn lắm mới chừa lại được.”

Cao Lâm hỏi: “Những nơi khác thì sao?”

“Nhà ai cũng thế thôi, không phải vì buôn bán mà ta nói bừa đâu.” Bà chủ nói, “Gần đây người ở thành Độ Nha nhiều, khách từ nơi khác ghé đến càng nhiều.”

“Vì sao lại nhiều người như vậy?” Cao Lâm giả vờ khó hiểu, “Sắp đến Tết rồi, chúng ta là người phương bắc đi xa không trở về nhà kịp, chẳng lẽ người khác cũng thế à?”

“Ai mà biết, ta không dám nói.” Bà chủ hỏi, “Các vị có ở không? Khách điếm nhà ta là căn sạch sẽ nhất, thoải mái nhất thành rồi đấy.”

“Có.” Cao Lâm cười, “Những phòng còn lại, chúng ta bao hết.”

Tất cả mọi người đều dịch dung rồi mới vào thành, đến cả A Ninh cũng tự nặn cho mình một đôi mắt cặp đảm bảo đại công tử và tam tiểu thư có thấy cũng nhận không ra. Liễu Huyền An ngồi trong phòng khách cẩn thận soi gương, nói: “Mặt lần này trông không tệ lắm.”

Lương Thú buồn cười: “Lời người nói nghe như yêu tinh trên núi chạy xuống cướp da mặt người, hôm nay thu hoạch được một tấm không tồi ấy.”

“Nếu yêu tinh có thuật dịch dung của Vương gia chắc cũng không cần cướp đoạt gì nữa.” Liễu Huyền An buông gương, “Đi thôi, chúng ta ra ngoài mua đồ.”

“Đói bụng hay sao mà chịu khó thế.” Lương Thú bị y kéo đến lão đảo, hai người dạo bước trên đường, lúc này đã qua giờ cơm trưa, chỉ còn vài sạp hàng nhỏ chưa kịp thu dọn.

“Có ăn bánh hoa hồng ngâm rượu không?”

“Ăn.”

Ông chủ đang đóng bếp lò, nhìn thấy hai vị khách đứng trước sạp hàng thì vội đứng lên xua tay: “Không bán, không bán nữa, đây đã là mẻ cuối cùng rồi.”

Lương Thú hỏi: “Mẻ cuối cùng vì sao lại không bán?”

“Đã bị khách trên trà lâu kia đặt, dặn là chừng xong bọn họ sẽ xuống lấy.”

Lương Thú nhìn theo hướng ông chủ chỉ, thấy trên lan can tầng hai trà lâu đúng là có một đám người đang ngồi quan sát phía này.

“Thôi vậy, chúng ta ăn cái khác đi.” Liễu Huyền An giữ chặt ống tay áo Lương Thú rẽ vào một ngõ nhỏ.

Bên trên trà lâu, một cô thị nữ lẩm miệng: “Xem bóng dáng còn tưởng là hai vị công tử tuần tú tiêu sái nào, không ngờ ngẩng lên lại hai khuôn mặt tầm thường.”

Ô Mông Vân Nhạ buông chén trà trong tay, nàng cũng mang mặt nạ dịch dung, hỏi: “Bọn họ cũng đến đây để gặp ta ư?”

“Muộn thế này mới đến thành Độ Nha thì tám chín phần mười rồi.”
Thị nữ nói, “Nếu cô nương tò mò, ta về nhà tra danh sách là biết ngay.”

Chương 76: Một người quen cũ

Không mua được bánh hoa hồng, Liễu Huyền An đành đi mua một bát mì gà lốt bụng, ăn được một nửa thấy thực khách xung quanh ai cũng cho thêm ớt liền hỏi xin ông chủ tiệm một thìa nhỏ. Kết quả vừa nhấp một ngụm nước dùng, y đã bị ớt cay sắc phải ngồi xồm ho sù sụ nửa ngày, vành tai đỏ lựng.

Lương Thú đứng dậy đi sang hàng bên cạnh mua cho y chén chè hoa giải cay, lúc bưng trở về thấy bà chủ tiệm đang mắng mỏ ông chủ, nói gần đây trong thành có nhiều khách từ nơi khác đến, có mấy người chịu nổi món tương ớt bí truyền của nhà ông? Lại còn không biết nhắc nhở người ta, mau mau cất bình ớt kia đi.

Chủ quán khúm núm nhanh nhẹn cất bình, Liễu Huyền An choáng đầu hoa mắt ăn chè nên không có tâm trí nghe xem người ngoài nói gì, vất vả lắm mới hoàn hồn lại được. Lương Thú thanh toán xong tiền cơm, vội kéo cổ tay y sang phố đối diện: “Ăn trái cây ướp lạnh không?”

“Không ăn.” Liễu Huyền An hỏi, “Vừa rồi hình như ta nghe thấy bà chủ quán nhắc đến cái gì Nam Dương?”

“Bà ấy nói năm ngoài trong thành Độ Nha cũng náo nhiệt lắm, nhưng chủ yếu là khách từ Nam Dương tới, năm nay nhiều người Trung nguyên hơn.” Lương Thú nói, “Bọn họ đều nói là muốn đi thành Thúy Lệ xem ngọc thạch.”

“Từ Trung nguyên lặn lội ngàn dặm đến đây, khoảng thời gian cận kề năm mới này vốn là thời điểm gia đình đoàn viên sum họp, trong thành lại tập hợp được lượng tín đồ lớn như vậy.” Liễu Huyền An nói, “Quy mô đợt hành hương này không nhỏ đâu.”

Advertisement

Hai người vừa nói vừa tiến vào một tòa trà lâu, muốn thăm dò tin tức thì phải đến những nơi như thế này, tam giáo cửu lưu hội họp náo nhiệt đến cực điểm, bàn ghế cũng mang ghép lại thành từng cụm. Có điều những người khách ngồi sẵn bên trong hình như không quá hoan nghênh Lương Thú và Liễu Huyền An, chân chẳng vô tư thò ra ngoài chắn đường, đầu cũng không thềm ngẩng mà tiếp tục cắn hạt dưa phần mình.

“Các vị à, thế này...” Tiểu nhị xoa xoa tay, vẻ mặt khó xử. Ánh mắt Lương Thú thoáng lướt qua mấy người kia, không để ý mà nói với Liễu Huyền An: “Chúng ta đi qua bên kia xem có bàn trống không.”

Dứt lời, không đợi tiểu nhị đáp lời đã đi nhanh về phía cửa sổ, Liễu Huyền An lạch bạch đuổi theo. Hai người vòng quanh mỗi bàn một vòng, chỗ ngồi không có, thái độ xem thường lại nhận về không ít. Ở loại tình huống này mà tính tình Kiều Vương điện hạ vẫn đặc biệt tốt, dù bị người ta không kiên nhẫn xua đuổi cũng không thấy nổi nóng, thậm chí trên mặt còn nở nụ cười không mặn không nhạt.

Mãi đến khi hai người rời khỏi trà lâu rồi rẽ vào một ngõ tắt nhỏ không người, nụ cười giả tạo này mới biến mất, đổi thành sầm sì như trời sắp mưa. Tuy Liễu Huyền An thông minh thấu triệt nhưng cũng không hiểu nổi, bèn cẩn thận hỏi thăm dò: “Chuyện gì thế, trà lâu kia có vấn đề à?”

“Trà lâu không có vấn đề, thứ có vấn đề là đám khách khứa ngồi bên trong.” Lương Thú đáp, “Tất cả bọn họ đều mang mặt nạ.”

Liễu Huyền An nghe mà cả kinh: “Toàn bộ đều dịch dung cả sao?”

Lương Thú gật đầu: “Phải.”

Sống lưng Liễu Huyền An hơi phát lạnh, người dịch dung thật ra không đáng sợ, thứ đáng sợ chính là những âm mưu ẩn sau lớp mặt

nạ. Nguyên nhân khiến bọn họ phải che giấu gương mặt thật chỉ có một, đó là không hy vọng có người nhận ra mình. Dân chúng các thôn trấn xung quanh chắc chắn không có nhu cầu này, cho dù có cũng khó tìm được loại mặt nạ chân thật đến thế.

Điều đó chứng minh những tín đồ vào thành Độ Nha lần này không phải người tầm thường, ít nhất bọn họ phải có địa vị và danh vọng, nếu không cũng không nhất thiết phải làm thêm chuyện phiến toái. Chứng tỏ Bạch Phúc giáo không chỉ vươn trào lên phía bắc, mà còn chạm tay cả vào tầng lớp thượng lưu.

Lương Thú phát tay gọi một đám thị vệ, ra lệnh cho bọn họ đi thu thập tình báo trong thành. Mọi người lĩnh mệnh rời đi, chỉ có một người vẫn đứng yên tại chỗ, cúi đầu bẩm báo: “Vương gia, vừa rồi thuộc hạ đi trên đường trông thấy một người chúng ta quen, dù cũng mang mặt nạ nhưng giọng nói rất dễ nhận ra.”

Lương Thú hỏi: “Ai?”

.....

Trong tay thiếu niên là hai món đồ chơi khắc từ vỏ hạch đào tung hứng lên xuống như diễn viên tạp kỹ, đám trẻ con đeo bám xung quanh thành một hàng dài không ngừng vỗ tay ủng hộ, thiếu niên được khen cũng quay đầu kéo ra một nụ cười nhẹ cực kỳ đơ cứng quý dị dọa cho đám trẻ sợ hãi lập tức giải tán, cho rằng cậu ta là kẻ tà đạo chuyên đi bắt hồn trẻ em — — Vùng này thường xuyên có những truyền thuyết tương tự như vậy.

Thiếu niên bị ghét bỏ cũng không hề để ý, tiếp tục vừa đi về khách điểm vừa tung hứng hạch đào vừa lầm bầm hát. Về đến nơi cậu ta cũng không thành thật nghỉ ngơi mà kéo mặt nạ trên mặt xuống, thoăn thoắt nháy ra ngoài cửa sổ như con khỉ con ròi đáp xuống một hành lang cụt, cánh tay bám vào một thanh xà gỗ, lắc lư mấy cái đã nhét được mình vào một khe hẹp giữa hai gian phòng trọ.

Động tác cực kỳ lưu loát không gây ra bất kỳ sự chú ý nào. Cậu ta cẩn thận kê lỗ tai vào sát vách tường muốn nghe ngóng người bên trong phòng nói chuyện, nhưng chỉ có thể nghe được vài từ mơ hồ. Để nghe được rõ ràng hơn, cậu ta vô thức tiếp tục tiến về phía trước, kết quả không để ý lực đạo trên tay, vô tình niết phải hai thanh trúc trên tường kêu “rắc” một tiếng, lập tức khiến người trong phòng cảnh giác.

“Ai đó!”

Thiếu niên giật mình bỏ chạy, nhưng chưa kịp thi triển khinh công thì cổ áo đã bị một ngoại lực kéo lấy, toàn thân bay lên trời, sau đó là một vòng đất trời đảo lộn — — ngã oạch vào chính phòng mình.

“Thùng thùng thùng!” Cửa phòng bị gõ ba cái thật mạnh, “Thường tiểu công tử! Người có trong phòng không?”

“... Có, ta đang ở trong này.” Thường Tiểu Thu chưa kịp hoàn hồn, nuốt nước bọt lớn tiếng hơn, “Ta ngủ rồi, có việc gì không?”

“Không có gì.” Tiếng bước chân ngoài cửa lập tức đi xa.

Liễu Huyền An rót chén trà đưa cho Thường Tiểu Thu: “Uống nước không?”

Thường Tiểu Thu nhìn thanh dao găm đang kề bên cổ mình lóe hàn quang, người cảm thấy ta có uống nổi không?

Cậu ta vẫn chưa nhận ra Lương Thú và Liễu Huyền An, trong lòng kinh hoảng không thôi, chỉ đành giả vờ bình tĩnh hỏi: “Ta đã kêu bọn họ đi rồi, người buông dao xuống trước đi được không?”

“Không thể.” Lương Thú ra lệnh, “Nói đi, người tới thành Độ Nha làm gì?”

Thường Tiểu Thu đáp không cần nghĩ ngợi: “Đi mua ngọc thạch.”

Lương Thú phụng cười một tiếng: “Lý do này chúng ta đã dùng rồi, hay là người đổi lý do nào mới hơn đi.”

Thường Tiểu Thu mạnh miệng: “Ta đi chọn mua ngọc thạch thật, sao nào, thế cũng không cho à? Các người rốt cuộc là ai!”

“Nếu đi mua ngọc thật thì làm gì phải trốn trong góc tường nghe lén người ta nói chuyện.” Lương Thú hăm dọa, “Còn ngoan cố nữa coi chừng ta mang đi gặp quan phủ.”

“Không bằng không chúng, còn lâu ta mới thừa nhận!” Thường Tiểu Thu dứt lời, thân thể cũng trượt xuống như con cá chạch, nhưng dù thế vẫn không thoát nổi bàn tay Lương Thú, bị hấn gạt chân suýt nữa thì sắp mặt xuống sàn.

Liễu Huyền An vội nhắc nhở: “Chân cậu ấy bị thương!”

Lương Thú đành kéo người lên lại: “Ngồi xuống!”

Thường Tiểu Thu lại sừng sốt lần nữa, người biết cậu ta từng bị thương chân không có bao nhiêu, trong đầu lướt qua một danh sách, đầu tiên là nhìn chằm chằm vào Liễu Huyền An, sau đó quay mạnh đầu nhìn Lương Thú, mặt đỏ bừng, nửa ngày mới không tự tin nghẹn ra một câu: “... Vương, Vương gia?”

Lương Thú nhướn mày.

“Vương gia!” Thường Tiểu Thu vui đến sắp điên, ở một nơi rách nát thế này mà lại có duyên gặp được đại anh hùng số một trong lòng, cậu ta kích động không nói nên lời, cũng bất chấp hết phép tắc lễ nghĩa mà trừng lớn mắt dí sát vào đối phương, “Thật, thật sự là ngài à?” Nói xong không chờ Lương Thú trả lời đã chảy nước mắt ào ào, kích động nấc một cái.

Liễu Huyền An: “...”

Lương Thú lên tiếng: “Bây giờ nói được chưa, vì sao ngươi lại ở đây?”

“Nếu ta không đi chuyến này thì cha ta phải đi.” Thường Tiểu Thu nói, “Chuyện kể ra phức tạp lắm.”

Ngắn gọn là, sau khi Thường Vạn Lý bị Hà Nhiêu phản bội chịu đả kích quá lớn không phấn chấn lên nổi, ngay cả việc kinh doanh tiêu cục cũng không màng, suốt ngày cứ ngẩn người không làm gì. Vốn Thường Tiểu Thu không quá để trong lòng, kết quả một lần cậu ta vô tình phát hiện Phật đường trong nhà mình không biết từ bao giờ đã có thêm một pho tượng thần trông rất quý dị.

“Cha ta... vốn không phải người tin vào thần phật.” Thường Tiểu Thu không nói hết sự thật, cậu ta thấy cha mình trước đây có thể coi là kẻ tham tài háo sắc, bây giờ lại quay đầu niệm kinh gõ mõ, nghĩ thế nào cũng rất quái dị, hơn nữa các khoản thu chi trong tiêu cục cũng bắt đầu xuất hiện vấn đề, tiền bạc dần dần không cánh mà bay, hỏi thì không nói, hỏi dồn còn bị ông ta giận dữ gạt đi.

“Y như bị trúng tà vậy.” Thường Tiểu Thu mô tả, “Ta và Thường thúc âm thầm điều tra thử, cuối cùng phát hiện ra cha ta bị người ta dụ dỗ nên tin vào giáo phái chó má gì đó có Bạch Phúc Phật Mẫu, không chỉ dâng tiền cúng bực thờ phụng hương khói, thậm chí mỗi lần tế bái còn phải dâng lên một chén máu của chính mình.”

Lương Thú hỏi: “Nếu đã tra được, vì sao không báo quan?”

“Bởi vì ngoài cúng máu ra, cha ta còn tự làm mình bị bệnh luôn.” Thường Tiểu Thu nói, “Bệnh đến liệt giường rồi, đầu óc cũng không quá tỉnh táo, nếu bị tống vào tù sợ là ông ấy sẽ mất cả mạng. Trong lúc lòng ta đang như lửa đốt, kẻ lừa đảo lôi kéo cha ta nhập giáo lại tới cửa dụ dỗ, nói chỉ cần cha ta cúng một hũ vàng là sẽ có cơ hội diện kiến Bạch Phúc Thánh nữ.”

“Cha ngươi đồng ý rồi?”

“Đồng ý chứ, lại còn hùng hổ muốn lên đường đi ngay, ai ngăn cũng không được, ta đành cho ông ấy ăn chút Nhuyễn cốt tán.” Thường Tiểu Thu nói.

Thường Vạn Lý ngồi trên giường, trong vòng năm ba canh giờ tới chắc chắn không thể cử động nổi, dù không cam tâm cũng chỉ đành đáp ứng để con trai thay mình đi thành Độ Nha diện kiến Thánh nữ. Thường Tiểu Thu giả vờ ngoan ngoãn nghe lời, cha nói gì cũng gật đầu đồng ý, giao lại sự vụ tiêu cực cho Thường Tiêu Hán, còn mình thì đi theo bọn tà giáo xuôi nam chuẩn bị một hồi đại chiến.

Lương Thú hỏi: “Đại chiến là lớn cỡ nào?”

Thường Tiểu Thu mang một bầu nhiệt huyết thiếu niên: “Cùng lắm thì cùng thánh nữ chó má kia đồng quy vu tận!”

Lương Thú nói: “Chỉ bằng công phu mèo cào của người bây giờ, có khi lại tặng không cái đầu cho chúng.”

Thường Tiểu Thu đỏ mặt: “Ít nhất ta cũng phải nhìn cho rõ xem rốt cuộc bọn chúng bày trò gì chứ.”

“Người đưa người đến đây là ai?”

“Là môn chủ Thự Quang Môn, Triệu Tương, cha ta cũng bị gã dụ dỗ kéo vào Bạch Phúc giáo.” Thường Tiểu Thu nói, “Gã rất đa nghi, nửa phần cũng không tin ta dù ta đã diễn suốt cả đường, còn bắt chước cha ta cắt máu hai lần, niệm chú nửa ngày, gã vẫn không có ý định dẫn ta đi gặp Thánh nữ, chỉ nói ta chờ ở khách điếm. Ta hoài nghi ban đầu gã đáp ứng đưa ta đến đây chỉ vì hũ vàng kia thôi.”

“Vừa rồi người định nghe lén gã nói chuyện?”

“Phải” Thường Tiểu Thu nói, “Sau khi đến thành Độ Nha, họ Triệu kia âm thầm đi gặp không ít người, địa vị của gã trong Bạch Phúc giáo không thấp, suốt ngày có người bái phỏng, hình như tối nay còn phải đi dự tiệc ở nhà ai nữa ấy.”

Lương Thú bật cười: “Dù không đủ tư cách đi gặp Thánh nữ nhưng ít nhất cũng phải đưa người đi ăn tiệc cùng chứ? Nếu không chẳng phải là lãng phí hũ vàng cống vật rồi sao.”

“...” Thường Tiểu Thu trầm mặc, dựa theo tình hình thực tế trên đường, kỳ thật cậu ta cảm thấy có khi đến tiệc mình cũng không có tư cách dự. Nhưng Kiêu Vương điện hạ đã nói như thế rồi, chẳng lẽ bản thân lại để cho Kiêu Vương điện hạ thất vọng à?

Đương nhiên là không thể!

Vì thế Thường Tiểu Thu hung hăng nắm chặt tay: “Được, để ta đi thử xem!”

Chương 77: Ngồi cùng nhau thế này thôi là đủ!

Thự Quang Môn ở võ lâm Trung nguyên là môn phái không lớn không nhỏ, chưởng môn nhân Triệu Tương là người quảng giao có tiếng, gặp ai cũng có thể xưng huynh gọi đệ bắt chuyện hai ba câu, giao tình gần như trái dài khắp giang hồ. Một người như vậy bị Bạch Phúc giáo mượn sức không tính là chuyện kỳ quái.

“Triệu thúc thúc.” Thường Tiểu Thu gõ cửa, rất lễ phép hỏi, “Ta có thể vào trong không?”

Triệu Tương mở cửa phòng, lúc này bên trong đã không còn ai nữa, chỉ có hai chén trà chưa nguội hẳn. Gã hỏi: “Có việc gì?”

“Vừa rồi có người vội vàng đến gõ cửa phòng ta, sau đó lại đi mất.” Thường Tiểu Thu nói, “Ta lo lắng có chuyện bất trắc nên qua đây xem thử.”

“Không có gì, vào phòng đi.” Triệu Tương không quá hoài nghi, vì gã biết rõ với công phu của Thường Tiểu Thu tuyệt đối không có khả năng nhảy qua cửa sổ về phòng trong thời gian ngắn như thế, cho nên chỉ cho tiếng động bên ngoài lúc đó là của động vật.

Cửa phòng bị đóng lại.

Trong một gian phòng khác, Liễu Huyền An hỏi: “Vương gia cảm thấy Thường Tiểu Thu có thể thuyết phục đối phương không?”

Lương Thú nói: “Lý ra là không có vấn đề gì, chỉ đi ăn một bữa cơm thôi mà. Trước mắt Thường Tiểu Thu vẫn được xem là giáo đồ Bạch Phúc giáo, nếu Triệu Tương còn muốn moi bạc từ tay Thường Vạn Lý, ngoài mặt sẽ không quá gây khó dễ cay nghiệt.”

Hai người đợi chưa bao lâu đã thấy Thường Tiểu Thu quay trở lại, quả nhiên Triệu Tương không cự tuyệt yêu cầu này, chỉ dặn dò vào tiệc phải giữ quy củ, không được nhìn ngó tùy tiện ăn nói linh tinh. Sắc mặt cậu ta ửng hồng như vừa hoàn thành một nhiệm vụ quan trọng khó lường, đứng thẳng tắp chờ Kiêu Vương điện hạ giao cho nhiệm vụ mới, còn chủ động hỏi: “Trong lúc ăn cơm ta có cần nói thêm gì không?”

“Không cần, tránh đả thảo kinh xà.” Lương Thú nói, “Bổn vương sẽ đi theo ngươi.”

Thường Tiểu Thu càng kích động hơn nữa làm Liễu Huyền An thật muốn châm cho cậu ta mấy cái, đề phòng cảm xúc thiếu niên dâng quá cao mà ngất xỉu. Nhưng dường như Thường Tiểu Thu không hề để ý, tiếp tục dùng ánh mắt nóng bỏng vừa kính sợ vừa hưng phấn nhìn Lương Thú. Nếu không phải thời cơ không thích hợp, trong nhà còn một người cha dờ sống dờ chết đòi tu tiên, có lẽ cậu ta đã thao thao bất tuyệt một bài diễn văn tâm nguyện lớn lao, một lòng ôm chí lớn lập tức cưỡi khoái mã chạy lên Tây Bắc, đeo kiếm mặc giáp trấn giữ biên cương quốc gia.

Cứ như vậy kích động đến tận chiều tối.

Liễu Huyền An không đi cùng mà ở lại khách điểm chờ hai người. Sau một lát, hộ vệ Kiêu Vương phủ vào báo lại, nói là một chiếc xe ngựa đã đưa Triệu Tương và Thường Tiểu Thu đi Dương phủ bên thành bắc.

“Dương phủ?”

“Phải, theo như tin tức điều tra, chủ nhân tòa phủ đệ kia tên Dương Diệu, là thương nhân buôn ngọc thạch nổi tiếng trong thành, luôn qua lại thành Thúc Lệ nhập hàng hóa, quy mô kinh doanh rất lớn. Khách dự tiệc đêm nay ngoại trừ Triệu Tương còn có vài chiếc xe ngựa khác đều xuất phát từ khách điểm trong thành, đếm qua phòng chừng hai ba mươi người.”

Hai ba mươi người đã có thể coi là đại yến.

Lúc này Dương phủ đã sớm giăng đèn kết hoa, khách khứa ra vào tấp nập. Thường Tiểu Thu đi theo Triệu Tương, tiệc rượu không bày ở tiền sảnh mà phải rẽ qua mấy hành lang liền, hết chín khúc mười tám góc cua mới đến được một căn phòng hơi tối không có cửa sổ. Hai người họ đến nơi đã hơi trễ, trên bàn đã có mười mấy người ngồi sẵn nhưng không ai nói chuyện gì, chỉ yên lặng liếc mắt đánh giá lẫn nhau.

Thường Tiểu Thu thoáng nhìn quanh một vòng rồi nhanh chóng thu ánh mắt lại. Căn phòng này canh phòng nghiêm mật, cậu ta không biết Vương gia có thể theo vào không, nhưng dù có không vào được cũng không ảnh hưởng gì đến hình tượng Kiêu Vương điện hạ vô địch dũng mãnh trong lòng. Thường Tiểu Thu ngồi thẳng lưng, trong lòng tự mang cho mình sứ mệnh, bởi vì nếu Vương gia không thể theo vào thì toàn bộ chuyện xảy ra tiếp theo chỉ có thể trông cậy vào bản thân!

“Khụ.” Trên chủ vị có người ho khan một tiếng, căn phòng lập tức càng thêm lặng ngắt như tờ. Lúc này một ông già mặc áo gấm chặm rãi đi ra, chính là chủ nhân Dương phủ Dương Diệu. Theo lý mà nói lão ta chỉ là một thương nhân có tiền nhưng không có địa vị, nhưng người trước mắt này xuất hiện lại ra vẻ tôn quý cứ như thổ hoàng đế, mọi người trông thấy còn phải đứng lên hành lễ.

“Tham kiến Dương thánh sử!”

“Chư vị miễn lễ, ngồi đi.” Dương Diệu khoát tay, “Nếu có thể có mặt tại đây, chư vị hẳn đều là những người có cống hiến to lớn cho bốn giáo, người một nhà cả, không cần câu nệ.”

Thường Tiểu Thu ngồi xuống ghế. Thức ăn trong bữa tiệc này chế biến không tồi, màu sắc rực rỡ hương thơm nức mũi nhưng lại chẳng có mấy người động đũa, cũng không ai lên tiếng nói chuyện

làm cậu ta nhủ thầm trong lòng không biết mấy người này tụ tập ở đây làm gì?

Đang ngồi nhấp nhồm khó chịu, vị “Dương thánh sử” chủ tọa đã bắt đầu cất tiếng giảng một bài giáo lý nhằm chán vô nghĩa của Bạch Phúc giáo, thêm nữa ngày ca ngợi huynh đệ tử muội tương thân tương ái rồi mới đề cập vào chuyện chính, đề nghị mọi người ngồi trong phòng này hãy tháo lớp ngụy trang lộ mặt thật.

Một lời vừa ra, hiện trường vốn tĩnh mịch xuất hiện vài tiếng xì xào bất an. Đúng như Liễu Huyền An phỏng đoán, nếu bọn họ đã lựa chọn giấu mặt tức là địa vị thân phận ở Trung nguyên vốn không thấp, bây giờ Bạch Phúc giáo bị triều đình nhận định là tà giáo, một khi để người ngoài biết được... Thế nên ai cũng có chút do dự, không muốn là người đầu tiên ra tay.

Lúc này Thường Tiểu Thu lại rất thẳng thắn lưu loát, cậu ta sớm đã muốn nhìn xem rốt cuộc đám người trước mặt bộ dạng thế nào mới đi tin vào Thánh nữ Phật mẫu tham lam biế.n thái kia. Thế là cậu ta vỗ bàn đứng dậy kéo mặt nạ trên mặt mình xuống, vung tay hô lớn “Bạch Phúc Phật Mẫu, cứu vớt thế nhân”! Vô cùng tích cực, chủ động thành kính, Triệu Tương muốn ngăn cũng ngăn không kịp, chỉ có thể ngồi một bên giận dữ giương mắt.

Dương Diệu cười ha ha vỗ tay khen: “Hay, hay lắm, vị tiểu huynh đệ này rất hay! Người tên gì, xuất thân từ môn phái nào?”

“Tại hạ là thiếu tiêu đầu của Vạn Lý tiêu cục, Thường Tiểu Thu!”

“Hóa ra là Thường thiếu tiêu đầu, đúng là anh hùng xuất thiếu niên, sáng khoái!” Dương Diệu quét mắt một vòng khắp gian phòng, “Các vị khác thì sao?”

“...”

Không thể trốn được nữa, sau một khoảng dài tĩnh mịch, đã có người thứ hai đứng lên tháo dịch dung.

Người thứ ba.

Thứ tư.

Càng lúc càng có nhiều gương mặt thật lộ ra, Thường Tiểu Thu xem qua một lượt mà âm thầm giật mình, vốn tưởng rằng chỉ có cha mình chịu đả kích tinh thần nên mới bị Bạch Phúc giáo thừa dịp thao túng, nhưng không ngờ nhóm người đến dự tiệc đêm nay có không ít chường môn các đại môn phái, chẳng lẽ đầu óc bọn họ bị úng nước hết rồi sao? Úng nước thật thì thôi đi, lại còn cam tâm tình nguyện để cho lão già họ Dương này tùy tiện sai phái, nói gỡ mặt nạ liền gỡ mặt nạ... Chưa bàn đúng hay sai, tà giáo quả là có chút tài năng ở phương diện khống chế lòng người.

“Tối lắm, ha ha ha ha!” Dương Diệu lại cười ha hả, “Thấy rõ mặt thật của nhau mới xem như đệ tử Bạch Phúc chân chính, nào!”

Lão ta vỗ tay một cái, lập tức có hạ nhân ôm một vò rượu lớn đến, mở giấy niêm phong ra cũng chưa vội rót vào chén những người trên bàn tiệc mà rút ra một con dao nhỏ tự cắt đầu ngón tay mình, nhỏ máu tươi vào trong rượu: “Đến lượt chư vị rồi.”

Đệ tử bưng vò rượu bắt đầu từ chủ vị đi dọc xuống để mỗi người lần lượt tự cắt tay nhỏ máu, Thường Tiểu Thu cũng làm theo, trong lòng dâng lên một dự cảm không tốt, đừng nói là sẽ... uống cái thứ này đấy chứ?

Sau đó đúng là phải uống thật.

Sau khi tất cả mọi người trong phòng đã cắt tay nhỏ máu, vò rượu màu đỏ nhạt được rót vào mỗi chén. Ngọn đèn lung lay nháy múa chiếu rọi những cái bóng trên mặt tường thoạt nhìn như một đám dã thú xấu xí. Thường Tiểu Thu bưng chén rượu lên như cầm một bát canh đặc mức từ dưới âm tào địa phủ, dạ dày cuộn lên khó chịu rất muốn tông cửa bỏ chạy.

Tay cậu ta khẽ run lên, khớp ngón tay bị siết trắng bệch.

“Bạch Phúc Phật Mẫu, cứu vớt thế nhân!”

Bên tai có người hô lớn.

.....

Đêm đã rất khuya.

Chậu than trong phòng cháy gần hết, Liễu Huyền An vẫn không thấy buồn ngủ bèn mở cửa ra ngoài hít thở không khí. Cả hậu viện này đã được người Kiêu Vương phủ bao hết nên rất yên tĩnh. Y vừa kéo ghế ra định ngồi xuống, trên đầu tường đã xuất hiện hai bóng người, một trong số đó vừa đáp đất đã lao đảo lao vào một góc tường vừa ho vừa liều mạng nôn mửa làm A Ninh ở trong phòng cũng bị kinh hách, vội vàng chạy ra xem có chuyện gì.

Liễu Huyền An hỏi: “Làm sao thế?”

“Không có gì đâu, chỉ là lỡ ăn uống phải thứ không sạch sẽ thôi.” Lương Thú nói, “Đi lấy nước cho hấn súc miệng đi.”

A Ninh đáp ứng xong liền dìu Thường Tiểu Thu vào phòng trong. Liễu Huyền An ở bên ngoài hỏi: “Ăn phải thứ gì vậy? Chẳng lẽ bữa tiệc kia hạ cả độc trùng vào thức ăn hay sao.”

“Sợ còn không bằng độc trùng.” Lương Thú giản lược thuật lại mọi chuyện xảy ra trong tối nay một lần, “Hấn dám cẩn răng uống hết cho nên mới không khiến người ngoài nhìn ra chỗ khác thường.”

“Thành phần dự tiệc có những ai?”

“Toàn bộ đều là người giang hồ giống Triệu Tương, có mấy người địa vị còn cao hơn gã nữa.” Lương Thú nói, “Lúc trước chúng ta còn mất công phán đoán vì sao phải tổ chức địa điểm diện kiến Thánh nữ trên ngọn núi hiểm trở, bây giờ đã có đáp án rồi, hóa ra không phải

để khảo nghiệm tín đồ. Bọn họ mượn sức nhiều võ lâm nhân sĩ Trung nguyên như vậy, mục đích tạo sóng gió cho triều đình gần như viết thẳng lên mặt rồi.”

Một khi võ lâm Trung nguyên sinh loạn, hậu quả đương nhiên còn nghiêm trọng hơn gây loạn một thôn trấn, một tòa thành rất nhiều.

Liễu Huyền An hỏi: “Thế bước tiếp theo Vương gia có kế hoạch gì chưa?”

Lương Thú đáp: “Đi gặp mặt vị Thánh nữ có thể mê hoặc lòng người kia một chuyến trước đã.”

Liễu Huyền An nhắc nhở: “Nhưng lần này Vương gia muốn âm thầm theo đuôi sợ là hơi khó.”

Y kéo tay áo Lương Thú vào nhà, trên bàn đang trải một tấm bản đồ: “Vừa rồi ta có thử nghiên cứu địa thế trên đỉnh Bạch Đầu, một ngọn núi đơn độc giống như một cây bút lông cắm trên đất bằng chỉ có hai con đường nhỏ là leo được lên đỉnh, dù người Bạch Phúc giáo có ngu muội cỡ nào cũng biết phải canh phòng nghiêm ngặt cả hai, Vương gia chỉ có thể lên núi từ chỗ này.”

Lương Thú hỏi: “Nơi đó không được à?”

“Được, nhưng rất nguy hiểm.” Liễu Huyền An nhíu mày, “Rừng gai chướng độc đều tập trung hết ở khu vực này, đến động vật cũng khó lòng sống nổi.”

Lương Thú trầm ngâm một lát: “Thật ra cũng không nhất thiết phải đi con đường đó.”

Liễu Huyền An lại nhìn bản đồ lần nữa: “Nhưng đâu còn đường nào khác.”

Lương Thú ghé sát mặt vào y: “Hôn một cái đi, hôn xong ta sẽ tiết lộ đường ở chỗ nào.”

Ở phương diện này Liễu nhị công tử rất phóng khoáng, bởi vì chính y cũng muốn hôn nên không tính là chịu lỗ, vì thế hôn hẳn cái cái rồi hỏi: “Đường đâu?”

Lương Thú bị thủ pháp hôn lướt như chuồn chuồn kia cọ ngứa hết lòng mề, liền kéo người ngồi hẳn lên đùi mình, đòi ôm bằng được mới chịu nói. Liễu Huyền An nhất thời không ngồi vững, một tay ôm bả vai Lương Thú, tay kia đỡ bàn, ngẩng đầu lên đã thấy Thường Tiểu Thu bước vào, liền hỏi cậu ta: “Thường thiếu tiêu đầu đã khỏe hơn chưa?”

Thường Tiểu Thu vừa nôn một trận trời đất điên đảo, toàn thân suy yếu, đầu óc cũng không quá thanh tỉnh nên chỉ thoi thóp “ừ” được một tiếng, kéo ghế ngồi xuống xong mới nhìn lên hai người trước mặt.

Vẫn chưa cảm thấy tư thế ngồi của Kiêu Vương điện hạ và Liễu thần y có chỗ nào không ổn.

Chương 78: Nhưng Vương gia lại để ta ghé lên lưng hấn ngủ một lát

Liễu Huyền An vẫn căng tai chờ nghe Lương Thú giải thích đi đường nào, hấn lại quay đầu hỏi Thường Tiểu Thu: “Người có biết ít nhiều gì về Triệu Tương hoặc những người dự tiệc đêm nay không?”

“Hiểu biết?” Thường Tiểu Thu nghĩ một lúc mới miễn cưỡng lấy lại suy nghĩ, đáp, “Ta vốn không biết chút gì về Triệu Tương, trước kia gã chỉ toàn liên hệ với mình cha ta. Thế nhưng suốt một đường ở chung này ta luôn cố ý tiếp cận cho nên biết được chút ít nội tình của Thự Quang Môn. Người này thật ra là một con bạc nên đã sớm nướng sạch gia sản trong nhà rồi, trên chiếu bạc gặp phải mấy tên tà giáo nên mới bị lôi kéo dụ dỗ.”

Về phần những kẻ thuộc môn phái khác dự tiệc tối nay, tuy Thường Tiểu Thu nói biết mặt phần lớn nhưng lại không quá quen thuộc, cậu ta nói: “Chỉ có vị đại thúc mặc áo xanh tên Tống Trường Sinh là từng đến nhà ta uống rượu hai lần, tính ra cũng có chút giao tình. Hấn là chú kiếm sư nổi tiếng ở Trung nguyên, không biết vì sao lại đi theo Bạch Phúc giáo nữa.”

Thời điểm tất cả mọi người đều gỡ mặt nạ, Thường Tiểu Thu phát hiện Tống Trường Sinh cũng ở trong phòng đã cực kỳ kinh ngạc nên không nhận được mà nhìn hấn thêm mấy lần, nhưng Tống Trường Sinh lại làm như không quen biết, ngay cả một ánh mắt cũng không đáp lại, chỉ mãi hô hào rồi uống rượu.

“Những người tin vào tà giáo đều như vậy cả.” Thường Tiểu Thu nói, “Trong mắt trong lòng chỉ còn mỗi Thánh nữ được Phật Mẫu gửi hồn kia, không còn nhận ra thân bằng quyến thuộc gì nữa.”

Lương Thú nói: “Cuồng tín đến phát điên ngược lại tiện cho chúng ta.”

Liễu Huyền An hỏi: “Tiện chuyện gì?”

“Tiện cho chúng ta quan minh chính đại lên núi.” Lương Thú phân phó vài câu cho Thường Tiểu Thu, thiếu niên nghe xong vạn phần khiếp sợ, sau đó lại dần dần mừng rỡ hưng phấn không thôi, hỏi: “Là như vậy sao?”

Lương Thú gật đầu: “Là thế đấy. Thời gian không còn sớm nữa, người lập tức quay về khách điếm để tránh làm Triệu Tương nghi ngờ đi, quan sát nhiều ngày nhiều đêm rồi, những chuyện cần hiểu đã hiểu, hành động thông minh một chút.”

“Vâng!” Thường Tiểu Thu nói, “Ta lập tức về ngay.”

Liễu Huyền An cũng hiểu phương pháp lên núi này rất khả thi, ít nhất là khả thi hơn đi đường nhỏ. Chờ Thường Tiểu Thu đi khuất, y đứng dậy khỏi lòng Lương Thú, đang chuẩn bị phân tích tỉ mỉ kế hoạch lại một lần, ngoài viện lại vang lên tiếng bước chân thành thạch, sau đó Thường Tiểu Thu xuất hiện ngoài cửa lần thứ hai, miệng thở hồng hộc, không nói chuyện cũng không bước vào nhà, chỉ mang vẻ mặt nghi hoặc hoảng hốt nhìn vào trong.

“Thường thiếu tiêu đầu còn có việc gì à?”

“... Không, không có.” Thường Tiểu Thu do dự đáp.

Sự tình kỳ thật là thế này, cậu ta vừa bước ra đến cửa, bị gió lạnh thổi nửa ngày mới tỉnh táo trở lại, bắt đầu cảm thấy cảnh tượng mình vừa thấy không quá đúng. Về phần cụ thể không đúng ở chỗ nào, lúc này lúc mọi người trao đổi kế hoạch, hình như Liễu thần y luôn ngồi trong lòng Kiêu Vương điện hạ thì phải?

Thường Tiểu Thu bị hình ảnh thân mật hiện rõ mồn một kia làm sợ đến ngây người, phản ứng đầu tiên là cho rằng mình uống rượu pha máu sinh ra chứng hoang tưởng mất rồi. Cậu ta trăm triệu lần không tin chuyện kia có thể phát sinh cho nên phải chạy về tận mắt chứng thực một phen, nhưng rồi không thấy được gì hết — — Kiều Vương điện hạ đang ngồi trên bàn uống trà, Liễu thần y thì quy củ đứng bên cạnh.

Cậu ta khẩn thiết mở lời: “Liễu đại phu, hình như ta hơi bị hoa mắt, còn bị ảo giác không khống chế được.”

Liễu Huyền An liền đi tìm chút thuốc an thần, Thường Tiểu Thu nuốt một viên tại chỗ, lại nhìn sang Kiều Vương điện hạ và Liễu thần y, trong sạch, quy củ, cho nên vừa rồi nhất định là bản thân có vấn đề, thế là lập tức ném chuyện hoang đường này ra sau đầu, trở về khách điếm tập trung làm tròn chức trách năm vùng.

Triệu Tương không vì chuyện chủ động tháo mặt nạ mà khó dễ gì cậu ta, ngược lại còn tặng mấy câu khen ngợi. Bởi vì hôm đó hành vi lỗ mãng xông lên đầu của Thường Tiểu Thu không hiểu sao lại giành được ấn tượng tốt trước mặt Dương thánh sử khiến cho địa vị Thụ Quang Môn trên giang hồ cũng tăng lên mấy bậc. Triệu Tương lập tức sửa lại thái độ có lệ không kiên nhẫn trước kia, chủ động đưa ra yêu cầu muốn dẫn Thường Tiểu Thu lên núi.

Thời gian trôi nhanh đến ngày mười chín tháng Chạp, một ngày trước ngày hẹn diện kiến Thánh nữ.

Lương Thú hỏi: “Ngươi có muốn lên núi không?”

Liễu Huyền An thoáng kinh ngạc vì không nghĩ mình có thể đi cùng, nhưng bây giờ Lương Thú nói ra, vậy đi cũng được.

Ngày mai lên núi cũng được, hôm nay lên vào khách điếm cũng được luôn.

Triệu Tương chỉ dẫn theo năm tên đệ tử đi đến thành Độ Nha, không biết lý do là không muốn quá nổi bật gây chú ý hay là đã nường hết tiền vào chiếu bạc rồi nên không nuôi được nhiều hạ nhân nữa. Đêm đã về khuya, gã tắt đèn lên giường, đang muốn chợp mắt nghỉ ngơi thì màn giường đột nhiên hơi động dậy.

Người hành tẩu giang hồ đương nhiên phải đề cao cảnh giác, huống chi Triệu Tương ít nhiều gì cũng được xưng là cao thủ, gã lập tức nhận ra dị thường từ luồng gió vốn không nên xuất hiện kia, thò tay xuống gối đầu chuẩn bị rút kiếm nhưng đã muộn một bước. Cơn đau nhức từ sau gáy truyền đến làm gã trợn mắt tức giận vì có người dám đánh lén mình, giãy giụa nâng người dậy, chỉ kịp nhìn thấy một cái bóng lạnh lùng tựa như ngôi sao cô độc treo cao trên nền trời đêm.

Lương Thú nâng tay đánh thêm một chưởng khiến gã hoàn toàn bất tỉnh. Cùng lúc đó Cao Lâm đã mang theo vài ngạ tiền thị vệ giải quyết sạch sẽ năm người còn lại. Ánh đèn trong phòng một lần nữa sáng lên, Liễu Huyền An lấy mặt nạ dịch dung từ trong ngực áo, Thường Tiểu Thu cũng từ phòng cách vách bước vào bắt gập thần y đang bày công cụ lên bàn, còn tưởng y định dịch dung cho Vương gia, không ngờ thực tế lại là ngược lại.

Lương Thú ra lệnh: “Ngẩng đầu lên chút nữa.”

Liễu Huyền An nghe lời làm theo, nâng đầu lên nhắm mắt lại, hàng mi cong dài như vẽ bằng bút mực rung rinh. Mỹ nhân dưới ánh đèn càng đẹp đến câu hồn đoạt phách — chỉ đoạt mỗi hồn Kiêu Vương điện hạ, bởi vì hãn không cho phép người ngoài xem. Lương Thú bị đoạt hồn vẫn vui vẻ hưởng thụ giữ chặt cảm y, xuống tay càng nhẹ nhàng chậm chạp. Một Kiêu Vương điện hạ cẩn thận tỉ mỉ như vậy làm cho thiếu niên đứng bên cạnh nhìn đến ngẩn người, cuối cùng bị Cao Lâm vỗ một cái cho tỉnh lại.

“Úi, ta...”

“Ta người cái gì.” Cao Lâm nắm vai cậu ta, “Đi chuẩn bị đi, tình hình trên núi ra sao còn chưa biết, phải lưu ý nhiều hơn nữa.”

Thường Tiểu Thu gật đầu, qua một lúc vẫn không nhin được hỏi: “Cao phó tướng, Vương gia dịch dung lên núi còn mang theo Liễu thần y làm gì?”

Cao Lâm nghiêm nghị trả lời, lờ như phát sinh xung đột xô xát, có người bị thương, chẳng lẽ không cần đại phu có mặt trị liệu à?

Thường Tiểu Thu: “Cần chứ.”

Cao Lâm: “Thế thì đúng rồi.”

Cứ như vậy mà xoay cho đũa nhỏ lú theo.

Trời còn chưa sáng hẳn, Lương Thú và Liễu Huyền An đã tự dịch dung xong, giả dạng thành Triệu Tương và một đệ tử Thự Quang Môn. Bọn họ ở trong phòng đợi không bao lâu đã có người đến gõ cửa.

“Triệu chưởng môn, Thường thiếu tiêu đầu, mời đi theo ta.”

Nắng sớm mờ mờ, thành Độ Nha còn đang nửa tỉnh nửa mê, ngã tư đường yên ắng, chỉ có năm chiếc xe ngựa rất lớn đứng chờ ngoài thành, mỗi chiếc xe chở gần mười người. Lương Thú leo lên một trong số đó, người trong xe thấy thế liền không vui hỏi: “Triệu chưởng môn, chúng ta đều đi có một mình, ngài dẫn theo tùy tùng làm gì?”

Lương Thú chỉ vào cổ họng mình rồi ho khan mấy tiếng. Thường Tiểu Thu ở bên cạnh giải thích: “Lý chưởng môn, Triệu thúc thúc bị nhiễm phong hàn không tiện mở miệng, lo lắng đến lúc diện kiến Thánh nữ bị hỏi chuyện nên mới dẫn theo một gã tâm phúc khôn ngoan biết nhìn ánh mắt, hoàn toàn là sự cố, không phải tự cao tự đại gì.”

Đối phương “xùy” một tiếng rồi không nói nữa, miễn cưỡng chấp nhận lời giải thích này.

Xe ngựa lắc lư di chuyển, người bên trong đều tự động nắm chặt tay vịn. Tống Trường Sinh cũng ở trong chiếc xe này, ngày trước Liễu Huyền An từng nghe đại ca kể chuyện rằng Trung nguyên đúng là có một chú kiếm sư như vậy, vô số danh kiếm trong thiên hạ đều ra đời từ bàn tay hắn. Một người không thiếu tiền tài cũng chẳng thiếu danh dự, tuổi còn trẻ lại thân cường thể kiện, rốt cuộc vì sao phải gia nhập tà giáo?

Đi được nửa đường, có người tươi cười muốn đến gần bắt chuyện, kết quả vừa gọi một tiếng “Tống tiên sinh” đã nhận được một câu lạnh như băng của đối phương: “Thăm viếng Thánh nữ sao lại cợt nhả như vậy”, mặt nóng áp mông lạnh rất không xong, chỉ đành ngượng ngùng cầm miệng.

Cuối cùng xe ngựa dừng dưới chân núi, sau đó phải đi bộ leo lên. Người bình thường muốn leo hẳn phải tốn vài ba canh giờ, nhưng đối với đám võ lâm nhân sĩ mà nói, đường núi gập ghềnh chỉ là chút chuyện nhỏ. Mọi người đều thả mình bay nhảy về phía trước, Lương Thú cũng nắm chặt thắt lưng Liễu Huyền An mang y phi thân lên. Thường Tiểu Thu trông thấy từ đằng xa, nhìn Kiều Vương diện hạ có thể bắt chước khinh công của Triệu Tương giống đến bảy tám phần, trong lòng càng thêm sùng bái, cũng vội vàng theo đi lên.

Nơi cao nhất trên đỉnh Bạch Đầu đã dựng sẵn một đài hoa, những đóa hoa còn ẩm sương bị gió lạnh mùa đông thổi đến đông cứng trong suốt. Thánh nữ khoác áo bào trắng ngồi giữa đài quàng khăn lụa che nửa khuôn mặt, chỉ lộ ra đôi mắt. Hai tay nàng đặt trước người, mười ngón thon dài nhỏ nhắn, toàn thân xinh đẹp rực rỡ như những bông hoa vây xung quanh, tóc đen như mây cài trang sức hình bướm bạc tinh xảo, cánh bướm hấy còn khẽ rung rinh.

Có đệ tử không nhịn được mà nhìn nhiều thêm vài lần.

“Lớn mật!”

Thị nữ đứng một bên lớn tiếng răn dạy. Lúc này người nọ mới giạt mình phản ứng, sau lưng toát mồ hôi lạnh vội vàng quỳ xuống đất thỉnh tội. Thế nhưng đã có người tiến lên tha hấn xuống, một tiếng hét cầu cứu vang lên xé rách khoảng không, Liễu Huyền An liếc mắt nhìn, tên đệ tử kia hình như đã bị khiêng lên ném thẳng xuống vách núi.

Tất cả mọi người có mặt đều làm như không thấy, cứ như kẻ vừa chết ban nãy chỉ là một con muỗi con kiến nhỏ bé. Liễu Huyền An lại nhìn lướt qua Thánh nữ ngồi giữa đài hoa, tuổi tác có lẽ ngang bằng với A Nguyễn nhưng khí chất toàn thân lạnh như băng, đôi mắt xinh đẹp như hạt châu pha lê kia chỉ biết cử động, không hề có tình cảm.

Y hạ tầm mắt xuống, cùng thời gian đó, Ô Mông Vân Nhạc cũng nhìn về hướng này.

Ngày ấy thị nữ đi tra danh sách nói không tìm thấy hai nam tử ở trà lâu, lại hỏi: “Bộ dạng hai người họ trông tầm thường như thế, vì sao cô nương phải tra?”

Ô Mông Vân Nhạc cũng không biết lý do tại sao, không thể nói bừa là nhìn dáng dấp đẹp nên muốn điều tra thân phận lai lịch người ta được. Hơn nữa chuyện nàng lén lút đi trà lâu vốn trái với luật lệ, nếu để sư phụ biết được chắc chắn sẽ trừng phạt cho nên phân phó thị nữ không ai được nhắc lại chuyện này, miễn cưỡng đẩy nó trôi qua.

Nhưng hiện tại nàng lại cảm thấy hai người trước mắt này dường như có chút trùng hợp vi diệu với hai người trong trà lâu, không thể nói rõ là giống chỗ nào, nói là không giống lại không thể giải thích là không giống ở đâu.

“Thánh nữ.” Dương thánh sử thấy nàng đang thất thần, đứng một bên ho khan nhắc nhở.

Ô Mông Vân Nhạc dời tầm mắt trở về, trong lòng vẫn nghi hoặc như cũ, nàng tính toán nhớ kỹ thân phận hai người kia rồi trở về nhờ ca

ca hỏi thăm sau. Đại hội diện kiến sắp bắt đầu, Dương thánh sử theo lệ thường đọc một bài giáo lý soi sáng vô nghĩa, chúng tín đồ ở phía dưới lắng nghe, trong số bọn họ có một đôi vợ chồng, người chồng lo lắng vợ mình bị lạnh nên luôn nắm tay nàng, hai người thân mật ân ái. Ô Mông Vân Nhạc nhìn bọn họ, Tống Trường Sinh cũng nhìn, nhưng tâm cảnh bọn họ không giống nhau, một bên là thiếu nữ ngây thơ hâm mộ, một người là đau đớn bi thương khôn kể.

Bởi vì giáo lý của Bạch Phúc giáo quá dài dòng lại tối nghĩa nhằm chán, rắm chó không kêu, quanh đi quẩn lại chỉ có dâng hiến và dâng hiến, Liễu Huyền An nghe một đoạn có thể lược bỏ mười đoạn, vì thế nghe một lúc bắt đầu mệt mỏi, mí mắt nặng trĩu muốn ngủ.

Thường Tiểu Thu đứng bên cạnh y thấy rõ hết cả, trong lòng sốt ruột lại không dám nhắc nhở, sợ hãi lỡ như mình lên tiếng đánh thức, y lại giật mình vô ý lớn tiếng sẽ gây ra động tĩnh lớn hơn nữa, cho nên chỉ có thể khẽ hắng giọng muốn nhắc Lương Thú chú ý về hướng này. Kiều Vương điện hạ nghe thấy tiếng động quả nhiên liếc mắt ra sau một cái, không hề tức giận, ngược lại bật cười bao dung lùi ra sau mấy bước, dưới tay khẽ kéo cho người ta ghé vào lưng mình ngủ thoải mái thêm chút nữa.

“...”

Thường thiếu tiêu đầu: Ta thật sự không hiểu.

Liễu Huyền An thật ra cũng không ngủ quá yên, y đang ở trong ba ngàn thế giới giải thích cho các bằng hữu rằng hôm nay ta có đại sự phải làm, không rảnh luận đạo, cho nên các người đi về trước đi.

Hiền giả liền hỏi, nếu không rảnh thì người còn đến đây làm gì?

Liễu Huyền An đáp, ta cũng không muốn đến, thăm nghĩ nhắm mắt nghỉ ngơi một chút thôi. Nhưng Vương gia lại cho ta ghé lên lưng hẳn ngủ một lát.

Từ chối thì bất kính lắm, các người biết chưa?

Chương 79: Chú kiểm sự

Bởi vị chư vị tiên hiền đều có hứng thú với Kiều Vương điện hạ... Đương nhiên cũng có thể là bị bắt phải thấy hứng thú, ai bảo toàn thể vũ trụ càn khôn ở nơi này đều xoay tròn trong đầu Liễu nhị công tử, làm gì có đạo lý phận sống nhờ sống gửi lại không nghe theo lời chủ nhân thế giới? Vì thế bọn họ đành xếp hàng bên suối nước nghe hết nửa ngày Kiều Vương điện hạ rất cuộc có bao nhiêu đẹp đẽ cao quý oai hùng, buồn ngủ không chịu nổi.

Mà Liễu Huyền An trong hiện thực cũng vô cùng mệt không nhắc nổi đầu. Thế nhưng Lương Thú quá dung túng y, muốn ngủ thì cho ngủ, hoàn toàn không đặt đệ tử tà giáo đứng nhung nhúc trên núi này vào mắt. Thường Tiểu Thu đứng bên cạnh nhìn mà tim vọt lên tận cổ họng, cùng với đó là một tia sùng bái mù quáng, không hổ là Kiều Vương điện hạ, cục diện phức tạp đến cỡ này mà vẫn bình tĩnh ứng đối, nhất thời phân tâm không thèm nghe người trên đài đang nói gì nữa, chỉ mơ màng vỗ tay phụ họa theo.

Thân hình Lương Thú cao lớn lại đứng ở cuối hàng ngũ, cho nên dù Ô Mông Vân Nhạc ngồi trên đài cao cũng không hề cảm thấy phía bên này phát sinh dị thường. Nàng ngồi không nhàn rỗi đã đánh giá toàn bộ người tập hợp hôm nay, những gương mặt tiêu tụy mà cuồng tín kiểu này nàng đã thấy qua rất nhiều, không có gì hiếm lạ, hướng chi phần đông thiếu nữ sẽ không muốn nhìn chăm chăm mãi vào mấy ông chú trung niên. Xem xét tỉ mỉ một vòng, lúc này Ô Mông Vân Nhạc nhận ra chỉ có hai người có thể xưng hợp mắt, một người mang khí phách thiếu niên, kẻ còn lại... Chân mày nàng hơi giật một cái, bởi vì nàng phát hiện đối phương cũng đang chăm chú nhìn mình.

Giáo đồ không được phép nhìn thẳng vào Thánh nữ, thế nên vừa rồi mới có người bị trừng phạt mà chết. Nhưng ánh mắt của Tống Trường Sinh quá mức trắng trợn hoàn toàn không có ý định che giấu, Ô Mông Vân Nhạc bị hấn nhìn cũng có chút hoang mang hoảng hốt.

Lương Thú yên lặng nắm chặt chuôi kiếm.

Thường Tiểu Thu dùng dư quang thoáng nhìn cũng vội vàng cầm kiếm lên, thật ra cậu ta không phát hiện ánh mắt của Tống Trường Sinh và Ô Mông Vân Nhạc giao nhau, nhưng làm việc theo Kiêu Vương điện hạ chắc chắn không bao giờ sai.

Lúc này Dương thánh sử đã đọc xong giáo lý, Liễu Huyền An cũng đứng lên khỏi tảng đá bên suối nước khoáng tay áo, uể oải nói: “Bây giờ ta thật sự phải đi rồi, nếu các vị còn muốn nghe nữa chỉ có thể đợi lần sau.”

Đám hiền giả thoát nhìn cũng không có khao khát muốn nghe thêm, ai cũng như trút được gánh nặng hồ hởi tiễn y rời đi. Liễu Huyền An vẫy tay gọi một con bạch hạc chuẩn bị bay về thế giới thực, bên tai đột nhiên truyền tới một tiếng động mạnh — —

“Làm càn!”

Y vội vàng mở bừng mắt.

Lương Thú đang nắm một bàn tay y xoa nắn, thấp giọng: “Đừng sợ, không sao cả.”

Chỗ bọn họ không sao, nơi có chuyện là một đầu khác. Tống Trường Sinh thân nhiên hỏi: “Ta làm càn thế nào?”

“Dám cả gan vô lễ với Thánh nữ chẳng lẽ không tính là làm càn?”
Dương thánh sử hạ giọng nhắc nhở, “Tống tiên sinh, chớ quên thân phận của người.”

“Thân phận, ta có thân phận gì?” Tống Trường Sinh đẩy đám người ra, chậm rãi tiến lên, “Là đệ nhất chú kiếm sư Trung nguyên, hay là một kẻ tội nghiệp mất đi thê tử mới cưới?”

Các đệ tử Bạch Phúc giáo thấy tình hình không ổn lập tức xông lên bao vây hấn, Dương Diệu lại không lập tức hạ lệnh xử trí theo giáo quy, chỉ nói: “Bi kịch của Tống phu nhân, cả Thánh nữ và ta đều vạn phần đau lòng, nhưng hồn phách của nàng đang trên đường trở về rồi, lúc này Tống tiên sinh cần gì phải gây khó dễ, chẳng lẽ người không sợ nàng hồn phi phách tán, không bao giờ quay lại được nữa sao?”

“Vạn phần đau lòng, hồn sắp trở về?” Tống Trường Sinh bật cười chế giễu, hai mắt sung huyết đỏ ngầu, trên mặt không có bao nhiêu phần nộ, chỉ dùng giọng nói mệt mỏi khàn khàn rành mạch lên án, “Nếu không có các người, thê tử ta đã không chết. Nàng vốn chỉ ra ngoài mua một bó hoa lại bị dụ dỗ vào gian Phật đường kia, các người lợi dụng tâm tính nàng lương thiện không rành thế sự, từng bước lừa vàng lừa bạc trong tay nàng, lừa nàng ăn trộm kiếm ta vừa rèn. Đúng, ta cũng có phần sai, ta không nên một lòng trầm mê rèn kiếm, xa nhà mãi không trở về, gần một năm sau mới nhận ra nàng có biểu hiện bất thường.”

Hiện trường nổi lên tiếng xôn xao, kỳ thật những người đứng ở đây không phải ai cũng là giáo đồ cuồng tín tiều tụy mà lẫn vào một bộ phận khác có ý đồ riêng. mấy năm gần đây Bạch Phúc giáo phát triển chóng mặt hùng hực khí thế, bọn họ cũng đỏ mắt muốn tìm đến chia một chén canh cho nên mới bày ra bộ dạng thành kính hiến dâng, nếu thuận lợi chen chân lên được địa vị cao sẽ dễ bề kiếm chác.

Bộ phận người này quá hiểu bản chất của Bạch Phúc giáo, bây giờ nghe Tống Trường Sinh mắng chửi chỉ âm thầm thấy buồn cười, tiếp tục chờ xem Dương thánh sử mất mặt — — Mấy hôm nay bị lão già kia đè đầu cưỡi cổ, bọn họ đã sớm tích một bụng lửa giận, thế nên không một ai đứng ra khuyên ngăn, đều đứng yên xem náo nhiệt.

Dương Diệu bị mắng xanh cả mặt, lão ta vốn muốn để lại mấy phần mặt mũi cho Tống Trường Sinh, bởi vì trong thiên hạ đúng là không còn chú kiếm sư nào giỏi hơn hẳn, nếu có thể kéo một người như vậy vào Bạch Phúc giáo, sau này rất có lợi để phát triển sự nghiệp ở võ lâm Trung nguyên. Thế nhưng có vẻ như Tống Trường Sinh lại không tính toán giữ mặt mũi cho lão, gần như kéo toàn bộ nguy trang xuống mắng chửi không ngừng, mắng chính mình sơ suất, mắng tà giáo tham lam, hẳn chỉ thẳng vào Ô Mông Vân Nhạc, lớn tiếng nói: “Là người giết nàng!”

Dương Diệu không nhịn được nữa: “Làm hẳn câm miệng cho ta!”

Đệ tử Bạch Phúc giáo leng keng rút đao khỏi vỏ, Tống Trường Sinh lại thả người nhảy lên, thiên hạ đệ nhất chú kiếm sư cũng là thiên hạ đệ nhất ám khí sư, chỉ trong giây lát, một loạt phi tiêu bắn ra từ vạt áo hẳn như mưa xuyên thủng cổ họng những kẻ xung quanh.

Tiếng kêu la thảm thiết vang vọng, một giáo đồ hô lên: “Bảo vệ Thánh nữ!”

Tất cả mọi người cùng nhào lên không phân biệt thật giả, đã là đệ tử Bạch Phúc giáo sẽ không có chuyện trơ mắt đứng nhìn Thánh nữ gặp nạn. Chỉ có Lương Thú và Thường Tiểu Thu vẫn đứng nguyên tại chỗ bảo vệ cho tiên nữ vừa bước ra khỏi mộ.

Tống Trường Sinh cũng không bắt giữ thành công Ô Mông Vân Nhạc, bởi vì thiếu nữ thoát nhìn yếu ớt trời gà không chặt kia lại có khinh công tuyệt đỉnh, chỉ lách người một cái đã nhẹ nhàng bay lên như cánh bướm rồi lướt qua người vừa định bắt mình. Tống Trường Sinh nhanh chóng nhận ra mặt mình đau rát như bị móng tay đối phương cào trúng, vươn tay lên sờ đã thấy máu tuôn đầm đìa.

Thường Tiểu Thu sốt ruột: “Hắn không phải đối thủ của những người ở đây.”

Lương Thú nói: “Hắn cũng không tính toán chiến đấu một mình.”

“Hả?” Thường Tiểu Thu khó hiểu, “Có ý gì... A!”

Cậu ta thất kinh hét lên một tiếng làm những người trên bốn phía đài cao đều nhìn về hướng này, cũng chấn kinh không kém. Bọn họ không hiểu thiếu tiêu đầu của Vạn Lý tiêu cục vì sao đột nhiên lại nhảy vực tự sát, hơn nữa vực núi cũng không ở bên đó.

Thường Tiểu Thu trượt dọc theo sườn núi lăn xuống nhanh như chớp, hai tay bắt lung tung cành khô cây cỏ bên cạnh, cậu ta chưa kịp phản ứng vì sao Kiều Vương điện hạ lại đẩy mình xuống núi, bên tai đã vang lên một tiếng nổ mạnh!

Liễu Huyền An được Lương Thú cẩn thận che dưới người, tuy đã bị chặt tai nhưng vẫn bị dư âm ong ong trong đầu mất nửa ngày. Đài hoa bị nổ dập nát, nơi chốn đều là tay chân đứt lìa máu me rơi rụng, Tống Trường Sinh quỳ rạp dưới đất, miệng ồ ọc phun máu tươi, hai mắt phần hện dõi theo bóng áo trắng nhanh chóng lẫn sâu vào rừng. Hắn muốn đứng dậy đuổi theo, nhưng chưa lết được mấy bước đã bổ nhào ngã phịch xuống.

Hắn nghĩ mình nhất định sẽ chết, hoặc có lẽ đã chết rồi, chết mà chưa kịp báo thù cho thê tử.

Thế nhưng lúc hắn mở mắt ra lại không nhìn thấy Địa phủ, mà là một phòng trong khách điếm.

“Tống tiên sinh, ngài tỉnh rồi?” Một thiếu niên có đôi mắt to tròn đang ngồi túc trực bên giường, “Uống miếng nước đi đã.”

Tống Trường Sinh nghi hoặc nhìn cậu.

“Ta là đệ tử Bạch Hạc Sơn Trang, tên A Ninh.” Thiếu niên tự giới thiệu, “Là công tử nhà ta cứu tiên sinh trở về.”

Tống Trường Sinh dần dần nhớ lại tình tiết sau vụ nổ, cố gắng ngồi dậy hỏi: “Công tử nhà ngươi, là công tử của Bạch Hạc Sơn Trang sao? Vì sao y lại có mặt trên ngọn núi kia?”

“Ừm, là nhị công tử nhà ta, công tử đến thành Độ Nha cũng là vì Bạch Phúc giáo.” A Ninh đỡ hấn, “Thời gian tới tiên sinh chưa thể xuống giường được đâu, bị thương rất nghiêm trọng, lại còn trúng độc, ít nhất phải điều dưỡng khoảng một năm rưỡi.”

Tống Trường Sinh không mấy để ý thương thế trên người mình, chỉ mãi suy nghĩ vì sao nhị công tử Liễu gia lại bị cuốn vào vụ án liên quan đến tà giáo, liền hỏi: “Chẳng lẽ, chẳng lẽ người Bạch Phúc giáo còn dám ra tay mượn sức cả Bạch Hạc Sơn Trang rồi?”

“Cái đó thì không có, chuyện kể ra dài lắm, để lát nữa công tử nhà ta giải thích cho ngài nghe thì hơn.” A Ninh giúp hấn xử lý vết thương ở chân, “Nguy hiểm thật đấy, chỉ sơ sẩy một chút nữa thôi là cái chân này và cánh tay trái của ngài cũng mất luôn rồi.”

Tống Trường Sinh cười khổ: “Ta vốn cũng đâu muốn sống tiếp.”

“Ta đã gặp qua nhiều người không muốn sống nữa, nhưng biết đâu khúc mắc có thể giải quyết thì sao, tóm lại còn sống vẫn tốt hơn một ít chứ.” A Ninh nhanh nhẹn cột xong băng vải, “Tiên sinh uống chén nước trước, để ta đi mới công tử vào.”

Cậu chạy ra hành lang, trước hết ghé mắt vào khe cửa cẩn thận nghe ngóng nửa ngày, xác định công tử nhà mình đang không dựa gần Vương gia mới gõ cửa thông báo: “Tống tiên sinh đã tỉnh rồi ạ.”

Liễu Huyền An đang xử lý vết trầy da trên mặt Thường Tiểu Thu: “Ta biết rồi, cứ để cho hấn chờ một lát đi.”

Thiếu niên đau nhe răng trợn mắt, nhưng bởi vì Lương Thú cũng có mặt ở đây nên vẫn kiên cường không rên một tiếng, ngược lại còn mạnh mẽ giả vờ vân đạm phong khinh hỏi: “Làm sao Vương gia phát hiện ra ở đó có chôn thuốc nổ?”

“Ngủ được, ở lâu trên chiến trường nên mũi rất nhạy cảm với các loại chất nổ.” Lương Thú nói, “Hơn nữa dù Tống Trường Sinh thất

thủ cũng không đi bắt Thánh nữ mà cố ý cầm chân bọn họ hướng lên đài cao, mục đích càng rõ ràng hơn, hẳn muốn kéo theo mọi người đồng quy vu tận.”

Mục đích này gần như đã đạt được tám phần, hai phần còn lại, một là chính hắn không chết, vào thời khắc máu chốt bị chuôi kiếm của Lương Thú bay tới đánh mạnh vào sườn nên tránh thoát khỏi trung tâm vụ nổ, hai là vị Bạch Phúc Thánh nữ kia cũng không chết, mũi chân nàng đạp lên đỉnh đầu Dương Diệu mượn lực bay đi, không mất một cọng lông tóc nào.

Dương Diệu thì bị nổ tan xác đầu thân mỗi nơi một mảnh, không ai biết chính xác rốt cuộc lão ta tự nguyện hy sinh thân mình cho Thánh nữ hay là không chạy kịp, bị nàng ta đá một cước vào giữa đồng thuốc nổ.

Thường Tiểu Thu vẫn chưa hết sợ hãi: “Bao nhiêu người, trong số đó còn có những người rất có địa vị, cứ như vậy mà chết sao.”

Thiếu niên chưa trải sự đời đương nhiên không giống Liễu nhị công tử không quan tâm sống chết cho nên lòng bị đả kích rất lớn, tiếp tục nói: “May mắn là ta đến đây, nếu không...” Nếu không cha mình sợ là không thể tránh được kiếp nạn.

Liễu Huyền An búng bó cho cậu ta xong, bỏ lại thiếu niên sắp sửa trưởng thành một mình thương xuân bi thu trong phòng rồi cùng Lương Thú đi sang phòng cách vách. Tổng Trưởng Sinh đang ôm chén nước thất thần, nghe tiếng cửa phòng mở ra vội ngồi thẳng dậy: “Liễu nhị công tử.”

Ánh mắt hắn dừng trên người Lương Thú, sững sốt không thể tin mất một lát mới nói tiếp, “Kiêu Vương điện hạ?”

Chương 80: Tương lai sẽ không để người vất vả chuyện lễ nghĩa

Lương Thú không có mấy ấn tượng với vị chú kiếm sư đệ nhất Trung nguyên này, Tống Trường Sinh nói: “Ba năm trước ta có dịp lên Tây Bắc thấy trước cửa mỗi nhà đều dán bức tranh vẽ một thanh kiếm, vốn tưởng là đồ đảng truyền thống từ xa xưa, về sau mới biết được hóa ra đó là kiếm của Kiêu Vương điện hạ.”

Chú kiếm sư luôn có niềm đam mê mãnh liệt với kiếm, thế là Tống Trường Sinh ở lại trong thành Nguyệt Nha thêm nửa tháng mới đợi được Lương Thú và thanh kiếm kia trở về. Hắn nói: “Lúc ấy Vương gia đang đứng trong cửa hàng sơn phấn phố đối diện, ta vốn muốn diện kiến, nhưng vì là người vùng khác nên bị các binh sĩ ngăn lại.”

Liễu Huyền An liếc nhìn người bên cạnh mình, nghi hoặc hỏi, người còn từng đi mua sơn phấn cơ à?

Lương Thú nắm vai y: “Chuyện này kể ra hơi dài, để tối về ta kể tỉ mỉ sau.”

Tống Trường Sinh nói: “Hôm nay đa tạ ơn cứu mạng của Vương gia và Liễu nhị công tử, chuyện trên núi...”

“Đa số người có mặt đều vong mạng, nếu không chết thì cũng tàn phế. Quan phủ đang tiến hành dọn dẹp hiện trường, người đào thoát được chỉ có vị Thánh nữ kia.” Lương Thú nói, “Chiếu theo luật pháp Đại Diễm, giáo đồ tà giáo trước nay luôn phải nghiêm trị không tha, bọn họ chết không tính là chết oan, người nổ chết được tên gọi là ‘thánh sử’ thậm chí có thể xem như lập công.”

Dương Diệu ở trên cấp “người dẫn đường” của Vương Toàn hai bậc, vị này là thương nhân ngọc thạch nổi danh trong thành Độ Nha, bỗng dưng lắc mình một cái biến thành tay sai Bạch Phúc giáo, các đệ tử trong nhà biết tin vội vã chạy trốn trong đêm nhưng lại bị quan phủ sớm có chuẩn bị bắt gọn về quy án. Dân chúng trong thành nhìn thấy người Dương gia ngồi trong xe chờ tù đều vạn phần kinh khiếp, sợ hãi trôi qua mới cẩn thận phân tích, chẳng trách gần đây việc làm ăn của Dương gia lại phát đạt như thế, hóa ra là có tà giáo ở sau lưng hỗ trợ?

Tống Trường Sinh thở dài một tiếng: “Đáng tiếc đã để cho yêu nữ kia chạy thoát.”

“Tống tiên sinh trà trộn thành công vào Bạch Phúc giáo hẳn là mất không ít sức lực?” Liễu Huyền An kéo một cái ghế ra, “Bọn họ xét duyệt thân phận người ngoài cực kỳ khắt khe.”

“Phải” Tống Trường Sinh gật đầu, “Ta tốn rất nhiều công sức, thậm chí... thậm chí còn làm ra rất nhiều chuyện vi phạm đại nghĩa. Khi đó ta chỉ một lòng muốn báo thù, cũng giết rất nhiều người.”

Hắn đóng giả người Bạch Phúc giáo cực kỳ xảo diệu cho nên chưa hề bị nghi ngờ. Tống Trường Sinh ngụ trang thành bộ dáng nhớ thương thể tử đến điên cuồng, không bao lâu sau quả nhiên có người đến cửa dụ dỗ rằng Bạch Phúc Thánh nữ có thể triệu hồi hồn phách người chết trở về, cho hắn và ái thể được tương phùng.

“Bọn họ dường như đã thâm nhập rất sâu vào võ lâm Trung nguyên nên cực kỳ coi trọng ta, đồng thời cũng mượn sức không ít chưởng môn nhân các môn phái khác.” Tống Trường Sinh nói, “Những người bị lựa chọn thường phải cung phụng rất nhiều tiền, mỗi một lần chúng đi thăm viếng trở về đều vác theo một hòm đầy vàng bạc.”

Tà giáo không tự kiếm ra tiền, tất cả đều từ các tín đồ cung phụng, nói cách khác, toàn bộ đều là mồ hôi nước mắt của dân chúng lương thiện. Dùng tiền của bá tánh đi tàn sát bá tánh, đúng là đáng căm phẫn đến cực điểm.

“Còn Thánh nữ kia thì sao?” Liễu Huyền An hỏi, “Người có biết chút gì không?”

“Nàng đã trở thành biểu tượng sống của Bạch Phúc giáo, mỗi lần lộ diện đều ăn vận phục sức như một pho tượng thánh khiết.” Tống Trường Sinh nói, “Mặc dù chưa bao giờ tự tay giết người nhưng đã có vô số tín đồ vì nàng mà chết thảm, trên người cũng đeo nợ máu nặng ngàn cân. Có điều trước giờ ta luôn nghĩ nàng chỉ là một cái bình hoa, không ngờ lại là cao thủ.”

Lương Thú cũng có chút đăm chiêu: “Thân thủ của nàng nhìn có vài phần quen mắt.”

Tống Trường Sinh vội hỏi: “Ai?”

.....

Ô Mông Vân Du vội vàng đẩy cửa phòng kêu rầm một tiếng làm thiếu nữ ở bên trong giật mình nâng mắt nhìn lên: “Chuyện gì thế?”

“Chuyện gì là chuyện gì, mọi gặp chuyện lớn như vậy chẳng lẽ ta không nên sốt ruột à?” Ô Mông Vân Du thấy mọi mọi mình vẫn khỏe mạnh ngồi đó mới nhẹ nhõm thở phào, “Ta nghe nói có người chôn thuốc nổ trên núi, tất cả mọi người đều chết hết.”

“Rất nhiều người chết, nhưng không phải tất cả.” Ô Mông Vân Nhạc không yên tâm sửa lời, nhắc ấm lên muốn châm trà. Ô Mông Vân Du đè tay nàng lại, dặn dò: “Mọi nghe ta nói đây, cho dù những người đó có còn sống thì phần lớn cũng không dùng được nữa. Đám võ lâm nhân sĩ này chúng ta đã mượn sức rất lâu, bây giờ chỉ vì một ngòi nổ mà thổi bay tứ tán, thất bại trong gang tấc. Sáng nay sư phụ nghe tin xong giận tím mặt, có lẽ sẽ lập tức tới đây hỏi chuyện mọi. Lúc trả lời hãy nhớ cẩn thận một chút, đừng chọc sư phụ tức giận.”

Ô Mông Vân Nhạc không tiếp lời dặn này, chỉ hỏi lại: “Ca, huynh có biết gì về Thụ Quang Môn không?”

“Thự Quang Môn?” Ô Mông Vân Du nói, “Ta biết, chừng môn nhân tên Triệu Tương. Ba năm trước người này đã gia nhập thánh giáo, làm việc đắc lực, gần đây sư phụ vốn tính toán khen ngợi hẳn một phen, đáng tiếc đã bị họ Tống kia nổ chết rồi.”

“Hắn không chết.” Ô Mông Vân Nhạc nhớ lại, “Trong nháy mắt phát sinh vụ nổ, hẳn đã mang theo người bên cạnh phi thân trốn sang một đầu khác như mũi tên, tốc độ cực kỳ nhanh. Nếu không phải do ta luôn nhìn chăm chăm hẳn thì đã không nhận ra rồi.”

Ô Mông Vân Du nhíu mày: “Nhưng muội nhìn chăm chăm vào hẳn làm gì?”

“Ta cũng không biết.” Ô Mông Vân Nhạc trả lời, “Nhưng ta cảm thấy hẳn không giống những nam nhân còn lại ở nơi đó, cứ như là... là một vị thần từ tranh bước ra, rất oai hùng cao lớn.”

Ô Mông Vân Du đã từng gặp qua Triệu Tương, nhớ lại gương mặt trung niên kia một chút mà hai mày nhíu chặt: “Muội không sao đấy chứ, người như thế làm sao liên quan đến thần thánh được? Ra đường gặp một trăm người thì ít nhất năm mươi người là cùng một dạng với gã.”

“Không phải diện mạo.” Ô Mông Vân Nhạc cẩn thận miêu tả, “Mà là vóc dáng, tuy đứng ở đó nhưng lại không hề hòa hợp với cảnh tượng chung quanh.”

Ô Mông Vân Du không hiểu muội muội đang nói gì, nhưng hẳn cảm thấy những lời này có chút nguy hiểm, vì thế tiến đến trước mặt nàng nhắc nhở: “Cho dù người đó không bị nổ chết thì trong nhà đã sớm thê thiếp thành đàn, muội đừng có tâm tư gì không nên có. Nghe nói hiện tại quan phủ đã lên đỉnh Bạch Đầu, nếu bọn họ tra ra quan hệ của Thự Quang Môn và thánh giáo chắc chắn sẽ tróc nã Triệu Tương, sư phụ cũng sẽ bỏ mặc quân cờ này. Đến lúc đó hẳn chỉ là một gã trung niên nghèo túng lưu lạc như chó hoang, tốt nhất muội nên tỉnh lại đi.”

“Ta chỉ cảm thấy hần hơi kỳ quặc cho nên mới kể cho huynh nghe, huynh nhắc chuyện thê thiếp hàng đàn làm gì.” Ô Mông Vân Nhạ không vui ném chung trà, “Quên đi, ta mệt rồi, không muốn nói chuyện nữa.”

“Chưa đi được đâu.” Ô Mông Vân Du thấp giọng nhắc nhở, “Sur phụ sắp đến rồi.”

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, hai người đồng thời đứng lên.

.....

Bá tánh trong thành Độ Nha vẫn bàn luận sôi nổi về quan hệ giữa Dương phủ và Bạch Phúc giáo, tinh thần căng thẳng hòa tan vài phần không khí cuối năm náo nhiệt. Liễu Huyền An túc trực bên giường Tống Trường Sinh, cẩn thận quan sát miệng vết thương sưng lên trên mặt hần: “Hình như có độc.”

“Là độc gì?” Tống Trường Sinh hỏi.

“Khó mà nói.” Liễu Huyền An đáp, “Độc vật ở Tây Nam rất nhiều, không phải thứ gì ta cũng xem được trong sách nên chỉ có thể kê ít thuốc cầm chừng xem có hữu hiệu hay không.”

Tống Trường Sinh chịu dư chấn vụ nổ nên toàn thân đều là vết thương, cần đại phu luôn ở bên tỉ mỉ chăm sóc, Liễu Huyền An ngồi trong phòng hần lâu đến mức Kiêu Vương điện hạ phải đích thân tới cửa tìm người. Tống Trường Sinh không rõ ý, chỉ nghĩ Vương gia tới tìm mình hỏi chuyện Bạch Phúc giáo nên chậ vật muốn ngồi lên, sau đó lại được A Ninh đè xuống.

“Tống tiên sinh cứ tiếp tục nằm đi.” A Ninh nói, “Chuyện còn lại để ta làm cho.”

Tống Trường Sinh không hiểu: “Hả?”

Thế nhưng chưa kịp hiểu thì Lương Thú đã dẫn người đi mất.

Tháng chạp lạnh lẽo, trong phòng đốt chậu than ấm áp dễ chịu, Liễu Huyền An cởi áo choàng, nói: “Không biết bao giờ đại ca mới đặt chân đến Tây Nam, trừ Khổ thống lĩnh ra, huynh ấy còn có thể xem giúp độc nhiễm trên mặt Tống tiên sinh.”

Lương Thú hỏi: “Đại ca ngươi còn nghiên cứu cả độc vật?”

“Toàn bộ hiểu biết về độc dược của ta đều đến từ sách do đại ca ta biên soạn.” Liễu Huyền An nói, “Nếu muốn giải độc phải hiểu về độc, trong Bạch Hạc Sơn Trang cũng có rất nhiều hoa độc cỏ độc trùng độc, lần tới để ta dẫn Vương gia đi xem.”

Lương Thú xoa đầu y, dờ khóc dờ cười nói: “Còn không biết đưa ta đi thăm thú ít cảnh xuân tươi đẹp, may mắn mừng vui gì à.”

Liễu Huyền An né tránh tay hắn, người không hiểu đâu, thứ gì càng đẹp để sắc sỡ thường càng độc.

Y đứng bên bồn nước rửa mặt, Lương Thú cũng không định để yên, sau khi bắt cóc người đi rồi lại tiếp tục nhắc nhở: “Ngươi không hỏi ta chuyện mua son nữa sao?”

Liễu Huyền An hơi ngẩn ra một chút, thành thật trả lời: “Bởi vì ta quên mất.”

Lương Thú bất mãn giáo huấn: “Chuyện lớn như vậy mà ngươi cũng quên được? Vạn nhất ta mua tặng cô nương xinh đẹp nào thì sao, cái này gọi là hậu viện cháy đến nơi rồi mà không biết sốt ruột.”

“Cháy thì cho cháy đi.” Liễu Huyền An tiếp tục dùng khăn cần thận lau mặt, “Ta sốt ruột thì lửa cũng không tắt, chẳng phải là lo lắng vô ích sao.”

“It nhất người cũng phải ăn chút giấm đi chứ.” Lương Thú hướng dẫn từng bước.

Liễu Huyền An lắc đầu, không ăn.

Không ăn Kiều Vương điện hạ sẽ không bỏ qua, hấn ôm người lên giường, khăng khăng muốn dựa vào câu chuyện son phấn tận mấy năm trước mà đào ra chút ghen tuông từ người trong lòng. Liễu Huyền An bị hấn ồn ào đến hết cách, nằm trên giường không động đậy được, giãy giụa không thoát nổi đành phải nghiêng đầu bật cười: “Được rồi được rồi, ta nghe, ta nghe là được chứ gì?”

“Không nói.” Lương Thú ôm thắt lưng y, “Muốn nghe thuyết thư còn phải nộp cho trà lâu hai đồng tiền, người muốn chiếm sạch tiện nghi ta sao.”

Y phục Liễu Huyền An bất chình bị hấn nắm trong tay, thật sự không rõ ai đang chiếm tiện nghi ai nữa. Ngón tay Lương Thú thò vào cổ áo mở rộng, vừa sờ vừa kể: “Cũng không có chuyện gì quanh co, hồi đó một đám tiểu binh trong đội tiên phong có tiền đồ, đi tuần ngoài biên quan thì cứu được cả một thôn trấn từ tay thổ phỉ đại mạc, trong số họ có không ít cô nương trẻ tuổi. Bọn họ giao lưu qua lại vừa mắt lẫn nhau, chờ đến khi trở lại thành Nguyệt Nha thì ước chừng đã có mười đôi chờ cưới gả.”

Trong quân doanh chưa từng làm qua tiệc hỉ nào quy mô lớn như vậy, Lương Thú nghe tin xong cũng vui vẻ trong lòng, bèn đích thân dẫn theo đám cấp dưới đi chọn mua sính lễ. Mọi người cầm danh sách liệt kê trong tay đi khắp hang cùng ngõ hẻm mua từ gà vịt thịt khô đến son phấn trang sức, chính là lúc đụng phải Tống Trường Sinh.

Lương Thú kể xong liền áp môi lên ngực y thân mật cọ cọ, nói: “Ta đã thành thạo lưu trình thành thân cưới hỏi lắm rồi, quen tay hay việc, tương lai sẽ không để cho người vất vả chuyện lễ nghiã.”

Chương 81: Liễu đại công tử trong truyền thuyết!

Ngoài miệng lo lắng lẽ nghĩa, trên tay lại làm chuyện ném lẽ nghĩa phép tắc lên chín tầng mây. Chỉ tại tính tình Liễu nhị công tử hiền lành không so đo, nếu không giờ phút này Kiêu Vương điện hạ đã bị xem là lưu manh mà đánh đuổi ra ngoài. Y bị cọ xát hơi nhột nên hơi rụt về sau một chút, bụng cuộn chặt làm Lương Thú càng ghé sát vào hơn. Đến mức này thì không thể “cũng được” được nữa, Liễu Huyền An bị hôn hôn sờ sờ suýt nữa lại nhớ tới giấc mộng hoang đường ngày trước, vì thế dùng cả hai tay đẩy hắn ra, vội vàng khép vạt áo lại đuổi khách: “Đóng cửa.”

Lương Thú bật cười, đặt cằm lên thắt lưng mềm mại của y: “Không cho đóng cửa, tiếp tục mở cho ta.”

“Không mở.” Liễu Huyền An nghĩ thầm, ta là con sâu lười đấy nhé.

Thế nhưng không chịu mở cũng không trì hoãn được Kiêu Vương điện hạ giờ trò đòi bại. Hắn hướng lên trên ôm trọn người vào lòng, bàn tay to vẫn nắm chặt vòng eo nhỏ: “Đêm nay cho ta ở lại đây được không?”

Liễu Huyền An hướng mắt ra ngoài cửa một cái, cảm thấy nếu bản thân muốn ngủ yên thì cho A Ninh vào vẫn tốt hơn.

Lương Thú lại nói: “Ta còn có chuyện liên quan đến Bạch Phúc giáo phải bàn bạc với ngươi.”

Liễu Huyền An nhìn y phục bất chỉnh cùng tư thế cực kỳ suồng sã của hai người, thầm nghĩ độ tin cậy của những lời này cũng không quá cao. Nhưng hiện tại Kiêu Vương điện hạ bị tình d.ục ngập đầy

dầu, phòng không chỉ cháy còn bị rót thêm dầu hoả, nhìn người trong lòng tròn méo thế nào cũng thích, thế nào cũng đẹp, chỉ hận không thể ôm trọn trong lòng bàn tay. Đừng nói về phòng ngủ, cho dù tách ra mấy phút đi rửa mặt thôi cũng thấy mình chịu ấm ức.

Liễu nhị công tử nằm trên giường: "... Hầy, đúng là hết cách."

A Ninh ngồi xổm ngoài cửa: "Hầy, ta cũng có cách nào đâu."

Lương Thú hỏi: "Người đang cười gì?"

"Cười cổ nhân nói đúng quá." Liễu Huyền An rúc vào khuỷu tay hẳn tìm tư thế thoải mái, "Chữ 'tình' quả nhiên vô cùng phiền toái."

Lương Thú nắm mặt y: "Sao hả, chê ta phiền toái?"

Liễu Huyền An không phủ nhận, bởi vì đúng là phiền toái thật, trước kia đi ngủ bản thân chắc chắn không bị ai vằn vò chà xát như thế, hiện tại không chỉ có sờ mó lung tung mà còn phải dỗ dành đối phương, còn không cho đóng cửa. Ý càng nghĩ càng thấy phiền toái, nhưng càng phiền toái lại càng thích, hoàn toàn không muốn nhắc đến Bạch Phúc giáo Hắc Phúc giáo gì nữa, chuyên tâm quán lấy người trong lòng thành một cục, nghe nhịp tim trầm ổn của đối phương hòa cùng tiếng gió ngoài cửa sổ.

Vừa nãy đúng là Lương Thú muốn bàn bạc chính sự thật, nhưng trông thấy y bày ra bộ dạng lười biếng không muốn động đậy lại mềm lòng, liền phát tay thổi tắt ngọn đèn rồi ôm cả người đối phương vào trong ngực vỗ về khi có khi không. Bên trong màn giường, hỗn hợp đàn hương và thảo dược hòa quyện trở thành phương thuốc an thần hiệu nghiệm.

Không ai nói gì nữa, rồi lại không hẹn mà cùng nghĩ, rất nhiều rất nhiều năm sau này, chờ quốc gia hoàn toàn thái bình, chờ vương triều sản sinh ra thế hệ tướng quân thiện chiến mới, chờ trút được toàn bộ gánh nặng trên lưng, đến lúc đó... Lương Thú tưởng tượng đến nhập thần, cúi đầu hôn lên mái tóc đen mềm mại của y, đúng lúc

Liễu Huyền An cũng ngẩng đầu lên, ánh mắt đôi tiểu tình nhân chạm vào nhau giữa ánh trăng, dịu dàng mà ngời sáng.

Vì thế không khí đang mơ màng buồn ngủ lại không ngủ được nữa, Liễu Huyền An đề nghị, chi bằng chúng ta vẫn nên thảo luận một chút về Bạch Phúc giáo đi, dù sao tình cũng tình rồi.

Lòng bàn tay Lương Thú đang dán vào một mảnh mềm mại, mới u mê một nửa đã bị lôi về nói chính sự bèn thờ dài lên án, mấy kẻ bốn vạn tám ngàn tuổi các ngươi ai cũng như vậy sao.

Liễu Huyền An vỗ nhẹ tay hấn một cái: “Thời điểm trên núi phát nổ ta không kịp thấy rõ gì cả, cô Thánh nữ kia chạy thật rồi à?”

“Phải, khinh công của nàng thuộc dạng tuyệt hảo.” Lương Thú nói, “Trước khi xảy ra nổ, Ô Mông Vân Nhạ luôn nhìn về phía chúng ta, nghĩa là nàng vừa chú ý đến ta, ngươi và Thường Tiểu Thu, đồng thời né tránh cả vụ nổ.” Đương nhiên, trong mắt nàng chính là chưởng môn Thự Quang Môn và thiếu tiêu đầu Vạn Lý tiêu cục né tránh được.

Liễu Huyền An buồn bực: “Vì sao nàng luôn chú ý đến chúng ta, cảm thấy chúng ta đáng ngờ ư?”

Lương Thú nói: “Cũng có thể là bạn ngắm Thường Tiểu Thu.”

Liễu Huyền An: “...”

Lương Thú cười: “Ta không nói đùa đâu, Thánh nữ cũng được yêu nữ cũng thế, các tiểu cô nương tám chín phần mười đều yêu thích thiếu niên lang tinh thần hăng hái. Có điều hiện giờ nàng đã bị tôn sùng như thánh vật, sẽ không thể nảy sinh tình cảm nam nữ, thích cũng chỉ đơn giản là thích thôi.”

Liễu Huyền An hơi ngời lên một chút: “Đám tín đồ kia đều là nhân sĩ giang hồ có địa vị mà Bạch Phúc giáo phải tốn nhiều công sức tiền

bạc mới thu mua mượn sức được, định dùng làm con bài tẩy về sau, bây giờ đã bị Tống Trường Sinh cho nổ tan tác cả rồi.”

Nếu Tống Trường Sinh bị nổ thành mảnh nhỏ thì cũng thôi, nhưng hấn vẫn còn sống...

Liễu Huyền An tiếp tục nói: “Nếu biết Tống Trường Sinh còn sống, đương nhiên Bạch Phúc giáo sẽ không bỏ qua cho hấn.” Không đơn giản chỉ vì báo thù, tin tức đệ tử phản bội giáo lý mà vẫn bình yên sống sót truyền ra ngoài, uy tín của Bạch Phúc giáo sẽ không còn, mà đánh mất uy tín đối với tà giáo mà nói là một cú đả kích trí mạng.

“Cho nên có thể coi hấn là con mồi.” Lương Thú tiếp lời, “Chúng ta chờ xem đối phương có phái sát thủ đến đây không.”

Dựa theo tình báo của Khổ Hựu, trước mắt sát thủ lợi hại nhất của Bạch Phúc giáo chính là ca ca của Ô Mông Vân Nhạc, Ô Mông Vân Du. Liễu Huyền An nhớ lại dung mạo thiếu niên từng bắt cóc mình ngoài thành Bạch Hạc, nói: “Không biết bây giờ có A Sướng rồi, hấn có còn muốn bắt đại ca ta nữa không. Nhưng nói đi phải nói lại, cho dù y thuật A Sướng lợi hại thì cũng sẽ không dốc toàn lực cứu chữa cho Phượng Tiểu Kim, chỉ nghe theo lời Vương gia phân phó, làm thuyên giảm bệnh trạng giữ mệnh, cho nên khẳng định Phượng Tiểu Kim không thể khỏi hấn được.”

“Ý của ngươi là?”

“Con mồi trong tay chúng ta không chỉ có Tống Trường Sinh, kỳ thật còn có đại ca nữa.” Liễu Huyền An nói, “Hai chuyện này có thể xâu chuỗi vào nhau. Tống Trường Sinh chưa chết mà được quan phủ cứu về, đúng lúc đại ca ta đang ở gần đó liền vào thành cứu hấn, tin tức này mà lọt vào tai Bạch Phúc giáo, bọn họ tám phần sẽ có hành động.”

Lương Thú nói: “Cách này cũng được, nhưng đại ca ngươi bây giờ đang ở đâu? Hấn vẫn chưa hỏi âm cho chúng ta cơ mà.”

Liễu Huyền An đáp: “Đại ca ta không nhất định phải xuất hiện thật.”

Dù sao đến cả A Ninh cũng nói, một khi nhị công tử đeo chiếc tạp dề đầy bụi lên lập tức trông rất giống đại công tử ngồi trong dục phòng cất cành cây.

.....

Nếu muốn ngụy trang thì bước đầu tiên là phải dịch dung. Trong khoảng thời gian này Liễu Huyền An đã học được rành rẽ thuật dịch dung của Kiêu Vương phủ, y cầm mặt nạ cẩn thận nặn ra dung mạo đại ca rồi mang lên mặt điều chỉnh. A Ninh ngồi một bên quan sát, vẻ mặt cũng dần dần nghiêm túc lên, trong đầu bất giác nhớ lại cảnh tượng công tử nhà mình bị thuróc gỗ khế tay không mấy hay ho. Chờ cho quá trình dịch dung hoàn tất, sống lưng cậu người hầu đã dựng thẳng tắp không nằm nổi nữa, chỉ muốn điên cuồng lao ngay đi làm việc.

Lương Thú hỏi: “Đại ca người trông như thế này à?”

Liễu Huyền An đáp: “Dung mạo thì tương tự, nhưng ta không học được phong thái uy nghiêm của đại ca.”

Chỉ cần dung mạo tương tự đã đủ đi hù dọa người ta. Nếu xem xét tỉ mỉ, kỳ thật bộ dạng hai vị công tử Liễu gia rất giống nhau, chỉ khác ở đường nét mặt mày, một người lãnh liệt như hàn mai, người kia mềm mại tựa hoa đào, người sau còn cả ngày mơ mơ hồ hồ nói làm nhảm cho nên cả nhà mới cảm thấy hai huynh đệ không giống nhau. Đến bản thân Liễu Huyền An sau khi hoàn tất dịch dung mới phát giác, hóa ra ta giống đại ca ta như vậy, thậm chí còn không cần phí công sức điều chỉnh ngũ quan.

Bên ngoài thành Độ Nha có rất nhiều thôn trang nhỏ, sắp đến Giao thừa, nhà nhà đều bận rộn chuẩn bị thức ăn dự trữ, mấy ông bà già không tiện đi lại cũng được ôm ra sân phơi nắng. Đám trẻ con chạy nháy vây quanh bà nội đòi ăn kẹo đột nhiên trông thấy một đoàn người xa lạ xuất hiện ở cửa thôn.

“Các vị tìm ai vậy?”

“Chúng ta không tìm ai hết, chỉ đi ngang qua thôn này thôi.” Liễu Huyền An cười hỏi, “Có thể xin một chén nước uống không?”

“Năm mới đến nơi rồi sao lại chỉ uống một chén nước sông được, đã vào thôn chúng ta tức là khách của chúng ta.” Đại thẩm đứng trong bếp cực kỳ nhiệt tình, thấy không có ai tiếp đón bèn sai con gái bung ra một vò rượu mơ, Liễu Huyền An vội vàng xin miễn, lớn tiếng nói: “Ta là đại phu, ngày mai phải đi sang thôn khác chẩn bệnh nên không thể uống rượu.”

“Đại phu?” Đại thẩm vừa nghe đã chạy vội ra khỏi bếp, “Ồ, là đại phu à, ngài giúp bà bà nhà ta xem một cái được không? Chân bà ấy đã đau nửa tháng rồi, uống thuốc gì cũng không khỏi.”

“Đương nhiên là được.” Liễu Huyền An gật đầu đáp ứng.

A Ninh nhanh nhẹn ngồi xuống vỉa hè mở hòm thuốc, Liễu Huyền An tìm băng ghế đầu cho lão bà bà gác chân lên, các thôn dân đi ngang qua thấy trong sân nhà có khách lạ cũng tò mò thò đầu vào xem náo nhiệt, nói nói cười cười cắn hạt dưa. Một đĩa điểm tâm còn chưa ăn xong, lão bà là đã kêu lên một tiếng: “Không đau nữa.”

“Không đau thật hay giả vờ không đau?” Thẩm thẩm hỏi, “Mẹ, mẹ đừng cố chịu đựng nhé, đừng ngại gây phiền cho chúng con, bị bệnh là phải trị.”

“Thật sự không đau nữa.” Bà lão nói xong còn muốn đứng lên đi mấy bước chứng minh, Liễu Huyền An vội vàng ngăn bà lại, cười nói, “Bây giờ chưa đi được đâu, bà bà cứ nằm tiếp đi.”

Đám đông bên ngoài xem đến ngây ngời, chân Lý bà bà đau đã bao nhiêu năm nay, bây giờ chỉ châm có mấy châm đã đỡ hẳn rồi?

“Đùng” một tiếng — —

“Đại phu đại phu, nhà ta cũng có người bị bệnh!”

“Nhà ta nữa, đại phu à, nhà ta ở ngay cách vách, chỉ đi có hai bước thôi!”

Con người ăn ngũ cốc hoa màu sao có thể không bị bệnh, bây giờ trong thôn có thần y xuất hiện không khác nào lộc trời giáng xuống. A Ninh không thể không đứng hẳn lên bàn đá duy trì trật tự, mọi người không cần gấp, từ từ, từ từ từng người một!

“Đại phu, y quán của các ngài ở nơi nào, tương lai chúng ta phải đi đâu mới mời được?”

“Chúng ta ấy à, chúng ta ở Bạch Hạc Sơn Trang.”

“Bạch Hạc... Bạch Hạc Sơn Trang?” Đã là dân chúng Đại Diễm thì có ai mà chưa nghe danh Bạch Hạc Sơn Trang, “Nghĩa là các thần y... ở trong sơn trang?”

“Phải, Bạch Hạc Sơn Trang, đây là đại công tử nhà ta.” A Ninh cười hì hì giới thiệu, “Liễu Huyền Triệt.”

Đọc từng chữ vừa to vừa rõ như sợ người bên ngoài không nghe thấy.

Không chỉ là y quán đệ nhất thiên hạ mà còn là thần y đệ nhất thiên hạ, tin tức này thật sự quá kinh người, các thôn dân há hốc miệng, vì sao một nhân vật chỉ tồn tại trong lời truyền miệng lại đột nhiên xuất hiện ở góc nhỏ Tây Nam này?

Không cần biết là thật hay giả, tay nghề y thuật chắc chắn là thật rồi. Thế là tin tức truyền đi nhanh như gió bay khắp mười dặm bốn phương tám hướng... Đương nhiên trong đó chắc chắn phải có công lao các thị vệ Kiêu Vương phủ âm thầm trợ giúp.

Nói là ở trong thôn một ngày rồi đi, nhưng mãi đến tận hai mươi chín tháng Chạp thần y vẫn chưa bước được ra khỏi thôn, bởi vì dân chúng xung quanh nghe tiếng cũng lần lượt khiêng cỗ người bệnh đến nhờ chẩn trị.

Một ngày này, gió lạnh rền vang giữa núi rừng.

Một nhóm khách lữ hành ngồi bên đống lửa đun ấm nước chuẩn bị pha trà. Một người hầu lên tiếng: “Nếu trên đường không gặp chuyện trì hoãn thì hôm nay chúng ta đã đặt chân đến thành Trú Quân rồi.”

“Cũng không tốn thêm bao nhiêu ngày.” Chủ nhân nhà hấn hơ tay trên đống lửa xua tan khí lạnh thấu xương, ngón tay thon dài sáng bóng như tay người đọc sách, nhưng trên kẽ ngón tay lại có một lớp chai mỏng.

“Đám A Dững sao còn chưa trở về nhỉ.” Người hầu duỗi cổ nghe ngóng, nhìn ra ngoài con đường mòn, “Nếu chưa trở về, để ta nướng cho công tử ít bánh lót dạ, không biết khoảng cách đến thôn trấn tiếp theo còn bao xa nữa.”

Đang nói chuyện thì có tiếng vó ngựa từ phương xa truyền đến, hộ vệ đi dò đường xoay người xuống ngựa bấm báo: “Thôn kế tiếp ở cách đây không xa.”

“Không xa thì không xa, chẳng lẽ trong thôn xảy ra chuyện gì sao?” Người hầu kỳ quái hỏi, “Nhìn người căng thẳng thế.”

“Bởi vì có người giả mạo đại công tử nhà chúng ta.” Hộ vệ cũng cảm thấy khó xử, “Nhưng bọn họ không ở trong thôn này mà là thôn Lưu Gia lân cận, khoảng cách không xa. Nghe nói đã ở đó lừa ăn lừa uống nhiều ngày rồi, giả danh lừa bịp tự xưng là Liễu Huyền Triệt của Bạch Hạc Sơn Trang rồi nhận chẩn bệnh khắp nơi, lừa được bao nhiêu tiền thì không rõ lắm, chỉ biết đến cả bánh đường của bọn trẻ con cũng không buông tha, cất giấu rất nhiều vào túi riêng.”

Người hầu cả kinh không nói nên lời, thật là quá đáng, thế gian sao lại có chuyện này xảy ra cơ chứ?

Liễu Huyền Triệt lạnh giọng: “Buồn cười!”

Hắn đứng dậy xoay người leo lên ngựa, ngón tay đẹp đẽ giật mạnh dây cương: “Đi, đi thôn Lưu Gia thôi!”.

Chương 82: “Xòe tay ra đây!”

Trong thôn trang khói bếp lượn lờ, từng nhà đang bận rộn nấu cơm trưa. Một người phụ nữ đứng ôm con dõ dành ngoài cửa thôn, ngẩng đầu lên bất ngờ trông thấy đoàn người của Liễu Huyền Triệt thì cực kỳ kinh ngạc: “Úi, sao thần y lại đến đây, trưởng thôn chúng ta đã dọn xong một xe hàng chuẩn bị chở qua thôn Lưu Gia rồi đấy.” Vừa nói cô ta vừa mở chăn quấn đứa bé ra cho thần y xem cánh tay nhỏ xíu được nẹp lại cẩn thận. Người hầu đi theo liếc một cái đã nhận ra đây đúng là thủ pháp băng bó quen thuộc của Bạch Hạc Sơn Trang, nhất thời sửng sốt: “Ừa?”

Chẳng lẽ là người trong nhà?

Người phụ nữ vẫn không ngừng miêu tả biểu hiện gần đây của đứa nhỏ, Liễu Huyền Triệt tiến lên kiểm tra một vòng, hỏi: “Thuốc uống đâu?”

“Đang nấu trên bếp lò.” Người phụ nữ nói, “Thần y đi lại vất vả chắc là chưa ăn uống gì, bà bà nhà ta vừa nấu cơm nếp thịt khô đấy, còn chưng rất nhiều bánh hoa hồng mà thần y thích ăn, mau mau vào nhà nghỉ ngơi đi.”

Dứt lời, không chờ bọn họ giải thích đã kéo người vào nhà mình.

Người hầu nhỏ giọng hỏi: “Công tử, thủ pháp băng bó kia, không phải là... A Sướng đấy chứ?”

Đứng trên góc nhìn của hắn thì phán đoán này rất hợp lý, bởi vì trong ấn tượng của đại đa số đệ tử Bạch Hạc Sơn Trang, ngày trước Lưu Hằng Sướng bị đuổi đi là vì ăn chặn dược liệu, cho nên nhân phẩm

chắc chắn không tốt. Một người như vậy lẫn lộn ngoài giang hồ, đi giả danh đại công tử lừa bịp khắp nơi cũng là chuyện bình thường.

Nhưng Liễu Huyền Triệt cũng là một trong số ít người biết chân tướng lúc này A Sương đang nằm vùng trong Bạch Phúc giáo, đương nhiên không có khả năng chạy ra ngoài giả mạo mình. Thế là hắn vẫn giữ nguyên nét mặt tạm thời không hỏi nhiều, tiếp tục đi theo người phụ nữ vào nhà.

Một đĩa trè lớn hơn đang ngồi trong sân canh nồi thuốc sôi ùng ục, vị thuốc bốc lên mùi thơm đấng rất nhẹ. Liễu Huyền Triệt kiểm tra bã thuốc, chân mày vẫn nhíu chặt, phương thuốc này là do chính hắn tự viết ra, từng được biên vào sách thuốc phát miễn phí ai cũng có thể lấy được nên không đáng ngạc nhiên, chuyện kinh ngạc hơn là liều lượng tăng giảm từng vị rất phù hợp với trẻ nhỏ không khác gì thói quen kê đơn của bản thân, nhưng lại không hề được ghi chép trong sách.

“Thần y, có chuyện gì không, thuốc này có vấn đề ạ?” Người phụ nữ thấy sắc mặt hắn thâm trầm cũng luống cuống lên, cẩn thận dò hỏi.

“Thuốc không có vấn đề gì.” Liễu Huyền Triệt đứng lên, “Thêm vài vị nữa cũng được, cảm phiền đưa đơn thuốc cũ cho ta.”

Người phụ nữ nhẹ nhõm thở phào vội vàng đáp ứng, vào phòng trong mang đơn thuốc ra. Liễu Huyền Triệt nhận vào tay, người hầu bên cạnh cũng tò mò thò đầu qua xem thử, vừa thấy đã chấn kinh. Cái này... Hắn gian nan nuốt nước bọt do dự không dám nói, chữ trên giấy này hình như là của nhị công tử nhà chúng ta mà.

Chữ của Liễu Huyền An cực kỳ dễ nhận biết, đệ tử toàn sơn trang đều nhận ra, dù sao Liễu nhị công tử chỉ có hai ưu điểm là mặt đẹp và chữ đẹp, thế nên năm nào cũng bị trang chủ lừa vào thư phòng viết câu đối xuân. Nét bút của y mảnh mai phiêu dật, loan bay phượng liệng nhưng vẫn cứng cáp, vừa đẹp để quý giá vừa phong lưu, người ngoài không ai bắt chước được.

Trong lòng Liễu Huyền Triệt lúc này cũng đã rõ ràng mọi chuyện, hẳn không phản bác được gì trên tờ đơn thuốc đành miễn cưỡng đề bút sửa vài chỗ nhỏ nhặt, lại hỏi: “Những người bệnh từng chẩn đầu rồi? Xin gọi bọn họ đến đây, mang theo cả đơn thuốc nữa, đừng để chậm trễ.”

“Được được được.” Người phụ nữ kia làm việc nhanh nhẹn, lập tức chạy một vòng quanh thôn truyền lời Liễu thần y muốn tái khám. Thừa cơ hội này, người hầu không tin được mà hỏi: “Công tử, thật sự là nhị công tử sao? Chữ trên giấy này đúng là của y, hơn nữa nhị công tử cũng viết trong thư là đang ở Tây Nam, nhưng mà...” Nhưng y nổi danh trong sơn trang là cái bình hoa ngay cả tên dược liệu còn không nhớ nổi, vì sao đột nhiên lại thay đổi nhanh chóng như thế, còn chẩn được bệnh cho người ngoài?

Liễu Huyền Triệt bị người hầu lừa nhai đến choáng đầu, người hỏi ta thì ta biết hỏi ai? Hắn nhìn đơn thuốc trong tay, càng nhìn càng không tưởng tượng nổi, y thuật khắp thiên hạ không thể chỉ học trong ngày một ngày hai, việc này quá quý dị.

Nhưng không chờ hắn phân tích xong tiền căn hậu quả, các thôn dân đã cầm sẵn đơn thuốc đứng xếp thành hàng, vài người còn cố ý mang theo một mâm bánh trái điểm tâm đều là loại vừa mềm vừa ngọt. Liễu đại công tử rất quen thuộc những món này, đệ đệ sâu lười ở nhà tham ăn ngọt, ăn xong liền ngủ nên dễ bị khó tiêu, cuối cùng vẫn là hắn phải đích thân kê thuốc cho uống.

“Đại phu à, phương thuốc của ngài đúng là hiệu nghiệm như thuốc tiên.” Người xếp hàng đầu giơ ngón cái tán thưởng, ồn ào nói, “Uống một liều đã tốt hơn hẳn!”

Liễu Huyền Triệt tạm thời thu lại suy nghĩ, ra lệnh: “Lập lại triệu chứng bệnh cho ta nghe.”

Người nọ trả lời còn vô thức đề thấp giọng xuống, trong lòng buồn bực nghĩ, vì sao tông đại phu còn nghiêm túc hơn mấy ngày trước thế nhỉ?

Liễu Huyền Triệt cẩn thận xem chẵn cho từng người, lần lượt kiểm tra từng đơn thuốc nhưng không bới móc ra được lỗi lớn nào, chỉ có vài chỗ liều lượng tăng giảm linh tinh. Chờ thôn dân cuối cùng rời đi, Liễu Huyền triệt ném “bột” bút lông trong tay xuống, đứng lên lạnh mặt nói: “Đi!”

Người phụ nữ đang ở trong bếp nghe tiếng vội chạy ra, hai tay vẫn còn dính đầy bột nếp, hoảng hốt kêu lên: “Thần y đã đi rồi sao, điểm tâm ngọt ngài thích ăn vẫn còn đang làm mà!”

Đoàn người ngựa đã lao đi như một mũi tên rồi biến mất sau sườn núi màu ngọc bích.

.....

Trong thôn Lưu Gia, Liễu Huyền An đang say sưa ăn điểm tâm ngọt, A Ninh ở bên cạnh nhắc nhở, công tử không được ăn nữa đâu. Vương gia đã dặn rồi, mỗi ngày công tử chỉ được ăn nhiều lắm là ba miếng thôi.

“Người không nói ra sẽ không có ai biết.” Liễu Huyền An chia cho cậu một nửa làm phí bịt miệng.

A Ninh nhíu chặt cả mày cả mũi: “Không cần, ăn nhiều không tiêu hóa được.”

Liễu Huyền An vẫn giả điếc tiếp tục ăn, khoác áo choàng rộng đi bộ lang thang trong thôn tự biến mình thành một cái bia sống. Chớp mắt thấy ngày mai đã là Trừ tịch mà đệ tử Bạch Phúc giáo vẫn chậm chạp không đi bắt người, y cũng cảm thấy hơi buồn bực, bởi vì cứ ở đây mãi thì nhàm chán lắm.

A Ninh thở dài một tiếng, công tử mà lại có ngày sợ nhàm chán, lúc trước người cứ đặt lưng xuống ngủ là ngủ trọn một ngày, còn cảm thấy ngủ cực kỳ thú vị là ai, chẳng lẽ có Kiều Vương điện hạ rồi, đến ba ngàn thế giới trong đầu cũng lười ghé thăm hay sao?

Hai chủ tớ đi dạo được một nửa thôn, không chờ được sát thủ tà giáo đành phải bức tức trở về chỗ ở. Thị vệ Kiêu Vương phủ đang âm thầm bảo vệ y cũng không dám lơ là cảnh giác, vẫn canh giữ chặt bốn phía trong thôn. Vốn tưởng rằng hôm nay sẽ không có thu hoạch gì, ai ngờ lại có động tĩnh thật.

Mặt trời vừa ngả bóng, một đội nhân mã đã xuất hiện trước cửa thôn, người đi đầu khoác áo choàng màu xanh sẫm và mũ da hồ ly màu bạc che khuất nửa mặt, tùy tùng đi theo không ít, còn có cả người hầu, nhìn qua không giống thích khách hay bọn cướp. Ngự tiền thị vệ cải trang thành người giữ cổng thôn đứng chắn ngang đường, cất tiếng hỏi: “Các người tìm ai?”

“Tìm thần y.” Giọng Liễu Huyền Triệt trong trẻo nhưng lạnh lùng, “Muốn chẩn bệnh.”

“Đi theo ta.” Ngự tiền thị vệ nghiêng người ra hiệu cho bọn họ đi theo. Có thể là vì thái độ bệnh nhân này quá mức trịch thượng, không giống thôn dân tầm thường khẩn khoản, ngược lại giống đến cửa đòi nợ hơn nên hắn tò mò quay đầu lên quan sát, lại không thấy được diện mạo người kia, chỉ thoáng nhìn thấy đường nét cằm nhọn và đôi môi mỏng mím chặt.

Diện mạo này nhìn qua rất quen nhưng lại khó lòng nhận biết, tóm lại rất cổ quái nên hắn âm thầm đề cao cảnh giác, mà cùng lúc đó đã sớm có người chạy về bẩm báo cho Lương Thú.

Liễu Huyền An đang ngồi trong phòng thay băng giúp một đại thúc bị gãy chân, người kia nghễnh ngãng không nghe rõ lời đại phu cho nên phối hợp rất kém, nửa ngày mới nâng chân lên, còn đặt không đúng vị trí. Liễu Huyền An lười nhắc lại đành tháo nẹp chân ra, vất vả nghiêng người thay thuốc rồi quán băng trở lại, mất nửa ngày không tìm được đúng vị trí còn ra một thân mồ hôi. Y đang chuẩn bị kêu A Ninh đến hỗ trợ đã thấy một đôi tay trắng nõn hiện ra, nhận băng vải dùng sức kéo ra sau làm đại thúc nấc lên một tiếng, suýt nữa đứt hơi.

Liễu Huyền An nghiêng đầu nhìn.

Liễu Huyền Triệt nhìn thẳng vào y.

Liễu Huyền An hít một hơi khí lạnh, đôi mắt trợn to hơn cả A Ninh. Thị vệ đứng một bên thấy tình thế không ổn định tiến lên bắt người, không ngờ lại bị Liễu Huyền An ra sức xua tay đuổi đi.

“...”

Liễu Huyền Triệt vẫn chưa mở miệng nói gì, chỉ thuận thực bằng bó chân bị thương cho bệnh nhân, còn lạnh giọng chỉ giáo, “Sau này nếu gặp phải tình huống tương tự thì đừng nương tay, nếu không, hi hục vất vả nửa canh giờ vẫn chưa bằng xong.”

“Ta biết, nhưng ta không có sức.” Liễu Huyền An biện giải.

Bây giờ chịu biết rồi à, lúc ở nhà vẫn một hỏi ba không biết cơ mà.

Liễu Huyền Triệt nói với đại thúc: “Xong rồi, đi ra ngoài đi.”

Đại thúc bệnh nhân bị khí thể chủ nợ kia áp bức đến không dám ngẩng đầu, vội vàng chống gậy nhảy lò cò ra ngoài nhanh như cương thi. Liễu Huyền Triệt gỡ mũ áo choàng xuống, ngực tiền thị vệ rớt cuộc đã nhìn rõ mặt hắn, lúc này mới kinh ngạc xuýt xoa. A Ninh đang bưng chậu nước trên tay thành linh ném xuống đất kêu loảng xoảng, không nói hai lời đã xoay người bỏ chạy.

Chạy đi đâu?

Đương nhiên là chạy đi tìm Kiều Vương điện hạ hội báo quân tình rồi.

“Vương gia, Vương gia, Vương gia!” Cậu vừa thở hồng hộc vừa hô lớn, “Đại công tử nhà ta thật sự đến đây rồi!”

Trong phòng.

Liễu Huyền An mở miệng: “Đại ca.”

Liễu Huyền Triệt ngồi trên ghế: “Chuyện là thế nào?”

“Vương gia muốn dùng biện pháp này dụ dỗ sát thủ Bạch Phúc giáo lộ diện.” Liễu Huyền An giải thích, “Bọn họ luôn muốn bắt cóc đại phu Bạch Hạc Sơn Trang về chữa bệnh cho Phượng Tiểu Kim, mà đại ca lại là người có y thuật tốt nhất trong nhà, cho nên ta mới giả trang huynh mấy ngày.”

“Ta không hỏi chuyện đó.” Liễu Huyền Triệt rút từ trong tay áo ra một tờ đơn thuốc, “Tất cả đều do đệ tự viết?”

Liễu Huyền An gật đầu: “Phải.”

“Không ai trợ giúp?”

“Ừm.”

“Lén lút học từ bao giờ?”

“Thì cũng không tính là học lén.”

Dù sao những ngày Liễu nhị công tử trốn trong Tàng Thư Lô ào ào nhào “mì”, cả sơn trang đều biết. Liễu Huyền An nói: “Ta nói ta xem xong hết rồi, nhưng không ai tin ta hết.” Vấn đề không nằm ở ta, mà nằm ở chỗ mọi người.

Liễu Huyền Triệt nhìn đệ đệ trước mặt, hẩn hiếm khi sinh ra loại cảm xúc gọi là “khiếp sợ” nhưng hiện tại vẫn không tránh khỏi ù tai, thế giới tan vỡ, bèn miễn cưỡng hỏi: “Nghĩa là đệ vốn nhớ kỹ tất cả sách thuốc trong nhà, nhưng vẫn giấu giếm bao nhiêu năm nay?”

Không tính là giấu, dù sao cũng không ai tới hỏi ta, hơn nữa trong sơn trang thứ không thiếu nhất chính là đại phu. Liễu Huyền An cảm thấy dưới tình huống như vậy, ta trốn ở nhà thủy tạ ngủ không phải

hợp lý lắm sao? Người đi chẩn bệnh không nhất thiết phải là ta, thế thì đi ngủ vẫn thoải mái hơn.

Liễu Huyền Triệt không để ý đến những lời biện giải của y, tùy tay rút ra một cây thước gỗ: “Xòe tay ra đây.”

Liễu Huyền An: “...”

Y thành thành thật thật bị gỡ ba cái, trong lòng buồn rầu không thôi, vì sao chỉ vừa gặp mặt đã ăn đòn nữa rồi.

Liễu Huyền Triệt hỏi: “Biết vì sao ta đánh đệ không?”

Liễu Huyền An đáp: “Bởi vì ta giả mạo huynh trưởng.”

“Chát!”

Liễu Huyền An sửa miệng: “VẬY... bởi vì rõ ràng ta biết y thuật nhưng lại cố ý che giấu nhiều năm.”

Kết quả lại đổi lấy một thước đau đến xuýt xoa.

Liễu Huyền Triệt nói: “Đánh đệ là vì ở thôn trước đệ viết sai một phương thuốc.”

Liễu Huyền An vừa nghe thấy liền nhin đau cầm tờ giấy viết đơn thuốc lên kiểm tra. Liễu Huyền Triệt nói: “Nếu không tìm ra chỗ nào sai thì tiếp tục ăn đòn, đến lúc tìm được mới thôi.”

Liễu Huyền An nhìn lướt phương thuốc từ trên xuống dưới, quả nhiên tìm thấy một chỗ viết sai nhưng không quá nghiêm trọng. Y vốn muốn biện giải rằng ngày hôm đó bận rộn đến bù đầu nên mới sơ suất, nhưng lời đến miệng mới nhớ đến gia huấn lúc còn ở nhà được cha nhắc đi nhắc lại, bèn ngoan ngoãn xòe tay ra. Ở phương diện y thuật, trước nay Bạch Hạc Sơn Trang luôn giữ thái độ nghiêm khắc với đệ tử, Liễu Huyền Triệt lại là kẻ khắc nghiệt nhất trong số những người khắc nghiệt, ba thước đánh thật mạnh khiến lòng bàn tay

trắng ngần sừng đỏ lên rồi mới chịu hạ thước xuống, nói: “Nhớ kỹ giáo huấn ngày hôm nay, sau này phải cẩn thận gấp đôi.”

Liễu Huyền An “Ừm” một tiếng, lặng lẽ đưa tay ra sau lưng chà xát.

Liễu Huyền Triệt nhìn chăm chăm vào gương mặt sầu khổ giống mình như đúc kia mà phát đau đầu, rồi lại có chút nhớ nhung bật cười, bèn rút thuốc cao từ trong tay áo ra: “Thôi, ngồi xuống đây để ta bôi thuốc cho đệ.”

Có tiếng bước chân từ ngoài viện truyền vào.

Liễu Huyền An nói: “Là Vương gia đến đấy.”

Lương Thú vừa đi nhanh vào viện đã bắt gặp một gương mặt thanh lãnh đang đứng ngay bên ngoài cửa, khẽ nhíu mày.

Ngay sau đó, từ khung cửa lại chậm rãi thò ra một cái đầu khác.

Lương Thú: “...”

Chương 83: Liễu Huyền Triệt: Đệ đệ ta nhận rất nhiều lễ vật không đáng tiền

Liễu Huyền Triệt không quên lễ nghĩa, nghiêm trang nói: “Tham kiến Vương gia.”

Lương Thú liếc mắt vào phòng, ngón tay lặng lẽ ngoắc ngoắc một cái, Liễu Huyền An đã lập tức chạy đến bên người hắn. Liễu Huyền Triệt lộ vẻ không vui, đang muốn la mắng đệ đệ sao lại vô lễ chạy loạn, Lương Thú đã lên tiếng trước: “Liễu đại công tử không cần đa lễ, đi đường vất vả rồi, dọc đường đi có thuận lợi không?”

“Đa tạ Vương gia quan tâm. Ta xuất phát từ núi Thương Nhĩ, từ đó đến thành Trú Quân đều là quan đạo rộng mở, không tính là khó đi, cũng không gặp phải trận nhiễu loạn nào.” Liễu Huyền Triệt nhìn xung quanh, “Vị Khổ Hựu thống lĩnh kia có ở đây không?”

Lương Thú lắc đầu: “Hắn đang ở thành Trú Quân.”

Liễu Huyền Triệt nói: “Vậy ta nên mau chóng lên đường đến thành Trú Quân đi thôi. Căn cứ theo triệu chứng miêu tả trong thư, chứng kim manh của Khổ thống lĩnh đã rất nghiêm trọng rồi, để lâu thêm một ngày lại thêm nhiều phiền toái.” Hắn vừa nói vừa quét ánh mắt ra phía sau Lương Thú, Liễu Huyền An nhìn ra ý huynh trưởng, lập tức khoát tay cự tuyệt: “Ta không thể đi được, phải tiếp tục ở chỗ này giả trang đại ca để dụ đệ tử Bạch Phúc giáo nhanh chóng hiện thân.”

Liễu Huyền Triệt mới đến nên cũng không rõ những chuyện xảy ra, thế nhưng hắn vẫn có sự tin cậy tuyệt đối với Lương Thú, đường đường là thống soái một quốc gia có lẽ sẽ không đến mức dung túng cho đệ đệ mình làm chuyện xằng bậy, cho nên cũng không nhiều lời

nữa. A Ninh xung phong nhận việc đưa đại công tử vào phòng trống nghỉ tạm, đám người giải tán, Lương Thú cũng nhẹ nhõm thở ra một hơi, kéo tiên nữ nhà mình vào một gian phòng khác. Vào cửa còn chưa kịp hỏi gì, Liễu Huyền An đã giơ cao tay đến trước mặt hắn, năm ngón tay xòe rộng: “Xem đi!”

Lương Thú cầm cổ tay y, nhìn thấy trong lòng bàn tay là mấy vết đỏ ửng sưng phồng cũng kinh ngạc không kém, vừa đau lòng vừa nhức đầu, chỉ đành nhẹ nhàng thổi thổi: “Vừa thấy mặt đã đánh người rồi à?”

“Bởi vì ta kê sai phương thuốc ở thôn Tiểu Chiếu, đúng là nên bị đánh.” Liễu Huyền An cười, “Đau quá.”

Nên bị đánh thì đau vẫn là đau, chỉ khẽ chạm cũng đủ đau rồi. Lương Thú lấy thuốc trị thương từ trong tủ rồi ngồi bên cạnh bàn, để đối phương ngồi trong lòng mình xoa thuốc. Ban đầu Liễu Huyền An xuýt xoa rất lớn làm hắn phải nhẹ tay, một lát sau y đột nhiên nhắc lại chuyện cũ, “Lúc trước Vương gia từng nói, ai đánh ta, người đánh lại người đó.”

Lương Thú hơi dừng tay, giờ phút này mới hối hận sâu sắc mình tuổi trẻ bốc đồng đưa miệng đi chơi xa quá sớm. Đánh lại đương nhiên không khó, nhưng đánh xong rồi, tương lai còn có thể bước vào cổng chính Bạch Hạc Sơn Trang hay không mới là chuyện khó nói. Hắn cẩn thận quấn băng vải cho y, tránh cho thuốc cao dây bẩn sang chỗ khác rồi ôm sát người hơn: “Hay là như vậy đi, ta đi thông báo cho đại ca người rằng từ giờ về sau người sẽ theo ta về Kiêu Vương phủ, dù muốn dạy bảo thì cũng nên là bốn vương đích thân làm, không để cho người ngoài nhúng tay.”

Liễu Huyền An cảm thấy những lời này không hay ho chút nào, bởi vì vốn chỉ có cha và đại ca được phép đánh mình, bây giờ còn nhiều thêm một người, vì thế quả quyết cự tuyệt.

Lương Thú bật cười ngăn y lại: “Đừng nhức nhích, để ta tháo mặt nạ xuống cho người dễ chịu hơn một chút.”

Liễu Huyền An né tránh: “Lúc này đừng tháo, ta còn muốn cho đại ca xem thủ pháp dịch dung lợi hại của Kiêu Vương phủ, chắc chắn huynh ấy sẽ hứng thú lắm.”

“A Ninh cũng có dịch dung, đại ca người cần gì phải nhìn người mới được.” Lương Thú ra lệnh, “Ngẩng đầu lên nào.”

Lúc trước còn tạm, bây giờ đã gặp qua Liễu đại công tử thật thì không thể vô tư hôn lên khuôn mặt này được nữa, dù Kiêu Vương điện hạ có biệt tài nhìn băng tuyết Thái Sơn không đổi sắc cũng phải hoảng hốt, vì thế mạnh mẽ tháo lớp dịch dung xuống. Lòng bàn tay hấn vừa áp vào hai gò má hơi lạnh muốn cúi đầu muốn hôn một cái, Liễu Huyền An đã đột ngột đứng phắt dậy.

“Vương gia.” Liễu Huyền Triệt xuất hiện ở cửa, “Ta đi vào có tiện không?”

Trong tay hấn cũng cầm một hộp thuốc cao, hiển nhiên là muốn xoa thuốc cho đệ đệ. Liễu Huyền An giấu hai tay ra sau lưng, Liễu Huyền Triệt dùng dư quang thoáng nhìn, chân mày hơi nhíu lại, đệ trốn làm gì?

Liễu Huyền An cho rằng phản ứng của mình rất bình thường, bởi vì thủ pháp băng bó của Kiêu Vương điện hạ thô cuồng giống hệt gió lớn vùng đại doanh Tây Bắc, không hề tinh tế tỉ mỉ, thậm chí còn không bằng tay nghề người hầu nhóm lửa ở Bạch Hạc Sơn Trang, đại ca mà nhìn thấy nhất định sẽ chê bôi, cho nên giấu đi thì hơn.

Lương Thú mời Liễu Huyền Triệt vào phòng, lại sai hạ nhân đi pha trà: “Liễu Đại công tử dự định bao giờ thì xuất phát đi thành Trú Quân?”

Liễu Huyền Triệt đáp: “Sáng mai.”

“Sáng mai?” Lương Thú nói, “Ngày mai là Giao thừa rồi, chẳng lẽ Liễu đại công tử không muốn ở lại cùng Tiểu An ăn bữa cơm đoàn

viên hay sao?”

Liễu Huyền Triệt lắc đầu: “Cơm lúc nào cũng có thể ăn, xem bệnh quan trọng hơn.” Huống hồ bệnh nhân lần này lại là Tổng thống lĩnh quân đồn trú Tây Nam, gánh vác nhiệm vụ quan trọng.

Hắn tiếp tục nói: “Trên đường đi ta đã nghe rất nhiều tai họa do Bạch Phúc giáo khơi mào, hoàn toàn là một đám người phát điên phát rồ.” Cụ thể là điên rồ đến trình độ nào, nghe nói đám tín đồ đã truyền tai nhau mệnh lệnh do Thánh nữ ban ra, nói Khổ Hựu là kẻ cầm đầu đám tà thần, mỗi một bộ phận trên cơ thể hắn từ mắt, tai tới tay chân đều phải ném vào lửa đốt trụi, nếu ai làm được sẽ thưởng cho vạn lượng.

Thời điểm này nếu mắt Khổ Hựu mù thật thì chẳng phải là thêm tiện lợi cho đám tà giáo kia vẽ vờ truyền thuyết sao. Liễu Huyền An chẩn bệnh cho Khổ Hựu đã biết chứng kim manh của hắn cực kỳ nghiêm trọng, đích xác phải sớm chữa trị nên không kiên trì giữ người lại nữa. Có điều y vẫn phải ở tại chỗ tiếp tục giả làm đại ca, dù dĩ mục tiêu vào bấy nên nhân tiện đề nghị: “VẬY ĐẠI CA HÃY DỊCH DUNG THÀNH THƯƠNG NHÂN TÂM THƯỜNG ĐI, TA VỪA HỌC ĐƯỢC THỦ PHÁP CHẾ TẠO MẶT NẠ RẤT LỢI HẠI, ĐÃ THUẦN THỰC LẮM RỒI.”

Đệ đệ như con sâu lười ở nhà có thể nằm tuyệt đối không ngồi giờ đây giống như đã hoàn toàn thay đổi thành một người khác, luôn tay luôn chân làm cái này cái kia, nói nhiều, cũng hoạt bát hơn. Đối với phần biến hóa này, trong lòng Liễu Huyền Triệt đúng là có chút vui mừng, xen giữa vui mừng đồng thời lại nảy sinh hoang mang chưa từng thấy trong hai mươi năm qua, cùng với một tia áy náy bản thân sơ suất.

Trước nay hắn là người nghiêm túc ít lời, thế nhưng hiện tại có rất nhiều lời muốn nói cùng đệ đệ, vì thế chấp tay khách khí đề nghị: “Vương gia, nếu không còn chuyện gì nữa, ta có chút việc nhà phải nói với Tiểu An.”

Lương Thú vỗ vỗ lưng Liễu Huyền An: “Ta ở ngay bên ngoài.”

Ý là, nếu đại ca người lại muốn đánh, đừng ngồi ngốc mà chịu đựng nữa, nhớ phải la to lên.

Liễu Huyền Triệt thu hết vào mắt, không dự đoán được quan hệ giữa đệ đệ nhà mình và Kiêu Vương điện hạ đã thân thiết đến mức này, có điều lần ra khỏi nhà này những chuyện không dự đoán được quá nhiều, chuyện kia không phải ưu tiên hàng đầu nên không cần hỏi trước. Sau khi ngồi xuống, hắn kéo tay Liễu Huyền An nhìn thử, quả nhiên bất mãn nhíu mày, thành thạo tháo băng vải ra đổi thành một miếng băng bó nhẹ nhàng linh hoạt hơn: “Còn đau không?”

Liễu Huyền An đáp: “Có một chút.”

“Cha cũng không biết đệ tinh thông y thuật?”

“Không biết.” Liễu Huyền An nằm ghé lên bàn, duỗi thẳng tay, “Ta không cố ý đề cập tới, mà có nói cha cũng không tin.”

Y chỉ đang trần thuật sự thật, tay Liễu Huyền Triệt hơi dừng lại, buồn bực nói: “Là chúng ta quá võ đoán, ngày thường không quan tâm nhiều đến đệ.”

Liễu Huyền An hào phóng tiếp lời, ai dà, đâu còn cách nào, đạo bất đồng nói chuyện không thông mà.

Liễu Huyền Triệt buộc băng vải lại: “Thế đệ là kiểu nào?”

Liễu Huyền An đáp, Thiên đạo vô vi mà tôn kính.

“Ta thì sao?”

“Nhân đạo hữu vi mà mệt nhọc.”

Thiên đạo nhân đạo đúng là cách xa nhau, ở phương diện này Liễu nhị công tử đã được khai sáng, cảnh giới tư tưởng của mỗi người là không giống nhau, không nhất thiết phải cố gắng dung hòa. Liễu Huyền Triệt nghe y lải nhải hết thiên rồi địa, cảm giác đau đầu quen

thuộc lần thứ hai đánh úp nhưng rồi trong lòng lại sinh ra nửa phần yên tâm, cảm thấy đệ đệ lười biếng của mình vẫn ở ngay đây, chưa bị chuyển đi xa này mang đi hoàn toàn.

Hắn nói: “Nếu hiểu y thuật thì sau này tự mình băng bó đi, đừng làm phiền Vương gia nữa.”

Liễu Huyền An qua loa “ừ” một tiếng.

“Ta thấy Vương gia đối xử với đệ vô cùng tốt, hình như không có bất cận nhân tình như trong tin đồn.” Liễu Huyền Triệt lại hỏi, “Đệ ở bên cạnh hắn nhiều ngày có phải chịu uất ức gì không?”

“Không có.” Liễu Huyền An quả quyết, “Nửa phần uất ức cũng không có, chuyển đi này Vương gia đài thọ hết chi phí ăn mặc cho ta, còn tặng ta rất nhiều đồ đạc, có áo khoác, đệm chăn, ấm trà, một bộ chén bát và cái đệm đại ca đang ngồi nữa, tất cả đều là quà Vương gia tặng.”

Liễu Huyền Triệt cực kỳ khó hiểu, bởi vì quà tặng toàn là mấy thứ kỳ quặc, thế nhưng nghe rất không đáng giá nên hắn cũng không dạn dò đệ đệ đừng tùy tiện nhận quà, chỉ chú tâm nhắc nhở những chuyện ở phương diện y thuật.

Kiểu ở chung này đối với hai huynh đệ mà nói đều vô cùng mới mẻ. Lúc còn ở Bạch Hạc Sơn Trang, người này nhìn người kia lười biếng bất hảo, người kia thấy người này chỉ mau lo chạy trốn, không có bao nhiêu kỷ niệm dù dằng thắm thiết cho cam. Nhưng lần đoàn tụ sau thời gian xa cách này, mọi trần trở về tình thân gia đình trong lòng lại được khơi dậy, hai người say sưa nói chuyện thẳng đến khi A Ninh vào gọi đi ăn cơm mới phát giác ra đã đến giờ lên đèn.

Trên bàn cơm cũng thật sự náo nhiệt, gần sát cuối năm, thứ không thiếu nhất chính là thức ăn ngon. Đêm nay có thể miễn cưỡng tính là đón Giao thừa sớm, canh cá nấu chua sôi ùng ục trong nồi, tay Liễu Huyền An còn quán băng vải nên ăn cơm không tiện, A Ninh liền thay y gỡ xương cá, Liễu Huyền Triệt cũng dùng con dao bạc nhỏ cẩn

thận lọc xương sườn, nhưng động tác hai người vẫn không nhanh nhẹn bằng Kiều Vương điện hạ. Đầu bên này còn bận rộn, bên kia trong bát Liễu nhị công tử đã chất đầy thức ăn thành một ngọn núi nhỏ.

“Không thích ăn.”

“Không thích cũng phải ăn, một miếng thôi.”

“...”

Liễu Huyền An miễn cưỡng cắn một miếng thịt vịt, đầu tiên Liễu Huyền Triệt chỉ liếc mắt một cái không để ý, nhưng lần thứ hai nhìn lại đột nhiên nhận ra nửa cái chân vịt cắn dở từ lúc nào đã bị dờn qua bát của Kiều Vương điện hạ, nhất thời vạn phần kinh ngạc, nhưng thấy tư thái của hai người đều vô cùng tự nhiên liền âm thầm suy tư, chẳng lẽ vừa rồi mình nhìn nhầm sao?

Tiếp sau đó Liễu nhị công tử vẫn không ngoan ngoãn ăn cơm, ồn ào muốn ăn cái này không ăn cái kia, A Ninh bận rộn, Kiều Vương điện hạ cũng bận theo.

Bữa cơm này Liễu đại công tử ăn hơi khó tiêu, sau khi ăn xong phải đi lại trong viện một lúc. A Ninh ghé vào cửa sổ nhìn một lát lại quay đầu căng thẳng hỏi: “Đêm nay công tử không ngủ cùng Vương gia đấy chứ?”

Kỳ thật Liễu Huyền An cảm thấy thế nào cũng được, bởi vì sớm hay muộn gì đại ca cũng phải biết, tối nay giấu hay không cũng vậy. A Ninh nghe mà mặt mày nhăn nhúm, không được, thật sự không được, đêm nay công tử vẫn nên thành thật chút đi, nếu không thì không chỉ ăn mấy cái khế tay đơn giản thế đâu.

Không cần chờ cho Liễu nhị công tử chạy loạn, trước giờ đi ngủ Liễu đại công tử đã ôm gối đầu gõ cửa phòng, xem tư thế là muốn cùng đệ đệ nói chuyện thâu đêm. Liễu Huyền An ngáp liền mấy cái ngồi xếp bằng trên chăn, mệt không chịu được. Liễu Huyền Triệt ngồi dựa

vào một bên giường, không tắt đèn, chỉ hỏi y: “Món chân vịt tối nay có ngon không?”

Liễu Huyền An đáp: “Dở lắm, vừa khô vừa mặn.”

Liễu Huyền Triệt nắm chặt tay, cố gắng không đổi sắc mặt bình tĩnh hỏi tiếp: “Nếu dở, vì sao lại gấp cho Vương gia?”

“Không phải ta đưa.” Liễu Huyền An nằm xuống giường kéo chăn che kín đầu, mơ mơ màng màng đáp, “Vương gia tự mình gấp đấy.”

Bỏ bu em An rồi chuẩn bị toang rồi =))

Chương 84: Biết sao được, ta thấy đại ca cũng vui vẻ lắm

Quy củ hàng ngày trong Bạch Hạc Sơn Trang được tính là ít, nhưng ít đến đâu đi nữa cũng không bao giờ cho phép con cháu thò đũa vào chén người ngoài gấp đồ ăn, mà đương nhiên quy củ trong hoàng gia còn khắc nghiệt hơn gấp trăm lần. Liễu Huyền Triệt nhìn tư thế ngủ cực kỳ bất nhã của đệ đệ, bực bội kéo chăn xuống: “Thu chân vào.”

Liễu Huyền An đương mơ màng, miệng đáp ứng rất sáng khoái nhưng thân thể lại không nhúc nhích một li. Liễu Huyền Triệt hỏi: “Bình thường Vương gia cũng cho phép đệ ngủ như thế à?”

“Ừm.” Tiên ngủ đã bước nửa chân vào cõi mộng trả lời, “Cho chứ.”

Đáp xong hai chữ này, y tiếp tục quấn tròn chăn lăn ra ngủ vô tư không tim không phổi, đúng giờ đáp xuống ba ngàn thế giới hội họp với Chu Công, bỏ lại Liễu Huyền Triệt tâm tình phức tạp đến cực điểm tựa như trông thấy toàn bộ dược liệu trong sơn trang bị người ta cắt nhỏ ra rồi trộn chung một chỗ, vừa rối loạn vừa chua chát vừa đau lòng. Hắn thấy mình hít thở không thông, cùng với đó là một phần khiếp sợ “không biết vì sao lại thành ra thế này”.

Trong tay không có thước, hắn không thể tiếp tục đánh đệ đệ, chỉ đành sốt ruột thở dài một hơi, nhắm mắt nhắm mày trong bóng tối.

Nhiều mày một lần mất cả đêm, thẳng đến hừng đông mới chợp mắt được một lát nhưng vẫn ngủ không quá yên, không bao lâu sau đã bị ánh nắng ban mai và tiếng động trong phòng làm bừng tỉnh. Hắn mở

to mắt, thấy có người đang ngồi bên bàn cẩn thận nhấc ấm châm trà dường như không muốn gây ra tiếng động quá lớn.

“Tiểu An, đệ lại đây.”

“Đại ca.” Liễu Huyền An buông ấm trà trong tay, bưng một chén nước ấm qua cho hẩn, “Thời gian còn sớm, ngủ thêm một lát cũng được.”

Vừa nói vừa ngáp dài bò lên giường vén chăn muốn chui vào. Tắm chăn tinh xảo thêu chỉ vàng chỉ bạc hoàn toàn khác với phong cách chăn màn gối đệm mộc mạc thanh nhã trong Bạch Hạc Sơn Trang. Liễu Huyền Triệt liền hỏi: “Chăn là Vương gia đưa cho đệ, vậy chăn của đệ đi đâu rồi?”

Liễu Huyền An dùng giọng mũi dinh dính trả lời, chăn của ta ở bên chỗ Vương gia, hẩn cũng phải đắp chứ.

Tại Liễu Huyền Triệt càng ù nặng hơn. Sự tình tương tự thế này hẩn nghe nói đã nhiều, cũng không cảm thấy là chuyện đại nghịch bất đạo, nhưng cha mẹ huynh trưởng trong nhà chưa hay biết, lễ nghĩa phép tắc cần có đều không có đã ở bên ngoài tự định chuyện chung thân, còn trao đổi cả vật dụng cá nhân. Thái độ phóng đảng buông thả như thế nhất định phải đánh phạt, còn nên phạt hết cả đôi.

Liễu Huyền An hồn nhiên không biết bản thân đã thay Kiêu Vương điện hạ kiếm lời thêm vài cái thước kẻ, vươn tay buông màn xuống: “Đại ca cũng ngủ tiếp một lát đi, Vương gia sẽ sai người chuẩn bị xe ngựa cho, không cần bận tâm đâu.”

Liễu Huyền Triệt không trơ mắt nghe nổi hai chữ “Vương gia” nữa. Đối với Lương Thú, hẩn tưởng như hiểu biết mà lại không biết chút gì, biết rất rõ chiến tích và địa vị, phần còn lại là hoàn toàn không biết. Người này trong lời đồn giết người như ngóe ma quỷ còn phải kiêng dè, lại còn là hoàng tộc, trưởng bối nhà ai mà yên tâm đồng ý một cửa hôn nhân kinh thế hãi tục thế này được?

Vì thế Liễu nhị công tử đang ngủ say đột nhiên bị vỗ mạnh một cái giạt mình tỉnh dậy. Y mơ màng ngồi dậy, thật sự mờ mịt.

Liễu Huyền Triệt hỏi: “Rốt cuộc quan hệ giữa đệ và Vương gia là như thế nào?”

Liễu Huyền An nhìn khuôn mặt sa sầm như trời sắp mưa của đại ca, thở ra một hơi thật dài, xem đi, ta đã nói không cần giấu giếm mà. Y nhìn lòng bàn tay phải còn hơi sưng, cảm thấy tay trái tám phần cũng sắp nát rồi nhưng vẫn dũng cảm ưỡn ngực thừa nhận, quan hệ giữa chúng ta là ái mộ kính trọng, muốn gắn bó bên nhau cả đời.

Y tiếp tục nói: “Ta còn định chờ sau khi Tây Nam an ổn sẽ mời Vương gia cùng về sau núi nhà chúng ta ngâm suối nước nóng.”

Mặc dù Liễu Huyền Triệt sớm có chuẩn bị... Không tính là quá sớm, chỉ mới một đêm, nhưng lúc này vẫn cực kỳ đau đầu. Tạm thời gác suối nước nóng qua một bên, hấn hỏi: “Đệ có bao nhiêu hiểu biết về hấn?”

“Không tính là nhiều, nhưng cũng không ít.” Liễu Huyền An nói, “Việc này không gấp gáp.”

Không cần gấp gáp là vì bọn họ còn có cả quãng đời dài phía trước để chậm rãi hoàn thành. Nếu chỉ liếc mắt một cái đã nhìn thấu ý trung nhân thì còn ý nghĩa gì nữa. Thế là y kiên nhẫn giải thích cho đại ca, quá trình này giống như lật giở một quyển sách, phải lật từng tờ từng tờ một, càng về sau mới càng thú vị.

Liễu Huyền Triệt cả giận: “Lúc này đệ mới học được cách xem sách như người thường à.” Tư thế đọc sách ào ào như gió, mỗi ngày lật trăm quyển đâu rồi?

“Dù sao Vương gia cũng không giống như trong lời người ta đồn.” Liễu Huyền An nói, “Không tàn khốc thô bạo, lại càng không có thú vui giết người. Hấn đóng quân ở Tây Bắc nhiều năm, vất vả lắm mới làm cho vùng biên quan yên ổn lại phải đi trị họa lũ Bạch Hà, rồi tà

giáo Tây Nam quấy nhiễu, vất vả lắm, còn nguy hiểm nữa.” Kể xong cũng tự làm chính mình đau lòng luôn, nhân tiện y lại nói, “Vương gia còn có bệnh cũ, là vết thương trên chiến trường cộng thêm nghỉ ngơi không đủ mà gieo xuống mầm bệnh. Mặc dù không nghiêm trọng, nhưng nếu đại ca có phương thuốc bổ nào nhớ để lại cho đệ.”

Quan tâm rất đúng lý hợp tình.

Liễu Huyền Triệt á khẩu không biết nói gì, đồng thời lại tức giận. Về phương diện khác hẳn đúng là không biết gì về Lương Thú, không thể đưa ra ý kiến phán xét cho đoạn tình cảm này, mà phần nhiều là lo lắng. Bởi vì mặc dù đệ tử Bạch Hạc Sơn Trang vốn xem nhẹ chuyện sống chết, nhưng đối với con sâu lười quý giá này, trên cơ bản cả nhà đều có tiếng nói chung — — Kết một mối hôn sự lý tưởng, để cho y tiếp tục an an ổn ổn ngủ nốt quãng đời còn lại trong nhà.

Ai mà ngờ được, vừa ra ngoài một chuyến đã phát sinh quan hệ với nhân vật hoàng tộc tinh phong huyết vũ nhất, tàn bạo quỷ quyệt nhất Đại Diễm, quãng đời còn lại làm sao có nổi một ngày yên bình nữa?

Liễu Huyền An lại nói: “Ta cũng không muốn yên ổn.”

Nói chính xác hơn một chút, yên ổn cũng được mà không yên ổn cũng tốt, nhưng không có Kiều Vương điện hạ nhất định là không được. Liễu Huyền An chậm rãi nói: “Đồng hành bên cạnh Vương gia, ta cảm thấy mỗi ngày đều có ý nghĩa.”

Liễu Huyền Triệt vẫn chưa hết lo lắng, vì chính hắn cũng không biết đệ đệ nhà mình đã bốn vạn tám ngàn tuổi, ngoại trừ sách thuốc còn xem hiểu cả hồng hoang vũ trụ, biết rõ thế sự. Trong lòng ca ca, cho dù đệ đệ có là thiên tài thì cũng là một thiên tài không rành thế sự, vẫn được nuôi dưỡng bảo bọc trong nhà thủy tạ, không hiểu lòng người hay thay đổi hiểm ác đến bậc nào, người bên ngoài chỉ nói mấy câu là dễ dàng lừa đi được rồi.

Liễu Huyền An vỗ vỗ vai đại ca, kiếp sau không thể đợi, chuyện cũ không thể truy, cuộc đời cùng lắm chỉ ngắn ngủi có vài chục năm, lo

lãng càng nhiều sẽ bỏ lỡ càng nhiều. Quên đi, ta cũng không muốn ngủ nữa, hay là chúng ta đi ăn điểm tâm vậy.

A Ninh đã thức dậy từ sớm đang bận rộn trong sân, nhìn thấy công tử sâu lười nhà mình phá lệ dậy sớm thì vội vàng tiến lên nhỏ giọng hỏi: “Công tử chưa nói đấy chứ?”

Liễu Huyền An thần thanh khí sáng trả lời, ta nói rồi.

A Ninh bất ngờ không kịp đề phòng: “Khụ khụ khụ.”

Liễu Huyền An véo mặt cậu: “Không cần căng thẳng như thế, biết sao được, ta thấy đại ca ta cũng vui vẻ lắm.”

A Ninh liếc ra sau lưng y một cái, sắc mặt đại công tử cực kỳ nghiêm túc không có một tia vui cười, dưới hốc mắt còn có quầng đen nhàn nhạt rõ ràng là cả đêm không ngủ được. Thế này... có đúng không vậy, nhìn qua đâu có thấy vui vẻ gì mấy!

Xe ngựa ngoài sân đã chuẩn bị xong, Lương Thú cũng có mặt. Liễu Huyền An chạy đến bên người hắn, nhẹ nhàng nói: “Ta đã nói với đại ca chuyện của chúng ta rồi.”

Nụ cười trên mặt Kiêu Vương điện hạ đã kinh qua bao sóng gió lập tức cứng lại: “...”

Liễu Huyền Triệt khập khiễng đi tới, trong khoảng thời gian này hắn đi đường dài mỗi mệt bấy giờ lại nhiều thêm một phần mệt tâm, nhất là liếc mắt một cái đã thấy Vương gia cùng đệ đệ nhà mình tay nắm chặt tay vô cùng tình cảm, bệnh cũ lại lập tức tái phát nghiêm trọng.

Lương Thú dẫn theo Liễu Huyền An tiến lên nói: “Bệnh tình Khổ Hựu đành phải giao phó cho đại công tử, ta thay mặt hắn, thay mặt mấy vạn binh sĩ đóng quân và dân chúng Tây Nam, cảm tạ công tử trước.”

“Vương gia đừng khách khí, đó là bốn phận của y giả.” Liễu Huyền Triệt nghiêng người để người hầu sắp xếp hành lý lên xe ngựa, nói, “Ta đi trước đây, về phần chuyện của Vương gia và Tiểu An — —” hần dừng một chút, “Ngày khác về thành Trú Quân lại nói.”

Lương Thú mỉm cười: “Được.”

Liễu Huyền Triệt dịch dung thành một gã thương nhân tầm thường tiếp tục đi về hướng thành Trú Quân. Lương Thú cùng Liễu Huyền An sóng vai đứng nhìn theo xe ngựa rời đi. Trong lòng Liễu Huyền An không nở xa đại ca, cho nên dù bóng dáng xe ngựa đã đi khuất vẫn kiểng chân duỗi cổ ngóng theo. Đột nhiên y bị người bên cạnh nhắc bổng lên, nhất thời giật mình kinh ngạc: “Úi da.”

Lương Thú không thèm để ý, vác y đi nhanh trở về phòng trong rồi đặt người xuống bàn, hai tay nắm chặt bả vai y, bắt đầu thẩm vấn: “Nói với đại ca người thế nào?”

Liễu Huyền An đáp: “Không thế nào cả, nói ta quý mến Vương gia, muốn ở bên người cả đời.”

Lương Thú cảm thấy những lời này vô cùng êm tai, nhưng vẫn không quên hỏi lại: “Vậy đại ca người nói thế nào?”

“Đại ca muốn ta được sống yên ổn, nhưng ta không cần yên ổn.” Liễu Huyền An nâng tay ôm vai hần, “Như bây giờ cũng rất tốt.”

Lương Thú bị một câu của y đánh cho tim mềm nhũn: “Hôn một cái nào.”

Vì thế A Ninh đứng canh trong sân không thể không nhắm chặt mắt sờ so.ạng nửa ngày, giúp hai người đóng cửa.

May mà đại công tử đi rồi đấy nhé.

Xe ngựa thương nhân sẽ không khiến tà giáo chú ý, mà bọn chúng đúng là đang nhắm vào “Liễu Huyền Triệt” chẩn bệnh cho dân chúng

trong thôn Lưu Gia. Giống hết những gì Lương Thú sờ liệu, quả nhiên Bạch Phúc giáo giao nhiệm vụ ám sát Tổng Trường Sinh cho Ô Mông Vân Du. Phượng Tiểu Kim hỏi: “Người có tính toán gì chưa?”

“Phản đồ đương nhiên phải giết, nhưng vị thiên hạ đệ nhất thần y kia cũng phải do ta đi bắt.” Ô Mông Vân Du nói, “Tiểu thúc thúc cảm thấy có Lưu đại phu là đủ, nhưng hấn đã trị cho thúc lâu như thế chỉ mới tốt lên có một hai phần, không thể coi là lợi hại.”

“Bệnh căn của ta đã quá nhiều năm, dù có là Liễu Huyền Triệt cũng chưa chắc chữa khỏi.” Phượng Tiểu Kim nói, “Huống hồ hấn không giống A Sướng, cho dù bị người bắt về đây cũng sẽ không đáp ứng chẩn bệnh cho ta.”

“Thế thì ta sẽ giết hấn.” Ô Mông Vân Du nói, “Đại phu không thể chẩn bệnh cho tiểu thúc thúc thì không cần tồn tại.”

Phượng Tiểu Kim thở dài: “Ta đã nói với người bao nhiêu lần — —”

“Ta biết ta biết.” Ô Mông Vân Du đúng lúc ngắt lời, “Được được, ta không giết, không giết.”

“Ta không đùa với người đâu.” Phượng Tiểu Kim nghiêm mặt, “Lương Thú đang ở trong thành Trú Quân, nếu người còn tùy ý làm bậy, cẩn thận kéo mất mạng như chơi.”

Ô Mông Vân Du nghe tai này lọt tai kia, hấn vốn không coi trọng mạng mình mà cũng không quá tin Lương Thú có thể dễ dàng lấy tính mạng hấn, vì thế không xem là chuyện gì to tát.

Đêm Giao thừa trong thôn Lưu Gia cực kỳ náo nhiệt.

Liễu Huyền An ngồi bên lò sưởi, chờ đón Giao thừa buồn ngủ quá liền kêu A Ninh đi ra ngoài câu “cá Bạch Phúc giáo”. Bởi vì trong thôn có nhiều trẻ con đang đốt pháo nên hai người cứ thế đi về hướng khu rừng bên ngoài thôn.

Trong tay A Ninh cầm một bó pháo hoa lớn, nhỏ giọng hỏi: “Thế này có lộ liễu quá không?” Đêm ba mươi Tết chạy ra vùng hoang vu dã ngoại, quả thực là viết luôn bốn chữ “mau tới bắt ta” chói lọi lên mặt.

Liễu Huyền An cảm thấy thế này không tính là gì, bởi vì người Bạch Phúc giáo không hiểu y thuật càng không rành dược liệu, chỉ cần mình nhặt một cây gậy bới bới xuống đất mấy cái cũng đủ để bọn họ tưởng thần y đang đào thuốc rồi. A Ninh nghe xong yên lòng hơn, châm một cây pháo rồi đưa cho công tử một cái khác. Ánh lửa ngấn ngủi kêu tanh tách chiếu sáng khuôn mặt hai người, Liễu Huyền An thấy chơi vui, chuẩn bị xin thêm một cây nữa, bên tai đột nhiên xẹt qua tiếng gió.

“Công tử!” A Ninh kêu lên.

Ô Mông Vân Du phi thân xuống, một tay nắm bả vai Liễu Huyền An kéo y lên thân cây: “Liễu Đại công tử, theo ta đi một chuyến đi.”

Liễu Huyền An nhắc nhở: “Người tìm làm người rồi.”

Đương nhiên Ô Mông Vân Du không tin chuyện hoang đường này, định giơ sống dao lên gõ cho đối phương bất tỉnh, một cây roi mềm thành linh xuất hiện như độc xà bọc sét quấn lấy cổ tay hắn, cả người cũng bật ngựa ra sau. Các hộ vệ mai phục trong góc tối lập tức tiến lên vây quanh bảo vệ Liễu Huyền An: “Công tử.”

“Ta không sao.” Liễu Huyền An vội vàng lùi ra xa quan sát.

Ô Mông Vân Du lặn hai vòng dưới đất, rút dao găm bên hông ra chém đứt dây trời. Hắn ngẩng đầu nhìn nam nhân trước mặt: “Lại là người.”

“Đợi hơi lâu rồi đấy.” Lương Thú nói, “Lá gan không nhỏ, lần trước bốn vương đã nói qua, người dám đụng vào một sợi tóc của y, ta lấy luôn mạng người bù vào.”

Lần trước Ô Mông Vân Du đã giao thủ với Lương Thú nên biết rõ mình không phải đối thủ của đối phương, đương nhiên lúc này sẽ không giáp mặt nghênh chiến. Ngoài miệng hấn qua loa âm ừ kéo dài thời gian, thân thể lại lặng lẽ lùi ra sau. Lá gan hấn đúng là rất lớn, tuy biết bản thân đã rơi vào bẫy nhưng không từ bỏ hy vọng, nhìn như muốn chạy trốn nhưng thật ra vẫn nhắm về phía dưới tàng cây, bàn tay thuận thế vung ra một cây roi lóe ánh lam, sương độc mù mịt.

Loạt độc này là bí dược của Bạch Phúc giáo, cho dù là thiên hạ đệ nhất thần y cũng khó lòng phá giải. Nếu Liễu Huyền Triệt trúng phải kỳ độc, vậy hấn sẽ có thêm lợi thế đàm phán.

Hộ vệ đồng loạt rút đao khỏi vỏ, roi mềm bị chém thành bảy tám đoạn vẫn lao xuống như mũi tên. A Ninh nhắc nhở: “Đó là độc trùng.”

Trăm ngàn con trùng độc cắn nuốt lẫn nhau mới hợp thành một mũi tên độc. Hộ vệ xé áo choàng gạt rơi một mảnh, cây roi lập tức biến thành những chấm huỳnh quang bay lượn lao vút lên.

Ô Mông Vân Du cúi người tránh thoát trường kiếm phía sau rồi thả người phi lên cây huýt ba tiếng sáo, độc trùng bên kia dường như nghe hiểu, lại hợp nối vào nhau thành một.

Liễu Huyền An hô lên: “Cánh Vỏ Lam.”

“Hóa ra ngươi nhận ra.” Ô Mông Vân Du đắc ý, “Nếu đã nhận ra, vậy nên biết là... Này!”

Hấn trợn mắt nhìn đám độc trùng mình tỉ mỉ nuôi lớn toàn bộ chui tọt vào một cái túi tiền hơi nát trong tay thần y như bị trúng tà.

Liễu Huyền An nhanh tay buộc túi lại, giải thích: “Đúng là có nghiên cứu qua một chút.”

Chương 85: Đây chính là bản lĩnh của thần y đó sao?

Lời này nghe qua cứ như trào phúng, nhưng đúng là Liễu nhị công tử chưa từng nghiên cứu nghiêm túc về độc trùng, có thể chuẩn bị đầy đủ cẩn thận như vậy hoàn toàn nhờ vào tin tức tình báo của quân đồn trú Tây Nam.

Rất nhiều binh sĩ từng giao thủ với Ô Mông Vân Du đều không thể quên nỗi cay roi độc màu lam có thể tách rời rời lập tức nhập lại của hắn, Liễu Huyền An lật xem hết một tập miêu tả dày cộp kết hợp với lời kể của mọi người, đưa ra suy đoán: “Chắc là một loài trùng dạng mảnh như dây thừng.”

“Như vậy đúng là dễ giải thích hơn.” Lương Thú hỏi, “Nhưng cụ thể là loại trùng nào?”

“Độc trùng màu lam có vỏ ngoài cứng rắn, tốc độ bay cực nhanh.” Liễu Huyền An nói, “Để ta ngẫm lại một chút.”

Sau đó y ngồi an vị trên ghế bắt đầu tập trung suy nghĩ. Có hộ vệ không hiểu bèn nhỏ giọng hỏi: “Liễu nhị công tử đang làm gì thế?”

“Tìm sách.” A Ninh trả lời, “Có vài cuốn sách không thường dùng nên bị vùi sâu xuống dưới, phải tìm lâu hơn một chút.”

Hộ vệ: “...”

Vẫn không hiểu, nhưng nghe cũng đủ chấn động.

A Ninh lại cảm thấy thế này bình thường thôi, bởi vì số sách công tử nhà mình xem qua thật sự quá nhiều, nhiều như núi, không thể ném

lung tung vào cùng một chỗ được đúng không, cho nên phải dựng một tòa Tầng Thư Lô trong ba ngàn thế giới mới hợp lý... Nhất định là hợp lý hơn cung điện có ao nước nóng chứa được cả Côn Bằng của Kiêu Vương điện hạ rồi.

“Cánh Vô Lam” chính là đáp án Liễu nhị công tử tìm thấy trong sách, loại độc trùng này cực kỳ hiếm thấy, cũng rất khó điều giáo, có thể huấn luyện một thứ như vậy thành chiếc roi thép hợp tách linh hoạt quả thật phải tốn không ít công sức, cho nên tâm tình của Ô Mông Vân Du lúc này là hoàn toàn có thể hiểu được. Hắn giận dữ phóng người muốn đoạt lại cái túi, nhưng Lương Thú làm sao để người lại gần, vung tay một kiếm chém đứt đường tấn công của hắn. Ngự tiền thị vệ nhanh chóng mang theo Liễu Huyền An và A Ninh trốn sang một đầu khác, nói: “Công tử không cần lo lắng, hắn không phải đối thủ của Vương gia đâu.”

Lần ở ngoại thành Bạch Hạc, Ô Mông Vân Du chỉ kịp giao đấu với Lương Thú khoảng mười chiêu, lại có Phượng Tiểu Kim ở bên che chở nên không quá hiểu biết về công phu của hắn, chỉ biết là cao đến tà môn, còn cụ thể tà đến mức nào thì đến tận hôm nay mới được lĩnh hội. Đủ loại kế hoạch và chuẩn bị đều biến thành công dã tràng, thậm chí còn không kịp thả đám độc trùng còn lại ra đã bị đánh cho khó giữ nổi mình. Trong cơn hốt hoảng, dưới chân Ô Mông Vân Du lao đảo một cái, suýt nữa ngã xuống vách núi đen kịt.

Đối mặt với thanh huyền thiết trường kiếm áp sát, Ô Mông Vân Du nảy sinh một tia cảm giác “sợ hãi” hiếm hoi, hắn che kín phần xương sườn bị kiếm đâm thủng, nghiêng rằng muốn nhào xuống vách núi chạy trốn nhưng lại bị túm cổ áo kéo trở về!

Tiếng binh khí leng keng va chạm chói tai, tia lửa do kim loại ma sát không ngừng bắn ra giữa đêm đông lạnh lẽo. Một tay Lương Thú giữ chặt Ô Mông Vân Du, tay kia vung kiếm ngăn chặn ám khí trước mắt. Dưới ánh trăng, thân hình nam nhân đeo mặt nạ bạc mỏng manh gầy yếu, trường kiếm lóe ánh sáng lạnh lẽo đang đặt trên cần cổ yếu ớt của con tin.

Trình Tố Nguyệt bị bắt ngửa đầu lên, hai tay trói chặt sau người, bộ dạng có vài phần chật vật.

Đồng tử Lương Thú hơi co lại.

A Ninh kêu lớn: “Là Trình cô nương!”

Liễu Huyền An cũng không khỏi lo lắng, lúc trước mọi người tính toán ngày tháng còn thấy kỳ quặc vì Trình Tố Nguyệt vẫn chậm chạp chưa trở về hội quân, Cao Lâm cũng phải thuộc hạ đi tìm, không ngờ người đã sớm rơi vào tay Phượng Tiểu Kim.

Ô Mông Vân Du vui sướng kêu lên: “Tiểu thúc thúc!”

Phượng Tiểu Kim ra điều kiện với Lương Thú: “Lấy một đổi một.”

Trình Tố Nguyệt bị nhét giẻ vào miệng vẫn ngoan cố giãy giụa ưm ưm ô ô, nhìn tư thế hẳn là không muốn Lương Thú đổi mạng cho mình.

“Được.” Lương Thú kéo Ô Mông Vân Du tiến lên hai bước, “Một đổi một.”

Trình Tố Nguyệt cũng bị đẩy lên phía trước, Phượng Tiểu Kim nắm dây thừng sau lưng nàng: “Đếm tới ba, đồng thời buông tay.”

Kỳ thật hẳn biết Lương Thú không phải kiểu người coi trọng “đạo nghĩa”, nói là đồng thời buông tay nhưng không thể không tính đến khả năng đối phương lập tức nhào lên như mãnh thú, có điều đây là cơ hội duy nhất để cứu Ô Mông Vân Du. Hẳn nhìn chằm chằm Lương Thú, Lương Thú cũng quan sát hẳn, trong lòng hai người đều bận tính toán khoảng cách và thời cơ cuối cùng của mình.

“Một, hai — —”

Tiếng “Ba” vừa ra khỏi miệng, Phượng Tiểu Kim mạnh mẽ đẩy con tin, tay trái đồng thời không biết nắm vào một mối trói nào đó sau

lưng Trình Tố Nguyệt làm dây thừng nháy mắt siết chặt, gần như là muốn siết gãy xương cốt! Hai mắt Trình Tố Nguyệt trừng to, khóe miệng tràn máu. Lương Thú bắt buộc phải buông Ô Mông Vân Du ra, huy kiếm chém đứt mối dây thừng phía sau cho nàng.

“Trình cô nương!” Liễu Huyền An vội vàng dẫn A Ninh chạy tới, Lương Thú giao người lại cho y, lại nhìn về đầu bên kia. Phượng Tiểu Kim đã mang theo Ô Mông Vân Du, lần thứ hai biến mất vào bóng đêm sâu thẳm.

“Vương gia.” Chúng hộ vệ hỏi, “Có đuổi theo không?”

“Các người không đuổi kịp hẳn đâu.” Lương Thú tra kiếm vào vỏ.

Đây là lời thật, nhưng cũng khiến mọi người càng xấu hổ, một hộ vệ bạo gan hỏi: “Nhưng Ô Mông Vân Du và Phượng Tiểu Kim đều bị Vương gia đá thương rồi, lý ra sẽ... yên tĩnh một thời gian.” Giọng càng nói càng nhỏ dần, cuối cùng là im lặng.

Lúc Ô Mông Vân Du được cứu đi đầy người là máu, mà Phượng Tiểu Kim vì có thể thuận lợi kéo hẳn về phía mình mà cũng bị Lương Thú cho một chưởng. Chiếu theo ánh mắt người bình thường, trận giao chiến này đã phân rõ thắng bại, nhưng sắc mặt Lương Thú vẫn âm trầm xám xịt khiến chúng hộ vệ suốt dọc đường đi không dám hé miệng thêm câu nào.

Cũng không thể coi là im lặng hoàn toàn, bởi vì đêm Giao thừa là thời điểm nhà nhà tung bưng đốt pháo. Tiếng tanh tách bùm bùm bên ngoài làm Trình Tố Nguyệt tỉnh lại, nàng mở to mắt muốn nói gì đó, nhưng cổ họng lại đau đớn như sắp vỡ tung nên không thể phát ra âm thanh.

“Đừng gắng sức!” A Ninh vội vàng ngăn nàng lại, “Trình cô nương, cổ họng cô tổn thương nghiêm trọng lắm, phải chờ thêm một thời gian nữa.”

Trình Tố Nguyệt thử hoạt động tứ chi, thấy vẫn nhấc tay nâng chân được mới thở phào nhẹ nhõm. Khoảnh khắc xương sống nàng bị siết chặt, suýt nữa nàng đã cho rằng nếu may mắn còn sống, quãng đời còn lại nàng cũng chỉ có thể vượt qua trên giường bệnh.

Nàng quay đầu nhìn Lương Thú ngồi bên cạnh giường.

“Nếu không có tin tình báo gì khẩn cấp thì cứ nằm nghỉ ngơi đi.”
Lương Thú thả nhẹ ngữ khí, “Đừng suy nghĩ nhiều.”

Trình Tố Nguyệt gật đầu, ngoan ngoãn há miệng để Liễu Huyền An tiếp tục bôi thuốc. Đêm giao thừa năm nay trải qua một hồi chém chém giết giết không quá tốt lành, đến tận lúc trời hửng sáng Liễu Huyền An mới từ trong phòng đi ra đứng ngoài sân hoạt động gân cốt đau nhức, vận động xong lại tất tả chạy vào phòng Lương Thú.

A Ninh: “...”

Ta biết ngay mà.

Lương Thú cũng không ngủ, hấn vươn tay tiếp được người đang bước nhanh về phía mình, kéo vào ngực ôm một lát mới hỏi: “A Nguyệt thế nào rồi?”

“Vết thương trên cổ khá nghiêm trọng nhưng không nguy hiểm đến tính mạng, có thể từ từ điều trị.” Liễu Huyền An nói, “Vương gia không cần quá mức lo lắng.”

A Ninh đã sớm đi đun nước nóng, lại châm hương an thần. Lúc này hỗn hợp hương hoa nhài và lá trà đã tỏa ra quanh quần trong phòng, Lương Thú nói: “Rất dễ chịu.”

“Ta phối theo phương pháp cổ trong sách đấy.” Liễu Huyền An giải thích, “Nghe nói các mỹ nhân cung đình đều thích.”

Y vươn tay giúp Lương Thú xoa ấn thái dương: “Ngủ đi.”

Lương Thú lại cầm cổ tay y: “Ngủ không được.”

Ngủ không được cũng phải ngủ. Liễu Huyền An hơi nhích người lên trên, kéo đầu hắn vào trong lòng mình, còn vỗ vỗ mấy cái.

Lương Thú dờ khóc dờ cười: “Người chọn dưa đấy à?”

“Suýt, đừng nói nữa.”

“...”

Màn giương khẽ đung đưa theo gió, Lương Thú nghe lời y cố ép mình bình tĩnh lại, mang theo cơn mệt mỏi toàn thân mà nhắm mắt, để mình chìm sâu vào làn hương thanh đắng.

Phượng Tiểu Kim cũng đưa được Ô Mông Vân Du trở về nơi ở.

Lưu Hằng Sướng đang ở trong phòng phối dược, nghe tiếng động vội vàng chạy ra lại giật mình kinh hãi. Ô Mông Vân Du bị thương ở chỗ trí mạng, mấy tên vu y khác không dám chạm trể mà ba chân bốn cẳng khiêng hắn về giường. Lưu Hằng Sướng ở lại dìu Phượng Tiểu Kim quay vào phòng, thử mạch xong lập tức nhíu mày: “Vết thương cũ vốn chưa điều dưỡng tốt, hôm nay lại... Ngài mau nằm xuống trước đi.”

Hắn vừa giúp người thay quần áo dính máu ra vừa thử thăm dò: “Là Lương Thú gây ra sao?”

“Phải” Phượng Tiểu Kim gỡ mặt nạ xuống lộ ra gương mặt tái nhợt không huyết sắc, giọng khàn khàn, “Hắn đúng là kẻ có thù tất báo, hơn nữa còn phải báo ngay. Ta làm thủ hạ của hắn bị thương, hắn cũng đồng thời suýt nữa chường vỡ yết hầu ta.”

“Vết thương trên cổ thật ra không nặng.” Lưu Hằng Sướng căn dặn, “Vài ngày tới nên ăn những món mềm nhuyễn như thịt băm đậu hũ hoặc mì nước.”

“Đậu hũ à.” Phụng Tiểu Kim đột nhiên bật cười một tiếng, là kiểu cười thảm rất trào phúng mỉa mai. Trong lòng Lưu Hằng Sướng không hiểu đậu hũ thì có gì buồn cười, liền tiếp tục cẩn thận khách sáo, “Phụng công tử không thích ăn?”

“Người thôi cũng đủ buồn nôn.” Phụng Tiểu Kim tựa vào đầu giường, “Chẳng lẽ các ngươi không cảm thấy mùi đậu nành rất ghê à? Chất lỏng nhớt nháp chảy xuống đất một cái, ruồi bọ lập tức bâu vào hung nhúc.”

Chỉ miêu tả một câu cũng đủ làm Lưu Hằng Sướng không muốn ăn nữa. Phụng Tiểu Kim lại như bị đoạn hồi ức này khơi lại quá khứ, “Ta từng phải ăn rất nhiều đậu hũ bán không hết, đậu thừa ôi thiu, cũng từng làm ra rất nhiều đậu hũ. Trong mùa đông khắc nghiệt phải phụ giúp đứng quay cối xay đá nặng trĩu cùng với lũ gia súc.”

Lưu Hằng Sướng nghe mà có chút kích động, không phải vì chuyện xay đậu hũ, mà kích động vì cao thủ thần bí nhất Bạch Phúc giáo rốt cuộc cũng có ngày mở miệng nhắc lại chuyện cũ. Hắn ngừng thở không dám chen vào một chữ, nhưng dường như Phụng Tiểu Kim cũng không muốn nhiều lời thêm, cố nén cảm giác ghê tởm trong dạ dày, mở một lọ muối gừng ra để tận lực khiến mình thoát ra khỏi mùi vị nồng nặc tanh hôi mãi không tiêu tán trong hồi ức kia.

Lưu Hằng Sướng nhỏ vào muối gừng thêm vài giọt dầu long não mát lạnh: “Ta tưởng từ nhỏ Phụng công tử đã đi theo giáo chủ rồi.”

Phụng Tiểu Kim vẫn nhắm mắt như hoàn toàn không nghe thấy lời hắn: “Giáo chủ sẽ đến nhanh thôi, hắn không cho phép Vân Du bị thương vào thời điểm này đâu, chắc chắn sẽ dùng toàn lực chữa trị.”

“Ca!” Vừa dứt lời, trong viện đã vang lên tiếng kêu trong trẻo của thiếu nữ. Lưu Hằng Sướng quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ thấy một người đàn ông trung niên mặc áo đen đi theo sau Ô Mông Vân Nhạc, đúng là đệ nhất trọng phạm triều đình đang truy nã, tổng giáo chủ Bạch Phúc giáo.

.....

Sau đêm Giao thừa là đến mừng một mừng hai mừng ba thăm hỏi người thân, mấy ngày Tết trôi qua nhanh như chớp.

Đoàn người Lương Thú đã trở về thành Độ Nha. Tổng Trường Sinh vẫn đứng giờ uống thuốc do Liễu Huyền An kê đơn, tình trạng sức khỏe miễn cưỡng tính là ổn định, nhưng nửa tắc da mặt bị Ô Mông Vân Nhạc cào rách vẫn không thấy khá lên, hơn nữa còn loáng thoáng xuất hiện những đường vân màu lam nhạt tựa như một đóa hoa sắp nở.

Cao Lâm nhíu mày: “Thứ quý quái gì thế.”

Liễu Huyền An lắc đầu: “Ta không rõ, hỏi đại ca, huynh ấy cũng nói không biết.”

Cao Lâm nghĩ thầm, như thế chẳng phải chú kiếm sư này chết chắc rồi à?

Lương Thú hỏi lại: “Một chút cũng không biết?”

Liễu Huyền An đáp, một chút cũng không biết.

Độc dược không biết là loại gì còn dễ khiến kẻ khác sợ hãi hơn kịch độc đẩy người ta vào chỗ chết, bởi vì rất khó đảm bảo khi nào thì Tổng Trường Sinh phát điên hoặc bị cổ trùng ăn sạch tuỷ não.

Lương Thú đặt tay lên vai y: “Có thể nghĩ ra biện pháp khác không?”

Liễu Huyền An chưa nghĩ ngợi gì đã nói, cái đó thì được.

Cao Lâm nghe mà kinh ngạc không thôi.

Không biết mà cũng nghĩ ra được biện pháp, chẳng lẽ đây chính là bản lĩnh của thần y?

Chương 86: Vương gia nhà ta đã gặp đến nhảy nhót không yên rồi

Mặt trời mùa đông chiếu xuống tiểu viện, Lưu Hằng Sướng phơi được liệu xong bèn an vị trên bậc tam cấp, rút từ trong ngực áo ra một túi đậu hũ chiên muối ớt vừa chậm rãi ăn vừa chú ý động tĩnh phía sau. Không bao lâu quả nhiên có tiếng bước chân vọng đến, hấn vội vàng nhét miếng đậu vào miệng đúng lúc cánh cửa phòng bị đẩy ra, lại vò nát bao giấy dầu cất đi, đứng dậy chào hỏi: “Phượng công tử.”

Vừa mở miệng đã tản ra mùi đậu muối ớt nồng nặc. Lưu Hằng Sướng thoát nhìn hơi xấu hổ, Phượng Tiểu Kim cũng ngồi xuống bậc đá: “Không cần căng thẳng, ta chỉ không muốn ăn thôi, không bắt người khác phải theo mình.”

“Vâng, phải.” Lưu Hằng Sướng ném phần đậu hũ còn lại qua một bên, “Lúc trước Vân Du công tử từng nói đậu hũ nhà này ngon lắm. Hôm qua ta ra ngoài mua thuốc thì đi ngang qua cửa hàng, liền thuận tay mua một bao.”

Phượng Tiểu Kim nhận muối ngữ từ trong tay hấn, biểu hiện thật sự chán ghét mùi đậu hũ. Lưu Hằng Sướng thức thời dọn dẹp bàn sạch sẽ, lại vào phòng bếp súc miệng hai ba lần rồi mới quay ra sân. Hấn đã chuẩn bị sẵn một bụng lời khách sáo, thấy hôm nay không khí không quá tệ liền quanh co hướng chủ đề: “Nếu Phượng công tử có khúc mắc xưa cũ gì không ngại có thể thử nói ra, biết đâu ta trị được, hoặc ít nhất vẫn tốt hơn là cứ giấu mãi trong lòng.”

“Không tính là khúc mắc, ta chỉ đơn thuần ghê tởm mà thôi.” Phượng Tiểu Kim đóng hộp muối ngữ, nhú mày, “Ta lớn lên trong một ngôi

nhà làm đậu hũ, từ ngày có ý thức, cuộc sống của ta luôn xoay quanh cái mùi vị tanh hôi nồng nặc không thể tiêu tan kia, mẹ ta...” Nói tới đây hẳn hơi dừng lại, Lưu Hằng Sướng căng thẳng muốn đứng tim, chỉ sợ đối phương sẽ dừng luôn câu chuyện.

May mà Phụng Tiểu Kim vẫn tiếp tục nói: “Mọi người trong trấn luôn nói mẹ ta là đại mỹ nhân. Ta không hiểu, cả ngày bà ấy chỉ quấn tóc bằng một tấm vải, lê tấm thân ốm yếu đi rửa đậu, xay đậu, toàn thân không có chút thịt, mặt mày trắng bệch không chút huyết sắc làm sao có thể gọi là mỹ nhân. Trong mắt ta, tùy tiện lôi một trong số những người đàn bà nhà hàng xóm ra so cũng thấy họ ăn mặc đẹp hơn, sống cuộc sống tươi sáng hơn bà ấy.”

Lưu Hằng Sướng nói: “Thì ra là thế, chẳng trách Phụng công tử ghét mùi đậu hũ, mẹ góa con côi... Muốn theo nghề đó phải có sức khỏe, nên để đàn ông gánh vác mới đúng.”

“Nghề này cũng không phải bà ấy chọn, mà là chồng bà ấy, mẹ ta dẫn theo ta gả cho một lão già bán đậu hũ.” Phụng Tiểu Kim thản nhiên nói, “Sau này ta giết luôn lão rồi.”

Lưu Hằng Sướng giật mình: “Hà?”

Phụng Tiểu Kim nói, là do lão đáng chết.

“Lần đầu giết người, ta chỉ mới tám tuổi.”

Lúc đó ước chừng đã bị ngược đãi khoảng năm năm. Lão già bán đậu hũ kia vừa xấu xí vừa vô dụng, nhà nghèo túng còn ham thích rượu chè cờ bạc, ra ngoài đánh bạc thua lại về nhà đòi tiền vợ, không cho liền ra tay đánh đập. Hai mẹ con thường xuyên bị đánh chỉ biết ôm nhau khóc thảm giữa mùa đông khắc nghiệt.

“Hàng đậu hũ kia vốn không có gì đặc biệt, nhưng có nhiều nam nhân vẫn tình nguyện đến nhà ta mua đậu, thu nhập hàng năm có thể xem như không tệ. Cánh đàn bà con gái trong trấn bởi vì vậy mà

rất ghét mẹ ta, gặp mặt liền mắng, chuyện buồn cười hơn chính là lão già bán đậu hũ cũng mắng chửi mẹ ta.”

Nội dung mắng chửi chủ yếu là mấy chuyện thô tục dưới đũng quần, lời lẽ dơ bẩn tục tĩu gì cũng tuôn ra được, tóm lại là quanh năm cay đắng không có lấy chút ngọt ngào. Phụng Tiểu Kim nói: “Năm ta tám tuổi mẹ ta ngã bệnh nặng, không chống chọi được cứ thế ra đi. Trước khi lâm chung bà ấy khóc rất thương tâm, lo lắng sau này ta sẽ không sống nổi. Nhưng ta lại không hề thương tâm, ta vui thay cho bà ấy, vui vì cuối cùng bà ấy không cần phải trải qua những ngày tháng không bằng heo chó thế này nữa, ta vừa cười vừa hạ táng cho mẹ ta.”

Ngay hôm sau hẳn cho toàn bộ số mông hẳn được chuẩn bị sẵn vào rượu, đánh hôn mê lão già bán đậu.

“Lúc hẳn tỉnh lại đã thấy bản thân bị cột trên một thân cây trong rừng già, đầu tiên là mắng chửi ầm ĩ, sau đó bắt đầu năn nỉ ta hèn mọn như con chó.”

“Cầu xin vô ích, ta nhớ rõ mỗi một roi lão đánh lên người mẹ ta.”

“Ta giết hẳn.”

Bịt kín miệng lại, dùng chính cây roi đó quất từng roi từng roi một, nhưng mà tiếc quá, chưa đánh xong lão đã chết rồi. Lúc chết trên người lão máu thịt nhầy nhụa dơ bẩn không chịu nổi, tựa như một đồng bả đậu thối ngấm trong nước gạo đỏ ngầu.

Phụng Tiểu Kim kể xong chuyện cũ, lại nói: “Người xem, khúc mắc này người có giải được cho ta không?”

Lưu Hằng Sướng xấu hổ: “... Ta vốn tưởng tuổi thơ mình đã đủ khổ ải rồi, thậm chí còn từng hâm mộ Phụng công tử, nghĩ ngài cũng giống hai vị tiểu chủ nhân Vân Du Vân Nhạc, được giáo chủ cẩn thận nuôi lớn. Không ngờ ngài còn có tám năm vất vả lưu lạc bên ngoài.”

Phượng Tiểu Kim sửa lại: “Không chỉ tám năm đó.”

Lưu Hằng Sướng thuận thế hỏi tiếp: “Chẳng lẽ sau khi giết tên bán đậu, Phượng công tử vẫn chưa gặp giáo chủ ư?”

Phượng Tiểu Kim nhìn hẳn: “Hôm nay hình như người rất có hứng thú với chuyện cũ của ta nhỉ.”

Lưu Hằng Sướng hào phóng thừa nhận: “Không phải đến tận hôm nay, chỉ là hôm nay mới có cơ hội hỏi, khó khăn lắm Phượng công tử mới nhiều lời với ta thêm vài câu.”

Phượng Tiểu Kim hiếm hoi nở nụ cười, ánh mắt vũ mị hơi nhưn lên càng giống hồ ly, hình dạng cực kỳ xinh đẹp, ngay cả Lưu Hằng Sướng ở Bạch Hạc Sơn Trang nhìn mỹ nhân đã quen cũng phải cả kinh trong lòng.

“Đi xem cho Vân Du đi, tay nghề mấy vụ y kia còn không bằng một nửa nhà người.” Phượng Tiểu Kim phớt nhắng đủ rồi, chống người đứng dậy.

Sắc mặt Lưu Hằng Sướng lộ vẻ khó xử: “Nhưng giáo chủ đã nói, trừ hẳn và vụ y ra không ai được phép tới gần, nếu không sẽ mất mạng.”

Phượng Tiểu Kim lắc đầu: “Không cần để ý, để ta mang người đi.”

.....

Trong thành Độ Nha không có hội thả hoa đăng mười lăm tháng Giêng, cũng không ăn bánh trôi tết Nguyên tiêu nhưng vẫn vô cùng náo nhiệt.

Liễu Huyền An dẫn theo A Ninh đi dạo khắp nơi, không dịch dung. A Ninh mua một chiếc mặt nạ ngoài sạp hàng nhỏ, chìa lại gần nói: “Bức vẽ trên này có vài phần giống Vương gia.”

“Sao lại giống Vương gia được.” Liễu Huyền An hoàn toàn không tán đồng, “Vương gia còn đẹp hơn mặt nạ này chín vạn lần.”

A Ninh đã quen với kiểu thổi phồng ngốc nghếch của công tử nhà mình, áp mặt nạ lên mặt y: “Chín vạn lần thì chín vạn lần.”

Liễu Huyền An muốn tránh né: “Không mang, ta không thấy đường đi.”

“Phía trước tụ tập rất nhiều người, công tử phải che mặt lại, nếu không lại có một đám người đuổi theo làm phiền.” A Ninh kiên trì dỗ.

Liễu Huyền An đành phải nghe lời đeo vào.

Hôm nay hai người đi mua quà tặng Liễu Nam Nguyệt, mười lăm tháng Giêng là sinh nhật Liễu tam tiểu thư, tuy không thể gặp mặt chúc mừng nhưng vẫn phải chuẩn bị tốt quà tặng. Trong chợ có không ít hàng hóa màu sắc sặc sỡ, nhưng Liễu Huyền An đi một vòng lớn vẫn không tìm thấy thứ gì đặc biệt xinh đẹp hoặc đặc biệt thú vị. Cuối cùng vẫn là A Ninh tinh mắt kéo ống tay áo y, chỉ: “Bên kia có sạp bán trang sức kia, hình như cũng đông khách lắm!”

Chủ sạp đang bị một đám cô nương thắm thắm vây quanh rít rít mua hàng mặc cả, đầu óc choáng váng đến nỗi không biết mình đang bán lời hay lỗ. Liễu Huyền An liếc một cái đã nhìn trúng một cây trâm bạc, cầm lên hỏi: “Cái này khám hồng ngọc à?”

“Đúng vậy, công tử tinh mắt quá!” Chủ quán nói, “Đây chính là loại ngọc thạch tốt nhất ở vựa ngọc Tây Nam, công tử mua tặng nương tử sao?”

“Không phải, ta mua cho mọi người.” Liễu Huyền An gỡ mặt nạ xuống để quan sát kỹ hơn. Cơn gió thổi qua làm tóc y hơi rối, mặt mày tuấn tú tinh xảo, ông chủ ngắm đến ngẩn người, vui mừng nói: “Trưởng ai, hóa ra là Liễu nhị công tử!”

Mấy ngày nay, tin tức đoàn người Kiêu Vương điện hạ ở trong thành đã truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ, không tính là chuyện bí mật. Liễu Huyền An vừa so sánh mấy cây trâm trong tay vừa nói: “Ba cái này ta mua hết, điêu khắc rất tinh tế.”

Ông chủ sạp không vội nói giá tiền, hỏi thăm: “Muội muội của Liễu công tử chính là Liễu tam tiểu thư?”

“Đúng vậy, ta chỉ có một muội muội này thôi.” Liễu Huyền An mỉm cười, “Bao nhiêu tiền?”

Hộ vệ Kiêu Vương phủ đứng một bên đã rút túi tiền ra, tư thái sẵn sàng cống hiến bổng lộc của Vương gia nhưng ông chủ lại nhất định không chịu lấy tiền, khẳng khái muốn tặng miễn phí.

Liễu Huyền An nói: “Thế thì không tiện lắm đâu ạ.”

“Đúng là không tiện, nhưng như thế mới xứng với Liễu tam tiểu thư.” Chủ sạp liên tục xoa tay, “Mấy năm trước thân thể vợ ta không tốt lại không mời được danh y, về sau nhờ có đệ tử Bạch Hạc Sơn Trang xem bệnh cho, dùng chính phương thuốc Liễu tam tiểu thư kê, bây giờ đã khỏe như trâu rồi... Ái da!”

Chưa dứt lời đã bị bà vợ đứng bên cạnh đánh cho một cái, bá tánh xung quanh cười ha hả, vợ chồng chủ sạp cười, Liễu Huyền An cũng cười theo. Giữa một mảnh ồn ào cười nói, cò kè nửa ngày cuối cùng vẫn là mua hai tặng một.

Bà chủ tiệm chọn ra một chiếc hộp đẹp nhất rồi gói lại bằng vải nhung thêu hoa. Liễu Huyền An đứng xem bà bận việc, bên cạnh đột nhiên có tiếng người hỏi: “Người ta hay kể thường ngày Liễu tam tiểu thư không xoa phấn không trang điểm, chỉ mặc áo vải trâm mộc, thế mà nàng vẫn dùng loại trâm cài hoa lệ như vậy sao?”

Liễu Huyền An quay lại, người lên tiếng là một cô nương khoảng mười mấy tuổi mặc váy vàng, dung mạo không xấu không đẹp nhưng ánh mắt rất sáng.

A Ninh giải thích: “Tam tiểu thư nhà ta chỉ khi đi chẩn bệnh làm việc mới phải khoác tạp dề mặc áo vải, không phải lúc nào cũng không trang điểm. Nàng có rất nhiều cây trâm xinh đẹp, hơn nữa rất thích cài trâm hình con bướm. Ở Bạch Hạc Sơn Trang, mọi người đi xa nhà trở về luôn nhớ mua một cây trâm mới tặng nàng.”

“Dung mạo nàng rất đẹp phải không?”

“Đẹp hay không còn phải hỏi sao.” A Ninh chưa kịp đáp, mọi người xung quanh đã nhao nhao cướp lời, Liễu tam tiểu thư của Bạch Hạc Sơn Trang sao có thể không xinh đẹp được.

Cô nương mặc váy vàng bỏ ngoài tai, chỉ nhìn chăm chăm vào Liễu Huyền An lặp lại câu hỏi.

Liễu Huyền An gật đầu: “Nàng là muội muội ta, đương nhiên trong lòng ta luôn là đệ nhất mỹ nhân rồi.”

Đang nói chuyện thì bà chủ sạp đã gói ghém xong trâm cài, Lương Thú cũng tìm đến đây. Tiếng xì xào của bá tánh nhất thời nhỏ lại, tuy Vương gia đã hạ lệnh không cần hành lễ nhưng giáp mặt mà quá ồn ào cũng không tốt.

Cũng chính vì lý do này mà hôm nay Kiêu Vương điện hạ mới bị người trong lòng kiên quyết bỏ lại phủ nha, nguyên nhân là: “Nếu người đi ra ngoài bá tánh lại không được tự nhiên”. Mặc dù rất không cam lòng nhưng hắn vẫn thành thật đáp ứng, đứng ngồi không yên đi loạn trong thư phòng. Cao Lâm xem đủ rồi mới chạy đến bên giường Trình Tố Nguyệt thuật lại cho muội muội nghe, còn thêm mắm dặm muối so sánh như lê hoa đáí vũ.

Trên cổ Trình Tố Nguyệt còn bị quấn băng vải, không nói được nửa chữ. Đầu tiên nàng suýt nữa bị người ta siết chết, nằm trên giường không đến hai ngày, chưa kịp chuẩn bị tinh thần đã bị Cao Lâm kể cho nghe về chuyện tình bí mật kinh thế hãi tục của Vương gia và Liễu nhị công tử... cũng không tính bí mật, chuyện tình kinh thế hãi

tục thôi, báo hại nàng khiếp sợ trợn tròn mắt, chỉ biết há miệng bật ra mấy hơi như con cá mắc cạn.

“Thật à?”

“Đương nhiên là thật, nhưng muội đừng nói gì hết.” Cao Lâm nói, “Nghe ta kể xong đã.”

Nói rồi lại tiếp tục thao thao bất tuyệt.

Mà năng khiếu văn học của Cao phó tướng thật sự rất hạn chế, nói tới nói lui chỉ được có vài câu cụt ngắn mất hứng. Trình cô nương nằm trên giường bệnh giăng co giữa thú vị và nhàm chán, lúc thì căng thẳng lúc lại buồn ngủ, còn không nói được nên càng khổ sở hơn.

Thú vị là vì được nghe chuyện Vương gia và Liễu nhị công tử mất đi mà lại.

Nhàm chán là vì thủ pháp dùng từ của đại ca quá kinh dị, tuy ta không am hiểu thơ ca mấy, nhưng hình như huynh không thể dùng tiếng vượn hú hai bên bờ sông để miêu tả Vương gia nhà chúng ta được đâu.

Nếu để ngài ấy nghe được, huynh chắc chắn sẽ chết.

Cao Lâm lại không hiểu nỗi khổ của muội muội, vẫn ngồi bên giường ba hoa: “Muội không thấy thôi, hôm nay Liễu nhị công tử chẳng qua chỉ ra phố một lúc không dẫn Vương gia theo, ngài ấy đã nhảy nhót lên xuống không yên rồi, chỉ thiếu nước leo hẳn lên xà nhà.”

Trình Tố Nguyệt: “...”

Câm miệng đi, ta không tin đâu.

Nhưng sự thật cũng không khác bao nhiêu, Kiều Vương điện hạ đúng là không chờ nổi trong phủ nha được bao lâu đã đích thân chạy

ra ngoài. Liễu Huyền An hỏi: “Không phải đã nói chờ ta ở nhà rồi sao?”

“Ra ngoài xem thử dân chúng ở đây đón năm mới thế nào thôi.”
Lương Thú giờ giọng quan trên.

Liễu Huyền An: “...”

Bá tánh nghe mà cảm động không thôi, đều nói năm nay trải qua không tệ lắm, khá tốt, hiện tại có Vương gia và Liễu công tử ở đây còn tốt hơn.

“Thế là được rồi.” Lương Thú tao nhã quàng vai Liễu Huyền An, mặt không đổi sắc, “Đi, cùng bốn vương đi nơi khác thị sát một vòng.”

Chương 87: Có, chính là tại hạ

Chờ hai người đi khuất, cô nương mặc váy vàng kia cũng đi vào sạp trang sức chọn lựa. Hai thị nữ đi cùng dường như đang có việc gì rất gấp, cứ nôn nóng thúc giục nàng nhanh lên một chút, lại nói: “Nếu chủ nhân biết chúng ta lại lén chạy đến đây chắc chắn sẽ tức giận lắm cho xem.”

“Biết rồi.” Cô nương áo vàng cầm lên một cây trâm khảm ngọc khắc hình bướm bướm, xoay xoay trong tay, “Đi thôi, trở về.”

Thị nữ đi cùng như trút được gánh nặng, vội vàng trả tiền rồi dẫn nàng ra khỏi chợ.

Ba người đi đường càng lúc càng nhanh, cuối cùng gần như là chạy, mãi đến khi xác nhận không còn ai chú ý đến nữa mới quẹo vào một căn nhà. Cô nương áo vàng gỡ mặt nạ trên mặt xuống, đúng là Ô Mông Vân Nhạc. Thị nữ vừa rồi lại lên tiếng: “Cô nương, để ta giữ cây trâm lại cho cô, người của giáo chủ sắp tới đây rồi, chúng ta nên tranh thủ thời gian thay quần áo đi.”

Không chờ nàng đáp ứng, hai thị nữ đã tiến lên vây quanh nàng, người chải tóc người cởi áo, phân công công việc đầu vào đấy tựa như đang trang trí cho một con rối gỗ tinh xảo không biết nói. Thị nữ thấy nàng cứ mãi nhìn ngắm cây trâm, thuận tiện nói: “Loại đá quý th.ô tục này đâu có gì đẹp đẽ, chỉ là hàng giá rẻ ở đâu cũng mua được. Trang sức của thánh nữ chẳng lẽ còn ít hay sao?”

Ô Mông Vân Nhạc nói: “Ta đã gặp bọn họ hai lần, lần này đã là lần thứ ba.”

Thị nữ nghe không hiểu: “Cái gì hai lần?”

“Dung mạo mỗi lần không giống nhau, nhưng vóc dáng lại giống. Hoặc nên nói là đến bóng dáng cũng cố ý ngụy trang thành vai sụp lưng gù, nhưng vẫn là bọn họ.” Ô Mông Vân Nhạc có chút đăm chiêu, “Hóa ra đều là bọn họ.”

Các thị nữ lại nhìn nhau không hiểu nàng vừa nói gì. Lúc này bên ngoài viện đã có tiếng bước chân, rồi tiếng người nói chuyện: “Các tỷ tử, đã đưa người đến rồi.”

“Cho vào đi.” Thị nữ nhẹ giọng hạ lệnh.

Hai người đỡ Ô Mông Vân Nhạc ngồi lên ghế, nàng khoác áo bào trắng thoát nhìn tựa như một đám mây trắng tinh thuần khiết.

Cửa gỗ bị đẩy ra kêu “kẹt” một tiếng, một người đàn ông bước vào, dáng dấp tương tự như ngàn vạn tín đồ Bạch Phúc giáo xưa nay, dưới đáy mắt phản chiếu sự cuồng nhiệt và sợ hãi, vừa gặp đã vội quỳ phủ phục trước mặt Thánh nữ.

Bốn phía tối tăm mờ mịt, ánh sáng cũng bị chặn lại bên ngoài cánh cửa.

.....

Liễu Huyền An oán trách: “Xem đi, ta đã nói tất cả mọi người đều trốn tránh Vương gia rồi mà.”

Lương Thú uất hận không tả được, ta không trêu chọc gì bọn họ, chẳng lẽ năm mới lễ lạc cũng không được phép xuống phố dạo chơi à?

Liễu Huyền An bật cười kéo ống tay áo hất: “Đi thôi, đồ đạc đã mua đủ rồi, chúng ta hồi phủ đi.”

Lương Thú giả điếc tiếp tục sai chân đi loạn khắp nơi, không về, ta chỉ vừa ra ngoài thôi.

Ban đầu Liễu Huyền An còn chạy theo một đoạn, sau đó thì theo không kịp nữa, chủ yếu là do lười và mệt. Lương Thú đi được mấy nước, thấy phía sau không có động tĩnh gì nữa bèn xoay người xem thử mới biết người ta đã chạy đi xếp hàng mua điểm tâm từ lâu rồi, nhất thời vừa tức vừa buồn cười, vòng về lại kéo dây cột tóc của y: “Nực cười!”

Dân gian đồn rằng, nếu Kiêu Vương điện hạ thốt ra câu “Nực cười” thì hiện trường lúc đó phải có người rơi đầu, nghe qua rất đáng sợ. Nhưng bầu không khí lúc này rõ ràng không giống, Liễu Huyền An đã sớm có chuẩn bị, bị kéo ngựa ra sau mấy bước cũng không hoảng hốt, ngược lại còn bật cười.

Lương Thú đứng lúc đỡ thất lưng để người không ngã khỏi bậc thang: “Cẩn thận một chút.”

“Ăn không?” Liễu Huyền An chìa bao giấy dầu trong tay ra, “Bánh nếp que* này.”

*Bánh nếp que – Giang mễ điều 江米条: Loại bánh hay được ăn vào mùa xuân, làm từ gạo nếp và bột đậu nành luộc chín giã nhuyễn, nặn thành từng que dài, phơi khô rồi chiên ngập dầu, cuối cùng lăn qua đường bột và các loại bột đậu hoặc vừng.

Lương Thú nói: “Vừa ngọt vừa ngấy, còn cứng như nhai đá.”

Liễu Huyền An vẫn cố đưa cho hắn một que, Lương Thú nhú mào cắn vào miệng. Bá tánh chung quanh buồn cười mà không dám cười, chờ Vương gia và thần y đi xa mới có một người trẻ tuổi lớn gan nói: “Hình như Vương gia cũng không máu lạnh như trong lời đồn.”

Mọi người đều tán đồng, đâu chỉ không hung tàn, quả thực là rất gần gũi bình dị, hơn nữa Liễu nhị công tử cũng không lười biếng như người ta hay kể. Các người nhìn đi, y tự mình đi đường, còn đi lâu như vậy kia, thật lợi hại.

Người ta khen chưa dứt miệng, đệ nhất lười biếng Đại Diễm đã không muốn tiếp tục đi nữa, chỉ đứng trên bậc thang nhìn ngó xung quanh.

Lương Thú hỏi: “Người lại tính toán ngủ ở đây luôn đấy à?”

Liễu Huyền An đáp, thế cũng không phải là không được.

Lương Thú xoay người đưa lưng về phía y: “Leo lên đi.”

Thế là Liễu nhị công tử thoải mái nằm sấp lên lưng Kiều Vương điện hạ khiến sắc mặt bá tánh xung quanh không khỏi khiếp sợ, nhưng tiên ngủ trước nay luôn không quan tâm người ta sợ hay không sợ, vẫn vô tư ôm túi bánh nếp que nhập mộng, mời một vị Kiều Vương điện hạ khác đang ngâm mình trong ao cùng ăn một hồi.

Sau khi tỉnh ngủ y kể lại chuyện này cho đương sự nghe, Lương Thú đau buốt răng hỏi: “Vì sao ta vẫn không thoát khỏi thứ kia vậy?”

Liễu Huyền An đứng bên bàn châm trà cho chính mình, không có “trốn tránh” gì hết, Vương gia ở trong ba ngàn thế giới không cần ta nài nỉ cũng ăn rất nhiều.

Lương Thú dùng một tay ôm eo người trong lòng, kéo y về phía mình rồi ra lệnh, lần tới người cũng phải đưa theo ta vào mộng để ta giáo dục hẳn một chút, đừng có ăn uống ngon lành xấu hổ như vậy nữa.

Cao Lâm đứng lúc dừng bước ngoài cửa, nhìn xem, ta đã nói là nhảy nhót lên xuống hăng lắm mà.

Nhưng nhảy nhót nhiều thế nào đi nữa thì cũng phải đến lúc làm chính sự, Cao phó tướng chủ yếu đến là để bẩm báo rằng bảng cáo thị của quan phủ đã soạn xong, sáng sớm ngày mai sẽ mang ra ngoài dán.

Nội dung bảng cáo thị chính là lời giải thích của quan phủ về chân tướng vụ phát nổ trên đỉnh Bạch Đầu, trong đó cũng nhắc tới Tống Trường Sinh, nhắc tới gia đình vốn mỹ mãn của hắn, nhưng sau đó vì nghe lời Bạch Phúc giáo dụ dỗ mà từng bước rơi vào thảm kịch. Quan địa phương vùng Tây Nam rất rành rẽ công việc sáng tác truyền thuyết, múa bút lưu loát ra một thiên văn chương vừa dài vừa mùi mẫn.

Câu chuyện mùi mẫn đến mức sau khi bảng cáo thị được dán lên, dân chúng toàn thành đều không ngừng nghị luận về sự kiện này, hơn nữa còn có bàn tay người Kiêu Vương phủ cố ý dẫn đường, thế nên Tống Trường Sinh nhanh chóng biến thành nghĩa sĩ xả thân nổ chết tà giáo vì bá tánh. Thế là mọi người thi nhau tặng cá tặng trứng hoa tươi điểm tâm đến phủ nha, chất đầy trong viện đến không có lối đi.

Thường Tiểu Thu bước vào viện không thể không đi đường vòng, lại hỏi: “Bên ngoài sao lại ồn ào như thế?”

“Đều là hàng xóm láng giềng, tặng đồ xong vẫn chưa chịu đi, còn đứng bên ngoài hỏi thăm thương thế của Tống tiên sinh có nghiêm trọng không.”

Rất nghiêm trọng, bị nổ gãy mất mấy cái xương sao lại không nghiêm trọng. Lính gác cửa do quan phủ sắp xếp đứng ngoài bậc tam cấp mô tả sinh động như thật, thế nhưng nghiêm trọng hơn nữa thì cũng có đệ tử Bạch Hạc Sơn Trang ở đây rồi, cho nên mọi người không cần lo lắng.

Bá tánh tỏ vẻ không quá tin tưởng, bởi vì tuy nói Bạch Hạc Sơn Trang lợi hại, nhưng Liễu nhị công tử thì... Có điều nếu suy nghĩ cho kỹ, trước kia luôn có tin đồn Kiêu Vương điện hạ mặt mũi hung tợn gặp thần sát thần, lấy giết người làm vui, nếu so sánh với hình ảnh Vương gia anh tuấn đứng giữa chợ ăn bánh nếp que hôm trước, ai ai cũng phải thừa nhận lời đồn đãi hình như có hơi thái quá.

“Chuyện trúng độc thì sao?”

“Trúng độc thì phiền toái hơn một chút, nhưng vẫn giải được. Tóm lại mọi người cứ yên tâm, Tống tiên sinh nhất định không có chuyện gì đâu, người ta có công tiêu diệt Bạch Phúc giáo, Vương gia thưởng cho hắn rất nhiều vàng bạc, lại cho phép hắn phụ trách rèn binh khí cho đại doanh Tây Bắc, ngày tháng sau này rất tốt đẹp.”

Thưởng tiền thưởng bạc thưởng cả mỗi làm ăn, chuyện tốt đồn dập làm bá tánh hâm mộ không thôi, thậm chí có người bắt đầu trông ngóng mình gặp được mấy tên Bạch Phúc giáo sẽ lập tức trói lại dẫn đến trước mặt Vương gia lãnh thưởng. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, làn gió thanh trừng tà giáo chậm rãi thổi quanh tòa thành, mọi người gặp mặt không còn hỏi nhau “Đã ăn chưa” nữa, mà đổi thành “Đã có chưa”, người biết thì hiểu đang hỏi thăm tà giáo, người không biết còn tưởng đang hỏi thăm bụng dạ nhau.

Trong phủ nha, Liễu Huyền An đang chăm cứu cho Tống Trường Sinh, những đường vân màu lam trên mặt đối phương mấy ngày trước còn đậm màu dữ dằn bây giờ trở nên nhạt đi khá nhiều. Đại thẩm phụ trách quét dọn vệ sinh nhìn thấy cũng phải khen ngợi một câu, Liễu nhị công tử nhìn vậy mà lợi hại quá.

“Cũng không lợi hại như bên ngoài đồn thổi đâu.” Liễu Huyền An nói, “Ta quả thật không biết độc này là thứ gì, chỉ có thể sử dụng biện pháp do đại ca chỉ dạy tiêu độc từ từ, may mà có hiệu quả, cứ kiên trì thế này thêm ba đến năm tháng nữa, hoặc chậm hơn, khoảng một năm sau là có thể khỏi hẳn rồi.”

Nha hoàn đứng một bên nói chen vào: “Phải cần thời gian lâu như vậy sao?”

“Ta cũng muốn chữa nhanh, nhưng không nhanh hơn được.” Liễu Huyền An thu hồi ngân châm, “Hôm nay Tống tiên sinh cảm thấy thế nào?”

“Tốt hơn nhiều.” Tống Trường Sinh đáp, “Đa tạ Liễu nhị công tử.”

Thoạt nhìn hẳn rất có tinh thần, khí sắc cũng ổn định, trừ chuyện không thể nhúc nhích ra thì đích xác là không bị chất độc ảnh hưởng bao nhiêu. A Ninh ngồi trong phòng bếp sắc thuốc, một tên hầu thấy cậu buồn ngủ liền tiến lên nói: “Để ta làm cho, tiểu công tử, mấy hôm nay ngài mệt nhọc rồi, nên quay về nghỉ ngơi một lát.”

“Không được, công tử nhà ta đã dặn dò không cho phép người ngoài lại gần thuốc của Tống tiên sinh.” A Ninh ngáp dài lắc đầu, “Ta phải tự mình sắc, đề phòng Bạch Phúc giáo mua chuộc người bỏ độc vào thuốc.”

Người hầu kia nghe xong, gương mặt lộ vẻ do dự. A Ninh nhìn ra manh mối bèn hỏi: “Sao thế, người Bạch Phúc giáo đến tìm người thật à?”

“Không có!” Người hầu kinh hãi liên tục xua tay, căng thẳng nói, “Những lời này không thể nói lung tung được đâu, bị người khác nghe thấy ta lại không có cách gì chứng minh trong sạch, không khí trong thành bây giờ... Ta, ta có chuyện quan trọng thật.”

“Mấy ngày rồi ta không ra khỏi cửa, làm sao biết không khí trong thành bây giờ thế nào.” A Ninh cười thả chiếc quạt hương bồ trên tay xuống, “Được rồi, người đừng căng thẳng nữa, nơi này không có người ngoài. Có chuyện gì quan trọng nào?”

“Nhà ta có một quyển sách cũ chuyên ghi lại cách giải các loại độc vật.” Gã người hầu rút từ trong tay áo ra, “Bình thường ta không xem hiểu mấy thứ này, nếu không phải Tống tiên sinh trúng kỳ độc thì đã không lấy ra.”

A Ninh nhận cuốn sách ố vàng vào tay, trang giấy nát mủn có giũ hẳn ra được một con gián cũng không lấy làm kỳ quái. Người hầu thấy cậu nhú mày thì vội vàng giải thích: “Trong sách này có viết một loại độc khá giống với loại Tống tiên sinh đang trúng, cũng hiện hoa văn màu lam lên mặt nhưng có kèm thêm dược liệu giải độc, không biết có giúp ích gì không?”

A Ninh lật xem mấy trang thấy đúng thật là có, liền vui vẻ nói: “Có chứ, công tử nhà ta đang suy tư khổ sở vì không tìm ra cách giải độc, không ngờ đã lo lắng vô ích rồi!”

“Ha ha, thế thì tốt quá.” Gã người hầu cũng vui vẻ theo, lại lấp bắp hỏi, nếu thực sự có tác dụng, vậy tiền thưởng...

“Tiền thưởng không thành vấn đề, nhưng trước hết phải để công tử nhà ta xem qua đã.” A Ninh nhét sách vào ngực áo, “Đi thôi, người đi theo ta một chuyến đi!”

Lúc này Liễu Huyền An vẫn còn ở trong phòng Tổng Trường Sinh, Lương Thú cũng có mặt. A Ninh thuật lại những lời gã người hầu nói một lần rồi giao sách ra cho công tử. Tổng Trường Sinh nhắc người lên hỏi: “Giống hết với loại độc ta trúng?”

“Nhìn qua đúng là không khác biệt.” Liễu Huyền An nói, “Hoan Hỉ Thiềm Tô, trước đây ta chưa từng nghe thế gian có loại độc này, nhưng dược liệu giải độc thì biết, ừm... cũng không tính là khó tìm.”

“Ta cũng không hiểu, nhưng trong nhà tình cờ có nên mới đến hỏi thử thần y.” Gã người hầu hỏi, “Hữu dụng không ạ?”

“Hữu dụng.” Liễu Huyền An gật đầu, “Có thể thử một lần.”

Người hầu kia lộ sắc mặt vui mừng nhìn qua A Ninh ám chỉ chuyện tiền thưởng. A Ninh lại nghiêm túc nhắc nhở công tử nhà mình, đôi khi trong một trăm loại độc dược khác nhau lại biểu hiện ra triệu chứng giống nhau, loại độc Tổng tiên sinh trúng đúng là tương tự như trong sách miêu tả, công tử xác định sẽ giải độc theo phương thuốc của Hoan Hỉ Thiềm Tô thật sao?

“Mặc dù không dám chắc về loại độc, nhưng phương pháp giải độc và dược liệu thì không có độc.” Liễu Huyền An nói, “Lỡ như phán đoán sai, chỉ dùng thuốc một hai lần cũng không gây ảnh hưởng xấu cho thân thể, còn dùng đúng thuốc thì thời gian giải độc có thể rút ngắn lại. Cân nhắc qua lại, vẫn đáng để thử một lần.”

A Ninh nói: “VẬY ĐỂ TA LẬP TỨC ĐI CHUẨN BỊ DƯỢC LIỆU.”

Liểu Huyền An lại đích thân tạ ơn gã người hầu rồi cho người dẫn đi phòng thu chi lĩnh tiền thưởng. Chờ tất cả mọi người đi rồi, Lương Thú cũng mang theo Liễu Huyền An trở lại phòng ngủ, vắt khăn cho y lau tay: “Sau này đừng chạm vào loại sách vở rách nát bẩn thỉu như thế nữa.”

“Sách thì có là gì, ” Liễu Huyền An lơ đãng, “Ngay cả... Úi.”

“Được rồi, biết ngươi từng làm nhiều chuyện lớn, đến da người cũng từng cầm rồi.” Lương Thú buông y ra, “Sáng nay hoàng huynh sai người đưa đến một phong mật hàm.”

“Nói chuyện gì?”

“Nói ngươi.”

“Nói ta cái gì?”

“Nói hóa ra ngươi không phải một con sâu lười thất học thất nghiệp.”

Lương Thú ôm người ngồi xuống bàn, cúi đầu đối mặt với y.

Hơi thở gần gũi đan xen, Liễu Huyền An hơi co người về sau né tránh, ta đúng là lười thật mà, chỉ không đến mức thất học thất nghiệp thôi.

Suốt một đường Liễu nhị công tử chữa đông chữa tây chạy nam chạy bắc, ngự tiền thị vệ trông thấy hết đương nhiên phải bẩm báo rành mạch về hoàng cung theo tình hình thực tế. Lương Dục xem mà tấm tắc không thôi, trong lòng cũng khá hối hận, sớm biết tin đồn nghe được đều là giả thì trước kia đã phê chuẩn hôn sự giữa Bạch Hạc Sơn Trang và công chúa rồi. Vì thế hắn tự viết một phong thư dài phê bình đê đê, đê đê cùng Liễu nhị công tử ở chung hòa thuận

phối hợp ăn ý, lý ra phải nhìn rõ y là đối tượng phù hợp để kết đại sự chung thân, vì sao lại chậm trễ không chịu báo cáo?

Lại hỏi, hiện tại y có người trong lòng chưa?

Lương Thú vung bút lên viết mấy chữ thật to — —

Có, chính là tại hạ.

Chương 88: Liễu Huyền An: "... Đòi mù y lý"

Phương thức hồi âm thẳng thắn như vậy, nếu so với bức thư nhà chỉ có một chữ "Được" thật to của Liễu nhị công tử mà nói đúng là xứng lứa vừa đôi, quả là một đôi giai ngẫu đất trời tác hợp, chuyên môn làm khùng làm điên làm khổ người thân trong nhà.

Liễu Huyền An hỏi: "Hoàng thượng nhận được thư xong sẽ phản ứng thế nào?"

Lương Thú nói: "Tám phần là đòi đánh gãy chân ta."

Nhưng đánh gãy thì cho gãy, gãy xong lại liền ấy mà, không phải vấn đề gì to tát, vừa lúc đại phu cũng ở sẵn đây rồi.

Liễu Huyền An lại cảm thấy nếu được thì đừng gãy vẫn tốt hơn. Lương Thú thấy chân mày y nhíu chặt cứ như cân nhắc rất kỹ chuyện này, trông vừa sầu khổ vừa đáng yêu lại bắt đầu không nhịn được mà trêu chọc, áp sát vào hỏi người ta: "Sao nào, thần tiên sống bốn vạn tám ngàn tuổi đã bắt đầu để ý đến tục lễ thế nhân rồi à? Ta còn tưởng ngươi không thèm quan tâm, cứ thế kéo ta đi trốn ở chân trời góc biển luôn chứ."

"Ta vốn không để ý." Liễu Huyền An nói, "Nhưng Vương gia lại phiền toái quá đi."

Phiền toái từ chuyện Thống soái tứ phương không thể tùy tiện rời bỏ chức vụ cho đến chuyện hậu duệ hoàng thất không có cách nào bỏ vào rừng núi ẩn cư, tóm lại có rất nhiều chuyện lằng mằng tự do mà Kiêu Vương điện hạ không làm được. Nếu bây giờ bỏ hết chạy trốn khỏi mớ phiền toái kia, tương lai chắc chắn sẽ đưa tới những phiền toái càng lớn hơn nữa, cho nên tốt nhất vẫn phải giải quyết từ từ.

Lương Thú lại không hề ý thức được mình là một cục phiến toái to bự cho nên không có giác ngộ hay áy náy gì, ngược lại còn chơi đánh rắn tùy côn, ôm chặt người ta rầu rĩ nói, hóa ra ta không lãng mạn cũng không được tự do, nghe hết sức đáng thương đáng buồn, phải hôn một lát.

Liễu Huyền An ngồi trong lòng hấn đáp: “Cũng được.”

Mà tác phong hôn hít của Kiêu Vương điện hạ trước nay không thành thật gì cho cam, hoàn toàn không có chút gì gọi là thu phong ngọc lộ mà giống đi đòi nợ hơn. Hai ngón tay cái từ trên má trượt xuống hầu kết rồi giữ lấy viên nốt ruồi nhỏ xíu dưới đó không buông, hết vuốt ve đến gặm cắn. Lúc đầu hai người còn ngồi bên bàn sau đó nhanh chóng lăn lên giường, ngày mùa đông phải mặc nhiều lớp áo, nhưng Liễu Huyền An vẫn cảm nhận được bàn tay đang giữ chặt hông mình, còn bấu mạnh đến nỗi nơi đó chắc chắn sẽ để lại vết bầm tím.

Y không chán ghét cảm giác bị đối phương hoàn toàn nắm trọn trong tay, ngược lại còn thấy kiểu thân mật chỉ cần phối hợp chứ không cần chủ động này thật là tốt, rất phù hợp với tác phong của sâu lười. Vì thế y ngoan ngoãn nằm yên quàng hai tay ôm đối phương nhắm mắt, chỉ thiếu nước đi gặp Chu Công nữa là đủ bộ, nhưng bởi vì quá yên nên Lương Thú không thể không dừng động tác lại, nắm mũi gọi người: “Dậy đi!”

“Ta không ngủ.”

“Không ngủ vì sao lại không động?”

Lại còn muốn động dậy nữa?

Liễu Huyền An nghĩ thầm, người này thật khó hầu hạ! Thế là y phối hợp xoay người lại dang hai tay, ta động rồi đấy, người đến đây đi.

Lương Thú không thèm đến mà nằm phịch xuống giường gối đầu lên cánh tay, không có không khí gì hết.

Liễu Huyền An đành phải dõ dằn, được rồi, để ta nghiên cứu thêm một chút.

Phương pháp nghiên cứu đương nhiên là mời thêm vài vị khách vào ba ngàn đại đạo hỏi chuyện. Sau khi A Ninh nhận được nhiệm vụ mới thì sợ đến ngây người, đầu tiên cậu thì thầm hỏi nhỏ, đang êm đẹp vì sao lại phải tìm sách vở liên quan đến chuyện kia? Hỏi xong lại lắp bắp, bây giờ... Vương gia... vẫn còn sớm quá, Hoàng thượng không biết, trang chủ cũng chưa biết, hay là công tử chịu khó nhin một chút, chúng ta về thành Bạch Hạc rồi nói sau.

Sau đó cậu chàng lấy cớ có việc bận mà co cẳng chạy mất, chỉ sợ chạy chậm một chút sẽ bị gọi lại nên vừa chạy vừa nói: “Ta đi tìm thuốc cho Tống tiên sinh đấy!”

Tìm thuốc chính là tìm những vị thuốc ghi trong cuốn sách cổ của gã người hầu kia. Tây Nam ẩm thấp nhiều cây cối, trong rừng sâu không biết đã sản sinh ra bao nhiêu loài hoa loài cỏ độc hữu, số lượng nhiều, hình dạng còn tương tự nhau rất khó phân biệt, dù có là đệ tử Bạch Hạc Sơn Trang cũng phải tiêu phí nhiều sức lực mới phân biệt được hết.

Liễu Huyền An tạm thời ngừng phương án trị liệu trước kia cho Tống Trường Sinh, các đại phu trong thành muốn nhân cơ hội học tập nên mấy ngày nay luôn ra vào phủ nha cùng hội chẩn. Bọn họ phần lớn là người địa phương nhưng cũng không biết Hoan Hỉ Thiềm Tô là thứ gì, thậm chí xem phương thuốc giải độc cũng không hiểu mấy, vì thế toàn bộ đều cẩn thận đưa ra ý kiến rằng có lẽ thần y nên cân nhắc thêm một chút.

“Trước mắt cứ thử hai ngày.” Liễu Huyền An nói, “Nếu không thấy chuyển biến tốt đẹp sẽ sửa về phương pháp cũ.”

Thấy y kiên trì như vậy, các đại phu kia không tiện nói thêm gì nữa, hoa văn màu lam độc trên mặt Tống tiên sinh đúng là nhìn rất đáng sợ, mà quyền uy của Bạch Hạc Sơn Trang cũng cực kỳ chân thật đáng tin, điều quan trọng nhất là ngay cả bản thân Tống Trường Sinh còn không có ý kiến gì, thế nên Liễu Huyền An quyết định đổi thuốc cho hắn ngay đêm đó.

Ngày đầu tiên trôi qua bình an vô sự. Sáng hôm sau, một đám đại phu vây quanh thảo luận xem hôm nay hoa văn màu lam đậm lên hay nhạt xuống, không khí rất thoải mái, nhưng đến chiều Liễu Huyền An đang ở trong viện phối thuốc thì đột nhiên thấy A Ninh vô cùng lo lắng chạy vào, vừa thở hổn hển vừa nói: “Công tử, công tử... Hình như Tống tiên sinh không được rồi.”

“Nói chậm thôi, vì sao lại không được?” Liễu Huyền An buông cái gầu xúc trong tay xuống, “Ta vừa mới kiểm tra mà, không phải vẫn tốt cả sao?”

“Nôn ra rất nhiều máu, toàn bộ máu biến thành màu xanh lam.” A Ninh mô tả, “Đang nói chuyện thì đột nhiên phun lên người đại phu đứng trước mặt.”

“Đi thôi.” Liễu Huyền An lau khô tay, “Đi xem thử.”

Trong phòng đã chen chúc bảy tám đại phu, Tống Trường Sinh nằm trên giường mặt mày xám ngắt. Nhìn thấy Liễu Huyền An đến, những người còn lại vội tránh ra nhường đường, thuật lại tình huống vừa rồi xong lại nơm nớp lo sợ nói: “Ngay cả tim cũng sắp ngừng rồi.”

Liễu Huyền An bắt mạch cho Tống Trường Sinh, quay đầu nói với A Ninh: “Đưa thuốc cho ta.”

A Ninh vội vàng bưng một hộp thuốc tới hòa tan vào nước đút cho Tống Trường Sinh. Có thầy thuốc tò mò hỏi: “Đây là thuốc gì vậy?”

Liễu Huyền An trả lời: “Là thuốc viên bí chế của Bạch Hạc Sơn Trang, có thể bảo mệnh trong lúc nguy cấp. A Ninh, Vương gia đâu?”

“Vương gia đã biết chuyện rồi.” A Ninh nhỏ giọng nhắc nhở, “Ta nghe bọn họ nói, Cao phó tướng đã bắt Tứ Nhi mang tống giam.”

Tứ Nhi chính là tên gã người hầu kia, đại danh Vệ Tứ. Thời điểm gã bị bắt vẫn không ngừng kêu oan nói mình không biết gì cả, trước mắt đang bị nhốt trong địa lao. A Ninh hỏi, chúng ta có nên gọi gã tới đây không?

“Không cần, ta không quản được.” Liễu Huyền An nói, “Lấy ngân châm ra đây, đốt than trong phòng ấm thêm một chút nữa.”

Các đại phu nhanh nhẹn làm theo, những người không có gì làm vẫn vây quanh giường như cũ. Bọn họ không khỏi nghĩ thầm, đang điều trị có hiệu quả tự dừng lại đổi phương thuốc, ai khuyên cũng không nghe, giờ thì hay rồi, đổi ra vấn đề rồi thấy chưa? Xem tình hình Tống tiên sinh không biết còn trụ được mấy ngày... hay là mấy canh giờ nữa không.

Tuy quan phủ đã hạ lệnh không được tiết lộ tin tức ra ngoài, nhưng thế gian làm gì có bức tường nào không lọt gió, trong viện đầy đại phu được đồng người hầu ra ra vào vào, không thể đảm bảo miệng ai cũng kín, thế nên chỉ trong thời gian ngắn, bá tánh toàn thành đều biết tin bệnh tình của Tống Trường Sinh đã trở nặng, tám phần không qua khỏi.

“Chẳng phải... đã nói là chữa sắp khỏi rồi sao?”

“Ai biết được.”

Liễu Huyền An cứu chữa hần liên tục ba ngày, mà trong ba ngày này các loại đồn đãi đã ồn ào huyên náo khắp thành, trong đó đương nhiên không thể thiếu vài tên đồ đệ âm thầm thay tà giáo lập uy, nói Tống Trường Sinh đã mạo phạm Thánh nữ, nổ chết thánh sử thì làm sao còn đường sống, đừng nói thần y, đến thần tiên còn khó cứu. Cảm giác sợ hãi là chất xúc tác khiến lời đồn đãi truyền đi càng

nhanh, chẳng mấy chốc, ngay cả trẻ con bốn năm tuổi cũng bắt đầu non nớt hát mấy bài đồng dao liên quan đến Bạch Phúc giáo.

“Hát linh tinh cái gì đấy!” Người lớn nghe thấy vội vàng che miệng đứa nhỏ, giận dữ mắng, “Cẩn thận bị quan sai bắt đi bây giờ!”

“Không bị bắt đâu.” Cô bé con ngây ngô nói, “Ngày hôm qua lúc Tiểu Phúc Tử dạy con bài này, Lưu ca ca làm quan sai còn đứng đối diện chúng con.”

“Đó là vì người ta không nghe thấy thôi, hử mà nghe rõ thì con ngồi tù như chơi!” Người lớn vội vàng ôm cô bé vào nhà, “Thời gian này đừng ra đường chơi nữa.”

“... Ừm.”

Ngã tư đường không còn trẻ con nô đùa huyên náo lập tức trở nên vừa quanh quẽ vừa chán ngắt.

Sang ngày thứ tư, Tống Trường Sinh chết.

Đám đại phu dọn dẹp hòm thuốc, người sau nối gót người trước chuồn ra khỏi phủ nha, không một ai dám lớn tiếng, chỉ nói về mặt của Vương gia lúc đó... Bọn họ cảm thấy đầu mình vẫn còn trên cổ đúng là mạng lớn, đến Liễu nhị công tử cũng mệt đến không còn hơi sức, toàn thân lắc lư đảo đảo, vừa đứng dậy trước mắt đã biến thành màu đen, còn bị té xỉu đập toác đầu.

Bị ngã toác đầu là thật, lúc này Kiều Vương điện hạ đang đau lòng giúp y bôi thuốc. Thấy nước thuốc màu hồng tím khó coi từ trên thái dương nhỏ giọt xuống, Liễu Huyền An không thể không nhắc nhở: “Thuốc này do cha ta tự tay làm, vừa hiếm vừa đắt, đừng lãng phí như vậy.”

Lương Thú nói: “Đổ nhiều thì lành nhanh.”

Liễu Huyền An: “... Đồ mù y lý.”

“Không cho nói.” Lương Thú nói, “Ta còn chưa giáo huấn ngươi đâu, giả vờ là được rồi, sao lại còn khiến mình mệt đến mức té xỉu thật?”

“Bởi vì trong phòng quá nhiều người, dám đại phu kia không ai chịu đi. Đến ta cũng thấy lạ, chẳng lẽ bọn họ không biết mệt hay sao vậy?” Liễu Huyền An nhắc đến mà buồn bực, “Cho nên chỉ có thể nằm ghé lên giường Tống tiên sinh một lát thôi.”

Lương Thú dùng mu bàn tay chùi nước thuốc chảy xuống mặt y, chùi cho cả khuôn mặt hồng hồng tím tím có thể đem đi hát hí khúc luôn cũng được.

Liễu Huyền An: “...” Người ở quân doanh Tây Bắc các ngươi đúng là hết thuốc chữa rồi!

Cuối cùng y vẫn đứng lên tránh khỏi ngực hấn tự tay xoa thuốc. Xoa được một nửa, A Ninh đã từ bên ngoài chạy vào sân, đứng ngoài cửa sổ nhỏ giọng thì thầm: “Công tử, bọn Cao phó tướng sắp hành động rồi, ta đi xem náo nhiệt đây!”

Liễu Huyền An phát tay, đi đi, đi về nhớ kể cho ta nghe với.

Về phần muốn đi đâu xem náo nhiệt, đương nhiên là ở nhà giam.

Lúc này gã người hầu đã nghe tin Tống Trường Sinh chết, trên mặt lập tức vẽ ra một nụ cười mừng rỡ quý dị không thềm che giấu. Cai ngục đứng cạnh cửa lao nhìn thấy bộ dạng trúng tà không trị được của gã liền lạnh nhạt nhắc nhở, hành vi phạm tội này của ngươi chắc chắn sẽ bị Vương gia thiên đao vạn quả, sao còn tinh thần mà vui vẻ thế?

Người hầu kia không để ý tới cai ngục, chỉ tự lẩm bẩm trong miệng mấy tiếng, cai ngục càng nhìn càng khinh thường, nhổ một ngụm nước bọt rồi chuẩn bị xoay người đi ra lại thành linh bị người ta đánh ngất xỉu, ngã rầm xuống đất.

Thị nữ áo trắng quần lụa mỏng trên mặt xuất hiện, gã người hầu nhìn thấy nàng thì lộ vẻ vui mừng càng sâu, vội vàng bổ nhào vào cửa nhà giam: “Là Thánh nữ sai tử tử đến cứu ta phải không?”

Thị nữ vung đao chém đứt xích sắt, kéo tay gã ra lệnh: “Đi!”

Lúc này trời đã tối mịt, A Ninh nấp trong chỗ tối, nương theo ánh trăng mờ nhìn bóng dáng hai người rời khỏi phủ nha.

Ngự tiền thị vệ đứng bên cạnh thấy cậu rất hứng thú với loại náo nhiệt này, liền đơn giản kéo cậu cùng đứng lên phi thân đuổi theo bọn họ.

A Ninh bất ngờ không kịp phòng bị, bất cẩn nuốt phải một bụng gió lạnh.

Cậu luống cuống rút khăn tay ra che kín miệng mũi, ngự tiền thị vệ thấy thế liền tốt bụng nhắc nhở: “Không ai phát hiện ra chúng ta đâu.”

Thế nhưng A Ninh vẫn kiên quyết che mặt, bởi vì hít gió nhiều rất dễ bị cảm lạnh.

Đối với đệ tử Bạch Hạc Sơn Trang, chuyện to bằng trời cũng không thể to hơn thói quen dưỡng sinh, thời thời khắc khắc ghi nhớ nhiệm vụ kiện tì hộ vị.

Ngự tiền thị vệ: “...”

Thị nữ mang theo gã người hầu lần vào trong hẻm tối.

Người hầu hỏi: “Chúng ta sắp đi gặp Thánh nữ đúng không?”

Thị nữ chưa kịp đáp lại, một lưỡi kiếm đã từ trên trời giáng xuống.

“A!” Gã người hầu kinh hô một tiếng đã bị thị nữ đẩy mạnh vào một góc. Cao Lâm cầm kiếm quét ngang tước bay búi tóc. Người hầu chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu chột lạnh, sau đó tóc tai bù xù ngã ngời

xuống đất trơ mắt nhìn Cao Lâm và thị nữ giao đấu. Xa xa còn mơ hồ truyền đến vài tiếng chó sủa, gã hoảng hốt quay đầu bỏ chạy.

Chờ gã chạy đi khuất, Cao Lâm mới đá cho thị nữ kia một cước ngã vào đám nha dịch, mình thì thả người đuổi theo từ đường khác.

“Khụ khụ!” Thị nữ bị mọi người áp giải vào trong phủ nha, vừa bước qua cửa đã bắt đầu tháo lụa trắng và mặt nạ xuống, tháo hết bảy bảy bốn chín lớp vải mới lộ ra một gương mặt đàn ông. Hộ vệ Kiêu Vương phủ đứng bên cạnh giờ giọng trêu ghẹo, bây giờ mới thấy tiểu tử người mặc váy vào cũng lộ ra phong tư mỹ nhân yếu điệu lắm, nhưng mà hơi béo, lần tới nhớ cạo râu cho sạch.

“Cút đi!”

Ở một đầu khác, gã người hầu cũng cút rất nhanh nhẹn, gã không thể về nhà, càng không thể ra khỏi cổng thành, đành mượn bóng đêm chạy như điên về phía ngôi nhà trong trí nhớ. Thấy bóng cây quen thuộc đã thấp thoáng trước mặt, gã liềm mình trèo qua tường rào, nhảy vào “Thánh địa” mà mình luôn nhớ thương.

Chương 89: “Ta muốn thấy người tức giận, dù là cơn nổi vì gắt ngủ cũng được”

Căn nhà kia cực kỳ im ắng, không có bất cứ tiếng động gì.

“Thánh nữ.” Gã người hầu hô lên một tiếng rồi quỳ rạp xuống đất không dám ngẩng đầu, cung kính vái lạy chiếc ghế dựa rỗng trước mặt mình như thánh vật.

Ánh trăng chiếu qua khung cửa rơi lên toàn bộ căn phòng một màu trắng bạch, thời gian như dừng lại, vạn vật bị ngăn cách hết ở bên ngoài, tiếng người tiếng chó sủa ngoài đường cái cũng không lọt được vào tai gã. Cửa sổ đầu kia phòng mở rộng, Cao Lâm và các thị vệ ẩn mình vào một chỗ bí mật quan sát trận quỳ bái thành kính đến cực điểm của gã người hầu từ giờ Hợi đến giờ Tý rồi giờ Sửu. Nếu không phải thi thoảng gã hơi động đậy thân thể một chút, có lẽ bọn họ đã cho rằng mình đang quan sát một khối thi thể hoặc một pho tượng.

Gã quỳ như vậy suốt một đêm.

Những người trông chừng cũng canh giữ cả đêm, giờ mẹo trời hửng sáng, người đi lại trên con đường lân cận cũng nhiều thêm, Cao Lâm đành ra lệnh: “Đây là một tòa nhà bỏ không, gã kia cũng là quân cờ chết rồi, không cần được cá lớn hơn đâu, bắt về đi.”

Gã người hầu đã đông lạnh đến cứng đờ, lúc bị lôi dậy thân thể tê dại như bị trăm ngàn cây kim châm vào. Gã không giãy giụa, toàn thân như thể một con rối đã bị tà giáo vứt bỏ, hoàn toàn không còn năng lực suy nghĩ nữa. Cao Lâm dẫn người lục soát từng tấc đất

trong tòa nhà, nơi này bị dọn dẹp cực kỳ sạch sẽ, trong ngăn tủ chỉ tìm được vón vện một cây trâm bạc khảm đá quý hình con bướm.

Hắn mang thứ này về phủ nha.

Lương Thú hỏi: “Chủ nhân tòa nhà kia là ai?”

Cao Lâm đáp: “Đăng ký dưới danh nghĩa một tên đồ tể, quan phủ đã bắt được hắn, bây giờ đang chịu thẩm tra. Người này cũng là một giáo chúng tà giáo, hơn nữa địa vị còn không thấp, trên người có hình xăm của Bạch Phúc giáo.”

“Trong căn nhà đó chỉ tìm thấy cây trâm này?”

“Chỉ mỗi cây trâm này, còn lại đến một miếng vải rách cũng không chừa lại, sạch sẽ hơn chó liếm nữa.”

“Chúng ta đã nhìn thấy cây trâm này một lần rồi.” Liễu Huyền An đứng bên cạnh nhắc nhở, “Hôm Nguyên tiêu ở ngoài chợ, sạp đồ trang sức bán một bộ bốn chiếc trâm bạc hình bướm, ta chỉ chọn cho A Nguyệt ba chiếc, chiếc còn lại vì màu sắc quá chói lọi nên để lại, Vương gia có nhớ không?”

Lương Thú lệnh cho Cao Lâm đi thăm dò, ông chủ tiệm trang sức nhanh chóng được dẫn đến, ngời nhớ nửa ngày mới chỉ ra được là cô nương mặc váy vàng: “Chính là người đó, người đã hỏi Liễu công tử có xinh đẹp không. Ngày ấy sau khi Vương gia và Liễu công tử rời đi, nàng đứng trước sạp của ta lựa chọn nửa ngày, cuối cùng bị người đi cùng thúc giục nên vội vàng mua chiếc trâm này. Bọn họ rất hào phóng, để lại hẳn một thỏi bạc, tiền thừa chưa kịp lấy đã vội bỏ đi rồi.”

“Có nói gì khác không?”

“Không có, nàng chỉ nói với Liễu công tử mấy câu đó thôi.”

Không hỏi đông không hỏi tây, chỉ hỏi rốt cuộc Liễu Nam Nguyên đẹp đến mức nào. Chờ ông chủ hàng trang sức đi khuất, Liễu Huyền An mới nói với Lương Thú: “Đừng nói là Ô Mông Vân Nhạc dịch dung đấy chứ?”

“Rất có khả năng.” Lương Thú nói, “Có lẽ nàng ta vào thành là để mê hoặc gã người hầu kia, hoặc hứa hẹn ban thưởng cái gì đó để gã ngoan ngoãn biến thành quân cờ trung thành cho tà giáo.”

Tống Trường Sinh gây ra vụ nổ trên đỉnh Bạch Đầu, hủy đi kế hoạch lợi dụng thế lực giang hồ Trung nguyên của bọn họ. Trong mắt Bạch Phúc giáo, một tên phản đồ như vậy đương nhiên phải giết, nếu không tương lai làm sao phục chúng. Lương Thú lợi dụng điểm này nên đã thả tin tức khắp thành Độ Nha, thưởng vàng thưởng bạc, tâng bốc Tống Trường Sinh thành đại anh hùng diệt trừ tà giáo vì nước vì dân để toàn bộ dân chúng trong thành chứng kiến — chỉ cần chống lại Bạch Phúc giáo sẽ có cơ hội đạt cả danh cả lợi.

Dưới sức hấp dẫn của danh lợi, quả nhiên trong thành đã dâng lên phong trào thanh trừng tà giáo. Trong lúc đó Lương Thú lại tăng mạnh lực lượng bảo vệ Tống Trường Sinh, ngoại trừ đại phu và những người hầu hạ ra, người ngoài căn bản không thể tiếp cận. CƠM NƯỚC VÀ THUỐC MEN mỗi ngày hẳn dùng đều do đích thân người Kiêu Vương phủ chuẩn bị, đừng nói thuốc độc, đến cả ruồi bọ cũng khó lọt vào một con.

Thủ đoạn ám sát hay hạ độc đều không dùng được, trước mắt Bạch Phúc giáo chỉ có hai con đường, thứ nhất là bỏ cuộc, nhưng tám chín phần mười bọn chúng sẽ không chọn, như vậy chỉ còn con đường thứ hai: xuống tay từ các đại phu và người hầu bên cạnh Tống Trường Sinh, tìm kiếm cơ hội giết người.

Liễu Huyền An nói: “Đối với bọn họ, phương pháp tiện lợi nhất chính là tuồn một phương thuốc có thể giết người vào, hơn nữa còn phải khiến chúng ta tin rằng đó là thuốc giải. Nếu không thì cho dù thu

mua hạ nhân thành công cũng không cho thuốc độc vào bát Tống tiên sinh được.”

Cao Lâm nhắc nhở: “Nhưng không chắc bọn chúng sẽ lập tức hành động.”

Lương Thú nói: “Vậy thì phải buộc bọn chúng nhanh chóng ra tay.”

Cao Lâm do dự: “Làm cách nào, chẳng lẽ là cố ý để lộ sơ hở? Bọn nhãi nhép kia vừa khôn khéo vừa cẩn thận, sợ là khó dụ rấn ra khỏi hang.”

Liễu Huyền An ở một bên nói: “Cái này đơn giản, chỉ cần để bọn họ nghĩ Tống tiên sinh sắp bình phục, hơn nữa sau đó còn được điều đi đại doanh Tây Bắc là được.” Vào đại doanh Tây Bắc có thiên quân vạn mã che chở, tương lai dù Bạch Phúc giáo có lớn mạnh hơn nữa cũng không có cơ hội ám sát, cho nên nếu bọn chúng khăng khăng muốn diệt trừ Tống Trường Sinh thì nhất định phải tranh thủ ra tay trong khoảng thời gian này.

Vì thế hoa văn màu lam trên mặt Tống Trường Sinh nhờ được thần y “trị liệu” mà ngày càng nhạt dần, thoát nhìn đã chuyển biến tốt đẹp. Nhưng thật ra Liễu Huyền An vẫn không biết thứ đó là loại độc nào, chỉ dùng thuốc thanh nhiệt giải độc bình thường để kéo dài cùng với một chút thủ pháp dịch dung, mỗi ngày che thêm một tầng, tô thêm chút son cho gương mặt có khí sắc cũng đủ lừa gạt một phòng đầy đại phu và hạ nhân.

Mắt thấy tình trạng của Tống Trường Sinh ngày một tốt hơn, quả nhiên Bạch Phúc giáo đã có động tĩnh, sai gã người hầu chủ động ôm quyển “sách cổ” đi tìm A Ninh.

Cao Lâm chép miệng: “Cứ tưởng chúng phải sáng tác ra câu chuyện hợp lý chặt chẽ cỡ nào mới dụ được chúng ta mắc câu, hóa ra chỉ là một quyển sách nát.”

“Nếu chúng ta không phòng bị từ trước, không chừng một quyển sách nát này xuất hiện cũng đủ để giúp bọn họ hoàn thành kế hoạch.” Liễu Huyền An giải thích, “Dược liệu giải độc ghi trong sách tuy không quá thông dụng nhưng cũng là những loại thuốc bình thường đại phu hay dùng, còn lẫn vào mấy vị thuốc bổ vô cùng tốt, đúng là không nhìn ra ý đồ giết người.”

“Ta hiểu, ta hiểu rồi.” Cao Lâm cướp lời, “Tách ra là dược liệu tốt, nhưng nếu sắc chung sẽ biến thành độc dược. Mặc dù ta không hiểu y thuật nhưng chuyện xưa ở trà lâu đã nghe qua không ít.”

Liễu Huyền An lắc đầu: “Sắc chung vẫn là thuốc bổ, không sinh ra độc tố.”

Cao Lâm không rõ: “Thế thì có tác dụng gì?”

Liễu Huyền An nói: “Chỉ có một loại khả năng, dược liệu kia không có độc tính, sắc cùng nhau cũng không độc, nhưng nếu tiếp xúc với độc tố trong cơ thể Tống tiên sinh thì sẽ biến thành kịch độc giết người.”

Cao Lâm bừng tỉnh, chiêu thức này đúng là cực kỳ thâm độc.

Liễu Huyền An cầm theo phương thuốc chui vào lều sách nhiều như biển trong đầu, phát tay huy động các bằng hữu cùng nhau tìm kiếm đáp án. Lần đầu tiên Lương Thú đi ngang qua phòng thấy y đang ngồi ghé lên bàn ngăn người, lần thứ hai y đang nằm trên nệm thấp ngủ, lần thứ ba lại thấy người đang chống nạnh đứng bên cửa sổ thất thần nhìn ra xa.

Phương pháp suy nghĩ đặc biệt như vậy khó trách Liễu trang chủ mỗi ngày phải xách gậy đi đánh con — người bình thường quả thật không hiểu nổi.

Chỉ có mình Lương Thú hiểu. Buổi tối trước khi đi ngủ, hắn kéo người nằm sắp trên nệm thấp cả ngày ôm vào lòng, hỏi: “Vất vả cả ngày rồi, có mệt không?”

Liễu Huyền An thở một hơi thật dài, mệt chết mất.

Lương Thú liền cúi đầu hôn y.

Hôn nhau không cần dùng đầu óc, không cần cử động còn rất thoải mái. Vì thế những chuyện cực lạc trong lòng Liễu nhị công tử lại nhiều thêm một chuyện, y bị đối phương cắn môi, cắn vào tận trong mơ làm cả thế giới ứ đọng theo. Ngày hôm sau lại vác theo đôi môi sưng đỏ tiếp tục đi làm việc.

A Ninh ngây thơ hỏi: “Mùa đông mà công tử vẫn bị thương hỏa à?”

Liễu Huyền An gác chân ngửa mặt nằm trên nhuyển tháp, vừa lật sách trong đầu vừa lơ đãng trả lời, à, không phải thương hỏa đâu, là Vương gia cắn ra đấy, ta nói hẩn nhẹ một chút rồi nhưng cuối cùng vẫn biến thành thế này.

A Ninh: “...”

Không cần kể chi tiết như vậy đâu!

Các bằng hữu trong ba ngàn thế giới bận rộn suốt mấy ngày, Liễu Huyền An trong hiện thực cũng ghi chép giả thiết phỏng đoán tràn ngập mấy chục tờ giấy, ghi chi chít đủ loại tên dược liệu, cuối cùng cũng viết ra được thành phần độc dược chân chính dựa vào tờ “thuốc giải” mà gã người hầu đưa tới, từ đó đưa ra phương pháp giải độc đích thực.

Lúc Lương Thú tìm đến, tiên nữ vừa hoàn thành nhiệm vụ đang nằm vật dưới đất ngủ khò khò, gió thổi qua một phòng rải đầy giấy tuyên bay loạn. Hẩn đầu đầu thở dài, cúi xuống bế người lên mang về phòng ngủ.

“Ưm?” Liễu Huyền An mơ mơ màng màng mở to mắt.

“Ngủ đi.” Lương Thú nói, “Đừng tỉnh.”

Liễu Huyền An hơi nâng đầu lên một chút: “Hình như tâm tình Vương gia đang không tốt lắm.”

“Mệt thành như vậy mà vẫn nhìn ra tâm tình ta được à?” Lương Thú đá văng cửa phòng, nhẹ nhàng đặt người xuống giường, “Cũng không hẳn là kém, chỉ là đang suy tính xem tương lai nên mua bao nhiêu thảm nhung gấm vóc mới đủ để trải kín toàn bộ Kiêu vương phủ, trị chứng xấu thích bạ đâu ngủ đấy của người.”

Liễu Huyền An bật cười thành tiếng, trong miệng không biết lầm bầm cái gì đã xoay người tiếp tục ngủ. Y ngủ gần mười canh giờ, ngủ đến khi không còn sức ngủ nữa mới chạy đi tìm Lương Thú sửa lời, nếu phủ kín thảm trong Kiêu Vương phủ thì gọi là chiều hư, lát kín sàn toàn tấm sắt mới gọi là trị bệnh.

“Vậy người muốn ta chiều người hay muốn trị bệnh?”

“Chiều chứ.”

Phải chiều chuộng hơn nữa, chiều đến vô pháp vô thiên, trùng hợp thay chính Lương Thú cũng có suy nghĩ này. Hắn bật cười kéo người vào lòng, dùng ngón cái nhẹ nhàng giúp y ấn huyết thái dương: “Sau khi Tống Trường Sinh uống thuốc mới do người kê đơn đúng là có chuyển biến tốt đẹp, có điều vẫn phải ngụy trang, chưa thể cho người ngoài biết chuyện.”

“Vậy có thể tiến hành bước tiếp theo rồi.” Liễu Huyền An duỗi eo, “Mỏi người quá.”

“Mỏi à?” Lương Thú nói, “Tối nay để ta xoa bóp cho.”

Nhưng cuối cùng vẫn bị cự tuyệt, bởi vì hành động “xoa bóp” của Kiêu Vương điện hạ không chỉ đơn thuần là xoa bóp mà thường xuyên kèm cả sờ véo lung tung, không cách nào nói nổi.

Chiều hôm đó Liễu Huyền An sắp xếp ngay một buổi hội chẩn, không màng sự ngăn cản của các đại phu khác mà quyết định dùng

phương thuốc do gã người hầu đưa tới.

Tổng Trường Sinh cứ thế mà “chết”. Thậm chí Liễu Huyền An còn căn cứ theo triệu chứng độc tính phát tác đã nghiên cứu mà dặn dò Tổng Trường Sinh làm theo, cho dù người của tà giáo đứng ngay bên giường cũng không thể nhìn ra sơ hở.

Về phần gã người hầu, thật ra Lương Thú và Cao Lâm đã biết tám chín phần... hoặc nên nói là mười phần rằng gã là con cò phế, nhưng vẫn quyết định dùng gã làm mồi, sắp xếp hộ vệ ăn vận giả trang như thị nữ trên đỉnh Bạch Đầu đêm khuya đi cướp ngục. Trước mắt tuy không tóm được cá lớn, nhưng tốt xấu gì cũng lôi ra được một tòa nhà trống, một tên đồ tể, coi như cũng có lời.

Mọi việc đều tiến triển theo dự đoán của Lương Thú, chuyện duy nhất không khiến ai vui chính là bá tánh trong thành đã bắt đầu kín đáo phê bình y thuật của Liễu Huyền An, bởi vì sự thật rành rành trước mắt, Tổng Trường Sinh vì y mà chết! Có thể thấy tin đồn cũng không phải hoàn toàn không đáng tin, vị Liễu nhị công tử này tuy dung mạo cực kỳ xinh đẹp, xuất trần thoát tục như thần tiên, nhưng bản chất bên trong vẫn là con sâu lười quần là áo lượt thất học thất nghiệp.

Bản thân Liễu Huyền An thấy không thành vấn đề, đại khái vì y có thể xem là người không để ý đến hư danh nhất trên thế gian, thấy A Ninh ngồi xổm bên cạnh mình không quá vui bèn cầm quạt ngọc trong tay chỉ lên trời, hỏi cậu: “Người xem màu sắc đám mây trên trời đi, nó có phải màu thật của đám mây không? Ta thì không cho là vậy, màu sắc trên bầu trời không phải là màu của bầu trời, màu mây không phải màu chân chính của mây, mà chỉ là những màu thể nhân cho là chúng nên có.”

Thao thao bất tuyệt nói cả buổi làm A Ninh nghe mà ngủ gà ngủ gật.

Suy nghĩ của Liễu Huyền An cũng đã bay lên chín ngàn dặm không trung, cảm khái một tiếng, hầy, nhân sinh hữu hạn, tri thức vô hạn.

Tin tức Tổng Trường Sinh chết rơi vào tai Bạch Phúc giáo.

Ô Mông Vân Du bị thương quá nặng, tuy có giáo chủ đích thân chữa trị lại thêm một đoàn vu y hầu hạ quanh giường như tổ tông, lúc này vẫn không có cách nào cử động, chỉ có thể nằm yên trên giường quần đầy băng vải, hỏi muội muội: “Thuận lợi như thế à?”

“Đúng vậy.” Ô Mông Vân Nhạc ngồi bên giường hấn, “Đã chết thật rồi.”

Ô Mông Vân Du nói: “Chẳng trách sáng nay tâm tình sư phụ lại tốt như vậy, hóa ra là do muội lập công.”

Trong viện có rất nhiều vu y bận rộn qua lại, Lưu Hằng Sướng cũng lẫn trong số đó. Giáo chủ Bạch Phúc giáo tuy nể mặt Phượng Tiểu Kim mà cho phép hấn chẩn bệnh cho Ô Mông Vân Du nhưng cũng chỉ là “xem chẩn”, một không thể châm cứu, hai không cho kê thuốc, rõ ràng ràng là không hề tín nhiệm. Thật ra Lưu Hằng Sướng không nôn nóng, thấy vu y muốn đi dược phòng bốc thuốc cũng chủ động xung phong đi cùng, vác theo thùng đựng nặng trích nhanh nhẹn chạy theo.

Dược phòng ở nơi đây không giống dược phòng bình thường mà là nơi Bạch Phúc giáo cất giấu nhiều dược liệu trân quý, phòng càng tối càng che giấu nhiều cổ độc, nội cửa vào đã có ba tầng canh gác, người ngoài tuyệt đối không được bén mảng. Vu y đi qua cửa gác thứ nhất liền quay đầu nhìn Lưu Hằng Sướng theo sau, dùng khẩu âm sượng cứng nhắc nhờ hấn rằng nơi này là chỗ ở của giáo chủ, sau khi bước vào không được tự ý đi lại nghe ngóng lung tung, nếu không cẩn thận cả trông mắt lẫn cái mạng người!

“Vâng, xin tỳ tỳ yên tâm.” Lưu Hằng Sướng vội vàng cúi đầu.

Vu y dẫn hấn đi vào một khoảng sân. Nơi ở của giáo chủ Bạch Phúc giáo đương nhiên phòng thủ rất nghiêm mật, nơi chốn đều có đệ tử đi tuần tra. Lưu Hằng Sướng không có tư cách bước vào dược phòng, chỉ có thể ôm thùng đứng chờ ngoài lớp cửa thứ nhất, đồng

thời bên người có năm tên đệ tử canh gác, đừng nói đi lại, đến cả phóng mắt nhìn nhiều một chút cũng sẽ bị quát tháo.

Lưu Hằng Sướng nghĩ thầm, lần này đi một chuyến phí công rồi.

Vu y đi vào được phòng một hồi lâu ít nhất phải non nửa canh giờ, mặt trời khuất bóng, trời nổi gió to, Lưu Hằng Sướng bị thổi lạnh hắt xì mấy cái liền chạy vào dưới mái hiên đứng tránh gió, động tĩnh không lớn nên các đệ tử cũng không phản ứng gì.

Cửa gỗ khép hờ đột nhiên bị gió thổi ra một khe hở nhỏ. Lưu Hằng Sướng cúi đầu phóng tầm mắt vào trong phòng, từ góc độ này chỉ có thể quan sát được non nửa gian phòng ở, là một phòng khách trống chỉ đặt một chiếc bàn trà và một bức tranh treo trên tường.

Giây phút đầu tiên nhìn vào bức tranh, Lưu Hằng Sướng thật sự hoảng sợ, người trong tranh có một đôi mắt xếch như hồ ly thoát nhìn còn tưởng là Phượng Tiểu Kim, nhưng nhìn kỹ lại thì hóa ra là chân dung một người phụ nữ dung mạo cực kỳ xinh đẹp, vẻ mặt cực kỳ quyến rũ, cử chỉ uyển chuyển phóng đãng, nửa thân trên dựa vào lan can, tay cầm quạt tròn giống như đang cười cợt trêu đùa với người ngắm tranh.

Lưu Hằng Sướng cân nhắc, dáng vẻ gần như là một khuôn đúc ra, chẳng lẽ là... tỷ tỷ hay muội muội của Phượng Tiểu Kim? Dưới bức tranh có lạc khoản, nhưng khoảng cách thật sự quá xa nên không thể thấy rõ. Lúc này vu y đã lấy xong được liệu đi ra, hắn chỉ đành thu hồi suy nghĩ quy củ rời đi, chờ lần tới có cơ hội lại quan sát kỹ sau.

Vì “cái chết” của Tống Trường Sinh mà không khí trong thành Độ Nha trở nên áp lực dị thường. Đây cũng là kết quả mà Bạch Phúc giáo muốn thấy, mượn sự kiện này để nhắc nhở các tín đồ về kết cục của bản thân nếu dám phản bội Bạch Phúc Phật Mẫu.

“Kiêu Vương điện hạ uy danh hiển hách mà cũng không làm gì được bọn họ sao?”

“Hình như đúng là không.”

“Kiêu Vương điện hạ dù lợi hại, chẳng lẽ có thể lợi hại hơn quý thần à?”

“Có thể chứ, thời Kiêu Vương điện hạ ở Tây Bắc luôn được người ta gọi là quý kiến sầu mà.”

“...”

Nhưng chung quy lại Tây Bắc cũng không giống Tây Nam.

Có khi quý kiến sầu còn phải xem phong thủy.

Tóm lại không khí vui mừng hân hoan của những ngày Tết trong thành Độ Nha bây giờ đã bay sạch, những người lúc trước từng đồng dạ tuyên bố bản thân cũng muốn ra trận đuổi đánh tà giáo để được quang tông diệu tổ như Tống tiên sinh đều nhanh chóng cụp đuôi. Quang tông diệu tổ cái gì, đến mạng còn khó giữ, chẳng biết hôm nào trong nhà lại phát tang thì có, hầy.

Mỗi lần bá tánh đi ngang qua phủ nha, nhớ đến chuyện này đều không nhin được mà quay đầu nhìn thêm lần nữa, thốn thức một câu.

Trên cửa vẫn không có thông cáo gì mới được treo lên.

Cùng thời điểm đó, giữa đêm khuya đột nhiên xuất hiện tiếng động trong một xưởng rèn bỏ hoang cách phủ nha không xa.

“Đinh, đinh, đinh!”

Tiếng đập sắt giòn giã nện không dứt giữa đêm khuya thanh vắng có thể nói là cực kỳ phiền nhiễu.

Trẻ con bị đánh thức, người lớn cũng bị đánh thức, người khóc người mắng náo loạn còn cho là lão Vương bán dao nửa đêm giờ trò quý. Chờ hồi lâu vẫn không thấy ngừng, bọn họ bèn tức giận phì phò

mặc quần áo đi cũi cộ một phen, thế nhưng vừa ra khỏi cửa đã trông thấy lão Vương cũng vừa khoác áo bông đi ra, thật sự vô tội: “Cả đám người đều mắng ta là thế nào? Chẳng lẽ đầu óc ta có bệnh đi rên dao rên búa lúc nửa đêm à?”

Thật ra cũng không cần ông ta biện giải, bởi vì trong lúc lão Vương hùng hổ lên tiếng thì tiếng búa đập đinh tai nhức óc vẫn không hề dừng lại.

“Leng keng, leng keng, leng keng!”

Càng lúc càng vang lên dày đặc.

Trong thành Độ Nha chỉ có mỗi lão Vương làm nghề rên, nếu không phải lão thì chẳng lẽ... Lúc này có người đột nhiên nhớ ra gần đây vừa có đệ nhất chú kiếm sư mất mạng, liền cả kinh hét một tiếng rồi lấp bắp hỏi, không không không phải là Tống tiên sinh đấy chứ?

Gió lạnh thổi ào ào khiến mọi người đồng loạt nổi một thân da gà da vịt. Chuyện quá ma quái! Những người nhát gan không nói đến tiếng thứ hai đã vội lủi vào nhà đóng chặt cửa, những người bạo gan tập hợp thành nhóm cùng nhau đi kiểm tra thử rốt cuộc là chuyện gì.

“Đinh, đinh, đinh!”

Quan phủ cũng bị âm thanh này kinh động, chờ nhóm bá tánh tìm tới xưởng rên kia thì đã thấy quan binh vây quanh rất nghiêm mật.

Nhìn xuyên qua mấy lớp tường viện mà vẫn có thể trông thấy ánh lửa đỏ rực tận trời.

“Lý bộ đầu, Lý bộ đầu!” Một người trẻ tuổi nhỏ giọng hỏi thăm quan binh đồng lúa, “Lý ca, bên trong là... thợ rên do đại nhân mời đến à?”

“Đừng hỏi, đừng hỏi nữa, mau về nhà đi!” Về mặt Lý bộ đầu cũng rất kích động, “Đừng, đừng tụ tập ở chỗ này!”

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Không nghe ta nói gì sao, đại nhân có lệnh không cho phép ai tới gần, trở về cả đi!”

Nha dịch đồng loạt đuổi người, bá tánh đi một chuyến phí công, không có thu hoạch gì chưa tính, sự tình ngược lại càng trở nên thần bí quý dị hơn, quả thực nghe mà nổi gai ốc. Người trẻ tuổi kia lòng hiếu kỳ mạnh, chân bước trở về vẫn không quên quay đầu lại dùng khẩu âm hỏi quan binh: “Chuyện ma quái thật à?”

Lý bộ đầu vội vàng gật gật, lại phát tay xua người kia đi nhanh một chút.

Thanh niên hít một hơi khí lạnh, co cổ chạy nhanh như thể dưới chân quét dầu.

Cảnh tượng trong xưởng rèn lúc này quả thật rất giống chuyện ma, bởi vì Tống Trường Sinh đáng lẽ đã “chết” mấy ngày trước đang xắn tay áo rèn kiếm leng keng lịch lịch.

Liễu Huyền An nói: “Hóa ra lúc này phải tôi vào nước lạnh, lúc trước ta rèn cây nào gãy cây đó, chẳng trách tìm mãi không ra ngọn nguồn.”

Tống Trường Sinh kinh ngạc hỏi: “Liễu nhị công tử còn biết chú kiếm?”

“Cũng không hẳn.” Liễu Huyền An nhận giáp sắt trong tay hắn, “Nhà ta cũng có thợ riêng phụ trách rèn công cụ cắt gọt dược liệu. Hồi đó cha ta chê ta lười nên đuổi ta đến xưởng rèn bảy tám ngày.”

Sau đó Liễu nhị công tử bị khí nóng hun đến ngất xỉu, đắp khăn chườm lạnh nằm liệt trên giường ba ngày. Liễu Phu nhân vì chuyện này mà lôi tướng công ra mắng một trận đủ ba ngày, mắng cho Liễu trang chủ bức bối leo lên ngựa ồn ào bỏ nhà đi, về sau vẫn là Liễu

Nam Nguyễn ra mặt khuyên giải mới khuyên được cha mình trở về sơn trang.

Tống Trường Sinh buồn cười: “Liễu trang chủ mà cũng có thời điểm xúc động như thế à?”

Liễu Huyền An chậm rãi nói: “Cha ta cũng là người bình thường thôi.”

Làm người khó tránh sẽ có thời điểm kích động, Liễu nhị công tử tuyệt đối cũng không cho là cha mình làm ra chuyện gì ấu trĩ dọa người, ngược lại còn cảm thấy rất thú vị đáng yêu, đáng yêu hơn thái độ mỗi ngày cầm gậy muốn đánh mình nhiều lắm, cho nên gặp ai cũng nhiệt tình chia sẻ.

Liễu trang chủ đang ở cách đó ngàn dặm: Tự dựng tức ngực quá.

Tống Trường Sinh rèn giũa búa đe khoảng chừng một canh giờ rồi mới trở về phòng đi ngủ. Trong thành lấy lại yên tĩnh nhưng lòng người đã không còn tĩnh, bá tánh toàn thành đêm nay gần như là không ngủ.

Người duy nhất ngủ ngon chỉ có Liễu nhị công tử, y quấn mình vào ổ chăn ấm áp xộp mềm nằm mơ không nhớ đường về, cuối cùng vẫn bị kéo trở về, là vì dưới mộng đột nhiên nhói đau.

Y buồn bực vùi sâu vào chăn hơn.

Lương Thú lại vỗ thêm một cái nữa: “Dậy đi!”

Liễu Huyền An xoay người hữu khí vô lực nhìn hắn, vì sao ta phải dậy, chính người còn nằm cơ mà.

Nhưng Kiều Vương điện hạ không thèm giải thích đã trực tiếp kéo người vào lòng: “A Ninh dậy ta đây, nếu kê không dậy, lay cũng không dậy thì phải đánh cho người dậy.”

“Vậy người đã gọi ta chưa?”

“Chưa.”

“Đã lay ta chưa?”

“Cũng chưa.”

“...”

Liễu Huyền An thở ngắn than dài chui vào chăn, quên đi, nói lý không được.

Lương Thú vẫn không chịu yên tĩnh lại ôm người chặt hơn, hỏi dây dưa không ngớt: “Lại ngủ đấy à? Ở chung lâu như vậy vì sao không thấy người nổi giận với ta lần nào.”

Liễu Huyền An dùng giọng mũi đậm đặc trả lời, vì sao ta phải giận người.

“Chuyện cả đời mà.” Lương Thú cúi đầu hôn y, “Ta muốn thấy người tức giận, dù là cơn giận vì gắt ngủ thôi cũng được.”

Liễu Huyền An hoàn toàn không hiểu nổi nhu cầu kỳ lạ này, bởi vì y không định rời giường, cũng không có ý định nổi giận.

Vì thế Kiều Vương điện hạ bắt đầu động chân động tay, động từ trên xuống dưới, sờ mó từ ngoài quần áo vào trong quần áo.

Tiên ngủ vẫn không nhúc nhích.

Lương Thú gác cằm lên đầu vai y, tay hơi hơi dùng sức.

Liễu nhị công tử nằm lì trên giường: “...”

Lương Thú nghiêng đầu hỏi: “Thế này cũng không giận à?”

Liễu Huyền An cảm thấy thế này vẫn chấp nhận được.

Y quay đầu nhìn vào mắt đối phương.

Đáy mắt Lương Thú mang theo ý cười, khoảng cách giữa hai người đã rất gần: “Hửm?”

Liễu Huyền An liền nằm sấp trở lại.

Không giận.

Không giận nổi.

Chương 90: Làm sao có thể như thế được?

Chăn bông vừa được phơi dưới ánh mặt trời mùa đông ấm áp mà không chói chang nên căng phồng bồng bênh trái đầy giường. Một buổi sáng thế này rất thích hợp để đôi tình nhân trốn trên giường lười biếng. Hôm qua mọi người bận rộn đến hơn nửa đêm cho nên hiện tại không có ai đến làm phiền Kiêu Vương điện hạ, ngay cả A Ninh bên phòng cách vách cũng tranh thủ ngủ bù, cả tòa hậu viện phủ nha gần như yên tĩnh không một tiếng động.

Trong màn giường tỏa mùi thơm ngào ngạt, không khí kiều diễm đến mức tiên nữ bốn vạn tám ngàn tuổi cũng phải thấy miệng khô lưỡi khô. Lương Thú đứng dậy rót cho y một chén trà mơ trần bì, Liễu nhị công tử miễn cưỡng nhịu mà uống được nửa chén lại không bị chua đến tỉnh, còn ngáp dài chui vào ổ chăn.

Lương Thú uống một hơi cạn sạch chén trà, trở lại giường xốc chăn lên kéo y từ đằng sau. Hắn vẫn ngoan cố không chịu yên tĩnh, lòng bàn tay mang theo lớp chai mỏng vuốt ve từ thắt lưng hướng lên trên, áo lót mềm mại chỉ mất chút sức đã trượt xuống, ngại vướng víu nên chẳng mấy chốc đã lột ra sạch sẽ.

Vì thế Liễu nhị công tử đang nhàn nhã nằm trên một đám mây trong ba ngàn thế giới không thể không đứng phắt dậy nói với chư vị hiền giả rằng, ta còn có việc phải ra ngoài một chuyến. Nói xong lập tức quán y phục bỏ chạy như bị chó đuổi, hiếm khi thấy hành động nhanh nhẹn như vậy! Hạc trắng chờ theo thần tiên tay áo phiêu phiêu còn chưa tiến vào đám mây đã bị mưa bụi vỗ vào mặt ướt sũng, mà thế giới bên ngoài lúc này cũng ẩm ướt tương tự. Liễu Huyền An mở bừng mắt vươn tay chặn lại, Lương Thú bật cười cầm cổ tay y áp lại lên gối đầu, trán áp vào trán: “Sao hả, không tiếp tục ngủ đi?”

Nói xong cũng không tính toán chờ y trả lời đã cúi đầu ngậm lấy đôi môi cánh hoa còn thơm mùi mơ. Liễu Huyền An không thể phản kháng chỉ có thể hồ đồ nghĩ, cảnh tượng ở suối nước trong mơ hình như còn không ướt át được bằng lúc này.

Bởi vì A Ninh chậm chạp không chịu đi mua sách cho nên hiểu biết của Liễu nhị công tử về phương diện kia rất nông cạn, nhiều lắm chỉ biết dùng một câu “Hồn bay lên chín tầng mây” trong Tây Sương ký... Giờ phút này quả thật y cũng không biết mình bị ném lên đám mây nào rồi, không chịu nổi phải ôm cổ đối phương nũng nịu gọi một tiếng “Vương gia”, chẳng ngờ không được buông tha mà còn như đám cháy đổ thêm dầu.

Lương Thú siết chặt thắt lưng y nghiêng rặng nghiêng lợi nói, người muốn mạng của ta mới vừa lòng đúng không.

Liễu Huyền An không hiểu gì cả, hiện tại là ai đang lấy mạng ai? Rõ ràng ta đang yên ổn phơi nắng cùng mấy ông già râu bạc cơ mà.

Lương Thú kéo tay y qua, đầu ngón tay Liễu Huyền An như bị bóng vội nâng mắt nhìn người bên gối, chỉ đổi được một tiếng cười khẽ: “Biết làm không?”

Liễu nhị công tử đang muốn trả lời đúng là ta không biết, Lương Thú đã áp tay mình lên mu bàn tay y, nói: “Để ta dạy ngươi.”

Dạy đến khi ý loạn tình mê mới thôi.

Đến chiều ngoài hành lang mới xuất hiện tiếng người nói chuyện và tiếng bước chân, còn có tiếng A Ninh lạch cạch xa gần như đang ghé vào cửa thăm dò động tĩnh, khó khăn lắm mới nghe thấy tiếng động, cậu vội vàng đứng thẳng dậy lại chỉ đón được mình Lương Thú bước ra.

“Vương gia.” A Ninh duỗi cổ nhìn vào phòng, “Công tử nhà ta...”

“Để y ngủ thêm một lát đi.” Lương Thú trở tay đóng cửa, “Một canh giờ nữa hãy đi vào hầu hạ.”

Thêm một canh giờ nữa thì trời cũng tối hẳn rồi, A Ninh sầu khổ thở dài, Vương gia chiều công tử quá đi mất! Thế là cậu lại vào bếp bận rộn một trận, bấm đốt ngón tay tính toán thấy đến giờ rồi mới bùng nước và khăn mặt vào phòng. Liễu Huyền An đã ngồi dậy hoạt động bả vai đau nhức. Trên mặt đất ném lung tung mấy chiếc khăn gấm, A Ninh không rõ nên cúi người muốn nhặt lên, bị Liễu Huyền An khẩn cấp ngăn lại: “Đừng động vào!”

A Ninh hoảng sợ: “Cái gì?”

Liễu Huyền An bực chẫn lúng búng ra lệnh: “Đừng lấy tay động vào, tìm cái que gấp lên mang ra ngoài vứt đi.”

A Ninh: “...”

Cậu chàng cảm thấy hản mình nên thể hiện chức trách của người hầu cận một chút, uyển chuyển nhắc nhở: “Công công công tử, người và Vương gia... sao lại có thể thế này được.”

Liễu Huyền An đáp, thật ra ta cũng không muốn lắm đâu, hay là người đi nói với Vương gia đi.

A Ninh ngây như phỗng: “Hả?”

Liễu Huyền An xỏ giày xuống giường, nhân cơ hội đổi đề tài: “Tình hình trong thành thế nào?”

“Sắp nổ tung rồi.” A Ninh giúp y mặc y phục chỉnh tề, lại mở cửa sổ thông khí, “Ai cũng nhắc chuyện trong xưởng rèn.”

Lời đồn càng truyền càng mơ hồ, thái độ nha dịch thì kín như bưng không hé răng một chữ, như thế chẳng phải càng chứng tỏ sự tình không đơn giản sao?

“Đề tài được nhắc nhiều nhất vẫn là chuyện liên quan đến Tống tiên sinh.” A Ninh nói, “Người ta đồn hẳn hiện hồn bay về rền kiếm.”

Cả một đêm toàn tiếng đình đình đang đang ầm ĩ làm bá tánh toàn thành choáng váng, mà người ngủ không đủ giấc đương nhiên không có thừa hơi sức suy nghĩ sâu xa, chỉ có thể hồ đồ chấp nhận, chuyện ma quái ai mà không sợ hãi? Sáng hôm sau chẳng có mấy người bước ra đường, đến chiều tối thì không thấy cả chó hoang, chỉ có tiếng gió bắc cuốn lá rụng kêu xào xạc.

Lương Thú nói: “Vốn định đưa người đi ăn ngon, bây giờ đến một tửu lâu còn mở cửa cũng không tìm được.”

“Không đói bụng.” Liễu Huyền An duỗi eo đứng cuối con phố dài trống rỗng, “Lúc trước ta thường xuyên mơ thấy cảnh tượng thế này.”

“Thành trống?”

“Ừ, thành trống.”

Gió thổi lá rụng đều đều, giữa thiên địa chỉ có một người hành tẩu giữa con đường trống không dài dằng dặc như không có điểm cuối. Đôi khi trời đổ mưa, có khi trời hạ tuyết nhưng lại không có ngôi nhà nào mở cửa vì mình, cho nên chỉ có thể đội mưa đội tuyết đi về phía trước, đi đến khi sương tuyết phủ kín đầu vai.

“Đi mệt rồi thì sao?”

“Ngồi trên bậc thang nhà người ta nghỉ một chút.”

“Mấy lão già râu bạc vì sao không đi cùng người?”

“Bởi vì bọn họ đều có chuyện riêng phải làm.”

Luận đạo thì luận đạo, quy ẩn cứ quy ẩn, thi thoảng tụ tập thành nhóm năm ba người uống rượu ngâm thơ hoặc múa kiếm bên thác

nước, tóm lại mọi người đều có việc riêng, không ai muốn cùng Liễu nhị công tử đi dạo trong một tòa thành trống không vắng người.

Liễu Huyền An kể tiếp: “Nhưng mỗi lần ta bắt đầu thấy mệt, A Ninh sẽ gọi ta quay lại hiện thực cho nên không thể xem như ác mộng, chỉ cảm giác hơi vô nghĩa.”

Một giấc mơ đơn độc đủ khiến Lương Thú nghe mà đau lòng, hấn cầm tay y nói: “Về sau có ta đi cùng ngươi.”

Vốn là tình thoại chạm thẳng vào tim, nhưng sau đó Kiêu Vương điện hạ còn khí phách mườì phần bổ sung thêm đằng sau, xem xem có ai dám không mở cửa cho ngươi nữa không.

Liễu Huyền An: “...”

Y bật cười nắm tay đối phương nói, cũng được.

Vì sự gia nhập của Lương Thú mà mấy trăm mấy ngàn tòa thành dài dằng dặc trong mơ cũng trở nên náo nhiệt hấn, dù không biết là náo nhiệt thật hay bị bắt phải náo nhiệt, Liễu Huyền An vẫn rất thích kiểu thay đổi này, cũng vô cùng chờ mong chuyến hành trình cô đơn biến thành một phần của phần hoa trần thế.

Có điều hiện tại thành Độ Nha thanh lãnh sẽ không vì Kiêu Vương điện hạ muốn náo nhiệt mà náo nhiệt lại thật, các tòa nhà đều thi nhau đóng chặt cửa. Hai người không tìm được chỗ ăn cơm chỉ có thể quay về phủ nha nấu mì, ăn uống xong ở trong viện đi lại một lúc, đi chưa kịp tiêu thực thì trời đã sập tối.

Phu canh nơm nớp xuất phát từ thành nam, Thời tiết hanh khô, cẩn thận củi... lừa...

Giọng rao bắt chợt run lên, hấn đứng chôn chân tại chỗ nhìn ánh lừa xé rách bầu trời thoát ra từ xưởng rèn bỏ hoang, sau lưng rịn một lớp mồ hôi lạnh, sao lại tới nữa rồi?

Những tiếng đập “Leng keng thùng thùng” vang lên, bá tánh toàn thành Độ Nha đồng lòng cảm thán cái gì nên tới vẫn phải tới, mọi người kéo chân trùm kín qua đầu không dám thờ mạnh, thăm trông ngóng quan phủ mau mau ra mặt giải quyết, không thì nhanh tìm một vu sư đến làm phép cũng được, chứ chẳng lẽ đêm nào cũng không cho ai ngủ thế này sao?

Lương Thú và Liễu Huyền An đứng chơi trong xường rền. Tống Trường Sinh nói: “Đây vẫn là lần đầu tiên ta được thưởng thức kiếm của Vương gia ở khoảng cách gần.”

“Trong mắt Tống tiên sinh, thanh kiếm này thế nào?”

“Đúng là tuyệt thế bảo kiếm.” Tống Trường Sinh tán thưởng, “Ba trăm năm trước đến tận ba trăm năm sau cũng khó mà tìm được một khối huyền thiết chất lượng tốt đến thế, có thể nhìn ra các chú kiếm sư năm đó đã hao phí rất nhiều tâm huyết, đến cả ta cũng không thể tìm ra nhược điểm. Một thanh kiếm như thế này mà lại không có tên quả là đáng tiếc.”

“Kiếm này do hoàng huynh tặng ta, lúc ấy hẳn không nói tên gì, ta cũng không hỏi.” Lương Thú cười, “Chỉ cần đủ rắn chắc, đủ sắc bén, có thể theo ta ra trận giết địch thì gọi là gì cũng không quá quan trọng.”

Liễu Huyền An cũng nâng kiếm lên xem thử, rất nặng, nặng đến mức y phải dùng cả hai tay mới nâng lên nổi. Lương Thú cầm tay y kéo xa khỏi lò lửa rồi lấy lại thanh kiếm, nhíu mày nói: “Nếu muốn chơi thì lát trở về ta cho người từ từ chơi, cẩn thận kéo ngã vào lò bây giờ.”

Thanh kiếm uy chấn biên quan nghe qua không khác gì món đồ chơi tầm thường, muốn lúc nào cứ tùy tiện lấy ra nghịch lúc đó. Tống Trường Sinh là người từng thành thân, chỉ cần một ánh mắt một câu nói đã nhìn ra được quan hệ giữa hai người không tầm thường, trong lòng vừa kinh ngạc vừa hâm mộ không thôi. Hẳn nhớ đến thê tử đã khuất mà hốc mắt nóng lên, vội vàng xoay người che giấu:

“Kiếm của Vương gia quá nặng, nếu Liễu nhị công tử muốn, để ta giúp người rèn một thanh đoản đao nhẹ nhàng hơn.”

“Không cần.” Liễu Huyền An chưa kịp nói gì thì Lương Thú đã ra mặt cự tuyệt thay, lại nói, “Có điều đúng là ta muốn nhờ tiên sinh rèn cho một thanh kiếm.”

Tống Trường Sinh hỏi: “Vương gia muốn kiếm gì?”

“Phá quân.”

“Được.” Tống Trường Sinh sáng khoái gật đầu đồng ý, lại nói, “Nhưng vì ngày trước ta một lòng muốn chết nên đã ném toàn bộ kiếm của mình vào lò nung thành thép chảy rồi. Nếu Vương gia muốn ta chỉ có thể làm lại từ đầu, phải tốn ít nhất nửa tháng.”

“Ta không vội, tiên sinh cứ từ từ làm.” Lương Thú nói, “Nếu ở thành Độ Nha không xong thì về đại doanh Tây Bắc làm tiếp. Tiên sinh cũng nên một lần đi xem thử phường vũ khí được tu kiến giữa đại mạc, một khi toàn bộ ống bễ khai hỏa sẽ chiếu sáng một góc trời cao, không tinh tế nhưng lại cực kỳ ngoạn mục.”

Vị đệ nhất chú kiếm sư Trung nguyên không bị tà giáo mượn sức mà cứ thế bị Lương Thú câu về đại doanh Tây Bắc. Tống Trường Sinh cũng không có ý định cự tuyệt, hấn tự nhận là người đã chết qua một lần, cả quãng đời còn lại phải dùng để chuộc lỗi. Hơn nữa trong lòng hấn rất khâm phục Kiêu Vương điện hạ, đương nhiên là nguyện ý đi theo đối phương chung tay diệt trừ tà giáo bảo vệ quốc gia.

Ba người ngồi chơi trong xưởng rèn bỏ hoang đến nửa đêm. Sau khi trở lại phủ nha, A Ninh bưng nước ấm hầu hạ, Lương Thú thấy Liễu Huyền An rửa mặt, nhìn quanh một hồi lại không nhìn được mà hỏi: “Vì sao người không hỏi ta cần kiếm phá quân kia để làm gì?”

Liễu Huyền An ngẩng đầu lên, miệng ừ hử mấy tiếng rồi đáp: “Đưa cho Thường thiếu tiêu đầu chứ gì.”

Lương Thú sừng sốt: “Chuyện này mà cũng tính ra được?”

Liễu Huyền An vẫn say sưa lau mặt, rằm rì trả lời: “Trong sách có ghi, phá quân dài hai thước ba, rộng hai tấc một, so ra vừa ngắn vừa to bản hơn bảo kiếm thông thường, mà kiếm của Thường Tiểu Thu chính là loại vừa ngắn vừa to như thế.”

Lương Thú: “...”

Xem như người lợi hại.

A Ninh hầu hạ công tử nhà mình xong, lúc bùng chậu nước đi đổi ánh mắt vẫn liếc tới liếc lui rất khó hiểu. Lương Thú nhìn không quen, chờ cửa phòng đóng lại mới buồn bực hỏi: “Hai chủ tớ các người lại chơi trò bí mật gì đấy?”

“Không có gì.” Liễu Huyền An qua loa khoát tay.

Lương Thú cũng không chịu bỏ qua: “Nói!”

“Úi, không có gì thật mà.” Liễu Huyền An ngồi trên băng ghế nhỏ ngâm chân, nước nóng làm toàn thân y cũng nóng lên theo, cả khuôn mặt ửng hồng.

“Có nói không?” Lương Thú ngồi xổm trước mắt y cầm lấy mắt cá chân mảnh mai.

Liễu Huyền An: “...”

Im lặng nửa ngày y mới nhẹ nhàng thì thầm một câu, sau này Vương gia đừng ném khăn bẩn lung tung xuống đất nữa.

Lương Thú hiểu ra: “Phụt.”

Hắn cúi đầu hôn lên gót chân y một cái: “Vậy người trả lời thế nào?”

Ta không nói gì hết, cũng không muốn nói gì hết. Liễu Huyền An muốn bịt miệng hắn lại nhưng lại ngại tay mình vừa sờ xuống chân

không tiện, vì thế giấy giụa lòi ra sau thuận tiện nhắc nhở, loại chuyện này làm thường xuyên sẽ dễ hư thận.

Lương Thú nói: “Ta không hư được, ngươi cứ thử xem.”

— —

Haizz đúng là viết xiếc thời đại mới, chưa kịp hiểu chuyện gì vừa xảy ra thì đã xong rồi 😊

Chương 91: Đúng là kiêu căng chửi lạ kỳ

Liểu Huyền An thử cự tuyệt một lần, y đã buồn ngủ lắm rồi, may mà Kiêu Vương điện hạ cũng chỉ nói suông ngoài miệng chứ không ngoan cố khăng khăng chứng minh bản thân không hư thận, dù sao trong thành vẫn còn tỉ mỉ việc phải lo, không quá thích hợp để nói chuyện yêu đương phong nguyệt, thế là hai người chỉ ôm ôm ấp ấp nhau yên ổn ngủ suốt đêm. Giữa trưa hôm sau chờ Liễu Huyền An tỉnh dậy, Lương Thú đã sớm ra ngoài, chỉ còn A Ninh gà gật nằm sấp bên cạnh giường ngủ.

“Vương gia đi từ lúc nào?”

“Sáng sớm đã đi rồi.” A Ninh đánh cái ngáp, “Vương gia lợi hại thật, hình như ngài ấy không cần ngủ luôn hay sao ấy.”

“Không phải không cần ngủ, mà là công việc quá nhiều nên không có thời gian nghỉ ngơi.” Liễu Huyền An ngồi dậy, “Mau điễn cho xong vở kịch của Tổng tiên sinh để Vương gia yên tâm ngủ mấy ngày đi thôi. Bây giờ lời đồn đãi trong thành đã đến trình độ nào rồi?”

“Hết thầy đều phát triển theo kế hoạch của chúng ta.” A Ninh nói, “Thêm hai ngày nữa Tổng tiên sinh sẽ được ‘sống lại’.”

Quả thật cũng nên “sống lại” rồi, bởi vì nếu hắn còn không xuất hiện nữa thì phỏng chừng bá tánh toàn thành sẽ bị mấy âm thanh lò rền đinh đinh đang đang trắng đêm làm nổi điên hết. Cổng chính phủ nha đã sớm bị dân chúng vây kín, dưới áp lực truy vấn của tất cả mọi người, rốt cuộc quan phủ cũng chịu hé ra chút tiếng gió mờ mịt thừa nhận, đúng là những tiếng rền giữa mấy ngày gần đây “có chút dị thường”.

“Có chút dị thường là ý gì? Không phải là Tống tiên sinh hiện hồn về rên kiếm thật đấy chứ?”

Nha dịch hàm hồ trả lời, ừ, cũng gần như vậy, gần như vậy.

“Vậy sau này phải làm sao?”

“Làm sao là làm sao, Tống tiên sinh đâu phải lệ quý đòi mạng, người sợ cái gì.”

Nói thì nói vậy, nhưng đêm nào cũng bị âm thanh búa đe tra tấn ai mà ngủ được, vành mắt dân chúng trong thành đều thâm đen một vòng cả rồi, sầu khổ thật sự.

“Kiên nhẫn thêm hai ngày, hai ngày nữa thôi.” Nha dịch trấn an mọi người, “Hai ngày sau là Tống tiên sinh có thể làm việc ban ngày rồi.”

Một lời vừa ra làm tất cả mọi người cùng ồ lên, xem thái độ này chẳng lẽ thật sự là đang gom góp dương khí để hồi sinh người chết sao? Sự tình quá ly kỳ, hoang đường đến mức không có bao nhiêu người trong thành tin tưởng. Thế là mọi người chịu đựng thêm hai đêm “leng keng đinh đang” âm ỉ, rạng sáng ngày thứ ba, trời còn chưa sáng hẳn, trước xướng rên bỏ hoang đã tụ tập một đoàn người chật như nêm cối, tất cả mọi người đều nín thở chờ đợi xem Tống Trường Sinh có xuất hiện thật hay không.

“Vương gia và Liễu công tử cũng đến đây!” Khoảng giữa trưa, có người đột ngột hô lên như vậy.

Liễu Huyền An vẫn chưa hoàn toàn tỉnh ngủ, mí mắt dính chặt vào nhau nhưng lại không mệt mỏi theo kiểu giống bá tánh trong thành, y không bị ồn tỉnh mà là bị Kiêu Vương điện hạ quấy rầy đến tỉnh, không có cách nào ngủ yên.

Lương Thú cực kỳ thành thạo chống chế, người cứ ngủ phần người, ta sờ phần ta, hai bên không quấy rầy nhau.

Liễu Huyền An ngửa mặt lên trời thờ dài.

Quan viên địa phương cũng đứng hầu ngay phía sau Lương Thú, vì vậy tiếng nghị luận của bá tánh bị đè thấp đi rất nhiều, không ai dám hỏi vừa xảy ra chuyện gì. Thế nhưng cũng không chờ bọn họ lên tiếng, vì không lâu sau cánh cửa xưởng rèn luôn bị đóng chặt đã mở toang.

Người từ bên trong chậm rãi bước ra đúng là Tống Trường Sinh, tất cả lời đồn đãi giờ phút này đều được chứng thực, trời đất ơi, sống dậy thật này?

Trận này nhờ Kiều Vương điện hạ đứng trấn giữ nên bá tánh mới không hoảng sợ hồn vía lên mây bỏ chạy tứ tán, có người vẫn còn lá gan bèn chồn tiến lên hỏi: “Tống tiên sinh, mấy hôm nay ngài... đi đâu vậy?”

“Đạo qua quỷ môn quan một vòng.” Tống Trường Sinh lưng đeo trường kiếm, chấp tay thi lễ rồi cao giọng trả lời, “Nhờ Vương gia và Liễu công tử tương trợ mới có thể trở về nhân gian.”

Thái dương ấm áp chiếu lên người hắn, vẻ mặt hồng hào, dáng dấp khỏe mạnh, nhìn thế nào cũng là một con người bằng xương bằng thịt. Nhưng mấy ngày trước đúng là có tin hắn học máu chết, thời điểm mạch dừng còn có hơn mười đại phu trong thành cùng kiểm tra, quả quyết không thể nào chẩn sai. Trong lòng bá tánh bất an nhìn theo bóng Lương Thú và Liễu Huyền An đích thân tiếp Tống Trường Sinh rời đi, cuối cùng đã đoán được chuyện này đại biểu cho cái gì.

“Đại biểu cái gì, đại biểu rằng mệnh Tống tiên sinh chưa tuyệt chứ sao!” Một người ngồi xổm dưới gốc cây hùng hồn phân tích.

Tống tiên sinh là ai, đó là nghĩa sĩ xả thân nổ chết tà giáo vì dân trừ hại công đức vô lượng. Cho dù bị Bạch Phúc giáo tập kích, bị yêu nữ hạ độc nhưng Diêm Vương cũng không nỡ nhận người, không phải đã đưa trở về đủ tay đủ chân đó sao? Nhìn xem, người không chỉ trở lại mà toàn bộ cổ độc cũng biến mất, hoàn toàn khỏe mạnh, trên lưng

đeo trường kiếm dài ba thước sáng như nước, mũi nhọn lóe sáng, có lẽ đó chính là thanh kiếm rèn ra để thanh trừng Bạch Phúc giáo, vì vong thể báo thù!

Sau đó tin tức do quan phủ truyền ra cũng chứng minh hoàn toàn điểm này, Tổng Trường Sinh thật sự chết đi sống lại, đủ loại thảo luận về Bạch Phúc giáo trong thành lại chuyển hướng, bá tánh mấy ngày liền lo lắng bất an không dám phát ngôn bây giờ vô tư mang ra ngoài bàn luận, lại nhao nhao muốn đi bắt tà giáo — — bởi vì chết rồi có khi vẫn được Diêm Vương gia nhớ công mà thả về, còn gì phải lo nữa?

Cuối cùng quan phủ không thể không âm thầm ra mặt kéo dư luận về phòng thật sự có người lỗ mãng một mình xông vào ổ tà giáo rồi gặp họa. Bảng cáo thị nhắc đi nhắc lại rằng thanh trừng tà giáo là việc của quan binh, mọi người chỉ cần đề cao cảnh giác đừng để chúng lợi dụng, còn lại vẫn sinh hoạt như bình thường, đừng quá khẩn trương, đừng quá hưng phấn, càng không được chạy loạn khắp nơi!

Một truyền mười, mười truyền trăm, chuyện về Tổng Trường Sinh nhanh chóng truyền xa khắp mười dặm, nội dung càng lúc càng huyền hoặc, đến cuối cùng Tổng tiên sinh không còn là người nữa mà biến thành kiếm tiên từ trên trời giáng xuống trừ gian diệt ác, hiệp trợ Kiêu Vương điện hạ tiểu trừ Bạch Phúc giáo.

“Các người không thấy lúc Tổng tiên sinh bước ra khỏi xưởng rèn cả người tỏa kim quang chói lọi à, đến hôm nay mà ta còn không mở nổi mắt đây này!”

Toàn thể bá tánh vùng khác đều thật sự hâm mộ, vì sao Tổng tiên sinh không hạ xuống trấn chúng ta nhỉ, xem dân thành Độ Nha đặc ý chưa kìa.

Trong phủ nha, Tổng Trường Sinh hổ thẹn lên tiếng: “Ta chưa làm được cái gì, chỉ theo kế hoạch giả chết một hồi mà đã nhận được thịnh tình lớn như thế, thật sự không nhận nổi.”

“Sao lại chưa làm được gì, chẳng lẽ đỉnh Bạch Đầu không phải do Tống tiên sinh nổ sao? Chỉ dựa vào sức mình đã hủy sạch mười năm tính kế của Bạch Phúc giáo, ta thấy tám thịnh tình này ngài vẫn kham được.” Liễu Huyền An nói, “Nói lại thì, cho dù không có chuyện trên đỉnh Bạch Đầu, chỉ bằng vai diễn này của Tống tiên sinh đã đủ khiến cho vô số tín đồ bắt đầu lung lay rồi.”

Phản bội Phật Mẫu, nổ chết thánh sử, một phản đồ như thế nếu đặt vào giáo lý luân hồi của Bạch Phúc giáo thì chết ngàn lần vẫn không hết tội, mà còn phải chết thảm mới xứng đáng với tội lỗi ngập trời của hắn. Nhưng bây giờ thì sao, Tống Trường Sinh không những không chết mà còn sống tốt hơn, muốn mạng có mạng muốn danh có danh, người ngoài nhìn vào chẳng lẽ không suy nghĩ lại?

“Có điều Bạch Phúc giáo sẽ không bỏ qua dễ dàng như thế đâu, chắc chắn sẽ điên cuồng vồ đến.” Liễu Huyền An nói, “Vương gia nói chúng ta phải nhanh chóng trở về thành Trú Quân.”

“Sắp khai chiến rồi sao?”

“Tám chín phần mười.” Liễu Huyền An nói, “Không thể để tà giáo vênh váo mãi được, bây giờ là cơ hội rất tốt để dụ bọn chúng xuất động.”

Tinh thần trong thành Độ Nha tăng cao, ai ai cũng ca hát đồng dao chống lại tà giáo. Đoàn người Lương Thú được bá tánh vui vẻ tiễn rời thành, Thường Tiểu Thu và Tống Trường Sinh đi theo đội ngũ — — cùng với tên đồ tể bị bắt lần trước, nếu địa vị của hắn ở Bạch Phúc giáo không thấp thì cần nghiêm hình khảo vấn, biết đâu sẽ phun ra thêm thông tin gì có ích. Mà cho dù không phun được gì, mỗi ngày trôi ngoài cửa thành đánh vài roi cũng có chút tác dụng thị uy.

Kiều Vương điện hạ sẽ không hành động theo phong cách nho nhã của văn thần mà chú ý nhân từ rộng lượng gì đó. Ở phương diện này trước giờ hắn luôn đơn giản thô bạo, tới một giết một, tới một trăm giết một trăm, một vạn hay mười vạn tên tà giáo cũng sẽ giải quyết bằng cùng một loại phương thức.

Đồ tể quỳ dưới đất thờ hồng hộc, luôn miệng buông lời ác độc nguyên rủa Lương Thú sớm muộn gì cũng bị đày xuống hỏa ngục nhận hết khổ hình. Liễu Huyền An vốn không muốn giao tiếp với gã, nhưng thấy người này càng mắng càng to liền đẩy cửa bước ra. Đồ tể ngẩng đầu thấy y tiến lại gần liền mở miệng mắng chung: “Người cũng không trốn được đâu!”

“Vì sao ta phải trốn?” Liễu Huyền An phiền chán vì phải nhìn gã, “Người nói đúng đấy, Vương gia sắp bước vào biển lửa địa ngục của các ngươi rồi, đêm nay phải xuất phát luôn để san bằng vực sâu quỷ dị lửa cháy hừng hực nhà các ngươi càng nhanh càng tốt, tháng tới tranh thủ thời gian chặt một mớ đầu đệ tử Bạch Phúc giáo xuống, gom góp linh hồn của chúng mang đi sung quân xây cầu sửa nhà, làm cu li chuộc tội.”

Đồ tể chưa bao giờ lường được mình phải nghe kiểu mắng chửi lạ kỳ như thế, nhất thời giật mình sững sốt.

Liễu Huyền An tiếp tục nói: “Đại Diễm còn mấy vạn anh linh tướng sĩ trung dũng đang du đãng chờ tu kiến nhà cửa, trước mắt nhân thủ xây dựng dưới địa phủ cực kỳ thiếu, ta thấy người thân cường thể kiện sức lớn như trâu, chi bằng cũng xuống dưới đó làm việc đi!”

Chờ y nói xong, hai gã ngự lâm quân phụ trách bảo vệ lập tức tiến lên giữ từ trong tay áo ra một cây roi mềm, người vung roi người siết cổ. Liễu Huyền An đứng một bên nhìn thấy lại nhắc nhở, nhớ đừng siết đứt đầu, còn phải giữ tròn mắt lại để gã xuống dưới kia còn thấy đường tô tường đốt ngói.

“Khụ, khụ khụ!” Đồ tể giãy giụa theo bản năng, chờ cho người sắp tắt thở, Kiêu Vương điện hạ đúng lúc xuất hiện, Ngự lâm quân mới chịu dừng tay.

Lương Thú nhú mày hỏi: “Gã trâu chọc ngươi à?”

Liễu Huyền An đáp: “Cũng không hẳn, chỉ là hơi ồn.”

“Ta nói thế nào mới qua giữa giấc trưa đã không thấy người đâu cả.” Lương Thú dùng ngón cái cọ cọ mí mắt y rồi kéo người vào phòng ngủ, không quên quay đầu lạnh lùng bỏ lại một câu: “Còn dám kêu gào nữa thì cứ đánh cho câm miệng lại.”

Đồ tể nằm gục dưới đất, Cao Lâm ngồi xổm xuống nhìn gã, mở miệng trêu chọc: “Nói thật nhé, ta không rõ người tin Thánh nữ kia thật hay là muốn nhân cơ hội gia nhập Bạch Phúc giáo vợ vét của cải. Có điều bây giờ phân tích thử một chút, nếu người tin Thánh nữ, vừa rồi Thánh nữ cũng không tới cứu người, hoặc cho là người không tin, thế thì còn cứng đầu cái rắm gì nữa. Vương gia nhà ta không kiên nhẫn nhìn bản mặt thấy chết không sờn kia đâu, chờ ngài ấy dỗ Liễu nhị công tử ngủ trưa xong sẽ lập tức ra thẩm tra. Nếu người vẫn khẳng khẳng không nói, hay là ngay bây giờ cắt cổ tự sát đi còn kịp, mọi người cũng tiết kiệm thêm chút thời gian.”

Đồ tể há miệng nửa ngày mới phun ra được một câu khô khốc “Bạch Phúc Phật Mẫu, phổ độ... phổ độ...”

“Ồ, xem ra là tin thật rồi.” Cao Lâm vỗ vỗ vai gã rồi đứng lên, tùy tay tháo dây roi bên hông ra đưa cho thị vệ, “Cho gã đi gặp Phật Mẫu luôn đi.”

Tiếng kêu thảm thiết vang lên rất nhanh lại biến thành tiếng nghèn nghẹt, đúng là đã bị bịt chặt miệng.

Liễu Huyền An đứng bên cửa sổ: “Gã sẽ khai thật à?”

“Chỉ khai ra mới giữ được mạng.” Lương Thú nói, “Ta không có thừa thời gian lẫn tinh lực đi cảm hóa bọn họ, chỉ có thể thưởng roi. Đánh tỉnh được thì còn cứu được, đánh không tỉnh chỉ đành xem như bọn họ tới số.”

Liễu Huyền An vươn tay đóng cửa sổ ngăn cách tiếng vang ở bên ngoài: “Cho nên dân gian mới đồn đãi Vương gia thô bạo.”

“Người thì sao, thấy thế nào?” Lương Thú nhìn y, miệng hỏi nhưng không đợi người trả lời đã nói tiếp, “Quốc khố Đại Diễm chỉ có vòn vẹn chút bạc, tứ cảnh đều chờ thảo phạt. Ta thân là chủ soái nhưng thường xuyên phải đứng xếp ở cuối hàng, vất vả lắm mới cạy ra được chút tiền chút lương, trước mắt phải lo cho binh cho dân của ta trước, nếu không tất cả mọi người đều sẽ chết đói. Còn muốn ta tiết kiệm cho bọn tù binh... Nếu đổi thành bọn chúng bắt được người của ta chắc chắn sẽ không nhân từ như vậy.”

Nói hết một tràng dài không nghỉ như đang muốn giải thích, cũng là lời thổ lộ bất mãn đặt nặng trong lòng nhiều năm.

Liễu Huyền An nói: “Ừ, ta biết mà.”

“Hiểu thật không?”

“Thật chứ.” Liễu Huyền An ôm thắt lưng hắn, “Nhân đức không sai, nhưng phải xét từng trường hợp cụ thể. Đạo lý này kỳ thật ai cũng hiểu, hay là người thử dẫn mấy lão già râu bạc trong triều ra biên quan để bọn họ đích thân nghênh chiến Lưu Phi hay Lang tộc xem, một khi đao kề lên cổ sẽ không ai nhân từ nổi đâu.”

Lương Thú cười: “Được, để ta về báo cáo lại với hoàng huynh, lần tới cứ làm như vậy.”

“Không có chuyện gì là có đáp án cố định, dù là ai đi nữa thì cũng phải lâm trận rồi mới tìm thấy con đường đúng đắn.” Liễu Huyền An nói, “Huống hồ nhờ biên quan có Vương gia trấn thủ, thành Mộng Đô mới được phồn hoa cẩm tú, ta thấy Vương gia là bậc đại hiền giả đích thực.”

Lương Thú lắc đầu: “Bị người tâng bốc lên trời rồi.”

“Ăn ngay nói thật thôi.” Liễu Huyền An kiên quyết, “Tóm lại ta nghĩ như vậy đấy.”

Hơn nữa chắc chắn là nghĩ đúng, bởi vì người có tuổi bình thường nói ra câu nào nghe cũng đặc biệt quyền uy, đằng này Liễu nhị công tử đã bốn vạn tám ngàn tuổi, chẳng phải mọi tuyên ngôn đều là chân lý hết sao?

Nói câu nào còn ngọt câu đó, Lương Thú ôm y cắn mạnh một cái vào xương quai xanh để lại một dấu hôn đỏ chót. Liễu Huyền An vừa phối hợp để hấn hôn vừa nói: “Ngày mai sẽ về đến thành Trú Quân, không thể để đại ca thấy đâu.”

Quả nhiên Lương Thú dừng ngay động tác, không cắn nữa mà vươn lưỡi nhẹ nhàng liếm liếm. Chưa lừa được người vào tay, tốt nhất vẫn không nên quá kiêu ngạo.

Liễu Huyền An tiếp tục phân tích: “Sau khi gặp lại, chắc chắn đại ca ta sẽ khảo bài ta về tật mắt của Khổ thống lĩnh, ta mà đáp không đúng lại bị đánh cho xem.”

“Đánh gì mà đánh, sau này không cho đánh nữa.” Lương Thú nghe vậy vẫn không chùn bước, tự giác đảm nhận việc lớn, “Đến lúc đó để ta đi nói thay ngươi.”

Chương 92: Đáng sợ quá, Kiêu Vương phủ thất bại thảm hại!

Đúng như mọi người dự đoán, sự kiện Tống Trường Sinh “chết đi sống lại” gần như đã đập tan toàn bộ giáo lý thần thánh của Bạch Phúc giáo. Lúc vừa có tin chú kiểm sư chết, nhóm người kia đặc ý thổi phồng câu chuyện “Bạch Phúc Phật Mẫu trừng phạt phản đồ” lên tận mây xanh, kết quả “phản đồ” không chỉ không bị trừng phạt mà còn có cuộc sống tốt đẹp hơn. Tin tức truyền ngược về Bạch Phúc giáo khiến giáo chủ giận dữ bưng bưng, ngay cả Phượng Tiểu Kim luôn không quan tâm đến chuyện bên ngoài cũng phải nhắc nhở Lưu Hằng Sướng trong khoảng thời gian này đừng nên nhiều lời kéo mang vạ vào thân.

“Vâng.” Lưu Hằng Sướng liên tục gật đầu.

Phượng Tiểu Kim nhìn rõ thuốc hấn bưng trong tay: “Đám vu y kia vẫn chưa để người chẩn bệnh cho Vân Du à?”

“Vâng, nhưng không phải bọn họ không cho, mà là giáo chủ không đồng ý.” Lưu Hằng Sướng nói, “Nhưng gần đây đã nói lỏng hơn nhiều rồi, có cho phép ta tham mạch, thương thế của Vân Du công tử đúng là có chuyển biến tốt, không cần quá lo lắng.”

“Hắn bị thương trước mắt tính là chuyện tốt, không phải giáp mặt Lương Thú nữa.” Phượng Tiểu Kim nói, “Ta lo lắng cho Vân Nhạc nhiều hơn, rất nhiều ngày rồi con bé vẫn chưa trở về.”

Lưu Hằng Sướng thăm dò: “Nghe nói Vân Nhạc cô nương phải đi khắp nơi nhận triều bái của các tín đồ, trước đây nàng chưa bao giờ bận rộn đến thế, cứ như là...”

Cứ như là tranh thủ trong thời gian ngắn nhất phải lung lạc được nhiều lòng người nhất, gây ra càng nhiều trận nhiễu loạn. Lúc này rất nhiều thôn trấn ở Tây Nam đã lâm vào cảnh chướng khí mù mịt.

“Không phải chuyện của ngươi thì đừng quản.” Phụng Tiểu Kim nhắm mắt lại, “Đi xem Vân Du đi, bây giờ giáo chủ hẳn vẫn còn trong phòng hẳn.”

Lưu Hằng Sướng cúi đầu rời khỏi phòng nhìn ra xa, mặt trời đã sắp khuất sau dãy núi xanh biếc như ngọc.

.....

Liễu Huyền An vươn tay ra muốn bắt lấy tia nắng lọt qua khe cửa, kết quả không bắt được gì còn bị người ta chụp được.

Lương Thú giữ tay y lại: “Đừng quan tâm đến những thứ mơ hồ vô chừng kia nữa, nên chạm vào cái gì thực tế mà sờ mó được ấy.”

Ví dụ như bản thân Kiều Vương diện hạ, vừa nhìn được vừa sờ được, rất thực tế. Liễu Huyền An nhìn hẳn bật cười, cười đến mức Cao Lâm không thể không phát tay lần thứ hai lệnh cho hộ vệ tạm dừng bước. Thật sự đấy, đến con khổng tước lòe loẹt nhất vùng núi Tây Nam cũng không bằng hái bằng Vương gia nhà ta, đi đường mấy bước cũng phải trêu chọc Liễu nhị công tử một lần mới chịu được à?

May mà trong thành Trú Quân còn có quân vụ gấp gáp, nếu đặt trong cảnh thái bình, đi qua một ngọn núi mà cưỡi ngựa xem hoa kiểu ba bước dừng hai bước thế này chắc phải mất cả năm. Cao Lâm không ngừng chép miệng oán thăm suốt dọc đường, tuy cổ họng Trình Tố Nguyệt đã tốt hơn một ít nhưng vẫn cự tuyệt nghe nghĩa huynh lái nhái như cũ, vì thế Cao phó tướng đành phải nuốt nghẹn hết lời muốn nói vào bụng, chờ quay về tìm Khổ Hựu tâm sự sau.

Tất cả mọi người đều bọc trong lời đồn đãi mà trở về.

Thường Tiểu Thu hỏi: “Lời đồn gì cơ?”

A Ninh hỏi thăm chung quanh một vòng rồi trở về kể: “Không có gì đặc biệt, vẫn là giáo lý vòng vèo rách nát tấy não của Bạch Phúc giáo thêm chút hoa hòe vào thôi.”

Ví dụ như Lương Thú đã biến thành tay sai của tà ma, sở dĩ Tống Trường Sinh sống lại tất cả là nhờ hắc thao túng, thể xác sống nhưng hồn phách vẫn nằm trong tay Bạch Phúc Phật Mẫu. Tà ma làm trái thiên mệnh luyện chế người rồi chắc chắn sẽ mang lại mối họa ngập trời cho đất Tây Nam. Nội dung tiếp theo mọi người hẳn rất quen thuộc, kiểu gì cũng quay về kết luận: “Nếu muốn tiêu trừ ma quỷ thì phải thờ phụng Bạch Phúc Phật Mẫu”.

Thường Tiểu Thu nhíu mày: “Bây giờ bọn họ thả ra lời đồn tà ma quấy nhiễu, sau đó nhất định sẽ có hành động.”

A Ninh gật đầu: “Công tử nhà ta cũng nói như vậy, bây giờ Bạch Phúc giáo vì chuyện của Tống tiên sinh mà mất hết mặt mũi, chắc chắn phải lấy chuyện nơi khác lập uy bù vào, cho nên Vương gia mới phải gấp gáp trở về thành Trú Quân.”

Thường Tiểu Thu dí sát lại gần cậu hơn, lại hỏi: “Liễu nhị công tử còn nói gì nữa không, có nói Vương gia chuẩn bị điều binh tiến công hay cái gì không?”

A Ninh kỳ quái nhìn cậu ta: “Sao ta lại cảm thấy ngươi rất hào hứng với mấy chuyện này thế nhỉ?”

“Ta ngưỡng mộ Vương gia nhiều năm, hôm nay mới có cơ hội cùng ngài ấy đứng trên chiến trường, chẳng lẽ không nên hào hứng sao?”

“Ta lại không nghĩ vậy.” A Ninh lắc đầu, “Chiến tranh tất yếu sẽ đi kèm với thương vong, ta có rất nhiều sư huynh sư tỷ từ chiến trường trở về, đêm nào cũng nằm mơ thấy núi thây biển máu hoặc tay đứt chân cụt, chịu đựng sợ hãi và ác mộng, phải tĩnh dưỡng mất nửa

năm mới miễn cưỡng ổn định tinh thần. Bọn họ chỉ là quân y bình thường, không biết các tướng sĩ xông pha chiến đấu còn phải chứng kiến cảnh tượng tàn khốc đến mức nào, cho nên đánh giặc không phải chuyện gì quá vui đâu.”

Thường Tiểu Thu bị một bài thuyết giáo đến đờ người, nửa ngày mới nghẹn được một câu phản bác, đổ máu trong chiến tranh không phải là để đổi lấy ngày tháng bình yên lâu dài hay sao?

“Ta không nói chiến tranh sai trái, chiến tranh là cần thiết, nhưng không nên vì nó mà vui vẻ phấn chấn gì cả, đó là chuyện rất nghiêm trọng.” A Ninh nhét thứ trong tay cho cậu ta, “Thôi mau đi hỗ trợ mọi người đi, ta phải giúp công tử nhà ta xuống ngựa.”

Cổng thành Trú Quân đã ở cách đó không xa. A Ninh chạy rất nhanh nhưng vẫn không tài nào giành được cơ hội đỡ công tử, bởi vì Lương Thú đã ôm Liễu Huyền An nhẹ nhàng bước xuống ngựa rồi. Liễu Huyền Triệt vừa ra khỏi cửa thành bắt gặp cảnh tượng thân mật của hai người, lại tức ngực một trận, giữa ban ngày ban mặt còn ra thể thống gì nữa!

“Đại ca!” Liễu Huyền An chạy về phía hắn.

Vẻ mặt Liễu Huyền Triệt hơi dịu đi một ít, đầu tiên là tiếp được đệ đệ, sau đó chấp tay hành lễ với Lương Thú: “Vương gia.”

“Liễu đại công tử không cần khách khí với ta như vậy.” Lương Thú hỏi, “Mắt Khổ Hựu thế nào rồi?”

Liễu Huyền Triệt không trả lời mà dẫn đệ đệ quay về chỗ ở trước. Trong lòng Liễu Huyền An âm thầm thở dài, xem đi, ta nói rồi mà, một khi đại ca biết ta hiểu y thuật xong ngày tháng sau này của ta sẽ thêm rất nhiều phiền toái — — Ít nhất các bài kiểm tra khảo nghiệm sẽ diễn ra không ngừng, bởi vì đối với các đệ tử sắp hành nghề độc lập, Bạch Hạc Sơn Trang phải tiến hành khảo sát nghiêm khắc hết vòng này đến vòng kia. Còn kẻ chỉ dựa vào kiến thức tự học đã chạy đi

chẩn bệnh như y là tuyệt đối không cho phép, nếu để cha biết không chừng còn bị phạt nặng.

“Không có đâu.” A Ninh nói, “Nếu trang chủ biết những chuyện công tử làm thì vui còn không kịp.”

“Có vui thật thì ông ấy cũng phạt ta thôi.” Liễu Huyền An cầm khăn lau mặt, “Chuyện nào ra chuyện đó, vui thì vui, quy củ vẫn là quy củ, ừm... Có điều ở Kiêu Vương phủ chắc sẽ không có nhiều quy tắc như thế, Vương gia nói chuyện sau này đều nghe ta hết.”

Nói thế cũng không đúng lắm, A Ninh nghĩ trong lòng, công tử là được Vương gia chiều chuộng lên tận trời đấy thôi, đòi bánh kẹo thì cho ăn bánh kẹo, muốn nằm ườn cứ việc nằm ườn.

Nói vậy xem ra đại công tử ở đây lại là chuyện tốt, ít nhất vẫn có người quản được y.

Liễu Huyền An dọn dẹp qua loa một chút rồi đi ra phòng ngoài, tất cả mọi người đã có mặt. Khổ Hựu đang ngồi ngay ngắn trên ghế, đôi mắt bị quấn một tầng băng vải, thị lực tạm thời không dùng được nên thính lực càng nhạy bén hơn, chủ động đứng dậy chào hỏi: “Liễu nhị công tử.”

Lương Thú vừa nghe xong toàn bộ bệnh tình của Khổ Hựu từ miệng Liễu Huyền Triệt, hiện giờ trong bụng đã có đáp án chính xác nhưng lại không thể mách nước, chỉ có thể trơ mắt nhìn Liễu Huyền An xem bệnh cho Khổ Hựu rồi ngồi xuống bàn cẩn thận viết ra quy trình điều trị.

Khổ thống lĩnh khó hiểu: “Sao không nghe ai nói gì vậy.”

Ai dám phát ra tiếng, người từng thấy có trường thi nào vô tư nói chuyện rào rào chưa? Cao Lâm vỗ vỗ vai “đề bài” trấn an, mở miệng trêu ghẹo: “Sao hả, còn phải hát cho người nghe hai câu mới chịu à?”

Khổ Hựu câm nín, lại còn ở đó nói nhảm, xin các người chiếu cố bệnh nhân không thấy đường một chút có được hay không.

Nhưng trước mắt không có ai rảnh rỗi để ý hẳn, những người có mặt trong phòng ai giám thị thì giám thị, ai kiểm tra cứ kiểm tra. Viết được một nửa, chân mày Liễu Huyền An nhíu lại chần chừ không viết tiếp. Lương Thú thấy thế lập tức háng giọng, ra vẻ tự nhiên đứng lên đi qua: “Bổn vương...”

Kết quả mới đi được hai bước đã bị Liễu đại công tử ngăn cản.

Cao Lâm đỡ trán, đáng sợ quá, thật đấy, Kiêu Vương phủ thất bại thảm hại rồi!

Chỉ có Khổ Hựu đáng thương không biết gì vẫn bồn chồn thăm dò: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, là Bạch Phúc giáo à?”

Cao Lâm nhét một viên ô mai vào miệng hẳn: “Đừng vội, chưa đến phiên Bạch Phúc giáo đâu, ngồi yên đi.”

Khổ Hựu không kịp đề phòng, bị ô mai chua đến ê răng.

Liễu Huyền An mất khoảng nửa canh giờ mới viết xong toàn bộ y phương rồi cầm hai tay nộp cho đại ca. Liễu Huyền Triệt xem rồi cũng không nói đúng hay sai, chỉ nói: “Nghỉ ngơi dùng bữa xong thì theo ta vào thư phòng.”

Nghe khẩu khí như sắp bị đánh một trận nữa, Liễu Huyền An ảo não trả lời một tiếng rồi chu đáo lén chà xát lòng bàn tay cho ấm trước. Lương Thú trông thấy hiển nhiên là đau lòng, vì thế kéo người vào sát gần mình nghiêng đầu thì thầm: “Hết cách rồi, chờ ăn xong để ta đi theo ngươi.”

Liễu Huyền An hỏi: “Đi theo xem ta bị đánh à?”

“Ngăn không cho ngươi bị đánh chứ.” Lương Thú nói, “Không được nữa thì để ta thay ngươi lĩnh phạt, được không?”

Tuy Liễu Huyền An là tán tiên không thêm để ý phép tắc lễ nghi nhưng vẫn hiểu rõ đại ca nhà mình chỉ là thường dân, nếu cảm thược đánh đòn Vương gia thật thì quá vô lễ, thế nên cũng không để những lời hứa hẹn kia trong lòng. Kết quả dùng cơm tối xong, Lương Thú thật sự theo y đi vào thư phòng.

Liễu Huyền Triệt khó hiểu hỏi: “Vương gia có việc?”

Lương Thú không đổi sắc mặt: “Ta đến nghe thử chút y lý.”

Liễu Huyền Triệt nhắc nhở: “Sẽ buồn chán lắm đấy.”

Lương Thú mỉm cười: “Biết sao được.”

Buồn chán đến mấy cũng làm sao qua được trình độ của mấy lão già râu bạc lái nhái trong ngự thư phòng cuối năm? Cả ngày gật gù niệm kinh đạo làm quân tử phải cẩn thận chỗ này sợ hãi chỗ kia, tinh thần tốt đến mấy nghe vào cũng ngủ gà ngủ gật, không phải ta vẫn sống sót tới bây giờ đó sao.

Chuyện nhỏ, chuyện nhỏ thôi.

Liễu Huyền Triệt thấy hãn kiên trì như thế cũng không nhiều lời, liền sai người hầu dâng một bình trà đặc lên cho Vương gia rồi không để ý nữa mà tập trung ngồi dưới đèn cẩn thận giảng giải cho đệ đệ về phương pháp điều trị bệnh cho Khổ Hựu. Điều trị chứng kim manh đòi hỏi phải tích lũy rất nhiều năm kinh nghiệm thực tiễn, phần tri thức này không hề giống những điều Liễu Huyền An đọc được trong sách, y ngồi cạnh bàn lắng nghe cực kỳ nhập tâm.

Liễu Huyền Triệt chưa từng trông thấy dáng vẻ đệ đệ như vậy, trong lòng vui mừng không ngớt, thấy y không chịu ghi chép gì cũng không tức giận vì biết rõ đối phương thiên tư thông minh, có bản lĩnh nghe qua một lần sẽ không quên được nên càng yêu thương gấp bội. Hai huynh đệ đàm luận từ bệnh tình Khổ Hựu đến chứng kim manh và nhiều chứng tật về mắt khác, nói đến khi đèn đóm trong viện đều

được thắp lên hết mới miễn cưỡng dừng cuộc nói chuyện. Cả hai nhìn lại, Kiều Vương điện hạ một tay chống đầu ngồi trước bàn không nhúc nhích — — đã đi gặp Chu Công từ lâu.

“...”

Liễu Huyền An đúng lúc nói: “Đại ca đi về trước đi, để ta gọi Vương gia tỉnh.”

Liễu Huyền Triệt muốn mở miệng lại thôi, mệt tâm quá, không muốn nói chuyện.

Chờ đại ca rời khỏi phòng, Liễu Huyền An mới rón rén cẩn thận ghé sát vào Lương Thú, nương ánh đèn cẩn thận nhìn ngắm gương mặt hắn. Mặc dù hai người đã chung chăn chung gối nhiều ngày nhưng bản thân y luôn ngủ thẳng một giấc đến giữa trưa, chưa bao giờ được ngắm kỹ vẻ mặt say ngủ của đối phương. Hôm nay cuối cùng đã nhìn thấy, đầu quả tim như mềm nhũn ra nên không nhịn được muốn vươn ngón tay sờ vào, không ngờ tình hình lại bị kéo vào trong lòng.

Lương Thú vẫn không mở mắt, chỉ cúi đầu bật cười cọt lung tung lên mặt y: “Lại nghịch ngợm gì thế?”

“Không nghịch.” Liễu Huyền An tựa vào ngực hắn, “Tối nay Vương gia không cảnh giác như thế cũng được sao?”

“Vì sao phải cảnh giác, trong phòng này có gì nguy hiểm đâu.” Lương Thú buồn ngủ trả lời, “Nghe tiếng bước chân và tiếng người nói chuyện đã cảm thấy cực kỳ yên bình rồi.”

Trong lúc mơ màng lại như được trở về những ngày thơ ấu, trong lòng vẫn chưa mang nặng gia quốc thiên hạ, dù gây họa cũng có hoàng huynh đỡ cho, vô pháp vô thiên vô ưu vô tư. Hắn nghĩ đã thật lâu rồi mình không có lại những cảm giác này, cho nên hôm nay cực kỳ quý trọng, ngay cả mắt cũng không nở mở ra còn muốn kéo theo

người trong lòng cùng quay vào trong mộng, hai người sóng vai ngồi trên thuyền ngắm trăng giữa hồ sen mênh mông đầy tiếng ếch kêu.

Liễu Huyền An dẫn hần nằm xuống nhuyển tháp bên góc phòng sáng sủa, tháo giày rồi đắp chăn, lại khơi ngọn lửa trong chậu than để nó cháy to hơn một chút.

Lương Thú nằm ngủ ở đây nên y cũng không muốn quay về phòng một mình, liền quấn áo choàng ngồi ghé bên cạnh ngủ gật.

A Ninh ở một đầu khác thấy đại công tử đã trở lại, nhưng công tử nhà mình thì chậm chạp chẳng thấy đâu, nghĩ thầm có lẽ kiểm tra không đạt chuẩn nên bị bắt chép phạt trắng đêm rồi, thế nên cũng không dám đi sang quấy rầy. Vất vả ngủ gà gật một đêm, sáng sớm hôm sau Liễu Huyền An vừa đi ra vừa xoa xoa cổ gáy đau nhức, tự mình xuyên qua vườn hoa trở về phòng.

“Công tử.” A Ninh vội vàng chạy ra đón, “Cả đêm không ngủ chắc là mệt chết rồi, người vào phòng uống chén canh nóng đi.”

“Cũng chưa sao.” Liễu Huyền An nhú mày nghiêm túc nói, “Chỉ là hơi bị sái cổ, người giúp ta ấn một chút đi. Đúng rồi, lát nữa đi báo cho Cao phó tướng một tiếng, nói Vương gia đang nghỉ tạm trong thư phòng.”

“Vương gia vẫn ở cùng công tử?”

“Là ta ở cùng Vương gia mới đúng.”

A Ninh nghe mà không hiểu gì hết, Vương gia thì có gì mà cần người ở cùng, chẳng lẽ đại công tử nhà chúng ta đã lợi hại đến trình độ bắt Vương gia chép sách rồi cơ à?

Quá là thất lễ rồi!

Về phần Cao Lâm thật ra không nghĩ nhiều đến thế, chủ yếu hần biết rõ Vương gia nhà mình sẽ không làm những chuyện như chép sách,

chỉ khổ cho tôi tứ hầu hạ trong viện thôi.

Không còn Liễu Huyền An bên cạnh, Lương Thú cũng không yên ổn
nằm mộng được nữa, hấn mờ mịt ngồi dậy nhú mày nhìn khắp
phòng một lượt, trong đầu nảy ra câu hỏi đầu tiên trong ngày — —

Lạ thật, vì sao ta lại ngủ ở đây?

Chương 93: Tú Thương Chu Nương là cái gì?

Đối mặt với câu hỏi này Cao Lâm cũng không biết phải trả lời thế nào, vì sao là sao, không phải tối hôm qua Vương gia tự mình đi theo Liễu nhị công tử vào thư phòng à?

Lương Thú nhìn thẳng vào hắn, đúng là vào thư phòng thật, nhưng vì sao ta lại ngủ trong thư phòng?

Cao Lâm: "..."

Chuyện này làm sao ta biết được?

Hai người bốn mắt trừng nhau nửa ngày, cuối cùng vẫn là Cao Lâm chủ động phân tích ra hai khả năng có thể xảy ra nhất. Một, người Liễu gia lén hạ mê dược vào trà!

Lương Thú nâng tay cho hắn một cái tát.

Cao Lâm nhanh chân né được còn bổ sung thêm, hạ thuốc mê đâu phải lúc nào cũng là chuyện xấu, biết đâu do người ta thật sự coi trọng Vương gia thì sao, tình cảm không kiềm chế được gì đó nên mới ra tay hạ thuốc bắt về nhà, sau đó dựng một tòa kim ốc trong Bạch Hạc Sơn Trang giấu người cũng là chuyện có khả năng, dễ hiểu, dễ hiểu mà.

Lương Thú không muốn nghe hắn nói nhảm nữa: "Lý do còn lại đâu."

Cao Lâm ho khan hai tiếng, khả năng thứ hai chính là bệnh chung của đại doanh Tây Bắc chúng ta: Mỗi lần bước vào học đường lập tức mệt mỏi buồn ngủ toàn thân rã rời, hơn nữa còn là nghe y lý,

người bình thường ai mà hiểu nổi, ngủ gật không phải chuyện thường sao? Nếu là ta ta cũng ngủ.

Lương Thú cẩn thận nhớ lại, ký ức tối hôm qua đúng thật là bị cắt đứt ngay đoạn Liễu Huyền Triệt mở miệng tuôn ra một tràng dài phương thuốc vị thuốc các thứ, mí mắt hấn lập tức nặng trĩu như quét hồ, hơn nữa chậu than trong thư phòng còn ấm áp như thế, càng thôi miên hơn.

Cao Lâm trấn an Vương gia nhà mình, không sao cả, không phải ai cũng nghe hiểu được kiến thức y lý. Vương gia bận rộn quân vụ, làm việc vất vả ngày đêm còn phải lê tấm thân mệt mỏi đi theo Liễu nhị công tử, kể ra ai mà không cảm động!

Chuyện tới nước này Lương Thú cũng chỉ có thể tự trấn an mình, ngày đi ngàn dặm nghe qua vẫn tốt hơn là tên đầu đất bước vào học đường liền buồn ngủ. Để cứu vãn hình tượng bản thân, hấn cố ý quay về phòng rửa mặt thay đổi xiêm y một phen rồi mới đi tìm người trong lòng.

Liễu Huyền An đang ăn điểm tâm sáng, trước mặt là một chén hoành thánh tôm trứng nóng hổi và một đĩa bánh gối vàng óng ánh xốp giòn, ngay cả dưa muối cũng làm theo khẩu vị Giang Nam, bánh trái ngọt ngào các loại xếp đầy mặt bàn.

“Vương gia cũng đến dùng một chút đi.” A Ninh mời, “Những món này đều do đại công tử sai người đưa tới.”

Lương Thú vốn tưởng bản thân đã đủ cẩn thận tinh tế, không ngờ núi cao vẫn có núi cao hơn. Ngày trước hấn đuổi đám người hầu do Liễu phu nhân chuẩn bị trở về, chuyện ăn uống do một tay đầu bếp Kiêu Vương phủ đảm nhận không tính là kém, nhưng đương nhiên không thể làm ra món ăn mang khẩu vị Giang Nam, đối phương lại là kiểu người đến bánh nướng cứng như đá cũng ăn đến vui vẻ hào hứng... Tất cả mọi người cứ như vậy mà bỏ qua chuyện này!

“Vương gia.” Liễu Huyền An gọi hấn, “Đến đây ăn hoành thánh đi.”

Lương Thú kéo ghế ra ngồi: “Sau này ta sẽ mời cho ngươi một vị đầu bếp Giang Nam.”

“Ừ.” Liễu Huyền An múc đồ ăn cho hắn.

Lương Thú lại hỏi: “Vì sao tối qua không gọi ta dậy?”

“Hiếm khi thấy Vương gia ngủ say như thế.” Liễu Huyền An đưa bát cho hắn, “Lúc ở thành Độ Nha không thể nghỉ ngơi tốt, tinh lực thiếu hụt nhiều ngày phải từ từ điều dưỡng lại. Sáng nay đại ca ta còn dặn phải kê cho Vương gia một đơn thuốc bổ thận.”

“Tối hôm qua không bị đánh chứ?” Lương Thú kéo tay y kiểm tra.

“Không có, đại ca còn khen ta nữa.” Liễu Huyền An vỗ vỗ vai Lương Thú, vậy mới nói làm người vẫn nên dựa vào chính mình, không nên trông cậy Vương gia giúp đỡ.

Lương Thú sờ mũi làm như không có chuyện gì: “Ăn đi, ăn xong cùng ta đi thăm Khổ Hựu.”

Trước khi Liễu Huyền Triệt vào thành Trú Quân, hai mắt Khổ Hựu đã gần như không thấy rõ nữa. Bệnh tình quá nghiêm trọng, muốn chữa khỏi hẳn ít nhất phải tốn thời gian ba tháng.

“Lâu như vậy à?”

“Có khi phải lâu hơn nữa.”

Giọng nói thanh lãnh như một chậu nước lạnh dội xuống làm Khổ thống lĩnh không dám lớn tiếng dị nghị, bởi vì nghe nói vị thần y lợi hại này rất lạnh nhạt ít lời, hỏi nhiều quá có khi lại bị người ta cầm thước đánh.

Lương Thú nói: “Ba tháng thì ba tháng, mắt không thấy thì vẫn còn tai để nghe, có miệng để nói, yên tâm, trận này không thiếu người được đâu.”

Khổ Hựu đột ngột sinh bệnh vốn khiến quân tâm trong doanh trại Tây Nam hốt hoảng, gần đây ai cũng thấy không khí quá ngột ngạt, Bạch Phúc giáo không nhen ra được cái rắm gì tốt còn thêm Thống soái nhìn không thấy đường. Mọi người hoang mang cho rằng chuyện sau này sẽ do phó tướng tiếp quản, không ngờ lại đón được Kiêu Vương điện hạ về đích thân chỉ huy, hiện tại làm sao có thể âm thầm được nữa, ai ai cũng xoa tay hàm hè, phải đánh cho đám nhãi nhép kia một trận ra trò!

Phương thức thao quân của Khổ Hựu là do một tay Lương Thú chỉ dạy, cả quân doanh Tây Nam không khác gì một đại doanh Tây Bắc thu nhỏ, sau khi Cao Lâm tiếp nhận thì không gặp trở ngại gì, vớ vớ bả vai Khổ Hựu trấn an: “Người an tâm dưỡng bệnh đi, xem các ca ca dạy dỗ bọn tà giáo như nào cho biết!”

“Người câm miệng lại.” Đầu Khổ Hựu kêu ong ong. Cao Lâm vừa trở lại chưa đến ba ngày đã quán lấy Khổ thống lĩnh thao thao bất tuyệt về mối tình chấn động Đại Diễm của Vương gia nhà mình làm hẳn nghe phát bệnh, mắt lại mù tạm thời không chạy nổi, quả thực khóc không ra nước mắt.

Liễu Huyền An cùng Lương Thú ngồi trong thư phòng xem hẳn điều binh khiển tướng. Quân đồn trú Tây Nam có mấy vạn, địa hình lại phức tạp, cho dù là tiên ngữ nhìn một lần không quên cũng phải nhìn đến hoa mắt nhức đầu.

Lương Thú chấm đầu ngón tay vào chén trà lạnh búng một cái, Liễu Huyền An bị bắn nước giật thót, mờ mịt mở to mắt. Dáng vẻ này thật sự quá đáng yêu, Lương Thú liền vươn tay lau nước trên mặt y, khuyên nhủ: “Mệt thì trở về phòng ngủ đi, đừng gắng gượng nữa.”

“Ta không mệt.” Liễu Huyền An ghé sát vào nhìn bản đồ địa giới, “Những chỗ này sẽ được bố trí lại sao?”

“Phải” Lương Thú trả lời, “Kết nối thành một dải liền mạch, dù Bạch Phúc giáo có gây hại ở đâu, quân đội cũng chỉ cần ba ngày là đuổi

tới.”

Mỗi một chấm đỏ trên bản đồ đại diện cho một nơi có dấu hiệu tà giáo hoành hành. Liễu Huyền An nhìn một vùng đỏ sậm như vết lõm loét lan rộng mà sống lưng lạnh toát.

“Yên tâm đi.” Lương Thú vỗ lưng y, “Sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ dọn dẹp sạch sẽ.”

.....

Lưu Hằng Sướng đứng bên giường nhìn vu y thay băng cho Ô Mông Vân Du, băng gạc tháo ra để lộ những vết thương vốn sâu hoắm đâm đũa máu nay đã hơi khép miệng.

“Giáo chủ.” Vu y bảm, “Đến ngày mai là Vân Du công tử có thể tập võ trở lại.”

Lưu Hằng Sướng nghĩ thầm, chuyện quái quỷ gì vậy, làm gì có ai bị thương đến thế này vẫn ngồi dậy giết người được? Đến đi còn không đi nổi, thương gân động cốt bình thường đã phải dưỡng hẳn một trăm ngày rồi.

Hắn nâng mắt lên quan sát giáo chủ muốn thăm dò ý đối phương. Vị đầu lĩnh tà giáo khuấy đảo một vùng Tây Nam không chốn nào yên ổn thật ra chỉ là một người đàn ông trung niên khoảng bốn năm mươi tuổi, bộ dạng thường thường không có gì nổi bật, cũng không có ba đầu sáu tay, thứ có thể xem như “tà ác” nhất toàn thân chỉ có đôi mắt, mí mắt tam giác sụp xuống bọc lấy một mảnh màu vàng u ám đục ngầu.

Vu y thấy chủ tử không nói lời nào đã tự mặc định là hắn đồng ý, lập tức ôm vào một cái vai sứ lớn, vật bên trong kêu lạo xạo không biết là gì nhưng nghe rất giống sinh vật sống đang bò loạn. Nắp vai vừa mở, một cái chân nhọn hoắt lông xù đen thui thò ra khỏi miệng vai, đến Lưu Hằng Sướng quanh năm gặp qua vô số độc trùng lúc này cũng phải sờn hết gai ốc.

Ô Mông Vân Du lại không có bao nhiêu phản ứng, chỉ khẽ nhắm hai mắt lại. Vu sư chuyển miệng vai đến gần miệng vết thương của hắn như muốn thả con vật bên trong bò ra. Lưu Hằng Sướng thật sự không chịu nổi phương pháp chữa bệnh dơ bẩn đến thế, đang muốn mở miệng ngăn cản thì ngoài cửa bỗng vang lên tiếng bước chân.

Người tới là Phượng Tiểu Kim, cũng là nhân vật duy nhất trong Bạch Phúc giáo dám trái lời giáo chủ. Đám vu y xưa nay biết hắn chán ghét các loại độc trùng liền thức thời thu bình lại, đồng loạt xoay người đi ra.

Phượng Tiểu Kim nhìn miệng vết thương vẫn rỉ máu của Ô Mông Vân Du, sắc mặt không quá hài lòng. Lưu Hằng Sướng thấy thế bèn bạo gan tiến lên nhanh nhẹn quấn lại bằng vải.

Giáo chủ nãy giờ vẫn thờ ơ lạnh nhạt lúc này mới thản nhiên mở miệng nói một câu, trước mắt không thiếu nhân lực, thật ra không nhất thiết phải dùng tới Tú Thương Chu Nương*.

*Tú Thương Chu Nương 绣伤蛛娘: nghĩa đen là “nàng nhện biết khâu vết thương”

Phượng Tiểu Kim nói: “Ta nghe nói Lương Thú đang điều động nhân mã bốn phía, hiện giờ toàn bộ Tây Nam đã nằm dưới tay hắn như một ván cờ phức tạp.”

“Vậy thì gửi tặng hắn một ván cờ chết không thắng nổi đi.” Giáo chủ nói, “Bắt đầu từ Thập Diện Cốc đến vương tọa ở thành Mộng Đô.”

Tú Thương Chú Nương, Thập Diện Cốc. Lưu Hằng Sướng tập hợp hết tin tình báo thu nhặt được, lợi dụng cơ hội xuống núi hái thuốc mà giao cho đầu mối truyền tin của quân đội Tây Nam.

.....

A Ninh hỏi: “Tú Thương Chu Nương là cái gì?”

“Là một loại nhện độc lớn dùng để khâu vết thương, tơ do nó nhả ra giúp miệng vết thương bình phục rất nhanh nhưng có độc, dùng một hai lần cấp bách còn tạm chấp nhận được, nếu tiếp xúc quanh năm suốt tháng sẽ tổn thương đến tâm mạch.” Liễu Huyền An mô tả, “Có điều theo lý luận của vu y, loài nhện này bảo vật trời cao ban tặng cho y giả, cho nên hoàn toàn không độc.”

A Ninh cũng cảm thấy liệu pháp điều trị bằng môn tả đạo như vậy nghe qua rất không đáng tin.

Khổ Hựu chống gậy lộc cộc tiến vào viện, A Ninh vội đỡ hấn: “Sao Khổ thống lĩnh lại đến đây một mình?”

“Vương gia sai ta đến mời Liễu nhị công tử, mọi người đang thảo luận chuyện Thập Diện Cốc.” Khổ Hựu đáp, “Đi thôi... Ồ!”

Vừa xoay người đã vấp phải một cục đá, mấy ngày nay Khổ thống lĩnh bị bịt kín mắt té ngã không ít lần. A Ninh buồn bực hỏi công tử nhà mình, trong đại doanh này không thiếu người, vì sao Vương gia còn bắt Khổ thống lĩnh không thấy đường đi tới đi lui truyền tin?

Liễu Huyền An chưa kịp trả lời, Khổ Hựu đi phía trước đã quay đầu cười nói: “Vương gia muốn ta nhanh chóng thích ứng với hoàn cảnh đó thôi.”

Chuyện này không can hệ đến lòng tin vào y thuật của Liễu Huyền Triệt, giải phẫu luôn luôn có rủi ro, chi bằng bây giờ cứ tập thích ứng dần, cho dù tương lai xảy ra chuyện không may ngoài ý muốn cũng sẽ không bị luống cuống giữa cơn tuyệt vọng.

Theo nguyên văn lời Lương Thú thì “Cho dù không nhìn thấy đi nữa cũng phải luyện cả kỹ năng leo được lên lưng ngựa”.

“Tính tình Vương gia là như vậy đấy.” Khổ Hựu nói, “Ai ở bên cạnh ngài ấy đều không thể u ám tiêu cực nổi.” Trời có sập xuống thật thì người của đại doanh Tây Bắc phải nghĩ cách chống nó lên trước đã.

Liễu Huyền An rất thích tính cách này của hắn... Mà nói lại thì, chẳng có tính cách nào trên người Lương Thú mà y không thích, đôi mắt bị tình yêu che mù phân nửa, chút lý trí cuối cùng còn sót lại chỉ dùng để lên giường giữ chặt áo lót trốn tới trốn lui mà thôi.

Yêu vào lú não, nhưng không thể hoàn toàn lú được.

Phòng ngoài đã ngồi đầy người, Liễu Huyền An do dự một chút rồi vẫn ngồi vào chỗ đối diện đại ca, chủ yếu là vì bên cạnh Kiêu Vương điện hạ đã có ba năm phó tướng vây quanh, bản thân phòng chừng cũng chen không lọt.

“Thập Diện Cốc ở chỗ này, khoảng cách không xa thành Trú Quân.” Một phó quan người bản địa chỉ tay vào bản đồ, “Xung quanh có rất nhiều thôn xóm quy mô lớn nhỏ không đồng nhất. Bọn họ có truyền thống gửi trẻ em trai đến quân doanh huấn luyện, vốn là đối tượng mượn sức trọng điểm của Bạch Phúc giáo.”

Chuyện này rất bình thường, bởi vì nếu mượn sức thành công thì chẳng khác nào chôn giấu trong doanh địa vô số gián điệp ngầm. Nhưng hương dân trong Thập Diện Cốc lại rất tinh táo, ngoài mặt ừ ừ à à cho qua chuyện, quay đầu một cái liền mật báo cho quan binh chạy tới bắt người.

Sau khi Bạch Phúc giáo chịu không ít tổn thất cuối cùng cũng khôn ra, không cố chấp mượn sức Thập Diện Cốc nữa mà nhanh chóng xem bọn họ như cái gai trong mắt, chỉ chờ cơ hội bài trừ sạch sẽ.

Liễu Huyền An hỏi: “Bọn họ sẽ giết hại thôn dân sao?”

“Khả năng không lớn, quân đội chúng ta đóng ngay giữa sườn núi gần như có thể quan sát toàn bộ Thập Diện Cốc.” Khổ Hựu nói, “Chỉ cần có chút dị thường sẽ phát hiện ra ngay.”

Có điều tin tình báo do Lưu Hằng Sướng gửi về cũng không sai, bởi vì tai mắt của Khổ Hựu cũng nói gần đây Bạch Phúc giáo đã lên kế

hoạch xuống tay với Thập Diện Cốc.

“Trên núi có động vật hoang dã gì có thể lợi dụng được không?”
Lương Thú hỏi, “Ví dụ như voi núi hay vượn hoang gì đó.”

“Không có, voi và vượn đàn không sống ở vùng này.”

“Đã đi vào rừng kiểm tra chưa?”

“Chưa, phần rừng này rất rậm rất sâu, đường núi vừa hẹp vừa khó đi, ngựa không vào được, nơi nơi còn toàn là chướng khí, chỉ dựa vào hai chân quả thực không cách nào đi nổi.” Khổ Hựu giải thích, “Chỉ có thể phán đoán căn cứ theo ghi chép mấy chục năm trở lại đây có xảy ra vụ thú hoang đả thương dân thường nào hay không thôi.”

“Vậy đã từng xảy ra chưa?”

“Cũng chưa, tình hình ở Thập Diện Cốc rất yên ổn.”

Ba câu phủ định liên tiếp đã nói rõ về tình hình thực tế. Nhưng cánh rừng kia đúng là quá rộng lớn, nếu không tự mình chứng thực thì Lương Thú vẫn giữ thái độ hoài nghi như cũ. Cao Lâm biết tính hẩn bèn lên tiếng: “Xe ngựa đã chuẩn bị xong, lúc nào cũng có thể xuất phát.”

“Sáng sớm mai khởi hành.” Lương Thú hạ lệnh, “Mọi người cùng nhau đi.”

Mọi người đương nhiên bao gồm cả Khổ Hựu. Ban đầu Liễu Huyền Triệt không đồng ý, bất cứ đại phu nào cũng sẽ không cho phép bệnh nhân của mình chạy loạn khắp nơi, nhưng Liễu Huyền An lại nói: “Khó có cơ hội đi theo Vương gia học tập, đại ca nên đáp ứng Khổ thống lĩnh đi, đúng lúc để ta học thêm một chút thực tế về phương pháp cải thiện thị lực.”

Liễu Huyền Triệt nói: “Đệ chờ ở đây chẳng lẽ không học được?”

“Nhưng ta muốn đi theo Vương gia.”

“Không cho đi.”

Không cho cũng đi, ở phương diện chống đối phụ huynh tiên ngữ đã có vô vàn kinh nghiệm phong phú.

Thế là y nhẹ nhàng “ừ” một tiếng cho có rồi xoay người lui mất.

Áo choàng bị gió thổi tung suýt nữa thì trùm luôn vào mặt huynh trưởng.

Vẫn là áo choàng do Kiêu Vương điện hạ tặng.

Nền đen thêu chỉ vàng, mười phần khí phách.

Ca ca lại tức ngực.

Chương 94: Đi thi Trạng Nguyên có khi còn xếp vào ba hạng đầu

Cuối cùng mọi người vẫn cùng nhau đi Thập Diện Cốc.

Liễu Huyền An ngồi trong xe nhìn ra, cứ cách một quãng là lại thấy một tòa thôn xóm xuất hiện bên đường, sân vườn sạch sẽ, đến cả thịch khô treo trước cửa nhà cũng ngay ngắn chỉnh tề hơn những nơi khác, đúng là có một chút bóng dáng cuộc sống quân doanh.

“Nơi này có thể xem như một trong những vùng yên ổn giàu có nhất đất Tây Nam.” Khổ Hựu giới thiệu, “Đất đai phì nhiêu, dân cư hưng vượng, không chỉ thượng võ mà còn sùng văn, dù là thôn xóm nhỏ đến đâu cũng gom góp tiền mời tiên sinh về dạy học, đây là truyền thống đã gìn giữ từ xưa đến nay, hầu như tất cả mọi người đều biết chữ hiểu nghĩa.”

“Công tử xem kia!” A Ninh chỉ về phía xa, kinh ngạc hô lên, “Trên vách núi có chữ viết!”

Núi đá cao ngất trong mây lộ ra một bề mặt bằng phẳng chỉnh tề như bị thiên thần dùng búa lớn bở một nhát, nắng chiếu vào mặt đá lấp lánh lóe sáng tựa ngân hà trút xuống, rồi lại được tiên nhân dùng kiếm làm bút lưu loát khắc lên bài văn ngàn chữ. Dù có ở trong ba ngàn thế giới, Liễu nhị công tử cũng khó tìm được một quyển thiên thư nào kỳ diệu đến thế.

“Tạc văn tự trên vách núi thế này phải nói là khó như lên trời, nghệ nhân cần quấn dây thừng chậm rãi treo từ trên đỉnh núi trượt xuống rồi khắc từng nét một.” Cao Lâm ngồi trên lưng ngựa nheo mắt nhìn kỹ nửa ngày. Sức khỏe Trình Tố Nguyệt chưa khỏi hẳn, nhưng ngại

ngồi trong xe ngựa buồn chán nên phần lớn thời gian cũng cưỡi ngựa. Lúc này nàng thấy huynh trưởng xem rất nhập tâm nên cũng ghé mắt chăm chú nhìn, động tác hai huynh muội rất đều nhịp, mãi cho đến khi Kiều Vương điện hạ lạnh lùng ném ra một câu: “Nhìn chữ có hiểu không?”

Cao Lâm: “...”

Trình Tố Nguyệt: “...”

Xem không hiểu thì không được phép thưởng thức vẻ đẹp thuần túy sao?

Lương Thú không để ý tới gương mặt nhăn nhúm như khổ qua của hai vị cấp dưới, một mình phóng khoáng giục ngựa tiến lên đỡ Liễu Huyền An ra khỏi xe ngựa.

Cao Lâm: Bắt đầu rồi, màn khoe khoang của Vương gia bắt đầu rồi, ngài ấy sẽ lập tức kêu Liễu nhị công tử biểu diễn cho chúng ta xem!

Liễu Huyền An đương nhiên có thể xem hiểu đoạn cổ văn kia, tuy chữ viết đã bị mưa gió mài mòn ít nhiều nhưng vẫn có thể căn cứ trước sau mà phỏng đoán ý tứ toàn bộ bài văn: “Là một truyền thuyết dân gian.”

“Tốn nhiều công sức như thế chỉ để khắc một câu chuyện dân gian thôi á?” Trình Tố Nguyệt không quá tin, “Ta tưởng chí ít cũng phải là bí tịch võ công gì chứ.”

Cao Lâm vỗ ót nàng một cái, viết sờ sờ phơi nắng phơi mưa thế kia thì gọi gì là “bí”, nhiều lắm chỉ là “tịch” thôi. Theo ta thấy, cái gì lộ ra ngoài phần nhiều đều là thứ không đáng giá.

“Là truyền thuyết hình thành Thập Diện Cốc.” Liễu Huyền An nói, “Mấy trăm năm trước cửa trời rộng mở, một nhóm tiên nhân theo thang trời bước xuống, đến vùng này thấy phong cảnh xinh đẹp núi

xanh suốt mát nên quyết định ở lại luôn, truyền thừa qua nhiều thế hệ mới hình thành nên Thập Diện Cốc ngày nay.”

Trình Tố Nguyệt đánh giá, trong truyện không có tiên nữ bị ép gả cho tiều phu lười biếng, dân cư cũng không thả trâu giấu áo quần mỹ nữ ngăn cản người ta trở về, tuy khá nhàm chán nhưng miễn cưỡng xem như một câu chuyện có đạo đức.

Cao Lâm cãi lại: “Cả một vách núi rậm rạp chũn như thế, Liễu nhị công tử chỉ kể đại khái thôi, làm sao muội biết tình tiết ở giữa không giấu giếm mấy đoạn quanh co muội xem không vừa mắt?”

“Quả thật không có.” Liễu Huyền An nói, “Nhưng mà phần còn lại cũng không thú vị gì, không đáng kể, ta khát rồi.”

Vừa dứt lời, Lương Thú đã chìa túi nước của mình ra, lại nói: “Nơi này gió lớn, nói ít một chút đi kéo nuốt nhằm khí lạnh vào bụng.” Nói rồi còn cởi áo khoác của mình xuống quấn chặt vào người đối phương chỉ chừa lại đôi mắt, dưới chân thúc ngựa nghênh ngang rời đi.

Trình cô nương chỉ vừa hội họp với gia đình nên chưa quá thích ứng với cảnh tượng trước mắt, nghẹn nửa ngày mới hỏi: “Ca, Vương gia không biết giữ kẽ chút nào à?”

“Giữ cái gì, muội nói ngự tiền thị vệ à? Có gì mà phải giữ nữa.” Cao Lâm hào phóng khoát tay: “Vương gia đã tự tay viết một phong mật hàm kể lại mười mười tình sử của ngài ấy gửi cho Hoàng thượng rồi.”

“Hà?”

“Viết cũng khoảng bốn năm tờ giấy gì đó.” Cao Lâm khoa tay múa chân, chữ nghĩa lai láng, cấu tứ mượt mà, cầm đi thi Trạng Nguyên có khi còn xếp vào ba thứ hạng đầu.

Trình Tố Nguyệt: “...”

Thật không, đáng sợ quá đi.

Doanh trại đóng quân dựng giữa sườn núi, đằng trước là thôn xóm, phía sau là rừng rậm cao thâm, chòi trúc nhà ngói và lều trại phân bố chằng chịt, đối với những thôn xóm dưới chân núi thì đây đúng là một tấm khiên bảo hộ vững chãi.

Tuy thị lực Khổ Hựu tạm thời bị mất nhưng đi đường cơ bản không cần người giúp, hẳn rất quen thuộc đại doanh này, đến cả gậy dò đường cũng không cần đã bước đi phăm phăm, băng bịt mắt và mái tóc màu bạc bị gió thổi tung, thân thủ gọn gàng lưu loát. Liễu Huyền An cũng bắt chước theo nhắm mắt lại nhấc chân mò mẫm đi về phía trước, kết quả chưa gì đã bị Liễu Huyền Triệt kéo trở về, nhíu mày dạy dỗ: “Quanh đây toàn là dây leo, đi đường mà đệ cũng ngủ được sao?”

“Liễu Đại công tử hiểu lầm, Tiểu An không ngủ đâu.” Lương Thú ở phía sau đỡ lời, “Y chỉ đang bắt chước cách đi đường của Khổ Hựu thôi.”

Học theo cách đi đường của Khổ thống lĩnh chẳng lẽ nghe tốt hơn vừa đi đường vừa ngủ à? Liễu đại công tử lạnh lùng nghĩ, đương nhiên là không có. Theo quy củ, đệ tử Liễu gia đi đường phải ưỡn ngực ngẩng đầu, thắt lưng giữ thẳng, đi nhanh tay chân cũng không được vung vẩy lung tung, dáng dấp như tùng xanh đón gió, đâu ra cái kiểu vừa đi vừa cọt nhả nhắm mắt? Thế là hẳn vẫn lòi đệ đệ ra nghiêm túc phê bình một phen.

Liễu Huyền An ảo não đáp: “Ừm.”

Quy củ nhiều quá, muốn bỏ sang Kiêu Vương phủ không có quy củ gì hết.

Lương Thú sắp xếp chỗ ở xong lập tức phải ra phòng khách xử lý quân vụ. Liễu Huyền Triệt ngồi bên bàn nhìn A Ninh thu dọn hành lý, mười món thì hết chín là đồ của Kiêu Vương phủ, kỳ quặc nhất là

còn có một bộ áo lót kích thước lớn hơn của y rất nhiều. Đầu Liễu đại công tử lại bắt đầu đau nhói, nhủ thầm sau khi mọi chuyện kết thúc hẳn phải dẫn đệ đệ trở về Bạch Hạc Sơn Trang quản thúc một thời gian, đỡ cho y gây ra thêm chuyện hoang đường phóng đãng. Đang cân nhắc một trận, A Ninh đã lấy từ trong túi hành lý ra một tập giấy tuyên xếp ngay ngắn lên bàn.

Hình như là một tập tranh vẽ.

Liễu Huyền Triệt cầm lên xem: “Tranh Tiểu An vẽ à?”

“Là tranh nhị công tử vẽ theo tưởng tượng.” A Ninh đáp, “Đại công tử nhìn kỹ sẽ phát hiện ra ngay, thật ra gương mặt trên từng tờ không quá giống nhau.”

Trên tranh vẽ một nữ nhân có đôi mắt xếch như hồ ly vừa ngả ngớn vừa quyến rũ đứng dựa vào lan can. Thứ này là y vẽ dựa trên tin tình báo của Lưu Hằng Sướng kết hợp với diện mạo của Phượng Tiểu Kim, sau đó phác thảo thành bức tranh mỹ nhân treo trong phòng giáo chủ Bạch Phúc giáo.

“Đại ca.” Liễu Huyền An bưng đĩa điểm tâm bước vào, quai hàm căng phồng, thấy hắn đang xem tranh nên nhân tiện nói, “Tiếc là A Sướng không biết vẽ tranh, để hắn tự vẽ theo nguyên dạng đỡ mất công ta phải phán đoán theo câu chữ miêu tả.”

“Vị cô nương này...” Liễu Huyền Triệt khẽ nhíu mày, “Cử chỉ quá mức tùy tiện.”

“Vương gia cũng nói có lẽ nàng là vũ cơ,” Liễu Huyền An tiếp lời, “Hoặc là nữ tử chốn phong trần, nói chung không phải con cái gia đình bình thường.”

Theo miêu tả của Lưu Hằng Sướng, mỹ nhân trong tranh có khuôn mặt tương tự Phượng Tiểu Kim nhưng ngũ quan tinh xảo hơn, dáng người cũng mềm mại điệu đà hơn. Hắn cũng từng bóng gió thăm dò Phượng Tiểu Kim xem đối phương có tử muội gì không.

Liễu Huyền Triệt hỏi: “Thế có không?”

Liễu Huyền An lắc đầu: “Không có, xem tình hình cũng có vẻ như không có thật. A Sướng mô tả giáo chủ Bạch Phúc giáo ước chừng bốn mươi năm mươi tuổi, nếu bức tranh kia được vẽ từ mười hai mươi năm trước, vậy người trong tranh rất có thể là mẹ ruột Phượng Tiểu Kim, ta cũng cảm thấy phỏng đoán này hợp lý hơn.”

Dung mạo xinh đẹp như vậy, nếu thật là vũ cơ hoặc nữ tử phong trần thì hẳn phải có thời cực kỳ nổi tiếng ngàn người sẵn đón, cách nhiều năm như vậy mà giáo chủ Bạch Phúc giáo còn giữ bức tranh của nàng trong phòng nhớ mãi không quên chính là bằng chứng.

“Vương gia đã sai người đi thăm dò rồi.” Liễu Huyền An nói, “Ta vốn muốn hỏi đại ca xem thử có phương pháp điều tra gì đó trên giang hồ không.”

“Thế vì sao đệ không hỏi?” Liễu Huyền Triệt đúng là có quen biết vài nhân vật giang hồ tinh thông tin tức thật.

“Bởi vì Vương gia nói không cần.”

“Sao lại không cần?”

“Ta không hỏi.”

Lúc đó đêm đã khuya lắm rồi, Liễu Huyền An nằm trên giường nói chuyện hai mắt díu chặt vào nhau, nghe một câu “không cần” xong cũng chỉ ừ ừ gật đầu rồi ngủ quên trời quên đất, tinh dậy liền ném đoạn đối thoại này lên chín tầng mây, chỉ nhớ Lương Thú nói không cần, nghĩa là thật sự không cần.

Không cần tốn công tốn sức thêm làm gì.

Sâu lười dù sao vẫn rất lười, vẽ tranh nhiều mệt mỏi chi bằng nằm xuống phân tích thì hơn. Liễu Huyền An ăn điểm tâm xong lại rút bức

tranh ra ghé vào bàn nói chuyện với ca ca: “Ta phỏng đoán thể này, nếu mẹ Phượng Tiểu Kim xuất thân từ chốn phong trần, mà Phượng Tiểu Kim lại hận vị Đàm đại nhân trong triều kia thấu xương, có khi nào Đàm đại nhân là cha ruột hẳn không?”

Trong thoại bản thường xuyên viết về nữ tử si tình gặp gỡ nam tử bạc tình, mười câu chuyện thì hết mười là không có kết cục tốt, rất tương xứng với sự thật ngoài đời. Liễu Huyền An tiếp tục phân tích: “Vương gia nói Đàm đại nhân xuất thân từ sĩ tộc giàu có, gia giáo cực kỳ nghiêm khắc nên nhất định sẽ không cho phép ông ta ra ngoài tìm gái lầu xanh, cưới vào nhà làm thiếp lại càng không thể.”

Nhưng gia giáo có nghiêm khắc hơn nữa cũng không thể ngăn cản nam nữ ho. an ái, một đêm x. uân tình gieo lại mầm mống xong, công tử thế gia quay về vương thành Mộng Đô tiếp tục làm thiên chi kiêu tử, có lẽ còn mau chóng quên luôn chuyện này đi. Thế là nhân gian nhiều thêm một đôi quả phụ cô nhi đáng thương, một người tuột dốc bị ép cưới lão già bán đậu hũ xấu xí thô bạo, một kẻ lưng đeo cừu hận lớn lên, mai phục trên núi chờ ngày tự tay gi.ết chết người cha bạc tình quả nghĩa.

Liễu Huyền Triệt nói: “Xem ra mấy năm nay đệ xem không ít sách vở giải trí nhỉ.”

“...” Liễu Huyền An ngậm miệng không nói nữa, rõ ràng Vương gia còn khen ta phân tích rất có lý, có thể so ngang với quân sư.

Liễu Huyền Triệt hơi buồn cười: “Đang lảm bảm cái gì?”

Liễu Huyền An lắc đầu: “Không có, không có mà.”

Trong quân doanh không có thức kẻ nên hiện tại y rất làm càn. Liễu Huyền Triệt vốn không định đánh y, nhưng nhìn thấy dáng vẻ ngả ngớn không quy củ kia là lại ngứa tay muốn đánh.

Một nhánh dược liệu phơi khô gõ xuống làm lòng bàn tay Liễu nhi công tử nóng rát, y cực kỳ buồn bực còn bị bắt ngồi xuống bàn chép

phạt gia quy. Một tay y viết nhanh thoăn thoắt, nét bút cuối cùng kéo thành một vệt dài, cách một mặt giấy cũng lồ lộ ra tâm tình khẩn cấp muốn đi cáo trạng.

Liễu Huyền Triệt đứng ở cửa hỏi: “Đệ chạy làm gì?”

A Ninh cũng thờ hồng học chạy theo công tử nhà mình, chạy nhanh thế không biết, ngày trước đâu phải chưa từng ăn đòn bao giờ, vì sao hôm nay lại có phản ứng mạnh như thế nhỉ.

Lương Thú từ xa đã nhìn thấy người chạy về phía mình, cũng rất bất ngờ: “Có chuyện gì thế?”

“Đại ca lại đánh ta.”

Lương Thú kéo lòng bàn tay y ra nhìn nửa ngày: “Không có việc gì chứ, đánh vào chỗ nào?”

Liễu Huyền An bình tĩnh rút tay về: “Đánh vào tay, hết sừng rồi.” Nhưng ta đã chạy nhanh lắm rồi đấy.

Không đỏ cũng không còn sừng, nhưng Lương Thú rất phối hợp xoa xoa ấn ấn, cố nhịn không cười: “Nói ta nghe, ngươi lại làm sai chuyện gì?”

“Ta không làm sai gì hết.” Liễu Huyền An nói, “Ta chỉ phân tích về thân thể Phượng Tiểu Kim, kết quả đại ca liền đánh ta.”

Đúng là không hề nói lý!

Chương 95: Huỳnh đệ Liễu gia: Thế này thôi à, còn được

Nhưng không nói lý hơn nữa thì trước mắt trong nhà này chưa có ai dám can đảm đứng ra thách thức quyền uy của Liễu đại công tử, dù là Kiêu Vương điện hạ trên vạn người dưới một người cũng không. Liễu Huyền An liếc mắt vào doanh trại một cái thấy trong phòng có không ít tướng lĩnh đang ngồi, liền hỏi: “Vương gia vẫn chưa xử lý xong quân vụ?”

“Hơn mười cái miệng cùng mở, cãi nhau cãi nhãi ai cũng cho là mình đúng.” Lương Thú nói, “Tin tức Bạch Phúc giáo sắp đánh vào Thập Diện Cốc nhiều đến bất thường.”

Nhiều đến mức gần như toàn bộ cơ sở ngầm hoặc không ngầm đều nhận được tin tình báo, mỗi ngày đều có người chạy về doanh trại đóng quân báo tin. Mà một khi tin tức lan truyền rộng rãi lập tức liền giống với hàng văn tự cổ đại khắc trên vách đá kia, trở nên “không đáng giá” nữa. Bạch Phúc giáo chỉ thiếu nước viết luôn mấy chữ “Thập Diện Cốc sắp có biến” lên gáy đi nghênh ngang ngoài đường. Loại thời điểm này quân đội Tây Nam phải ứng phó như thế nào, nhất cử nhất động đều khiến cho bàn dân thiên hạ chú ý.

Chư vị tướng lĩnh mỗi người có một quan điểm riêng, có người cho rằng đó chỉ là chiêu thức tung hỏa mù, người nghĩ bọn chúng cố tình khiêu khích, người khác lại tin trong rừng đúng là có thứ gì đó khó lường. Nhưng vô luận quan điểm của mọi người thế nào thì vẫn thống nhất một cách thần kỳ rằng Lương Thú không nên đến gần cánh rừng rậm.

Liễu Huyền An nói: “Ta cũng không tán thành.”

Một mảnh thâm sơn cùng cốc lớn như vậy ai mà biết bên trong cất giấu thứ gì. Cho dù là tướng quân lợi hại nhất Đại Diễm cũng không thể cứ thế đâm đầu tiến công, càng không thể phái binh bao vây từng tấc ngoài rừng, nếu làm thật phỏng chừng phải điều động đến hơn năm vạn người.

Lương Thú gật đầu: “Ừ, người không tán thành thì ta không đánh.”

Liễu Huyền An liếc một cái đã nhìn thấu: “Cái gì mà ta không tán thành sẽ không đánh, Vương gia vốn không muốn đánh rồi.”

Nhân cơ hội mọi người không nhìn về phía này, Lương Thú lén hôn tay y một cái: “Ai nói ta không muốn đánh, muốn chứ, nhưng ta sợ không nghe lời phu nhân lại gặp hậu quả khó lường.”

Tiếng nói chuyện của hai người không nhỏ, nương theo hướng gió bay loạn khắp nơi. Một đám tướng lĩnh ngồi trong phòng mặt mày nghiêm túc mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, trong lòng mặc niệm phi lễ chớ xem còn phải làm bộ như không nghe thấy sự thật Vương gia là tên sợ vợ. Chờ đến khi Lương Thú dẫn Liễu Huyền An cùng vào doanh trại, mọi người cơ bản đã điều chỉnh xong vẻ mặt và tâm tình, đều nhiệt tình chào hỏi Liễu nhị công tử.

Trên tường treo đầy bản đồ, Liễu Huyền An nhìn quét một vòng, hỏi: “Đây đều là địa đồ bên ngoài Thập Diện Cốc?”

“Phải,” một phó quan trả lời, “Vào sâu chút nữa chướng khí thật sự quá nặng, cộng thêm đủ loại độc xà độc trùng, màn sương dày bị mặt trời chiếu xuống hấp nhiệt, mùa hè bước vào quả thực giống hệt như bước chân vào một cái lồng hấp khổng lồ, không nhất thiết phải hao phí nhân lực.”

Tới đây vấn đề đã xuất hiện, quân đội Tây Nam không vào được thì không lý gì người của Bạch Phúc giáo có thể vào được, đó cũng là nguyên nhân có người hoài nghi Bạch Phúc giáo đang cố ý tung hỏa mù.

Những người còn lại hỏi: “Nhưng mục đích của bọn họ là gì?”

Thả tin tức khiến một vùng Thập Diện Cốc hoang mang thần hồn nát thần tính, quân đồn trú nâng cao đề phòng... Phó quan xùy một tiếng: “Ta cảm thấy bọn chúng đang nhằm vào Vương gia.”

“Ta nghĩ không hẳn, trong khoảng thời gian này đúng là Vương gia ở Tây Nam thật, nhưng quân vụ cần xử lý cũng rất nhiều, cuối cùng lời đồn có đưa được đến Thập Diện Cốc đúng lúc hay không, tà giáo cũng không dự đoán được. Vạn nhất Vương gia không tới thì sao? Chẳng phải bọn họ uống công một hồi à.”

Cả phòng rơi vào im lặng, sau khi Liễu Huyền An nghe xong toàn bộ ý kiến thì tán thành khả năng tin tức của Bạch Phúc giáo không nhất định nhằm vào Lương Thú, chí ít là không chỉ nhằm vào mỗi mình hắn.

So với thái độ đề cao cảnh giác của quân đồn trú như hổ rình mồi, bá tánh ở Thập Diện Cốc thật ra thoải mái hơn rất nhiều, nhất là từ sau khi Lương Thú đến, cảm giác an toàn càng lớn hơn nữa. Máy ngày này số lượng các đại phẩm xách giỏ rau xanh củ quả đến trước cửa doanh trại đi tới đi lui nhiều thêm mấy lần.

Kết quả không có ai trông thấy bóng dáng Kiêu Vương điện hạ, mà lại mục kích được Liễu nhị công tử trong truyền thuyết khoác áo choàng lớn che gió che mặt bụng sọt được liệu từ phía nam đi sang phía bắc, sau đó lại ôm hộp đồ ăn đi từ phía bắc về lại phía nam. Cái khác chưa bàn, thế này thoát nhìn không phải rất chăm chỉ đấy à?

Nhưng thật ra toàn bộ đều do Liễu đại công tử bức ép, mỗi ngày hắn bày ra một chông công việc làm sâu lười sâu khổ không chịu nổi, lý tưởng sống của y trước nay không hề thay đổi, nếu là việc ai cũng làm được thì ta nhất định không cần làm... Nhưng niềm tin có kiên định đến đâu cũng không thắng được cây thước kẻ trong tay đại ca, cuối cùng y đành phải ngáp dài thỏa hiệp, suốt ngày đi ra đi vào từ sáng sớm đến tối mịt, nhìn qua cực kỳ chăm chỉ.

Bận rộn xong đến cả cơm tối cũng ăn không vào, nằm ườn trên giường không chịu động đậy một cái.

“Thật sự không định ăn cơm à?” Lương Thú vươn tay ôm y lên, “Đã cố ý dặn đầu bếp hầm canh gà nấm từng nhưng cho người đấy.”

Liễu Huyền An vung hai tay khoác lên vai đối phương, ăn chứ, nhưng ta không muốn nhúc nhích.

A Ninh đứng hầu bên cạnh lại thờ dài, hầy, bị Vương gia chiều hư rồi, ngay cả ăn cơm cũng không chịu tự mình động đũa.

Lương Thú bật cười ôm người lên, còn chưa bước ra khỏi cửa, ba tiếng còi bén nhọn đã vang lên từ trạm canh gác phía trên doanh địa tựa như ba mũi tên cắt qua bầu trời đầy ráng chiều hồng rực. Ngay sau đó, tiếng trống trận tập hợp cũng vang lên thùng thùng!

Trong quân doanh có năm cấp độ còi hiệu để truyền đạt tin tức nhanh nhất có thể, càng lên cao tình huống càng nguy hiểm khẩn cấp. Trước nay Thập Diện Cốc sóng êm gió lặng, lần cuối cùng xuất hiện ba tiếng còi là từ cách đây mấy chục năm trước, có gần trăm con voi hoang đi lạc nửa đêm xông vào trong thôn.

Liễu Huyền An đang mệt gần chết, nghe tiếng còi canh gác vẫn chưa kịp phản ứng đã ngơ ngác bị Lương Thú thả lại vào giường. Binh sĩ canh gác bên ngoài cũng nhanh chóng xúm lại bảo vệ nghiêm mật không cho ai ra vào tiểu viện.

“Vương gia!” Trình Tố Nguyệt vội vàng chạy tới báo tin, “Thôn xóm dưới chân núi xảy ra hiện tượng dị thường, hình như là... khi hoang?”

Chính nàng cũng không quá xác định, lúc này mặt trời đã khuất sau núi, nắng chiều phai nhạt chiếu nhập nhòa lên toàn bộ Thập Diện Cốc, dù có dùng kính ngàn dặm cũng chỉ có thể thấy những bóng dáng mơ hồ nhảy loạn trong thôn xóm dưới chân núi. Lương Thú

tiếp nhận bội kiếm xoay người lên ngựa chuẩn bị rời khỏi doanh trại, cùng lúc đó Cao Lâm giục ngựa vọt vàng chạy trở vào, trong tay xách theo một đồng đen thui không biết là vật gì.

Trình Tố Nguyệt vốn đang trợn tròn mắt cẩn thận nhìn kỹ, sau khi nhận ra thì gần như muốn nôn hết toàn bộ bữa tối ra ngoài, thật sự là ghê tởm không chịu nổi. Đó là một thứ lớn gần bằng đứa trẻ năm tuổi hình... người, da dẻ toàn thân xám ngoét, trên mặt hiện ra hoa văn kỳ dị, đôi mắt trắng dã, con ngươi đỏ ngầu, bàn tay khô quắp, móng tay vừa dài vừa sắc bén, bộ tóc xám trắng như cỏ dại bị Cao Lâm túm chặt khiến cho ngũ quan trên mặt bị kéo xéch lên, thế nhưng vẫn giương ra một nụ cười quỷ quái.

Một gương mặt cười đủ để bất kỳ ai từng gặp qua “nó” cũng phải mơ thấy ác mộng mất mười ngày.

Càng đừng nói trên cổ họng nó lúc này đang có một lỗ thủng đen ngòm chảy máu ào ào.

“Thứ quái quỷ gì thế này?” Chính Cao Lâm cũng phải chấn kinh, “Vừa vào thôn đã tay đấm chân đá, trèo tường lật ngói xô đổ đồ đạc bàn ghế hơn mười ngôi nhà, chạy trốn nhanh hơn báo. Đến mấy chục nam đinh còn không đuổi theo kịp, cuối cùng vẫn là vì chạy quá nhanh nên tự xiên cổ vào kiếm của ta.”

Lương Thú hỏi: “Chỉ có một con này thôi sao?”

Cao Lâm sững sốt: “Hả? Lúc ta ở đó chỉ có — —”

Chưa nói hết câu, tiếng còi trên trạm gác lại vang lên tận mây xanh, lần này là bốn tiếng! Quân đồn trú đã chuẩn bị chạy xuống chân núi, roi ngựa trong tay Lương Thú vung lên: “Đi!”

Cao Lâm đáp một tiếng rồi tung thứ trong tay lên, Trình Tố Nguyệt bị bắt nhận lấy, khoảnh khắc tiếp xúc gần suýt nữa lại nôn ra một trận.

“Đưa cho Liễu nhị công tử xem thử!”

“...”

Trình Tố Nguyệt do dự, ta thật sự có thể mang đi à, lỡ như dọa sợ Liễu nhị công tử, sau này hai chúng ta bị phạt trừ lương thì làm sao.

Nhưng nghĩ lại thì, đó vẫn là người đi ra từ Bạch Hạc Sơn Trang, từ nhỏ đã biết lóc da đầu người ta xuống rồi.

Vì thế cuối cùng nàng vẫn kéo theo “chiến lợi phẩm” trở về doanh địa. Lúc này Liễu Huyền Triệt đang ở trong phòng đệ đệ, nghe bên ngoài có tiếng thủ vệ nôn khan thì khó hiểu trong lòng, hai huynh đệ cùng bước ra cửa: “Có chuyện... Thứ quý quái gì thế này?”

“Ca ca ta bắt được ở thôn dưới chân núi.” Trình Tố Nguyệt giải thích, “Hắn không chỉ có một con đầu, Vương gia đã xuống núi xem thử rồi.”

Liễu Huyền An sai người thắp sáng toàn bộ đèn lồng trong viện, xắn tay áo đeo bao tay vào tiến lên cẩn thận kiểm tra một chút rồi nói: “Nhìn khá giống quý đồng tử.”

Liễu Huyền Triệt cũng từng nghe qua truyền thuyết kia, vu sư dùng thảo dược và vôi sống hong khô thi thể nữ đồng, thay y phục sắc sỡ đóng đinh lên cọc gỗ rồi ôm trong tay cùng đi khắp hang cùng ngõ hẻm. Hắn nói: “Quý đồng tử tuy nghe qua rất đáng sợ, nhưng theo nguyên lý thì cùng lắm chỉ là một bộ thầy khô, làm sao tự do bay nhả được?”

“Ta chỉ nói là thủ pháp bào chế cùng một kiểu với quý đồng tử thôi.” Liễu Huyền An nói, “Không hoàn toàn giết chết đứa trẻ, hắn là dùng thêm loại cổ độc nào đó để khống chế đại não và kinh mạch, gia tăng sức mạnh lên vô cùng lớn, biến chúng thành một loài dã thú cổ quái.”

“Tìm một phòng trống đi.” Liễu Huyền Triệt ra lệnh, “Giải phẫu xem sao.”

Liễu Huyền An gật đầu: “Được.”

Mặt không đổi sắc, thái độ ung dung.

Cực kỳ chuyên nghiệp.

Người ở Bạch Hạc Sơn Trang đúng là lợi hại.

Cùng lúc đó Kiều Vương điện hạ ở dưới chân núi cũng ra tay cực kỳ lợi hại, tay cầm trường cung thiện xạ lấp mũi tên châm lửa bắn lia lịa dưới trời chiều, sau đó đâm mạnh vào hốc mắt tà vật kia làm chúng phát ra những tiếng kêu chí chóe thảm thiết!

Trong thôn có khoảng bảy tám con quý đồng tử bay nhảy, quân đội bọc đánh từ hai bên trái phải giải quyết được năm con, con cuối cùng thân mình lớn hơn một chút nhìn qua có vẻ là cầm đầu lại trốn trong góc tường không động đậy, chờ mọi người đồng loạt tấn công, nó bất thành linh nện đầu vào tường nhà người ta lủng thành một lỗ lớn.

“Á!” Người phụ nữ trốn trong nhà hét một tiếng chói tai!

Cao Lâm ở cửa thôn trở tay chém chết một con quý đồng tử, chưa kịp thở ra một hơi đã thấy một bóng đen xẹt qua người cùng với tiếng khóc yếu ớt của trẻ con, quan binh chạy phía sau hô to: “Cao phó tướng, mau ngăn lại! Ngăn nó lại! Ngăn lại! Nó mới cướp một đứa bé đấy!”

Ngăn cái gì mà ngăn, đừng rống lên nữa, không thấy thứ quỷ quái kia đã trốn đến bóng dáng còn không thấy kia à? Cao Lâm thầm mắng một tiếng rồi leo lên ngựa đuổi theo, Lương Thú cũng giục ngựa theo sát hần, áo choàng đón gió, trường kiếm hãy còn nhỏ máu.

“Mấy người các ngươi mau đi theo Vương gia!” Cao Lâm quay đầu ngựa lại, “Những người còn lại theo ta vào thôn!”

“Tuân lệnh!”

Một tay quý đồng tử quặp tã quấn đứa trẻ mới sinh, tay còn lại và hai chân bấu chặt vào dây leo cành cây leo thoăn thoắt, tốc độ không hề suy giảm. Tiếng khóc của đứa trẻ đã yếu đến gần như không nghe rõ, mắt thấy sắp bước vào phần rừng đầy sương mù chướng khí, Lương Thú kéo căng dây cung, bắn một mũi tên lẳng không xuyên qua rừng cây!

“Phập” một tiếng, mũi tên cắm chuẩn xác vào cổ họng quý đồng tử, nó lảo đảo mấy bước, tốc độ di chuyển cũng chậm dần. Vài binh sĩ nhân cơ hội vọt lên muốn cướp đứa trẻ về, đối phương như bị chọc giận, ác độc vung tay ném thật mạnh tã quấn sang một phía khác!

Nơi đó là một vách núi không cao không thấp, người trưởng thành ngã xuống nếu may mắn còn có thể giữ được mạng, trẻ con mới sinh mấy tháng chỉ sợ lạnh ít dữ nhiều. Đứa bé gào khóc rơi tuột ra khỏi tấm khăn quấn, một sinh mệnh nho nhỏ yếu ớt cứ như vậy lao thẳng xuống vách núi. Ngay tại thời khắc căng như dây đàn này, đột nhiên có một bóng người từ trên cao nhảy xuống theo đón được đứa bé ôm vào trong ngực, tay phải cầm kiếm đã rút khỏi vỏ dùng sức lực toàn thân cắm lưỡi kiếm vào vách đá hòng giảm tốc độ rơi.

Kim loại ma sát bắn ra một chuỗi hoa lửa, cuối cùng mũi kiếm thuận lợi kẹt vào một khe nứt làm người kia treo lơ lửng ngay chính giữa sườn núi.

Đứa bé lại bật khóc lớn.

“Thường thiếu tiêu đầu!” Binh sĩ tụ tập nay trên miệng vực gọi tên cậu ta, “Chịu đựng một chút, chúng ta thả dây thừng xuống ngay!”

“Được!” Một tay Thường Tiểu Thu ôm đứa trẻ, tay còn lại nắm chuôi kiếm, khuôn mặt gắng sức đến đỏ bừng. Gió đêm trên núi lạnh lẽo, cậu ta dán mặt mình vào đầu nó để truyền sang chút độ ấm, thì thoảng gió quá lớn còn khiến toàn thân bay dập dờn đến là hoảng. Bàn tay giữ chuôi kiếm đã hoàn toàn mất cảm giác, máu chảy trong người không còn giống máu mà là những cây châm mới rút ra từ

trong tuyết. Cậu ta khó khăn ngẩng đầu, vừa vặn trông thấy Lương Thú cũng đứng ngay trên cao, gió thổi áo choàng tung bay, khuôn mặt ngược sáng nhìn qua như thiên thần giáng thế.

Cơn gió này hình như cũng không phải là không tốt.

Thường Tiểu Thu gian nan nghĩ như vậy.

Vì mục đích lưu lại ấn tượng thật tốt trong lòng Vương gia, cậu ta thậm chí còn cố nặn ra một nụ cười ra vẻ vãn đạ phong khinh như thể đứng trên đỉnh Thái Sơn băng tuyết mà mặt vẫn không đổi sắc.

Các binh sĩ đang thắt dây giải cứu trên vách núi cũng rất sốt ruột, lo lắng thiếu niên bị đông lạnh đến váng đầu nên xuất hiện ảo giác, đã lâm vào cảnh như thế rồi còn nở nụ cười ngây ngô, vì thế tất cả đồng lòng đẩy nhanh tốc độ, mười ngón tung bay.

Cuối cùng, vào thời khắc Thường thiếu tiêu đầu hoảng hốt sắp không cười nổi nữa, một binh sĩ đã buộc theo dây thừng leo xuống dưới, trước hết quấn chặt dây quanh thắt lưng Thường Tiểu Thu, sau đó đỡ lấy đứa bé ôm vào lòng mình rồi đưa tay ra hiệu với những người giữ dây phía trên đầu.

Dây thừng nhanh chóng được kéo lên, nhưng chỉ có mình sợi dây đó, về phần một sợi khác... Người kéo dây buồn bực hỏi, chẳng lẽ Thường thiếu tiêu đầu bị nhánh cây gì đó mắc kẹt rồi à, sao lại nặng như vậy, hoàn toàn không kéo lên nổi.

“Ta vừa đi xuống xong mà, không có cây cối gì cả.”

Mọi người bèn ghé mắt nhìn xuống vách núi một lần nữa, có người hét to: “Này! Tiểu Thường! Người thử cử động một chút xem!”

Ban đầu Thường Tiểu Thu được buộc dây vào hông đã hoàn toàn kiệt sức, gần như là thả lỏng toàn thân lẫn đại não yên tâm chờ người ta kéo lên. Bây giờ lại nghe tất cả mọi người cùng nhau gọi

mới hoàn hồn trở lại, nghĩ thầm, nãy giờ rồi mà vẫn chưa chịu kéo là muốn ta tự mình bò lên chứ gì.

Đi thì đi! Cậu ta cắn chặt răng một lần nữa cầm chặt chuôi kiếm muốn leo lên, thế nhưng đến giờ mới phát hiện ra là mình không thể nhúc nhích.

Trong lòng Thường Tiểu Thu dâng lên một dự cảm xấu, liền chậm rãi cúi đầu nhìn xuống dưới, tầm mắt chạm phải một cánh tay đen gầy khô quắp đột nhiên “mọc ra” từ giữa vách núi đang nắm chặt vạt áo mình.

Cậu chàng hít một hơi lạnh.

“Tiểu Thường! Tiểu Thường! Mau nói gì đi! Người không sao chứ!” Người đứng phía trên hô lớn vài lần nữa, thấy cậu ta không có động tĩnh bèn chuẩn bị cột dây thừng leo xuống giải cứu, Thường Tiểu Thu lại ngẩng đầu kêu một tiếng: “Mọi người cứ ở yên trên đó!”

Cậu ta lấy lại bình tĩnh nắm chặt dây thừng, chậm rãi nhích người xuống từng chút một. Độ cao giảm dần, một hang động lộ ra ngay phía dưới vách núi, mà ở trong hang là một rừng đóm sáng xám đỏ đang lập lòe.

Mấy chục, thậm chí là mấy trăm con quý đồng tử đang đồng loạt ngồi xổm mai phục ở nơi đó, yên lặng không phát ra tiếng mà nhìn trừng trừng vào Thường Tiểu Thu.

Sau khi thấy rõ cảnh tượng, đồng tử Thường Tiểu Thu co rút thật mạnh, gần như là bị hình ảnh khủng bố trước mắt dọa sợ đến kêu thất thanh! Cậu ta liều lĩnh kéo dây thừng muốn quay lên trên, những con quý đồng tử trong hang đá đã đồng loạt tru tréo chói tai lao ra cào cấu vào đùi vào chân như một cái tổ ong khổng lồ.

Dây thừng trượt xuống một đoạn dài!

Thường Tiểu Thu trơ mắt nhìn thanh kiếm cắm trên vách đá của mình càng ngày càng xa tầm tay, chỉ có thể dựa vào tay nắm chân đá gạt bọn chúng ra khỏi người! Thế nhưng số lượng quý đồng tử rất nhiều, dù cậu ta may mắn đánh được một hai con thì lại có một đám khác lập tức nhào lên. Vào thời điểm dây thừng buộc bên hông cậu ta sắp bị kéo đứt, một đạo kiếm khí kinh người đột nhiên quét qua!

Quý đồng tử không kịp đề phòng nên rơi ào ào xuống núi. Một tay Lương Thú nắm dây thừng, phi thân cách không tiếp được Thường Tiểu Thu, hai chân đạp vỡ xương sọ con quý vẫn bám chặt bên đùi cậu, lại phi thân quay lên đỉnh núi ném Thường Tiểu Thu cho bộ hạ chăm sóc.

“Vương gia!” Một người ném bội kiếm cho hắn.

Lương Thú cầm chuôi kiếm, hàn quang ngưng kết trong tay, gần như chỉ trong chớp mắt đã xoay người thả mình xuống vách núi đen kịt, lần thứ hai xông vào hang núi xử lý đám tà vật tàn ác!

Giữa những tiếng kêu gào tru tréo thê thảm, hơn một nửa số quý đồng tử bị tiêu diệt, phần may mắn còn lại chưa chết như bầy ong độc vỡ tổ bay vo ve phóng nhanh ra khỏi hang, sau đó bay chạy khắp bốn phương tám hướng lẫn vào cánh rừng rậm mờ mịt sương trắng, thân hình màu đen vọt lên vọt xuống trông rất giống những con bọ chét khổng lồ.

Chờ đàn “bọ chét” hoàn toàn biến mất, khung cảnh lại khôi phục yên tĩnh như cũ.

Các binh sĩ có mặt đều không khỏi sợ hãi, bọn họ nhìn nhau nửa ngày mới nghẹn ra một câu: “Con mẹ nó, sao lại nhiều như thế được?”

“Tương lai có lẽ còn nhiều hơn nữa.” Lương Thú xách Thường Tiểu Thu đứng lên, sắc mặt lạnh lùng, “Một người cống cậu ta đi, chúng ta về quân doanh.”

Chương 96: Trận này hình như diễn hơi quá rồi

Người trong doanh địa nghe về chuyện quý đồng tử đều cảm thấy tà môn đến cực điểm, mặc dù Tây Nam thịnh hành vu cổ chú thuật, nhưng thủ đoạn bản thủ tàn ác như vậy vẫn khiến người ta ghê rợn. Cao Lâm phối hợp cùng Khổ Hựu điều động binh mã dựng rào chắn phòng vệ ở những vùng thôn xóm giáp ranh rừng rậm phòng ngừa lại có quý đồng tử chạy vào thôn giết chóc, thế nhưng đó không phải kế sách lâu dài.

Phó quan nói: “Chiến tuyến kéo dài hơn trăm dặm, chúng ta không thể canh giữ suốt tám năm mười năm như thế mãi được.”

Nhưng nếu không thủ, rừng rậm đầy chướng khí kia thật sự không phải chốn người thường có thể tùy tiện ra vào. Phó quan bèn kiến nghị hay là tổ chức một đội dân binh địa phương rồi tìm thợ săn dẫn đường vào rừng nghiên cứu địa thế, kết quả lại bị Khổ Hựu phủ quyết.

“Rất nguy hiểm, mất nhiều hơn được.” Hãn nói.

Tất cả mọi người đều sơ suất xem nhẹ “bản lĩnh” của Bạch Phúc giáo có thể chế ra một lượng đồng cỏ lớn đến thế trong rừng rậm, về phần đám trẻ con từ đâu ra, trong vòng mười năm nay số phụ nữ trẻ em mất tích ở Tây Nam đâu chỉ có một hai ngàn. Thấy sắc mặt Khổ Hựu tái xanh, Cao Lâm vỗ vỗ vai hãn an ủi: “Người mới đến đây được bao lâu, hướng hồ từ ngày nhậm chức đến giờ đã làm được không ít việc, đám tà giáo kia còn đang treo thưởng vạn kim mua đầu kia kia, không cần quá tự trách.”

Advertisement

Khổ Hựu hỏi: “Bây giờ Vương gia đang ở đâu?”

Cao Lâm đoán, có lẽ là ở chỗ Thường thiếu tiêu đầu.

Vết thương trên người Thường Tiểu Thu ngoại trừ hai tay treo mình trên vách núi đầy gió ra thì chỉ có một lỗ máu do quý đồng tử cắm móng tay vào, may mắn là trên người chúng không mang độc tố nên chỉ cần rửa sạch sát trùng rồi khâu lại là xong, đương nhiên nhiệm vụ khâu vết thương vẫn do Liễu đại công tử đích thân thực hiện.

Liễu Huyền An đứng lên khỏi mép giường nhường vị trí lại cho ca ca, Liễu Huyền Triệt nhận châm bạc từ tay A Ninh, đầu không ngẩng lên mà ra lệnh: “Đệ đi qua xem con đồng cổ kia, giải phẫu nốt những chỗ còn lại đi, một canh giờ nữa ta sẽ sang.”

Một vòng tời tứ chung quanh nghe mà buồn bực, hai vị công tử thần tiên của Liễu gia không cần ngủ thật sao? Đã bận rộn cả đêm rồi mà vẫn không biết mệt. Liễu Huyền An đáp một tiếng rồi nhấc chân bước ra cửa dưới vô số ánh mắt sùng kính của hạ nhân, dáng vẻ phiêu đảng như thần tiên vững vàng rẽ sang hướng hồ nước ngoài viện.

Nha hoàn trong viện mặt mày trắng bệch: “Ồi ối ối!”

Đúng vào thời khắc máu chốt, may mà có Kiêu Vương điện hạ xuất hiện kéo người vào lòng rồi ôm lên mang đi mất.

Liễu Huyền An vẫn mơ mơ màng màng nói: “Ta ngủ trên đường một lát thôi.”

Lương Thú đáp ứng: “Được.”

Sau đó dứt khoát đưa người về phòng ngủ cởi áo ngoài tháo giày, kéo chăn bọc kỹ lại rồi buông màn sa để người ngủ bên trong được yên giấc. Xử lý xong đầu đấy, Lương Thú xoay người ra ngoài, vừa chớm ra đến cửa đã vòng trở lại cúi người hôn lên chóp mũi hơi

lạnh kia một cái. Náo loạn xảy ra quá đột ngột làm hấn rất đau đầu, chỉ có ngẩng nhìn dung nhan say ngủ của người trong lòng mới thấy bình yên được giây lát.

Liễu Huyền An cảm giác mình đã ngủ rất lâu, đến khi tỉnh lại não vẫn lùm bùm hỗn độn, mơ màng hỏi A Ninh: “Giờ là buổi chiều ngày nào rồi?”

A Ninh trả lời, thật sự không có đại mộng ba ngàn năm gì đâu, chỉ mới năm sáu canh giờ trôi qua mà thôi. Bây giờ vẫn chưa đến giờ ăn cơm, công tử cứ ngủ tiếp một lát cũng được.

Không ngủ nữa, Liễu Huyền An ngáp dài nói, ta phải đi giải phẫu cho xong con quý đồng tử kia.

“Đại công tử đã làm xong việc rồi.” A Ninh nói, “Ngài ấy lấy ra từ đồng cổ không ít cổ trùng nhìn rất đáng sợ, vài con đã sấm ăn sâu vào não bộ, không có cách nào giải được, chỉ có thể giết. Huống hồ... huống hồ cũng không nhất thiết phải giải.”

Nói đến đoạn sau cậu lại không nhịn được mà khe khẽ thở dài. Mặc dù quý đồng tử hung tàn, nhưng lúc chúng còn sống thì toàn bộ đều là những đứa bé ngây thơ không hiểu sự đời, nếu không có đám người xấu Bạch Phúc giáo, những đứa trẻ này vốn nên được gia đình yêu thương vô ưu vô lo lớn lên, chứ không phải chịu kiếp sống quái vật bị nhốt trong rừng rậm chướng khí. Trước nay A Ninh luôn mang tâm tính lương thiện nhưng lúc này cũng phải sinh ra suy nghĩ tàn nhẫn, Bạch Phúc giáo làm nhiều chuyện ác như thế đúng là xứng đáng bị thiên đao vạn quả.

Liễu Huyền An ngồi bên giường hỏi: “Vương gia ở thư phòng sao?”

“Không.” A Ninh đáp, “Vương gia chỉ ngủ hai canh giờ đã dẫn theo Cao phó tướng và Khổ thống lĩnh xuống chân núi giám sát đội ngũ phòng ngự quý đồng tử.”

Liễu Huyền An đề nghị: “Chúng ta cũng xuống chân núi xem thử đi.”

Kỹ năng cưỡi ngựa của y đã vô cùng thành thạo, cho dù là chiến mã to cao vẫn có thể dễ dàng khống chế một đường nắm chặt roi ngựa lao đi như bay, “vèo” một tiếng đã lướt qua người đại ca, đến cả bóng dáng cũng không lưu lại.

Liễu đại công tử: “...”

Vừa xảy ra một trận nhiễu loạn, thôn xóm dưới chân núi lại không hoảng hốt thần hồn nát thần tính như Liễu Huyền An tưởng tượng, ngược lại vẫn rất ồn ào náo nhiệt. Tất cả mọi người tụ tập trước sân phơi lương thực, dây vải trắng đen và dây ngũ sắc treo đầy ngọn cây, một bà bà mặc y phục sắc sỡ ngồi trên đài cao cúi đầu xướng lên bài ca bi thương mà uyển chuyển, tiếng ca như có ma lực kỳ diệu xuyên thấu vào tim từng người.

“Là An hồn khúc.” Lương Thú đứng sau lưng Liễu Huyền An vươn tay đỡ vai y, nhẹ giọng giải thích, “Hát để an ủi linh hồn những hài đồng bất hạnh trong rừng.”

Cơn gió phất qua mái tóc và hai má mọi người, cũng đưa theo tiếng ca bay vào tầng tầng lớp lớp núi sâu tựa như đôi tay bà bà từ ái run rẩy vuốt ve những trái tim chịu đủ tra tấn giày vò.

.....

Thường Tiểu Thu nằm trên giường cố sức động thân ngồi lên: “Đại ca, Tống đại ca!”

“Úi, Tiểu Thường!” Một phó quan vội vã tiến vào phòng, “Đừng cử động, cẩn thận kéo rách miệng vết thương.”

“Ta không cử động, chỉ muốn hỏi huynh một chút, thanh kiếm kia của ta có lấy trở về lại được không?”

“Không thể.”

“Vì sao lại không thể?”

“Các ca ca đã giúp người đi tìm, nhưng dưới vách núi kia có một đoạn sông chảy xiết, kiếm người rơi xuống đó không biết đã trôi đến phương nào rồi.”

“Hả?” Về mặt Thường Tiểu Thu đau khổ, “Ta không thể không có binh khí được.”

“Đứa nhỏ này sao lại thật thà như vậy.” Phó quan vỗ nhẹ lên ót cậu ta một cái, “Có Tống tiên sinh ở đây người còn sợ không có cây kiếm nào dùng thuận tay sao? Chờ dưỡng thương xong lại nhờ hắn rèn cho người một cây mới.”

Nói nghe dễ dàng lắm, trong lòng Thường Tiểu Thu than thở, chỉ bằng bản lĩnh và danh tiếng rách nát của ta, làm sao đủ để Tống tiên sinh đáp ứng rèn kiếm.

Đang ủ ê suy nghĩ, Tống Trường Sinh lưng đeo bao vải cũng đã từ ngoài cửa bước vào.

Chỉ trong chớp mắt Thường Tiểu Thu vội vàng ngồi thẳng lên, hai mắt lóe sáng nhìn hắn.

Tống Trường Sinh cười nói: “Vương gia lệnh cho ta rèn một thanh kiếm mới tặng Thường thiếu tiêu đầu.”

.....

Thiếu niên nhận kiếm mới như được lắp thêm đôi cánh, đi đường mà cũng lâng lâng như bay. Nằm được vài ngày, chưa kịp chờ bản thân đi đứng vững vàng mà cậu ta đã lén chuồn ra cửa ngay dưới mí mắt Liễu Huyền Triệt, khắp khiêng đi khắp nơi thăm hỏi trận tới chúng ta đánh thế nào.

Phó quan đáp: “Rừng rậm.”

Thường Tiểu Thu khó hiểu, không phải đã nói trong rừng toàn chướng khí sao? Lại còn rộng nữa, như thế làm sao mà đánh.

Cậu ta lại hỏi: “Khi nào thì đánh?”

Phó quan không trả lời, chỉ bày ra vẻ mặt thâm trầm sâu xa.

Thường Tiểu Thu: “...” Mấy ông chú trung niên làm ơn đừng dùng ánh mắt như thế nhìn người khác, dầu mỡ lắm.

Khi nào đánh thì phải xem Kiêu Vương điện hạ bao giờ trở về đã.

Từ ngày quý đồng tử xuất hiện, tình hình khắp vùng Tây Nam trở nên ngày một căng thẳng.

Một đám giáo đồ sớm bị quân đội theo dõi liên tiếp chui đầu vào lưới, nhóm giáo đồ khác vốn bị giam trong ngục cũng bị đưa về Thập Diện Cốc lấy khẩu cung, trong đó có Triệu Tương của Thự Quang Môn ngày trước lừa tiền nhà Thường Tiểu Thu và tên đồ tể bắt được ở thành Độ Nha. Không có thắm vấn tâm bình khí hòa, vừa bước vào đã trực tiếp dẫn sang phòng dụng hình. Vài tên đã hoàn toàn bị tà giáo tẩy não vẫn cứng đầu chờ Phật Mẫu và Thánh nữ đến cứu vớt mình, kết quả một roi vung lên, mặt mày toàn là máu.

“Ta khuyên người bớt niệm chú lại, giữ sức đi.” Cao Lâm ngồi xổm trước mặt gã, “Đáng đời lắm, lại còn đúng lúc tâm tình Vương gia nhà ta không tốt.”

Giáo lý Bạch Phúc giáo tin vào nhân quả luân hồi, nếu không tin thờ Bạch Phúc Phật Mẫu, kiếp sau sẽ nhận hết tra tấn khổ sở. Nhưng một khi rơi vào tay Lương Thú thì thật sự không cần lo lắng chờ đến kiếp sau, tra tấn trừng phạt nên có ở kiếp này nửa phần cũng không được thiếu, thậm chí còn phải nhận gấp đôi. Ban đầu còn có tiếng chửi mắng văng vẳng, về sau cứ thế tắt dần rồi bắt đầu cung khai, từng tờ khẩu cung lần lượt được đưa vào thư phòng. Lương Thú dường như vẫn chê không đủ, lại nhanh chóng hạ thêm lệnh lùng bắt một vòng mới cho cấp dưới, khí thế chỉ tăng không giảm.

Thế nhân đồn đãi Kiêu Vương điện hạ khắc nghiệt thô bạo, nhưng cụ thể là “bạo” đến trình độ nào thì bá tánh Tây Nam chưa được trải nghiệm — — mãi cho đến lúc này.

Bọn họ chứng kiến từng tòa thành lần lượt bị phong tỏa, từng người từng người bị mang đi, quân đội quét qua như nước thủy triều gột rửa khắp vùng sơn dã, đêm xuống đèn đuốc vẫn sáng bừng, đội ngũ nhìn từ xa tựa như một con rồng lửa khổng lồ.

Cho dù Bạch Phúc giáo vênh váo kiêu ngạo đến đâu, đối mặt với thế công nghiền áp quy mô đến mức này cũng hiểu đã đến lúc tạm lánh vào chỗ tối. Những kẻ truyền giáo lê la đầu đường cuối phố gần như biến mất ngay trong đêm, ai cũng quặp chặt đuôi không dám đi khiêu khích quan phủ, muốn dùng phương thức giả vờ yếu thế này khiến vị Vương gia đang nổi giận đùng đùng kia bình phục tâm trạng một chút.

Trong hang ổ tà giáo, Ô Mông Vân Nhạc hỏi: “Chỉ vì đám quý đồng tử kia mà Lương Thú không tiếc điều động mấy vạn đại quân?”

“Quý đồng tử chỉ là ngòi nổ thôi.” Phượng Tiểu Kim nhìn về phương xa, “Mục đích của hắn từ trước đến nay luôn là Bạch Phúc giáo.”

Lưu Hằng Sướng bùng hòm thuốc lui ra khỏi phòng Ô Mông Vân Du. Phượng Tiểu Kim cho Ô Mông Vân Nhạc trở về nghỉ ngơi, Lưu Hằng Sướng trở tay đóng kín cửa, thấp giọng báo cáo: “Ta đã cho thêm thuốc.”

Phượng Tiểu Kim gật đầu: “Tốt.”

“Nhưng mà...” Lưu Hằng Sướng không nhịn được, mở miệng hỏi, “Vì sao Phượng công tử phải dùng dược vật trì hoãn tốc độ bình phục của Vân Du công tử, để cho hắn nằm mãi trên giường?”

“Bởi vì Lương Thú đã bắt đầu kế hoạch rồi.” Phượng Tiểu Kim nói, “Mà trong Bạch Phúc giáo này không ai là đối thủ của hắn cả.”

Lưu Hằng Sướng thử thăm dò: “Ta nghe bọn họ nói gần đây ở Tây Nam có không ít người bị bắt, chúng ta tổn thất thảm trọng, giáo chủ cũng vì vậy mà rất tức giận.”

Phượng Tiểu Kim nói: “Diễn biến tiếp theo sẽ tới nhanh thôi.”

Phần tổn thất tiếp theo, cũng là phần phần nộ tiếp theo.

Lương Thú đích thân dẫn quân từ thành Lục Ngạc xuôi về phía nam nhìn như muốn đi tuần tra, vào một buổi chiều tối nọ lại như thần binh trời giáng xuất hiện ở một mỏ đá.

Chủ nhân mỏ đá tên Trì Đăng, là nhân vật thứ hai thân cận với giáo chủ nhất. Gã vốn tưởng mình che giấu rất khá, nhiều năm như vậy vẫn không bị ai phát hiện ra, hơn nữa mấy ngày gần đây luôn chú ý chặt chẽ hướng đi của quân đội Tây Nam nên phán đoán sẽ không có trọng binh đi về hướng mỏ đá. Không dự đoán được, cuối cùng bản thân vẫn bị thủ đoạn dẫn binh hỗn loạn của Lương Thú làm cho hờ hờ.

Trì Đăng không kịp suy nghĩ, khoác thêm áo giáp cao giọng hô to: “Châm pháo!”

Tiếng hô vang khắp bốn phía mỏ đá, toàn bộ thợ thuyền bên trong đều là đệ tử tà giáo, bọn họ tháo bỏ ngụy trang, thuận thực cầm binh khí nhanh chóng tập hợp thành một đội quân trải qua huấn luyện, ôm trong ngực lòng tin với Bạch Phúc Phật Mẫu mà xông lên như dã thú!

Thuốc pháo nổ vang, đá tảng ngã nhào, giây trước còn là mỏ đá yên bình, giây sau đã biến thành vực Tu La đầy tiếng kêu thảm thiết. Máu thịt bị vùi ép vào đất bùn, tiếng kèn xung phong vang không ngừng nghỉ. Trì Đăng hốt hoảng muốn chạy trốn lại bị Cao Lâm một kiếm hất văng xuống ngựa.

Những chiến dịch giống như vậy trong thời gian này không chỉ có một hai trận, quy mô có lớn có nhỏ nhưng tất cả đều chấm dứt

bằng chiến thắng của quân Đại Diễm. Từng hang ổ Bạch Phúc giáo bị nhổ tận gốc rễ, giữa biển lửa ngập trời, các đệ tử tà giáo rút cuộc mới bối rối hiểu ra sự thật: Nếu đã đối mặt với Lương Thú, dùng cái đuôi ngắn ngắn vùng vẫy một hồi cũng vô dụng, trước mặt bọn họ chỉ còn hai con đường, một là hàng, hai là chết.

Cao Lâm đứng giữa biển lửa hùng hực, dùng mũi kiếm nhắc cằm Trì Đăng lên: “Tên hấn là gì?”

Trì Đăng nhắm mắt lại, lồng ngực phập phồng kịch liệt: “Mộc, Mộc Triệt!”

Kẻ tàn độc vẫn lẩn trốn phía sau như người vô hình rút cuộc đã có tên có họ.

Các đệ tử trong Bạch Phúc giáo câm như hến, đi ngang qua viện của giáo chủ không ai dám hé một lời, ngay cả đầu cũng không dám nâng.

Mộc Triệt nhìn bức tranh treo trên tường, sắc mặt xanh trắng: “Người nói cái gì?”

Thuộc hạ theo gã nhiều năm bạo gan bầm báo: “Thành Điền Thúy cũng... cũng bị...”

“Đám rác rưởi!” Mộc Triệt ném mạnh chung trà trong tay, “Làm sao bọn chúng điều động được nhiều binh mã như thế?”

“Số lượng binh sĩ không thay đổi.” Tên thuộc hạ đã tháo mồ hôi như tắm, “Nhưng dưới sự chỉ huy của Lương Thú lại như bước đi trên mây, chỗ nào cũng bay đến được.”

Xuất hiện khắp các núi đồi thành trấn thôn trang, quân đội Đại Diễm quả thực giống như hệ mọc sau mưa, tùy tiện đi đâu cũng trông thấy vài người. Lúc trước Bạch Phúc giáo không phải chưa từng giao thủ với quân đồn trú, Khổ Hựu, tiền nhiệm của Khổ Hựu, rồi tiền nhiệm

của tiền nhiệm, cũng không phải chưa từng bị đánh bại, nhưng dù bại cũng chưa từng đến tình trạng gãy đổ khắp nơi như bây giờ.

“Lương Thú quá đáng sợ.” Thuộc hạ rên rỉ.

Không chỉ vũ lực đáng sợ mà còn có năng lực tác chiến đáng sợ, đáng sợ đến mức khiến cho toàn bộ những người từng giao thủ với hắn phải sợ hãi — — Mặc dù may mắn toàn mạng thoát khỏi trường kiếm đen kịt thì quãng đời còn lại cũng phải đối mặt với cơn ác mộng khôn cùng.

“Giáo chủ.” Tên thuộc hạ quỳ xuống đất, “Chúng ta — —”

“Chúng ta phải bắt Lương Thú trả giá đắt.” Về mặt Mộc Triệt đã khôi phục lại như thường, “Mau đi hỏi khách xem bao giờ thì họ tới.”

.....

Sau chiến dịch đại thắng liên hoàn, Lương Thú lại dẫn quân ngày đêm trở về Thập Diện Cốc, hành trình chạy đua với thời gian khiến cả người như Cao phó tướng cũng phải tái mét mặt mày, cảm giác xuống ngựa sẽ nôn mất nhưng vẫn phải cố nhịn lại chạy đuổi theo hô to, Vương gia cẩn thận vết thương trên người!

Hành quân tác chiến làm sao tránh khỏi bị thương, trước ngực Lương Thú bị đá vụn từ trận nổ đập trúng thành một cái lỗ máu me đầm đìa, thực ra không quá nghiêm trọng nhưng nhìn rất đáng sợ, mang ra ăn vạ tình thương của người trong lòng rất là hợp lý.

Mắt thấy cổng chính doanh trại đã ở ngay trước mắt, Cao Lâm kéo cương ngựa thở phào: “Vương gia, người — —”

Lời còn chưa dứt, quay đầu đã thấy Vương gia nhà mình chạy hùng hục suốt một đường như chó điên lúc này đột nhiên yếu ớt ôm ngực ngã nghiêng như Tây Thi.

Cao Lâm: "... Liễu nhị công tử chưa đến đâu, trận này diễn hơi sớm rồi."

Lương Thú: "Cút đi!"

"Cút ngay đây!" Cao phó tướng dẫn theo người ngựa đi vào doanh trại theo đường khác.

Để lại sân khấu kịch rộng lớn cho Vương gia nhà mình tiếp tục phát huy.

Chương 97: Nghề phụ của Tiểu Lương là trợ lý phòng khám!

Binh sĩ trong doanh trại nghe tin Vương gia toàn thắng trở về đều kích động đổ ra ngoài đón, kết quả toàn bộ bị Cao Lâm xua trở về, hỏi: “Liễu nhị công tử đâu?”

“Không biết, sáng sớm nay đã không thấy đâu rồi, hình như cũng không xuống núi khám bệnh.”

Lần này Lương Thú xuất chinh mang theo Khổ Hựu, mà Liễu Huyền Triệt thân là đại phu đương nhiên cũng phải đi theo. Trước khi đi hẳn còn đặc biệt dặn dò đệ đệ, ở phương diện tra dồi tay nghề y thuật không thể nhàn hạ bỏ bê ngày nào, còn ra luật lệ cách năm mười ngày phải xuống chân núi ngồi lều khám bệnh một lần — — Nói là cách năm mười ngày, nhưng bá tánh ở thôn xóm chung quanh nghe danh thần y đều đổ xô rồng rắn đi khám bệnh, cách năm mười ngày mới khám thật sự không thể xong.

Chuyện này khiến sâu lười mệt gần chết.

Cùng làm A Ninh mệt gần chết theo.

Thậm chí Liễu Huyền An còn nghĩ, để ta ở lại trong thôn cũng được mà, dù sao cả đại ca và Vương gia đều không ở quân doanh, lại đỡ phải chạy đi chạy lại mệt nhọc. Thế nhưng hộ vệ Kiêu Vương phủ phụ trách bảo vệ y và Ngự lâm quân lại không đồng ý, dù sao nơi này vẫn là Tây Nam, là hang ổ Bạch Phúc giáo, không ai biết trong bóng tối đang có thứ gì dơ bẩn nhìn chăm chăm. Vương gia đã có lệnh, Liễu nhị công tử nhất định không được qua đêm bên ngoài.

Vì thế Liễu Huyền An đành phải một nắng hai sương chạy qua chạy về, dùng vó ngựa lần lượt đo hết chiều dài đường núi, cuối cùng hai ngày trước khi Lương Thú trở về đã thành công khiến bản thân mệt đến ngã bệnh, sốt như cục than hồng nằm trên giường không mở nổi mắt.

Lương Thú ôm ngực diễn nửa ngày vẫn không thấy tiên ngủ bốn vạn tám ngàn tuổi nhà mình xuất hiện, lại đụng phải mấy đại phẩm xách giỏ rau xanh đang hỏi thăm xem Liễu nhị công tử đã khỏi bệnh chưa, còn bắt phải nhận trứng gà mới chịu ra về.

Kiều Vương điện hạ nghe xong còn lòng dạ nào mà ôm ngực nữa, lập tức vung roi ngựa vù vù phi về chỗ ở. Trong viện rất yên ắng, A Ninh ngồi trên bậc tam cấp lật xem một cuốn sách thuốc rất dày. Tiếng ồn ào vừa rồi ngoài cửa doanh trại không truyền vào hậu viện nên nhìn thấy Vương gia đột nhiên xuất hiện, cậu thật sự kinh ngạc, vội vàng đứng lên.

“Tiểu An đâu?” Lương Thú xoay người xuống ngựa.

“Đang ngủ ạ.” A Ninh nói nhỏ, “Công tử nhiễm phong hàn, tối hôm qua vẫn nóng như than, mãi đến khi trời gần sáng mới hạ sốt.”

Sau khi hạ sốt toàn thân khoan khoái, là thời điểm thích hợp để ngủ nướng. Bình thường Liễu Huyền An am hiểu nhất là chuyện ngủ, sấm rền sét đánh cũng bất động, ngủ đến mức cứ thế nhảy ra khỏi tam giới. Toàn bộ tiếng động thế tục đối với y mà nói còn nhẹ hơn cả lông hồng, thứ đè nặng trên người chỉ có duy nhất một tấm chăn bông — — nhiều lắm là thêm một cánh tay của Kiêu Vương điện hạ.

Lương Thú tựa nửa người vào đầu giường, dùng ngón cái hơi cọ cọ đôi môi cánh hoa khô nứt, cúi đầu yêu thương hôn một cái.

A Ninh nhanh nhẹn bưng nước ấm vào, lại hỏi: “Vương gia có muốn ăn chút gì không?”

“Không cần.” Lương Thú hoạt động gân cốt đau nhức, rửa mặt qua loa xong cũng cởi áo leo lên giường, kéo người vào lòng mình cùng ngao du trong ba ngàn đại đạo.

Sưởi nước nóng hôm nay nóng hơn ngày thường rất nhiều. Liễu nhị công tử cũng ngâm mình bên trong, mái tóc ướt sũng dán lên lưng không quá thoải mái, Lương Thú liền giúp y quấn lên.

Kiều Vương điện hạ trên giường ngủ quá say, bất cẩn xoay người một cái đè vào tóc của người bên gối, vì thế Liễu nhị công tử trong đầm nước liền kêu một tiếng “Ái da”.

Lương Thú không buông tay, vẫn kéo tóc y, hỏi: “Gần đây sao thường xuyên chạy vào chỗ ta mãi thế?”

Liễu Huyền An nói, đương nhiên là vì ta nhớ Vương gia rồi.

Cho dù ban ngày mệt mỏi cỡ nào, buổi tối cũng phải cố gắng nằm mơ, ngâm mình xuống suối nước một lát mới chịu được.

Lương Thú đề nghị: “Nếu đã thế, người có thể ở lại đây luôn.”

Liễu Huyền An không chịu, vì y cảm thấy Kiêu Vương điện hạ trong hiện thực sắp trở về rồi, mình vẫn mau chóng đi thì hơn.

Lương Thú ra lệnh: “Không được đi!”

Liễu Huyền An không nghe, kéo theo áo choàng ướt sũng tháo chạy xuyên qua từng tầng mưa rồi đến mây nóng cháy, cứ thế ngã về hiện thực.

Được người trong lòng vững vàng tiếp được.

Lương Thú ôm sát người đang ngộ nguậy trong ngực mình, nửa mơ nửa tỉnh cúi đầu hôn y. Vì thế Liễu nhị công tử lại mờ mịt cho rằng mình nằm mộng thế này cũng tốt, không chịu rời giường tiếp tục nằm yên.

Một người hành quân tác chiến suốt mấy ngày liền, người kia cũng khám bệnh ròng rã hết mấy ngày, mệt mỏi thấm thấu vào cốt tủy cần phải nghỉ ngơi thật nhiều, cho nên hai người ngủ liền một giấc hết nửa ngày cộng thêm một đêm. Đến tận sáng sớm hôm sau, Liễu Huyền An mới duỗi eo thân thanh khí sáng tỉnh dậy.

Phía sau có người kéo tóc y.

Liễu Huyền An: "..."

Lương Thú cười khẽ: "Đau đầu à? Quay qua đây ta nhìn thử xem."

Liễu Huyền An có thể phân biệt được rõ ràng giọng nói của Kiêu Vương điện hạ trong hai thế giới, tuy thanh tuyến giống nhau nhưng một bên luôn đẹp đẽ sang quý biếng nhác, bên còn lại sinh động hiền hòa hơn rất nhiều. Y chậm rãi quay đầu nhìn người đang tựa vào đầu giường, nhìn nửa ngày đại não mới kêu ong ong, kinh ngạc hô: "Vương gia?"

Vừa mở miệng liền nhận ra giọng mình khàn khàn nghe rất kỳ cục. Lương Thú bước xuống giường rót cho y chén trà ấm áp, Liễu Huyền An nuốt xuống hơi khó khăn nhưng lại rất khát, liền nhịn đau uống một hơi nửa ấm nước mới cảm thấy thoải mái hơn một chút.

Y hỏi: "Vương gia trở về từ bao giờ?"

"Chiều hôm qua." Lương Thú cũng súc miệng mấy cái rồi nằm về giường để Liễu Huyền An chui vào lòng mình, vươn tay thử độ ấm trên trán y. Người không còn sốt, lại có vẻ mềm mại hơn trước kia nên hẳn tiện tay bóp thêm hai cái, "Làm sao lại khiến mình mệt mỏi đến đổ bệnh?"

Liễu Huyền An đáp, vì Vương gia không cho phép ta ngủ lại dưới chân núi.

Đối mặt với câu trách móc này, mặt Lương Thú vẫn không đổi sắc bình tĩnh trả lời, ừm, ta cũng bị bệnh, ngực rất đau, đau suốt một đường trở về.

Liễu Huyền An không tin: “Nhưng vừa rồi Vương gia đứng dậy rót nước vẫn còn tốt mà, hơn nữa còn có đại ca đi theo quân xuất chinh.”

“Đau vẫn là đau.” Lương Thú kiên trì, hơn nữa cơn đau này rất cổ quái, lúc hành quân chịu được, đối mặt với Liễu đại công tử thậm chí còn bình phục một khoảng ngắn ngủi. Chỉ khi trở lại vùng an toàn, trở lại trên giường người trong lòng mới lập tức nơi này khó chịu, nơi kia không thoải mái, tóm lại là chỗ nào cũng đau.

“Người xem, bị thương cả rồi.”

Băng vải trước ngực do Cao Lâm quấn cho, độ dày rất kinh người nhưng không hề dọa được Liễu nhị công tử, bởi vì y chỉ cần nhìn sắc mặt và tư thái hoạt động của hắn đã phán đoán được rồi, độ sâu miệng vết thương tuyệt đối không vượt quá một phân. Mà sự thật đúng là như vậy, mở băng ra đã thấy vài chỗ bắt đầu kết vảy.

Lương Thú không hề chột dạ: “Hôn một cái sẽ không đau nữa.”

Liễu Huyền An cúi đầu chọc chọc vào ngực hắn mấy cái, Lương Thú bị chọc hơi nhột liền túm người đến trước ngực mình dụ dằng hôn môi.

Hôm qua hắn đúng là bị đau ngực, hành quân mấy ngày liền không nghỉ làm vết thương cũ tái phát, có điều sau một đêm ngủ ngon đã tốt hơn đến tám phần, bây giờ còn quấn một chỗ với người trong lòng, chút đau đớn sót lại đã sớm bị ném lên chín tầng mây.

Liễu Huyền An hơi nằm sấp, nói: “Lần này Vương gia xuất chinh, tin thắng lợi liên tiếp báo về. Ta xuống chân núi chẩn bệnh nghe bá tánh khắp nơi nghị luận, nói không đầy hai năm nữa Bạch Phúc giáo sẽ bị nhổ cỏ tận gốc.”

“Hai năm là đánh giá cao chúng rồi.” Lương Thú đồng ý, “Chờ mùa xuân sang năm ta chắc chắn sẽ mang người quay về Vương thành.”

Mùa xuân ở thành Mộng Đô, chỉ nghe một chút thôi đã cảm thấy cảnh tượng ngày xuân hoa nở đẹp không sao tả xiết. Liễu Huyền An nằm trong ổ chăn ấm áp nghe Lương Thú miêu tả, trong đầu đã cần thận dạo quanh hai mươi bốn con phố ngang dọc trong vương thành, sau đó lấp đầy chúng bằng những tửu quán trà lâu, nhạc phường tơ phủ náo nhiệt.

Kết quả tự vẽ cho mình mệt nhọc luôn.

Ngủ tiếp là hay nhất.

Ở một đầu khác, đội ngũ do Khổ Hựu suất lĩnh cũng về tới nơi. A Ninh chào hỏi: “Đại công tử!”

“Vì sao chỉ có mình người, Tiểu An đâu?” Liễu Huyền Triệt hỏi.

“Đang ở cùng Vương gia trong hậu viện.” A Ninh cơ trí không nhắc tới chuyện “ngủ suốt mười canh giờ”, chỉ hiên ngang lăm liệt tỏ vẻ hình như đang thảo luận quân vụ!

Kết quả bị Khổ Hựu nghe được: “Quân vụ gì?” Nhìn tư thế là rất muốn lao đi nghe một chút.

A Ninh: “...”

Vào thời khắc mấu chốt, may có Liễu đại công tử đứng lúc lên tiếng, lời tên bệnh nhân không nghe lời trở về nghỉ ngơi.

Cao Lâm nghe nói Khổ Hựu đã quay lại cũng đi qua chỗ ở tìm hấn, bước vào phòng thấy người không ngoan ngoãn nghỉ ngơi mà đang ngồi bên bàn, ngón tay cầm bút phác họa, miệng rì rầm nghe không rõ là nói gì.

Cao phó tướng đứng dựa vào cửa cảm khái, bộ dạng lấm bầm của người bây giờ bị nói là Bạch Phúc giáo mua chuộc thành công, đang ngồi niệm chú cũng có người tin đấy.

Vừa dứt lời đã suýt ăn phải một cây bút lông chấm đẫm mực phi tới, Cao Lâm nghiêng đầu né tránh, cười tiến lên nắm vai hắn: “Vừa trở về cũng không nghỉ ngơi, đi vẽ bản đồ gì thế.”

Khổ Hựu dựa người vào ghế, buồn rầu nói: “Ta đau đầu quá.”

“Thời ở Tây Bắc cũng không phải chưa theo Vương gia đánh giặc bao giờ, sao bây giờ mới đau đầu.”

“Không giống.”

Ở Tây Bắc Vương gia là Thống soái toàn quân danh xưng với thực, bản thân là phó tướng chỉ cần nghe theo lệnh chỉ huy của hắn sai đâu đánh đó là được. Bây giờ được điều về Tây Nam trở thành người cầm trịch, phải biết đứng độc lập nắm rõ toàn cục.

Khổ Hựu thở dài một tiếng: “Ta vốn cho là mình đã làm tốt lắm rồi.”

Nhưng sự thật chứng minh chỉ có bản thân nghĩ như vậy thôi. Cùng một số lượng người như vậy ngựa như vậy, địa hình như vậy, Vương gia lại có thể như thần binh trời giáng đánh cho Bạch Phúc giáo tan tác khắp nơi trốn đông trốn tây, đó là chiến thuật mà mình vắt hết óc cũng không thể nghĩ ra được.

Khổ Hựu nói xong lại bổ sung một câu, người cười cái rắm gì.

“Được được được.” Cao Lâm chừa mặt mũi cho hắn mà miễn cưỡng không cười, bắt đầu phân tích: “Vấn đề không nằm ở mưu lược, Vương gia cho người tiếp quản Tây Nam là để người học được cách bình tĩnh. Mọi người ai cũng có đấu pháp riêng, người thương xuân bi thu thì ích gì.”

Khổ Hựu nói: “Tóm lại ta phải suy nghĩ về nhân sinh một chút đã.”

“Ừ, cứ tiếp tục suy nghĩ phần người đi.” Cao Lâm rót cho hắn một chén nước, “Nghĩ xong lại qua phòng dụng hình tìm ta.”

Giáo chúng tà giáo bị bắt lúc này đã đến con số ba trăm, mỗi người chỉ cần khai ra một câu cũng đủ làm Bạch Phúc giáo lột một tầng da, mà chuyện cấp bách nhất phải giải quyết chính là đám quý đồng tử.

Thể lực Liễu Huyền An khá tốt, năm hai ngày đã tiếp tục chạy xuống thôn dưới ngòi chắn bệnh. Lúc này Lương Thú cũng theo cùng, hắn gỡ bỏ áo giáp nặng nề bớt đi vài phần sát khí, lại khoác một thân cẩm bào trắng tinh, lấy ngân quan búi tóc, thân cao như ngọc đứng một chỗ thế mà lại có thêm một chút gần gũi bình dị.

Cho nên bá tánh không bị hắn dọa bỏ chạy, vẫn xếp thành hàng chờ chắn bệnh. Bệnh nhân thứ nhất mang vẻ mặt sầu khổ, vừa ngòi xuống đã nói một tràng dài vừa nhanh vừa nhỏ.

Mặc dù thính lực Liễu Huyền An rất tốt nhưng lại không quen thuộc khẩu âm trong vùng, nghe không hiểu: “Cái gì ạ?”

Bệnh nhân nặng nề lặp lại.

Liễu Huyền An vẫn không hiểu, đang muốn yêu cầu đối phương nói chậm thì Lương Thú đã không nhịn được trước, mở miệng giải thích: “Hắn nói gần đây luôn buồn nôn nôn khan, không có tinh thần ăn uống nên muốn kê đơn thuốc khai vị. Không phải chứ, ta nói bệnh trạng thế này có gì đáng để nhăn nhó nào?”

Bệnh nhân nơm nớp lo sợ: “... Hồi bẩm Vương gia, là vì ta ta ta căng thẳng quá.”

Lương Thú nhìn bộ dạng run lẩy bẩy của hắn cũng buồn bực theo, người căng thẳng làm gì, chẳng lẽ hôm nay ta còn chưa đủ hòa ái sao?

Liễu Huyền An trấn an người bệnh mấy câu đơn giản rồi viết một đơn thuốc khai vị kiện tì, nói với A Ninh: “Người tiếp theo.”

Một thanh niên khoảng đầu hai mươi bước vào. Lương Thú rút kinh nghiệm người trước, thấy đối phương ngồi xuống lập tức ra lệnh: “Lúc miêu tả bệnh trạng thì nói lớn một chút!”

Sắc mặt thanh niên trắng bệnh: “Hả?”

Lương Thú nhíu mày: “Sao hả, không nghe hiểu bốn vương nói gì à?”

Ngữ điệu của hắn rất bình thản, nhưng cho dù Kiêu Vương điện hạ có bình thản thì vẫn giống như đang uy hiếp người ta, thế gian không có bao nhiêu người chống đỡ nổi.

Thế nên thanh niên đành phải bi tráng lớn tiếng: “Ta, ta bị hư thận!”

Lương Thú: “...”

Ánh mắt hắn có chút cảm thông: “Được rồi được rồi, cho phép người nói nhỏ lại.”

Liễu Huyền An cẩn thận chẩn bệnh, Lương Thú ngồi một bên cố sức không cười, vẫn treo thái độ thiên hoàng quý tộc vân đạm phong khinh trên mặt. Chờ cho người trẻ tuổi kia rời khỏi, hắn mới lập tức “Phụt” một tiếng.

“Nếu Vương gia còn quấy rầy nữa ta sẽ đổi A Ninh vào đấy.” Liễu Huyền An ném bút, “Thận hư thì có gì hay mà cười.”

“Không biết, ta chưa hư bao giờ.” Lương Thú hăng giọng, tựa đầu ghé sát vào tai y, “Hay là người thử xem?”

Ánh mắt Liễu Huyền An dứt khoát nhìn ra cửa, không thờ!

Chương 98: Đại ca người lại không ở cùng tòa nhà với chúng ta

Trong khi Kiêu Vương điện hạ bận cột nhà phụ giúp người trong lòng xem bệnh dưới chân núi, thì ở trên núi Cao Lâm đã thành công cạy được miệng Trì Đăng.

“Mộc Triệt... Mộc Triệt cực kỳ xảo quyệt, cũng không tin tưởng bất kỳ ai, bao gồm cả ta.”

Hắn ta hấp hối cung khai.

Tây Nam thịnh hành vu y cổ thuật, về vấn đề này trước nay triều đình luôn mang thái độ chèn ép diệt trừ, chỉ khác ở mức độ khi thì thả lỏng lúc lại siết chặt, nhưng dù là ở thời điểm quản lý lỏng lẻo nhất thì cổ sư vẫn không có cách nào quang minh chính đại đi trên đường lớn, mà Mộc Triệt lại sinh trưởng trong một thôn xóm hành nghề vu cổ vĩn viễn không được bước ra ngoài ánh sáng như thế.

“Năm đó triều đình phái trọng binh trấn áp, cả thôn bị bao vây giết thảm, Mộc Triệt may mắn trốn thoát được ra ngoài. Một mình gã đi bộ xuyên qua khu rừng bên ngoài thành Thúy Lệ, lại từ thành Bắc Ninh theo thương thuyền một đường đi hướng Nam Dương rồi không biết bằng cách nào mà liên hệ được với giáo chủ Bạch Phúc giáo đang sống lưu vong ở đó.”

Hắn am hiểu chế cổ, lại biết dùng lời lẽ mê hoặc lòng người nên tốc độ phát triển giáo chúng hơn hẳn những kẻ khác, cũng bởi vậy mà được giáo chủ tiền nhiệm thưởng thức rồi nhanh chóng trèo lên địa vị cao trong giáo.

Advertisement

“Mộc Triệt cảm hận triều đình thấu xương.”

Nhưng hận ý này không thời thời khắc khắc biểu lộ ra ngoài như người thường, cũng không gào rống khăng khăng phải báo thù cho cha mẹ dòng tộc mà luôn yên lặng giấu kín vào trong xương cốt. Gã tựa như một con rắn độc lẩn trốn trong những tòa thành vùng biên thùy trời cao hoàng đế xa, ngày qua ngày chậm rãi gặm nhấm căn cơ Đại Diễm, hoặc giống như một mảng nấm mốc dần dần xâm nhiễm cả một vùng trời vốn nên xanh thắm.

Nếu lời khai của Trì Đăng không phóng đại quá trớn thì số lượng đệ tử Bạch Phúc giáo hiện tại ở vùng Tây Nam, thậm chí trên toàn Đại Diễm đã vượt lên trên con số triều đình dự đoán rất nhiều, nhưng cụ thể là hơn bao nhiêu thì chính Trì Đăng cũng không nắm rõ. Những năm gần đây, nhiệm vụ chính Bạch Phúc giáo giao cho hắn ta, một là phụ trách kiếm tiền, hai là huấn luyện một “đội quân hoàn mỹ”... Đúng là có cố gắng, tự nhận là đạt thành quả lớn lao lúc nào cũng có thể đi theo giáo chủ đánh lên phía bắc cướp ngôi vua, nhưng cuối cùng vẫn bị Lương Thú san bằng trong một đêm, có thể thấy thật ra cũng không hoàn mỹ cho lắm.

Vũ lực của Bạch Phúc so với quân đội do Lương Thú suất lĩnh thật ra không đáng nhắc tới, cho nên mới nói, tà giáo xưa nay đều trăm cái như một, không mạnh mẽ gì cho cam, chủ yếu đáng ghê tởm ở chỗ rất biết cách lừa gạt khống chế bá tánh vô tội.

Cao Lâm hỏi: “Mộc Triệt có thể tử hay tình nhân gì không?”

Trì Đăng lắc đầu: “Không có, mặc dù gã nhận nuôi Ô Mông huynh muội nhưng cũng không xem bọn họ là con nuôi, chỉ là hai công cụ đắc lực mà thôi.”

“Bức tranh treo trên tường kia không phải thê tử của hắn sao?”

“Không phải.”

Nữ tử trên bức tranh tên Doanh Ngọc Nhan, là nhân vật trong một câu chuyện xảy ra khoảng ba mươi năm về trước. Năm ấy Mộc Triệt mới mười tám tuổi vừa từ Nam Dương trở về Đại Diễm, phụng mệnh giáo chủ đương nhiệm đi thành Tần Lăng chiêu mộ giáo chúng, sau đó không cẩn thận bị triều đình phát hiện nên bị quan quân đuổi bắt. Mộc Triệt hốt hoảng chạy vào một tòa thanh lâu rồi được một kỹ nữ cứu, trốn trong gian Xuân Hương Các đó khoảng nửa tháng.

Trong nửa tháng này có lẽ giữa hai người đã xảy ra chuyện gì đó, hoặc cuối cùng không có gì cả, nhưng chuyện hiển nhiên là Mộc Triệt động tâm với Doanh Ngọc Nhan. Có điều lúc ấy an ninh trong thành đang siết chặt, gã không dám ở lại lâu, hơn nữa Doanh Ngọc Nhan là danh kỹ đang được người người săn đón, tú bà chắc chắn không thả người, dù có dâng lên núi vàng núi bạc cũng không cho chuộc. Mộc Triệt tạm thời không đủ tiền chuộc thân cho nàng nên chỉ có thể tạm thời rời khỏi thành Tần Lăng, tính toán chờ cơ hội quay lại.

“Nhưng sau một năm gã quay trở về thì cô kỹ nữ kia không còn ở thành Tần Lăng nữa, nghe nói đã tự mình chuộc thân.”

“Mộc Triệt không tìm được nàng sao?”

“Không có, gã tìm kiếm rất lâu nhưng vẫn không tìm được, mãi đến mười ba năm trước gã đưa về nhà một thiếu niên khoảng mười lăm tuổi có gương mặt giống người trong tranh như đúc. Chúng ta đoán có lẽ đó là con trai của Doanh Ngọc Nhan.”

“Phượng Tiểu Kim?”

“Đúng là hắn.”

Lúc đó bệnh tình của Phượng Tiểu Kim đã rất nghiêm trọng, tất cả đại phu đều nói nên chuẩn bị sẵn hậu sự đi. Thế mà Mộc Triệt lại dám dùng cổ thuật kéo hắn từ quỷ môn quan trở về, giữ được mạng cũng giữ luôn dung nhan thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, nhiều năm trôi qua mà ngũ quan chưa từng thay đổi.

Trì Đăng tiếp tục nói: “Mộc Triệt mời cho hãn võ sư tốt nhất, cũng cho hãn địa vị độc nhất vô nhị trong Bạch Phúc giáo, nhưng dường như Phượng Tiểu Kim không hề hứng thú với thứ gì cả. Nhiều năm trôi qua, hãn cũng chỉ có quan hệ thân thiết một chút với huynh muội Ô Mông, hãn nhìn hai người kia lớn lên.”

Cao Lâm lại hỏi: “Bạch Phúc giáo có quan hệ gì tới vụ án diệt môn Đàm phủ ở vương thành không?”

Trì Đăng không hiểu: “Đàm phủ nào? Ta không biết.”

“Thôi, nói qua chuyện quý đồng tử đi.” Cao Lâm cầm roi dài trong tay nhịp nhịp, “Nuôi tổng cộng bao nhiêu con?”

Trì Đăng đáp: “Hai ngàn.”

Thời gian của hai ngàn đứa trẻ ngây thơ vô tội bị đóng đinh ở độ tuổi vô lo vô nghĩ nhất, Khổ Hựu đứng một bên nghĩ đến chuyện này liền hận không thể lập tức lôi đám người kia ra thiên đao vạn quả.

Có lẽ chính Trì Đăng cũng biết tội ác này thật sự quá hung tàn ghê rợn nên vội vàng nói: “Ta không phụ trách việc đó, cũng không biết dùng cổ thuật, tất cả đều do Mộc Triệt gây nên.”

“Vì sao phải nóng lòng thả quý đồng tử ra?” Cao Lâm tiếp tục hỏi, “Đáng ra các người nên biết mấy đứa nhỏ kia không phải đối thủ của quân đội, lại còn chọn trúng thời điểm Vương gia đang có mặt.” Nếu chỉ vì mục đích khiêu khích ghê tởm đối thủ thì cái giá phải trả cũng hơi cao rồi.

Trì Đăng thờ hồng học đáp: “Bởi vì, bởi vì Mộc Triệt muốn dụ quân đội tiến vào rừng sâu.”

.....

Trên con đường núi trải đầy ánh sao trắng bàng bạc, một tay Lương Thú nắm dây cương, tay kia ôm tiên nữ đang gà gật ngồi trong lòng

chầm chậm chạy về doanh trại. Ngày mai phải tiếp tục xử lý một núi quân vụ nên hôm nay xem như ngày nghỉ hiếm hoi hẳn tự thưởng cho chính mình, đương nhiên muốn kéo khoảng thời gian này ra càng dài càng tốt.

“Ừm...” Liễu Huyền An bị hấn lắc lư đến tỉnh, rất không vừa lòng giãy giụa một chút, suýt nữa tự giãy cho mình rơi khỏi lưng ngựa.

Lương Thú vội vàng giữ người ngồi thẳng lại: “Người cũng ý có ta ngồi sau quá nhỉ.”

“Thật ra không phải.” Liễu Huyền An mơ màng trả lời, “Không có Vương gia ta vẫn ngủ.”

“Nếu ngã xuống thật thì biết làm sao?”

“Ngã thì ngã thôi.”

“...”

Đối mặt với đa số vấn đề, tiên ngữ luôn là “thế này cũng được, thế kia cũng được”, dù là ngã từ trên lưng ngựa xuống đất cũng được, chỉ duy nhất thời điểm đối mặt với lời chào hàng của Kiều Vương điện hạ mới sinh lòng nhút nhát không “được” cho lắm — — Kỳ thật y cũng muốn thử một chút, nhưng nhớ lại cảnh tượng trong mơ bị bọc trong tầng tầng ẩm ướt cùng với cánh tay mỗi như trên giường đạo nọ, liền cảm thấy tạm thời không được thì hơn, thật sự quá mệt. Như bây giờ vẫn rất thoải mái, thêm nữa đại ca cũng đang ở ngay đây.

“Đại ca người thì liên quan gì, hẳn đâu có ở cùng tòa nhà với chúng ta.”

“Người không được nhắc chuyện này nữa.”

Lương Thú càng muốn nhắc, không chỉ nhắc mà còn đùa giỡn cợt nhả cho tiên ngữ liên tục thờ dài, cuối cùng phải giơ chân tự giác đá vào bụng ngựa lủi nhanh như chớp về doanh trại.

“Vương gia.” Một phó quan ở bên đường chờ hấn, “Cao phó tướng đã thẩm tra Trì Đăng xong rồi.”

“Kết quả thế nào?”

“Thu hoạch rất khá.”

Nếu đã rất khá, Liễu Huyền An cũng cùng đi xem thử. Y lật một xấp khẩu cung dày cộp, nói: “Tuy Trì Đăng nói mình hoàn toàn không biết gì về vụ án diệt môn Đàm phủ nhưng ta vẫn cảm thấy phỏng đoán của chúng ta không sai đâu, hơn nữa còn vừa vặn khớp với đoạn chuyện cũ này.”

Sau khi Mộc Triệt rời khỏi thành Tần Lăng, Doanh Ngọc Nhan gặp gỡ Đàm Hiểu Chung, hai người có con rồi Doanh Ngọc Nhan phải tự chuộc thân cho mình. Nhưng xuất phát từ nguyên nhân nào đó, nàng không thể thuận lợi đi vương thành tìm tình lang nương tựa, ôm theo đứa con mới sinh không thể tự làm việc nuôi sống mình nên chỉ có thể gả cho lão già bán đậu bạo lực kia.

Sau khi Doanh Ngọc Nhan chết vì bệnh tật, Phượng Tiểu Kim tám tuổi giết lão già bán đậu hũ rồi lưu lạc bên ngoài hai năm, được trùm thổ phi nhặt về làm con nuôi. Hấn đợi ở vùng Đông Nam khoảng bốn năm năm, cướp được mớ tài sản cứu tế từ tay Đàm Hiểu Chung, sau đó xảy ra án diệt môn.

“Phượng Tiểu Kim không thừa nhận mình đã giết cả nhà Đàm đại nhân,” Liễu Huyền An đoán, “Vậy chuyện kia có thể là do Mộc Triệt làm? Với trình độ mê luyện Doanh Ngọc Nhan của gã, nhất định phải hận Đàm đại nhân thấu xương.”

Lương Thú gật đầu: “Có thể lắm.” Mấy năm nay hấn luôn theo đuổi vụ án kia nên đã thuộc lòng lý lịch của Đàm Hiểu Chung. Hai mươi chín năm trước đệ tử Đàm gia đúng là từng đi du học ở thành Tần Lăng.

Liễu Huyền An tiếp tục xem khẩu cung, ngạc nhiên hỏi: “Trong rừng rậm còn có một bộ tộc đang sinh sống?”

Cao Lâm nói: “Trì Đăng đã khai như vậy, hẳn nói Mộc Triệt thả quý đồng tử ra chính là để dụ chúng ta mang quân đội thâm nhập vào rừng.”

Phiến rừng rậm này vì chướng khí quá nặng nên luôn được Mộc Triệt dùng để giấu tài sản vàng bạc. Tuy quân đồn trú ở ngay trước mũi nhưng gã biết chắc đây là nơi tuyệt đối an toàn — — Mà đúng là như vậy thật, hơn mười năm trôi qua trong rừng vẫn sóng êm gió lặng.

Nhưng khoảng ba năm trước tài bảo cất giấu trong rừng lại biến mất chỉ trong một đêm! Sườn tây bìa rừng là doanh trại quân đội Đại Diễm, cơ quan vào cửa ở sườn đông không có dấu vết xâm nhập, hai sườn nam bắc lại là rừng rậm khôn cùng, theo lý thuyết không thể xảy ra trường hợp vàng bạc bốc hơi như sương sớm thế này được. Vì chuyện này mà Mộc Triệt cực kỳ giận dữ, đích thân dẫn người vào rừng đòi lại tài sản, cuối cùng phát hiện ra tung tích một bộ tộc sinh sống ở sườn rừng phía nam.

“Bọn họ giao đấu trong thời gian ngắn, công phu đối phương cực cao nên Mộc Triệt chẳng những không đòi lại được tiền mà còn bị đánh gãy một tay.”

Liễu Huyền An nói: “Cho nên Mộc Triệt mới chọn thời điểm Vương gia có mặt ở đây mà thả quý đồng tử ra.” Quân đội không có khả năng bỏ mặc đám đồng cổ quý dị này, cũng không ai dám chắc trong rừng còn giấu bao nhiêu con. Muốn biết rõ ràng chỉ có thể đưa quân đội vào rừng khai phá, như vậy bộ tộc trốn trong rừng kia cũng sẽ không thể ẩn nấp được nữa.

“Vô luận là chúng hay đối phương tổn thất, đối với Mộc Triệt đều là lợi thế.” Cao Lâm nói, “Dù sao mấy đứa nhỏ kia chỉ là một nước cờ không mấy quan trọng.”

Thế nhưng nước cờ này trước mắt đã vô dụng rồi.

Vào một buổi chạng vạng nọ, Trì Đăng bị binh sĩ áp giải đứng giữa đất rừng dùng một chiếc sáo ngọc đặc chế thổi lên.

Tiếng sáo ngân nga kéo dài như gió cuốn qua rừng, kéo về một mảnh tiếng vang sà sạt lạo xạo.

Liễu Huyền An đứng một bên hết sức tập trung lắng nghe tiếng sáo uyển chuyển.

Liễu Huyền Triệt hỏi: “Bọn họ dùng thứ này để huấn luyện quý đồng tử à?”

Liễu Huyền An đáp: “Ừm.”

Xa xa vang lên tiếng quân lệnh yếu ớt.

Vô số quý đồng tử nhảy ra từ bốn phương tám hướng cùng tiến về nơi phát ra tiếng sáo.

Sắc mặt Trì Đăng trắng bệch, ngón tay run rẩy thi thoảng còn thổi sai nhịp nhạc.

Cao Lâm khế nhắm mắt lại, nghiêng răng hạ lệnh: “Giết!”

Từng mũi tên châm lửa vèo vèo cắt qua nền trời đêm.

Tiếng la hét thảm thiết hòa lẫn với mùi da thịt cháy khét chìm giữa một khoảng rừng bị thiêu đốt. Những quả cầu lửa cháy rừng rực lăn lộn khắp nơi, là khung cảnh tưởng như chỉ tồn tại dưới địa ngục.

Cuối cùng là một cơn mưa to bao phủ khắp núi đồi.

Sau khi mưa tạnh, thôn dân bá tánh dưới chân núi tự phát may rất nhiều y phục trẻ em màu sắc sặc sỡ rồi treo lên cây, mỗi khi có cơn gió thổi qua, nhìn xa tựa như một đoàn trẻ em gái hoạt bát đáng yêu đang vui vẻ ca múa.

Thường Tiểu Thu nhìn khoảng đất rừng cháy đen, hỏi: “Tương lai nơi này hẳn sẽ nở đầy hoa nhỉ?”

A Ninh gật đầu, cực kỳ chắc chắn: “Nhất định rồi.”

Thường Tiểu Thu ôm kiếm dựa vào thân cây, gương mặt rũ xuống mang chút dáng vẻ của Lương Thú.

“Ừ, vậy là tốt rồi.”

Chương 99: Một bộ xiêm y rách

A Ninh cũng treo bộ quần áo trẻ em mình mới mua lên cây rồi cùng Thường Tiểu Thu đi sâu vào rừng hội hợp với mọi người.

Sương mù lượn lờ chưa tan hẳn, thấm ướt lên da tạo ảo giác như nọc độc ngấm sâu vào xương. Lúc này ở Tây Nam đã vào xuân, ngay cả trong doanh trại cũng đầy hoa cỏ chim muông nhưng vẫn lạnh lẽo yên tĩnh như cũ. Nhìn sâu vào rừng thậm chí thấy được một mảnh tối đen, một phó quan chép miệng: “Đến cả quý đồng tử trúng cổ cũng chỉ có thể lang thang khu vực rừng ngoài, đi sâu vào trong thật sự có người sống sao?”

“Sâu trong sa mạc khô cằn nhất vùng Tây Bắc cũng có một chi tộc Lục Lạc sinh sống, bọn họ chỉ dựa vào đôi mắt đã có thể phát hiện ra dưới cát ngầm ở nơi nào có cát chứa nguồn nước.” Lương Thú nói, “Có lẽ Tây Nam cũng có những bộ tộc thần bí tương tự như vậy, cát giấu bản lĩnh người ngoài không thể lường được.”

“Xem ra bản lĩnh của bọn họ khá lớn đấy.” Thường Tiểu Thu nhón chân nhìn sâu vào trong, “Có thể sinh sống trong khu rừng đầy chướng khí, thân thủ còn vô cùng tốt đánh bại được cả Mộc Triệt và giáo chúng của gã.”

“Ai cần biết thân thủ gã thế nào, chỉ cần bọn họ không quấy rầy quân đội và bá tánh sống ở đây, cũng không đến phiền chúng ta đi quấy rầy người ta.” Cao Lâm nhìn sắc trời, “Thôi, tới giờ rồi, mấy người các ngươi theo ta xuống núi chúc thọ Chu lão thái thái đi!”

Advertisement

“Cao phó tướng, lão thái thái kia họ Trương.”

“Thì cũng vậy thôi mà, cũng vậy thôi.”

Mặc kệ mang họ gì, tóm lại vẫn là một sự kiện vui mừng hiếm có trong vùng. Lương Thú cho Thường Tiểu Thu và A Ninh cùng đi theo đám Cao Lâm xuống núi ăn tiệc, mọi người hợp thành nhóm đi cả rồi, Liễu Huyền An đứng chờ nửa ngày lại không thấy Lương Thú lên tiếng, đành phải chủ động mở miệng hỏi: “Chúng ta không đi à?”

“Không đi, ta đưa ngươi đi ăn mảnh.” Lương Thú kéo tay y, “Món ăn tiệc tùng ở đây cay lắm, không phải khẩu vị của ngươi, lần trước là ai ăn cá muối sống đến nôn mửa thế nhỉ?”

“... Nhưng vẫn náo nhiệt mà.”

“Náo nhiệt cũng không cần phải ăn, đãi tiệc xong trong thôn còn dựng đài hát hí khúc, lúc đó ta đưa ngươi xuống núi sau.” Lương Thú hơi ngời xồm xuống, “Lên đi, chỗ này nhiều dây mây, để ta cõng.”

Liễu nhị công tử ngại đi đường mệt nhọc lập tức nằm sấp lên, miệng vẫn giả vờ từ chối lấy lệ, đại ca ta nói ta phải vận động nhiều hơn.

Lương Thú gợi ý: “Cứ vận động mấy cái trên lưng ta là được rồi.”

Liễu Huyền An nghe lời vắn vắn cổ tay mấy cái tượng trưng, xem như hoàn thành lượng vận động của ngày hôm nay. Liễu trang chủ mà thấy chắc sẽ câm nín, Liễu đại công tử thì rơi lệ ngay tại trận — — Có điều lúc này không tiện cầm thước đánh đòn, đang là thời khắc quan trọng của đợt trị liệu mắt cho Khổ Hựu, hấn không chừa ra được một phút nghỉ ngơi.

Trong doanh trại đóng quân, Khổ Hựu nhận ra tiếng động bên ngoài, mở miệng hỏi: “Hình như có tiếng khua chiêng gõ trống?”

Liễu Huyền Triệt trả lời: “Dưới chân núi có một lão thái thái mở tiệc mừng thọ, chắc là người nhà lên núi tặng chút bánh kẹo mừng. Tiếng

động ở tận ngoài cổng chính mà Khổ thống lĩnh vẫn nghe thấy, thính lực quả không tồi.”

“Luyện được từ lúc đi theo Vương gia, bây giờ tầm nhìn bị cản trở nên càng phải nghe ngóng cẩn thận hơn.” Khổ Hựu nâng tay sờ vào băng vải, “Bao lâu nữa thì ta có thể nhìn thấy?”

“Phải xem hiệu quả của đợt thi châm này, nếu vận khí tốt thì mười ngày, không được nữa sẽ tiến hành giải phẫu.” Liễu Huyền Triệt giải thích, “Khổ thống lĩnh trúng độc đã lâu năm nên quá trình điều trị chứng kim manh phức tạp hơn người thường, cần phải kiên nhẫn.”

“Được.” Bệnh đã bệnh rồi, không muốn kiên nhẫn cũng chỉ có thể kiên nhẫn. Khổ Hựu chống gậy đứng lên, cười nói: “Nghe đám nhãi con cái vã ngoài kia hăng quá, ta cũng ra đằng trước kiểm mấy cái bánh mừng ăn thôi.”

Liễu Huyền Triệt đáp lời, nhìn theo đối phương rời khỏi tiểu viện. Hần phát hiện năng lực cảm giác đối với bên ngoài của Khổ Hựu đã trở nên rất mạnh, ít dùng gậy dò đường mà vẫn đi phăm phăm như gió, nếu không phải hai mắt đang bị băng kín, người bình thường có khi còn không nhận ra đối phương đang bị bệnh mắt nghiêm trọng.

Bánh mừng được làm rất tinh xảo, nhân bên trong có đến bảy tám loại phong phú, thế là trong quân doanh cuối cùng đã có thêm chút ít hương vị ngọt ngào. Liễu Huyền An cũng được chia một cái bánh, vừa ăn vừa đi về chỗ ở. Lúc này đầu bếp Giang Nam do Lương Thú mời về đã chuẩn bị xong một bàn đồ ăn, đang đầy mặt tươi cười đứng chờ trong viện chuẩn bị lĩnh thưởng.

Lương Thú ném ra một thỏi bạc, đại thúc mập mạp cười toe toét lập tức cáo lui. Nói thế nào nhỉ, Kiêu Vương điện hạ đúng là rất có bản lĩnh, dẫn quân ra ngoài chinh phạt tà giáo còn không quên vì người trong lòng mà thuận tay cướp về... là mời về, mời về một vị đầu bếp danh tiếng, lại còn cố ý đưa ra yêu cầu phải nấu theo khẩu vị của thành Bạch Hạc, ra khỏi thành Bạch Hạc năm mươi dặm tính là vùng khác rồi, sâu lười nhà ta không bao giờ đi xa nhà như thế.

“Hương vị có giống không?” Chưa ăn được mấy miếng, Lương Thú đã ghé lại cần thăm dò, vẻ mặt giống hệt đại thúc béo mập chờ phần thưởng lúc này.

Liễu Huyền An trả lời: “Giống.”

Nói giống ít nhiều gì cũng xem là phần thưởng rồi đúng không. Bữa cơm này người ngoài không có cách gì tham dự được, bởi vì vô cùng đau mắt, nếu nửa cái bánh mừng ăn dở trên bàn có linh tính có lẽ đã trầm ngâm tự hỏi, vì sao toàn thân ta bọc đầy đường rồi mà vẫn không thấy mình ngọt bằng đôi tiểu tình nhân kia.

Hai người người một miếng ta một miếng ăn rất hòa thuận thông thả, mà bữa tiệc dưới chân núi lại là một quang cảnh khác. Ngay đến Cao Lâm xưa nay là cây góp vui tích cực cũng bị xoay cho đầu óc choáng váng, đám trẻ con được các bà mẹ ôm theo đũa nào đũa nấy mồm miệng y hệt cái kèn sậy, mỗi lần la hét đều khiến hồn người ta muốn nứt vỡ theo.

Sau khi chúc thọ lão thái thái, Trình Tố Nguyệt, A Ninh và Thường Tiểu Thu ra cửa thì bắt gặp cảnh Cao Lâm đứng cùng một thiếu nữ, vì thế cả ba ăn ý đứng yên tại chỗ giả vờ nói chuyện phiếm, kỳ thực sáu cái lỗ tai chỉ hận không thể phình to ra như chậu đồng — —

Cao Lâm tuổi trẻ tài cao, dáng vẻ lại đường hoàng, trừ lấm mồm ra thì không có tật xấu nào khác, cho nên dù là ở Tây Bắc hay Tây Nam thì vẫn là đối tượng lý tưởng để mai mối kết hôn. Lúc này cũng không ngoại lệ, thiếu nữ hàn huyền với hẳn được hai câu, chưa gì đã có thêm ca ca rồi bà nội xúm lại góp vui. Cả nhà giống như đã bày sẵn chiến thuật, đầu tiên là khen ngợi Kiêu Vương điện hạ một phen, sau đó hỏi đông hỏi tây rồi vòng về chuyện hôn nhân đại sự, thấy Cao Lâm muốn chạy lập tức lái đề tài trở về Kiêu Vương điện hạ, tóm lại nói là tán gẫu nhưng rất có mưu có lược khăng khăng không chịu thả người, mạnh bạo bỏ đi bà nội người ta còn lập tức hô to đau ngực.

Trình Tố Nguyệt: “Phụt!”

Cao Lâm tiếp chuyện đến khô miệng khô lưỡi, cảm thấy hôm nay mình đã nói chuyện bằng hạn mức của nửa tháng luôn rồi, đối phương vẫn còn ngoan cố muốn kéo hẳn về nhà dùng trà. Ngay thời khắc nguy hiểm, may mà Lương Thú và Liễu Huyền An xuất hiện đúng lúc, mà Kiêu Vương điện hạ dù không thể hiện thái độ vẫn có bản lĩnh hù dọa người ta, hẳn nhíu mày hỏi: “Ba người kia làm sao thế?”

Trình Tố Nguyệt cười nói: “Đang mai mối cho ca ca đấy, nói suốt một khắc rồi, kết quả bị Vương gia dọa chạy mất.”

Cao Lâm xua muội muội đang hóng náo nhiệt đi chỗ khác rồi kêu khổ với Lương Thú: “Vương gia, đáng sợ quá, thật đấy, lại còn nói ta đã uống rượu thôn này thì phải ở lại làm rể, không đồng ý chính là không chịu trách nhiệm. Nói tới nói lui lải nhai nhải, bọn buôn người còn không úp sọt thành thạo được như thế.”

Liễu Huyền An đồng cảm đưa cho hẳn một viên kẹo nhuận hầu.

Giọng khàn cả rồi, xem ra đúng là bị bắt nói không ít.

Quả thật một số vùng ở Tây Nam có tục cướp dâu cướp rể, Cao Lâm sợ mình bất cẩn một cái lại biến thành chú rể nhà nào đó, vì thế tiệc cũng không buồn ăn nữa, vội vã thúc ngựa trở về quân doanh ăn ké cơm của Khổ Hựu. Đối diện với thiếu nữ trẻ trung Cao Lâm chỉ ước mình mọc ra tám cái chân để chạy, bây giờ không có người nữa lại vênh váo hất mặt lên trời vạn phần cảm khái, người thấy chưa, ca ca người có giá như thế đấy, chặc chặc chặc.

Khổ Hựu không muốn nghe nói nhảm: “Cút đi!”

Mắng xong lập tức đứng lên chạy nhanh như bay.

Cao Lâm với tay ra nhưng còn không bắt kịp cái bóng của hẳn, thềm nghĩ với cái tốc độ chạy trốn như bị chó rượt của người, ta thấy mắt

mù cũng không ảnh hưởng gì mấy đâu.

Toàn bộ Thập Diện Cốc đều nhân dịp tiệc mừng thọ mà cùng nhau ăn mừng mùa xuân một phen. Uy hiếp từ quý đồng tử đã được trừ, nhưng tà giáo vẫn hoành hành khắp vùng Tây Nam rộng lớn như một căn bệnh trầm kha khó chữa, cho nên sau trận thư giãn ngắn ngủi mọi người lại tiến vào guồng quay công việc mới.

A Ninh bưng vào một đĩa bánh hạt sừng, hỏi: “Công tử đang viết gì vậy ạ?”

“Không có gì, tùy tiện viết mấy chữ thôi.” Liễu Huyền An buông cây bút lông sỏi xuống, “Ta đang suy nghĩ về vách đá ghi lại xuất xứ tổ tiên thôn dân Thập Diện Cốc, bọn họ bước từ trên mây xuống, có thể dễ dàng ra vào vùng chướng khí mà không bị ảnh hưởng, có khi nào có quan hệ đến bộ tộc bí ẩn trong rừng không nhỉ?”

“Có khả năng đấy, nhưng không phải Vương gia đã nói chúng ta sẽ không đi quấy rầy họ sao?”

“Đúng là không cần, cho nên ta chỉ tùy tiện suy nghĩ vậy thôi.”

Liễu Huyền An rửa tay nhón một miếng bánh, bẻ một nửa chia cho A Ninh, lại nói: “Lát nữa người mang đi chia cho mọi người cùng ăn đi, nhất là Trình cô nương, dầu bếp làm nhiều quá.”

Đại thúc mập từ lúc vào quân doanh đến giờ chưa có một ngày nghỉ ngơi, vì phần tiền công hậu hĩnh và lòng ngưỡng mộ Kiêu Vương điện hạ mà gần như đã trở hết toàn bộ bản lĩnh, cơm canh không ngày nào giống ngày nào làm miệng Liễu nhị công tử cũng nhai không nghỉ theo. Một buổi tối y nằm lên giường hỏi: “Gần đây ta béo lên rồi đúng không?”

Lương Thú sờ vuốt những phần không nên sờ vuốt một vòng, cảm xúc trên tay rất tốt, mỹ mãn đáp: “Béo rất hay, để ta thưởng thêm cho hần.”

Liễu Huyền An: “...”

Thôi quên đi, vẫn nên dựa vào chính mình thì hơn.

Thế là mỗi ngày y đều nghĩ cách tặng hết bảy chiếc đĩa tám cái bát ra ngoài cho người ta ăn hộ. Hôm nay A Ninh lại ôm hộp đựng chạy đông chạy tây, trước tiên sang chỗ Cao Lâm không thấy ai, lại đi vào viện của Trình Tố Nguyệt thò đầu nhìn qua ô cửa: “Trình cô nương, cô có bận gì không? Ta mang cho cô bát chè đậu đỏ này.”

“Mau vào ngồi đi.” Trình Tố Nguyệt đặt cái giỏ trong tay lên bàn, “Ta đang tìm y phục, lạ ghê, tìm mãi mà không thấy.”

Bộ y phục là của Cao Lâm, tay áo rách một lỗ nhưng hấn tiếc không muốn bỏ, liền giao cho Trình Tố Nguyệt khâu lại giúp. A Ninh nghe xong hơi khiếp sợ, đương nhiên không phải khiếp sợ y phục rách, mà là kinh ngạc vì hóa ra Trình cô nương còn có thể làm những chuyện nữ công tử mĩ như vá quần áo! Đương nhiên cậu không ngu gì mà biểu hiện tâm tình ra ngoài, chỉ đoán: “Hay là bị thú hoang cắn về lốt tổ rồi?”

“Cũng chỉ có khả năng này thôi.” Không thể có chuyện kẻ trộm lén vào quân doanh chỉ trộm đi một bộ y phục rách được. Trình Tố Nguyệt nói: “Quên đi, không phải vật đáng giá gì, không tìm nữa. Người còn muốn đi tặng điểm tâm cho ai nữa à?”

“Còn dư một chén, để ta đi hỏi xem đại công tử và Khổ thống lĩnh có ai muốn ăn không.” A Ninh nói, “Bây giờ chắc bọn họ đã thay thuốc xong rồi.”

Chỗ ở của Khổ Hựu ở sườn bắc quân doanh.

Ngoài viện có hai binh sĩ đứng canh vốn đang phờ nắng hơi buồn ngủ, đột nhiên bị một tiếng ho khan làm bừng tỉnh. Bọn họ thấy rõ người tới là ai bèn vội vàng đứng thẳng dậy: “Cao phó tướng!”

Người trong phòng buông chén trà kêu “cạch” một tiếng chuẩn bị mở cửa sổ bỏ chạy, chỉ sợ chạy chậm một chút lại bị bám riết lải nhải tình sử. Cao Lâm lại lên tiếng: “Vương gia lệnh ta và người mau chóng qua bên kia một chuyến.”

Khổ Hựu nhẹ nhàng thở ra, thế mà không nói sớm. Hắn thả một chân xuống, nâng tay sửa sang lại y quan rồi hỏi: “Vương gia tìm chúng ta làm gì?”

“Hình như là phát hiện được thứ gì đó trong rừng.” Cao Lâm đưa gậy dò đường cho hắn, “Đi thôi.”

Phát hiện thứ gì trong rừng? Khổ Hựu nghe mà sửng sốt: “Đồ của Bạch Phúc giáo cất giấu?”

“Ta cũng chưa thấy.” Cao Lâm nói, “Chờ người cùng đi đây.”

Hai người rời khỏi đại doanh đi về hướng rừng rậm. Con đường ngoài bìa rừng thường xuyên có binh lính và cư dân đi lại nên nền đất rất cứng chắc, nhưng càng vào sâu đường càng khó đi, cuối cùng là không còn đường nữa, dưới chân chỉ còn giẫm lên một thảm lá rụng thật dày.

Sàn sạt.

Sàn sạt.

Sàn sạt.

Cao Lâm đi rất nhanh, Khổ Hựu vĩnh tai lên đi theo tiếng bước chân. Đi được một lúc hắn đuổi gậy dẫn đường về phía trước, kêu lên: “Này, quay lại kéo ta một cái đi, chân giẫm vào vũng bùn rồi.”

Sau một lát, gậy gỗ hơi lúc lắc như bị người ta cầm lấy.

Trong nháy mắt này, đột nhiên Khổ Hựu kéo mạnh gậy gỗ về phía mình, tay kia rút nhuyễn kiếm từ trong tay áo đâm về phía người

trước mặt!

Đối phương phi thân né tránh, cười lạnh một tiếng: “Khổ thống lĩnh, người cũng nhảy bén thật đấy.”

“Giọng bắt chước rất giống, nhưng tiếng bước chân không giống.”
Khổ Hựu nắm chặt chuôi kiếm, “Lá gan không nhỏ, dám dịch dung trà trộn vào tận quân doanh.”

“Nếu lá gan không lớn thì khó mà dụ được Khổ thống lĩnh ra đây rồi.”
Đối phương thấp giọng ra lệnh, “Ra tay!”

Khổ Hựu bắt được tiếng gió phát cực nhỏ trên đỉnh đầu liền vung kiếm một cái, đường kiếm như chạm vào hất bay một thứ mềm mại như tấm vải lưới. Tiếng chuông bạc bỗng nhiên vang réo rất bên tai quấy nhiễu nghiêm trọng phán đoán của hắn, chỉ do dự khoảng một giây, trên cổ hắn đã bị kề một lưỡi kiếm lạnh băng.

“Yên tâm, giáo chủ nhà chúng ta chỉ muốn tìm người tâm sự thôi.”

.....

A Ninh bưng điểm tâm đi tìm Liễu Huyền Triệt trước, kết quả được đồng nói sáng nay đại công tử đổi thuốc cho Khổ thống lĩnh xong đã cùng Cao phó tướng xuống núi nẹp chân cho một thôn dân, tới bây giờ vẫn chưa trở về.

Thế là cậu lại lạch bạch chạy qua bắc doanh, không ngờ thủ vệ cũng nói thống lĩnh đã ra ngoài với Cao phó tướng, chỉ vừa mới đi không lâu.

A Ninh nghe mà không hiểu gì cả: “Còn đại công tử nhà ta thì sao?”

“Không thấy, chỉ có mình Cao phó tướng tới thôi.” Thủ vệ nói, “Thần sắc có vẻ vội vàng lắm, chắc là có chuyện gì gấp, tay áo hắn lúng một lỗ cũng không kịp về thay áo khác, hai người nói mấy câu đã vội đi mất.”

A Ninh nghe thấy bộ y phục rách lần thứ hai xuất hiện mơ hồ cảm thấy sự tình không đúng lắm, vội hỏi: “Vương gia đâu?”

“Ở thư phòng.”

A Ninh nhét điểm tâm vào tay thủ vệ, xoay người hộc tốc chạy về hướng thư phòng.

Tổng thống lĩnh quân đồn trú Tây Nam cứ như vậy bị người ta bắt cóc, nghe qua đúng là hoang đường không thể tin nổi. Lương Thú tức khắc hạ lệnh phong tỏa toàn bộ cửa ra vào, mà Cao Lâm cũng ra roi thúc ngựa chạy về doanh địa. Thật ta hẳn chưa biết chuyện Khổ Hựu mất tích, nhưng phát hiện ra một sự kiện dị thường khác — — Ba bà cháu cứ quẩn lầy hẳn đòi tương thân vào ngày có tiệc chúc thọ không phải thôn dân trong Thập Diện Cốc. Hôm nay hẳn chỉ vô tình đề cập tới, kết quả tất cả mọi người đều nói chưa từng gặp qua, nghe cứ như quỷ hồn từ dưới đất chui lên.

“Nhưng bọn họ cứ quẩn lầy ta nói chuyện vô nghĩa để làm gì?”

“Không làm gì hết, chỉ cần học được âm điệu và cách nói chuyện của người để tiện bắt chước là đủ rồi.” Liễu Huyền An nói, “Mục tiêu thực sự của bọn họ chính là Khổ thống lĩnh.”

Cao Lâm mắng một câu thô tục.

Đối phương tính toán thời gian rất chuẩn xác, chứng tỏ là đã chuẩn bị chu đáo từ trước, bây giờ dù có phái binh lật cả núi lên cũng chưa chắc tìm được gì. Trình Tố Nguyệt thấy sắc mặt Lương Thú cực kỳ khó coi, nhân tiện nói: “Thân phận Khổ Hựu đặc thù, Bạch Phúc giáo bắt được hẳn đúng là một lợi thế lớn để bàn điều kiện với Vương gia, ít nhất... trước mắt sẽ không nguy hiểm đến tính mạng.”

Đang bàn luận, từ bên ngoài có người đưa vào một phong thư từ Bạch Phúc giáo, nhưng là của Lưu Hằng Sướng.

“Có tình báo gì mới không?” Liễu Huyền An hỏi.

Lương Thú mở ra nhìn sơ một lần, trong thư nói Mộc Triệt vừa đón vài vị khách tới từ Nam Dương.

“Người Nam Dương, thành thạo điều khiển giông tố thao túng ác điểu, biến hóa vạn quân chiêu ngàn vong linh.” Cao Lâm nói, “Biết khoác lác thật đấy, hàng tạp kỹ còn không kinh doanh nhiều món như thế.”

Liễu Huyền An đoán: “Cũng có thể là giỏi kỹ thuật tiếng bụng, chỉ cần người nghe nhắm mắt lại, một người đã có thể biến ra vạn quân rồi.” Hơn nữa nếu đổi thành người bình thường, không ai có thể bắt chước giọng nói của một người y như thật chỉ qua một cuộc nói chuyện.

Cao Lâm nghĩ thầm, hay lắm, kỹ năng bịp người này đúng là được chế ra để dành riêng cho Khổ Hựu.

Liễu Huyền Triệt hỏi: “A Sướng còn viết gì trong thư nữa không?”

“Trong khoảng thời gian này Ô Mông Vân Du tạm thời không thể khởi hấn.” Liễu Huyền An xem thư, “Nhưng không phải chủ ý của hắn mà là của Phượng Tiểu Kim, đối phương không muốn huynh muội Ô Mông dính vào tranh chấp của Bạch Phúc giáo và Vương gia, vì thế đã tạo rất nhiều cơ hội cho A Sướng kê đơn.”

“Người này... có vẻ như không mấy trung thành với Mộc Triệt.” Trình Tố Nguyệt sờ lên vết thương mới khỏi trên cổ mình, “Hình như hắn không cần gì cả, nhưng nếu thật sự muốn bảo vệ hai huynh muội kia, vì sao không dẫn theo bọn họ cao chạy xa bay đi, vẫn ở lại trong hang ổ tà giáo dơ bẩn đó làm gì?”

“Không phải không muốn đi, mà có lẽ là không thể đi, tà giáo rất thành thạo thủ đoạn giữ chân không cho người ta đi nổi.” Liễu Huyền Triệt nói, “Hai mắt Khổ thống lĩnh sau lần thay thuốc này có một nửa cơ hội khởi hấn.”

“Nhưng trong trường hợp Bạch Phúc giáo đối xử khách sáo với hẳn thôi.” Lương Thú phân phó, “Vào ngục dẫn Trì Đằng ra đây!”

Binh sĩ lĩnh mệnh, người được mùi tức giận trong ngữ điệu của Vương gia nên lòng bàn chân ai cũng như quét dầu, không dám trì hoãn thêm một khắc.

Cao Lâm đứng bên cạnh cân nhắc, nếu người đối phương bắt đi là mình có lẽ cũng không khác lắm, nhưng Khổ Hựu cố tình lại là cái hũ nút không có mồm mép, tính tình quật cường, hai mắt còn không nhìn thấy, người như vậy rơi vào tay tà giáo nghĩ thế nào cũng biết là sẽ phải chịu khổ.

Con mẹ nó.

Vẫn nên nhanh chóng cứu người ra thì hơn.

Chương 100: Dùng đại ca đổi lấy núi vàng, cường thưởng dân nam!

Vì mưu cầu giữ mạng nên thời gian này Trì Đăng đã khai ra toàn bộ những gì mình biết về Bạch Phúc giáo, vất vả lắm mới yên ổn ăn được hai bữa cơm đã nghe chuyện Mộc Triệt bày kế bắt cóc Khổ Hựu, nhất thời không ngừng kêu khổ.

Không phải hẳn ta không muốn nói, mà quả thật là không biết chỗ ẩn náu của Mộc Triệt ở nơi nào. Đối phương cực kỳ giao hoạt, hang ổ trải rộng khắp vùng Tây Nam bình thường đã khó tìm, tình hình bây giờ không phải càng mất hình mất dạng luôn sao?

“Để không bại lộ hành tung, Mộc Triệt rất hiếm khi phái người tới mò ngọc thạch, phần lớn đều đưa tin bằng thanh diêu.” Trì Đăng nói, “Gã đích thân thuần dưỡng một đàn diêu hâu lông xanh mắt đỏ, thông minh hơn bồ câu lại còn hung ác dị thường, tốc độ phi nhanh như chớp giật.”

Lương Thú nhìn hẳn ta: “Trong lòng Mộc Triệt, người đáng giá bao nhiêu?”

“... Ta?” Trán Trì Đăng đỏ mồ hôi ròng ròng. Hẳn ta biết rõ hiện tại bản thân mình không còn một xu giá trị đối với Mộc Triệt, còn lâu mới xứng đổi lấy Khổ Hựu, huống chi xưa nay Bạch Phúc giáo luôn nổi tiếng ra tay tàn nhẫn với đám phản đồ. Nghĩ đến đây đã lạnh cả sống lưng, hẳn ta liền nói, “Từ trước đến nay Mộc Triệt luôn xem người ngoài là con sâu cái kiến, cả đời gã phụng sự thần minh cho nên đã coi mình trở thành thần rồi.”

Advertisement

Các tín đồ cuồng nhiệt sùng bái Bạch Phúc Phật Mẫu, mà Mộc Triệt lại tằm trong những lời truy phúng mãnh liệt này đương nhiên cũng sinh ra tâm tính đứng trên cao nhìn xuống chúng sinh. Giờ phút này khó mà nói trong mắt Mộc Triệt, thiên tử Đại Điểm có tính là con kiến không, nhưng ít nhất có thể khẳng định gã đã cho là mình có tư cách ngồi trên cao mà quản lý vạn vật.

Trình Tố Nguyệt âm thầm chửi một tiếng, chỉ là một tên điên cuồng vọng chui rúc dưới cống ngầm.

“Vương gia!” Bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng vó ngựa gấp gáp, “Ngoài cổng đại doanh đột nhiên xuất hiện một con thanh điều cổ quái, trên đuôi cột một bức thư!”

Sáp niêm phong là đồ dâng của Bạch Phúc giáo, mở ra đúng là thư yêu cầu trao đổi của Mộc Triệt.

Cao Lâm thò đầu xem thử, trông mắt như muốn văng ra ngoài: “Mộc Triệt điên thật rồi đúng không, còn không buồn đổi sang điều kiện nào thực tế hơn. Bằng này vàng bạc thôi đã đủ nhét đầy gần trăm chiếc xe, chưa kể đá quý và trân châu phải chất cao thành núi. Bọn họ có hiểu làm giá trị của Khổ Hựu ở chỗ nào không vậy?”

Tổng thống lĩnh quân đồn trú Tây Nam đương nhiên là đáng giá, nhưng sẽ không thể giá trị ngang quốc khố của cả một quốc gia. Hắn khó hiểu: “Ăn dày thế, không phải là chờ chúng ta đi mặc cả đấy chứ?”

Trì Đăng bạo gan chen lời: “Có lẽ... có lẽ gã đang muốn Vương gia thay gã lấy lại đồ đã mất.”

Cao Lâm trợn mắt nghi hoặc hỏi: “Vật bị mất, người đang nhắc đến số tài bảo bị bộ tộc trong rừng lấy đi à, số lượng khổng lồ đến mức này thật sao?”

“Ta không rõ ràng số lượng cụ thể, nhưng căn cứ vào phản ứng của Mộc Triệt lúc ấy, hẳn là phải tổn thất đến phân nửa tài sản.” Trì Đăng nói, “Gã biết ta đã bị bắt, cũng biết ta chắc chắn xem hiểu mục đích sau lưng con số tiền chuộc này, có lẽ đúng là nhiều đến thế thật.”

Liễu Huyền Triệt nghĩ thầm, đầu tiên là dùng quý đồng tử bức bách, sau lại bắt luôn Khổ thống lĩnh, xem ra số tiền bị lấy trộm đúng là một cái gai nhọn cắm sâu trong lòng Mộc Triệt. Hắn nhìn về phía Lương Thú, thấy đối phương đang nhíu mày như cân nhắc lời Trì Đăng, liền hỏi: “Vương gia muốn đáp ứng yêu cầu của Mộc Triệt sao?”

Lương Thú đáp: “Chuyện này đối với chúng ta cũng không có chỗ nào không tốt.”

Nếu đáp ứng điều kiện, một là có thể kéo dài thời gian tạm thời giữ mạng cho Khổ Hựu, hai là, số lượng tài phú khổng lồ như núi kia đều là của cải mồ hôi nước mắt mà tà giáo vợ vét của bá tánh, không lý nào trơ mắt để yên trong tay Mộc Triệt, cũng không thể làm lợi cho bộ tộc quý quái gì đó trong rừng, dù sao chỗ nào trên đất Đại Diễm cũng cần dùng tới tiền bạc.

Lúc trước chỉ nghĩ cùng lắm là mấy chục rương vàng bạc cho nên không ai quan tâm, bây giờ Mộc Triệt đã khơi mào ra, mặc kệ tính như thế nào cũng phải để mắt tới một chút.

Cao Lâm và Trình Tố Nguyệt thấy nhiều thành quen, ta biết mà, nhất định là Vương gia lại muốn đi cướp tiền rồi.

Nhưng vấn đề mới lập tức xuất hiện, làm sao mới lấy lại được tiền? Lão cương thi bay nhảy tán loạn trong rừng già chướng khí như Mộc Triệt mà còn không có cách nào chống lại bộ tộc thần bí kia, người thường chắc chắn còn khó giải quyết hơn nữa, dù sao cũng không thể dùng đến hạ sách kéo đại quân vào chặt cây phá núi được đúng không?

Trong lòng mọi người đều bối rối không biết Lương Thú sẽ quyết định thế nào.

“Vạn vật có linh,” Thời điểm dùng cơm trưa, Liễu Huyền An nói, “Không nên đuổi tận giết tuyệt.”

Lương Thú kéo suy nghĩ trở về, gõ lên đầu y: “Nghĩ linh tinh gì thế, làm sao ta lại thật sự đi đốt trại núi được?”

Liễu Huyền An “ừm” một tiếng, lại hỏi: “Thế Vương gia có tính toán gì chưa?”

“Ta nhớ hồi tấn công phản quân Hoàng Vọng Hương người từng chế tạo một đám cánh lượn.” Lương Thú nói, “Nếu có thể chế lớn hơn một chút, càng dễ thao tác hơn một chút, cưỡi gió bay lên cao mấy trăm mấy ngàn dặm, như vậy chúng ta sẽ tìm ra phương vị cụ thể của bộ tộc kia.”

Ý tưởng không tồi, Liễu Huyền An nói: “Nhưng cánh lượn không thể bay cao đến mấy trăm mấy ngàn dặm, có lẽ rất rất lâu sau này người ta sẽ bay lên được độ cao đó, nhưng bây giờ thì chắc chắn không được.”

“Ta cũng chỉ tưởng tượng thử một chút.” Lương Thú gấp thức ăn cho y, “Được rồi, ăn cơm của người trước đi.”

“Nhưng chúng ta vẫn có thể cải tiến cánh lượn để cho nó bay được cao hơn.” Liễu Huyền An nói, “Chỉ cần bay lên đủ cao là thấy được nơi xa hơn rồi.”

“Lỡ như bị gió thổi bay mất thì tính sao?”

“Có thể dùng một sợi dây thừng cố định nó lại.”

Nói phải làm ngay, Liễu Huyền An bỏ cả bữa cơm ăn dở, vội vàng lau miệng chạy vào thư phòng vẽ bản thiết kế. Liễu Huyền Triệt đã ở sẵn trong thư phòng, bệnh nhân bị người ta bắt cóc khiến tâm trạng hắn cũng cực kỳ u ám nặng nề như một túi sét kêu xẹt xẹt chực chờ nổ tung.

Hắn hỏi đệ đệ: “Đệ chạy gấp thế làm gì?”

“Ta đang suy nghĩ cách cải tiến lại cánh lượn.” Liễu Huyền An khoa tay múa chân, “Loại giống con diều, to đủ cho hai người ngồi.”

Liễu Huyền Triệt đã biết chuyện y từng dùng cánh lượn hiệp trợ Lương Thú công thành cho nên không hề trách cứ ý tưởng rõ ràng nghe giống như nằm mơ của đệ đệ, còn chủ động dọn trống nửa cái bàn cho y vẽ. Mặt trời ngoài cửa sổ dần dần lặn xuống, A Ninh vào phòng thắp đèn lên, Liễu Huyền An xoa xoa đôi mắt đau nhức, ngậm một viên kẹo thanh mát vào miệng rồi tiếp tục vẽ bản thiết kế.

A Ninh khuyên: “Công tử nghỉ ngơi một lát đi.”

“Ta phải tranh thủ thời gian.” Liễu Huyền An nói, “Phải làm xong trước mừng bốn tháng tư.”

“Mừng bốn tháng tư thì có gì đặc biệt?”

“Trên vách đá kia viết như vậy.” Liễu Huyền An nói, “‘Tiên nhân’ sáng lập ra Thập Diện Cốc hạ phàm vào ngày mừng bốn tháng tư, mỗi năm vào ngày này trong rừng sẽ tỏa hào quang vạn trượng, sương mù tiêu tán, có vẻ là ngày ánh mặt trời chiếu sáng nhất, chướng khí giảm mạnh, là ngày có tầm nhìn tốt nhất.”

“Nhưng hôm nay cách mừng bốn tháng tư không đến mấy ngày nữa.”

“Cho nên ta mới phải tranh thủ thời gian.”

Vì thế Liễu đại công tử liền phát hiện ra nếu đệ đệ sâu lười nhà mình chịu tập trung làm việc thật sự không khác gì những đệ tử còn lại trong Bạch Hạc Sơn Trang, khi thì mặc tạp dề vải viết viết vẽ vẽ, lúc lại chạy ra ngoài viện chỉ đạo thợ thủ công, không ăn không ngủ, nửa đêm trở về phòng hôm nào cũng lắc lư lão đảo.

Liễu Huyền Triệt không nhịn được phải khuyên: “Đừng để bản thân quá mệt mỏi.”

Liễu Huyền An ngửa đầu nhìn hình thức ban đầu của cánh lượn giữa không trung, miệng lung tung đáp cho có, dáng vẻ hay ngữ điệu đều như y hệt những ngày còn nằm ườn trong nhà thủy tạ.

“Đứng lên hoạt động đi.”

“Ừ.”

“Trở về ngủ đi.”

“Ừ.”

Xem ra gần đây ít bị ăn đòn quá rồi.

Ba mươi sáu chiếc cánh lượn cuối cùng đã hoàn thành kịp thời hạn, sắp hàng chỉnh tề dọc theo con đường mòn ngoài bìa rừng.

Mùng bốn tháng tư, Liễu Huyền Triệt cũng bước lên một chiếc cánh lượn, trong tay nắm kính ngàn dặm, bên cạnh còn có một ngự tiền thị vệ theo tháp tùng. Người hầu nhìn bộ khung gỗ khổng lồ mà trong lòng hoang mang, bèn khuyên công tử nhà mình, hay là chúng ta vẫn nên chờ bên dưới đi. Liễu Huyền Triệt không nghe, tay buộc dây lưng lại chặt hơn rồi cẩn thận nghiên cứu cách sử dụng kính ngàn dặm.

Một người hầu khác thức thờ kéo đồng sự qua một bên nhỏ giọng phê bình: “Thứ này do nhị công tử tự tay làm ra, đại công tử làm sao không ngồi thử được? Người đứng là không có mắt nhìn gì hết.”

Ngoại trừ Liễu Huyền Triệt, đám người Cao Lâm, Trình Tố Nguyệt, Thường Tiểu Thu đều tự leo lên cánh lượn của mình. Lương Thú điều chỉnh kính ngàn dặm rồi đặt vào tay Liễu Huyền An: “Ngồi vững là được.”

Liễu nhị công tử thật ra không hề sợ, dù sao y luôn là người cứ rảnh rỗi là “bay” lên cao chín ngàn dặm như điều gặp gió, cánh lượn này vẫn còn kém xa. Cánh lượn càng lúc càng căng phồng lên theo sức gió ngày một lớn, cuối cùng lắc lư rời khỏi mặt đất!

“Khụ khụ!” Thường Tiểu Thu bị gió tạt đến ho khan, ánh nắng chói chang và gió lớn làm cậu ta gần như không mở nổi mắt, thích ứng hồi lâu mới bắt đầu hé ra được một khe hở. Dây thừng bị kéo đến cực hạn, cánh lượn đã dừng trên tầm cao nhất, cậu ta liếc nhìn xuống bên dưới nhất thời nhũn cả chân, tim đập như nổi trống.

Binh sĩ đi cùng không để ý tới Thường Tiểu Thu mà hết sức tập trung dùng kính ngàn dặm cẩn thận quan sát, cậu ta cũng nhắm mắt lấy lại bình tĩnh, học theo người kia hướng mắt ra xa nhìn xem.

Cánh rừng dưới chân xanh um tươi tốt.

Ban đầu không phát hiện ra chỗ dị thường, chỉ là một khoảng lớn rừng cây hoang vu không có dấu vết con người sinh sống. Nhưng sau khi sương mù dần dần bị thổi tan, ánh nắng càng lúc càng mạnh, đến tầm giữa trưa đột nhiên ở một chỗ sâu trong rừng lóe lên một quầng ánh vàng rực rỡ phản chiếu ánh mặt trời cùng với những vệt màu ngũ sắc lóa mắt cứ như mặt đất trải đầy vàng thỏi và đá quý.

Cao Lâm sững sốt đơ cả người, hoài nghi không biết mình có bị Khổ Hựu lây bệnh mắt hay không.

Trình Tố Nguyệt ở trên một chiếc cánh lượn khác cũng vạm vỡ phần khiếp sợ, lúc trước còn tưởng câu chuyện khắc trên vách đá chỉ là chuyện hoang đường ảo tưởng do thôn dân tầm thường viết ra, không ngờ lại thật sự xa hoa đến bậc này? Dù có cướp được hết tài sản của Mộc Triệt đi nữa cũng không thể trải đầy ra đất như vậy chứ.

Liễu Huyền An cẩn thận dùng kính ngàn dặm quan sát, thốt lên một câu rất không hợp với địa vị của thần tiên bốn vạn tám ngàn tuổi: “Nhiều tiền quá kìa.”

Trong đoàn người chỉ có duy nhất Liễu Huyền Triệt là không phản ứng, bởi vì vấn đề góc độ nên ở hướng của hắn không nhìn thấy được ngọn núi vàng kia, nhưng lại nghe thấy một tiếng pháo tín hiệu bén nhọn. Trước đó mọi người đã bàn bạc xong, nếu có phát hiện lập tức tiến hành bước tiếp theo của kế hoạch.

Ngự tiền thị vệ bên cạnh Liễu Huyền Triệt hào hứng nói: “Xem ra đội người của Vương gia đã tìm được tung tích bộ tộc trong rừng rậm rồi!”

Pháo tín hiệu kéo một cái đuôi dài rồi chìm vào trong mây. Những người còn lại trên cánh lượn cũng vội vàng rút kèn sậy từ bên hông ra, nín thở rồi bắt đầu chĩa lên trời thổi vang, từ 《 Bách điều triều phượng 》 đến 《 Nâng kiệu hoa 》, bài nào to thì cứ thổi bài đó. Bọn họ là đội nhạc kèn trống chuyên nghiệp nhất ở dưới thôn được Cao Lâm mời về từ tiệc mừng thọ của Chu lão thái thái... là Trương lão thái thái.

Theo tiếng kèn sậy âm ỉ, những tấm vải lớn cũng lần lượt được căng gió mở ra, bên trên là mấy chữ viết tay cỡ đại của Liễu nhị công tử ghi điều kiện do Kiêu Vương điện hạ đưa ra — — Trong vòng ba ngày phải đi ra nói chuyện.

Đối với tổ hợp tiến công kỳ dị này, tâm tình của bộ tộc trong rừng kia ra sao không ai biết, nhưng các tướng sĩ trong quân doanh cùng bá tánh trong Thập Diện Cốc hoàn toàn bị khiếp sợ. Kiểu sách lược tác chiến này — — chắc có thể xưng là sách lược tác chiến, đúng là rất nổi bật, vừa ma mị vừa uy phong, vừa quê mùa lại vừa hài hước, dù sao trước nay chưa có ai từng nghĩ ra kế sách nào tương tự như vậy cả.

Liễu Huyền An cũng thấy khôi hài, y nói: “Chắc chỉ có Vương gia mới nghĩ ra được biện pháp này thôi.”

Lương Thú nắm bờ vai y: “Lợi hại không?”

“Cũng được.”

“Mới cũng được thôi à?”

“Hiện tại vẫn chưa biết người trong rừng có chịu đi ra hay không cơ mà.”

“Bọn họ nhất định sẽ xuất hiện.”

Vị trí đã bại lộ, nếu quân đội muốn vào rừng sẽ dễ dàng hơn trước kia rất nhiều, cho dù có chướng khí thì cũng không đến mức không thể đi nổi vào sâu bên trong. So sánh giữa chặt một khoảng rừng nhỏ và cả một khu rừng vạn mẫu, độ khó rõ ràng chênh lệch khá lớn.

“Bách điều” hướng về con phượng bên kia suốt từ chính Ngọ đến tận lúc hoàng hôn, sương mù một lần nữa tụ lại, người đứng bên dưới mới thu dây kéo cánh lượn xuống đất.

Liễu Huyền Triệt vừa đáp xuống đất đã lập tức cưỡi ngựa chạy sang vị trí những cánh lượn khác hỏi thăm rốt cuộc trong rừng xảy ra chuyện gì.

“Trong rừng thật sự có một tòa núi vàng.” Cao Lâm miêu tả, “Khắp mặt đất sáng lờ lờ, ta xem từ giữa trưa, đến bây giờ trong mắt vẫn toàn là tiền.”

Liễu Huyền Triệt hỏi: “Người nói bọn họ lấy vàng trải xuống đất?”

“Đúng vậy.” Cao Lâm nói, “Chúng ta bay lên cao như vậy mà còn nhìn thấy một mảng lớn.”

Tin tức xem như đã thả, bước tiếp theo là chờ hồi âm trong vòng ba ngày. Mà Lương Thú cũng không để lãng phí ba ngày này, mỗi ngày đều sai người treo chữ to lên trời kêu gọi, không cần biết bọn họ có nhìn xuyên được qua sương mà thấy rõ chữ hay không, dù sao mấy tấm vải viết chữ không đáng bao nhiêu tiền, đội kèn trống cũng thuê giá thấp mà chất lượng cao.

Đồng thời hắn còn vẽ sẵn một lộ tuyến lên bản đồ, nếu người trong rừng vẫn không có động tĩnh, vậy quân đội sẽ bắt đầu tiến công từ ngày thứ tư. Xe chất củi và thuốc súng vận chuyển về nườm nượp, cả tòa doanh trại tràn ngập mùi lưu huỳnh gay mũi.

Liểu Huyền An đánh liên tiếp mấy cái hắt xì bèn dùng khăn vải che kín miệng mũi rồi tiếp tục ghé lên bàn nghiên cứu bản đồ, nghiên cứu một trận lại ngẩng đầu nhìn người đứng bên cửa sổ: “Đại ca, huynh đã đứng ở đó lâu lắm rồi, lo lắng cho Khổ thống lĩnh sao?”

“Ta đang nghĩ một chuyện khác.” Liễu Huyền Triệt do dự một chút, vẫn quyết định kể cho đệ đệ, “Năm năm trước ra từng đến thành Chủ Thu khám bệnh từ thiện, ở đó có gặp một nhóm nam nữ thanh niên dáng dấp phong độ dung mạo tuấn mỹ, ôm theo một đứa trẻ.”

Đứa trẻ kia không ngừng khóc nháo, toàn thân nổi đầy vết ban đỏ lại sốt cao, nôn ra nước vàng, triệu chứng thoát nhìn vô cùng đáng sợ. Các đại phu khác không dám tiếp vì sợ lây ôn dịch, thậm chí có người còn chạy đi báo quan muốn đuổi nhóm người này đi, cuối cùng vẫn là Liễu Huyền Triệt đích thân ra mặt kiên trì giữ bọn họ lại y quán.

“Sau đó ta trị hết bệnh cho đứa trẻ, thân nhân nhà nó liền kéo tới một rương châu báu giá trị vạn kim.”

Đương nhiên Liễu Huyền Triệt không chịu nhận, chỉ chọn ra hai viên trân châu xem như tiền công chữa bệnh. Đối phương không từ bỏ, ngay đến đứa trẻ cũng bốc một nắm trân châu đầy tràn nhét thẳng vào ngực thần y, nói: “Mấy thứ này ở nhà chúng ta có nhiều lắm, còn trải ra đầy đất, ngài đừng khách khí!”

Người lớn vội vàng ôm đứa trẻ đi chỗ khác, Liễu Huyền Triệt cũng không để lời đứa trẻ trong lòng, hắn còn rất nhiều chuyện phải làm cho nên gọi tạm được đồng ra thương lượng với đối phương. Cuối cùng bọn họ chỉ lấy mười mấy nén bạc trắng, về sau lại quyên tặng hết cho thiện đường thành Chủ Thu.

Liễu Huyền Triệt hỏi: “Có khi nào chính là bọn họ không?”

Liễu Huyền An cầm tay ca ca: “Có thể lắm, nếu đúng thì tốt quá, nhất định là họ vô cùng biết ơn ca ca.”

“Thế thì không chắc.” Liễu Huyền Triệt nói, “Sau khi chữa khỏi cho đứa bé, bọn họ còn muốn ta về làm rể.”

Mí mắt Liễu Huyền An giật giật, có điều nghĩ lại thấy cũng bình thường thôi, tuy đại ca luôn đánh y nhưng lại không đánh người ngoài. Dung mạo đẹp, y thuật giỏi, tài học cao, gia thế miễn bàn, đương nhiên là con rể lý tưởng hơn cả Cao phó tướng rồi.

Đương nhiên Liễu Huyền Triệt không đáp ứng, còn ngại phiền, cảm thấy nhóm người này quá kỳ quặc, vì thế ngay đêm hôm đó đã lên xe ngựa bỏ đi mất.

Liễu Huyền An kết hợp với chồng sách giải trí mình từng xem mà mạnh dạn đưa ra giải thiết, lần này bọn họ đi bàn điều kiện có khi nào phải dùng đại ca đổi lấy núi vàng, cường thưởng dân nam không.

Kết quả thành công đổi lại ba cái khế tay đau điếng, buồn bực không chịu được.

A Ninh đánh giá: “Lần này công tử bị đánh không oan một chút nào.”

Liễu Huyền An không thêm để ý, quán chặt chần bông quay lưng nhắm mắt. Chao ôi, người đòi ngu muội, ta nói không thông, không nghe nữa.

Hai tay A Ninh túm chần lay thật mạnh: “Công tử lại ngủ à? Vương gia còn đang chờ người cùng ăn cơm kia kìa.”

Liễu Huyền An nói: “Nằm một lát đã.”

“Nằm nữa tay sẽ hết đồ đấy.”

“Hết đồ lâu rồi.”

“ ... ”

“Hầy.”

A Ninh thật sự đau đầu, đành phải phái người đi báo tin cho Vương gia.

Một lát sau Lương Thú tự mình tìm tới cửa thành thạo lật người kéo ra khỏi chần, ngồi trên giường ôm lấy: “Nói xem thử, hồi nãy vì sao lại bị đánh?”

Quả nhiên Liễu Huyền An không ngủ, một tay y quàng qua cổ Lương Thú, lập tức thuật lại đại khái cuộc nói chuyện với đại ca.

“Còn có chuyện này nữa, ” Lương Thú cũng rất bất ngờ, “Chẳng lẽ thật sự là cùng một tộc?”

“Khó nói lắm, nhưng thế gian này tìm không ra mấy nhà chuyên lấy vàng trải ra đường đâu.”

“Thế thì thú vị rồi.” Lương Thú nói, “Ơn cứu mạng và thù cự hôn, kiểu gì về trước vẫn phải nặng hơn một ít chứ?”

“Lỡ người ta chỉ mang thù không nhớ ơn thì sao.”

“Chỉ cần bọn họ chịu đến gặp rồi tính sau.” Lương Thú vỗ vỗ người trong lòng, “Thôi được rồi, không nói nữa, đi ăn cơm đã.”

“Tay vẫn hơi đau.”

“Để xem nào, ui chà, sao lại đánh con người ta đò lên cả thế này?”

“Cũng ổn rồi, nhưng mà không phải cái tay này.”

“ ... ”

Chương 101: Chư vị khách quý nếu có bệnh thì nên đi khám sớm

Ăn cơm xong Lương Thú cố ý đi tìm Liễu Huyền Triệt một chuyến để hỏi chi tiết về chuyện năm đó ở thành Chử Thu.

“Cử chỉ nhóm người kia rất kỳ quặc, nhưng không phải âm tà cổ quái khiến người ta ghét bỏ, mà là một cảm giác thể ngoại phiêu nhiên rất không hợp cảnh.” Liễu Huyền Triệt nhớ lại, “Lúc ấy ta đoán hẳn bọn họ đến từ một hòn đảo nào đó ngoài Đông hải rất ít tiếp xúc với người ngoài, cho nên cử chỉ hành động mới khác biệt rõ ràng đến thế.”

Nhưng bây giờ ngẫm lại, khả năng bọn họ sống biệt lập trong rừng vẫn lớn hơn ngoài hải đảo, bởi vì làn da ai cũng trắng nõn nà, thậm chí đôi môi cũng không có mấy phần huyết sắc như thể quanh năm không được phơi dưới ánh mặt trời.

Lương Thú hỏi: “Phương diện hành xử với người ngoài thì thế nào?”

“Cực kỳ khách sáo lễ nghĩa, mặc dù bị các đại phu đuổi đi vẫn không tỏ thái độ tức giận, càng không cãi cọ ồn ào, chỉ thông thả thi lễ rồi rời đi.” Liễu Huyền Triệt nói, “Nếu bộ tộc ở trong rừng thật sự là bọn họ, vậy hẳn có thể cùng Vương gia ngồi xuống bàn điều kiện đấy.”

.....

Sự kiện Lương Thú dùng cánh lượn kêu gọi bộ tộc trong rừng rậm đầu hàng đã bay đến hang ổ Bạch Phúc giáo.

Advertisement

Thời tiết âm u làm phòng khách đã thấp đầy ánh nến nhưng cũng không sáng sủa thêm bao nhiêu, ngược lại còn nhiều thêm vài phần áp lực. Giữa phòng có vài vụ sư Nam Dương mặc áo bào đen đang ngồi, cũng là các vị khách quen biết thời còn lưu lạc ngoài hải đảo do Mộc Triệt dùng nhiều tiền của mời về.

“Mộc giáo chủ nghĩ Lương Thú có bản lĩnh thuyết phục đám cường đạo trong rừng kia không?” Một nữ tử khoảng hai mươi tuổi mở miệng hỏi.

“Thuyết phục được hay không đều phải chết như nhau.” Mộc Triệt nói, “Không quá quan trọng.”

Cô gái cười khúc khích, có vẻ như không dị nghị gì với chuyện “ai chống lại ta đều phải chết”, thứ cô ta quan tâm là giá cả. Đôi mắt xinh đẹp thoáng nhìn qua bên cạnh, nhắc nhở: “Mộc giáo chủ, lần này chúng ta xuất lực nhiều hơn phần đã thương lượng lắm rồi đấy. Thiết kế bẫy rập bắt Khổ Hựu là chúng ta phụ trách, tương lai thu hồi số tiền kia có lẽ vẫn phải dựa vào chúng ta. Nghe nói đồ đệ bảo bối của ông nằm liệt trên giường nhiều ngày rồi, bây giờ đã khỏi chưa?”

Mộc Triệt đáp: “Bạch Phúc giáo không chỉ có mình hấn là sát thủ.”

“Ta biết, vẫn còn một người nữa.” Tầm mắt cô gái trẻ dừng bên ngoài cửa sổ, Phượng Tiểu Kim đang bưng chén thuốc đi ngang qua viện, “Nhưng thứ ta nói thẳng, có vẻ hấn cũng không quá muốn cố gắng sức lực cho Mộc giáo chủ.”

Phượng Tiểu Kim đẩy cửa phòng ra, Ô Mông Vân Du đang dựa lên đầu giường nghịch một con chim tước bằng gỗ.

“Ở đâu ra thế?” Hấn hỏi.

“A Nhạc ra ngoài mua về.” Ô Mông Vân Du ném chim gỗ lên đầu giường, “Nói là ai cũng tranh cướp mua bằng được, cực kỳ hiếm lạ, ta lại thấy quá nhàm chán.”

Phượng Tiểu Kim mỉm cười, ngồi bên giường đưa chén thuốc cho hắn: “Gần đây A Nhạc hay qua chỗ ngươi chơi nhỉ.”

“Phải” Ô Mông Vân Du nói, “Trong khoảng thời gian này nàng cũng giống ta, không có chuyện gì phải làm.”

Dưới khí thế tiến quân của Lương Thú và quân đội Tây Nam, Bạch Phúc giáo đình chỉ hầu hết mọi hoạt động bên ngoài, đương nhiên Thánh nữ cũng được rảnh rỗi theo. Phượng Tiểu Kim nói: “Như vậy tốt đấy.”

“Ta nghe nói giáo chủ đã bắt được Khổ Hựu.” Ô Mông Vân Du trả lại cái bát không, “Hắn đã bị giết chưa?”

“Hiện giờ vẫn còn giá trị lợi dụng.” Phượng Tiểu Kim đáp, “Toàn bộ người bước vào Bạch Phúc giáo, một khi bị lột sạch phần giá trị cuối cùng thì mới được chết.”

Ô Mông Vân Du không nghe ra được ý tứ trong lời hắn, vươn tay ôm vết thương dưới xương sườn từ từ ngồi lên, nhú mày nói: “Shhh... Ta muốn đi xem thử quá.”

“Xem cái gì, xem thử Khổ Hựu chật vật thế nào à?”

Ô Mông Vân Du không phủ nhận, mấy năm nay trên dưới Bạch Phúc giáo đều ăn không ít phiền phức từ Khổ Hựu, còn bị nhuộm đấm giáo lý nên ai cũng hận đối phương thấu xương. Một người như vậy bây giờ đang bị nhốt trong nhà giam của Bạch Phúc giáo, là ai cũng muốn đi xem náo nhiệt thôi.

Phượng Tiểu Kim lắc đầu: “Ngươi đã trưởng thành rồi, đừng tham gia mấy trò ấu trĩ đó nữa.”

“Ta cũng muốn làm chút chuyện không ấu trĩ, nhưng đáng tiếc,” Ô Mông Vân Du nhàm chán vỗ vỗ vào vết thương, lại hỏi, “Tiểu thúc thúc, lần này giáo chủ bắt được Khổ Hựu, Lương Thú chắc là tức

giận lắm. Nếu hấn quyết tâm tử chiến... hừm, có khi nào lưỡng bại câu thương luôn không?”

“Đến lúc đó ta sẽ đưa ngươi và Vân Nhạc rời đi.” Phượng Tiểu Kim thản nhiên nói.

Ô Mông Vân Du trợn tròn mắt, đây là con đường hấn chưa bao giờ nghĩ đến: “Rời đi?”

Phượng Tiểu Kim gật đầu, rời đi.

Cho dù sau đó sinh mệnh của đôi huynh muội này sẽ nhanh chóng tàn lụi như pháo hoa, nhưng chí ít sẽ không chết dưới chiến tranh tàn khốc, không chết dưới kiếm của Lương Thú, mà sẽ chết bên cạnh mình, chết giữa núi sông tươi đẹp xanh ngắt vùng Tây Nam.

Khổ Hựu bị giam trong một nhà lao cách đó không xa, hai mắt hấn vẫn quấn vải sa bạc không nhìn thấy gì, chỉ có thể phán đoán dựa vào thính lực.

Tiếng bước chân của thiếu nữ hoàn toàn không giống với bước chân nam tử trưởng thành, nhẹ nhàng linh hoạt, gấu váy cọ sần sạt vào nhau, trang sức bạc trên cổ tay rung leng keng. Kẻ canh ngục trông thấy nàng vội cuống quýt cúi đầu hành lễ: “Thánh nữ.”

“Mở cửa ra cho ta.” Ô Mông Vân Nhạc ra lệnh, “Ta muốn vào xem một chút.”

Tên canh ngục lộ ra vẻ khó xử nhưng không dám làm trái mệnh lệnh Thánh nữ, do dự một chốc cuối cùng vẫn mở xích sắt, lại dùng ánh mắt ra hiệu cho đồng sự để người kia mau chóng đi báo cáo giáo chủ.

Ô Mông Vân Nhạc không để ý cử chỉ mờ ám của bọn họ, xoay người bước vào nhà giam. Rất lâu rất lâu trước đây nàng đã nghe qua tên tuổi Khổ Hựu, biết đó là địch nhân lớn thứ ba chỉ xếp sau Lương Dục và Lương Thú, xuất thân từ bộ tộc du mục Tây Bắc, dung mạo như tà

thần lại cố tình luôn cho bản thân là chính nghĩa. Nàng quan sát thanh niên tóc bạc ngồi trong bóng tối, nhìn một lát rồi đột nhiên vươn tay ra kéo miếng vải bịt mắt của đối phương xuống.

Vốn chỉ định xem thử đôi mắt vàng diêm gờ trong lời đồn đãi trông như thế nào, kết quả ngược lại khiến bản thân giật mình hoảng sợ. Trong nháy mắt tấm vải rơi xuống, Ô Mông Vân Nhạ khẽ kinh hô một tiếng lùi về sau mấy bước, tay áo lóe ra một lưỡi dao găm sắc bén. Nàng chưa từng nghĩ trên thế gian có tồn tại màu mắt này, tựa như một tòa kim sơn dưới ánh mặt trời, mà cũng giống một loài dã thú quý dị chỉ có trong sách vở.

Khổ Hựu nghe tiếng mà nhìn về phía nàng, ánh mắt nhìn như lạnh lùng nhưng đồng tử vẫn tan rã mông lung.

Ô Mông Vân Nhạ nhẹ nhàng thở phào, thu hồi lưỡi dao: “Ta còn tưởng người nhìn thấy.”

Khổ Hựu hỏi: “Người được cử đến để thương lượng à?”

“Thẩm vấn người là chuyện của giáo chủ.” Ô Mông Vân Nhạ ngồi đối diện hắn, “Ta chỉ nhàn rỗi tìm người tán gẫu nên đến xem thử thôi, nghe nói người chính là người ký mệnh lệnh đuổi cùng giết tận chúng ta.”

“Chẳng lẽ tà giáo không nên giết?” Khổ Hựu hỏi lại.

“Tà hay không tà chẳng phải chỉ cần một câu của Hoàng đế nhà các người thôi sao.” Ô Mông Vân Nhạ nhìn hắn, “Vì sao đi theo các người mới được sống, mà thờ phụng chúng ta đều phải chết?”

“Những lời này không tính là sai, thờ phụng các người đúng là phải chết.” Khổ Hựu nói, “Nhưng không phải triều đình bắt họ chết, mà là người cùng với cái gọi là Bạch Phúc Phật Mẫu phía sau người muốn họ chết. Bao nhiêu bá tánh vô tội bị người mê hoặc, không còn lòng dạ chí thú làm ăn, hoang phế ruộng vườn bán vợ đợ con chỉ để đổi lấy một lần gặp mặt người, đổi lấy một đời hồng hoang tận thế. Giáo

lý ti tiện hoang đường như vậy mà người vẫn cảm thấy bản thân không tà?”

Ô Mông Vân Nhạc không tức giận: “Chính bọn họ tình nguyện dâng tài phú thân nhân để đổi lấy cuộc sống vĩnh hằng, không phải do ta mê hoặc.”

Nàng ném trả mảnh vải trong tay cho thanh niên tóc bạc: “Chờ đến lúc người có thể nhìn thấy mặt ta thì sẽ không nói chuyện thất lễ như thế nữa, mà sẽ giống như những người khác, bồn chồn lo sợ quỳ rạp dưới chân ta.”

Khổ Hựu nhắm mắt lại xùy một tiếng: “Nối giáo cho giặc.”

Giáo lý Ô Mông Vân Nhạc được dạy dỗ từ ngày còn nhỏ luôn nói, tất cả nam nhân trên đời đều phải hàng phục vẻ đẹp từ bi của Bạch Phúc Phật Mẫu. Nàng nâng tay vuốt ve gương mặt xinh đẹp của mình, trong lòng thầm mắng đối phương đúng là đồ mù dờ, xoay người muốn bỏ đi lại như nhớ ra một chuyện khác, liền hỏi: “Người từng gặp Liễu Nam Nguyệt chưa, ta nghe nói dung mạo nàng vô cùng xinh đẹp.”

“Ta chưa từng gặp nàng.” Khổ Hựu nói, “Nhưng mỗi một binh sĩ đóng quân đều mong muốn gặp nàng một lần, không quan hệ gì đến chuyện xấu đẹp. Tây Nam nhiều trùng độc, Liễu tam tiểu thư từng chỉ huy mọi người làm ra ba xe thuốc cao mát chở tới tặng miễn phí, còn sao chép rất nhiều phương thuốc được tỉ mỉ nghiên cứu biên soạn phân phát cho du y trên toàn đất Tây Nam. Nếu luận về đức hạnh từ bi như Bồ Tát chuyển thế, sợ là không đến lượt yêu nữ như người.”

Ô Mông Vân Nhạc buồn bực: “Ta sẽ tìm người chữa khỏi mắt cho người!”

“Thế nên vũ khí của người chỉ có gương mặt xinh đẹp mà trống rỗng đó thôi.” Giọng Khổ Hựu càng lãnh đạm, “Cho dù thật sự xinh đẹp hơn Liễu tam tiểu thư thì có bản lĩnh thế nào?”

O Mông Vân Nhạc không muốn nhiều lời với hấn, lập tức xoay người ra khỏi cửa, nhưng nàng không đi tìm Phượng Tiểu Kim hay Ô Mông Vân Du, mà xông thẳng vào chỗ ở của Lưu Hằng Sướng — — là đại phu duy nhất mà nàng biết có thể giúp đỡ nàng.

.....

Bên ngoài Thập Diện Cốc, Cao Lâm đang nhai nuốt một cái bánh nướng, vừa gặm vừa nhìn sắc trời, hấn nghĩ lúc này Khổ Hựu tám phần là đang bị trói đánh, vì thế trong lòng càng sốt ruột quay đầu hỏi muội muội: “Đã là ngày thứ ba rồi, chiêu này của Vương gia có hữu dụng thật không vậy?”

“Dù vô dụng đi nữa thì ngày mai đại quân cũng bắt đầu phạt núi rồi, huynh hoàng hốt cái gì.” Trình Tố Nguyệt trấn an, “Lừa không được thì đánh, đám người trong rừng có là thần tiên thật, chỉ cần không phải đồng tộc của Liễu nhị công tử thì Vương gia nhà chúng ta sẽ có cách xử lý thôi.”

Liễu Huyền An bị nhắc nhiều ngứa mũi, ngồi xổm trong viện đánh liên tục mấy cái hắt xì, choáng đầu nửa ngày vẫn không nhúc nhích nổi. Lương Thú nhìn thấy từ đằng xa còn tưởng đối phương định ôm đầu gối ngủ gật, đang muốn ra cửa ôm y vào trong thì đúng lúc một tiểu binh vội vã từ bên ngoài vọt vào: “Báo — —”

Tiếng hô chói tai làm Liễu Huyền An sợ tới giật mình, ngẩng đầu chỉ thấy một cái bóng đen đang lao vào nhất thời ngăn cả người. Tiểu binh cũng chạy đến gần mới nhận ra trên đường có người đang ngồi xổm, phanh lại đã không kịp nữa rồi, chỉ có thể sợ hãi kêu a a. Thời khắc máu chốt may mắn có Kiêu Vương điện hạ từ trên trời giáng xuống, một tay tóm sâu lờn dưới đất ôm vào lòng, tay kia thuận tiện giữ tiểu binh đứng vững một phen.

“Vương vương vương — —” Tiểu binh chưa hết hoảng hồn, nửa ngày mới nói tiếp được, “Gia, người trong rừng bước ra thật rồi, lại còn, còn đến cả một đoàn lớn!”

Cụ thể “đoàn lớn” là lớn đến trình độ nào, đúng là không tiện miêu tả. Nhưng phản ứng đầu tiên của binh sĩ phụ trách tuần tra khi nhìn thấy đoàn người y phục phấp phới chậm rãi từ trong rừng đi ra kia lại là, có lẽ dàn kèn trống báo hi của Vương gia thật sự hữu hiệu, tộc người ta nghe phiền chịu không nổi nên đơn giản muốn dọn cả nhà ra ngoài luôn đúng không?

Lương Thú vừa rảo bước nhanh hơn vừa hỏi: “Tướng mạo thế nào?”

“Hồi bẩm Vương gia, dung mạo bọn họ đều rất đẹp, nói năng cử chỉ bất phàm.” Tiểu binh đáp, “Thoạt nhìn không khác biệt lắm với hai vị công tử Liễu gia.”

Dung mạo đẹp để cử chỉ bất phàm, Liễu Huyền An nghĩ thầm, ồ, lần này đại ca ta tám phần là bị đưa đi đổi lấy núi vàng rồi.

Cao Lâm và Trình Tố Nguyệt đã nhận tin tức trước một bước, lúc này đã có mặt ngoài phòng khách. Cao Lâm liếc mắt nhìn ra xa, đột nhiên kéo cổ tay muội muội: “Đừng đi vội, muội xem xem có phải ta hoa mắt rồi không, có người ôm cả trẻ con tới à.”

Trình Tố Nguyệt nói: “Không chỉ có trẻ con đâu.”

Trong đám có cả người già, thật sự già đến mức râu dài sắp quét đất cùng với một phụ nữ ôm cái bụng lớn. Mang thai còn tham gia mấy hoạt động thể này làm gì?

Nàng bội phục nói: “Những người có thể lấy vàng trải ra đất quả nhiên không phải người tầm thường. Bây giờ ta thay đổi cách nhìn rồi, trường hợp này Vương gia trấn không được đâu, vẫn nên mời Liễu nhị công tử thì hơn.”

Tiểu binh phụ trách tiếp đãi cực kỳ lễ độ với nhóm người, cảm thấy bọn họ không phải bộ lạc hoang dã sống trong rừng rậm mà giống thần tiên trên trời hơn. Nghĩ lại thì, những thần tiên này từng cướp vàng bạc của Mộc Triệt, còn đả thương cánh tay gã, nghĩ đến đây

trong lòng lại dâng lên kính trọng, học theo văn nhân chắp tay lớn tiếng nói: “Mời chư vị dùng trà trước, Vương gia nhà chúng ta lập tức ra ngay.”

Một người trong số đó lại hỏi: “Chúng ta nghe nói đại công tử của Bạch Hạc Sơn Trang đang ở đây?”

“Phải, không chỉ Liễu đại công tử mà Liễu nhị công tử cũng có mặt.” Tiểu binh nhiệt tình giới thiệu, “Cho nên nếu chư vị khách quý có bệnh tật gì cứ yên tâm nhờ chẩn bệnh.”

Cao Lâm đứng ngoài cửa buồn rầu thờ dài.

Nói thế nào nhỉ, văn hóa tu dưỡng của quân đội Đại Điểm quả thực là đạt đến trình độ văn chương lai láng rồi.

Là loại ra biển lớn rồi không quay về nữa ấy.

Phải cực lực đề cao, cực lực đề cao.

Chương 102: Nghe qua còn không bằng cô tịch một chút vẫn hơn

Đối phương không vì lời mời “Có bệnh cứ khám” mà tức giận, ai dùng trà cứ tiếp tục dùng trà, ai đỡ con cứ đỡ con, đỡ thai phụ cứ đỡ thai phụ, nói nói cười cười rất hòa thuận, thoạt nhìn không phải đến để đàm phán.

“Hai người các người không đi vào, còn đứng đây làm gì?” Lương Thú bước vào cửa viện.

“Không dám vào, trong lòng hơi bất an.” Cao Lâm nói qua kẽ răng, âm thầm chỉ tay vào phòng trong, “Nhìn quá tà môn, thật đấy, còn không bằng một đám người rừng quán da thú lá cây tới gặp chúng ta.”

Vừa dứt lời hắn đã bị Lương Thú đập một cước. Những người bên trong lúc này đã đồng loạt đứng lên, Lương Thú nhìn một vòng, hắn vốn cho rằng ông già râu quét đất kia là tộc trưởng sẽ đứng ra đàm phán, nhưng rất nhanh đã nhận ra không phải, nhóm người này dường như có địa vị ngang hàng nhau, không ai dựa dẫm vào ai.

Bọn họ cũng không giống dân chúng tầm thường quỳ xuống hành đại lễ với Kiêu Vương điện hạ đứng trên vạn người, chỉ hơi chấp tay cúi người một cái, đứa trẻ cũng học theo dùng giọng sữa trong trẻo gọi một tiếng “Vương gia”. Cô bé có hai búi tóc tròn trên đầu trông giống tiểu tiên cô vẽ trên tranh treo Tết, khả ái đến mức Trình Tố Nguyệt thấy trẻ con liền trốn cũng không nhịn được mà vẫy vẫy tay.

Bé con vui vẻ chạy tới, Trình Tố Nguyệt vươn tay ôm cô nhóc lên cao thoạt nhìn như hai mẹ con. Liễu Huyền An cũng cười cầm một ngón

tay đứa trẻ: “Muội tên là gì?”

Đối phương ngoan ngoãn đáp: “Tiểu Tâm.”

Cao Lâm không tiếng động cho muội muội một ngón tay cái, chưa gì đã bắt con nhà người ta về làm con tin trước, khá lắm!

Liễu Huyền An vừa chơi cùng đứa nhỏ vừa quay đầu nhìn những người còn lại. Tuy nói bọn họ đã giàu có đến mức lấy vàng bạc trải ra đất, nhưng rõ ràng vẫn không quá chú ý cách ăn mặc phục sức, phụ nữ không khoác vàng đeo bạc, đàn ông khoác áo bào vải thô che thân. Phong cách ăn mặc tùy tiện sơ sài này đối với tiên ngủ từ ngày nhỏ đã đi chân trần đứng trong rừng trúc ngẩn ngơ nhìn trời đúng là rất quen thuộc.

Lúc này đối phương cũng chú ý tới Liễu Huyền An, có lẽ là nhìn ra vài phần bóng dáng Liễu Huyền Triệt trên mặt y, một thanh niên mở miệng hỏi thử: “Liễu nhị công tử?”

“Đúng là ta.” Liễu Huyền An gật đầu, lại hỏi, “Không biết phải xưng hô với chư vị thế nào?”

“Chúng ta là hậu nhân của tộc Loan Đào Ngân Nguyệt.” Nam tử khiêm tốn trả lời, “Đời đời sinh sống trong phiến rừng rậm Tây Nam này.”

Liễu Huyền An chưa từng thấy tên tộc Loan Đào Ngân Nguyệt trong sách bao giờ, nhưng trên vách đá Thập Diện Cốc đúng là có miêu tả cảnh tượng tiên nhân bước từ trên mây xuống vào đêm trăng sáng như ngân đao. Hai bên gặp mặt không có không khí giương cung bạt kiếm như tưởng tượng, thậm chí có vài phần hoà thuận vui vẻ. Lương Thú liền chủ động hỏi: “Lần này mời chư vị đến doanh trại là vì chuyện của Bạch Phúc giáo, nghe nói gã giáo chủ từng giấu một kho tàng rất lớn trong rừng?”

“Phải,” Một nữ tử thừa nhận rất sáng khoái, “Khoảng đất trống kia không có sương mù dày đặc như những nơi khác, tầm nhìn vô cùng

tốt nên vốn là nơi chúng ta uống rượu ngắm trăng.”

Nhưng không biết vào một ngày xấu trời nào đó đã bị người ta quây rào gổ lại thành một cái kho. Ban đầu tộc Loan Dao Ngân Nguyệt không muốn tranh chấp với bọn chúng nên đành tìm một khoảng đất khác vui chơi, cứ như vậy yên bình trôi qua một thời gian. Nhưng không ngờ bọn người xâm nhập càng ngày càng kiêu ngạo, không chỉ càng lúc càng mở rộng kho hàng, thậm chí còn suýt nữa bắt đi mấy đứa nhỏ chạy vào rừng chơi.

Vì thế mọi người trong tộc liền quyết định đuổi đám khách không mời kia đi, không ngờ hành động của đối phương nhanh hơn một bước, có lẽ đã bị đám trẻ con có thể tự nhiên đi xuyên qua khu rừng chướng khí thu hút tò mò, tóm lại ngay hôm sau người Bạch Phúc giáo mang theo cung nỏ đèn đuốc lần thứ hai xâm nhập vào rừng.

Tiếng đống củi vang lên không dứt bên tai, lửa đuốc thiêu trụi cây cỏ mở ra một con đường giữa vùng dây leo rậm rạp kín kẽ. Hành vi thất lễ này đã hoàn toàn chọc giận tộc Loan Dao Ngân Nguyệt, bọn họ đeo trường cung cưỡi voi lớn như thiên thần hạ phàm đuổi toàn bộ đám đạo tặc ra ngoài, lúc thu dọn chiến trường còn không quên đốt sạch luôn mớ vàng bạc.

Cao Lâm nhìn đoàn người tiên khí phiêu phiêu trước mắt mà khâm phục trong lòng, không chỉ khâm phục vì họ chiến thắng tà giáo, mà còn khâm phục cách giải thích chuyện cướp vàng cướp bạc nhà người ta một cách rất đúng lý hợp tình — Theo lý thuyết, cho dù toàn bộ tiền tài trong tay Bạch Phúc giáo đều là tiền của bất nghĩa, nhưng không phải vẫn nên trắng đen rõ ràng sao.

Đương nhiên, Vương gia nhà ta không được tính, hẳn không có trắng đen gì cả.

Lương Thú hỏi: “Số vàng bạc kia bây giờ đang ở đâu?”

“Đang chất thành đống trong rừng.” Nam tử đáp, “Đám người kia đi đánh cướp tiền nên hành vi như mãnh thú, mặt mày dữ tợn đến cả

trẻ em cũng không tha, làm sao có nửa phần nhân tính đáng nói. Đúng là đồng tiền che mờ mắt, vừa đáng thương vừa đáng hận.”

“Quả thật đáng hận.” Lương Thú gật đầu phụ họa, lại nói, “Bây giờ bọn họ đang bắt trói thống lĩnh của bốn vương yêu cầu trao đổi bằng số tài sản kia, nếu không sẽ giết chết con tin. Chuyện bất đắc dĩ bốn vương mới phải ra hạ sách mời chư vị về quân doanh thương nghị.”

“Còn có chuyện như thế nữa?” Mọi người nghe xong đều cực kỳ kinh ngạc, lại thốt thức không thôi, hiếm thấy tài vật chi phối lòng người như vậy, vạn lần không ngờ, thế nhân đã điên cuồng đến bực này.

Trình Tố Nguyệt nghe không hiểu, Cao Lâm đứng bên cạnh nàng lại liên tục gật đầu nói phải phải, vì thế muội muội rất buồn bực nhỏ giọng hỏi ca ca, huynh nghe hiểu được à?

Cao Lâm đáp, à, không phải nói rõ ràng lắm sao? Phải đưa đám tài vật kia vào phòng dụng hình.

Trình Tố Nguyệt: “...” Quên đi, ở phương diện văn hóa ta không nên mong chờ gì huynh.

May mắn bên cạnh bọn họ có Liễu nhị công tử hỗ trợ giải thích, nghiêng đầu nói: “Ý họ là vàng bạc đề cao tham niệm, không phải thứ tốt.”

Nhưng một thứ có tốt hay không còn phải xem nó rơi vào tay ai, ví dụ như Lương Thú, người đang trong giai đoạn thấy vàng bạc vô cùng thuận mắt, rất lễ nghĩa hỏi thử: “Không biết chư vị có thể trả lại toàn bộ số tiền đó cho bốn vương không?”

Thanh niên hỏi lại: “Trả?”

“Trả.” Lương Thú gật đầu, “Chư vị ngụ trong chốn đào nguyên lâu ngày có lẽ không biết nhiều về chuyện bên ngoài. Bạch Phúc giáo đã lộng hành ở Đại Diễm nhiều năm, tài sản trong tay đều là đồ cướp đoạt từ bá tánh. Nếu số vàng bạc này có thể quay về quốc khố, cho

dù không thể trả lại cho từng khổ chủ nhưng ít nhất có thể làm nhiều chuyện tốt đẹp cho cư dân vùng Tây Nam. Đặt hoang phí trong rừng rất là đáng tiếc.”

“Tộc ta tị thế không ra ngoài, nhưng không phải cái gì cũng không biết.” Ông già ăn điểm tâm của đại trù Giang Nam nửa ngày, hiện giờ mới rảnh rỗi mở miệng. Ông ta bình tĩnh nói, “Người ta nói thánh nhân không đi mà vẫn biết, không gặp mà vẫn vang danh. Vương gia mặc dù đã đi ngàn dặm đường, nhưng đã biết đủ xa, đã thấy đủ nhiều chưa?”

Cao Lâm: “...”

Ông già râu bạc kia toàn nói những câu người bình thường nghe không hiểu, đúng là ngược hẳn với phong cách của Vương gia nhà ta, không thể không phục.

Lương Thú vẫn thản nhiên: “Ngài có hiểu biết gì về Bạch Phúc giáo không?”

Cao Lâm vỗ vỗ cánh tay muội muội, học được chưa, không hổ là Vương gia, không chỉ có thể chọn được phần mình nghe hiểu mà còn hỏi lại bằng ngữ điệu tôn quý như kia.

“Rất nhiều.” Ông già nói, “Dù chưa chính mắt thấy, chưa chính tai nghe, nhưng thủ đoạn khống chế lòng người của tà giáo quanh quần chỉ có vài loại. Đương nhiên bọn họ tàn ác, nhưng thứ cho lão hủ nói thẳng, cho dù giao lại số vàng bạc này vào tay Vương gia, đối với Tây Nam, đối với bá tánh toàn thiên hạ vẫn không nhất định là chuyện tốt.”

Lương Thú nhướn mày: “Vì sao?”

“Mọi người đều ca tụng đương kim thiên tử trị quốc anh minh, khen ngợi Vương gia trị quân nghiêm khắc, nhưng nền tảng này cùng lắm chỉ là dùng thủ đoạn khắc nghiệt khống chế bá tánh không dám lên tiếng, gây dựng nên một quốc gia thanh bình giả dối. Nếu số vàng

bạc này được sung vào quốc khố sẽ nuôi thêm càng nhiều quan lại binh lính, quyền lực và vũ khí trong tay quan binh đàn dật thành tấm lưới càng khiến dân chúng không dám phát ngôn, chẳng lẽ có thể xưng là chuyện tốt à?”

Liễu Huyền An hơi tiến lên phía trước một chút, trước khi bị mạnh bạo lôi ra khỏi Bạch Hạc Sơn Trang y cũng thường xuyên thảo luận với chư vị hiền giả trong ba ngàn đại đạo về vấn đề một quốc gia có nên dùng trí để trị hay không. Nhưng nay đã khác xưa, tư tưởng của y dù theo bề rộng hay bề sâu cũng đã có chuyển biến, cho nên rất muốn lên tiếng phản bác, có điều Lương Thú đã mở miệng trước: “Bổn vương cho rằng đó là chuyện tốt.”

Cao Lâm cũng cho là chuyện tốt, nhưng ít nhất chúng ta có nên biên ra trước vài lý do hợp lý trước không. Hẳn vốn trông cậy Liễu nhị công tử sẽ đứng ra bổ sung, không ngờ rằng Vương gia nhà mình hình như vẫn chống đỡ được.

Lương Thú nói: “Tốt hay xấu không có hình thái cố định, luôn phải đặt vào hoàn cảnh cụ thể mới phán xét được. Chư vị tôn sùng sự cai quản của thánh nhân, bổn vương cũng vậy, nhưng lãnh thổ Đại Diễm kéo dài trăm ngàn dặm, dân cư đông trăm triệu người, rất nhiều trong số đó không có đủ cơm ăn áo mặc, nếu lấy vô vi nhi trị, kẻ mạnh có thể tùy tiện đánh cướp tài vật trong tay kẻ yếu, vậy còn ai tình nguyện vất vả lao động nữa? Nếu không ai chịu lao động sẽ gây ra xáo động tranh chấp liên miên không dứt, này chẳng lẽ được xưng là chuyện tốt sao?”

Cô bé con có vẻ như rất thích ngữ điệu nói chuyện của hắn, hai mắt mở to nhìn chăm chăm không chớp rồi cười lên khanh khách.

Lương Thú tiếp tục nói: “Ngày nào bá tánh còn sầu khổ vì mưu sinh, ngày đó quyền lực và vũ khí dàn trải khắp lãnh thổ tuyệt đối không phải là chuyện xấu nhất. Bổn vương đã nghĩ đủ mọi cách để thời điểm bọn họ còn sống thì có nhà để ở, có cơm để ăn, ngày ngày trôi qua trong yên bình. Về phần chân thiện mĩ mà chư vị theo đuổi, sinh

thời mặc dù bốn vương không thể tận mắt chứng kiến, nhưng sau khi chết cũng nguyện ký thác vào thiên địa, chờ đến ngày đó.”

Liễu Huyền An nghe mà cực kỳ cảm động, kỳ thật y thường xuyên ngồi với Lương Thú miêu tả vũ trụ hồng hoang trắng sao lưu chuyển, khoa tay múa chân kể quy luật phát triển vạn vật, nhưng đại đa số thời gian luôn là tự nói tự nghe, không trông cậy đối phương có thể nghe hiểu. Bởi vì thiên đạo thật sự quá trừu tượng, cũng quá mơ hồ tựa như một tia sáng mỏng manh ẩn trên tầng mây cao vạn trượng.

Lương Thú thường thường cũng là vừa làm chuyện của mình vừa trả lời có lệ hai ba câu, chỉ khi y nói năng hơi thái quá — ví dụ như bóng gió giả thiết viễn cảnh thay triều đổi đại, mới nhíu mày nhắc nhở một câu, những lời này đừng dễ dàng để người ngoài nghe thấy. Trừ lần đó ra hẳn không phát biểu ý tưởng của mình bao giờ, cho nên Liễu Huyền An luôn nghĩ hẳn quay đầu liền quên. Không ngờ đối phương chẳng những vẫn nhớ kỹ mà còn nguyện ý tin tưởng y, nguyện ý chờ đợi một thời đại lý tưởng hoàn toàn mới.

Ký thác hồn phách vào sông núi lẳng lặng chờ năm tháng biến thiên, một kết cục nghe qua vừa cô tịch vừa lẳng mạn... Nhưng cũng không có bao nhiêu cô tịch, bởi vì bên người ít nhất luôn có một vị tiên nữ bốn vạn tám ngàn tuổi làm bạn, mà tiên nữ lại quen biết rất nhiều lão già đáng ghét đã sớm giá hạc về tây, trước mắt vẫn đi lại lung tung trong ba ngàn thế giới.

Chuyện nghe ra còn không bằng cô tịch một chút vẫn hơn.

Nhưng đó là viễn cảnh vài thập niên nữa, hoặc giả như hai người sống thọ hơn một chút, qua một trăm năm đi, một trăm năm sau mới cần lo lắng. Hiện tại trong thời gian ngắn phải cố gắng tìm một lão già cưỡi tiên hạc đi ra thuyết phục được ông già cưỡi voi chiến trước mắt này mới là việc cấp bách.

Liễu Huyền An tiến lên nói: “Vương gia trước nay luôn xem lòng bá tánh như lòng mình, lấy việc của bá tánh làm việc của mình, sở dĩ

cần số vàng bạc kia, một là cứu người, hai là cứu thiên hạ, xin chư vị ra tay tương trợ.”

Đuma Kiêu Vương điện hạ xỏ nho cũng đáng sợ quá, tôi biên mà đầu óc xoay mòng mòng hahaha...

Chương 103: Xem như một bà mẹ vợ vừa lòng

Tuy ngoài mặt mọi người vẫn đang nói lý, nhưng tiên quyết là tộc Loan Đào Ngân Nguyệt đã bị bại lộ vị trí, lợi thế trong tay hai bên kỳ thật đã có chênh lệch lớn. Chỉ một chút sương mù chướng khí đương nhiên không đủ ngăn chặn mấy vạn đại quân Tây Nam, dù cho toàn tộc là cao thủ tuyệt thế thì vẫn không thể địch lại.

So sánh với nhân số khổng lồ, vũ lực của một cá nhân sẽ bị ép đến vô cùng nhỏ, có điều xưa nay tộc Loan Đào Ngân Nguyệt luôn phóng khoáng tự do cho nên không nơm nớp lo sợ chuyện sống chết. Cái gì gọi là đi đường không biết tránh hổ, nhập quân không sợ lính vây, nếu thân không bước vào tử địa sẽ không bao giờ biết đến cảm giác bị vạn quân uy hiếp tính mạng.

Nhưng bọn họ vẫn đáp ứng yêu cầu của Lương Thú, ông già kia nói: “Vàng bạc đang để trong rừng, lúc nào Vương gia cũng có thể đi lấy về.”

Sở dĩ bọn họ đáp ứng sáng khoái như vậy, có hai nguyên nhân — —

Một là Kiêu Vương điện hạ không thương võ thô bạo như trong lời đồn thổi, cũng không giống kẻ điên rảnh rồi là treo người lên tra tấn dã man. Ngược lại, hấn dung mạo tuấn mỹ, nói năng bất phàm, tôn trọng quan điểm bất đồng còn vui vẻ đề đạt quan điểm của bản thân, dùng hết khả năng tìm tiếng nói chung, gác lại bất đồng, tính cách cực kỳ thẳng thắn vô tư. Một người như vậy, khó trách tuổi còn trẻ mà đã một tay quản hạt hơn mười vạn binh mã Đại Điểm.

Hai là, trong doanh trại này còn một vị thần y. Thật không dám giấu giếm, lần này sở dĩ tộc Loan Đào Ngân Nguyệt kéo theo nhiều người

tới như vậy, mục đích quan hệ đến vạn lượng vàng bạc không lớn, mà lý do liên quan đến Liễu đại công tử thì không nhỏ.

Liễu Huyền An: “Hả?”

Thai phụ nặng nề quay qua quay lại: “Vì sao hôm nay Liễu đại công tử không tới?”

Lúc hỏi câu này, vẻ mặt nàng vô cùng vui sướng như thể trong bụng không phải một đứa trẻ mà là một thiếu nữ đến tuổi gả chồng — — Tuy nghe qua khá đáng sợ, nhưng ý tứ đại khái là như vậy.

“Đại ca ta...” Liễu Huyền An hơi dừng lại một chút, bởi vì ý tưởng ban đầu của y là muốn đáp một câu vô căn cứ rằng đại ca ta đang bận viết thư cho vợ con ở nhà, hòng vô tình chặt đứt cành hoa đào này đi. Nhưng về sau y lo lắng vạn nhất lời vừa nói ra, đối phương lại không chịu phối hợp đưa tiền thì sao, vì thế cuối cùng vẫn uyển chuyển lấy cớ nói là từ sáng đã không gặp, có lẽ là đi chỗ khác khám bệnh cho người ta rồi.

“Vậy bao giờ Liễu đại công tử mới trở về?” Những lời này gần như là đồng thanh phát ra từ trăm cái miệng, tình cảm chất chứa không gì diễn tả nổi.

Trình Tố Nguyệt kéo tay áo ca ca nhà mình, huynh thấy chưa, thế này mới gọi là con rể quốc dân, sau này không có gì làm cũng đừng dâng bốc giá trị bản thân lên cao quá.

Cao Lâm: “...”

Liễu Huyền An đáp, khó nói, khó nói lắm.

Sau đó để tránh bị hỏi dồn, y lập tức lảng sang chuyện khác: “Chư vị tìm đại ca ta là có chuyện gì?”

Ông lão tươi cười hớn hờ trả lời: “Chúng ta từng gặp mặt Liễu đại công tử một lần, cực kỳ thưởng thức khâm phục. Vừa nghe nói

người đang ở Thập Diện Cốc nên mới cố ý tới thăm hỏi. Thuận tiện xin hỏi Liễu nhị công tử một câu, không biết lệnh huynh đã đón dâu chưa?”

“Trong lòng đại ca ta chỉ có y thuật và cứu người, tính cách không quá thích hợp để thành gia lập thất.” Liễu Huyền An khoát tay, “Hơn nữa một năm thì có phân nửa thời gian huynh ấy bên ba bên ngoài, căn bản không có điều kiện chăm sóc cha mẹ vợ con, thậm chí đến mặt mũi còn khó gặp.”

Thai phụ cười nói: “Có cách nào đâu, chuyện hôn nhân quan trọng là phải tìm người cùng chung chí hướng. Muội muội nhà ta nếu có thể gả cho Liễu đại công tử, chắc chắn sẽ nguyện ý theo hấn lưu lạc thiên nhai.”

Chưa từ chối được hai câu đối phương đã kéo ra một muội muội, Liễu Huyền An đau khổ nghĩ, bộ tộc sinh sống trong rừng này vì sao không hề có chút thần bí lạnh lùng, nhiều quy củ như trong thoại bản hay viết, vì một nam nhân đã có thể tùy tiện chạy loạn khắp thiên nhai rồi.

Lương Thú ung dung nói phét: “Hôn sự của Liễu đại công tử, bốn vương không thể tự mình làm chủ, chờ mười ngày nữa tháng nữa hấn quay trở lại, chư vị lại tiếp tục thương thảo có được không? Bây giờ nếu đã không còn gì nữa, chi bằng cứ đi vận chuyển số tiền kia về trước rồi chúng ta lại thuận tiện bàn bạc, cùng nghĩ cách cứu Khổ Hựu ra ngoài.”

Một phó tướng đứng trong phòng hơi hơi nghi hoặc, cùng nghĩ cách cứu viện? Hình như này giờ Vương gia đâu có nhắc tới chuyện này, mà tộc Loan Đào Ngân Nguyệt đáp ứng bao giờ?

Cao Lâm thấy nhiều thành quen, bài cũ của Vương gia nhà ta đấy, trước hết đưa ra một yêu cầu cực kỳ vô lý, sau đó lại đến một yêu cầu khác nghe qua bình thường hơn, như vậy có đến tám chín phần mười khả năng đối phương sẽ lựa chọn yêu cầu bình thường hơn kia.

Quả nhiên ông già nói: “Vàng bạc đang ở ngay trong rừng, tộc nhân chúng ta lúc nào cũng có thể dẫn đường.”

“Nếu thế thì bốn vương cũng không khách khí nữa.” Lương Thú gọi, “A Nguyệt, dẫn người vào rừng đi!”

“Tuân lệnh!” Xưa nay Trình Tố Nguyệt luôn rất thích đi làm mấy chuyện cướp bóc tiền bạc này, lập tức đi ra cửa kiểm kê người ngựa mang theo. Lão già cũng phải ra một thanh niên đi dẫn đường, lại dặn dò thêm nhớ đi sớm về sớm, hình như trong khoảng thời gian ngắn này không có ý định rời đi.

Liễu Huyền An khẽ kéo ống tay áo Lương Thú, tình huống gì thế này, đừng nói là bọn họ thật sự ở lại chờ đại ca ta trở về đấy chứ!

Lương Thú ho khan một tiếng, làm như băng quơ hỏi: “Không biết lệnh muội năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Muốn bao nhiêu tuổi cũng có, người thích hợp nhất năm nay vừa tròn mười sáu.” Thai phụ đỡ bụng, vui vẻ giới thiệu, “Dung mạo xinh đẹp, tính cách hoạt bát, là cô nương tốt nhất trong tộc Loan Đào Ngân Nguyệt chúng ta.”

“Cô nương mười sáu tuổi không nhất thiết phải gả cho Liễu đại công tử, ta thấy xứng đôi với thiếu niên mười sáu tuổi hơn.” Trong lúc nói chuyện Lương Thú còn tranh thủ liếc mắt ra hiệu cho Cao Lâm một cái. Ở phương diện này Cao phó tướng cực kỳ nhạy bén, lập tức hiểu ý Vương gia, vội vàng lén chuồn ra khỏi cửa.

“Tiểu Thường đâu?”

“Đang ở sân phơi phía sau!”

Mùa này không cần phơi lương thực, cho nên khoảng sân trống phía sau được binh sĩ tận dụng làm kho chứa hàng. Mấy hôm nay bọn họ vận chuyển một lô thuốc pháo về kiểm tra tu bổ, Thường Tiểu Thu

cũng chạy qua giúp đỡ, đi theo sư phụ già cẩn thận kiểm tra bản vẽ, tộc Loan Đào Ngân Nguyệt xuất hiện cũng không rảnh rỗi đi xem.

Cao Lâm đứng trên sân phơi tìm nửa ngày không tìm được người, cuối cùng phải rống lên một tiếng mới kéo được một cái đầu thò lên: “Hả?”

“Sao lại biến mặt mình thành mặt mèo thế này?” Cao Lâm nhìn thiếu niên mặt mày đen thui, trên cổ còn quấn cái tạp dề rách mà hít một hơi khí lạnh.

“Đâu chỉ mình ta, mọi người ở đây ai cũng dính bẩn.” Thường Tiểu Thu lấy tay áo quẹt lung tung lên mặt muốn lau cho sạch bớt, cất tiếng vui không kiềm được, “Tối nay chúng ta còn phải vào núi kiểm tra thành quả, nếu thành công sẽ mời Vương gia đến cùng xem.”

“Trước hết đừng động vào đại pháo nữa.” Cao Lâm kéo tay áo cậu ta, “Lập tức đi theo ta.”

“Đi đâu?” Thường Tiểu Thu bị kéo lảo đảo, trong tay còn cầm một túi bột phấn, vội vội vàng vàng nói, “Chờ ta buông đồ trong tay xuống đã.”

“Đi ra phòng khách, có khách tới.” Cao Lâm nói, “Nhưng trước khi gặp khách, ngươi phải thay bộ y phục như ăn mày này ra cho ta.”

“Tộc Loan Đào Ngân Nguyệt à? Ta cũng vừa nghe nói.” Thường Tiểu Thu hỏi, “Vì sao ta nhất định phải đi gặp?”

Cao Lâm không để ý tới một đống câu hỏi của cậu ta, chỉ tập trung kéo người quay về phòng ở. Hạ nhân đưa nhau bưng nước ấm và dầu thơm ra ra vào vào xếp đầy thùng tắm. Thường Tiểu Thu chưa từng gặp dịp nào long trọng như thế nên bị mùi thơm xông cho nhức đầu, vội ôm chặt cánh cửa hoảng hốt hỏi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Cao Lâm thuận miệng nói bừa: “Tộc Loan Dao Ngân Nguyệt rất chú ý lễ tiết, ai nấy đều thần tiên giống Liễu nhị công tử, gặp thần tiên chẳng lẽ còn ăn mặc tuềnh toàng được sao? Đây là phép lịch sự, mau lên, Vương gia đang chờ!”

Bài ca “Lương Thú” dùng trên người Thường Tiểu Thu còn hữu dụng hơn cả chuyện “Chó sói đến rồi”, vì thế cậu ta nín thở đi ra sau bình phong cởi áo tắm rửa. Vất vả lắm mới tắm cho mình về lại màu da ban đầu, nghĩ chuyện đến đây là xong rồi, kết quả bên ngoài đã có một vị ma ma tay cầm cây lược cỡ đại chờ sẵn, cười lên lộ môi hồng răng trắng thoạt nhìn cực kỳ đáng sợ.

Tay nghề cũng đáng sợ không kém.

Da đầu Thường Tiểu Thu bị kéo muốn long ra ngoài, đau đến chửi thề, sau đó còn có thêm hai thị nữ vây quanh vội vàng mặc áo sửa mũ. Sau khi áo quần tươm tất, Cao Lâm đi một vòng kiểm tra thấy rất vừa lòng, lại nhắc thanh kiếm phá quân lên nhét vào người cậu ta: “Được rồi, ưỡn thẳng lưng lên, đi thôi!”

Xiêm y được tỉ mỉ lựa chọn, đai lưng màu bạc quấn quanh vòng eo nhỏ của thiếu niên, cậu ta vốn thân cao chân dài, mặc dù dáng dấp khá non nớt nhưng phong phạm đường đường của Thường thiếu tiêu đầu lại không suy giảm. Đệ tử giang hồ thoạt nhìn tùy tính phóng khoáng hơn người trong quân doanh, mà đệ tử giang hồ mười sáu tuổi lại có thêm vài phần đáng yêu của thiếu niên. Trước mắt Cao Lâm xem như một bà mẹ vợ khá vừa lòng, nhìn Thường Tiểu Thu kiểu gì cũng thấy là đối tượng lý tưởng để kết hôn.

Thường Tiểu Thu bị để ý mà nổi cả da gà da vịt, tốc độ đi cũng chậm chạp do dự, có cảm giác mình sắp bị bán. Nhưng Cao Lâm làm sao để cho phần do dự này tồn tại, hấn lưu loát nâng chân lên tiêu sái đạp người vào phòng.

“...”

Lương Thú giữ vững Thường Tiểu Thu, để cậu ta đoan chính đứng trước mặt mình: “Những người này là khách nhân từ tộc Loạn Đao Ngân Nguyệt.”

“... Hân hạnh gặp mặt chư vị.” Thường Tiểu Thu ôm kiếm hành lễ.

Quả nhiên người trong tộc Loạn Đao Ngân Nguyệt thể hiện hứng thú rất lớn với cậu ta: “Không biết vị thiếu hiệp này là ai?”

“Ta là — —”

“Thường, Thường Tiểu Thu, thiếu tiêu đầu của Vạn Lý tiêu cục.” Lương Thú cắt đứt câu chuyện, tự mình giới thiệu, “Từ bỏ cầm ngọc thực trong nhà, cố tình chạy về nơi thâm sơn cùng cốc này tiêu diệt tà giáo. Hữu dũng hữu mưu, tương lai hứa hẹn, lần trước Bạch Phúc giáo mưu toan liên thủ với võ lâm Trung nguyên cùng nhau gây sự, cũng là Tiểu Thường xung phong lên trước đập nát âm mưu của bọn chúng.”

Thường Tiểu Thu bị tâng bốc toàn thân choáng váng suýt nữa thì không cầm nổi kiếm trong tay, ta là đâu đây là ai, vừa rồi là Vương gia đánh giá ta đúng không? Đại não cậu ta xoay mòng mòng tóm lược sự việc diễn ra gần đây lại một lần — — Hình như bản thân không có chiến công nào lợi hại kinh thiên động địa đến thế thì phải!

Lương Thú néo một bên vai, người phối hợp một chút cho ta!

Thường Tiểu Thu lập tức đứng càng thẳng hơn.

Ông già lại hỏi: “Ta có thể mượn kiếm của thiếu hiệp không?”

Thường Tiểu Thu hơi do dự một chút, người tập võ xưa nay luôn không để kiếm rời tay, có điều nể Vương gia đang có mặt nên cuối cùng cậu ta vẫn cởi kiếm xuống đưa cho đối phương.

Cổ tay ông lão run lên rút nửa thanh ra khỏi vỏ, thấy lưỡi kiếm sắc lạnh sáng như nước không khỏi khen một tiếng: “Kiếm tốt, kiếm tốt!”

Nhưng thoát nhìn không phải là kiếm phá quân loại cổ mà do người thời nay phỏng chế. Không biết thiếu hiệp có thể tiết lộ cho lão hủ, tên họ của chú kiếm sư rèn ra thanh kiếm này là ai?”

“Chú kiếm sư?” Thường Tiểu Thu hỏi, “Chư vị cũng muốn mời hẳn rèn kiếm sao?”

“Không phải rèn kiếm mà là sửa kiếm, sửa một thanh kiếm rất quan trọng đối với bộ tộc chúng ta.”

Cao Lâm đứng ngoài cửa âm thầm lắc đầu, nói thế nào nhỉ, thần tiên sống lâu trong rừng nên thật thà quá, cứ thế thoải mái thú nhận thanh kiếm kia quan trọng với mình thế nào, chẳng phải là cho Vương gia nhà ta cơ hội tống tiền rồi sao?

Quả nhiên, Lương Thú nghe xong lập tức hơi nhướn mày, đầu tiên là nâng tay sờ sờ chóp mũi, sau đó lại ra vẻ sâu xa thông thả nói một câu: “Ồ, chú kiếm sư à...”

Chương 104: Vẫn là một con sâu lười mềm mềm trơn trơn

*Giải thích một chút, trong nguyên tác từ đầu truyện đến giờ mọi người luôn gọi em An là 懒蛋 (lại đản – trứng lười), cho nên tiêu đề của chương này viết cho đúng phải là “Vẫn là một cái trứng lười tròn tròn trơn trơn”, nhưng vì không tìm thấy từ tương đương trong TV nên editor đổi luôn thành “sâu lười”, nay giải thích rõ để mọi người muốn tìm thông tin thì có từ khóa để tìm cho dễ.

btw nhắc trứng lười lại nhớ con Gudetama, tại tên tiếng Trung của con này là 懒蛋蛋 (lại đản đản) lul.

--

Kiều Vương diện hạ lúc này mang vẻ mặt do dự, chân mày hơi nhíu, không nhiều lắm, chỉ khoảng nửa phần, nhưng đối với cuộc trao đổi này mà nói lại giống như một nhúm muối điều vị trước khi món chính thịnh soạn được bung lên, xuất hiện rất đúng lúc làm hương vị cả bàn tiệc lập tức trở nên sinh động phong phú. Những người trong tộc Loan Đào Ngân Nguyệt quả nhiên thi nhau nháy bùm bùm vào nôi, chủ động mở miệng hỏi: “Vương gia đang muốn nói chuyện gì?”

Cao Lâm nghĩ thầm, đúng là buồn ngủ còn gặp chiếu manh.

“Người đúc ra thanh kiếm này tên Tống Trường Sinh, là chú kiếm sư giỏi nhất toàn Đại Diễm.” Lương Thú nói, “Không chỉ thanh kiếm phá quân này, mười mấy năm trước hẳn gần như tái tạo lại toàn bộ danh đao danh kiếm trong lịch sử, được toàn võ lâm Trung nguyên tung hô, người đến cầu rèn kiếm chen chúc trước nhà như muốn san bằng cánh cửa Tống trạch.”

“Nếu trước mắt quá bận rộn thì đúng là không có cách nào.” Lão già nói, “Chúng ta có thể đợi đến ngày Tống tiên sinh rảnh rỗi hơn.”

“Hiện giờ Tống tiên sinh không bận rộn mấy.” Lương Thú buông chén trà, “Hơn nữa người cũng đang ở trong quân doanh này.”

“Thật sao?” Thai phụ ngồi một bên lộ vẻ vui mừng, “Đúng là không thể tốt hơn.”

Cao Lâm chép miệng lắc đầu, đại quá, đại quá đi thôi, mấy người chưa được thấy Vương gia nhà ta bào tiền phú hộ ở Tây Bắc rồi, nhìn đi, ngài ấy lập tức diễn cho mấy người xem.

Cụ thể là diễn cái gì, nội dung kỳ thật không có bịa đặt thái quá, chỉ tường thuật lại cuộc đời Tống Trường sinh vì Bạch Phúc giáo mà chịu đau khổ, có điều tường thuật xong Kiêu Vương điện hạ còn bổ sung thêm vài câu cường điệu. Hắn thở dài một tiếng, vạn phần tiếc nuối nói: “Sau khi thê tử Tống tiên sinh qua đời, hắn liền ném hết bảo kiếm vào lò luyện nung thành thép chảy, còn phát lời thề quăng đời còn lại phải tiêu diệt bằng được Bạch Phúc giáo, đáng tiếc, võ lâm Trung nguyên vì thế mà mất đi một vị chú kiếm sư tài hoa.”

“Thì ra là thế.” Ông lão nhú mày.

Cô bé con được Liễu Huyền An ôm trong lòng nhỏ giọng hỏi: “Nếu chú kiếm sư kia không rèn kiếm nữa, mọi người trong võ lâm chẳng phải sẽ mất đi rất nhiều vũ khí sao, bọn họ sẽ không thể đi đánh bại đám người xấu Bạch Phúc giáo.”

“Chú kiếm sư kia không phải hoàn toàn không rèn kiếm, mà chỉ không nhận đơn hàng của người trong giang hồ nữa thôi.” Lương Thú vươn ngón tay chạm vào hai búi tóc tròn của cô bé, “Câu hỏi của người rất có lý, thông minh lắm.”

Cô bé được khen đến phát ngượng, nhận được cổ vũ nên tiếp tục hỏi: “Thế người đó nhận đơn hàng của ai?”

“Hiện tại Tổng tiên sinh chỉ rèn kiếm cho quân đội Đại Diễm.” Lương Thú nói, “Sở dĩ hấn chịu rèn thanh kiếm phá quân này là vì Tiểu Thường từng hy sinh quên mình cứu một đứa trẻ sơ sinh từ tay quý đồng tử, đó là phần thưởng khích lệ.”

Cô bé cảm thấy vấn đề này rất dễ giải quyết: “Nếu di di của ta cũng gia nhập quân đội Đại Diễm, chú kiếm sư sẽ chịu giúp di di sửa lại thanh kiếm bị gãy đúng không?”

Cao Lâm giơ ngón tay cái lên, ý kiến rất hay, Liễu nhị công tử ôm người đứng là không ủng hộ công!

Di di là đang chỉ vị phu nhân mang thai ngồi bên kia, trạng thái của nàng chắc là nhất thời không có cách nào gia nhập quân đội Đại Diễm, may mắn Kiều Vương điện hạ cũng không trơ trẽn đến trình độ này, vẫn còn sót lại vài phần nhân tính, hấn khẳng khái tỏ vẻ: “Chư vị giúp bổn vương lấy lại số vàng bạc kia đã xem như có công với Đại Diễm, mặc dù không gia nhập quân đội, Tổng tiên sinh nhất định sẽ không từ chối sửa kiếm. Có điều nếu chư vị có thể ra tay tương trợ thêm một hồi cứu Khổ Hựu ra, chuyện này sẽ càng thêm dễ làm.”

Lão giả hỏi: “Vương gia tính toán cứu người thế nào?”

“Nói tiếp hơi mất thời gian.” Lương Thú nói, “Mời chư vị ngồi trước.”

Tám bản đồ địa hình Tây Nam thật lớn được hai binh sĩ khiêng vào phòng. Mà ở sâu trong rừng rậm, Lưu Hằng Sướng cũng thả phịch bao đựng thuốc của mình xuống mặt bàn.

Hấn nhìn Khổ Hựu trước mắt mà trong lòng cực kỳ căng thẳng, biết mình nhất định phải nghĩ biện pháp cứu đối phương ra ngoài, nhưng ngại Ô Mông Vân Nhạc đứng ngay bên cạnh nên không thể mở miệng nói linh tinh, thế nên chỉ bình tĩnh lên tiếng: “Trước hết tháo băng vải che mắt xuống đi.”

Khổ Hựu biết thân phận của hần, lúc này cố ý ra vẻ không quen biết, chỉ lạnh lùng nói: “Khẩu âm Giang Nam, người không phải người vùng Tây Nam.”

“Hần là đại phu đến từ Giang Nam, hần có thể chữa được đôi mắt cho người.” Ô Mông Vân Nhạ nói chen vào.

“Cô nương, thật sự phải chữa khỏi cho người này sao?” Lưu Hằng Sướng nhắc nhở nàng, “Nếu bị giáo chủ biết, sợ là không dễ ăn nói đâu.”

“Người cứ chữa khỏi cho hần đi, dù chỉ nhìn thấy trong một cái chớp mắt ngăn ngủi cũng được.” Ô Mông Vân Nhạ nhìn chăm chăm vào đôi tròng mắt ánh kim của Khổ Hựu, “Ta muốn cho hần nhìn thấy mặt ta, sau đó người lại làm cho hần mù, như vậy giáo chủ sẽ không trách ta, cũng sẽ không phạt người.”

Ngữ khí của nàng thân nhiên như thường, không hề giống như đang tràn ngập thù hận nguyên rủa người ta, cũng không giống uy hiếp mà chỉ đơn giản là một câu trần thuật. Việc này trong lòng nàng bình thường không khác gì ăn cơm đi ngủ, sinh mạng người ngoài, đôi mắt của người ngoài, từ xưa đến nay chưa bao giờ là đặc biệt.

Khổ Hựu cười nhạo một tiếng: “Thánh nữ từ bi?”

“Cho phép người trước khi chết được nhìn thấy ta chính là lòng từ bi của Bạch Phúc Phật Mẫu.” Ô Mông Vân Nhạ không muốn nghe nam nhân này nói thêm gì nữa, ra lệnh cho Lưu Hằng Sướng, “Được rồi, người làm đi.”

“Nhưng đôi mắt này... không dễ chữa trị.” Lưu Hằng Sướng khó xử nói, “Cần thời gian ít nhất mười ngày, mỗi ngày đều phải thi châm không được gián đoạn.”

“Thì người cứ chữa như vậy đi!” Ô Mông Vân Nhạ đánh cược một hơi, “Bên chỗ sư phụ đương nhiên ta sẽ đi nói chuyện!”

“Hay là cô nương vẫn nên đi báo cho giáo chủ trước, lúc này ngài ấy đang ở trong phòng Vân Du công tử.” Lưu Hằng Sướng nói, “Nếu không, một khi liệu trình bị gián đoạn, bệnh tình người này sẽ càng thêm nghiêm trọng, có khi còn thật sự mù vĩnh viễn.”

“Được, người đứng đây chờ cho ta!”

Thiếu nữ chạy ra khỏi phòng như một cơn gió, Lưu Hằng Sướng khoanh tay đứng bên cạnh bàn đợi cho bóng dáng bé nhỏ kia đi khuất mới căng thẳng nói: “Khổ thống lĩnh, ngài yên tâm, ta sẽ nghĩ cách mau chóng truyền tin cho Vương gia.”

“Người không nên làm chuyện dễ bại lộ như vậy.” Khổ Hựu lắc đầu, “Nếu không, một khi ta bị Bạch Phúc giáo mua chuộc, toàn bộ thời gian người cố gắng ở đây, cùng với bao tâm huyết của Vương gia sẽ đổ sông đổ biển.”

“Đúng, đúng là ta quá nôn nóng.” Lưu Hằng Sướng xấu hổ, lại nói, “Để ta xem mắt cho Khổ thống lĩnh trước.”

“Không cần.” Khổ Hựu nói.

Lưu Hằng Sướng khó hiểu: “Vì sao?”

Khổ Hựu nhắm mắt lại: “Bởi vì có người đến đây, đưa băng vải cho ta.”

Lưu Hằng Sướng nhìn thoáng ra ngoài cửa, quả nhiên trông thấy Ô Mông Vân Nhạc đang cùng Mộc Triệt đi về hướng này, vì thế lập tức nhặt băng vải màu bạc dưới đất lên, một lần nữa che khuất đôi mắt Khổ Hựu.

.....

Trong đại doanh quân đội Tây Nam, ánh đèn lần lượt bị thổi tắt, bầu trời phủ kín ánh sao lấp lánh, màn đêm cực kỳ yên tĩnh, Liễu Huyền An thật sự mệt mỏi chân thấp chân cao bước về phòng ngủ. Lúc vào

đến cửa y đã tranh thủ nhắm mắt vươn hai tay, chuẩn bị nhào thẳng lên giường — — kết quả lại bị kéo một cái.

Tiên ngủ dùng sức ti hí ra một khe hở: “Đại ca?” Vì sao huynh lại đứng trong phòng ta.

“Chưa tắm rửa đã nhảy lên giường, còn ra thể thống gì!” Liễu Huyền Triệt răn dạy, “A Ninh đã chuẩn bị nước đặt sau bình phong rồi, đi tắm đi.”

Liễu Huyền An nằm úp sấp không muốn động đậy, y nghĩ thầm, cùng lắm là ăn thêm vài cái thuốc, không ảnh hưởng đến giấc ngủ của ta.

Nhưng sự thật chứng minh y đã quá xem nhẹ trình độ cuồng sạch sẽ của một vị thần y, cùng với lực cánh tay kinh người của đại phu quanh năm trèo đèo lội suối xem bệnh hái thuốc.

Liễu nhị công tử nhắm mắt nửa tỉnh nửa mê, bỗng nhiên cảm giác mình xoay tròn trên không như bị rơi vào một miệng vực không đáy, vì thế thờ dài một tiếng đầy triết lý sâu xa, ôi chao, vực thẳm, khởi nguyên của vạn vật.

Ngay sau đó bị lột hết áo ngoài và giày, rơi “tùm” một phát vào thùng tắm thật lớn.

Bọt nước văng khắp ba ngàn thế giới, Liễu Huyền An cả kinh mở mắt: “Ồi!”

“Tự tắm đi.” Một chiếc khăn vải bay vèo tới đúng lúc đáp lên đỉnh đầu. Liễu Huyền Triệt xoay người đi qua đầu bên kia bình phong lạnh lùng ném lại một câu: “Dám ngủ trong bồn tắm thì lát nữa tự ra đây lĩnh phạt.”

Ca ca đúng là không biết nói lý. Liễu nhị công tử không muốn bị đánh nên chỉ có thể miễn cưỡng mở to mắt nhanh nhẹn tắm rửa sạch sẽ một lần, lại chải răng súc miệng bằng thanh diêm và nước ngân đàn,

toàn thân sạch sẽ thơm tho rồi mới cùng tay cùng chân bò lên giường.

Kết quả Liễu Huyền Triệt lại hỏi: “Mọi người nói những chuyện gì với tộc Loan Dao Ngân Nguyệt?”

“Không có gì hết, Vương gia đã thuyết phục được bọn họ đối phó Bạch Phúc giáo.” Liễu Huyền An ngáp dài kéo chăn che đầu, ý đồ muốn dùng cách này tranh thủ không gian kín để ngủ.

Nhưng Liễu Huyền Triệt không tính toán để đệ đệ ngủ, vì tránh mặt tộc Loan Dao Ngân Nguyệt mà hắn đã đợi trong phòng suốt một ngày, giữa chừng nghe được tin Trình Tố Nguyệt dẫn người vào rừng thu vàng bạc còn hơi thoải mái một chút, cảm thấy nếu đã như vậy, đối phương hẳn sẽ lập tức quay vào rừng, nhưng sự thật chứng minh ngược lại.

Hai mắt Liễu Huyền An vô thần không rõ vì sao mình cứ bị đối phương lay tỉnh, buổi tối không phải thời gian dùng để ngủ à? Huynh là đại phu mà sao không biết dưỡng sinh gì hết vậy? Y thật sự rất mệt, cũng không muốn tỉnh nên toàn thân trên dưới đều bày ra một loại tinh thần trống rỗng không có sức sống. Liễu Huyền Triệt vừa định mở miệng đã nghẹn trở về, hắn nhìn hai mắt đệ đệ rung rung, đau đầu nói: “Thôi, ngủ đi.”

Vừa dứt lời, tiên ngủ đã lập tức ngủ khò khò, Liễu Huyền Triệt thầm trách bản thân tính toán sai lầm, chiều nay đáng ra nên phái người hầu đi theo nghe ngóng một chút, bởi vì đệ đệ không hay ho nhà mình dường như chỉ những lúc ở trước mặt Kiêu Vương điện hạ mới trở nên khôn khéo lanh lợi, cực kỳ chăm chỉ. Còn mỗi khi ở bên cạnh mình sẽ quay về làm một con sâu lười mềm mềm trơn trơn, có thể nằm tuyệt đối không ngồi, có thể lăn tuyệt đối không đi.

Thật sự nực cười.

Kỳ thật Liễu Huyền An ở trong mộng cũng canh cánh không yên, tự dặn mình chỉ ngủ một chút rồi mau chóng tỉnh dậy kể hết kế hoạch

cho đại ca. Nhưng giấc ngủ này quá đẹp quá thoải mái, chòm mây mềm mại phơi dưới nắng ấm, gió thổi hiu hiu, mà Lương Thú cũng đang ở trên đám mây mỉm cười, đôi mắt đưa tình nhìn mình. Vừa trông thấy, đột nhiên hắt giờ lên một cây roi không biết rút ra từ chỗ nào, xé gió vụt xuống một cái.

Rất đau.

Y bất mãn trốn tránh rên rỉ mấy câu, trong tay Liễu Huyền Triệt cầm dải lụa cột màn giường, cách chặn võ mạnh một cái nữa rồi mới vừa lòng đứng dậy rời đi.

A Ninh đứng canh ngoài cửa nhẹ nhàng thở phào, hóa ra đêm nay đại công tử không ở lại, tốt lắm tốt lắm, lát nữa Vương gia có thể bước vào rồi. Cậu bèn phân phó hạ nhân chuẩn bị sẵn đồ dùng nước tắm, nhưng lại phí công một hồi, mãi đến gần sáng Lương Thú mới trở về phòng, hắt qua loa rửa mặt bằng nước sót lại trong bồn, cởi áo ngoài ra, không đổi áo đã ôm người bên cạnh gối cùng nhau chìm vào giấc ngủ.

Mặc dù hắt cũng rất mệt nhưng thói quen thời hành quân đánh giặc vẫn không đổi, trời vừa sáng đã tỉnh. Sau khi mở mắt nhìn thấy người đang ngồi bên cạnh mình, yêu thích không thôi liền vươn tay sờ soạng thắt lưng đối phương, khàn giọng cười: “Lại đây nằm với ta thêm một lát.”

Liễu Huyền An đang bận suy nghĩ cảnh trong mơ đêm qua: “Vì sao Vương gia lại đánh ta?”

“Nói bậy, ta làm sao nở lòng đánh ngươi, chỉ thiếu nước ử trong ổ bông.” Lương Thú kéo người vào lòng, “Dù tương lai chúng ta thành thân cũng chỉ có ngươi đánh ta thôi.”

“Ta đang nói Vương gia ở trong mộng.”

“Trong mộng à, thế ngươi cũng kéo luôn ta vào đi.” Lương Thú nói, “Thế nào, hắt đánh ngươi bao nhiêu cái, ta giúp ngươi đánh trả. Hay

là người nỗ lực thêm một chút, mơ luôn cả kiếm của ta vào nữa.”

Liễu Huyền An nghĩ thầm, cảnh tượng hai người cầm kiếm đánh nhau quá đáng sợ, không chừng toàn bộ đèn đài lầu các suối nước nóng mình vất vả xây dựng đều vỡ nát hết, vì thế y lập tức cự tuyệt: “Thôi, người vẫn cứ đánh ta đi.”

Lương Thú bị ngữ khí hờn dỗi của y làm cho vui vẻ, thuận thế lỗ mãng sờ dọc từ sống lưng kéo xuống dưới: “Đánh thế nào, đánh mấy cái, cho ta sờ thêm một chút, để tìm chỗ nhiều thịt.”

Nói xong lại cùng tay cùng chân ôm người càng chặt hơn: “Quên đi, ta không nữ.”

Chương 105: Vương gia đâu, vẫn đang đếm tiền à?

Tuy Lương Thú tận lực suy nghĩ biện pháp cứu Khổ Hựu ra ngoài, nhưng một mặt vẫn không quá mức lo lắng. Hắc đường đường là tổng thống lĩnh quân đồn trú Tây Nam, nếu sau khi bị bắt chỉ có thể trơ mắt chờ người ta đến cứu thì cũng quá không có tư cách chỉ huy mấy vạn đại quân rồi.

Một tiểu binh nói: “Không chừng Vương gia đang trông mong Khổ thống lĩnh thuận tiện xách theo hai ba tên cùng về đấy.”

Đồng bạn chung quanh âm thầm tỏ vẻ tán thành, đúng vậy, vào nhà kẻ trộm mà không vơ vét sạch thì không phải phong cách của Vương gia nhà chúng ta!

Mà trên thực tế, Tiểu Khổ đúng là đang đau khổ cân nhắc làm sao lợi dụng tốt cơ hội này. Hôm qua là lần đầu tiên hắc “gặp mặt” Mộc Triệt, tuy mắt bị che một tầng vải sa dày, chỉ nghe thấy giọng nói hơi khàn khàn kia cũng đủ để kẻ khác sinh ra chán ghét và khó chịu cực độ — — Âm thanh này quan hệ mật thiết đến mấy vạn vụ thảm án vùng Tây Nam, từ bán vợ đợ con, giết chồng giết vợ, tự cắt tứ chi đến dùng cổ độc, mỗi một giọt máu giọt lệ của bá tánh bị hại đều không thể thiếu giọng nói xui khiến của kẻ kia.

Ô Mông Vân Nhạ kéo ống tay áo Mộc Triệt van nài: “Ta phải chữa khỏi cho hắc, dù là một cái chớp mắt ngăn ngủi cũng được, nhất định phải để hắc nhìn thấy dung mạo của ta.”

“Man tộc Tây Bắc làm sao biết thương thức mỹ nhân tuyệt sắc, dù mắt chữa khỏi rồi sợ là hắc cũng chỉ biết nhìn thảo nguyên và vàng

bạc thoi.” Một giọng đàn ông trung niên khác vang lên bên tai, mang theo khẩu âm dày đặc vùng Nam Dương, cho nên nghe vào có hơi đơ cứng.

Lưu Hằng Sướng luôn cúi đầu khoanh tay đứng một bên nghe cũng không nhin được nâng mắt nhìn nhanh một cái. Đối phương ước chừng bốn mươi tuổi, thân hình gầy gò hai má hõm sâu, môi thâm răng vàng, dù mặc một thân gấm vóc trên người thì vẫn mang dáng dấp trộm vặt hèn kém, không có nửa phần quý khí.

Chuyện càng khiến người ta chán ghét hơn chính là, ánh mắt hắn ta nhìn về phía Ô Mông Vân Nhạc không giống ánh mắt của một trưởng bối nhìn vãn bối, cũng không phải ánh mắt sùng kính tiều tụy của tín đồ. Mà Ô Mông Vân Nhạc rõ ràng khá bất mãn với hắn ta, vội nghiêng người trốn sau vai Mộc Triệt.

Mộc Triệt không để ý đến nàng, chỉ hỏi Lưu Hằng Sướng: “Nghe A Nhạc nói người có khả năng chữa khỏi đôi mắt này trong vòng mười ngày?”

“Bẩm giáo chủ, ta vừa kiểm tra mắt cho hắn, đã trải qua hai lần giải phẫu phức tạp, liệu trình điều trị về sau thật ra không quá khó, ta có thể thử một lần. Nhưng không dám cam đoan sau khi trị xong có thể hoàn toàn nhìn thấy.”

Ô Mông Vân Nhạc nói: “Cho dù không thể cam đoan ta cũng phải thử.”

Dường như bất mãn vì bị mỹ nhân ngó lơ, người đàn ông Nam Dương lại chuyển ánh mắt về phía Khổ Hựu đánh giá trên dưới một vòng. Mái tóc màu bạc rất xúng với khăn vải sa che mắt cùng màu khiến hắn mang cảm giác sắc sảo của người ngoại tộc, mũi rất cao, xương hàm góc cạnh, đúng là gương mặt dễ khiến các thiếu nữ động tâm. Vì thế gã người Nam Dương xùy một tiếng, bước lên kéo băng vải xuống.

Vốn muốn nhìn thấy một đôi mắt đờ đẫn trống rỗng, xấu xí tàn phế, kết quả hẳn ta vẫn không được như ý nguyện.

Đôi mắt Khổ Hựu thoáng chuyển theo tiếng mà quay đầu, trong con ngươi là một mảnh vàng kim như ánh mặt trời âm lãnh mà quý dị, “nhìn” cho gã Nam Dương thoáng hoảng hốt vô thức lùi ra sau nửa bước.

Khóe môi Khổ Hựu hơi cong lên.

“Ngươi nhìn thấy!” Ánh mắt gã Nam Dương biến đổi, vội xòe từ trong tay áo ra một thanh dao găm hướng thẳng về phía đôi mắt hắn! Vành tai Khổ Hựu thoáng động, co chân đá văng một chiếc ghế làm nó xoay vù vù bay về hướng đối diện, bản thân nhanh chóng lắc người tránh thoát đòn tấn công!

Tất cả mọi chuyện chỉ phát sinh trong một cái chớp mắt như điện xẹt, gã Nam Dương thẹn quá thành giận muốn cho hắn nếm thêm chút bản lĩnh nữa, Mộc Triệt lại nói: “Viên đảo chủ đừng quá nôn nóng, hắn không nhìn thấy, chỉ có thính lực hơn người mà thôi.”

Hai mắt Khổ Hựu vẫn tiếp tục “nhìn” phía trước, đôi đồng tử màu vàng quả nhiên vẫn hơi đờ đẫn. Viên Úc hừ lạnh một tiếng, hỏi: “Mộc giáo chủ thật sự muốn chữa khỏi mắt cho hắn?”

“Phải,” Mộc Triệt đáp, “Chờ mắt hắn trị xong, ta còn muốn bàn bạc chút chuyện với Khổ thống lĩnh.”

Khổ Hựu ngồi trên ghế im lặng không nói, cứ như phần bị thương không phải là mắt mà là cổ họng, dù đối phương đưa ra điều kiện gì đều làm như không nghe thấy — — ngay cả lỗ tai cũng mất công dụng tương tự.

Ba người ở trong phòng không bao lâu thì xoay người rời đi, Lưu Hằng Sướng nhẹ nhõm thở phào, lại nhỏ giọng nhắc nhở: “Giáo lý Bạch Phúc giáo nhìn qua từ bi nhưng kỳ thật rất tàn khốc với kẻ mang dị tâm, không ít người trên núi chết vì đủ loại khổ hình, trong

đoạn thời gian này Khổ thống lĩnh vẫn nên lá mặt lá trái, ứng phó cho qua đã.”

“Nếu còn muốn hợp tác với ta,” Khổ Hựu quần vải sa màu bạc che lại đôi mắt, “Bọn họ nên có thêm vài phần kiên nhẫn.”

Mộc Triệt lệnh cho Ô Mông Vân Nhạc quay về phòng trước, ánh mắt Viên Úc nhìn theo bóng dáng tuyết trắng của thiếu nữ rời đi, miệng lại nói sang chuyện khác: “Dường như hắc đã hạ quyết tâm không để chúng ta nghe tiếng hắc nói chuyện, đồng thời lại không ngại thao thao bất tuyệt chọc giận Thánh nữ để bức nàng chữa khỏi mắt cho mình.”

“Người cần giọng của hắc, mà ta lại cần cả đôi mắt, lỗ tai, đầu lưỡi và toàn bộ phần tứ chi có thể chặt đứt.” Ngữ khí Mộc Triệt rất thản nhiên, thế nhưng lại kéo thêm vài phần thương xót, “Tất cả giáo đồ Bạch Phúc giáo đều chờ đến ngày này, dùng ngọn lửa mãnh liệt nhất thanh tẩy tội nghiệt nặng nề của hắc.”

Khóe môi Viên Úc giật giật cố nuốt hai chữ “biến thái” xuống bụng, dùng ngữ khí không mặn không nhạt nhắc nhở, không phải chúng ta cần giọng nói của hắc, mà là giáo chủ người. Nếu ta không thể bắt chước hắc giống đến mười phần, vậy thì kế hoạch kế tiếp của Mộc giáo chủ khó mà thực hiện được.

Mộc Triệt quay đầu nhìn hắc ta một cái, Viên Úc hỏi: “Bước tiếp theo, Mộc giáo chủ tính toán làm gì để cạy miệng hắc ra?”

“Ít nhất hắc chịu nói chuyện với một người, thế là đủ rồi.” Mộc Triệt nói, “Người chỉ cần nghe giọng hắc, về phần là nói gì thật ra không quá trọng yếu.”

Viên Úc nở nụ cười cổ quái, khép vạt áo hai bên lại: “Thánh nữ, cũng đúng.”

.....

Liễu Huyền An dựa theo ý của Lương Thú mà viết xong bức thư cột vào chân con thanh diêu đứng chờ trong doanh trại, lại nhìn nó điềm nhiên bay đi.

A Ninh nói: “Tà giáo nhất định không thể ngờ Vương gia lại lấy được đồng tài sản trong rừng dễ dàng đến thế, không chừng còn đang chờ chúng ta lưỡng bại câu thương đấy.”

“Người đã đi xem thử kho báu chưa?” Liễu Huyền An đứng bên bồn nước rửa tay, “Có nhiều không?”

“Nhiều lắm luôn.” A Ninh nâng tay dùng sức vẽ ra một vòng tròn lớn, “Bây giờ Trình cô nương vẫn còn đang đếm, ta nhìn mà choáng váng, tất cả xe ngựa có thể dùng được đều bị kéo ra ngoài. Hai ngày nay Cao phó tướng cười không khép nổi miệng, ta thấy Vương gia cũng vui vẻ lắm.”

“Vương gia đúng là nên vui vẻ.” Nếu không phải Khổ Hựu còn đang chịu khổ trong dịch doanh, có khi Thập Diện Cốc đã đốt mấy trăm đồng lửa trại nướng thịt ăn mừng rồi, hiện tại cười một cái xem như đã gọi là vui đến không giấu nổi.

A Ninh lại hỏi: “Nhưng mà số tiền nhiều như vậy làm sao trao đổi? Lần trước dùng Trình cô nương đổi Ô Mông Vân Du tốt xấu cũng là Vương gia một chọi một với Phượng Tiểu Kim, nhưng lần này song phương ít nhất phải phải ra mấy trăm người mới đủ.”

“Khó nói trước lắm, cho nên ta mới chờ thanh diêu đáp xuống lần nữa.” Liễu Huyền An lau khô tay, “Đi, chúng ta đi xem tài bảo thôi!”

Người duy nhất không vui trong toàn doanh trại chắc chỉ có mình Liễu đại công tử, một phần là lo lắng cho Khổ Hựu, mặt khác bởi vì hiện giờ hẳn không thể đi xem kho báu, y như tiểu thư khuê các cửa chính không dám ra cửa phụ không dám lên. Thật ra không ai dám giữ chân đại công tử, có điều tộc Loan Đao Nhân Nguyệt đã hiệp nghị thành công với Lương Thú, lúc này đang ở lì lại Thập Diện Cốc chưa đi, cho nên toàn cảnh vấn đề có hơi khó giải quyết.

Liễu Huyền An phân tích: “Nếu đại ca còn cự tuyệt bọn họ lần nữa, lỡ như họ thẹn quá hóa giận không chịu hợp tác với Vương gia, thế chẳng phải bất lợi lắm sao.”

Ca ca lãnh khốc: “Đi ra ngoài.”

Đệ đệ đáng ghét: “À.”

Thế là Liễu Huyền An cực kỳ tự do chạy mất, biết làm sao được, ai bảo tộc Loan Dao Ngân Nguyệt không chấm y. Một phần nguyên nhân có thể là vì phong cách phiêu phiêu tiên khí giống nhau, hoặc cũng có thể là vì Liễu nhị công tử và Kiều Vương điện hạ mất đi mà lại rõ như ban ngày, rõ đến mức đến cả cô bé con cũng biết quan hệ giữa bọn họ không tầm thường, nhìn thấy một người sẽ hỏi ngay người kia đi đâu rồi.

“Có lẽ đang ngủ bù trong phòng.” Lương Thú ôm cô bé lên.

Tiểu cô nương nghe mà hâm mộ không thôi, bởi vì chính cô bé cũng rất thích ngủ, nhưng sáng sớm luôn bị mẫu thân gọi tỉnh, không biết có biện pháp gì có thể khiến cô đúng lý hợp tình ngủ ngày không?

“Đơn giản lắm” Lương Thú đồng dạng, “Chỉ cần muội ăn cơm ngoan, chăm tập võ, nhanh chóng lớn lên thành một đại cô nương, tìm một tướng công tốt chịu để muội nói gì nghe nấy, vậy thì ban ngày vẫn có thể ngủ được rồi.”

Cô bé con vỗ tay tán thưởng: “Cứ làm như vậy đi.”

Các binh sĩ chung quanh nghe mà trợn mắt, chuyện này... đúng là nghiệp chướng mà. Sau này vẫn nên nghĩ cách để Vương gia tránh xa mấy đứa nhỏ một chút.

Thanh diêu mang theo thư đáp xuống một khu đất giữa rừng rậm.

Vu y nối đuôi nhau ra vào phòng Khổ Hựu, Lưu Hằng Sướng chỉ biết nhìn mà lo lắng. Ngày ấy mặc dù Mộc Triệt đáp ứng Ô Mông Vân Nhạc chữa mắt cho Khổ Hựu, nhưng cuối cùng không dùng tới hắc mà lại phái vu y đi. Cẩn nhắc trước sau một trận, hắc bèn lên ra bờ suối một chuyến hỏi Ô Mông Vân Nhạc: “Bệnh mắt của Khổ Hựu do Liễu Huyền Triệt chẩn trị, mà ta từng là đệ tử của Bạch Hạc Sơn Trang, nắm rõ toàn bộ quá trình điều trị của bọn họ, đáng ra càng thích hợp hơn vu y mới đúng.”

“Nhưng vu y cũng có khả năng trị khỏi đôi mắt đáng ghét quý quái kia.”

“Vân Nhạc cô nương.” Lưu Hằng Sướng chấp tay nói, “Ta đến Bạch Phúc giáo đã lâu, chỉ vì chậm chạp không trị dứt được bệnh cũ cho Phượng công tử nên luôn không được coi trọng. Nhưng bệnh mắt của Khổ thống lĩnh là thật sự có thể thử một lần, xin Vân Nhạc cô nương nói với giáo chủ ban cho ta cơ hội này.”

“Nếu đã đến được đây thì người cần gì cầu ta, tự mình đi cầu giáo chủ không nhanh hơn à?” Ô Mông Vân Nhạc chỉ tay, “Bọn họ đang ở đây.”

Trong lòng Lưu Hằng Sướng cả kinh, quay đầu nhìn bờ bên kia quả nhiên thấy hai bóng người đang đứng, một là Mộc Triệt, người còn lại là Phượng Tiểu Kim. Theo giáo lý Bạch Phúc giáo, đệ tử dám mạo phạm Thánh nữ là tử tội, lui tới gặp riêng lại càng không cho phép, thế nên dù trên đầu Lưu Hằng Sướng đội cái mũ “đại phu” thì sau lưng vẫn đổ một tầng mồ hôi lạnh.

Một lát sau, có đệ tử đưa hắc qua bờ bên kia suối. Lúc này gió đang thổi về phía nam nên đoạn đối thoại vừa rồi của Lưu Hằng Sướng cùng Ô Mông Vân Nhạc đã trôi phần lớn vào tai hai người kia. Hắc quỳ xuống đất sợ hãi kêu lên: “Giáo chủ, Phượng công tử.”

Mộc Triệt mở miệng: “Lá gan đúng là không nhỏ.”

“Giáo chủ thứ tội!” Lưu Hằng Sướng quỳ dưới đất, “Ta chỉ muốn nhanh chóng có chút tiếng nói giữa đám vu y kia cho nên mới đến nơi này, không hề có ý mạo phạm Thánh nữ.”

“Nhưng lúc ấy người đã nói không thể cam đoan nhất định chữa khỏi.”

“Bệnh tật dù nhỏ đến đâu cũng có khả năng phán chẩn sai lầm, huống hồ ta cũng sợ nếu quá huênh hoang toàn vẹn trước mặt giáo chủ, tương lai lại chữa không tốt, cho nên...” Hắc cố lấy dũng khí nói, “Nhưng phần năm chắc thật sự không nhỏ. Giáo chủ, xin hãy để ta thử một lần xem?”

“Được, ta cho người thử.” Lần này Mộc Triệt rất sáng khoái đáp ứng, trong lòng Lưu Hằng Sướng vừa chớm vui vẻ lại chợt nghe đối phương lãnh đạm bổ sung, “Chữa xong để hấn tận mắt nhìn cánh tay của mình bị chặt bỏ như thế nào, bị cột vào chim quỳên treo trên cửa thành ra sao, cũng là một chuyện tốt.”

Ngón tay Lưu Hằng Sướng hơi giật giật, phủ phục nói: “Vâng, giáo chủ.”

.....

Liễu Huyền An ngẩng đầu nhìn trời đến mỏi cổ, A Ninh nói: “Chắc hôm nay quái diệu kia không truyền tin nữa đâu.”

“Nó bay chậm thật đấy.” Liễu Huyền An xoa bả vai.

“Ta nghe nói thanh diêu đã là loài chim bay nhanh nhất trên đời, công tử không thể lấy nó so sánh với bạch hạc của người được.”

“Tương lai nhất định sẽ có thứ bay nhanh hơn nó nữa.”

“Là thứ gì?”

“Ta không biết, nếu biết chẳng phải ta thành người tương lai rồi sao?”

Liễu Huyền An vỗ vỗ đầu cậu người hầu, lại hỏi: “Vương gia đâu rồi, vẫn đang đếm tiền à?”

A Ninh gật đầu, đúng vậy.

Về phần vì sao phải kiểm kê nhiều ngày như thế, một là tiền của quá nhiều, hai là cảm giác đếm tiền quá vui vẻ. Cao Lâm nằm trên một núi vàng vuông vức tự trải nghiệm một phen thế nào gọi là xa hoa lãng phí, bên hông giắt đầy trân châu phỉ thúy, hạnh phúc cường điệu cảm khái: “Không biết Hoàng thượng sẽ phân phối bảo tàng này thế nào. Nếu sung vào quân phí, chúng ta sẽ dựng cho Khổ Hựu một pho tượng mạ vàng ngoài Ngọc Môn Quan, nếu để trị thủy, lại dựng ngoài bờ sông thêm một cái.”

“Huynh vẫn nên nghĩ cách đưa hấn ra khỏi doanh địch trước đi.”
Trình Tố Nguyệt đá một khối vàng trên bụng hấn, “Đứng lên, trước khi đi Vương gia đã dặn dò hôm nay huynh phải liệt kê cho xong đấy.”

“Hôm nay, phải kiểm kê nhiều như vậy à?” Cao Lâm chống tay ngồi lên nhìn xung quanh một vòng, đối trá oán giận, hầy, nhiều tiền quá, phiền não quá đi.

Lương Thú đi tìm người trong lòng, chìa một nắm tay ra trước mặt y: “Đoán xem.”

Liễu Huyền An đáp: “Đá quý.”

Chân mày Lương Thú hơi nhướn lên, đốt ngón tay xoa xoa gáy y: “Hình như ngươi không thấy hiếm lạ gì, không đưa nữa.”

Liễu Huyền An bật cười cầm nắm tay hấn: “Phải đưa chứ, cho ta xem đi.”

Lương Thú để đối phương tùy ý mở từng ngón tay mình ra, viên hồng ngọc này là hấn cần thận chọn ra từ trong một rương đá quý,

được mài giũa rất tinh tế, soi dưới ánh nắng cực kỳ xinh đẹp. Cụ thể là đẹp đến mức nào, có lẽ nếu để vị nhị tử xem cái đẹp như mạng của hắn nhìn thấy, chắc chắn ngày nào cũng đến trước nhà đập cửa đòi.

Quả nhiên Liễu Huyền An cũng rất thích, nhưng y lại hỏi: “Thế này có tính là biển thủ quốc khố không?”

“Thần tiên mà cũng chú ý quy củ quá nhỉ.” Lương Thú cười nói, “Yên tâm đi, không tính là biển thủ, ta dùng một tháng bổng lộc mua về, cho nên tháng sau không có tiền tiêu đâu, phải dựa vào người nuôi rồi.”

“Ta cũng không có tiền, suốt dọc đường ta chẩn bệnh chưa từng thu một đồng.” Liễu Huyền An cất viên đá quý vào cái túi nhỏ của mình, “Nhưng ta có thể đi xin tiền đại ca.”

Lương Thú gật đầu: “Ừ, cứ làm như vậy đi.”

Chương 106: Thần tiên nằm mơ chắc là chuẩn rồi

Dù là tiên ngủ bốn vạn tám ngàn tuổi thì vẫn phải ăn cơm, không thể không có một bữa trong người được, vì thế ngay đêm đó Liễu đại công tử nhận được một tờ danh sách chi tiêu hàng ngày dài dằng dặc. Liễu Huyền An đứng bên cạnh thuyết minh, thật ra ta và A Ninh cũng không có bao nhiêu nhu cầu, chủ yếu là phải nuôi thêm một Vương gia nên hơi tốn kém chút.

Liễu Huyền Triệt khó hiểu, ta nuôi đệ là chuyện đương nhiên, nhưng vì sao Kiều Vương điện hạ cũng cần Bạch Hạc Sơn Trang nuôi?

“Bởi vì tháng sau Vương gia không còn bổng lộc nữa,” Liễu Huyền An giải thích, “Hắn vừa mua cho ta một viên hồng ngọc rất đẹp, tiêu hết tiền rồi.”

Liễu Huyền Triệt: “...”

Thân là trưởng tử Liễu thị, hắn có trách nhiệm dạy dỗ đệ đệ muội muội phải cần kiệm cung khiêm, tránh xa hoa lãng phí. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, từ nhỏ đến lớn mỗi dịp sinh nhật sâu lười hình như hắn chưa bao giờ bỏ tâm bỏ sức lựa chọn quà tặng, thậm chí có năm hành nghề bên ngoài nên không tặng gì luôn, quả thật là quên sạch sành sanh, thế nên lúc này hắn miễn cưỡng không mở miệng phê bình, đau đầu vung tay lên nói: “Tự đi tìm người lấy bạc đi.”

Liễu Huyền An thành công lột được một tấm ngân phiếu, vừa ra cửa đã quẹo ngang đưa cho quản sự Kiều Vương phủ. Quản sự tuổi còn trẻ chưa bao giờ gặp qua tình huống này, toàn thân chấn động không

nói nên lời, liên tục lặp bặp xoa tay cự tuyệt, không cần không cần, Vương gia vẫn có tiền mà, có tiền!

Có tiền cũng phải thu.

Liễu Huyền An nhét ngân phiếu thành công mới mỹ mãn quay về phòng ngủ. Giờ tỵ, phu canh gõ mõ trong ngoài doanh trại, cánh cửa phòng cũng bị đẩy ra kêu kệt một tiếng. Kiêu Vương điện hạ vừa xong quân vụ cũng được biết mình đã bị bao nuôi bằng số tiền lớn, không chờ nổi đến sáng mai, hiện tại phải gấp gáp đi chứng minh bản thân quả thật vô cùng có giá trị.

Tiên ngủ bị xoa nắn không chịu nổi vừa kéo chăn che kín đầu, bàn chân đã bị cầm lấy. Ở phương diện này Lương Thú rất ác liệt, cực kỳ thích chọn thời điểm y mơ mơ màng màng mà chọc ghẹo, làm việc bên ngoài càng mệt mỏi phiền lòng, về nhà càng yêu thích cảm giác chọc chọc sâu lười trong lòng hơn. Cũng may tính tình Liễu nhị công tử dễ chịu, lại có bản lĩnh kiên trì ngủ trong mọi hoàn cảnh — — Không cần phải nói, đúng là một đôi bích nhân đất trời tác hợp.

Liễu Huyền An ngáp dài: “Ta mơ thấy Khổ thống lĩnh.”

Lương Thú hỏi: “Cảnh trong mơ tốt không?”

“Ừm.” Liễu Huyền An đáp, vô cùng tốt, đại cát đại lợi, vạn sự như ý.

Lương Thú bật cười, bàn tay sờ bóp càng nhanh hơn: “Vậ thì tốt.”

Thần tiên nằm mơ chắc là chuẩn rồi.

Bóng đêm nặng nề, khắp núi rừng như bị một tấm vải đen dày phủ lên, ngay cả ánh trăng cũng ảm đạm gần như không thấy.

Mỗi lần Lưu Hằng Sướng chẩn bệnh cho Khổ Hựu luôn có vu y đứng trông coi giám sát, rõ ràng ghen vô số lời trong bụng nhưng mãi vẫn không có cơ hội trao đổi. Mắt thấy thời gian Mộc Triệt yêu cầu càng đến gần, mà đôi mắt Khổ thống lĩnh lại không có một tia chuyển biến

tốt đẹp, trong lòng hấn vạn phần lo âu. Khổ hình trong Bạch Phúc giáo đa dạng, cụt tay mù mắt là chuyện như cơm bữa. Nhớ tới mấy trường hợp máu me đầm đìa kia, dưới tay Lưu Hằng Sướng trượt một cái, suýt nữa đâm bị thương gò má Khổ Hựu.

“Shh...” Hấn vội vàng thu tay, nhưng vẫn để lại trên mặt đối phương một vết máu nhỏ.

“Nếu không yên lòng thì nên nghĩ ít làm nhiều.” Khổ Hựu nói, “Đỡ phải sơ suất, cuối cùng thành hại người hại mình.”

Lưu Hằng Sướng chưa hiểu hết lời nhắc nhở, Ô Mông Vân Nhạc đã nhấc váy đi vào cửa. Mấy ngày gần đây nàng luôn ra vào nơi này, thứ nhất là giáo chủ có lệnh, thứ hai cũng vì nàng muốn ngắm đôi mắt màu vàng kia nhiều hơn.

Khổ Hựu luôn trầm mặc ít lời, Ô Mông Vân Nhạc gần như là người duy nhất có thể khiến hấn mở miệng nói nhiều thêm mấy câu, cho dù nội dung trò chuyện của hai người lúc nào cũng na ná một kiểu. Mà mỗi khi bọn họ nói chuyện, Viên úc cũng đứng ngay bên ngoài không nói không rằng lắng tai nghe, vẻ mặt càng thêm hèn mọn.

Hấn ta thích dung mạo nàng bao nhiêu thì lại khinh miệt sự nông cạn và vô tri của nàng bấy nhiêu, cả ngày chỉ khẳng khẳng so sánh mình với một nữ nhân khác, thậm chí còn không khiến người ta thích bằng pho tượng Thánh nữ tạc bằng đá. Ít nhất tượng đá luôn yên tĩnh không làm nhảm huyên náo cả ngày, chỉ có vẻ đẹp tuyệt đối mang đến trí tưởng tượng vô hạn.

Ô Mông Vân Nhạc hỏi: “Người thích loại người như Liễu Nam Nguyên sao?”

Khổ Hựu đáp: “Không có ai là không thích Liễu tam tiểu thư.”

“Vậy người cũng có thể thích ta không?” Ô Mông Vân Nhạc nhìn hấn.

Khổ Hựu lại hỏi: “Lột bỏ cái vỏ Thánh nữ giả dối ra, người còn lại thứ gì đáng để người ta yêu thích?”

“Ta có — —”

“Người có khuôn mặt xinh đẹp.” Khổ Hựu cắt ngang lời nàng: “Người đã lặp đi lặp lại những lời này không biết bao nhiêu lần, mà ta cũng nói qua không chỉ một lần, ta ngưỡng mộ Liễu tam tiểu thư không liên quan gì đến danh hào thiên hạ đệ nhất mỹ nhân của nàng. Dù nàng có ngũ quan tầm thường không đặc biệt, tên tuổi của nàng vẫn luôn được tán dương trong ngoài đại doanh quân Tây Nam.”

Ô Mông Vân Nhạc tức giận ném khăn tay lên đầu đối phương. Thật ra nàng luôn biết thiện là đúng, ác là sai, nhưng lại không thể phân rõ thế nào là hành thiện mà thế nào là làm ác, cho nên mỗi lần bị Khổ Hựu chê bai đều tức giận mắng đối phương là “không biết tốt xấu” rồi xoay người bỏ đi, nhưng sang ngày hôm sau vẫn ghé thăm đúng giờ, hơn nữa còn cố ý thay y phục thật xinh đẹp đề phòng đột nhiên Khổ Hựu nhìn thấy được.

Viên Úc rất tức tối: “Nàng đã yêu một người không nên yêu, hay ta nên nói, trong kế hoạch của giáo chủ, nàng căn bản không nên yêu thích bất kỳ ai cả.”

“Nhưng nàng lại là nhân tố không thể thiếu được trong kế hoạch.” Thoạt nhìn Mộc Triệt không quá để chuyện này trong lòng, “Trừ phi người có thể tìm được người thứ hai khiến Khổ Hựu đồng ý mở miệng nói chuyện.”

Viên Úc càng bất mãn hơn: “Hắn cũng yêu nàng, chỉ cần nghe giọng đã yêu, bởi vì giọng nàng còn uyển chuyển thánh thót hơn cả dạ oanh.”

“Viên đảo chủ đúng là rất thích A Nhạc nhà ta.” Mộc Triệt cười, “Yên tâm, ta nhớ rõ giao dịch giữa chúng ta.”

“Nhưng nàng là Thánh nữ.”

“Nàng không phải Thánh nữ, là ta khiến nàng trở thành Thánh nữ.” Mộc Triệt sửa lời, “Trên thế giới này không thiếu nhất chính là nữ tử xinh đẹp biết nghe lời, vai trò của nàng thực ra cũng không quá lớn, người ta thật sự nhìn trúng chỉ có ca ca nàng.”

“Là tên sát thủ ra tay nhanh như chớp kia à, nhưng nghe nói hấn đã bị Lương Thú đả thương, bị thương rất nặng.”

“Thế nên ta vẫn chờ, nếu vẫn không khá lên — —”

Ánh mắt Viên Úc khinh miệt: “Chẳng lẽ Mộc giáo chủ muốn giết cả hấn?”

“Đương nhiên là không.” Mộc Triệt nói, “Nhưng ta luôn có cách làm cho hấn đứng lên lần nữa.”

.....

Lưu Hằng Sướng đã xác định vu y sẽ không rời đi, mà Ô Mông Vân Nhạc cũng sẽ không hỗ trợ mình, cho nên quyết định mạo hiểm truyền tin tức Mộc Triệt sắp dùng khổ hình lên người Khổ Hựu xuống núi. Không phải hấn chưa từng lường đến trường hợp đây là một cái bẫy, nhưng vạn nhất không phải thì sao?

Vì thế cuối cùng hấn vẫn quyết định thử một lần.

Để chọn ra lộ tuyến an toàn nhất, nhiều ngày nay hấn mượn cơ đi hái thuốc mà thăm dò toàn bộ trạm gác xung quanh một lần, cuối cùng chọn một đêm không trăng lên chuồn ra cửa chạy xuống núi. Hấn vội vã đi dọc theo con đường nhỏ không bóng người, ban đầu là đi, về sau gần như là chạy hùng hục về phía trước, thời gian có hạn, hấn phải tranh thủ trở về trước khi mặt trời mọc.

Người đi hái thuốc rất giỏi tìm phương hướng, hấn gần như không cần la bàn, chỉ dựa vào độ dày của cây cối đã xác định rõ hướng đi. Mắt thấy cửa núi đã gần ngay trước mắt, Lưu Hằng Sướng trốn sau

một tảng đá, chờ đội ngũ tuần tra vừa đi xa sẽ lập tức nhảy xuống vách núi bên kia!

“Một, hai, ba!”

Lưu Hằng Sướng lẩm bẩm kích lệ chính mình, khó khăn lắm mới đợi được xung quanh yên tĩnh, đang chuẩn bị lao ra thì bả vai lại truyền tới một trận đau nhức, sau đó nửa người cùng tê liệt. Hắn há miệng mà không nói được, hoảng sợ vỗ lung tung một chưởng, nhưng đương nhiên không phải đối thủ của kẻ đánh lén.

Đại huyết quanh thân bị phong bế, Lưu Hằng Sướng chỉ có thể giương mắt để mặc đối phương khiêng trở về... phòng của mình?

“Khụ khụ!” Hắn chưa kịp hoàn hồn, chạy vài bước muốn đuổi theo nhưng bóng đen đã biến mất không còn bóng dáng, chỉ để lại trong không khí một chút mùi thuốc phảng phất, Lưu Hằng Sướng rất quen thuộc mùi vị này, bình thường nó luôn xuất hiện trên người Phượng Tiểu Kim.

Sau khi ý thức được điểm này, trong lòng Lưu Hằng Sướng cực kỳ kinh ngạc, nhũn chân ngồi phịch trước cửa, tim đập như nổi trống.

Nếu thật sự là Phượng công tử... Chẳng lẽ đối phương đã sớm phát hiện mình có dị tâm? Nhưng nếu đã phát hiện rồi, vì sao lại không đứng ra vạch trần mình?

Lưu Hằng Sướng vỗ vỗ mấy cái lên đầu, có chút hối hận tự trách đêm nay mình quá lỗ mãng, một khi đối mặt với tình huống đột ngột đúng là phải nên giữ bình tĩnh hơn mới đúng.

Chương 107: “Cái này cần gì phải đoán!”

Sáng sớm hôm sau, Lưu Hằng Sướng theo lệ thường vào dược phòng sắc thuốc cho Phượng Tiểu Kim. Cả đêm qua hắn không ngủ, hiện tại trái tim vẫn còn nơm nớp treo trên cổ họng, dược liệu sôi ùng ục trong nồi làm hương vị đắng chát vây kín khắp phòng, cũng khiến hắn càng dễ dàng suy nghĩ lung tung. Thuốc này tuy không có độc nhưng cũng không có tác dụng mấy đối với thương thế của Phượng Tiểu Kim, nói trắng ra thì chỉ ngang với uống một chén nước sông.

Hắn cẩn thận nhớ lại toàn bộ sự kiện từ ngày đầu tiên mình bước chân vào Bạch Phúc giáo, càng nhớ càng cảm thấy hình như mọi chuyện tiến triển quá mức thuận lợi. Từ ngày đó đến nay, chỉ cần là chuyện bản thân muốn làm, nơi mình muốn đi, tin tức mình muốn thám thính, gần như có thể hoàn toàn đạt được mục đích, mà sau lưng mỗi một phần vững chắc kia luôn có bàn tay Phượng Tiểu Kim lơ đãng thúc đẩy.

Hay là... Lưu Hằng Sướng rơi vào mâu thuẫn, hay là hắn thật sự đang giúp đỡ mình?

“Này!” Bên tai đột nhiên vang lên tiếng quát của vu y, “Trông chừng thuốc của người đi!”

Lưu Hằng Sướng giật mình hoàn hồn, luống cuống tay chân tắt lửa. Xưa nay vu y luôn chướng mắt hắn nên cũng không dây dưa nhiều. Lưu Hằng Sướng rót thuốc vào bát, lại ngồi thêm một lúc cho bình tĩnh lại rồi mới bưng thuốc về phía tiểu viện ở hướng tây nam.

Tình hình trong phòng vẫn như bình thường, Phượng Tiểu Kim đang ngồi bên cạnh bàn chà lau vũ khí của hắn, trên bàn đặt một bình trà.

Lưu Hằng Sướng đặt chén thuốc xuống, nhắc nhở: “Phượng công tử, thuốc này không thể uống chung với trà.”

“Vài đóa hoa mà thôi, là Vân Nhạc đưa tới cho ta.” Phượng Tiểu Kim vẫn không ngẩng đầu, chỉ thản nhiên nói, “Thuốc hôm nay nghe mùi có vẻ đắng hơn mọi lần.”

“Ta không đổi dược liệu, có lẽ do sơ ý để lửa hơi lớn.” Lưu Hằng Sướng đứng một bên vừa nói chuyện vừa âm thầm lưu ý sắc mặt đối phương. Nếu đã dám đến Bạch Phúc giáo nằm vùng, tố chất tâm lý của hắn bắt buộc phải mạnh hơn người thường không ít, hoảng thì có hoảng nhưng không đến mức hiện hết lo sợ lên mặt.

“Lửa lớn quá dược hiệu sẽ suy yếu, kiểm củi ba năm thiêu một giờ, chẳng phải ta chịu đắng vô ích rồi sao.” Phượng Tiểu Kim thu kiếm vào vỏ, ra lệnh, “Đổ đi.”

“Vâng, ta sẽ sắc lại chén khác cho ngài.” Trống ngực Lưu Hằng Sướng đập nhanh hơn, từ sáng nay hắn đã hoài nghi, nếu Phượng Tiểu Kim đã nhìn ra mình có vấn đề từ lâu, vậy số thuốc trước nay rốt cuộc đối phương có uống hay không. Bây giờ chính tai nghe một câu như vậy lại cảm thấy mình đã có đáp án, hai bên giống như đối thủ trong ván cờ cố ý tìm kiếm một kẽ hở giữa khoảng cách trắng đen quá rạch ròi.

Mọi chuyện càng ngày càng sáng tỏ.

Sắc mặt Phượng Tiểu Kim vẫn như thường, Lưu Hằng Sướng lại ẩn ẩn cảm giác đây là một lời ám chỉ của số mệnh, ám chỉ rằng toàn bộ sự kiện liên quan đến mình đã đến thời điểm rồi, mà trong thời điểm đó chắc chắn sẽ xảy ra một số chuyện khó lường.

Hai ngày nhanh chóng trôi qua.

Đến ngày thứ ba, chính là ngày Mộc Triệt tuyên bố phải chặt tay Khổ Hựu, lại cực kỳ yên tĩnh không có chuyện gì phát sinh, hơn nữa sau

ngày hôm đó số lượng vu y đứng trông coi hẳn đã từ từ giảm bớt, cuối cùng hoàn toàn không có ai nữa.

Trong phòng chỉ còn lại Lưu Hằng Sướng và Khổ Hựu.

Vì vậy Lưu Hằng Sướng càng chắc chắn bản thân không đoán sai. Ngày đó Mộc Triệt đứng bên bờ suối nói phải dùng khổ hình xử lý Khổ thống lĩnh chính là một phép thử, vào đêm tối trời kia nếu hẳn tùy tiện xuống núi thì tám chín phần mười sẽ rơi vào bẫy, nếu thế thì bây giờ... Sau lưng hẳn lại chảy một tầng mồ hôi lạnh, không sợ chết không có nghĩa là muốn đi tìm chết, ai cũng muốn sống, lần dạo qua quỹ môn quan này sợ là sẽ khắc ghi trong đầu mãi mãi.

Không thể lỗ mãng, không thể qua loa, không thể chắc mẫm, phải bình tĩnh, phải bình tĩnh, phải thấy biến không sợ hãi. Trong lòng Lưu Hằng Sướng thầm nhắc nhở mình đến mức nghẹn suốt hai ngày không nói gì, cuối cùng vẫn là Khổ Hựu chủ động lên tiếng: “Đã xảy ra chuyện gì à?”

“Cái gì?”

“Đột nhiên bọn họ nói lỏng thái độ giám thị ngục, nhất định đã xảy ra chuyện gì rồi.” Khổ Hựu nặng nề lặp lại, “Ngươi cũng biết nguyên nhân?”

Lưu Hằng Sướng không lập tức trả lời mà cẩn thận nhìn hai bên. Tuy Khổ Hựu bị bịt mắt nhưng có thể cảm nhận được hành vi của hẳn, lên tiếng trấn an: “Xung quanh không có ai theo dõi đâu, nói đi.”

Lúc này Lưu Hằng Sướng mới kể lại những chuyện xảy ra trong mấy ngày gần đây.

Khổ Hựu hỏi: “Phượng Tiểu Kim là kiểu người thế nào?”

“Một kẻ... cực kỳ lạnh lùng.” Lưu Hằng Sướng vắt hết khả năng để miêu tả cho chính xác, “Dường như hẳn không có hứng thú với bất kỳ thứ gì, cũng không nhúng tay vào chuyện trong Bạch Phúc giáo,

chỉ như một vị khách sống nhờ ở đây, dẫn theo một đôi đệ muội nhỏ tuổi.” Tuy Ô Mông Vân Du và Ô Mông Vân Nhạc đều gọi hắn là tiểu thúc thúc, nhưng có thể vì khuôn mặt kia vĩnh viễn ở lại tuổi mười bảy nên ba người thoát nhìn càng giống huynh muội cùng tuổi.

Khổ Hựu đề nghị: “Ta muốn gặp riêng hắn.”

“Được.” Lưu Hằng Sướng gật đầu, “Xin Khổ thống lĩnh yên tâm, ta nhất định cố gắng sắp xếp.”

Hắn lại nhìn ra ngoài cửa sổ, nghi hoặc hỏi: “Đã qua trưa, hôm nay vì sao Vân Nhạc cô nương còn chưa đến?”

“Có lẽ mục đích của bọn chúng đã đạt được rồi.” Khổ Hựu nói, “Phượng Tiểu Kim rất quan tâm đến nàng ta?”

“Phải, cả Vân Du công tử nữa, đôi huynh muội kia dường như là ràng buộc duy nhất của hắn với chốn hồng trần.” Lưu Hằng Sướng thu dọn hòm thuốc, “Ta không thể ở đây quá lâu, phải đi trước rồi. Đôi mắt của Khổ thống lĩnh — —”

“Không cần lo cho ta.” Khổ Hựu cắt ngang lời hắn, “Mau đi làm việc đi.”

Lưu Hằng Sướng đáp một tiếng rồi vội vàng xoay người rời khỏi tiểu viện. Trên đường trở về, hắn nhìn thấy một đoàn thị nữ của Ô Mông Vân Nhạc đang đi về một đầu khác.

“Kể từ hôm nay,” Mộc Triệt nói, “Người không cần đi gặp hắn nữa.”

“Vì sao?” Ô Mông Vân Nhạc sốt ruột đứng lên, “Giáo chủ đã đáp ứng ta, để ta đi thuyết phục hắn gia nhập Bạch Phúc giáo.”

“Ta đúng là đáp ứng, nhưng hình như người không thể hoàn thành chuyện này.” Mộc Triệt nói, “Hắn không có hứng thú gì đối với người.”

“Đó là vì đám đại phu vô năng kia không chữa khỏi được mắt cho hấn!”

“VẬY chờ cho mắt hấn bình phục rồi nói sau, trước lúc đó người không cần đến gần gian tiểu viện kia nữa.”

“Nhưng ta muốn gặp hấn.” Ô Mông Vân Nhạc tiến lên hai bước vươn tay giữ chặt ống tay áo Mộc Triệt, nhưng chỉ bắt được một mảnh không khí. Mộc Triệt phất tay áo bỏ đi, bọn thị nữ lập tức nối đuôi nhau đi vào, người đứng đầu cung kính nói: “Thánh nữ, giáo chủ có lệnh, sau này nếu không có chuyện gì quan trọng thì chúng ta không cần ra khỏi cửa.”

“...” Ô Mông Vân Nhạc phiền não muốn xông thẳng ra ngoài, nhưng nàng không phải đối thủ của các thị nữ, cuối cùng chỉ có thể hờn giận quay vào phòng, trên đường còn xui xẻo đụng phải Viên Úc nên trong lòng càng thêm chán ghét, bèn nâng chân đi nhanh hơn như một đám mây nhẹ nhàng lướt qua người hấn ta.

Viên Úc không ngăn cản, nam tử đi bên cạnh hấn ta cười nhạt: “Viên huynh, thứ cho tiểu đệ nói thẳng, xem ra nàng không hề có chút hứng thú nào với huynh.”

“Nàng không cần có hứng thú với ta, bởi vì ta cũng chỉ hứng thú mỗi khuôn mặt của nàng.”

“Một nữ nhân vô tri nông cạn lại cực kỳ xinh đẹp, đúng là chỉ thích hợp để ăn mặc lộng lẩy rồi cung phụng trên thần đàn. Nếu là mỹ nhân, ta càng thích y nữ của Liễu gia bên kia hơn, nàng có nhựa sống tràn trề như một cái cây đang độ nở hoa, có thể khiến cho tất cả mọi người xung quanh cũng cảm nhận được sức sống bừng bừng từ nàng.”

“Nhưng ít nhất người vẫn chiếm được nữ nhân vô tri nông cạn, còn đóa hoa tươi đẹp kia chỉ có thể vĩnh viễn ngắm nhìn nó nở từ xa.” Tầm mắt Viên Úc hướng về một đầu khác, “Đôi khi nữ nhân nông cạn một chút, đối với nam nhân mà nói lại không tính là chuyện xấu.”

Gió thổi tan cuộc đối thoại của hai người, đồng thời cũng đưa hương hoa lay động bay khắp vùng Tây Nam.

“Giá!”

Giữa hương hoa phiêu đảng, một con tuấn mã màu trắng đang phi như bay, phía sau nó là một đoàn gia đình người hầu hô to gọi nhỏ: “Tam tiểu thư! Xin người đi chậm một chút!”

Đoàn người hồng học đuổi theo, còn có một con ngựa nhỏ màu đỏ béo lùn bị lọt thỏm giữa một đàn chiến mã cao lớn chân dài, muốn dừng cũng không dừng lại được, chỉ có thể hồng học chạy đến văng hờn ra ngoài.

Cứ như vậy chạy một đường vào Thập Diện Cốc.

“Đại công tử! Nhị công tử!” Đệ tử Bạch Hạc Sơn Trang những khi không cần cấp cứu thì ít có thời điểm phải chạy gấp gấp như thế, vô cùng không có thể thống, mà rõ ràng bây giờ đang không có tình huống nào khẩn cấp! Hai vị công tử Liễu gia đồng thời hé cửa, còn chưa kịp mở miệng, đệ tử đã phấn chấn hô lên: “Đại công tử, nhị công tử, hai người đoán xem là ai đến đây?”

Sau cánh cửa xuất hiện một vật vấy tung bay, sau đó là nửa khuôn mặt tươi cười: “Cái này cần gì phải đoán!”

“A Nguyệt?” Liễu Huyền An cực kỳ kinh ngạc, vội vàng tiến lên đón muội muội. Liễu Nam Nguyệt thoát nhìn phong trần mệt mỏi, trên đầu còn quấn một chiếc khăn vải rất khô hài.

Liễu Huyền Triệt cười giáo huấn: “Cô nương mười sáu mà ăn mặc cứ như bà bà sáu mươi tuổi.”

“Không để tóc xơ rối là được, cả quãng đường này ta đều cưỡi ngựa.” Liễu Nam Nguyệt vươn tay tháo khăn, mái tóc đen dài như thác, sáng như gấm vóc lập tức trút xuống. Tiểu binh Kiều Vương

phủ vốn tới cửa đưa hộp thức ăn cho Liễu Huyền An, vừa vào cửa đã thấy cô nương xinh đẹp đứng trong viện thì nhất thời đờ bưng mặt, ngay cả ánh mắt cũng không biết nên đặt vào đâu, hành lễ xong vội vàng bỏ chạy như ma đuổi.

Mải bỏ chạy nên suýt nữa đâm sầm vào ngực Cao phó tướng.

“Chậm một chút!” Cao Lâm giữ cánh tay hấn lại, “Gặp quý à?”

“Không phải, Liễu tam tiểu thư đến đây rồi.” Tiểu binh vẫn chưa hết mặt đờ tai hồng không thềm che giấu, người ta đường đường là đệ nhất mỹ nhân Đại Diễm, chỉ cần một ánh mắt thoáng qua cũng đủ khiến đối phương căng thẳng run cả tay.

“Chỗ ta vừa nghe thông truyền, hóa ra là người của Bạch Hạc Sơn Trang?” Ba huynh muội Liễu gia đã tập hợp ở đây hết. Cao Lâm sợ thiên hạ không loạn nên mau chóng đi tìm Vương gia nhà mình, giọng tay bầm: “Vương gia, em vợ của người đến rồi.”

Lương Thú đang bận bực vội với một trang quân báo địa phương rầm chó không kêu nên vẫn chưa nghe hiểu, nhưng ngẩng đầu thấy vẻ mặt của Cao Lâm liền biết đối phương lại đến chọc ngoáy gì mình, vì thế lời ít ý nhiều mà lệnh, cút.

“Ta đã tận lực thông báo, là chính Vương gia người không muốn nghe, nếu tương lai Liễu nhị công tử trách tội ta không chịu trách nhiệm đâu đấy.”

“Quay lại đây!”

“Hầy!” Cao Lâm đã có kinh nghiệm phong phú trong tình huống cút đến cút đi này, có thể nói là xử lý vô cùng mượt mà.

Lương Thú phân phó: “Nói.”

“Khụ khụ!” Cao Lâm hắng giọng lặp lại, em vợ người đến rồi.

Tuy hẳn ăn nói rành mạch, nhưng trên phương diện này Lương Thú rõ ràng vẫn còn cực kỳ xa lạ, mãi vẫn không hiểu: “Em vợ của ai?”

“Cũng không hẳn là của Vương gia người.” Cao Lâm vui vẻ, “Liễu tam tiểu thư Liễu Nam Nguyên, lúc này đang ở chỗ Liễu nhị công tử.”

Lương Thú vỗ bút lông sói xuống bàn kêu cạch một tiếng, kinh ngạc hỏi: “Nàng đến đây làm gì?”

“Ai mà biết được, có thể chỉ là đi ngang qua, dù sao cả hai huynh trưởng của nàng đều đang ở chỗ này.” Cao Lâm nói, “Tiểu Tống chỉ vừa liếc mắt nhìn cô nương người ta một cái đã xuân tâm nảy mầm gào khóc chạy loạn như người rùng không thềm nhìn đường, suýt nữa thì tông cho bệnh nặng, phải nói là tiền đồ kinh người.”

Lương Thú: “...”

Biểu hiện như thế là sao?

Để lấy lại thể diện cho Kiều Vương phủ, Kiều Vương điện hạ chỉ có thể tận lực biểu hiện bản thân sang trọng đẹp đẽ một chút. Trên bàn đá hậu viện đã đặt bảy tám món điểm tâm Giang Nam, Liễu Nam Nguyên chưa muốn ăn ngay, chỉ vội hỏi trước: “Lời đồn là thật sao? Nhị ca thật sự muốn thành thân với Kiều Vương điện hạ?”

Lòng ngực Liễu Huyền Triệt cực kỳ khó chịu, vừa đến đã khơi ra đề tài này, không muốn nghe.

Liễu Huyền An lại vô cùng vui vẻ đáp, đúng vậy, tương lai chúng ta muốn thành thân.

Liễu Nam Nguyên lại hỏi: “Cho nên những gì viết trong thư nhà đều là sự thật?”

“Là thật.” Liễu Huyền An gật đầu, “Cha mẹ có nói gì không?”

“Cha nhận được thư xong thì sầu não bứt râu trụi lủi. Về phần mẹ cũng nằm trên giường mất vài ngày, chủ yếu là, huynh biết đấy, thanh danh Kiêu Vương điện hạ ở vùng chúng ta không được tốt cho lắm.” Liễu Nam Nguyên nói, “Nhưng sau đó Hoàng thượng đã phái người đến tâng bốc Vương gia cả buổi, còn nói việc này phải chờ bàn bạc sau, khuyên hai người không nên căng thẳng, cũng xem như ổn định được tinh thần cha mẹ ở nhà.”

Liễu Huyền An nghe mà chột dạ, bởi vì y nhớ rõ cha mình rất thích hai chòm râu thưa kia, lúc rảnh rỗi còn lấy cây kéo vàng nho nhỏ trong tay áo ra cẩn thận tỉa tót tân trang, bây giờ lại vì mình mà bị giật trụi, có thể thấy là lo âu thành bệnh. Hơn nữa triệu chứng còn rất rõ ràng, giống hệt như con chim anh vũ treo ngoài mái hiên hành lang mỗi lần nổi điên lên đều tự giật sạch lông đuôi mình.

Liễu Nam Nguyên thúc giục: “Vì sao huynh chỉ hỏi cha mẹ mà không hỏi phản ứng của ta?”

“VẬY MUỘI PHẢN ỨNG THẾ NÀO.”

“Lúc ấy ta cực kỳ cảm động.” Liễu Nam Nguyên kéo tay áo nhị ca, “Ta cho rằng huynh không muốn ta gả cho Kiêu Vương điện hạ nên hy sinh thân mình.”

Liễu Huyền An: “... Muội nghĩ nhiều rồi.”

“Đúng vậy, sau này ta mới biết.” Liễu Nam Nguyên nói, “Lần này ta ra ngoài, càng tới gần Tây Nam càng nghe thấy người ta nói nhiều về nhị ca và Kiêu Vương điện hạ, còn gặp một ông chủ từ lâu xui xẻo khóc lóc nói mình vất vả lắm mới được một vị sư phó làm điểm tâm ở Giang Nam về, chưa làm được vài ngày đã bị Vương gia dùng số tiền lớn cướp đi mất, nói là đưa về làm bánh đường cho nhị ca ăn.”

Liễu Huyền An đánh giá chi tiết: “Ừm, hương vị đúng là rất được.”

“Nhưng làm sao mà huynh lại phải lòng Kiều Vương điện hạ.” Liễu Nam Nguyễn vẫn không tự giải thích nổi, “Căn bản là người của hai thế giới trái ngược.”

“Người của hai thế giới vẫn có thể tiến vào thế giới của nhau, cố tìm điểm chung, gác lại bất đồng.” Liễu Huyền An không muốn lao lực giải thích, cảm thấy hơi khô miệng nên chỉ đáp qua loa cho muội muội, chờ muội lớn hơn, gặp nam nhân mình yêu thích, ừm, chính là kiểu người dung mạo nhã nhặn, khéo môi mang cười, vóc dáng mảnh mai da dẻ trắng nõn, sức lực yếu một chút, dễ đau dạ dày gặp gió là ho khan, lúc đó muội sẽ hiểu.

“Huynh đừng nói ra chứ!” Liễu Nam Nguyễn che miệng y lại. Mấy chuyện không hay ho lắm này nàng chỉ dám nói với nhị ca, đại ca đã nghiêm túc còn cực kỳ nề nếp, không nói được.

Quả nhiên Liễu Huyền Triệt phê bình ngay: “Đau dạ dày còn hay ho khan chẳng phải là ma ốm rồi sao?”

Liễu Nam Nguyễn vẫn cứng đầu, ma ốm thì làm sao, ta thích người yếu đuối như vậy đấy.

Liễu Huyền Triệt: “...”

Còn ra thể thống gì nữa, cả đệ đệ lẫn muội muội đều khiến người ta phiền lòng.

Chương 108: Y là thiên tài chân chính của Liễu gia

Danh tiếng của Liễu Nam Nguyên ở quân doanh Tây Nam vốn cực kỳ cao, hơn nữa lại được đồn thổi là đệ nhất mỹ nhân Đại Diễm cho nên ai cũng muốn đến xem một cái. Cao Lâm đi theo Lương Thú vào hậu viện, dọc đường đụng phải vài tên tiểu binh hành lễ đều là ưỡn lưng lớn giọng cơ hồ muốn hét nứt cả trời — — Có thể thấy chỉ cần là sinh vật giống đực, mặc kệ ở vị trí nào đều có nhu cầu cơ bản là ngắm người đẹp như nhau.

Cao Lâm chép miệng lắc đầu, không tầm nhìn, không triển vọng gì sất.

Trình Tố Nguyệt nghe tin cũng vội chạy tới xem náo nhiệt. Lúc Trình cô nương vào cửa, Liễu Nam Nguyên vừa vặn rửa mặt chải đầu xong, lại thay một thân y phục xinh đẹp. Nàng đoán lát nữa thế nào cũng phải gặp khách nên đã cẩn thận chải chuốt một phen, thân khoác áo lam váy trắng nhẹ nhàng duyên dáng, trên đầu cài mấy chiếc trâm bạc nhỏ hình bướm bướm. Mỗi lần cánh bướm rung rinh khiến đường nét ngũ quan nàng thêm sinh động, cười rộ lên càng đẹp hơn, nàng vừa cười vừa hỏi: “Tỷ tỷ chính là Trình cô nương đó sao?”

“Lại đây.” Liễu Huyền An đưa muội muội ra cửa thay hai người giới thiệu. Trình Tố Nguyệt cười nói: “Liễu tam tiểu thư, ngưỡng mộ đã lâu.”

Ban đầu hai người vẫn theo lễ nghĩa xưng hô tiểu thư cô nương, chờ Lương Thú và Cao Lâm vào cửa, xưng hô của các nàng đã phát triển thành Trình tỷ tỷ và A Nguyên, bàn tay đan chặt vào nhau thoát

nhìn như vừa gặp đã quen. Cao Lâm thấy mà trong lòng vui như thấy hội, bởi vì dù năm mơ hấn cũng muốn thấy muội muội giao lưu với mấy tỷ muội khuê mật rồi tán gẫu vài ba đề tài quen thuộc giữa các cô nương, đừng cứ động một chút là theo Vương gia chạy ra sa mạc đánh sói, nghe quá cuồng dã không nữ tính chút nào.

Advertisement

“Vương gia,” Trình Tố Nguyệt đứng lên, “Ca.”

Liễu Nam Nguyệt cũng cúi đầu hành lễ. Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy Lương Thú, hai lần trước ở thành Bạch Hạc, vì đào hôn nên chỉ hận không thể mọc ra tám cái chân chạy càng xa hấn càng tốt. Bây giờ tình hình khác xưa, người Vương gia muốn kết hôn đã biến thành nhị ca nhà mình, thân làm em chòng đương nhiên phải vui vẻ gặp... tẩu tử. Hấn thật sự rất cao, một mình đứng ngoài cửa đã che sạch ánh mặt trời, vừa nhìn còn tưởng nhị ca tìm người trời về thành thân.

“Liễu tam tiểu thư không cần đa lễ.” Lương Thú nói, “Ghé Tây Nam vì sao không đánh tiếng báo trước, nếu có ta đã sớm phải người đi đón rồi.”

“Ta dẫn theo hộ vệ, lại không công khai tiết lộ thân phận. Huống chi một đường này cũng gặp không ít quân lính, rất an toàn.” Liễu Nam Nguyệt nói, “Ta đến Tây Nam chủ yếu là vì nhớ nhị ca thôi.”

Đương nhiên sự thật đằng sau phức tạp hơn một chút. Mấy tháng trước trên dưới Bạch Hạc Sơn Trang bởi vì một phong thư kinh thế hãi tục của nhị công tử mà như sét đánh ngang tai, Liễu trang chủ mỗi ngày buồn bã vuốt râu, Liễu phu nhân phải nhờ canh an thần mới ngủ được, về phần chư vị thúc thúc thắm thắm đường huynh đường tỷ cũng không tránh khỏi tức ngực.

“Làm sao Tiểu An lại phải lòng Kiêu Vương điện hạ được?” Câu hỏi này không ai trả lời được, Kiêu Vương điện hạ là loại người gì, nổi danh tính tình thô bạo cần mẫn đánh đấm quanh năm suốt tháng,

nghe nói còn có đăm mê đi cướp đoạt tiền tài khắp nơi, tính cách như vậy có chỗ nào hợp với con sâu lười ham ngủ lại xem tiền như cỏ rác, tiền rơi xuống đất còn không buồn nhặt lên nhà chúng ta!

Mọi người tụ lại một chỗ cùng nhau phân tích, thời điểm ban đầu bọn họ còn nghĩ, phải chăng đây là một kế sách bí mật của Kiêu Vương điện hạ cần người của Bạch Hạc Sơn Trang đi theo phối hợp?

“Nhưng một phong thư không đầu không đuôi thế này bảo chúng ta phải phối hợp kiểu gì?”

“Không biết.”

Cả nhà đoán già đoán non không ích gì bèn đồng loạt nhìn về phía Liễu trang chủ. Ngực Liễu trang chủ phập phồng khó chịu, phải sai người mang hai viên “Tốc hiệu cứu tâm hoàn” đến uống vào rồi mới mở miệng được.

Sau đó nữa Hoàng thượng phái người vào thành còn mang theo rất nhiều dược liệu trân quý làm lễ vật. Cả nhà vây quanh công công hỏi thăm nửa ngày, rốt cuộc mới xác định đây không phải mưu kế gì cả, mà là sự thật.

Kiêu Vương điện hạ thật sự muốn thành thân với sâu lười nhà chúng ta!

Lúc này râu của Liễu trang chủ đã hoàn toàn trụi sạch. Liễu Nam Nguyệt cũng tò mò muốn chết rồi, chuyện này nghe quá ly kỳ, vì thế nàng liền tìm cơ chuồn ra khỏi cửa, một đường chạy về Tây Nam tìm hiểu đến tột cùng là như thế nào.

Lương Thú hỏi: “Bây giờ đã thấy tận mắt chưa?”

Liễu Nam Nguyệt nhìn chăm chăm vào bàn tay hai người đan vào nhau, gật gật đầu, cánh bướm nhỏ xinh xắn trên đầu rung rinh bay loạn.

Thật lắm, đúng là không thể thật hơn được nữa.

Lương Thú cười hỏi: “Chỉ có một phong thư nhà kia thôi sao? Còn bức thư bổn vương viết đâu rồi.”

Liễu Huyền An nghe mà khó hiểu, người viết thư gửi đi bao giờ?

“Lá thư của Vương gia bị trì hoãn trên đường mấy ngày cho nên về chậm hơn một chút.” Liễu Nam Nguyên nói, “Sau đó... sau đó...”

Sau đó hoàn toàn không khiến ai tin tưởng! Bởi vì trong bức thư do Kiêu Vương điện hạ tự tay viết chủ yếu là mô tả Liễu nhị công tử trên hành trình này đã trị bệnh cứu người thế nào, còn tặng bốc y thành một vị thần y vô tiền khoáng hậu! Đầu tiên Liễu trang chủ đọc thư xong rất kinh ngạc, sau đó mặt mày nhăn nhúm đến tê rần.

Nếu lá thư này đến trước bức thư nhà kia, mọi người trong Bạch Hạc Sơn Trang còn có thể khiếp sợ hay nửa tin nửa ngờ một chút, hoặc cẩn thận suy xét thêm một chút. Nhưng thư của Liễu nhị công tử lại cố tình về trước, tất cả mọi người cứ thế bị bắt ép thưởng thức một hồi tình ý tặng bốc dài thườn thọt của sâu lười đối với Kiêu Vương điện hạ. Nếu đã biết hai người là một đôi tiểu tình lữ yêu đương cuồng nhiệt, phong thư kia của Kiêu Vương điện hạ làm gì còn uy tín nữa?

Cả nhà từ trên xuống dưới có ai mà không biết rõ nhị công tử.

Có thể nằm tuyệt đối không ngồi, tốt nhất là có người đút cơm đến tận miệng.

Ngay cả Liễu Nam Nguyên cho đến giờ phút này cũng không tin. Nàng yêu thích nhị ca mình thật, nhưng không đến nỗi vì tình cảm mà bị che mờ hai mắt, thậm chí còn có ý nghĩ đại nghịch bất đạo muốn giáo huấn Kiêu Vương điện hạ một phen. Ta cảm thấy ca ca ta lười biếng nằm một chỗ cũng rất tốt, không nhất thiết phải đắp nệm cho y vỏ ngoài hào quang chói lóa cứu vớt thế nhân giả dối gì đâu.

Liễu Huyền An không mấy để ý những chuyện kia, lại càng không muốn giải thích, bởi vì giải thích phải nói rất nhiều, hiện giờ y gặp lại muội muội đã cảm thấy trong lòng vui vẻ hào hứng, liền chủ động đề nghị: “Hay là ngày mai ta mang muội lên núi nhé.”

Liễu Nam Nguyễn hơi giật mình: “Lên núi?” Nàng ngẫm nghĩ, “Là kiểu lên núi chỉ dùng hai chân cước bộ lên đứng không?”

“Ừ, chỉ dùng hai chân cước bộ thôi, đứng trên đỉnh núi có thể thấy được một đỉnh núi khác ở cách đây rất xa.”

Liễu Nam Nguyễn hoàn toàn không có hứng thú gì với chuyện leo núi hay ngắm đỉnh núi ngoài xa, nhưng lại rất hứng thú với đề nghị đích thân đi leo núi của nhị ca mình — Nếu không phải người của Bạch Hạc Sơn Trang sẽ không thể hiểu nổi phần kích động này đâu.

Lúc này còn cách một lúc nữa mới đến giờ cơm chiều, Liễu Nam Nguyễn muốn hàn huyên mấy câu với nhị ca, kết quả lại nghe đại ca sai phái: “Sắp giờ thân rồi, qua tây doanh xem bệnh cho người ta đi.”

Liễu Nam Nguyễn cho là hắn đang nói với mình, liền đáp một tiếng rồi chuẩn bị đứng lên quay về xe ngựa lấy hòm thuốc, kết quả A Ninh đã đeo xong một hòm thuốc lớn bịch bịch chạy ra nói: “Tam tiểu thư nghỉ ngơi đi, ta theo nhị công tử phụ giúp là được rồi.”

“...” Liễu Nam Nguyễn thử hỏi, “Bệnh gì thế?”

Chắc là bệnh nhẹ lắm đúng không, đến cả nhị ca ta mà cũng trị được.

“Phần lớn là một ít bệnh cũ trên chiến trường, Tây Nam vừa ẩm ướt vừa ngọt ngọt, càng phải cẩn thận điều trị hơn.” Liễu Huyền An nói, “Muội ăn điểm tâm đi, ra xem xong sẽ quay về ngay.”

Lúc nói những lời này, thần thái và ngữ điệu của y đều không khác gì đại ca. Liễu Nam Nguyễn hoảng hốt nhìn trái nhìn phải, nhưng hình như ngoại trừ bản thân ra, mọi người ở đây đều đã nhìn quen cảnh

này cả rồi, vì thế trong lòng càng hiếu kỳ hơn nữa. Giờ này còn ăn điểm tâm cái gì, không ăn, phải cùng đi xem sao đã.

Trông thấy rồi còn khó tin hơn.

Nàng đứng trước cửa tận mắt nhìn nhị ca nhà mình bận rộn luôn tay luôn chân, thi châm thay thuốc nhanh nhẹn lưu loát, cách thức hỏi bệnh cũng vô cùng chuyên nghiệp. Cảnh tượng này thật sự quá quý dị, Liễu Nam Nguyễn véo tay mình một cái, đau, vì thế lấp bắp hỏi người bên cạnh: “Đại, đại ca?”

“Việc này kể ra cũng không dài,” Liễu Huyền Triệt nói, “Giải thích đại khái là, đệ ấy biết hết, nhưng mà lười.”

“Lười mà cũng có thể lười thành như vậy sao?”

“Có thể, nếu không gặp Vương gia, có lẽ y đã lười biếng cả đời này rồi.”

“Cả đời giấu giếm y thuật?”

“Không phải cố ý giấu giếm,” Liễu Huyền Triệt lại giải thích một lần, “Chỉ là lười thôi.”

Liễu Nam Nguyễn biết nhị ca mình rất lười, nhưng chưa bao giờ ngờ được lại lười biếng đến cảnh giới này, thế nhưng có một chuyện nàng vẫn không rõ: “Nhị ca không đi học cùng chúng ta được mấy ngày, làm sao có thể “biết hết” được, rõ ràng từ nhỏ huynh ấy đã... Chẳng lẽ có thể ngoại cao nhân nào dạy y thuật cho huynh ấy trong nhà thủy tạ sao?”

“Không có cao nhân, chỉ ngồi trong Tàng Thư Lô, tự học.”

Liễu Nam Nguyễn hít vào một hơi, cái này mà cũng tự học được?

“Tư chất của hai ta đều không bằng Tiểu An, cho nên chỉ có thể lấy cần cù bù thông minh.” Liễu Huyền Triệt nói, “Y mới là thiên tài chân

chính của Liễu gia.”

Lời này hẳn chưa từng nói ra trước mặt Liễu Huyền An, hiện tại lại rất vui vẻ nói cho mọi người nghe, khoe môi còn thoáng cong lên hiển nhiên là có vài phần đắc ý. Liễu Nam Nguyên nâng tay xoa nhẹ thái dương, đầu vẫn kêu ong ong như trước. Nhị ca sâu lười đột nhiên biến thành thiên tài y thuật, đại ca vui giận không hiện lên mặt bao giờ đột nhiên lại như nhật được kho báu, nàng cảm thấy bản thân cần phải bình tĩnh lại một chút.

Lương Thú đứng ngoài cửa viện xa xa, trên mặt cười như không cười nhưng tâm trạng rõ ràng là rất tốt, vì thế Cao Lâm đứng khoanh tay bên cạnh phải lên tiếng nhắc nhở, người biết rồi thì thôi, người không biết còn cho là Vương gia nhìn thấy cô nương xinh đẹp nên vô cùng vui vẻ, đứng cười ngây ngô như cái hòn vọng phu, bị truyền ra ngoài sẽ tổn hại đến thanh danh trong sạch của Kiều Vương phủ chúng ta.

“Người thì biết cái gì.” Lương Thú nói, “Dáng vẻ hiện tại của y nên để cho tất cả mọi người trong Bạch Hạc Sơn Trang cùng nhìn thấy.”

“Nhưng Liễu nhị công tử người ta đâu có để ý.” Cao Lâm nói, “Cái này cái kia đều là hư danh, đều nhẹ như mây bay.”

“Ta để ý.”

“...”

Trong lòng Cao Lâm to gan phạm thượng nói thầm, thế nào nhỉ, dung tục quá.

Lương Thú nhắc chân đá hẳn một cước.

Cao Lâm trốn không kịp, ta chưa nói gì hết mà.

“Người không cần nói, cái rắc gì cũng hiện hết lên mặt rồi.” Lương Thú chuyển tầm mắt lên người Liễu Huyền An, nói rất đương nhiên,

“Người là do ta leo lên mây chính tay túm về, đương nhiên phải chuẩn bị tốt cuộc sống dưới nhân gian tốt đẹp cho y, danh vọng cũng được mà kim ốc cũng tốt, y nói không cần chẳng lẽ ta có thể thật sự buông tay mặc kệ?”

Trọng điểm của Cao Lâm bắt đầu đi lạc, sao lại còn muốn xây cả kim ốc nữa? Hoàng thượng không cho đâu, hơn nữa mấy lão già trong triều tám phần sẽ khóc lóc đòi tông đầu vào cột nhà. Người khiến ta bớt lo một chút được không, xây một tòa nhà xa hoa bình thường là được rồi, ta thấy ở phương diện này Liễu nhị công tử cũng không kén cá chọn canh.

Lương Thú đáp: “Không thể.”

Cao Lâm hỏi: “Vì sao lại không thể?”

“Bởi vì trong thế giới kia y đã xây cho ta một tòa nhà dát vàng có thể chứa ba vạn người cùng cưỡi hạc uống rượu rồi, bên trong còn chất đầy kỳ trân dị bảo.” Lương Thú nói, “Cái này gọi là đáp lễ.”

Cao Lâm: “...”

Chỉ một tòa nhà tượng tượng đã giam được Vương gia nhà ta vào rồi, thế này không phải là dễ dụ quá rồi sao, ta cảm thấy chúng ta nên tính toán lại giá trị bản thân thêm một chút đi.

Chương 109: Kiêu Vương điện hạ VS Lão già râu bạc, trắng!

Đêm hôm đó Liễu Nam Nguyệt cố ý giữ Trình Tố Nguyệt ở lại phòng mình, nàng có rất nhiều chuyện muốn hỏi về nhị ca, từ chuyện về y thuật đến chuyện với Vương gia, thế là hai vị cô nương đóng chặt cửa phòng lại rồi cứ thế tíu tít tâm sự đêm khuya.

Cao Lâm nghe tin mà vui mừng ra mặt lần thứ hai trong ngày, thậm chí còn muốn đứng dưới ngọn đèn lồng mờ mờ ngoài cửa sổ khoanh tay nhìn triu mến — — Kết quả không thành công, bởi vì hần chưa đi được hai bước đã trông thấy một con thanh diêu thật lớn từ phía chân trời hạ xuống dừng ngay trước mắt, đôi mắt đỏ đảo vòng quanh kêu lên một tiếng âm trầm xui xẻo.

Trên đui nó vẫn buộc ống trúc, Cao Lâm lấy bức thư phong kín bằng sáp ra vội vàng chạy đi giao cho Lương Thú, hỏi: “Vương gia, thế nào rồi?”

“Năm ngày sau, một bên giao tiền, bên kia giao người.”

“Nhưng phải giao kiểu gì mới được?” Cao Lâm khó hiểu, “Mớ tiền của kia chở bằng xe đã kéo dài một đường rồng rắn mười dặm rồi.”

“Trên thư không viết, chỉ nói chung ta chuẩn bị trước thôi.” Lương Thú nói, “Sáng sớm ngày thứ năm sẽ có thanh diêu đưa tin tới.”

“Giả thần giả quỷ.” Cao Lâm mắng một câu, “Phải câu giờ như thế hần là sợ chúng ta biết trước địa điểm sẽ có phương án đối phó.”

Advertisement

“Bọn họ không nói không có nghĩa là chúng ta không thể đoán.” Lương Thú nói, “Số lượng vàng bạc lớn như thế nếu trao đổi trên mặt đất bình thường, quân đội của chúng ta lúc nào cũng có thể cướp lại từ tay bọn chúng, cho nên cách thức giao dịch chắc chắn sẽ không đơn giản đâu.”

“Trên đất không được, vậy chỉ có thể là ở trên trời, hoặc dưới lòng đất.” Cao Lâm đoán, “Đừng nói là chúng điều ra ngàn vạn con thanh diêu cắp tiền bỏ chạy chứ?”

“Theo lý mà nói thì có khả năng, nhưng xác suất là cực kỳ nhỏ.” Lương Thú vỗ vai hấn, “Người cần nhắc thêm về cơ quan ngầm đi.”

Cao Lâm nhất thời chưa phản ứng kịp, ngầm? Ở đâu ra?

Thanh diêu mang theo thư hồi âm bay lên không rồi mau chóng biến mất vào bóng đêm. Lương Thú quay về phòng, tiên ngủ đương nhiên đã ngủ say, chân vắt một bên chân, chân kia thoải mái gác lên, trong tay còn nắm chặt một viên dạ minh châu để chiếu sáng, không biết làm cách nào cạy ra từ dưới chụp đèn.

“Vương gia.” A Ninh buồn ngủ đứng lên.

“Trở về nghỉ ngơi đi.” Lương Thú ra lệnh, “Để ta ở với y.”

“Công tử dặn sáng mai phải gọi y dậy sớm.” A Ninh lại nói, “Nói là phải dẫn tam tiểu thư đi leo núi.”

“Được.” Lương Thú cời áo ngoài, “Để ta gọi cho.”

Hạ nhân động tác nhẹ nhàng mang nước tắm rửa vào phòng, âm thanh rào rào truyền vào tai Liễu nhị công tử trong mơ liền biến thành một thác nước cực lớn, hơi nước ướt sũng bắn lên cổ và mặt không hề thoải mái khiến y nâng tay lên muốn lau, cổ tay lại bất ngờ bị giữ lại.

Lương Thú nói: “Đừng nhúc nhích, để ta hôn một lát.”

Liễu Huyền An mơ mơ màng màng mở mắt nhìn một hồi, nhắm mắt lại.

Phản ứng buồn ngủ nhàm chán này ở trong mắt Lương Thú vẫn đáng yêu hết mức, hấn dùng ngón tay chạm lên chóp mũi thẳng của đối phương, hoàn toàn không thấy buồn ngủ. Từ trước đến giờ hấn chưa từng cần nghỉ ngơi, ở cùng một chỗ với người trong lòng càng tỉnh táo gấp trăm lần, thậm chí cảm thấy mình không cần làm gì, cứ chăm chú ngắm y cả một đêm cũng được. Hấn vừa nghĩ vậy vừa cúi người xuống, chóp mũi hai người vừa chạm vào nhau, thỉnh linh dưới ngực lại truyền lên một cơn đau nhói.

Cánh tay hấn giảm bớt lực rên khế một tiếng, chưa kịp phòng bị đã đè cả thân mình xuống người bên dưới.

Liễu nhị công tử đứng trong thác nước cứ như vậy bị lôi về hiện thực, mơ mơ màng màng ho khan mất nửa ngày. Lương Thú cố nhịn cơn khó chịu ôm y vào lòng: “Không sao cả, ngủ đi.”

Liễu Huyền An không dễ lừa, nhắm mắt sờ soạng lung tung một phen rồi lập tức tỉnh táo ngồi dậy: “Sao lại ra nhiều mồ hôi lạnh thế này?”

Lương Thú đành thừa nhận: “Vết thương cũ tái phát, nghỉ ngơi một lát là khỏi.”

Liễu Huyền An cầm cổ tay hấn thử mạch tượng, nhanh hơn một chút so với bình thường, y không kịp khoác áo đi giày, cứ thế đạp chân trần xuống sàn nhà lát trúc chạy đi mở tủ lấy túi châm cứu rồi đứng bên bàn cẩn thận chuẩn bị. Lương Thú gối đầu lên cánh tay tựa vào đầu giường, vết thương cũ đau thì có đau, nhưng vẫn không trì hoãn hấn yêu đương mù quáng, tầm mắt rất không tự giác dừng trên cặp chân trần trắng như tuyết của người trong lòng, đạp lên sàn nhà, cũng đạp vào tận đầu quả tim.

Liễu Huyền An ngồi lại lên giường, vội vàng dùng mu bàn tay thử độ ấm trên trán: “Mặt đỏ quá, người đau lắm à?”

“Thật ra không quá đau đến thế,” Lương Thú nói, “Có chỗ khác đau hơn.”

Liễu Huyền An bị hấn túm tay ấn xuống hạ thân. Ở phương diện này da mặt Lương Thú rất dày, cảm thấy tình cảm đang dạt dào, mỹ nhân lại ăn bận xộc xệch là lướt trước mặt, hương thơm ngập mũi, không phản ứng mới là kẻ không bình thường. Thế là hấn được một tấc lại tiến một thước ôm chầm lấy người giữ mắt cá chân cúi đầu muốn hôn. Liễu Huyền An hoàn toàn không hiểu được phần hưng trí bất thành linh này từ đâu ra, cũng không quen, liền chích kim cho Kiều Vương điện hạ xuýt xoa một cái, nhân cơ hội thu chân vào: “Năm xuống đàng hoàng!”

Lương Thú chịu đau bật cười, ngửa mặt nằm yên: “Không đùa người nữa, đến đây đi.”

Liễu Huyền An lấy mu bàn tay lau mồ hôi lạnh trên trán hấn, cũng không tức giận vì đối phương đùa nghịch mà lo lắng nhiều hơn. Vết thương năm xưa này y không chẩn ra được là bệnh gì, đại ca xem xong cũng nói chỉ cần nghỉ ngơi nhiều là ổn, nhưng hiện tại lại không phải lúc rảnh rồi nghỉ ngơi, chỉ có thể kéo được ngày nào hay ngày đó. Y quên mất chuyện tính toán khoảng cách giữa hai lần bệnh tái phát, nhíu mày nói: “Không được, Vương gia phải nghỉ ngơi một thời gian đi thôi.”

“Nghỉ ngơi thì được, nhưng ít nhất phải đón được Khổ Hựu và A Sướng về đã.” Lương Thú vươn tay ra hiệu cho đối phương dựa vào ngực mình, “Mặc dù ta đi sớm về khuya, nhưng nếu ban ngày ở quân doanh mà có chút giờ giải lao cũng sẽ chớp mắt một lúc, không phải cả ngày đều vội vàng bận rộn như người nghĩ đâu.”

“Lúc nào cũng lấy có.”

“Làm sao gọi là lấy cố được.” Lương Thú bật cười dõ dằn, “Được rồi mà cục cứng, đừng giận nữa, ngày mai ta không đi đâu hết, chỉ ở trong phòng ngủ thôi, như thế được chưa?”

“Phải ngủ thẳng đến trưa.”

“Được, ngủ đến trưa luôn.”

Lúc này Liễu Huyền An mới dọn dẹp mọi thứ rồi leo lên giường tranh thủ ghé vào trước ngực hắn nghe tim đập, sự cố nhỏ nhỏ này làm y không thấy buồn ngủ nữa, chỉ tính toán trong lòng sau này phải làm sao điều dưỡng cho đối phương. Cứ thế y tính toán suốt một đêm, bỏ lại các vị bằng hữu bên thác nước trong ba ngàn thế giới không thèm quản — — Nếu để cho Kiêu Vương điện hạ biết trận này hắn hoàn toàn thắng lợi trước mấy lão già râu bạc, có khi sẽ bình phục tại chỗ được phân nửa.

Suy nghĩ đến tận sáng sớm mới mệt mỏi ngủ mất.

Lời hẹn “leo núi bằng chân” đã hứa với muội muội hôm nay không có cách nào thực hiện được. A Ninh thay mặt tạ lỗi: “Tam tiểu thư, công tử nhà ta vẫn đang ngủ, Vương gia nói để ngài ấy tự đánh thức, ta... không dám đi vào đâu.”

“Không, không cần, ngàn vạn lần đừng quấy rầy bọn họ, người cứ để huynh ấy ngủ đi!” Trải qua một đêm bị chuyện xưa tấy não, bây giờ Liễu Nam Nguyên đã hoàn toàn xem nhị ca nhà mình ngang hàng với tán tiên trên núi Chung Nam* rồi, leo núi gì nữa, viết thư quan trọng hơn.

*Núi Chung Nam 终南山: tên khác là núi Thái Ất, là một dãy núi nổi tiếng vì là nơi ở ẩn tu hành của các ẩn sĩ Đạo giáo từ thời nhà Tần.

Nàng lôi kéo Trình Tố Nguyệt cùng nhau đi thư phòng viết lại toàn bộ những chuyện nhị ca làm trong chuyến đi để gửi về nhà. Thư phòng Lương Thú đương nhiên không thể dùng, chỉ có thể dùng một gian thư phòng nhỏ khác, bên trong chỉ có giấy rách mực khô, bút lông sói

đầu tòn như pháo hoa, mấy quyển sách cũng nát bươm như vùa đào lên từ dưới bùn.

Trình Tố Nguyệt cảm thán: “Đúng là Khổ Hựu không hứng thú gì với sách vở.”

“Trên đường đi ta cũng nghe nói rất nhiều chuyện liên quan đến Khổ thống lĩnh.” Liễu Nam Nguyệt hỏi, “Hắn là kiểu người thế nào?”

“Hắn ấy à,” Trình Tố Nguyệt suy nghĩ rồi tận lực miêu tả, “Dung mạo tà khí, nói năng thận trọng, dáng người cao to rắn chắc, không thích đọc sách, rảnh rỗi thích đi bắn tên dưới ánh mặt trời, trời sinh thần lực, sức ăn rất khỏe, có một lần hắn bị vây trong đại mạc ba ngày chỉ uống nước thôi vẫn có sức giết địch. Nói tóm lại ở vài phương diện hắn rất giống Vương gia, nhưng tính tình thành thật hơn ngài ấy một chút.”

Liễu Nam Nguyệt cảm thán: “Woa!”

“Muội ‘woa’ cái gì?”

“Không có gì, không có gì.”

.....

Khổ thống lĩnh ở địch doanh bị hai cô nương xinh đẹp thương nhớ, rùng mình đánh cái hắt xì.

Ngoài phòng có tiếng bước chân truyền vào, sau đó cửa phòng bị người đẩy ra.

Khổ Hựu hỏi: “Các hạ chính là Phượng công tử?”

“Nghe nói người muốn giao dịch với ta.” Phượng Tiểu Kim nhìn hắn, “Nói đi.”

Khổ Hựu thản nhiên cất tiếng: “Ta muốn mời Phượng công tử trợ giúp Vương gia san bằng Bạch Phúc giáo.”

Phượng Tiểu Kim cười nhạo một tiếng: “Ngươi nằm mơ à.”

“Phượng công tử có thể nói ra điều kiện của mình.” Khổ Hựu nói, “Chưa chắc chúng ta không bàn bạc được.”

“Ta sống trên đời không vương bận, đến ngày tự nhiên sẽ đi.” Phượng Tiểu Kim nói, “Tâm không cầu gì, cũng không có điều kiện để đưa ra, sợ là khiến Khổ thống lĩnh thất vọng rồi.”

“Vậy hai huynh muội Ô Mông gia thì sao?”

“Bọn họ sẽ đi cùng ta, không cần Khổ thống lĩnh bận tâm.”

“Nếu họ không đi được thì biết làm thế nào?”

“Đi không được, ý ngươi là gì?”

“Từ trước đến nay Bạch Phúc Thánh nữ luôn dựa vào dung mạo tuyệt sắc để mê hoặc tín đồ.” Khổ Hựu nói, “Sắc đẹp là vũ khí của nàng, cũng là hung khí kéo nàng xuống đầm lầy không đáy. Phượng công tử và ta đều biết rõ, trong mắt Mộc Triệt nàng chỉ là một công cụ không quá quan trọng mà thôi. Nếu đã là công cụ thì có thể tùy thời vứt bỏ, cũng có thể tùy thời bị mang ra hiến tế.”

Bàn tay Phượng Tiểu Kim nắm chặt: “Gã người Nam Dương kia.”

Ô Mông Vân Nhạc ngồi trước gương quán từng lớp băng gạc quanh đầu ngón tay, lớp sơn đỏ tươi che khuất bộ móng tay hơi phiểm ánh lam kỳ dị, sáng bóng xinh đẹp dưới ánh mặt trời. Nàng tự thưởng thức một lúc, lại hỏi: “Mắt hấn vẫn chưa khỏi sao?”

“Vẫn chưa.” Thị nữ trả lời.

“Không khỏe lại cũng không sao.” Ô Mông Vân Nhạc nói, “Dù sao ta vẫn nhìn được mặt hấn.”

“Cô nương.” Thị nữ nhắc nhở, “Những lời này của người nếu để giáo chủ nghe thấy, sợ là sẽ bị trách phạt.”

“Nhưng ta thích ngắm nhìn hắn.” Ô Mông Vân Nhạc cố chấp, “Hắn là nam nhân đẹp nhất ta từng gặp, đẹp hơn tiểu thúc thúc, cũng đẹp hơn ca ca ta, rất giống một khối băng trên đỉnh núi tuyết, đáng tiếc là không hay cười.”

Đám thị nữ không quá để ý tới tâm sự mối tình đầu của nàng, chỉ nhớ kỹ từng câu từng lời để chuẩn bị bẩm lại cho giáo chủ.

Các nàng chưa từng xem con chim hoàng yến xinh đẹp kia là chủ nhân thật sự, ngoài mặt tuy thái độ cung kính khép nép nhưng nội tâm thì chỉ có khinh miệt và xem thường.

Chương 110: Để ta gặp lại ‘nàng’ một lần

Sáng sớm Liễu Huyền An ở trong mộng mơ màng màng trở mình, cánh tay quơ sang bên cạnh người chỉ bắt được một khoảng không. Y nhíu mày nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mặt trời chỉ mới tờ mờ chiếu xuống một tầng hơi mỏng, tiếng thao luyện của binh sĩ xa xa cũng vừa bắt đầu, vì thế bèn tùy tay khoác một lớp áo ngoài muốn đẩy cửa phòng đi hỏi A Ninh thử, kết quả trùng hợp bắt quả tang người nào đó vì tiết kiệm thời gian mà không thèm đi cửa chính, nghênh ngang trèo tường nhảy vào viện, cử chỉ hùng hổ có thể sánh ngang với dân đầu trộm đuôi cướp.

“ ... ”

Lương Thú: “Khụ.”

Hắn làm như thản nhiên nhảy xuống đất đỡ vai người trong lòng đẩy vào trong, miệng mồm tận lực lái đề tài: “Có chuyện tốt đây, nghe xong người nhất định rất vui. Chúng ta đã xác định được đại khái vị trí đáp xuống của con thanh diêu kia, cũng chính là nơi Mộc Triệt đang ẩn thân.”

“Ở đâu?”

“Đỉnh Thanh Thương Ngọc. Người của tộc Loan Dao Ngân Nguyệt chạy theo, bọn họ tận mắt nhìn thấy con chim kia đáp xuống chỗ sâu nhất trong núi.”

Thanh Thương Ngọc là dãy núi chướng khí đậm đặc nhất ở đất Tây Nam quanh năm không tiêu tan, bốn phương tám hướng đều là cỏ thụ xanh ngắt, một mặt tương liên với Thập Diện Cốc. Lương Thú đã sớm đoán hang ổ Bạch Phúc giáo có lẽ phải ở đâu đó gần đây,

nhưng địa hình xung quanh quá trắc trở, binh sĩ bình thường khó có thể ra vào cho nên vẫn chưa thể kiểm chứng.

“Người tộc Loan Dao Ngân Nguyệt dù có thể tự nhiên ra vào rừng rậm, nhưng mấy chục mấy trăm người không đủ để hoàn toàn diệt trừ Bạch Phúc giáo.” Liễu Huyền An nói, “Trừ phi bọn họ có thể tìm thấy một tuyến đường để quân đội của chúng ta đột nhập mà thần không biết quỷ không hay.”

Đối với việc này Lương Thú có cùng quan điểm, người tộc Loan Dao Ngân Nguyệt rất hào phóng đáp ứng nhưng lại đưa ra một yêu cầu, đó là hy vọng có thể hợp tác với Liễu thần y. Yêu cầu này tính ra khá hợp lý, bởi vì tộc Loan Dao Ngân Nguyệt dù có công phụ lợi hại đến đâu thì cũng chỉ có thể tìm thấy lộ tuyến hành quân ít chướng khí nhất, không thể dọn sạch sương mù. Nếu đại quân muốn thuận lợi tiến công, trên đường đi vẫn cần có đại phu theo tương trợ.

Liễu Huyền An nghĩ đến đại ca gần đây giam mình trong viện không bước chân ra khỏi cửa, chủ động đề nghị, nếu là thần y họ Liễu, kỳ thật ta đi cũng được.

“Người không được.” Lương Thú vỗ vỗ khuôn mặt y, “Quân vụ quan trọng hơn, đi giúp ta khuyên nhủ đi, nếu khuyên được, tương lai ta ở trước mặt hoàng huynh sẽ đòi cho ngươi một món thật hiếm lạ.”

“Nếu là chuyện giúp ích cho chiến sự, không cần ta nhiều lời đại ca nhất định vẫn đáp ứng thôi, chỉ là... lẽ như tộc Loan Dao Ngân Nguyệt khẳng khẳng đòi bắt đại ca ta về làm rể thì biết làm sao?”

“Thì cứ có lệ bọn họ trước.” Ở phương diện này Kiêu Vương điện hạ không hề có chút gì gọi là lương tâm đ*o đức, không chỉ bản thân bắt lương mà còn muốn tiện thể dạy hư sâu lười nhà mình, hấn hào hứng chỉ dạy, “Bây giờ có đáp ứng thì cũng không thể làm hỉ sự ngay đúng không? Quản nhiều làm gì, đánh xong trước rồi nói sau.”

“Lừa gạt người ta?”

“Lừa gạt gì đâu, đây gọi là kế sách ứng phó.” Lương Thú kéo dây buộc tóc của y, “Mấy lão già râu bạc kia không dạy người cái gì gọi là lá mặt lá trái à?”

Dạy thì có dạy, nhưng mặc kệ Liễu Huyền An nghĩ như thế nào đều cảm thấy đại ca mình và hai chữ “tâm cơ” hoàn toàn không có nửa xu quan hệ, càng miễn bàn đến chuyện giả vờ đáp ứng người ta thành thân, vì thế y quyết định kéo theo muội muội đi đến chỗ ở của tộc Loan Dao Ngân Nguyệt để dò xét chút tiếng gió.

Kết quả tộc Loan Dao Ngân Nguyệt cũng buồn bực không kém, trai khôn dựng vợ gái lớn gả chồng, các cô nương ở tộc chúng ta đều thuộc dạng nhất đẳng, vì sao Liễu đại công tử còn không nguyện ý nhìn thử một lần, ít nhất phải nói một câu đi chứ, rốt cuộc hẳn thích kiểu người như thế nào?

Liễu Nam Nguyệt lắc đầu: “Không biết, khó nói lắm, đại ca ta chưa bao giờ đề cập qua chuyện này.”

Vị phu nhân bên kia rất không cam lòng tiếp tục hỏi, vậy Liễu nhị công tử và Liễu tam tiểu thư thích kiểu người nào? Trong lòng nàng cân nhắc, ba huynh muội cùng một mẹ sinh ra, lại lớn lên cùng nhau hẳn phải có chỗ tương tự, nghe hai ba có khi lọc ra được một ý đúng. Đáng tiếc bàn tính của phu nhân đánh tốt rồi, hiệu quả lại hết hồn hết vía, bởi vì hai người trước mắt này, một người thích nam tử sát phạt tứ phương uy chấn thiên hạ, vị kia thích đối tượng thân thể hư hàn yếu nhược, cách biệt giữa hai bên đâu chỉ có vạn dặm. Hơn nữa ai mà ngờ được vị hư hàn cũng có thể trở thành điều kiện kén rể ở Bạch Hạc Sơn Trang?

Liễu Nam Nguyệt nói: “Tình hình hiện tại đang căng thẳng, Khổ thống lĩnh đang bị tà giáo giam giữ, dĩ nhiên đại ca cực kỳ phiền lòng, lúc này ai mà dám đến trước mặt huynh ấy bàn chuyện thành thân? Sợ là còn bị mắng cho một trận. Nếu muốn ta đi nói, chừ vị đành tạm thời kiên nhẫn vậy, ít nhất phải đợi... ừm, ít nhất phải đợi cho...”

Phu nhân tộc Loan Đào Ngân Nguyệt truy vấn: “Ít nhất đợi đến lúc nào?”

Liễu Nam Nguyệt cân nhắc một chút, nói: “Ít nhất phải đợi tà giáo bị diệt trừ, thiên hạ thái bình, dân chúng giàu có an ổn đã!”

Mỗi chuyện muốn thực hiện đều cần đến cả trăm năm, đối phương đương nhiên là không chịu, làm hết cả ba điều thì quá hư vô, liền mặc cả chỉ cần xong chuyện thứ nhất là đủ rồi, chờ tà giáo Tây Nam bị tiêu trừ xong, Liễu đại công tử phải tới chỗ tộc chúng ta làm khách.

Liễu Nam Nguyệt cố hoãn binh: “Vây, để ta về bàn bạc lại với đại ca một chút.”

Liễu Huyền An ngồi bên cạnh lại nghĩ, muốn tứ hải thái bình thiên hạ đại định, dân chúng giàu có hẳn không cần chờ lâu đến một trăm năm. Hiện tại Tây Bắc đã ổn định, Đông hải xưa nay luôn thái bình, Bắc cương cũng tạm được, nếu cả Tây Nam cũng yên tĩnh thì triều đình có thể tập trung tinh lực đi trị Bạch Hà... Chắc chỉ cần khoảng năm mươi năm, hoặc ngắn hơn nữa.

Vì thế suy nghĩ của y lập tức bay đến rất nhiều năm sau, bay xa ngàn dặm đến ngày con hung thú Bạch Hà kia đã ngoan ngoãn bị nhốt vào hộp, biến thành một dải đai ngọc yên vui cẩm tú, tưới cho ngàn dặm ruộng đồng hai bờ sông màu mỡ ngào ngạt hương thơm. Liễu Huyền An tự giác gấn nhiệm vụ gian khổ thiên thu muôn đời kia lên danh nghĩa người trong lòng, bởi vì không cần suy nghĩ nhiều, bây giờ trong triều tìm không ra bao nhiêu người tài có thể sử dụng, mặc dù Hoàng thượng đang rầm rộ tổ chức khoa cử thì cũng phải mất một thời gian dài nữa để thay máu đám lão thần râu bạc bằng nhân tài trẻ tuổi.

Nhưng Bạch Hà không chờ được, bá tánh cũng không chờ được.

Cảm xúc của y dâng trào mêh mông lần thứ hai bay ra khỏi hiện thực, chỉ chừa lại một bên tai nghe muội muội nói chuyện. Liễu Nam

Nguyện đã quá quen với cảnh nhị ca nhà mình thành linh lại bay vào cõi thần tiên nên không trông cậy gì y hỗ trợ, sau khi bàn bạc sự tình ổn thỏa xong liền dắt tay y đi dạo đại ca.

Liễu Huyền Triệt đang chăm dợt liêu trong sân, ngẩng đầu hỏi: “Cái gì?”

“Ta đang nói, mấy người bên tộc Loan Đao Ngân Nguyệt dễ nói chuyện lắm, đã đồng ý chờ sau khi chiến sự kết thúc lại mời đại ca vào rừng làm khách.” Liễu Nam Nguyện vô tư nói, “Ta nhận lời thay huynh rồi!”

Liễu Huyền Triệt nhướn mày: “Ồ nháo!”

“Làm khách thôi mà, huynh nhỏ mọn như thế làm gì, hơn nữa bây giờ ta nói thông cũng đỡ cho đại ca mấy ngày tới không dám ra cửa.” Liễu Nam Nguyện nói, “Quyết định vậy đi, ta và nhị ca còn có việc, đi trước đây!”

Nói xong vội vàng kéo người bỏ chạy, Liễu Huyền An chạy theo không kịp, thở hồng hộc hỏi: “Chúng ta còn chuyện gì nữa sao?”

“Có việc gì đâu, nhưng huynh trơ mắt ở đó là lại muốn bị đại ca đánh à. Dù sao sự tình ván đã đóng thuyền rồi, chúng ta phải chạy nhanh vào chứ.”

Liễu Huyền An: “Nói có lý!”

Có thể thấy ở phương diện đối phó với đại ca, kinh nghiệm của sâu lười vẫn còn kém xa muội muội.

Lương Thú hỏi: “Trấn an được chưa?”

Liễu Huyền An gật đầu, trấn an rồi, nhưng không phải ta làm, lúc ấy ta bận ngăn người.

Lương Thú bật cười: “Lại gốc cái gì thế, nói ta nghe một chút.”

“Ta suy nghĩ chuyện Bạch Hà.” Liễu Huyền An ngồi xuống ghế, “Suy nghĩ phải bắt đầu đổi lộ tuyến từ vị trí nào, giai đoạn nào thì cần làm những gì, bất tri bất giác nghĩ đến xuất thần.”

Lương Thú hơi ngạc nhiên cúi người nhìn y: “Đang yên lành đột nhiên vì sao lại nghĩ đến mấy chuyện kia?”

“Bởi vì chờ sự vụ ở Tây Nam giải quyết xong sẽ đến phiên Bạch Hà, suy nghĩ sớm một chút cũng không mất đi đâu.”

Nhất thời Lương Thú không biết nên phản ứng thế nào, sau một lúc lâu hẳn mới mở miệng: “Đi theo ta vất vả cho ngươi rồi.”

Thật ra Liễu Huyền An không thấy mình vất vả, hoặc nên nói y chỉ cảm giác được mệt mỏi trên thân thể. Về phần tinh thần, dù là nằm ở nhà thủy tạ hay lúc này ở Tây Nam, tương lai ở Bạch Hà, y đều thấy mình luôn bận rộn suy nghĩ không ngừng nghỉ, cho nên kỳ thật ở đâu cũng không quá khác biệt.

Lương Thú ngồi xổm trước mặt, gác cằm lên đầu gối y: “Ôm một lát.”

Liễu Huyền An dùng lòng bàn tay xoa xoa gáy cho hẳn, cả gan xem đại nguyên soái vừa lạnh vừa cứng như một ông lão bảy tám mươi tuổi vô lo vô nghĩ ôm lò sưởi vừa ấm áp vừa mềm mại.

Đại chiến sắp đến rồi.

Không khí căng thẳng truyền khắp Thập Diện Cốc, cũng truyền thẳng vào trong rừng rậm.

Thanh niên tóc bạc ngồi trước gương vừa lòng nhìn ngắm khuôn mặt mình, xoay người hỏi: “Giáo chủ thấy thế nào?”

Mộc Triệt đáp: “Nếu Viên đảo chủ nhắm mắt lại, cho dù là Lương Thú thì trong khoảng thời gian ngắn cũng không thể phát hiện ra sơ hở.”

Viên Úc dùng vải sa bịt mắt lại: “Mộc giáo chủ chớ quên chuyện đã đáp ứng ta.”

Mộc Triệt nhìn tên người giả giống Khổ Hựu như đúc trước mặt, gật đầu nói: “Đêm nay nàng sẽ được đưa vào phòng Viên đảo chủ.”

Viên Úc cười một tiếng, ngón tay chậm rãi lướt qua mái tóc màu trắng bạc: “Vậy xem ra ta phải ở cùng khuôn mặt này một đêm rồi.”

Hắn ta nhận được sự cho phép, thỏa mãn đi ra ngoài.

Phượng Tiểu Kim đeo mặt nạ màu bạc đi lướt qua.

Tuy đối phương mang diện mạo của Khổ Hựu, thậm chí cả y phục cũng phỏng chế giống hệt, nhưng mùi cao dán mặt nạ trên người đối phương chưa kịp tan đi lại khiến kẻ khác buồn nôn như ngửi phải một miếng thịt lợn hư thối phơi dưới nắng mặt trời. Phượng Tiểu Kim cố nén khó chịu trong lòng, đẩy cửa phòng kêu rầm một tiếng, đánh một đám bụi mù dưới nắng bay loạn xạ.

Mộc Triệt không để ý đến sự thất lễ của hắn, thậm chí đầu cũng không nâng, vẫn mãi mê xem bản đồ địa hình trong tay, miệng hỏi: “Ngươi lại nghe thấy chuyện gì?”

“Ngươi muốn đưa A Nhạc cho nam nhân vừa rồi.”

“Nàng là Thánh nữ Bạch Phúc giáo, đương nhiên phải làm việc vì Bạch Phúc giáo, mặc kệ là ngồi trên đài cao để người ta thờ phụng hay trở thành lễ vật đưa ra ngoài, đó đều là trách nhiệm không thể trốn tránh.” Mộc Triệt khép bản đồ, đứng lên đi đến trước mặt hắn, “Ngươi cũng hiểu mà, không phải à?”

Phượng Tiểu Kim hỏi: “Nếu ta không đồng ý thì sao?”

“Ta cũng có điều kiện.” Mộc Triệt nhìn thấy hắn, “Nếu đáp ứng, lần này ta có thể tha cho nàng, ta sẽ cho Viên đảo chủ một số tiền đủ để hắn ta chủ động buông tha A Nhạc.”

Phượng Tiểu Kim nhíu mày: “Lần này ngươi muốn ta đi giết ai? Lương Thú?”

“Không.” Mộc Triệt lắc đầu, “Không phải giết người, ta chỉ muốn gặp lại ‘nàng’ một lần.”

Gã nâng tay, dùng ngón cái chạm rã đề lên lớp mặt nạ màu bạc lạnh như băng như muốn cảm nhận chút cảm xúc ấm áp: “Để ta gặp lại ‘nàng’ một lần.”

Người mang mặt nạ vẫn không mấy để ý tới dáng vẻ tởng niêm tiều tụy của gã, vô cảm mở miệng: “Được.”

.....

Liễu Huyền An treo bản đồ lên kín phòng, dùng mực viết nhiều màu vẽ ra những lộ tuyến không giống nhau.

A Ninh nhìn mà hơi chóng mặt, hỏi: “Đây là gì thế ạ?”

Liễu Huyền An đáp: “Lộ tuyến thay đổi dòng chảy Bạch Hà.”

“Cái kia?”

“Phạm vi phải di dời bá tánh.”

“Còn bên đó?”

“Đường quay về vương thành, hơi vòng vèo một chút, nhưng ta muốn đi ngắm hoa ở thành Xuân Huy.”

A Ninh đánh giá con đường dài dằng dặc kia, hình như không chỉ “hơi vòng vèo một chút” đâu, ít nhất phải nhiều thêm ba tháng đi đường.

“Nhưng Vương gia không có ý kiến gì hết, cho nên vẫn sẽ tiến hành.”

A Ninh nói thầm trong lòng, đương nhiên Vương gia không có ý kiến gì rồi, dù công tử nói muốn lên trời thì ngài ấy vẫn sẽ giúp bắc thang cho người leo lên, nói gì đến mấy thág đi đường nhỏ nhặt.

Gần đây cậu luôn lo lắng cân nhắc không biết có nên kể lại những chuyện Vương gia làm cho công tử dọc đường đi vào thư nhà cho trang chủ không, bởi vì Vương gia quả thật cực kỳ nuông chiều, cực kỳ nghe lời, muốn sao sẽ không hái trắng. Nhưng vấn đề cũng từ đây mà ra, thật sự là đã chiều công tử đến trình độ không thể tưởng tượng được, nếu viết vào sách sử có khi còn bị sử quan mắng mỏ phê bình lưu loát mấy chục trang giấy.

Nếu để trang chủ và phu nhân biết, tám phần sẽ không buông tâm mà có khi còn thêm lo lắng, lo lắng sâu lười nhà mình sẽ lười đến một cảnh giới mới.

A Ninh thở dài nã nề.

Viết một phong thư nhà cũng phải vắt hết óc, ta đúng là vắt vả.

Chương 111: Tên cướp tàn ác

Trong gian phòng treo đầy màn sa thấp nển lập lòe, bóng tối gần như bao phủ không gian, chỉ để lại chút ánh sáng màu vàng nhàn nhạt. Gió thổi qua chuông bạc tạo nên những âm thanh nhỏ vụn róc rách như tiếng nước, khiến người ta nhắm mắt lại là có thể nhớ tới quang cảnh trên du thuyền Tần Hoài năm xưa. Mùi hương cũng được cố ý điều chỉnh, không hề giống biển hoa trái dài ngàn dặm ở Tây Nam mà ngọt ngào rẻ tiền tựa như nọc của độc xà, chỉ dính vào một chút cũng đủ khiến đầu vầng mắt hoa.

Mộc Triệt ngồi trên một chiếc ghế ngắm nhìn nữ tử trẻ tuổi sau màn lụa mỏng, ánh mắt đuôi mày long lanh gợn sóng xé lên, đôi môi đỏ thắm như máu lại kém đi vài phần quyến rũ. Gã si mê nhìn đối phương rồi đột nhiên mặt mày vắn vẹo thống khổ, bước xuyên qua màn như muốn chất vấn linh hồn đã hương tiêu ngọc vẫn bao năm: “Sao nàng lại không sinh ra một đứa con gái dung mạo giống mình như đúc đi hả?”

Phượng Tiểu Kim không trả lời, chỉ hờ hững nhắm mắt lại. Hắn có thể nghe thấy tiếng chân của đối phương ngày một gần rồi dừng bước hồi lâu, sau đó một bàn tay già nua nhăn nheo như vỏ cây vươn ra xoa lên mặt mình.

“Lúc đó vì sao nàng không đợi ta, lại một mực muốn đi theo tên cầu quan họ Đàm kia?” Mộc Triệt tiếp tục hỏi, “Thậm chí bọn họ còn nói nàng đã tự chuộc thân cho mình.”

Advertisement

Gã không hiểu, nếu nàng có tiền, vì sao năm đó còn không chịu đi theo gã rời khỏi Tần Hoài.

Phượng Tiểu Kim thì hiểu. Một nữ tử thanh lâu đứng giữa tay tội phạm bị triều đình tróc nã và thiên chi kiều tử phong lưu lỗi lạc ở vương thành, nàng sẽ chọn ai, kỳ thật không hề khó đoán.

Mộc Triệt hoang mang nhiều năm như vậy là vì gã không muốn thừa nhận mà thôi, không muốn thừa nhận rằng thần nữ băng thanh ngọc khiết trong lòng mình thật ra cũng giống tuyệt đại đa số nữ nhân trên đời này, luôn để ý đến địa vị thân thế của nam nhân. Gã không muốn thừa nhận năm đó kỳ thật nàng không chọn gã, kỳ thật màn chia ly bi kịch kia chỉ là ảo tưởng của một người mà thôi. Nói ra thật nực cười, đầu lĩnh tà giáo am hiểu đùa giỡn lòng người mà trong lòng vẫn có nhược điểm trí mạng, không tránh khỏi hèn nhát, loay hoay luẩn quẩn bao nhiêu năm vì một vấn đề đơn giản đến nỗi tự bức mình thành một kẻ điên.

Phượng Tiểu Kim không biết mẹ ruột mình là người thực dụng đến mức nào, nhưng cũng không cảm thấy bà là một nữ nhân tốt, xét cho cùng chỉ là một con người phạm tục tầm thường. Thời thanh xuân gặp được công tử tuấn tú gia thế hiển hách nên muốn đánh cược một phen, kết quả mệnh cách xui xẻo thua cược, cả một đời người cũng bị hủy theo.

Hắn đã không còn nhớ rõ diện mạo của người gọi là “cha” kia. Năm tám tuổi giết lão già bán đậu hũ xong, hắn mang theo tất cả mọi thứ đáng giá trong nhà một mình đi lên phương bắc, trải qua ngàn vạn gian khổ, vất vả mãi đến mùa rét đậm tháng Chạp mới đặt chân vào vương thành. Đó là một tòa thành lớn đến kinh ngạc, ngã tư đường rộng đến mức có thể chạy song song năm chiếc xe ngựa một lần, mỗi nóc nhà đều khắc hoa sơn màu sắc sỡ, ngói lưu ly dưới nắng sáng lập lòe khiến người ta không mở nổi mắt nhìn thẳng.

Dân cư ở đây cũng không giống những vị hàng xóm chanh chua trong trấn nhỏ, bọn họ ăn mặc phong lưu, quý tộc khoác áo lông cừu dày quý giá, thoạt nhìn ai cũng vui vẻ thành thoi. Bà chủ hàng bánh bao là người đầu tiên phát hiện ra đứa bé đi chân trần đứng trên nền

tuyết, kinh hô một tiếng rồi vội vàng kêu tiểu nhị vào hậu viện tìm một bộ áo quần cũ sạch sẽ, ngoắc gọi hắn: “Nhóc con, đừng đứng ở đó nữa, mau vào trong này sưởi ấm đi.”

Phượng Tiểu Kim được tiểu nhị kéo vào cửa hàng, lau người thay quần áo xong, bà chủ lại bưng bánh bao và canh nóng cho hắn, hỏi: “Người đến vương thành tìm người thân sao?”

“Phải” Phượng Tiểu Kim bưng chén canh, nhìn thấy cành cây bên ngoài treo đầy lụa đỏ liền hâm mộ hỏi han, “Thấm thắm, dịp cuối năm nào ở vương thành cũng náo nhiệt thế này ạ?”

“Bây giờ mới mừng chín tháng Chạp, chưa tới Tết đâu, cây mắc lụa đỏ là vì Đạm phủ có hỉ sự, hôm nay Đạm đại nhân nạp thiệp đấy.” Bà chủ tiệm cười nói, “Lát nữa thằng bé nhà ta sẽ đi xin kẹo mừng, người cũng đi theo chơi đi. Đúng rồi, người thân nhà người tên họ là gì, đang sống ở đâu? Để ta xem có thể tìm giúp cho không.”

Đạm phủ, Đạm đại nhân. Phượng Tiểu Kim ngẩng đầu hỏi: “Là Đạm phủ ở phố Chính Dương sao? Đạm đại nhân nào vậy?”

“Đúng là Đạm phủ ở phố Chính Dương, vương thành chỉ có một Đạm phủ này thôi.” Bà chủ nói, “Đạm đại nhân Đạm Hiểu Chung, hôm nay ngài ấy nạp tam tiểu thư Chu phủ vào cửa.”

Ngón tay Phượng Tiểu Kim hơi bấu chặt một chút, nhân đậu phộng đường đỏ ấm áp bên trong bánh chảy ra đầy lòng bàn tay, hắn hỏi: “Đạm đại nhân nạp thiệp, vậy thê tử là ai?”

“Là thiên kim nhà Hộ bộ Lý đại nhân, lúc trước bọn họ thành thân còn náo nhiệt hơn hôm nay nhiều.” Bà chủ hàng mở miệng một phát là kể rành mạch chuyện của mười một mười hai năm trước, năm đó bà còn chưa lập gia đình nên đứng ở cạnh ngã tư nhìn đội ngũ đón dâu chậm rãi đi qua con phố dài. Công tử Đạm gia đi hàng đầu mặt như quan ngọc cười như gió xuân, chỉ cần liếc mắt một cái cũng đủ làm bao nhiêu cô gái ở vương thành năm mộng.

Phượng Tiểu Kim nghĩ thầm, mười một mười hai năm trước.

Khi đó mẹ mình có lẽ đã lớn bụng, hoặc đang ôm mình ngồi trong gian nhà đậu hũ rách nát ngày ngày si ngốc nhìn lên phương bắc. Bà nghĩ người kia có lẽ đang chờ mình, nghĩ chỉ cần bà đến được vương thành, xuất hiện trước mặt hắn thì người có tình lập tức sẽ thành thân thuộc. Mà kẻ tạo ra khốn cực trước mắt này không phải là lòng người bạc bẽo, mà là tạo hóa trêu ngươi.

Bà cảm thấy nam nhân kia rất yêu mình, cho nên thường xuyên lén lút kể cho con trai nghe về cuộc gặp gỡ ngắn ngủi, về lời hứa hẹn của nam nhân, kể về vương thành phồn hoa cùng với “những ngày tháng tương lai tốt đẹp” chỉ có trong trí tưởng tượng.

“Cha con sẽ tìm thấy chúng ta thôi.” Bà nói.

Vì thế Phượng Tiểu Kim tin theo, cha mình nhất định sẽ về Tần Hoài đón mẹ và mình. Một khi phát hiện ra người đã đi mất sẽ tiếp tục phá gia đình không ngừng tìm kiếm, hắn đã ôm giấc mộng xa vời như vậy mà cần rằng một đường đi tới vương thành.

Nhưng ngày đầu tiên đến nơi hắn đã chứng kiến cha mình nạp thiếp, hơn nữa còn có chính thê, đủ cả con trai con gái.

Phượng Tiểu Kim im lặng ăn xong cái bánh bao rồi đi theo con trai bà chủ tiệm đến cửa Đàm phủ. Quản gia mặc áo gấm tươi cười chia kẹo cho đám trẻ con, hì bà ở bên cạnh lớn tiếng hô “nhiều con nhiều phúc”, chung quanh ồn ào huyên náo khiến tủy não cũng quay cuồng theo. Hắn đứng giữa đám đông âm ỉ đó, lần đầu tiên nhìn thấy cha ruột mình mặc đồ đỏ cưới ngựa trắng tươi cười vui vẻ, thậm chí còn không hề quay đầu liếc nhìn mình lấy một cái, chỉ hứng thú bưng bưng tiến lên đón cô dâu.

Tất cả thùng sính lễ đều bọc bằng tơ lụa màu đỏ, vài chiếc bị gió thổi tuột ra rơi xuống đất rồi bị đám đông giẫm đạp thành một đống dơ bẩn. Phượng Tiểu Kim chợt nhớ về mẹ mình, trong vòng tám năm bà chưa từng mua cho chính mình một tấm vải may áo mới.

“Tiểu tử ngọc này.” Bên cạnh đột nhiên có đại thẩm vỗ vai hắn, “Đàm đại nhân đón dâu là việc vui việc hỉ, ngươi khóc làm gì? Cẩn thận bị quản sự thấy lại mắng cho. Ngươi là con cái nhà ai, cha mẹ đâu rồi?”

“Chết rồi.” Phượng Tiểu Kim nhìn xuyên qua màn nước che kín hai mắt, trông theo bóng dáng cưỡi ngựa tiêu sai kia, “Mẹ chết, cha cũng chết rồi.”

“Ôi chao.” Đại thẩm có chút hối hận, liền nhẹ giọng với hắn hơn, “Ta không nên hỏi, thôi đừng khóc nữa, vậy ngươi đang ở đâu?”

Phượng Tiểu Kim đẩy bà ra, chậm rãi rời khỏi đám người.

Hắn không muốn đi nhận lại người cha kia, mặc dù đối phương có lẽ sẽ có một tia hối hận rồi đồng ý nhận lại con trai, hắn cũng không muốn thuật lại tám năm cực khổ của mình và mẫu thân lần nữa để đổi lấy sự hiếm lạ hay thương hại, hay kinh ngạc và cảm thông rề rúng của những người sống trong tòa dinh thự đó. Huống chi biết đâu đến một chút thương hại cũng không có, còn bản thân sẽ bị người ta cảm gậy đuổi đi như một con chó hoang.

Tám lạng đồ rơi dưới đất bị giẫm đạp kia, mẫu thân hắn ước chừng phải đẩy cối xay đá mất nửa năm mới mua nổi. Phượng Tiểu Kim vừa đi vừa suy nghĩ như nhập ma, ngày còn ở căn nhà làm đậu hũ, hắn chịu đói rét chịu ngược đãi chỉ vì đánh rơi một đồng tiền, lúc đó người trong Đàm phủ đang làm gì.

Càng nghĩ càng khó chịu, càng nghĩ càng phẫn nộ, mà sau khi cơn nôn nóng phẫn nộ qua đi lại là mệt mỏi và chết lặng. Hắn giống như một cái xác không hồn đi giữa màn tuyết trong vương thành ồn ào náo nhiệt, đôi giày không vừa chân rơi ra từ lúc nào, hắn cũng không cảm thấy lạnh, sau đó ngã quy giữa nền tuyết trắng xóa.

Hắn nghĩ có lẽ mình đã chết, nhưng cuối cùng vẫn tỉnh lại, tỉnh trên một chiếc xe ngựa lắc lư, xung quanh là một bầy nam nhân bốc mùi rượu nồng nặc.

“Quan binh đâu rồi?”

“Yên tâm đi, sớm bị chúng ta cắt đuôi rồi.”

Bọn họ vừa nói chuyện vừa cười ha hả, đầu lĩnh thấy Phượng Tiểu Kim tỉnh lại liền nhắc hấn lên, lại nhét cho hấn một bầu rượu.

“Nhãi con, ta thấy ngươi chắc cũng là một đứa không có nhà để về, theo ta đi thôi, lên phía đông kiếm ăn.”

Phượng Tiểu Kim cầm bầu rượu uống một ngụm, tự làm bản thân sặc đến ho khan.

Hấn không hỏi đối phương là ai, nhưng chỉ bằng câu “cắt đuôi quan binh” đã đoán được một phần.

Bọn họ là địch nhân của triều đình.

Cũng là địch nhân của người mà hấn gọi là “cha”.

Phượng Tiểu Kim đáp: “Được.”

Từ đó về sau hấn trở thành một tên cướp tàn ác khiến bá tánh bình thường nghe tên đã sợ mất mật.

Hấn từng thề phải giết hết cả nhà họ Đàm, phải để bọn họ xuống địa ngục với mẫu thân mình, vì vậy càng hăng hái luyện công, cuối cùng năm năm sau đã đợi được một cơ hội.

Đàm Hiểu Chung phụng chỉ áp tải thuế ruộng cứu tế nạn dân phương nam, tuy dẫn theo một đội quân bảo vệ nhưng vẫn gặp bất lợi địa hình, bị giặc cướp đánh cho tan tác, tiếng kêu thảm thiết vọng khắp núi đồi, máu chảy thành sông.

Phượng Tiểu Kim đặt trường kiếm lên cổ đối phương.

Đàm Hiểu Chung chật vật quỳ rạp dưới đất, có lẽ vì khuôn mặt hoảng loạn đang lấm lem bùn đất nên thoát nhìn già hơn ngày hẳn nấp thiếp rất nhiều, mặt mũi nhăn nheo tóc bạc hơn nửa. Hắn mắng chửi ầm ĩ bọn đạo tặc mất hết nhân tính: “Bao nhiêu bá tánh bên Bạch Hà đang chờ phần cứu tế này, bọn họ cũng sắp chết đói, chết đói đến nơi rồi. Đến của cải cứu tế thiên tai mà các ngươi cũng cướp, đồ vô liêm sỉ! Lũ vô lại!”

“Chết đói là chuyện gì hiếm lạ lắm sao?” Phụng Tiểu Kim từ trên cao nhìn xuống, “Bảy tám năm trước, mẹ ta đã chết vì đói khổ lạnh lẽo, trước khi chết bà vẫn một mực chờ đợi nam nhân từng hứa hẹn mình trên thuyền hoa, khi đó Đàm đại nhân đang ở đâu?”

Đàm Hiểu Chung không hiểu được ý hắn, chỉ gắng sức đứng lên nói: “Chính vì triều đình biết dân chúng không thể sống nổi nữa cho nên mới đi gom góp cứu tế khắp nơi, người cướp đoạt số của cải này, thế gian sẽ nhiều thêm ngàn vạn người mẹ cũng chết vì đói khổ lạnh lẽo. Ít nhất... ít nhất hãy chừa lại một phần lương thực để ta đưa về vùng thiên tai đi.”

Phụng Tiểu Kim nói: “Hóa ra ông không hề nhớ bà ấy.”

Đàm Hiểu Chung hỏi lại: “Cái gì?”

“Ta đang nói, nếu ông có bản lĩnh thì cứ cướp lại đồng của cải này từ tay ta đi.” Phụng Tiểu Kim lạnh lùng bỏ lại một câu rồi xoay người lên ngựa nghênh ngang rời đi. Hắn biết một chút luật pháp Đại Diêm, biết một quan viên làm mất của cải cứu tế nạn dân trở về sẽ phải đối mặt với chuyện gì, so với giết chết đói phương lại càng thêm thú vị.

Bỏ lại Đàm Hiểu Chung sau lưng vẫn tiếp tục mắng chửi.

Cuối cùng cơn gió thổi tan toàn bộ âm thanh.

Nhưng Đàm Hiểu Chung vẫn chết.

Toàn bộ người trong phủ đều chết dưới tay Mộc Triệt.

Chết thì chết đi.

Phượng Tiểu Kim nghĩ vậy.

Tất cả mọi người cuối cùng đều phải chết.

Mộc Triệt vuốt ve gương mặt của hấn rất lâu không buông tay, gã còn cố ý uống một chút rượu, muốn trong cơn nửa tỉnh nửa say mà nhập thần ngắm nhìn mỹ nhân cả đời mình si mê. Gã cảm thấy mình không già đi, vẫn là một thanh niên trẻ tuổi sức sống hừng hực.

“Nàng không hề hèn mọn chút nào.” Mộc Triệt nói, “Nhanh thôi, ta sẽ biến nàng trở thành nữ nhân tôn quý nhất thiên hạ.”

Gió thổi vào phòng làm ánh nến không ngừng nháy múa.

Chiếu ra hình bóng trên tường càng thêm quỷ dị rợn người.

Ô Mông Vân Nhạc đặt xong chụp đèn, hỏi: “Thương thế của huynh bao lâu nữa mới khỏi hấn?”

“Không biết, vu y và A Sướng đều không ai biết chính xác.” Ô Mông Vân Du cau mày, “Ta cảm thấy xương cốt toàn thân đau nhức, gần đây ngoài hàng rào thế nào rồi?”

“Có rất nhiều người Nam Dương đáng ghét đến đây.” Ô Mông Vân Nhạc nói, “Các đệ tử đã chuẩn bị sẵn sàng nghênh chiến quân địch, bọn họ nói quân Đại Diễm sắp đánh vào rồi.”

Ô Mông Vân Du xùy một tiếng: “Làm sao bọn họ bình yên vô sự đi xuyên qua rừng rậm được, Khổ Hựu kia thì sao, vẫn không chịu để ý đến muội à?”

“Hấn đồng ý nói chuyện với ta.” Ô Mông Vân Nhạc nói, “Thế là đủ rồi.”

“Nhưng ta lại nghe A Sướng nói giáo chủ muốn lấy hấn đi đổi số vàng bạc đã làm mất.”

“Ta đã hỏi giáo chủ rồi, Khổ Hựu không đi thật, hấn sẽ vĩnh viễn ở lại Bạch Phúc giáo chúng ta.”

“Hấn sẽ không đáp ứng cưới mọi đâu, hơn nữa có lẽ giáo chủ sẽ giết hấn.”

Ô Mông Vân Nhạc vò khăn tay: “Nhưng ngài ấy biết ta thích hấn mà, ta sẽ không để cho hấn chết đâu, ta muốn hấn làm chồng ta.”

Ô Mông Vân Du lờì nghe mấy lời vô nghĩa của mọi mọi, liền kéo chần che đầu: “Tốt nhất mọi nên tỉnh táo một chút, hoặc là để tiểu thúc thúc nói lý cho mà nghe.”

“Cả ngày hôm nay ta đã không nhìn thấy thúc thúc rồi.” Ô Mông Vân Nhạc quay đầu ra cửa sổ, “Hình như thúc ấy đang ở trong phòng giáo chủ.”

.....

Thanh diêu lại đưa tới một phong thư nữa.

Quả nhiên như Lương Thú đoán trước, đối phương đặt địa điểm trao đổi tại một hồ nước sâu trong rừng.

Cao Lâm nói: “Ném hết vàng bạc châu báu xuống hồ nước?”

“Chượng khí vùng này quá nồng nặc.” Lương Thú nói, “Bình sĩ của chúng ta chỉ có thể kéo xe vào nhanh ra nhanh mới có thể không hít phải quá nhiều khí độc, đối với bọn chúng đúng là quá lợi thế.”

“Bọn họ chọn chỗ này, chúng tớ đã đo đạc qua chiều sâu hồ nước rồi.” Liễu Huyền An nói, “Chúng ta làm theo lời chúng à?”

“Trước hết phải đổi được Khổ Hựu trở về, số vàng bạc này cũng không tiêu hết trong một sớm một chiều được đâu, chúng ta chỉ cần

dùng thời gian ngắn nhất san bằng Bạch Phúc giáo, sẽ không gây ra quá nhiều tổn thất.” Cao Lâm nói, “Vấn đề lớn nhất hiện tại là, tám chín phần mười bọn chúng sẽ không giao ra Khổ Hựu thật.”

Lương Thú nhìn về phía tộc Loan Đào Ngân Nguyệt.

“Xin Vương gia cứ yên tâm.” Một nam tử ôm quyền nói, “Chúng ta sẽ đuổi kịp bọn chúng, cam đoan thần không biết quỷ không hay.”

“Vậy cứ làm việc theo kế hoạch.” Lương Thú ra lệnh cho Trình Tố Nguyệt, “Chất vàng bạc lên xe đi!”

Cao Lâm cũng đi theo hỗ trợ, trong lòng thầm nhủ, Khổ Hựu phải trở về, nhưng tiền ngàn vạn lần cũng không được thiếu một xu, bởi vì Vương gia nhà ta đã phân xong khoản nào dùng vào việc gì rồi. Hắn tùy tay cầm một nén bạc lên vừa tung hứng vừa nhắc nhở mọi người đẩy nhanh tốc độ. Một tiểu binh lại gần hỏi: “Cao phó tướng, thật sự phải chở nhiều bạc như vậy đi à?”

“Đúng vậy.” Cao Lâm thâm trầm vỗ vai hắn, “Ai bảo Khổ thống lĩnh nhà các ngươi đáng giá quá làm gì.”

Tiểu binh: “...”

Cứ cảm thấy dường như Cao phó tướng không quá khẩn trương lo lắng gì thì phải?

Mọi người bận rộn suốt một đêm mới chất được hết vàng bạc lên xe, kéo một hàng rồng rắn uốn lượn vào trong rừng rậm. Lương Thú đích thân dẫn đội ngũ, Trình Tố Nguyệt theo đuôi. Tại một ngã rẽ sương mù chưa quá dày đặc, hồ nước cũng bắt đầu mờ ảo hiện lên cuối tầm nhìn.

Khổ Hựu đang bị treo trên một gốc cổ thụ thân cong, cả người toàn là máu, không thấy nhúc nhích, ngay bên dưới hắn là mặt hồ nước phẳng lặng.

“Kiêu Vương điện hạ, mau ném xuống đi.” Một nữ tử mặc y phục đỏ đứng trong rừng lên tiếng, “Tốt nhất là không ai nên giờ trò, nếu không — —” Cô ta nhìn sang cơ quan bên cạnh mình, “Chỉ cần ta chém đứt sợi dây thừng này, sẽ có hơn trăm mũi tên nhọn cùng lúc bắn lủng thân thể hấn.”

Trình Tố Nguyệt cao giọng hỏi: “Nếu chúng ta thả hết châu báu vào hồ rồi mà các người vẫn chặt dây thừng thì sao?”

“Cô nương yên tâm, có Bạch Phúc Phật Mẫu trên cao, chúng ta nói là giữ lời.” Nữ tử mặc áo đỏ cười khúc khích, “Huống hồ chúng ta chỉ muốn lấy vàng bạc, không có lá gan trêu chọc Kiêu Vương điện hạ. Mộc giáo chủ còn muốn tìm cơ hội hòa đàm với điện hạ, làm sao dám giờ trò với Khổ thống lĩnh, các người nói có phải không?”

Cô nàng thoải mái nhảy lên một cành cây để dễ dàng nhìn rõ đối phương hơn: “Đây là phương thức trao đổi hợp lý nhất mà chúng ta nghĩ ra được, dù cô nương có cảm thấy không công bằng thì cũng không còn cách nào khác. Nếu chur vị vẫn do dự...” Trong tay nữ tử cầm theo một cây đuốc lớn lúc nào cũng có thể đốt cháy đoạn dây thừng nối với cơ quan.

Lương Thú ra lệnh: “Ném xuống!”

“Vâng!” Trình Tố Nguyệt vẫy tay một cái, hơn mười binh sĩ quấn khăn vải trên mặt đẩy xe hàng vào trong rừng, trút hết vàng bạc trên xe vào lòng hồ nước. Ngay sau đó, nhóm binh sĩ thứ hai cũng tiến lên.

Nhóm thứ ba.

Nhóm thứ tư.

.....

Chờ mười xe châu báu cuối cùng thả xuống hồ xong, hồng y nữ tử ném luôn cây đuốc xuống mặt nước, lớn tiếng cười nói: “Kiêu Vương

điện hạ quả nhiên giữ lời, yên tâm, chúng ta cũng rất biết thủ tín!”

Nói xong, cô ta xoay người vọt sâu vào phiến rừng rậm đầy chướng khí, đám đệ tử Bạch Phúc giáo còn lại cũng mau chóng biến mất không còn bóng dáng, chỉ còn một mình Khổ Hựu bị treo lơ lửng giữa hồ nước.

Lương Thú tự mình phi thân, vung một kiếm chém đứt dây thừng. Khổ Hựu mơ mơ màng màng mở mắt giữa không trung, hấn phun ra một ngụm máu, si ngốc ngơ ngác, đồng tử tan rã nói: “Ta, bọn họ, chuyện gì thế này, ta ——”

Chưa kịp nói hết câu, hai mắt Khổ Hựu đột nhiên trũng lõm! Lương Thú đeo một chiếc bao tay tơ bạc mỏng đến khó lòng phát hiện, âm thầm niết cánh tay đang muốn âm thầm đánh lén đến gãy xương! Máy con cổ trùng rơi lộp bộp xuống hồ. Lương Thú bời thêm một cú lên gối nữa làm đối phương chỉ kịp nấc một tiếng, không kịp kêu đã ngất xỉu. Hai người đáp xuống đất, Trình Tố Nguyệt lập tức dẫn binh sĩ căng ra một tấm vải lớn quấn từ đầu đến chân người bị thương vào trong.

“Mau khiêng Khổ thống lĩnh về!” Nàng cao giọng hét lên.

Hồng y nữ tử ẩn nấp trong rừng nhìn bọn họ vội vàng rời đi mới vừa lòng đứng lên.

Mà người của tộc Loan Dao Ngân Nguyệt cũng lặng yên không tiếng động theo sát từng cử chỉ của nàng.

.....

Liễu Huyền An đang lo âu chờ đợi trong doanh trại. Có thể làm cho thần tiên bốn vạn tám ngàn tuổi phải lo âu, có thể thấy địa vị của Kiêu Vương điện hạ quả thật cũng có chút phân lượng. Y không ngừng đi tới đi lui làm Cao Lâm hoa cả mắt, lại không dám ý kiến nên đành nhìn về phía hai vị họ Liễu khác trong phòng. Thế nhưng trên dưới Bạch Hạc Sơn Trang từ lâu đã có chung nhận thức: Liễu nhị công tử

chịu đi lại là một chuyện vui sánh ngang với lễ mừng năm mới, cổ vũ còn không kịp, làm gì có đạo lý mở miệng ngăn cản.

Vì thế Cao phó tướng đành chịu đựng cơn hoa mắt mãi đến khi ngoài cửa quân doanh vọng vào tiếng la hét.

“Khổ thống lĩnh đã trở lại, Khổ thống lĩnh đã trở lại!” Đám tiểu binh hào hứng hô vang.

Mọi người vội vàng ra cửa nghênh đón, Cao Lâm trông thấy sắc mặt của Vương gia nhà mình đã biết ngay “Quả nhiên chỉ mang được đồ giả trở về”.

Hắn vừa phối hợp diễn trò vừa nhỏ giọng hỏi muội muội: “Lộ tẩy nhanh như thế à? Ta còn tưởng Bạch Phúc giáo tự tin chọn thời điểm ban ngày, lại quan sát học tập Khổ Hựu lâu như vậy sẽ bồi dưỡng ra một tên giả y như thật, ít nhất cũng lừa được Vương gia lâu thêm một lúc chứ.”

“Ta cũng buồn bực lắm, Vương gia vừa đón người đã giơ tay bẻ gãy xương cổ tay đối phương, nhân tiện đánh hôn mê luôn.” Trình Tố Nguyệt nói, “Ở trên đường ta có quan sát thử, gương mặt giống Khổ Hựu như đúc, màu mắt cũng giống, thậm chí đến dấu vết mặt nạ dịch dung cũng không tìm được.”

Cao Lâm cũng buồn bực theo, thế thì phát hiện bằng cách nào?

Chương 112: Quen rồi, quen cả rồi

“Khổ Hựu” hôn mê bất tỉnh, trước mắt phải nằm thêm mấy ngày. Liễu Huyền An cẩn thận kiểm tra khuôn mặt hắn ta nhưng không thể tìm được dấu vết dịch dung, vạch mí mắt ra xem, đồng tử cũng là màu vàng nhạt như vẩy mực. Trong lòng y kinh ngạc, ngón cái lại lần mò ra sau vành tai đối phương chà xát vẫn không thể tìm thấy đường nối để bóc mặt nạ.

Cao Lâm khoanh tay đứng bên cạnh giường đưa ra giả thiết, nếu ngũ quan người này giống Khổ Hựu, đôi mắt cũng giống, vậy có khi nào chính là Khổ Hựu thật không?

Liễu Huyền An cũng hỏi: “Vì sao Vương gia kết luận hắn ta là người ngoài giả mạo?”

Lương Thú tháo bao tay xuống: “Cố ý giả vờ thành trạng thái đần độn mơ hồ vì chịu cực hình, kết quả mở miệng lại nói khẩu âm Tây Bắc không biết là học từ chỗ nào, tóm lại là kém xa Khổ Hựu đâu chỉ vạn dặm.”

Trình Tố Nguyệt cười khanh khách, Cao Lâm cũng tấm tắc cảm khái, không ngờ kẻ thành thật như hắn cũng có ngày tâm cơ. Mấy năm trước lúc Khổ Hựu còn là một tiểu thống lĩnh bình thường ở Tây Bắc thường xuyên bị quan trên phái đến các thôn trấn xung quanh thu mua thổ sản, sau đó thống nhất giá cả bán lại cho các tiểu thương khác — Không có cách nào, quốc khố thiếu hụt, quân đội địa phương chỉ có thể tự nghĩ biện pháp thu chi. Qua lại thường xuyên, Khổ Hựu đã luyện được hai biệt tài lớn, một là mặc cả trả giá, hai là phương ngôn Tây Bắc, không chỉ nghe hiểu mà còn nói đến lưu loát.

Advertisement

Liễu Huyền An nói: “Cho nên từ thời khắc Khổ thống lĩnh bị trói mang đi đã không dùng giọng bình thường nói chuyện rồi?”

“Cũng không nhất định, ít ra đầu tiên hẳn vẫn nói hai ba câu bình thường với Cao Lâm giả mạo. Có điều lúc đó đối phương nóng lòng muốn dụ hẳn ra khỏi quân doanh nên sợ nói nhiều sai nhiều, chỉ ước mình không phải mở miệng cho nên ta đoán nội dung hai người trao đổi không thể vượt quá năm câu, trên dưới trăm chữ mà thôi. Nếu về sau Khổ Hựu hơi để ý một chút thì vẫn có bản lĩnh lừa dối bọn chúng.”

“Chỗ này có một chút dấu vết dịch dung, mới dán mảnh hơn cả lông trâu nên khó mà nhận ra.” Trong tay Liễu Huyền An cầm một chiếc thấu kính phóng to viền vàng, vốn là đồ Lương Thú đưa cho y cầm chơi, hiện tại đúng lúc lấy ra cẩn thận soi kỹ. Liễu Nam Nguyên cũng tiến lên chăm chú nhìn thử, tìm mãi mới nhìn thấy mối nối kia, nàng đứng dậy miễn cưỡng thừa nhận: “Có thể làm giả da mặt người chân thật như thế, thậm chí còn có cả phương pháp đổi màu đồng tử, hai chuyện này dù ở Bạch Hạc Sơn Trang chúng ta cũng không có cách nào làm được.”

“Không thể làm được là vì Bạch Hạc Sơn Trang không đi đường ngang ngõ tắt.” Liễu Huyền An nói, “Nếu cho cổ trùng chui vào tròng mắt, đừng nói màu vàng, muốn mắt bảy màu cũng có thể sửa được. Nhưng đúng là tay nghề dịch dung thật sự không tồi, chờ hẳn ta tỉnh dậy chúng ta có thể cẩn thận hỏi một chút.”

“Ta cảm thấy hẳn ta sẽ không tỉnh dậy sớm đâu.” Liễu Nam Nguyên thử mạch cho đối phương, “Hẳn là sợ bị chúng ta phát hiện nên trước đó đã dùng thuốc khống chế mạch tượng hỗn loạn, ra vẻ như thật sự chịu mọi khổ hình. Xem ra người này hạ vốn gốc rồi đấy, thật sự đào rỗng thân thể mình mang ra đánh cược.”

Cho nên mới bị Lương Thú lên gối một cái đã nghẽn mạch suýt tắt thở thăng thiên. Liễu Huyền An phân phó muội muội: “Vây muội mau chữa cho hẳn ta nhanh tỉnh lại đi.”

Liễu Nam Nguyễn khó hiểu hỏi: “Sao huynh không làm?”

“Bởi vì bệnh của hần ta không khó chữa.” Nếu không khó, vậy thì không cần đến Liễu nhị công tử đích thân ra tay. Liễu Nam Nguyễn còn chưa kịp mở miệng phản bác, Lương Thú đã chen vào: “Vậy làm phiền Liễu tam tiểu thư, ta đưa Tiểu An trở về nghỉ ngơi trước, gần đây y làm việc mệt mỏi, không quá có tinh thần.”

Mọi người có mặt đều không hện mà cùng rơi vào yên lặng, chủ yếu là quá cạn lời với kiểu thiên vị trắng trợn này. Liễu Nam Nguyễn nhìn tư thái lười biếng của nhị ca mà trong lòng nảy ra một loại tâm tình lo lắng y hệt cha mẹ mình, bình thường đã không chịu động tay động chân làm gì rồi, bây giờ lại còn có chỗ dựa vững chắc, chẳng lẽ tương lai đến ăn cơm cũng nằm chờ nha hoàn đút cho sao?

Nhưng thật ra tình hình không đến mức khoa trương như muội muội nghĩ, ít nhất Kiều Vương điện hạ sẽ không bao giờ nhường công việc đút cơm cho tiên nữ vào tay người ngoài.

Chờ hai người rời khỏi, Cao Lâm mới nói: “Liễu tam tiểu thư xin đừng quá kinh ngạc, thật không dám giấu, chúng ta đã quen rồi.”

Liễu Nam Nguyễn lại nhìn về phía Trình Tố Nguyệt.

Trình cô nương cũng gật đầu, giải thích chi tiết: “Chuyện khoa trương hơn không phải là chưa có. Một lần nọ Liễu nhị công tử tự mình leo hết một con đường núi nên mệt mỏi ho khan mấy tiếng, tư thế của Vương gia lúc ấy, nói là muốn san bằng núi chắc cũng có người tin.”

Liễu Nam Nguyễn: “...”

Cho nên suốt một đường đại ca đã tận mắt chứng kiến loại đái ngộ xa hoa lãng phí như yêu phi này rồi đúng không, quả thực là đi ngược mấy vạn dặm so với gia quy tổ tiên Liễu gia cần cù khiêm cung, làm sao huynh ấy chịu đựng không rút thớt ra đánh hay vậy?

Bội phục bội phục.

Liễu Huyền An vừa đi vừa nói: “Hôm nay ta đã đi rất nhiều bước.”

“Đi đâu?” Lương Thú khó hiểu, “Không phải chỉ ở trong phòng chờ ta trở lại thôi à?”

“Đúng là chờ trong phòng, nhưng ta không ngồi yên được, cho nên luôn đi qua đi lại trong viện.” Liễu Huyền An vỗ vỗ đầu gối, “Vừa nãy không thấy gì, bây giờ mới bắt đầu mới.”

Lương Thú tưởng tượng ra cảnh y lật đật đi lại như con quay trong viện thấy rất đáng yêu, liền cười nói: “Để ta ôm ngươi.”

Liễu Huyền An đúng là đang chờ những lời này, y vòng một tay ôm cổ Lương Thú, nói: “Ta từng nhìn thấy một loại phong luân xa trong mộng, người ngồi vào trong không cần đến sức trâu sức ngựa vẫn phóng đi như bay.”

“Không dựa vào sức kéo của súc vật thì dùng cái gì, chẳng lẽ là sức gió?”

“Cũng có thể là thứ khác.” Liễu Huyền An lười giải thích, “Tóm lại là chạy rất rất nhanh.”

Vì thế Lương Thú cũng ôm y chạy rất nhanh rất nhanh, Liễu Huyền An bị xóc nảy cười không ngừng, vỗ vỗ vai hấn nói: “Vương gia còn chưa kể chuyện hôm nay vào rừng trao đổi đã xảy ra những gì đâu, có thuận lợi không?”

“Thuận lợi, hết thảy đều như trong kế hoạch, vàng bạc châu báu đã trút hết xuống hồ, đối phương phái ra một nữ tử trẻ tuổi. Căn cứ theo dáng dấp thì có lẽ là người lần trước giả trang thành thôn nữ trong bữa tiệc mừng thọ đòi cưới Cao Lâm, lúc nói chuyện có lẫn vào chút khẩu âm Nam Dương, chắc là đến từ cùng một chỗ với gã người giả đang nằm trên giường.”

“Tộc Loan Dao Ngân Nguyệt thì sao?”

“Đã đuổi theo nữ tử kia rồi.” Lương Thú nói, “Chượng khí không cản trở được bọn họ, hy vọng có thể nhanh chóng thu được tin tức tốt.”

Trong lúc hai người trở về phòng, tiểu binh ven đường bắt gặp cảnh tượng thân mật giật mình hoảng hốt thối lui sang hai bên, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim. Liễu Huyền An không cảm thấy có vấn đề gì, bởi vì thần tiên luôn rất tùy tiện, không hề kiêng dè ai. Lương Thú nghiêng người đẩy cửa phòng, áp sườn mặt xuống: “Người tùy tiện thêm chút nữa cũng được đấy.”

Liễu Huyền An nhéo mặt hấn một cái rồi nhảy xuống đất: “Cổ trùng đâu? Lấy ra ta xem thử.”

Lương Thú cười đưa bình sứ ra: “Lúc ấy không thấy nhúc nhích nữa, bây giờ không biết là sống hay chết, người cẩn thận một chút.”

Liễu Huyền An lắc bình mấy cái, tiếng vỏ cứng va vào thành bình kêu lạo xạo, thứ ở bên trong rõ ràng là còn sống. Y lấy ra một chiếc khay bạc và một cái lồng chụp trong suốt bằng băng, nhanh tay thả cổ trùng vào giữa rồi đóng chặt lại. Con côn trùng vỏ cứng màu đen tông đầu vào lồng băng kêu bụp bụp, lưu lại từng vết đen lấm tẩm như bột phấn.

Lương Thú ghét bỏ: “Đây là con gì?”

“Hồn ma cô.” Liễu Huyền An đáp, “Thứ phấn kia chỉ cần dính một chút vào da sẽ thấm thấu vào máu rồi chui thẳng vào tâm mạch. Trong vòng một tháng, nhẹ thì tê liệt nửa người, nặng thì bỏ mình không chữa được, nếu để cái kim kia chọc vào thì thần tiên cũng khó cứu. Cổ trùng này tuy độc tính mạnh nhưng lại yếu ớt khó nuôi, yêu cầu môi trường sống cực cao, cũng chỉ có Bạch Phúc giáo sinh sống trong rừng rậm chượng khí mới có điều kiện nuôi dưỡng nó lớn được thế này.”

“Chẳng trách hẳn ta vội vàng lôi thứ này ra, chỉ cần cần ta được một cái thì coi như bọn chúng bớt việc.” Lương Thú hỏi, “Người có nghĩ được biện pháp tiếp tục nuôi chúng nó không?”

“Để ta cho nó ăn ít nắm độc thử xem, nhưng phải huy động cả trăm binh sĩ thay nhau đi tìm thức ăn cho nó đấy.” Liễu Huyền An nghiêm phong lồng chụp, “Ta chỉ mới gặp qua trong sách nên chỉ nói lý thuyết vậy thôi, không có kinh nghiệm gì cả, vạn nhất nuôi chết thì thôi nhé.”

Ngàn vạn lần không được bắt đền ta.

.....

Nữ tử áo đỏ phi thân như chim tước bay vào một mảnh rừng cây xanh ngắt trên sườn núi.

Tộc Loan Dao Ngân Nguyệt theo sát phía sau, mặc y phục xanh vàng gần như hòa thành một thể với núi rừng. Bọn họ lặng lẽ vượt qua lính canh, sau đó nhìn thấy tầng tầng nhà ngói sân vườn đột ngột hiện ra trước mắt.

Một thiếu niên cảm thán: “Ta tưởng tà giáo ít nhất phải xây đại điện đen đen đỏ đỏ cao hơn mười trượng, bên ngoài đặt mười bồn dầu hỏa nổi lửa hừng hực, chung quanh toàn là tiếng kêu gào thảm thiết chứ.”

Vị phu nhân vỗ đầu hẳn một cái: “Bớt nói đi, đừng ngồi nghe mấy chuyện xưa ma quỷ đẳng vân giá vũ của Liễu nhị công tử nữa, nếu rảnh rỗi quá thì đi học tập ở chỗ Liễu đại công tử ấy.”

Thiếu niên lè lưỡi: “Vậy bây giờ chúng ta làm gì?”

“Các người cứ chờ ở đây, ta đi tìm Khổ thống lĩnh trước.” Một nam tử khác đứng lên, “Nhưng chỗ này rộng lớn quá, chắc phải tốn chút thời gian.”

Thiếu niên nhìn xuyên qua tầng cây cối, nói một câu: “Phòng ốc lớn nhưng lại không có bao nhiêu người.”

“Tà giáo lung lạc tín đồ chủ yếu đánh vào lòng người, ngược lại vũ lực không phải trọng yếu.” Vị phu nhân nói, “Bọn họ không cần quá nhiều người, nhưng còn khó đối phó hơn cả thiên quân vạn mã.”

Bóng dáng nam tử nhanh chóng biến mất không thấy đâu nữa.

Phượng Tiểu Kim nhìn nam nhân tóc bạc trước mặt mình: “Hình như A Nhạc rất chung tình với ngươi, ngươi thật sự không thể cưới nàng, thậm chí giả vờ một chút dỗ nàng vui vẻ hay sao.”

“Nàng có tình ý với ta là vì nàng chưa gặp qua bao nhiêu nam tử bình thường.” Khổ Hựu nói, “Phượng công tử càng phải hiểu rõ hơn ta, mười mấy năm nay nàng đã sống như thế nào. Kỳ thật ta cũng có một câu muốn hỏi, nếu Phượng công tử đã để ý đến hai huynh muội kia như vậy, vì sao lại để mặc cho Mộc Triệt nuôi bọn họ thành hai công cụ giết người không biết phân biệt thiện ác?”

“Bởi vì thiện ác trên thế gian vốn điên đảo, không thể phân chia rạch ròi, cũng bởi vì ta không có lựa chọn nào khác.” Phượng Tiểu Kim nói, “Ngươi không hiểu được đâu.”

“Trong quân doanh Đại Diễm, dù là chuyện lớn hay chuyện nhỏ, mỗi người đều có thể tự quyết định được chuyện gì cần hay không cần làm, ta quả thật không hiểu thế nào gọi là ‘không có lựa chọn’.” Khổ Hựu nói, “Nhưng nếu Phượng công tử đồng ý nói ra — —”

“Ta không muốn nói, ngươi cũng không cần nghe.” Phượng Tiểu Kim cắt ngang, “Ta chỉ có một điều kiện, nếu ngươi đáp ứng, ta sẽ hợp tác.”

Khổ Hựu hỏi: “Cái gì?”

“Cưới A Nhạc, để nàng có một tấm chồng.” Phượng Tiểu Kim gằn từng chữ, “Đây là điều kiện duy nhất của ta.”

.....

Công việc đầu tiên ở đây của Liễu Nam Nguyên chính là nắn lại xương sườn cho tay giả mạo quý quái kia, sau đó nối lại xương cổ tay đã dập nát. Bị thương quá nghiêm trọng, thế nên nàng vừa làm việc vừa vùi đầu suy nghĩ mãi không ra, không nhìn được đành quay đầu hỏi: “Trình tử tử, chẳng lẽ Vương gia không sợ mình đánh sai người sao? Mặc dù cách ăn nói khác biệt, nhưng lỗ như Khổ thống lĩnh mất giọng thật thì sao, hoặc là bọn chúng dùng loại thuốc gì đó khiến giọng nói thay đổi trong thời gian ngắn chẳng hạn.”

“Chỉ cần có một tia dị thường, Vương gia chắc chắn sẽ không do dự, bởi vì chỉ do dự một chớp mắt thôi, phần nguy hiểm bản thân phải đối mặt sẽ tăng thêm mấy chục lần.” Trình Tố Nguyệt nói, “Tuy vết thương của hắn ta nghiêm trọng, nhưng rốt cuộc vẫn chữa được đúng không?”

Liễu Nam Nguyên gật đầu: “Ừm, chỉ hơi phiền toái chút thôi, đúng là không nguy hiểm đến tính mạng.”

“Vậy không phải được rồi sao?” Trình Tố Nguyệt nói, “Dù Vương gia có đoán sai, hắn thật sự là Khổ Hựu thì chẳng qua chỉ gãy mấy cái xương mà thôi, có A Nguyên muội ở đây, còn có Liễu đại công tử nhị công tử, chẳng lẽ còn sợ không chữa khỏi được? Cho nên cách giải quyết ổn thỏa nhất vẫn là bẻ trước, sau này bót việc.”

Liễu Nam Nguyên: “... Bót việc như thế cũng được à?”

Trình Tố Nguyệt gật đầu, được chứ, hơn nữa phải càng bót việc càng tốt, chúng ta đi theo Vương gia lâu như vậy, đã sớm quen rồi.

Chương 113: Vừa nghe đến Hoa Đà hay Biển Thước thì không bệnh cũng muốn uống hai viên

Bởi vì ảnh hưởng từ nhị ca nhà mình nên ấn tượng của Liễu Nam Nguyên với Kiêu Vương điện hạ vừa mới có một chút chuyển biến tốt, cảm thấy hình như hẳn không hung tàn như người ta đồn đãi, kết quả chỉ một câu đã bị Trình Tố Nguyệt đánh về nguyên hình. Tuy lý do miễn cưỡng có thể chấp nhận, nhưng tóm lại vẫn không quá giống người mình từng quen biết. Thế là sau một ngày bận rộn, nàng lại đặc biệt đi tìm nhị ca một chuyến.

“Muội hỏi chuyện này làm gì?”

“Tò mò.”

Liễu Huyền An pha một bình trà lại, nói: “Bởi vì hẳn có thể bước vào thế giới của ta, làm bằng hữu với các bằng hữu của ta.”

Liễu Nam Nguyên cũng từng nghe về ba ngàn đại đạo trong đầu nhị ca, nàng dùng ngón tay vẽ lung tung vào không khí: “Vương gia đồng ý đi vào thế giới đó, cùng các tiên hiền thượng cổ ẩm trà luận đạo à?”

Liễu Huyền An trả lời qua quýt, ừm, cũng gần như vậy.

Liễu Nam Nguyên nghĩ thầm, woa, đúng là không nên trông mặt bắt hình dong.

Nàng đang ở độ tuổi thiếu nữ mơ mộng về mối tình đầu, phải tội ở Bạch Hạc Sơn Trang toàn là bệnh nhân, không khí cả ngày hầu như đều trong trạng thái căng thẳng áp lực. Vài vị bạn hữu khuê mật thì

nhà này gia phong còn nghiêm cẩn hơn nhà kia, suốt ngày bị nhốt trong khuê phòng không ra khỏi cửa, cũng không có ai đồng ý cùng tam tiểu thư tán gẫu về mỹ nam tử ốm yếu lý tưởng trong lòng nàng. Người duy nhất nàng có thể tham khảo một chút về vấn đề tình cảm yêu đương hình như chỉ có mình nhị ca.

“Muội thì sao?” Liễu Huyền An rót cho nàng chén trà, “Quanh năm vào nam ra bắc, lý ra phải gặp rất nhiều thiếu niên phong lưu phóng khoáng rồi chứ? Ví dụ như Thường thiếu tiêu đầu kia, ta thấy cậu ta vừa gặp muội đã mặt đỏ tai hồng, nói chuyện cũng lắp bắp không rõ chữ.”

“Đúng là gặp rất nhiều, nhưng bọn họ không phải kiểu ta thích.” Thái độ của Liễu Nam Nguyệt rất kiên quyết, ta thích mỹ nam suy yếu tái nhợt.

Ở phương diện này Liễu Huyền An luôn áp dụng thái độ “sao cũng được”, nhưng đồng thời y lại đưa ra cho muội muội một vấn đề khá hàn lâm triết học, nếu tương lai muội gặp được đối tượng suy yếu tái nhợt, sức khỏe không tốt như ý nguyện, vậy thành thân xong muội sẽ chữa bệnh cho người ta hay là không chữa? Nếu không chữa trị, có lẽ bệnh tình của hắn sẽ càng nghiêm trọng, hơn nữa còn đi ngược lại gia huấn của Bạch Hạc Sơn Trang; nếu trị khỏi, vậy sau này hắn không yếu ớt không nhợt nhạt nữa, thế thì không còn phù hợp với thẩm mỹ của muội.

Liễu Nam Nguyệt ngăn người: “... Ta chưa từng nghĩ tới vấn đề này.”

Liễu Huyền An an ủi: “Vậy từ giờ trở đi muội suy nghĩ là vừa, dù sao vẫn chưa gặp được người trong lòng, không phải nôn nóng. Nói không chừng sau khi gặp được, muội sẽ phát hiện thật ra hắn không yếu ớt không bệnh tật cũng không sao cả.”

Liễu Nam Nguyệt kiên trì: “Ít nhất sắc mặt không thể quá hồng nhuận.”

Liễu Huyền An gật đầu: “Cũng được.”

Bao dung vô hạn với quan điểm kén chòng kỳ lạ của muội muội có thể xem như ưu thế hiếm hoi của tiên nữ bốn vạn tám ngàn tuổi, nếu thế gian này cùng lắm chỉ là hạt muối bỏ bể, vậy thiếu nữ trong thế giới đó muốn tìm tướng công bệnh tật đầy người lại là một hạt muối nhỏ đến không thể nhỏ hơn nữa, thật sự không đáng kể, cũng không cần vội, không cần vội làm gì.

Liễu Nam Nguyên nhận được đồng tình, vui vẻ bùng sọt được liệu theo nhị ca bước ra cửa, vừa vặn gặp phải Thường Tiểu Thu. Cậu chàng vốn muốn đến tìm Kiều Vương điện hạ, không ngờ lại đụng mặt cô nương xinh đẹp nên nhất thời máu toàn thân lại dồn lên mặt, vội nghiêng người tránh đường, muốn chào hỏi một câu, kết quả lấp bắp nửa ngày cũng không nghe được nửa chữ.

Cao Lâm đứng từ xa chứng kiến hết, tiến lên vỗ đầu cậu ta một cái, mắng: “Ta thấy nhãi ranh ngươi trước giờ thông minh lắm mà, thời khắc quan trọng lại sợ sệt thế à? Cố lên đi chứ!” Chẳng có lẽ chứng bệnh “vừa nhìn thấy cô nương đã tắt tiếng” của đại doanh Tây Bắc biết lây qua đường không khí sao.

“Ta đã cố gắng lắm rồi, nhưng tam tiểu thư không thích kiểu như ta.” Thường Tiểu Thu nói, “Ta còn đi hỏi thử Liễu nhị công tử, y nói ta không đủ trắng.”

Cao Lâm nhìn khuôn mặt thiếu niên nhỏ nhắn trắng như thoa phấn, tiếc nuối nói: “Đến một đứa nhỏ sống an nhàn sung sướng kẻ hầu người hạ như ngươi mà còn chê không đủ trắng, đám ở quân doanh chúng ta còn biết trông cậy vào đâu nữa, thôi tùy duyên đi. Bây giờ Vương gia đang ở trong thư phòng, ngươi tìm ngài ấy có việc à?”

“Ừm.” Thường Tiểu Thu nói, “Liễu đại công tử nói đã chế xong vài loại thuốc viên và mặt nạ phòng chướng khí, lát nữa ta muốn mang vào rừng thử xem.”

“Thí nghiệm thuốc cứ để binh sĩ bản địa Tây Nam đi, bọn họ dễ dàng phát hiện ra nguy hiểm dị thường hơn, người hóng não nhiệt làm gì.” Cao Lâm nói, “Người ở quân doanh ngoại trừ dũng còn phải có mưu, cứ xông bừa về phía trước sẽ mất nhiều hơn được. Người không cần vào rừng, tiếp tục phụ việc cho Liễu đại công tử đi.”

“Nhưng ta không hiểu y lý.”

“Không hiểu cũng phải đi.” Cao Lâm ra lệnh, “Người không thấy mấy người tộc Loan Dao Ngân Nguyệt gần đây hể rảnh rồi là chạy ngay vào được phòng à? Nghe nói vài ngày nữa có mấy cô nương cũng đến, người phải ăn vận chìn chu anh tuấn một chút, tiện thay thần y chặn vài bông hoa đào.”

Thường Tiểu Thu lùi ra sau mấy bước, toàn thân viết đầy cự tuyệt: “Ta vẫn nên đi thử thuốc thì hơn.”

“Phản rồi.” Cao Lâm bắt chước tư thái của Kiêu Vương điện hạ đá một cước, “Công việc kia có bao nhiêu người hâm mộ, người còn ở đó kén cá chọn canh, đi nhanh lên!”

Sau khi đuổi được thiếu niên mặt khổ qua đi khuất, Cao Lâm lại đi tìm Lương Thú một chuyến, nói: “Lều chẩn bệnh đã dựng xong rồi, ta có đi nhìn thử, còn tinh xảo hoa mỹ hơn trên bản vẽ nữa.”

Phải nói là xa hoa đẹp đẽ hơn căn phòng chẩn bệnh rách nát của Liễu nhị công tử trước kia rất nhiều. Ngoài lều khám, Cao Lâm còn tìm người may rất nhiều y phục mới trắng tinh kèm đai lưng xanh lam, lại tỉ mỉ chọn lựa ra một đội binh sĩ trắng trẻo đẹp mã, tóm lại từ phòng ốc cho đến nhân viên không có chỗ nào là không cảnh đẹp ý vui.

Lương Thú dự định mời Liễu Nam Nguyệt đích thân ngồi trong lều chẩn bệnh.

Tuy nói trên đời này xấu đẹp không đại biểu cho đúng sai, nhưng theo đuổi cái đẹp gần như đã trở thành bản năng của nhân loại, cái

gọi là “Thánh nữ” do Bạch Phúc giáo đấp nặn ra cũng lợi dụng chính thứ bản năng này, mà hiện tại trong quân doanh Đại Diễm vừa vặn có một mỹ nhân còn xinh đẹp hơn cả nàng.

Bản thân Liễu Nam Nguyệt không hề có ý kiến gì với lời đề nghị, từ trước đến nay nàng chưa bao giờ che giấu vẻ đẹp của mình, nàng thích y phục lộng lẫy, thích trang sức tinh xảo, cũng thích soi gương, cho nên vừa nhận y phục từ chỗ Trình Tố Nguyệt đã vội thay ngay. Lúc ấy nàng vừa tắm xong, mái tóc còn hơi ẩm buông xuống tỏa hương thơm quanh quẩn khắp phòng, váy lụa đỏ khiến nàng thêm xinh đẹp như đào như mận, ngón tay tinh tế chấm một chút yện chi nhẹ nhàng thoa vào giữa môi, Trình Tố Nguyệt trông thấy mà hoảng hốt tưởng mình bắt gặp thần tiên dưới ánh trăng.

Thiếu nữ bưng bưng sức sống quả thật đối lập cực điểm với Thánh nữ âm trầm không nói không cười của Bạch Phúc giáo. Trình Tố Nguyệt tựa vào cửa nhìn nàng chải đầu cài trang sức, đến cuối cùng trên đầu mình cũng bị mạnh mẽ cài lên một con bướm nho nhỏ, trở về bị Lương Thú nhìn thấy. Kiều Vương điện hạ ngày thường không quen biểu hiện cũng phải thoáng giật giật chân mày, hơn nữa còn cực kỳ hiếm hoi đánh giá: “Không tồi, không dễ gì thấy người cài một thứ trên đầu mà không giống ám khí.”

Trình Tố Nguyệt: “... Liễu tam tiểu thư đã chuẩn bị xong rồi.”

“Được, chuyện này giao cho người.” Lương Thú gật đầu, “Đặt an toàn của nàng lên hàng đầu.”

“Thánh nữ” do Bạch Phúc giáo khổ tâm tô vẽ tuyệt đối sẽ không cho phép người khác tới giành địa bàn, nếu thật sự không khống chế được thế cục, rất có khả năng bọn chúng sẽ liều mạng cá chết lười rách.

Trong rừng rậm, Lưu Hằng Sướng cỡi bỏ từng tầng băng vải, không yên hỏi: “Khổ thống lĩnh vẫn chưa nhìn thấy gì sao?”

Khổ Hựu đáp: “Phải.”

“VẬY...” Lưu Hằng Sướng do dự không biết nên thông báo sự thật cho đối phương thế nào, Khổ Hựu đã chủ động nói: “Cứ coi như quăng đờn còn lại ta không nhìn thấy gì đi, bây giờ nói chuyện của người, sao rồi?”

“Gần đây trạm gác các nơi thường xuyên thay đổi, thậm chí còn đổi mới theo ngày.” Lưu Hằng Sướng đáp, “Dù ta có quan sát thêm mười ngày nửa tháng nữa cũng không thể rút ra được quy luật.”

“Sau núi thì sao?”

“Phía sau núi?” Lưu Hằng Sướng nói, “Sau núi toàn là chướng khí, nếu muốn đào tẩu từ đó, trừ phi có Phượng công tử hỗ trợ, hấn nói thế nào?”

Khổ Hựu nói: “Hấn đáp ứng hợp tác rồi.”

Trong lòng Lưu Hằng Sướng vui vẻ, còn chưa kịp mở miệng nói gì đã nghe tiếp nửa câu sau, hợp tác thì có thể, nhưng phải thành thân với Ô Mông Vân Nhạc. Không cần tam thư lục lễ, cũng không cần mặc đồ đồ bái đường, thậm chí không cần động phòng hoa chúc, chỉ cần một cái gật đầu là được.

Lưu Hằng Sướng thử hỏi: “VẬY Khổ thống lĩnh... quyết định thế nào?”

Hấn cảm thấy dù thế nào đi nữa, giao dịch này thật sự là quá hời, chỉ cần gật đầu một cái là có thể thoát khỏi hang ổ ma giáo, nếu đổi lại là mình nhất định sẽ không cự tuyệt. Hơn nữa trong lòng toàn bộ giáo chúng Bạch Phúc giáo, Ô Mông Vân Nhạc là tạo vật thánh khiết xinh đẹp nhất, nếu biết nàng trở thành thê tử một người đàn ông bên ngoài, vậy thì Vương gia chẳng cần tốn công sức, phòng tuyến nhân tâm ở đây đã sụp đổ gần hết rồi không phải sao?

Khổ Hựu lại nói: “Người lo tìm một chỗ kín đáo trước đi.”

Lưu Hằng Sướng khó hiểu: “Chỗ nào?”

“Một nơi tiện ẩn nấp, không để cho bất cứ kẻ nào phát hiện.” Khổ Hựu nói, “Chuẩn bị lương khô và nước sạch, không cần nhiều, đủ ăn trong vòng mười ngày là được.”

Lưu Hằng Sướng nói gì nghe nấy, lập tức bắt tay vào chuẩn bị. Trong lòng Khổ Hựu tính toán ngày tháng, kỳ thật hắn đã tám phần nắm chắc có thể rời khỏi nơi quý quái này mà thần không biết quỷ không hay, nhưng rồi hắn lại nghĩ, khó khăn lắm mới lọt được vào đây, làm sao có thể bước ra tay không được, ít nhiều gì cũng phải xách theo thứ gì đáng giá một chút.

Cho nên hắn vẫn kiên nhẫn chờ.

Liễu Huyền An cũng đang rất kiên nhẫn.

Y xắn ống tay áo viết tên thuốc lên từng mảnh giấy nho nhỏ chuẩn bị dán lên bình đựng thuốc. Gần đây thời tiết chuyển nóng cho nên y phục cũng mỏng đi nhiều. Lương Thú bước vào cửa đã trông thấy đôi cánh tay trần đập vào mắt, vươn tay muốn chọc chọc lại bị nghiêng người né tránh: “Đừng quậy.”

“Hoa Đà Càn Khôn đan.” Lương Thú đọc chữ ghi trên giấy, “Trị bệnh gì?”

“Kiết ly.” Liễu Huyền An nói.

“Thần Tiên Đại Lực hoàn?”

“Trị chứng biếng ăn.”

“Giữa hai thứ này có liên quan gì nhau à?”

“Không có, nhưng đây không phải yêu cầu của Vương gia sao? Phải đặt tên cho kêu vào, thông tục dễ hiểu mới khiến người ta tin phục. Ta còn phải đặc biệt đi hỏi Quá đại ca làm người hầu chạy vặt, bọn

họ nói bá tánh rất thích những cái tên này, vừa nghe đến tên Hoa Đà hay Biển Thước*, không bệnh tật gì cũng muốn uống hai viên rồi.”

*Biển Thước 扁鹊: họ Tàn, tên Việt Nhân, danh y thời Chiến quốc

“Thôi được rồi.” Lương Thú trả tờ giấy về chỗ cũ, “Bình đựng thuốc cũng đã vận chuyển đến nơi, hồng hồng xanh xanh xếp chung một chỗ trông xinh xắn đáng yêu như mây, nhìn một cái thôi tinh thần đã tốt lên không ít.”

Tóm lại chắc chắn giống đồ cho thần tiên dùng hơn hẳn đám quý dị cổ quái bên Bạch Phúc giáo.

Chương 114: Vẽ lại diện mạo hoàn toàn mới của đệ đệ lên giấy!

Mùa hạ ở Tây Nam nóng bức vốn dễ dàng khiến cơ thể không khỏe, lại thêm vùng rừng núi ẩm ướt nhiều muỗi trùng sinh sôi, bất cẩn bị trùng độc chích một cái có khi mưng mủ hoặc sưng to cả nửa lòng bàn tay, còn có người lên núi hái thuốc bị ngã, đi đốn củi bị rìu chém rách chân. Tóm lại dù là bệnh lớn hay bệnh nhỏ, chỉ cần có bệnh đều có thể đến lán chữa bệnh của quân doanh Tây Nam khám không mất tiền.

Tin tức nhanh chóng truyền khắp Thập Diện Cốc.

Sau đó lan xa ra rất nhiều thôn xóm bên ngoài Thập Diện Cốc.

Liễu Nam Nguyệt mặc váy đỏ rực rỡ ngồi trong căn phòng sáng sủa sạch sẽ xem chần cho bá tánh, thủ vệ đứng canh hai bên sân cũng đều mang dung mạo tuấn mỹ quý khí ngời ngời. Cao Lâm gần như đã tận dụng toàn bộ vốn thẩm mỹ ít ỏi của mình cống hiến cho y quán này, thậm chí còn treo trên mái hiên một chuỗi chuông gió bằng trúc, dây treo dùng những dải lụa hơi trong suốt phát sáng long lanh dưới ánh nắng, thu hút vô số cánh bướm bay về.

A Ninh cảm thán: “Không ngờ Cao phó tướng còn có một phương diện thẩm mỹ thế này.”

Liễu Huyền An nằm trên tháp trúc phẩy quạt: “Trong lòng ai cũng có sở thích chung diện thôi.”

Y lười biếng nói mà ngữ khí như ngái ngủ, mí mắt thoạt nhìn cũng sắp dán lại đến nơi rồi. A Ninh vừa thấy đã nhanh tay vạch mắt y ra, kêu to: “Công tử không được ngủ, Vương gia đã sai người đưa quần

áo mới tới rồi, người mau thay ra đi, lát nữa chúng ta còn phải xuống núi hỗ trợ tam tiểu thư.”

Liễu Huyền An ngáp dài: “Ta mặc thế này là thoải mái rồi.”

“Thoải mái thì đúng là thoải mái, nhưng cũ quá.” A Ninh kéo cổ tay y, dùng lực lớn kinh người túm đối phương dậy.

Ở phương diện ăn mặc Liễu Huyền An đã hết thuốc chữa từ lâu, hơn nữa còn học theo gương xấu của đám hiền giả trong ba ngàn thế giới cho nên chưa bao giờ mặc cẩm y hoa phục, tùy ý khoác một chiếc áo vải bông màu xám, quần thắt lưng bằng vải, sau đó xỏ một đôi giày rách là đã chạy loạn khắp nơi. Người trong Bạch Hạc Sơn Trang sớm quen với bộ dạng ăn mày kia, Lương Thú cũng nhìn mãi thành quen, hơn nữa còn cảm thấy đáng yêu, vải bông mềm mềm rủ rủ bọc hờ hững quanh sâu lười, dễ sờ lại dễ cời.

A Ninh kéo đai lưng y lên.

Liễu Huyền An chưa tỉnh ngủ, ngã ngựa thẳng tắp ra sau.

A Ninh mệt thở hồng hộc, hai tay mỏi nhừ đứng bên giường xoa thắt lưng: “Vương gia sắp tới rồi đấy!”

Kết quả Vương gia đến thật.

Lương Thú đuổi A Ninh ra ngoài, mình thì cúi người hôn một cái cách chần: “Người đã ngủ từ giờ tuất tối hôm qua đến bây giờ rồi.”

Liễu Huyền An kiên định nhắm mắt.

Lương Thú bật cười một tiếng kéo người lên ôm vào lòng, trước hết giúp y cởi áo ngủ ra, sau đó lấy bộ đồ mới mặc từng món từng món vào. Từ nhỏ đến lớn hẳn chưa từng hầu hạ ai, phải tội số phận đưa đẩy va vào một con sâu lười, cho nên đối với công việc này tự dưng lại có chút thiên phú không cần ai chỉ dạy.

Liễu Huyền An giật giật cánh mũi, không ngửi được mùi vải mới mà ngửi được một ít hương hoa nhài rất dễ chịu. Lương Thú kéo tay y xỏ vào ống tay áo, giải thích: “Đã cho người giặt rồi huân hương, vải mềm đi một ít người mặc vào sẽ thoải mái hơn.”

Cuối cùng tiên nữ cũng chịu hé mắt ra một khe nhỏ.

Lương Thú ra lệnh: “Đứng thẳng lên, ta giúp người quần đai lưng.”

Liễu Huyền An nhìn thoáng qua, cảm thấy nó hơi quen mắt: “Cái này không phải đai lưng của Vương gia sao?”

“Trong thời gian ngắn không tìm được ngọc tốt làm nút cài, cho nên lấy một cái của ta sửa lại.” Lương Thú nói, “Nhìn cũng không quá kém.”

Kém thì chắc chắn là không, bởi vì đó là vật do Hoàng thượng ngự ban cho đệ đệ đi Giang Nam lừa... cưới vợ, đi cưới vợ. Lương Thú cẩn thận cài nút xong, hài lòng nhìn người trước mặt mình: “Không tồi, đẹp lắm.”

Sa y trắng như tuyết cùng đường thêu bằng chỉ bạc được ánh nắng chiếu vào tỏa sáng óng ánh. Liễu Huyền An sờ sờ đai lưng, đánh giá: “Không thoải mái bằng áo choàng của ta.”

“Buổi tối cho người thay lại đồ cũ.” Lương Thú nói, “Giả làm thần tiên mà, chịu khó một chút.”

Thường Tiểu Thu tình cờ đi ngang qua gặp A Ninh đứng ngoài viện liền lại gần hỏi cậu vài chuyện, hai người đang trao đổi thì nghe tiếng cửa gỗ kẽo kẹt mở, sau đó trông thấy Kiêu Vương diện hạ đi ra cùng với một người khác.

Về phần vì sao lại là “một người khác”, bởi vì Thường Tiểu Thu hơi lắc não một chút mới nhận ra kia chính là Liễu nhị công tử, nhưng chuyện này không thể trách được, bởi vì ngay cả A Ninh cũng vì màn biến hình này mà sững sốt cả người.

Chờ hai người đi khuất, Thường Tiểu Thu mới hỏi: “Về mặt kia của người là sao?”

A Ninh nói: “Bởi vì ta thật sự chưa thấy bao giờ.”

Lúc còn ở nhà, đến cả những dịp như Tết nhất công tử còn không chịu mặc một bộ đồ mới, nhiều lắm là quần bên ngoài chiếc áo choàng xám thêm một cái đai lưng màu đỏ trông càng quái dị hơn. Chuyện quá đáng nhất là, một năm nọ không biết y học theo vị hiền giả nào mà để chân trần xỏ một đôi giày rơm rách đi ăn tiệc Giao thừa, trang chủ vì chuyện đó mà suýt tức đến sinh bệnh.

Thường Tiểu Thu nghe mà khâm phục, không hổ là người Vương gia để ý, cuộc sống thường ngày cũng độc đáo hơn hẳn người thường!

A Ninh: “... Quên đi, ta không muốn thảo luận với người về đề tài này nữa.”

Lương Thú mang theo tiên nữ khoác áo trắng phiêu phiêu dạo quanh quân doanh một vòng làm đám binh sĩ xì xầm không ngớt, hình như Liễu gia toàn sinh ra thần tiên không thôi. Liễu Huyền An bị đai lưng siết không thoải mái, nhưng đồ thay cũng thay rồi thay rồi, y vẫn tranh thủ chạy qua dược phòng để khoe đại ca mình mặc đồ mới xinh đẹp.

Mặt mày Liễu Huyền Triệt không đổi sắc, chỉ “Ừ” một cái.

Nhưng thật ra vừa quay đầu đã nhắc bút vẽ tranh, vẽ lại dáng vẻ hoàn toàn mới của đệ đệ mình lên giấy kèm với một phong thư nhà dài thật dài, khen ngợi đủ mọi phương diện rồi gửi về Bạch Hạc Sơn Trang để cha mẹ cùng chung vui.

Ra khỏi dược phòng, Lương Thú vốn định dẫn Liễu Huyền An đi tìm Liễu Nam Nguyên, kết quả có người truyền tin nói các tộc nhân Loan

Đao Ngân Nguyệt ngày đó chạy theo yêu nữ tà giáo vào núi đã trở về, nhưng không phải toàn bộ.

“Không trở về toàn bộ là có ý gì?” Lương Thú hỏi, “Thiếu mấy người? Bị bắt lại?”

“Thiếu một người.”

Đi bốn nhưng chỉ về ba, người không quay lại là một nam tử lên Lạp Nguyệt, chỉ cần nghe tên là thấy năm mới sắp đến. Một cái tên vui mừng như vậy thật sự không nên gặp chuyện không may, Lương Thú cùng Liễu Huyền An đi ra phòng khách hỏi thăm, quả nhiên không phải là chuyện xấu.

“Lạp Nguyệt ca không bị bắt, là huynh ấy không muốn về.” Thiếu niên giải thích.

Đoàn người bám theo cô gái mặc áo đỏ tìm được hang ổ Bạch Phúc giáo xong xem như đã hoàn thành nhiệm vụ, nhưng Lạp Nguyệt lại muốn tìm cho được Khổ Hựu nên nói những người còn lại trở về báo tin trước.

Thiếu niên tiếp tục nói: “Chúng ta chỉ cần năm ngày là vẽ lại được bản đồ địa hình, đường vào ngọn núi kia thật ra không quá hẹp, xung quanh còn có nhiều vật che chắn, với bản lĩnh của Vương gia, theo lý thì không khó để tạo thế thần binh trời giáng.”

Nói xong chính sự, vị phu nhân ngồi một bên lại tràn ngập nghi hoặc nhìn Liễu nhị công tử, không hiểu vì sao mình chỉ ra ngoài một chuyến mà phong cách ăn mặc của đối phương đã từ dân chạy nạn biến thành tiên nhân phú quý. Bộ đồ này mà mặc trên người Liễu đại công tử... không phải càng xứng với muội muội nhà mình sao?

Vì thế lại thỏa mãn vỗ tay trở về viết thư báo tin vui.

Hạ nhân dắt con ngựa cái màu đỏ đến cho Liễu Huyền An, sau khi được mã quan trong quân doanh chăm sóc nó càng béo mập rắn

chắc, bốn vó gỗ vững vàng xuống nền đất. Liễu Huyền An vuốt ve bộ lông mềm như nước của nó, nói: “Lần tới chúng ta đưa nó lên Tây Bắc đi.”

“Được, ta sẽ tìm hai mươi con chiến mã tốt nhất chạy cùng nó.” Lương Thú đỡ người lên lưng ngựa, “Sa mạc ở phương bắc mênh mông nhìn không thấy điểm cuối, chắc chắn nó sẽ thích.”

Mã phu đứng một bên do dự mãi rồi cuối cùng vẫn không lên tiếng, chỉ đành gửi gắm chút thương hại cho con ngựa nhỏ béo mập không thích vận động chỉ thích ăn, lại sắp nghênh đón hành trình đi Tây Bắc xa xôi mệt nhọc này.

Trước cửa y quán đã xếp hai hàng thật dài, Liễu Huyền An phóng mắt nhìn ra chỗ xa nhất thấy dòng người gần như đã tiếp với đường chân trời. Nhiều bá tánh như vậy hẳn không thể toàn là bệnh nhân, một phần đến chỉ vì tò mò muốn nhìn mặt đệ nhất mỹ nhân Đại Diễm. Nếu là bình thường quan phủ chắc chắn sẽ không cho phép, nhưng hiện tại tình huống đặc thù, cho nên Cao Lâm sai người đi dọc ven đường đưa hết những bệnh nhân cần khám gấp lên phía trên, những người còn lại cứ để cho họ từ từ xếp hàng.

Các đệ tử của Bạch Hạc Sơn Trang cũng mặc y phục mới thay nhau phụ giúp ngồi chẩn bệnh, không khí thoang thoảng hương hoa, ở phía xa còn có người ngồi đánh đàn tình tình tang tang như cao sơn lưu thủy.

Một lão bà bà nhìn Liễu Nam Nguyên, vui vẻ nói: “Không cần xem đâu, chân ta không sao cả.”

“Hay là kiểm tra một chút vẫn hơn.” Liễu Nam Nguyên cười, “Bà bà nằm đi.”

Lão bà bà nghe lời nằm xuống, ánh mắt vẫn không rời gương mặt Liễu Nam Nguyên, càng ngắm càng thích, không nhịn được bèn mở miệng nói: “A Dững nhà chúng ta — —”

Cháu trai đứng một bên nhanh tay che miệng bà lại, Liễu Nam Nguyễn vẫn vui vẻ xem bệnh, kiểm tra xong nàng đứng lên nói: “Thân thể bà bà rất tốt, nên ăn thêm chút thịt cá và nhiều rau xanh sẽ sống lâu trăm tuổi đấy.”

“Được, được, đa tạ Liễu tam tiểu thư.” Người cháu trai không nói hai lời đã khiêng bà bà nhà mình bỏ chạy, những người ngồi trong viện cười vang: “A Dũng, bà bà lại thay người đi tìm cháu dâu à?”

Ai ai cũng thật sự vui vẻ.

Liễu Nam Nguyễn cũng vui vẻ theo, bởi vì phương thức xem bệnh này hoàn toàn không giống như ở nhà, đa số bá tánh cũng không có bệnh tật gì quá nghiêm trọng, mọi người giống như đến giúp vui nói chuyện phiếm một hồi hơn. Màn đêm buông xuống, vùng ngoại ô còn đốt lửa trại, có người ca hát người nhảy múa, âm thanh cười đùa vang vọng lên tận tầng mây cao nhất.

Cuộc sống của bá tánh vốn nên giống như thế này.

Liễu Nam Nguyễn dọn dẹp lại mặt bàn chuẩn bị gọi bệnh nhân kế tiếp, không ngờ người bước vào lại là nhị ca nhà mình, còn là nhị ca mặc quần áo mới. Phản ứng của nàng chân thật hơn đại ca không nói không rằng nhiều, lập tức đứng lên, thần tình khó nói, thậm chí còn hoài nghi không biết mình có xuất hiện ảo giác hay không.

Liễu Huyền An nói: “Chỉ là một bộ quần áo thôi.”

Đúng là một bộ quần áo, nhưng vấn đề là trước giờ đến một bộ áo mới huynh cũng không chịu mặc. Liễu Nam Nguyễn đi quanh y một vòng, thái độ cực kỳ hiếm lạ, nàng nói: “Lúc trước ta còn cho rằng nhị ca mà thành thân chắc vẫn sẽ mặc một thân quần áo rách nát như ngày thường, không ngờ cũng có lúc chịu thay ra. Đẹp lắm, sau này cứ mặc như vậy đi!”

“Không được, quá mệt mỏi.” Liễu Huyền An cự tuyệt, hơn nữa cho dù thành thân ta cũng có thể khoác áo choàng rộng màu đỏ mà.

Liễu Nam Nguyệt: "... Huynh mà làm thế thì người ta sẽ nghĩ Bạch Hạc Sơn Trang chúng ta thần kinh không quá bình thường đâu."

Chương 115: Khổ thống lĩnh mất trí nhớ rồi!

Liễu nhị công tử khoác áo bào màu xám và Liễu nhị công tử mặc hoa phục tinh mỹ là hai thực thể hoàn toàn trái ngược nhau, ít nhất toàn bộ dân chúng trong Thập Diện Cốc đều nghĩ như vậy. Bộ y phục Kiều Vương điện hạ tỉ mỉ chăm chút cho sâu lười đúng là có hiệu quả rõ rệt, bởi vì sau khi tin tức truyền ra, số lượng bá tánh kéo tới góp vui không chỉ tăng lên gấp hai lần, tất cả đều kéo đến ngắm đôi huynh muội đẹp như thần tiên.

Đương nhiên ở giữa cũng trà trộn vào không ít tin đồn Bạch Phúc giáo, vài tên thậm chí còn từng tận mắt gặp qua Thánh nữ. Trong giáo lý của tà giáo, Thánh nữ là hóa thân của toàn bộ sự vật tốt đẹp trên thế gian này, hiển nhiên dung mạo phải xinh đẹp không gì sánh kịp, người thường không thể với tới — — Mà nàng đúng là rất xinh đẹp, hầu như tất cả những tin đồn từng diện kiến nàng đều như si như túy thiếu nữ lạnh lùng vây bọc trong tầng tầng lụa trắng thánh khiết kia.

Cho nên khi bọn họ nghe tin ở Thập Diện Cốc xuất hiện một thiếu nữ còn xinh đẹp hơn cả Thánh nữ, hơn nữa còn biết khu ma trừ tà, liền lập tức từ bốn phương tám hướng dồn về đây. Mỗi người tự ôm từng kế hoạch nham hiểm riêng, có người đơn thuần chỉ muốn tìm hiểu sự thật, có người khác muốn mượn cơ hội gây rối để biểu đạt trung thành với Bạch Phúc Phật Mẫu, cũng có cả tin đồn cuồng nhiệt mài sẵn dao găm sắc bén giấu trong tay áo, tính toán tìm cơ hội giết chết cô nàng dám cả gan vụng về bắt chước Thánh nữ.

Vì thế đám ác đồ bất hạnh mất hết lý trí kia nắm dao trong tay, ôm tấm lòng bi tráng vì thánh giáo mà hiến tế chính mình, bước đi trên con đường hướng vào Thập Diện Cốc.

Ven đường bọn họ chỉ nghe thấy toàn là tiếng ca.

Một phần là bá tánh địa phương thật sự vui vẻ, phần còn lại có người của Lương Thú cố ý dẫn dắt dư luận, tóm lại trong khoảng thời gian này ở Thập Diện Cốc không thể miêu tả chỉ bằng ngũ sắc, mà đỏ cam vàng lục lam chàm tím cùng tụ hội. Các thiếu niên thiếu nữ mặc y phục xinh đẹp, hai bên sơn đạo bày đầy rượu trái cây, ai ai cũng mở miệng xướng lên một đoạn sơn ca, thậm chí cả đại thẩm bất hạnh bị gãy chân cũng vừa xuýt xoa vừa ca hát suốt một đường.

Trong bầu không khí vui tươi này, các tín đồ tà giáo gặp được Liễu Nam Nguyên, nàng ngồi giữa khóm hoa hào phóng nói chuyện phiếm với mọi người, dung nhan quả nhiên xinh đẹp kinh diễm, còn tươi cười tràn đầy sức sống dưới ánh mặt trời tựa như một đóa hoa tươi thắm vừa chớm nở, cũng vô tư để mình bùng nở, không trốn tránh, cũng không lạnh lùng đứng cao cao tại thượng.

Hình ảnh đối lập rõ ràng với căn phòng âm u và không khí áp lực trong trí nhớ của tín đồ.

“Người có chỗ nào không thoải mái?” Nàng hỏi.

“Ta... đau đầu.” Nam nhân bối rối trả lời.

“Đau đầu à.” Liễu Nam Nguyên đứng lên, “Nằm ở đây đi, để ta kiểm tra một chút.”

Liễu Huyền An cũng bước lên dìu hấn, hiếm khi có một hồi chịu khó chịu khổ mà bệnh nhân còn không cảm kích. Nam nhân vội vàng che che giấu giấu ống tay áo, nghiêng người nằm lên giường.

Thị vệ đứng một bên đã sớm nhận ra người này có chỗ dị thường, tay đã đặt sẵn trên chuôi đao tùy thời tuốt ra khỏi vỏ. Nhưng mãi đến khi Liễu Nam Nguyên xem chẩn cho hấn xong, nam nhân vẫn không có cử chỉ gì bất thường, chỉ nhận đơn thuốc rồi nhỏ giọng hỏi: “Bao nhiêu tiền?”

“Trong đơn này không có dược liệu gì đáng giá, nếu nhà không dư dả thì thôi, nếu khá giả một chút thì gửi vài cân gạo, mấy cân thịt khô cho lều phát cháo ở thành trấn gần nhất đi.” Liễu Nam Nguyễn ngồi lại sau bàn, “Trở về nhớ uống thuốc đúng giờ, kiêng đồ sống nguội chua cay, khoảng ba ngày là có hiệu quả.”

Dược đồng dẫn nam nhân ra ngoài lấy thuốc, Liễu Huyền An nhắc nhở: “Hắn không thích hợp.”

Liễu Nam Nguyễn lại nói: “Số người không thích hợp trong hai ngày này chẳng lẽ còn ít sao? Không có gì kỳ quái.”

Liễu Huyền An đáp, ừ, đúng là không ít, cũng không kỳ quái.

Mà tất cả những người này đều bị quân đội canh gác nhìn chăm chăm, nam nhân lúc này cũng không ngoại lệ. Hắn không trở về nhà ngay mà ở lại Thập Diện Cốc uống ba ngày thuốc, giả vờ đau đầu đủ ba ngày vẫn bị đám trẻ trong thôn lôi kéo hát vài bài. Không ai có thể cự tuyệt ánh mặt trời, nam nhân nhảy múa quanh lửa trại, thỏa thích ăn thịt uống rượu lại cảm thấy như mình được trở lại thời niên thiếu, khi đó bản thân không cần hy sinh hay dâng hiến cho bất kỳ ai, cuộc sống cũng không có sợ hãi, chỉ có hy vọng vô hạn vào tương lai.

Thánh sử từng giải thích cơn đau đầu cách ba hôm năm đạo của hắn là trừng phạt từ trên trời giáng xuống, nói trong tủy não hắn có một con mối khổng lồ gặm cắn khắp nơi, một ngày nào đó sẽ gặm sạch thân thể hắn trở lại cái xác rỗng, chỉ có Bạch Phúc Phật Mẫu từ bi mới có thể sai khiến nó bình tĩnh lại. Thế nhưng giờ phút này, cơn đau đầu kinh niên dường như đã được mấy chén thuốc không mất tiền kia trừ bỏ tận gốc, mà trong lòng còn sinh ra niềm vui sướng đã lâu rồi không xuất hiện.

Hắn do dự mấy ngày, cuối cùng cắn răng đi doanh trại đóng quân.

Kết quả bị thông báo là phải xếp hàng chờ tới lượt.

“Không sao, không cần nôn nóng, người cứ ngồi đây đi.” Thái độ tiểu binh ôn hòa dẫn hắn vào một lều trại, còn bung tới mấy chén trà mơ ngon ngọt, “Trước hết phải lấy số, chờ tới lượt sẽ có người gọi, đừng chạy loạn, mất công đến lúc đó lại mất thời gian.”

Nam nhân nhìn thẻ bài trong tay đã lên đến con số hơn trăm, lại nhìn một vòng già trẻ nam nữ xung quanh tay ai cũng nắm chặt thẻ bài rồi lâm vào trầm tư suy nghĩ. Hắn từng nghĩ sau khi từ bỏ quan hệ với Bạch Phúc giáo sẽ ở trong quân doanh nhắc lên một trận... Không đến mức mưa rền gió dữ, nhưng chí ít phải có một vòng xông xao chút, bởi vì trước nay triều đình luôn xem Bạch Phúc giáo là mãnh thú phải bị diệt trừ, nhưng bây giờ xem ra, hình như sự thật nhạt nhẽo hơn mình tưởng tượng nhiều lắm.

Người chủ động đến quân doanh xếp hàng “tự thú” hành vi câu kết tà giáo thật sự quá nhiều, ai cũng không ngoại lệ, đều ôm địch ý trong lòng mà đến, nhưng rồi lại được rượu ngon và tiếng ca khắp núi đồi đánh cho choáng váng. Con người ăn hoa màu ngũ cốc làm sao có thể không bị bệnh, Thánh nữ quy tất cả bệnh tật thống khổ trên đời thành tội lỗi, nhưng rồi một thiếu nữ cũng xinh đẹp như vậy lại ôn hòa thân thiện giải thích rằng, người chỉ bị phế ứ, người bị nóng trong người, trời ạ, còn người chỉ là ăn nhiều quá mà thôi, uống chút thuốc viên kiện vị tiêu thực đi, không lấy tiền.

Điều này làm cho mọi người cảm thấy bản thân có lẽ không có quá nhiều “tội lỗi” như thế, cũng không nhất thiết phải táng gia bại sản, mù quáng hy sinh dâng hiến.

Đại thẩm ngồi một bên khuyên nam nhân, số của người là hơn ba trăm, vẫn nên tìm chỗ ngủ một giấc đi, của ta là một trăm lẻ năm, vừa mới đi hỏi, người ta nói là phải sau giờ cơm chiều.

Cứ như vậy, dưới sự hợp tác của bá tánh, một đám Bạch Phúc giáo nằm vùng lại bị tóm gọn. Cao Lâm vừa vui vẻ vừa cảm thán, chủ yếu là than thầm đáng tiếc Khổ Hựu không có mặt nên mọi người rất khó nhiệt tình cuồng hoan, lúc nào cũng phải tự dặn mình thận trọng.

Khổ Hựu ở nơi thâm sơn cùng cốc vì ý nghĩ phức tạp không biết là quan tâm hay tức giận kia mà đánh liên tục mấy cái hắt xì. Lạp Nguyệt ngồi cạnh bên ngoài nghe được mà trong lòng âm thầm vui vẻ, xem đi, ta đã nói là nhất định mang được Khổ thống lĩnh về rồi mà.

Về phần Khổ Hựu giả cũng đã tỉnh dậy, bị Liễu Huyền Triệt tỉ mỉ chăm cho tỉnh.

Thường Tiểu Thu nói thầm, bên ngoài không biết có bao nhiêu người tranh nhau chờ chữa bệnh, quá hời cho đồ khốn này rồi.

A Ninh dùng khuỷu tay đẩy cậu ta một chút, nói nhỏ thôi, cẩn thận bị hắn ta nghe được lại hỏng hết kế hoạch của Vương gia.

Thường Tiểu Thu "Khụ khụ" hai tiếng: "Đi, chúng ta cũng đi vào thôi."

Trong phòng đã tập hợp không ít người, trừ Liễu Huyền Triệt còn có Cao Lâm và Trình Tố Nguyệt, Liễu Huyền An cũng có mặt, dù sao "Khổ thống lĩnh" cứu tử nhất sinh tình lại vẫn là chuyện lớn, mọi người lo lắng châu chực bên cạnh là đương nhiên.

Cao Lâm chen lên phía trước nâng tay giáng một cái tát, vui không kiềm được mà nói: "Nhãi con, cuối cùng cũng chịu tỉnh rồi!"

Cổ tay Viên Úc bị nẹp chặt, xương sườn vẫn chưa liền hẳn, bị hắn vỗ một cái mà mặt mày trắng bệch. Trình Tố Nguyệt tiến lên đuổi huynh trưởng nhà mình đi, oán giận nói: "Tiểu Khổ vừa mới tỉnh lại, huynh đừng chạm lung tung làm gì, lỡ có chuyện gì coi chừng Vương gia tìm huynh tính sổ."

"Hắn có phải đậu hũ đâu, hồi còn ở Tây Bắc có trận khổ nào mà chưa ăn qua." Cao Lâm đặt mông ngồi bên giường, "Này, sao rồi?"

Viên Úc nhìn một phòng đầy người, đầu óc dần dần nhớ lại sự việc, đáy lòng lại nảy sinh hoài nghi. Hắn ta nhớ lại ngày ấy ở trên hồ,

Lương Thú đã phát hiện toàn bộ lớp ngụy trang nên mới có thể đánh ngất mình trong thời gian ngắn như vậy, nhưng hiện tại... Hắn ta đề cao cảnh giác, yên lặng tiếp tục đóng giả người mù hòng câu giờ tìm cách ứng đối.

“Này, này!” Trình Tố Nguyệt nói, “Khổ Hựu, Khổ Hựu!” Nàng kêu vài tiếng thấy đối phương mãi không phản ứng, không khỏi nhăn mặt quay đầu hỏi, “Liễu nhị công tử, thế này... Không phải người nói đã không sao rồi à?”

“Quả thật không chẩn ra được thương tích ở chỗ khác, cũng không phát hiện thấy cổ trùng.” Liễu Huyền An tiến lên, “Huống hồ ngày ấy Vương gia chỉ bẻ mấy khúc xương thôi, không làm gì tổn thương đến não bộ.”

“Vương gia ra tay ác thật đấy.” Cao Lâm lắc đầu không tán thành, “Người ta ở trong hang ổ địch đã nhận hết tra tấn, đầy người là máu nửa sống nửa chết bị treo trên hồ nước đung đưa như cái xích đu, lại còn bẻ thêm mấy cái xương nữa, lúc ấy nên để ta đi cứu mới phải.”

“Lúc ấy Vương gia không thể đảm bảo đối phương có phải Tiểu Khổ thật không, vạn nhất người khác địch dung thì sao, không đánh ngất trước, lỡ như người ta đánh lén thì biết làm thế nào?” Trình Tố Nguyệt nói, “Chỉ là không ngờ Mộc Triệt thật sự giữ lời. Thôi được rồi, nói thế nào thì người cũng đã trở về, tóm lại là tốt.”

Hai người kẻ xướng người họa, trình diễn xong kịch bản nên diễn để Viên Úc nằm trên giường nghe được rõ ràng. Có thể là vì hắn ta rất tự tin với trình độ địch dung của mình, hoặc có thể là vì danh tiếng tàn bạo của Lương Thú, cho nên lời giải thích “đánh bộ hạ cho tàn phế trước rồi cứu sau” nghe qua vô cùng hợp lý. Viên Úc tin là thật, hơn nữa còn bắt đầu ả ả mừng thầm.

“Khổ thống lĩnh, người có nghe được tiếng ta nói không?” Liễu Huyền An đứng bên giường lo lắng hỏi, thấy đối phương vẫn không có phản ứng gì liền hỏi đại ca, “Hay là Bạch Phúc giáo dùng khổ hình gì đó nên bị thương ở đầu rồi?”

Lời này quả thực rất trùng với những gì trong lòng Viên Úc nghĩ, bởi vì hẳn ta đích xác cũng có kế hoạch giải thích như vậy. Nói cho cùng, dù có thể bắt chước được giọng nói và dung mạo của Khổ Hựu không sai một li, nhưng bản tính của một người là tuyệt đối không thể bắt chước, cho nên ngay từ đầu hẳn ta đã chuẩn bị giả vờ ngu ngơ mất trí nhớ, chỉ là khởi đầu không quá thuận lợi, mới ở bên hồ nạn ra được một câu đã bị đánh đến chết khiếp.

Liễu Huyền Triệt lạnh lùng thờ dài: “Khó nói lắm, quan sát trước mấy ngày xem sao.”

“Đừng chỉ quan sát thôi chứ, có khi nào bị ngốc thật rồi không.” Cao Lâm ra vẻ lo âu, “Này, Tiểu Khổ, Tiểu Khổ!”

Viên Úc chất phác “A” một tiếng.

Cao Lâm tha thiết hướng dẫn: “Ngươi đừng dọa ca ca, nói hai ba câu thử xem nào, nói cái gì cũng được, ngàn vạn lần đừng để bị đánh cho ngốc!”

Hắn vẫn nhớ thương câu miêu tả của Vương gia “vừa mở miệng đã tuôn ra ngữ điệu quý quái không biết học được ở chỗ nào”, cực kỳ muốn nghe thử. Những người còn lại trong phòng cũng tò mò muốn nghe, vì thế đều đứng yên không ai đi khỏi. Tất cả nín thở tập trung nhìn Viên Úc cố động đậy nửa thân trên, chờ nửa ngày mới chờ được một câu: “Đây là... chuyện gì. Các ngươi, khụ, các ngươi là ai?”

Thường Tiểu Thu suýt nữa không nhịn được cười, kết quả bị Trình Tố Nguyệt đạp cho một cước lập tức nhăn nhó đau khổ, ánh mắt cũng trừng to cực kỳ hợp lý.

A Ninh hít một hơi khí lạnh, hét lên váng nhà: “Chết rồi, Khổ thống lĩnh bị mất trí nhớ rồi!”

Chương 116: Đáng giận không trái ngược với đáng thương

Có lẽ sợ nói nhiều quá sẽ lòi đuôi nên Viên Úc không dám nhiều lời, sau khi làm sáng tỏ thân phận và tiền căn hậu quả bị thương xong lại suy yếu nằm xuống, môi khô nứt thở hồng hộc bộ dạng nửa sống nửa chết. Thường Tiểu Thu tuổi nhỏ định lực còn kém nên đã sớm tìm cách chuồn ra ngoài đề phòng bất cẩn lại cười ra tiếng. Trong lòng cậu ta ôm chút tâm sự nhận nhạo của thiếu niên, vốn muốn chạy đi kể chuyện vui này cho Liễu Nam Nguyễn nghe, kết quả đi nửa đường đã bị Tống Trường Sinh gọi lại: “Chạy đi đâu đấy? Qua đây giúp chúng ta một tay nào.”

“À.” Thường Tiểu Thu miễn cưỡng thu lại trái tim hồng phấn, đi qua hỏi, “Tống tiên sinh, ngài muốn ta giúp chuyện gì?”

“Vương gia yêu cầu phải giao binh khí trong vòng năm ngày, nhân lực không đủ.” Trên cổ Tống Trường Sinh còn buộc tạp dề, “Trong rừng có rất nhiều người không có cả thời gian ăn cơm, ta phải đi giúp một chút.”

“Đi, ta cũng qua giúp một tay.” Thường Tiểu Thu lập tức đáp ứng, “Nhưng không được bao lâu đâu, Liễu tam tiểu thư sắp ra thành trấn bên ngoài chữa bệnh từ thiện rồi, Vương gia sai ta dẫn người theo bảo vệ nàng.”

Dù sao ở mãi trong Thập Diện Cốc cũng không có bao nhiêu lực ảnh hưởng, mà hiện tại đúng là thời gian tiết trời vùng Tây Nam dễ chịu nhất, trăm hoa đua nở ong bướm vờn quanh, điều kiện rất lý tưởng để dòng nước vui tươi cọ rửa khắp bốn phương tám hướng. Bản

thân Liễu Nam Nguyễn không có ý kiến gì, thậm chí còn muốn lôi kéo nhị ca cùng đi, kết quả bị cự tuyệt thẳng thừng.

“Vì sao?”

“Bởi vì không cần thiết.”

Từ trước đến nay phàm là chuyện không cần thiết Liễu nhị công tử sẽ không làm, huống chi giả thần tiên quá mệt mỏi, đai lưng quần quá chặt đến không ăn nổi cơm, ngọc khảm bên trên còn quá nặng. Liễu Nam Nguyễn bị lý do quá đáng này làm đứng hình, ngọc khấu kia chỉ dài ba phân rộng nửa phân, có thể nặng bao nhiêu? Nhưng Liễu Huyền An vẫn khẳng khẳng cho là quá nặng, thế là nhanh chóng thay về bộ y phục rách nát thoải mái thường ngày, thản nhiên nằm ườn lên nhuyển tháp dưới ánh mắt chăm chú “trìu mển” của muội muội.

Liễu Nam Nguyễn: “...”

Thế này mà Vương gia vẫn không chịu quản sao.

Nhưng Lương Thú đúng là sẽ không quản, người ngoài thích nhìn ngắm công tử thần tiên cầm y hoa phục, hẳn thì bộ dạng nào cũng thích, hơn nữa còn bị tình yêu che mờ hai mắt, cảm thấy ngọc khấu kia đúng là nặng quá, sau này không muốn mặc thì không cần mặc nữa.

Hôm đó hẳn xong xuôi quân vụ đập ánh trăng trở về phòng, cường ngạnh kéo người đang mơ mơ màng màng ngủ trong ổ chăn ra ôm lấy hỏi: “Vì sao lại không chờ ta?”

Liễu Huyền An hàm hồ đáp, ta vừa chờ vừa ngủ.

Y dùng sức duỗi eo miễn cưỡng mở mắt: “Vương gia đã gặp vị Khổ thống lĩnh giả kia chưa?”

“Gặp rồi, không đi lại quá bất thường.” Lương Thú nói, “Có điều ta không rảnh diễn tuồng với hấn ta, lộ tuyến hành quân đã quyết định xong rồi, do thám đảm bảo an toàn vài lần nữa là đại quân có thể xông thẳng vào trong dọn sạch hang ổ Bạch Phúc giáo.”

Trước khi Liễu Huyền An ngủ lại còn không quên cường điệu thêm một câu, trước khi tiến quân thật, tốt nhất vẫn nên cứu được Khổ thống lĩnh ra ngoài.

Về phần Khổ thống lĩnh giả cũng nhanh chóng có hành động mới, hấn ta không nằm trên giường cả ngày mà miễn cưỡng kéo thân thể bệnh tật, chống một cây gậy chạy khắp doanh trại một vòng.

“Đừng!” Cao Lâm ngăn lại rồi tận tình khuyên bảo, cho dù đã mất trí nhớ thì người vẫn là tổng thống lĩnh quân Tây Nam, thân làm thống lĩnh phải có sức khỏe cường kiện uy phong. Người xem người bây giờ đi, vừa mù vừa bệnh, xương sườn còn bị gãy, gầy yếu nhàu nhĩ như con tôm luộc co quắp trong nồi thế này rất tổn hại đến sĩ khí trong quân.

Viên Úc đáp: “Ta muốn nghe thêm tiếng người nói chuyện ở đây, có lẽ sẽ dễ dàng nhớ lại chuyện cũ hơn.”

Cao Lâm bày ra vẻ mặt khó xử mà tràn ngập tình nghĩa huynh đệ, lo lắng nửa ngày mới nói: “Vậy đi lại gần quanh đây thôi, đừng chạy quá xa. Để ta đi cùng người.”

Viên Úc dùng gậy dò đường đi từng bước về phía trước, đi rất chậm nhưng Cao Lâm cũng không thúc giục, chỉ lẳng lặng đi phía sau chờ xem đối phương muốn giở trò gì. Viên Úc nhìn xuyên qua tầng vải sa che mắt hơi mỏng, xem kỹ từng doanh trại và binh sĩ bốn phía, một hồi lâu sau mới khàn khàn hỏi: “Vương gia ở chỗ nào?”

“Đằng trước.” Cao Lâm hào phóng chỉ tay, “Khu nhà trúc mái đen bên kia, à, xin lỗi, ca ca quên mất mắt người chưa lành, đến đây, để ta dẫn người đi qua.”

Viên Uc đi chậm chậm về phía tòa nhà trúc.

Hoàng hôn buông xuống, tiếng côn trùng trong doanh trại kêu vang ong ong khiến lòng người thêm sốt ruột.

“Sao lại nhiều côn trùng thế nhỉ.” Trình Tố Nguyệt phẩy phẩy nốt đen bám trên người, “Đuổi mãi không hết.”

“Bí thuật Nam Dương, tên Cổ Quân.” Liễu Huyền An giọng cao chiếc bình lưu ly nhất một con bướm bên trong, “Hôm nay ta bắt được trong thư phòng Vương gia.”

Trình Tố Nguyệt kinh ngạc, chủ yếu kinh ngạc là vì không ngờ Liễu nhị công tử còn có thể bắt được cả bướm bướm, quá linh hoạt rồi. Nhưng kỳ thật đúng là Liễu Huyền An tự mình bắt được, y gắn một ít mồi đặc chế lên cái vợt rồi ngồi trên ghế, không bao lâu sau đã vớt được hai con bướm trắng, hoàn toàn là phương thức ôm cây đợi thỏ.

“Nhìn qua rất bình thường.” Trình Tố Nguyệt ghé sát vào hỏi, “Khác biệt với loại bướm hay bay trên đồng hoa cải dầu à?”

“Hình dạng tương tự nhưng lân phần trên cánh bướm này có độc, nếu hít phải một lượng nhất định, đại não sẽ xuất hiện ảo giác và đau đớn.” Liễu Huyền An giải thích, “Có điều đại ca đã cùng vài vị cô nương của tộc Loan Dao Ngân Nguyệt chế được thuốc giải rồi, hai ngày nay hòa thuốc vào nước canh phát cho các tướng sĩ.”

Trình Tố Nguyệt cảm thấy trọng điểm mỗi một câu mình nghe được trong tối nay hình như hơi lệch, Liễu đại công tử và vài vị cô nương tộc Loan Dao Ngân Nguyệt?

Liễu Huyền An “Ừ” một tiếng: “Toàn bộ quá trình đại ca không có biểu hiện gì cả, y như một khối băng, mấy ngày này tốt nhất cô đừng nên đi trêu chọc huynh ấy.”

“Ta sắp cùng Thường thiếu tiêu đầu theo tam tiểu thư đi về phía nam rồi, Liễu nhị công tử quên sao?” Trình Tố Nguyệt nói, “Ngày mai xuất phát.”

Cũng vì vậy mà nàng phải chuẩn bị thêm vài bộ váy áo xinh đẹp cùng một tráp trang sức do Liễu Nam Nguyệt đưa tới, ăn mặc kiểu gì cũng thấy không được tự nhiên. Liễu Huyền An gật đầu tỏ vẻ, ta hiểu mà, giả làm thần tiên đúng là mệt mỏi.

Nhưng được vây trong tiếng hoan hô vui cười của bá tánh quả thật là một chuyện khoái nhạc.

Liễu Nam Nguyệt đeo hòm thuốc trên lưng, cưỡi con ngựa cái mập mạp của Liễu nhị công tử dẫn đoàn người chậm rãi rời khỏi Thập Diện Cốc. Lúc vừa xuất phát chỉ có hơn trăm người bao gồm đệ tử Bạch Hạc Sơn Trang và quan binh đi theo, về sau đội hình ngày càng bành trướng, không ít dân chúng cũng gia nhập hỗ trợ đưa tiễn bọn họ hết đoạn đường này đến đoạn đường khác.

Chiếc váy diễm lệ Trình Tố Nguyệt ngại mặc so ra còn mộc mạc hơn phục sức của bá tánh Tây Nam dọc đường. Mỗi ngày nàng ngâm mình giữa tiếng ca, ngũ âm vốn không mấy đầy đủ thế mà vẫn hát theo được hai ba câu, mà giọng hát của Liễu Nam Nguyệt lại càng thêm uyển chuyển, các bà bà trong thôn không nhớ nổi tên nàng, chỉ đơn giản gọi nàng là A Oanh, luôn miệng khen rằng đến con chim hoàng oanh hát hay nhất trần đời cũng không ngọt ngào bằng tiếng nàng ca hát.

Thường Tiểu Thu học xong mấy bài tử lúc nhàn rồi cũng tự mình ngâm nga, không ngờ lại câu thêm vài thiếu nữ đi theo ồn ào trên chóc đến đỏ cả mặt, cậu ta giật mình nháy xuống khỏi thân cây, rước lấy một mảnh cười đùa âm ỉ phía sau lưng.

Đoàn người đi đến đâu, dường như niềm vui cũng chảy theo về hướng đó.

Tin tức này rơi vào mảnh đất âm u sâu trong rừng.

Thị nữ nói: “Bây giờ trên khắp đất Tây Nam nơi nào cũng ca ngợi mỹ mạo và lòng nhân từ của nàng ta.”

Ô Mông Vân Nhạc ngồi trên ghế dùng sức vò khăn tay, nhìn gương mặt nhợt nhạt của mình trong gương.

“Đương nhiên Thánh nữ phải xinh đẹp hơn nàng ta rồi.” Thị nữ hơi cúi người, cũng nhìn vào người trong gương, hai tay đỡ bả vai nàng, “Yên tâm đi, giáo chủ sẽ không để y nữ kia đắc ý quá lâu đâu.”

Ô Mông Vân Nhạc bất mãn nói: “Nhưng nàng ta đã đắc ý đủ lâu rồi.”

Thị nữ bật cười: “Đó là bởi vì rất nhiều người chưa từng được chiêm ngưỡng dung nhan của Thánh nữ, đương nhiên ánh mắt sẽ bị nàng ta hấp dẫn.”

“Giáo chủ không dễ dàng cho phép ta ra ngoài.”

“Thế thì Thánh nữ mau đi năn nỉ giáo chủ đi.”

Giọng nói của thị nữ như con rắn độc dụ hoặc: “Giáo chủ hiểu rõ Thánh nữ người nhất, chắc chắn sẽ thả người ra ngoài. Người sẽ giống cô y nữ kia, gặp thật nhiều người, hay nên nói chính xác hơn là, gặp thật nhiều nam nhân, bọn họ sẽ phát điên lên vì người.”

Ô Mông Vân Nhạc mơ n trợn gương mặt mình: “Được, để ta đi tìm giáo chủ.”

Bên ngoài có tiếng động, Khổ Hựu nhắm mắt lại phán đoán tiếng bước chân người đi tới nhẹ như đang giẫm lên mây.

“Khổ thống lĩnh.” Lạp Nguyệt nghiêng người lách vào khe cửa.

Đây đã là lần thứ hai hai người chạm mặt. Lần đầu tiên Lạp Nguyệt cũng lách qua cửa phòng quý đệ y như vậy, dùng một tấm binh phù do Lương Thú đưa cho mà đạt được tín nhiệm. Khổ Hựu dùng ngón cái vuốt ve đường chạm khắc hoa văn quen thuộc, vẫn không mở

miệng. Lạp Nguyệt thấy hần giữ im lặng mãi, nghĩ trong lòng hần vẫn còn hoài nghi liền tiếp tục nói: “Kiêu Vương điện hạ dặn dò, nếu sau khi nhìn thấy binh phù mà Khổ thống lĩnh vẫn còn tâm nghi vấn thì cứ nhắc tới cuộc thi cưỡi ngựa bịt mắt bắn cung ở đại doanh Tây Bắc mấy năm về trước, các tướng sĩ tham gia ai cũng bắn được mười điểm, chỉ có Khổ thống lĩnh ngài bắn không trúng bia hai lần, chỉ thiếu nước — —”

“Đủ rồi.” Khổ Hựu thật sự không nhịn được nữa, “Trước cuộc thi cưỡi ngựa bắn cung đó ta đã chiến đấu ba ngày ba đêm với Lang tộc... Thôi quên đi, nói chính sự.”

“Ta tới đón Khổ thống lĩnh rời khỏi nơi quý quái này.” Lạp Nguyệt nói, “Lộ trình đã xếp đặt xong, đêm nay có thể hành động.”

Khổ Hựu lại nói: “Ta muốn đợi thêm vài ngày nữa.”

Lạp Nguyệt khó hiểu: “Vì sao?”

“Giáo đồ tà giáo đang chuẩn bị thao luyện, hần là sẽ có động tác tiếp theo sớm thôi.” Khổ Hựu nói, “Ở đây ta đã phát triển được một cơ sở ngầm, nhưng đối phương vẫn còn do dự, ta muốn tranh thủ hần thêm một phen.” Hần quay đầu cách một tầng vải sa “nhìn” đối phương, tiếp tục nói, “Nếu đã đến đây rồi, hay là huynh đài cũng ở lại đây giúp ta một tay đi. Phải rồi, ta nên xưng hô thế nào?”

Cứ như vậy tranh thủ thêm một tay giúp đỡ nữa.

Thân thủ Lạp Nguyệt linh hoạt hơn cả quý ảnh, hể rảnh rỗi là cậu ta lại bỏ chạy ra ngoài do thám tin tức, thu hoạch được không tời, lúc này vừa vào cửa đã thông báo: “Cô yêu nữ một lòng muốn gả cho ngài sắp rời khỏi nơi này rồi.”

Khổ Hựu đoán: “Mộc Triệt lại muốn dùng nàng đi lung lạc lòng người?”

“Phải, hơn nữa qua giọng lưỡi gã giáo đầu kia, có vẻ gã đang muốn kích động nàng dâng hiến ra nhiều hơn nữa.”

“Dâng hiến nhiều hơn nữa?”

“Dùng thân thể mình cầm tù nam nhân.” Lạp Nguyệt giải thích, “Gã nói Liễu tam tiểu thư dùng thân thể mình để đổi lấy lòng cuồng nhiệt tin tưởng của mọi người, mà nàng lại có thân thể xinh đẹp hoàn mỹ hơn nàng ta, còn vài câu dơ bẩn nữa ta không kể chi tiết được, nhưng mà đại loại chính là như vậy đấy. Thế mà yêu nữ kia hình như không có phản ứng gì cả, thậm chí còn không tỏ ra tức giận.”

Khổ Hựu nói: “Bởi vì nàng không biết chuyện đó là sai, chỉ biết những lời Mộc Triệt nói luôn luôn đúng, luôn luôn phải làm theo.”

“Bạch Phúc giáo bành trướng bốn phía, nàng không thể ngồi không, bây giờ đã đến bước đường này rồi, cũng không biết là đáng thương hay đáng giận.”

“Đáng thương không trái ngược với đáng giận, tuy lưng nàng đeo nhiều tội nghiệt, trở thành thanh kiếm của Mộc Triệt gián tiếp giết vô số người, nhưng nàng không đáng chịu lắng nhục như thế.” Khổ Hựu hỏi, “Người có cách nào mang nàng rời khỏi đây không?”

Lạp Nguyệt khó hiểu: “Có thì có, Khổ thống lĩnh muốn cứu nàng?”

“Giao cho Vương gia, sẽ có luật pháp Đại Diễm trừng trị nàng.” Khổ Hựu nói, “Còn nữa, đối với Phượng Tiểu Kim mà nói, nàng vô cùng quan trọng, nếu nắm được trong tay, chúng ta coi như có nhiều thêm một lợi thế để hòa đàm.”

Chương 117: Quân báo mà cũng tùy tiện để quên bên gối được?

Tuy tộc Loan Dao Ngân Nguyệt ở lâu trong rừng rậm nhưng cũng không hoàn toàn ngăn cách với thế giới bên ngoài, vẫn nghe được phong thanh vài chuyện về Bạch Phúc giáo. Lạp Nguyệt nói: “Có lẽ nàng chưa bao giờ động tay giết người thật, nhưng người vì nàng mà chết đâu chỉ có một trăm một ngàn. Tà giáo xem Thánh nữ là ngọn đèn dụ dỗ một đoàn tín đồ mất hết lý trí lao vào như con thiêu thân. Một người như thế, dù là đặt dưới phán xét của luật pháp Đại Diễm cũng không thể có đường sống.”

“Nàng có đường sống hay không đã có Vương gia định đoạt, chuyện người và ta nên làm là bắt nàng đưa về quy án.” Khổ Hựu nói, “Việc này không nên chậm trễ, đêm nay lập tức ra tay, tốc chiến tốc thắng.”

Lạp Nguyệt nghe mà sững sốt: “Nói nhẹ nhàng thế, làm sao tốc chiến tốc thắng được? Ta xem tư thái đi đường của cô Thánh nữ kia, khả năng khinh công tuyệt đối không dưới cơ ta, không dễ gì bắt được đâu.”

“Tối nay nàng sẽ đến đây.” Khổ Hựu nói, “Người chỉ cần tìm cơ hội đưa nàng rời khỏi đây theo lộ tuyến, chuyện còn lại cứ giao cho ta làm.”

Lạp Nguyệt nhìn đôi mắt bị quán vải sa bạc của hắn, nửa tin nửa ngờ, trong lòng âm thầm cân nhắc, nếu đã nói chắc chắn như thế nghĩa là có cách bắt trời rồi ư, mỹ nam kế?

Cậu ta ẩn mình vào một góc tối trong phòng chờ cho sắc trời bên ngoài tối hẳn, quả nhiên ngoài viện truyền vào tiếng cửa gỗ bật mở

và tiếng chuông bạc leng keng treo bên hông thiếu nữ. Ô Mông Vân Nhạc nhắc vạt váy bước vào phòng nhìn thanh niên tóc bạc ngồi bên bàn, có chút tiếc nuối mở miệng: “Ngày mai ta phải đi rồi.”

Khổ Hựu hỏi: “Đi đâu?”

“Đi làm chuyện ta nên làm.” Ô Mông Vân Nhạc ngồi xuống, “Lần này có lẽ sẽ lâu hơn cả những lần trước, phải mất ít nhất ba bốn mươi ngày. Thật ra ta muốn mang người đi cùng, nhưng giáo chủ không đồng ý, còn la mắng ta một hồi.”

Khổ Hựu thoáng cười.

Ô Mông Vân Nhạc nhìn khéo môi xinh đẹp cong lên, bất giác vươn ngón tay ra muốn miêu tả lại nhưng cuối cùng vẫn dừng giữa đường. Nàng chuyển sang kéo rơi mảnh vải sa lộ ra đôi mắt vàng nhàn nhạt, cẩn thận thường thức rồi nói: “Đôi mắt của người thật đẹp, giống hệt như ánh mặt trời sáng nay.”

“Hóa ra người cũng thích ánh mặt trời, ” Khổ Hựu hỏi, “Thế vì sao vẫn trốn mãi trong góc tối âm u này?”

“Mỗi người đều có chuyện họ cần làm.” Ô Mông Vân Nhạc nói, “Người không hiểu đâu, nhưng đừng lo, vì ta cũng không quá hiểu, không hiểu vì sao các người luôn đuổi giết người của chúng ta. Bọn họ không làm gì sai cả, chỉ muốn sống tốt mà thôi.”

Nàng đứng lên, chờ đợi đến ngày có thể gần hẳn thêm một chút, cũng chờ đến ngày trở thành thê tử của nam nhân này. Tuy kỳ thật nàng không hiểu ý nghĩa của việc trở thành vợ chồng, nhưng vẫn biết rõ, nếu yêu một nam nhân thì nên gả cho người đó. Ô Mông Vân Nhạc hơi cúi xuống, áp chóp mũi lạnh lẽo của mình lên trán đối phương tựa như những tín đồ cuồng nhiệt thường hôn lên đầu ngón tay nàng, mang theo lòng thành kính và say đắm cực độ, muốn áp đôi môi tái nhợt kia lên làn da cũng nhợt nhạt không kém.

Lạp Nguyệt trốn trong chỗ tối: “...”

Cậu chàng đang bận lo lắng mình có nên nhìn những hình ảnh kế tiếp không, Ô Mông Vân Nhạc đã phát ra một tiếng rên khẽ, thân thể mềm oặt ngã sang một bên, khoe môi chảy ra một vệt máu mảnh. Khổ Hựu túm chặt nàng, ngẩng đầu nói: “Làm phiền rồi.”

Lạp Nguyệt vội nhảy xuống, tay chân lưu loát giữ ra một tấm chắn không biết tìm thấy ở chỗ nào, quấn tròn Ô Mông Vân Nhạc lại rồi hỏi: “Ta mang tiểu yêu nữ này đi ngài sẽ không sao chứ?”

Khổ Hựu đáp: “Ta cũng sẽ không tiếp tục ở lại đây nữa.” Hắn nhặt nửa mảnh vải sa dưới đất lên, “Thị nữ sẽ tới tìm nàng ngay, nơi này không kéo dài được lâu đâu.”

Lạp Nguyệt không đông dài vô nghĩa, khiêng Ô Mông Vân Nhạc lên phóng qua cửa, mượn địa hình và bóng đêm, chỉ đảo mắt một cái đã biến mất vào phiến rừng rậm dày đặc chướng khí.

Khổ Hựu buộc lại vải sa lên mắt rồi ngồi xuống bàn như cũ. Không lâu sau đó, quả nhiên thị nữ tìm đến, đứng bên ngoài viện cung kính nói: “Thánh nữ, chúng ta phải trở về rồi.” Nói xong liền đẩy cửa bước vào, thấy trong phòng chỉ có mình Khổ Hựu thì khó tránh sửng sốt.

Khổ Hựu nói: “Nàng đã đi từ nãy rồi.”

“Đi rồi?” Thị nữ không quá tin tưởng, vội vàng xoay người rời đi. Một lát sau, xa xa đã truyền đến tiếng người xô xao.

Khổ Hựu một mình chờ trong bóng đêm, rất kiên nhẫn chờ đợi. Hắn biết ai sẽ là người đầu tiên đến tìm mình, mà đối phương quả nhiên đến thật. Phượng Tiểu Kim kéo cổ áo hắn, gần như nghiến răng nghiến lợi hỏi: “A Nhạc đâu?”

“Nàng đã an toàn rồi, ít nhất trước mắt là an toàn.” Khổ Hựu gỡ từng ngón tay hắn xuống, “Nhưng tương lai có còn an toàn nữa không, phải xem Phượng công tử lựa chọn bên nào.”

Phượng Tiểu Kim nhìn thẳng vào hắn: “Nếu A Nhạc gặp chuyện gì không may, ta lập tức giết ngươi.”

“Không có đâu.” Khổ Hựu ngồi yên không nhúc nhích, chỉ mãi nghe tiếng đao kiếm leng keng bên ngoài, “Chuyện tương lai để nói sau đi, trước mắt Phượng công tử vẫn nên nghĩ cách làm sao giữ mạng cho ta thì hơn. Dù sao vị Mộc giáo chủ kia chắc chắn sẽ vì chuyện Thánh nữ mất tích mà tức giận lắm, ta da kiêu thịt quý, không chịu nổi nghiêm hình tra tấn.”

Tiếng người ngoài cửa đã càng ngày càng gần, Phượng Tiểu Kim không phân vân quá nhiều, hung hăng nắm vai hắn lên: “Đi!”

.....

Lạp Nguyệt khiêng Ô Mông Vân Nhạc, chọn con đường nhiều sương mù nhất mà nhảy, người tộc Loan Đao Ngân Nguyệt có thiên phú dị bẩm ngừng thở trong thời gian dài, thế nên phạm vi hoạt động của cậu ta thoải mái hơn đệ tử Bạch Phúc giáo nhiều lắm. Một gốc cổ thụ lớn vươn tán rộng bốn phía, lá cây xanh ngắt tạo thành địa điểm trú ẩn tuyệt hảo, Lạp Nguyệt nín thở tập trung trốn trên cành cao nhìn đệ tử Bạch Phúc giáo đi qua đi lại bên dưới, lại không để bất kỳ ai phát giác ra chỗ dị thường.

Lo lắng con tin đột ngột tỉnh dậy, trên đường đi Lạp Nguyệt còn cố ý hé chắn ra xem thử một cái. Ô Mông Vân Nhạc nghiêng đầu, cần cổ trắng như tuyết bị cấm một mảnh ám khí thoạt nhìn như đinh tán chuyên dùng để bắn sói bắn gấu hoang ở cùng Tây Bắc, mí mắt cậu ta không khỏi giật giật, dù đối phương là tiểu yêu nữ thì đấu pháp này cũng quá dã man rồi.

Chờ cho đệ tử Bạch Phúc giáo đi khuất, Lạp Nguyệt cũng nhảy xuống khỏi thân cây, tiếp tục chạy hùng hục về hướng Thập Diện Cốc.

Thời khắc giao mùa, khí hậu trong núi thay đổi liên tục, mới sáng sớm trời đã hạ xuống một cơn mưa rào không lớn không nhỏ. Ánh

nắng vàng nhuộm cho mưa bụi cũng đầy sắc vàng thêu dệt nên ngàn dặm núi đẹp như mỹ ngọc. Liễu Huyền An vẫn bọc tấm áo choàng rộng thùng thình đạp chân trần lên sàn nhà lát trúc sạch sẽ, nửa người trên vươn ra khỏi rào chắn giơ tay bắt mưa.

Bộ dạng tùy tiện coi thường sức khỏe này nếu để Liễu đại công tử nhìn thấy, chín phần sẽ lại bị khế tay một trận. Nhưng người trở về may mắn lại là Kiều Vương điện hạ, hắn nhìn cánh tay trần trắng như tuyết của người trong lòng, mái tóc hơi ẩm ướt cùng với đầu vai thanh mảnh dính mưa bụi, số câu từ văn chương phong nhã không nhiều lắm trong đầu bị khuân ra toàn bộ, cái gì gọi là viễn tụ xuất sơn*, thế nào là hương đồng lê hoa*, chẳng trách đám tú tài chỉ liếc nhìn mỹ nhân một lần đã liều chết viết ra cả xe thi thư lai láng, thật sự là nhân chi thường tình.

*Mấy câu miêu tả thiên nhiên tươi đẹp lấy từ thơ của Lý Thanh Chiếu, nữ thi sĩ thời Nam Tống

Liễu Huyền An nói: “Trời vẫn còn hơi lạnh.”

“Vừa có mưa vừa có gió, dù là giữa hè vẫn lạnh thôi.” Lương Thú rút khăn cẩn thận lau khô tay, lại ôm người quay vào phòng đặt trên nhuyễn tháp, lấy giày mang vào chân cho y, “A Ninh đâu? Sao hôm nay lại đứng gốc dưới mưa thế.”

“Đi hỗ trợ đại ca rồi, lát nữa ta cũng phải đi, nhưng vẫn muốn chờ Vương gia trở về trước.”

“Chờ ta về thật hay là muốn lên làm biếng?” Lương Thú cười, “Dựa theo thói quen xưa nay, thời điểm này ta sẽ không trở về, hôm nay chỉ là đột xuất quên cầm theo đồ, lại không muốn người ngoài quấy rầy người ngủ nên đành tự mình đi một chuyến.”

Liễu Huyền An vươn tay đặt một cuộn công văn đầu vai hắn: “Quân báo mà cũng tùy tiện để quên bên gối được?”

“Cái này không phải là...” Lương Thú đứng lên biện giải cho mình, “Trước khi ra cửa bị sắc đẹp che mờ mắt.”

Sáng nay Liễu Huyền An còn ngủ say sưa, làm sao nhớ nổi mình đã làm những gì khiến Kiêu Vương điện hạ mê mẩn đến quên hết mọi thứ như vậy. Lương Thú bật cười khép chặt áo cho y, buộc đai lưng lại: “Đi thôi, trước hết đi theo ta ăn chút gì đi, sau đó lại qua được phòng.”

Liễu Huyền An chọn thêm một chiếc áo khoác mỏng để phòng lát nữa đại ca lại lái nhải nguy cơ thấp khớp và phong hàn. Lương Thú đan chặt mười ngón tay với y cùng bước ra khỏi cửa, đột nhiên trông thấy Cao Lâm từ đằng xa lo lắng chạy tới, Lạp Nguyệt cũng đi cùng, trên vai còn khiêng theo một người.

Nhìn thấy vết máu chảy ra khỏi chân, Lương Thú như sờn mày tiến lên vội vàng hỏi: “Hắn thế nào rồi?”

Lạp Nguyệt mặt không thờ nổi: “Không sao cả, chỉ bị Khổ thống lĩnh đánh hôn mê thôi.”

Bàn tay Lương Thú sắp chạm vào chân lại thu trở về: “Có ý gì, người trong này không phải Khổ Hựu?”

“Không phải, là yêu nữ của tà giáo.” Lạp Nguyệt giải thích, “Ta vốn định đưa Khổ thống lĩnh theo cùng nhưng bị ngài ấy cự tuyệt, nói là phải ở lại Bạch Phúc giáo làm thêm mấy việc, Vương gia không cần lo lắng.”

Cao Lâm dựng thẳng ngón cái, được lắm, như vậy mới đúng chứ, gặp ta ta cũng ở.

Cuối cùng Ô Mông Vân Nhạc bị giam vào một chỗ bí mật. Nàng mơ màng tỉnh dậy, cổ đau như bị dã thú cắn xé đến hét to thành tiếng, mà thứ khiến nàng sợ hãi hơn đau đớn là khung cảnh lạ lẫm chung quanh. Nơi này không phải nhà giam, nhưng cổ chân nàng bị trói vào

hai sợi xích sắt dài, đầu bên kia xích sắt là một quả cầu sắt vừa to vừa nặng.

Ký ức của nàng tựa như bị ai đào rỗng, chỉ còn nhớ được cặp mắt vàng xinh đẹp kia rồi sau đó là cảnh tượng hiện tại. Nàng thử hoạt động thân thể, cảm giác lưng mình bị một lớp vải thô cọ đau rát, người phụ nữ nhận nhiệm vụ canh giữ nàng lên tiếng: “Y phục của Ô Mông cô nương chỗ nào cũng có độc nên ta mặc tạm cho cô một bộ váy áo của mình, tuy là váy cũ nhưng đã giặt sạch sẽ rồi.”

“Đây là... đây là quân doanh của các ngươi?” Ô Mông Vân Nhạc chống người ngồi lên, “Hắn đánh hôn mê ta rồi đưa ta tới nơi này!”

“Hắn? Ý cô là Khổ thống lĩnh? Hắn chưa trở về, vẫn đang ở trong rừng.” Người phụ nữ bưng vào một chén nước đường, “Vương gia sẽ đến đây ngay thôi, cô mất rất nhiều máu, uống chút nước trước đi.”

Ô Mông Vân Nhạc phất tay từ chối, nàng chưa bao giờ ngờ sẽ có một ngày mình rơi vào tay quân Đại Diễm. Những lời đồn đại về tính tàn khốc của Lương Thú không ngăn được mà tuôn ào ạt vào đại não khiến sắc mặt nàng càng thêm tái nhợt, nhìn kỹ còn có chút hoa văn màu đen lộ ra trên cần cổ.

Phụ nhân thờ dài đặt nước đường lên bàn, ánh nắng chiếu vào viên tảo đỏ óng ánh trong chén tựa như một viên đá quý đang tỏa sáng.

Ô Mông Vân Nhạc lại cảm thấy sắc đỏ kia hết sức diêm dúa, diêm dúa đến không bình thường. Nàng cầm chén ném mạnh xuống đất, muốn tự mình đứng lên nhưng lại không thể, mất máu quá nghiêm trọng làm toàn thân nàng lão đảo.

Người phụ nữ đành phải vươn tay ra kéo nàng đứng thẳng.

“Ngươi muốn làm gì!” Ô Mông Vân Nhạc vừa cao giọng hỏi vừa lùi ra sau, khước mắt thoáng liếc qua tấm gương đồng nhìn thấy hình ảnh chính mình, tóc tai rối tung, cổ quần lụa trắng thắm máu, thân thể

mặc một bộ áo váy màu trắng cũ kỹ không vừa người. Dáng vẻ xa lạ này khiến nàng càng hoảng hốt cúi kinh, ngay cả trốn cũng không muốn trốn nữa, cứ thế kéo lê dây xích khắp khiêng bồ nhào về phía tấm gương, hai mắt mở to nhìn trừng trừng người bên trong, một tay vươn lên vuốt thẳng lại tóc tai.

“Ta muốn quần áo của ta.” Ô Mông Vân Nhạc quay đầu nặng nề ra lệnh, “Ta muốn quần áo của ta!”

Người phụ nữ chưa bao giờ nghĩ tới phản ứng đầu tiên sau khi nàng tỉnh dậy lại là thế này, nhất thời cũng không dám để đối phương kích động hơn, bèn vừa trấn an vừa sai người bẩm báo lại cho Cao phó tướng.

Cao Lâm đang ở chỗ Lương Thú, Liễu Huyền An và Liễu Huyền Triệt cũng có mặt. Vết thương trên cổ Ô Mông Vân Nhạc có nặng thì cũng không thể nghiêm trọng hơn chất độc tích tụ trong cơ thể nàng, phân tán khắp nơi, đếm sơ qua phải đến mười bảy mười tám loại, hơn nữa phần lớn đã ở trong người nàng trên dưới mười năm.

Liễu Huyền Triệt nói: “Mộc Triệt phải định kỳ cho nàng dùng thuốc giải, nhưng trong thuốc giải đó cũng có độc, độc tố cứ thế tích lũy năm này qua tháng nọ, nàng khó mà sống lâu được, nhiều lắm chỉ thêm năm năm nữa thôi.”

“Mộc Triệt không cần nàng sống lâu.” Lương Thú nói, “Chỉ cần vài năm dung mạo nàng xinh đẹp nhất này là đủ.”

“Tình huống của ca ca nàng có lẽ cũng tương tự.” Cao Lâm xoay người hỏi, “Liễu Đại công tử, độc này có thể trị không?”

“Không thể, hoặc nên nói dù trị được cũng không có bao nhiêu ý nghĩa.” Liễu Huyền Triệt nói, “Thay vì hao tổn tâm cơ, khiến người trúng độc kéo dài thêm hai ba năm sống đau đớn, chi bằng cứ tiếp tục ăn thứ gọi là ‘thuốc giải’ kia, ít nhất trong những năm tháng còn lại có thể sống dễ chịu hơn, có thể diện hơn một chút.”

“Tên Mộc Triệt này...” Chán ghét trong lòng Cao Lâm càng sâu, “Nuôi một tên quái thai không biết già, lại thêm một đôi huynh muội đoản mệnh vắn số, đúng là không cô phụ danh tiếng thiếu đạo đức của mình tí nào.”

Một mình Liễu Huyền An đi vào căn phòng nhỏ giam giữ Ô Mông Vân Nhạc.

Y giao bọc vải trên tay mình cho phụ nhân canh giữ trong viện: “Đây là váy áo của A Nguyễn, áo mới, nàng ngại màu sắc quá sặc sỡ nên vẫn chưa mặc lần nào, giao cho nàng ta đi.”

Người phụ nữ mang váy áo vào nhà, lúc này Ô Mông Vân Nhạc đã xé toạc y phục cũ trên người mình tơi tả rách nát, không biết dùng bao nhiêu lực mà móng tay sơn đỏ cũng gãy hết, để lại trên người từng vệt máu cong cong như vàng trắng khuyết.

Rất giống một kẻ điên, mà nàng cũng sắp điên thật rồi, chỉ vì cảm thấy bản thân không đủ xinh đẹp.

Phụ nhân đặt túi vải lên bàn, chất vải tơ lụa mềm mại trút xuống như nước chảy tỏa ánh ngũ sắc sáng bóng. Ánh mắt Ô Mông Vân Nhạc bị hấp dẫn, nàng dùng đôi tay xé áo của mình lại muốn ra sờ thử xem, rồi lại trông thấy nút cổ áo khảm đá quý hình con bướm, con người lập tức như bị châm lửa: “Đây là quần áo của Liễu Nam Nguyễn.”

“Đúng là áo của Liễu tam tiểu thư, trong quân doanh này chỉ nàng mới có dáng người tương tự như cô, nhưng y phục này chưa mặc bao giờ đâu.” Phụ nhân nói, “Thay đi, mặc kệ hợp hay không, có mặc là tốt rồi.”

Ô Mông Vân Nhạc đứng yên không động đậy, chỉ kêu căng vươn hai tay ra. Người phụ nữ cũng không so đo với nàng, tiến lên giúp nàng thay quần áo, sau đó lùi lại đánh giá một vòng: “Đúng là rất hợp, chỉ có phần eo hơi rộng nửa tấc.”

Phụ nhân chỉ nhắc thoáng qua một câu, trong lòng Ô Mông Vân Nhạc lại vì vòng eo bé hơn nửa tấc mà vui vẻ lên không ít, nàng nhắc váy nhìn bóng người mơ hồ ngoài khung cửa sổ, hỏi: “Đó là ai vậy?”

“Liễu nhị công tử.”

Người phụ nữ mở cửa mời Liễu Huyền An tiến vào. Mặt trời ban trưa sáng ngời đủ để chiếu sáng từng góc nhỏ trong phòng, cùng với người ngồi trong đó. Tuy hai người đã sớm gặp qua đối phương nhưng toàn là thoáng nhìn dáng dấp, chỉ có lúc này mới đủ thời gian chậm rãi quan sát rõ lẫn nhau.

Ô Mông Vân Nhạc hỏi: “Muội muội của ngươi đâu?”

Liễu Huyền An đáp: “Nàng đi chữa bệnh ở thôn xóm phía nam rồi.”

“Khi nào mới trở về?”

“Khó nói lắm.”

“Diện mạo nàng có giống ngươi không?”

“Rất giống.”

Rất giống.

Ô Mông Vân Nhạc vừa quan sát gương mặt y vừa gắng sức tưởng tượng, nếu ngũ quan này xuất hiện trên khuôn mặt một nữ tử thì sẽ có hình dáng thế nào, càng suy nghĩ nàng lại càng sốt ruột, bởi vì đó quả nhiên là một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành vui vẻ hành tẩu dưới ánh mặt trời, được tiếng ca và tiếng cười vây quanh. Nàng nhớ tới những lời giáo chủ nói, nhớ tới chuyện nên làm thế nào dùng thân thể này đi mê hoặc nam nhân, dùng vòng eo mềm mại và giọng nói uyển chuyển của mình để lấy lòng cuồng nhiệt và sùng bái tuyệt đối của đối phương.

Mà hiện tại, bản thân lại bị thương khắp người giam ở chỗ tối tăm này, làn da trắng như tuyết chảy máu đầm đìa, máu khô kết vảy trên miệng vết thương để lại những dấu sẹo dữ tợn xấu xí.

Hiện thực phũ phàng làm khuôn mặt Ô Mông Vân Nhạc dần vụn vỡ, hai tròng mắt cũng đỏ ngầu. Mắt thấy cổ trùng trong người nàng bắt đầu chạy loạn, thời khắc nguy hiểm may có người phụ nữ trông coi nâng tay gõ lên gáy nàng một cái ngắt đi, khó hiểu hỏi han: “Sao lại thế này, luyện công nhập ma à?”

Liễu Huyền An đáp: “Chấp niệm, tâm ma.”

Tâm ma là khó chữa lành nhất.

Liễu Huyền An để lại một bình thuốc an thần rồi trở lại thư phòng, thuật lại đại khái sự việc cho Lương Thú nghe, lại nói: “Không biết người cha người mẹ trước kia đưa hai huynh muội này cho Mộc Triệt biết được sự thật thì có hối hận không.”

“Thế gian làm gì có nhiều cơ hội để hối hận đến thế.” Lương Thú nói, “Vừa rồi ta lại nhận được một phong mật báo, người nhìn thử xem.”

Liễu Huyền An cầm tín hàm trên bàn lên, bên trong viết đại khái vì hoạt động của Liễu Nam Nguyên ở Tây Nam mà dẫn tới một phần giáo chúng Bạch Phúc giáo bắt đầu hoài nghi tín ngưỡng mình lựa chọn, hoài nghi Bạch Phúc Phật Mẫu khu bệnh tiêu tai kia có thật sự tồn tại hay không, cho nên bọn họ khẳng khái cải đạo chờ đợi thần nữ... thần y, chờ đợi nữ thần y cũng tới chữa bệnh cho mình và người nhà.

Liễu Nam Nguyên và các đệ tử Bạch Hạc Sơn Trang không hề cự tuyệt, liên tục chữa bệnh từ thiện dọc đường, đúng là tìm thấy không ít cổ trùng quấy phá trong cơ thể các tín đồ. Cảnh tượng này được rất nhiều bá tánh vây xem, tận mắt chứng kiến. Một khi ngày càng nhiều người biết được sự thật trò tưng kinh chúc phúc của Bạch Phúc giáo kia thực chất đều là dùng cổ độc giờ trò quý, sợ hãi sùng bái lập tức biến thành phần nô chửi bới, cách thức mắng chửi vô

cùng phong phú, mắng đủ từ tổ tông đến tôn tử gia phả mười tám đời, mưa móc liên quan cũng gộp vào mắng chung.

“Được rồi được rồi, các người nói nhỏ một chút” Thường Tiểu Thu giờ phá quân kiếm lên duy trì trật tự, lớn tiếng quát, “Ai muốn mắng thì ra ngoài mắng, người nào dám tuôn lời không sạch sẽ trước mặt Liễu tam tiểu thư, ta sẽ thật sự ra tay đấy!”

Thế là mọi người đi ra ngoài mắng thật, mắng đến mỗi miệng vẫn chưa nguôi giận, đám đông bèn hợp sức viết một phong thư thỉnh nguyện Vương gia mau chóng thảo phạt Bạch Phúc giáo, đòi lại công bằng cho mọi người.

Liễu Huyền An xem bức thư thỉnh nguyện, phía sau là một hàng dài ký tên và dấu lặn tay, thở dài: “Vương gia nên phải thêm người bảo vệ A Nguyệt đi, ta cảm thấy Bạch Phúc giáo sẽ không để nàng chơi vui mãi như thế đâu.”

“Không cần người phân phó, sáng nay ta đã sắp xếp xong rồi.” Lương Thú nói, “Ngự tiền thị vệ do hoàng huynh đưa tới ta chỉ giữ lại một người, số còn lại đều phải đi theo A Nguyệt.”

Liễu Huyền An nghe vậy mới hơi yên tâm, bởi vì không nói gì khác, chỉ cần nhìn dáng vóc của họ đã đủ để kẻ khác không dám nghi ngờ thực lực, một đám tráng hán cao lớn thô kệch tràn ngập cảm giác vừa giản dị vừa an toàn.

Chương 118: Liễu Huyền An vui vẻ: "Ta thắng rồi."

Phượng Tiểu Kim đưa Khổ Hựu vào một hang động bí mật, cửa vào nằm ở nơi hoang vắng, sau khi cơ quan khép kín lại thì dù là đệ tử Bạch Phúc giáo cầm thấu kính soi từng tấc đất cũng khó lòng phát hiện. Khổ Hựu nghe tiếng bước chân hỗn độn trên đầu, nói: "Đối với Vân Nhạc cô nương mà nói, trước mắt không có nơi nào an toàn hơn quân doanh Đại Điểm, chỗ này mới là chốn nguy hiểm trùng trùng."

"Luật pháp Đại Điểm sẽ xử tử nàng."

"Nhưng đám đàn ông quỳ gối dưới chân cũng sẽ giết nàng, hơn nữa còn dùng cách thức lăng nhục tàn nhẫn đả bần nhất thế gian, đến lúc đó mới thật sự là thảm kịch." Khổ Hựu nhìn bóng đen yên tĩnh trước mắt, "Nàng không thể mãi ngồi trên đài cao sắm vai một pho tượng xinh đẹp cam điếc, lý ra Phượng công tử phải biết rõ điểm này hơn ta. Dự.c vọng của con người không ngừng bành trướng từng ngày, tín đồ tà giáo cũng không ngoại lệ, chiếm được một sẽ muốn hai, chiếm được hai lại muốn một trăm một vạn lần nữa. Mặc kệ là ở nơi đâu hay thời điểm nào, ngày mà Mộc Triệt can thiệp tủng lòng người, ngày đó nàng sẽ bị mang ra hiến tế."

Phượng Tiểu Kim áp cơn giận xuống: "Nhưng nàng đang trúng kịch độc, nếu thiếu thuốc giải của Mộc Triệt sẽ chết!"

"Cho nên Phượng công tử cần sớm liên thủ với ta, trước khi chất độc tái phát phải thảo phạt hết những kẻ này. Bây giờ Vân Nhạc cô nương không có khả năng quay lại nữa, đường sống duy nhất của nàng chỉ có thể là từ chúng ta cạy miệng Mộc Triệt."

“Người muốn những gì? Bản đồ rừng rậm, nơi giấu vàng bạc, hay là cơ sở ngầm Bạch Phúc giáo bố trí ở các nơi?”

Khổ Hựu đáp: “Ta muốn tất cả.”

Phượng Tiểu Kim xoay người nhìn hắn, vạt áo phất lên một cơn gió nhẹ.

Khổ Hựu ngồi yên không nhúc nhích, bởi vì hắn cảm thấy yêu cầu của mình vô cùng hợp lý, đánh giặc cần có bản đồ, thảo phạt phải diệt tận gốc, về phần vàng bạc, đó vốn là tiền của bá tánh Đại Diêm, cho nên chắc chắn phải đi đòi về. Tuy bên ngoài Vương gia có tộc Loan Dao Ngân Nguyệt tương trợ, nhưng trợ giúp thì chưa bao giờ là đủ, hưởng chi công phu của Phượng Tiểu Kim còn cao đến tà môn, lùi lại một bước, dù không mượn được sức hắn đi nữa, ít nhất trong lúc hai bên giao chiến cũng không thể để người này đứng về phe Bạch Phúc giáo.

Một hồi lâu sau, Phượng Tiểu Kim trả lời: “Được.”

.....

Sự kiện Thánh nữ mất tích đối với giáo chúng Bạch Phúc giáo mà nói quả là một trận rung động không thua gì đất trời sụp đổ. Tuy Mộc Triệt đã nhanh chóng phong tỏa tin tức, nhưng tin tức lại là thứ khó giữ kín nhất thế gian. Chỉ trong một buổi chiều ngắn ngủi mà nhân tâm khắp rừng núi đều hoảng hốt, ai ai cũng nói Khổ Hựu đã dẫn theo Thánh nữ bỏ chạy.

Sau đó lời đồn càng pha thêm chút diễm tình, dù sao tình ý của Thánh nữ đối với Khổ Hựu đã bị bao nhiêu người chứng kiến, hiện tại hai người cùng mất tích đương nhiên càng tạo cơ sở phán đoán hơn. Các đệ tử đi tìm kiếm đều tay không trở về, Ô Mông Vân Du nằm trên giường nghe âm thanh ồn ào ngoài cửa sổ, nhíu mày hỏi: “Chuyện gì vậy?”

“Không có việc gì.” Vu y chống chế, “Diễn tập đề phòng quân Đại Diễm đánh vào thôi.”

Ô Mông Vân Du dựa vào gối đầu, vươn tay sờ lên vết thương bên hông. Lưu Hằng Sướng bưng khay thuốc tiến vào trông thấy, vội ngăn cản: “Vân Du công tử, xin đừng chạm vào.”

“Kiếm Lương Thú rốt cuộc có độc gì vậy?” Ô Mông Vân Du bất mãn ấn mạnh một cái, bị đau đến xuýt xoa, “Chỉ một vết thương còn con mà cứ lành lại rách ra, chẳng lẽ ta phải nằm trên giường cả năm mới khỏi sao.”

Đây không phải lần đầu tiên hấn nổi cơn, Lưu Hằng Sướng cũng chỉ khuyên bảo chiếu lệ rồi tiếp tục rửa sạch miệng vết thương cho hấn. Ô Mông Vân Du thở ra một hơi, ngửa mặt nhìn lên trần nhà, nằm một lát thấy nhàm chán lại hỏi: “Này, hôm nay vì sao tiểu thúc thúc còn chưa đến thăm ta? Hấn đi theo A Nhạc rồi à?”

Lưu Hằng Sướng nghe mà sững sốt, hóa ra đối phương chưa biết chuyện xảy ra bên ngoài. Hấn đang muốn mở miệng, vu y đứng bên cạnh đã hung hăng trừng mắt một cái, nhanh miệng nói: “Phải, Vân Du công tử không cần lo lắng, gần đây quân Đại Diễm luôn như hổ rình mồi, cho nên Phượng công tử phải đi theo bảo vệ Thánh nữ.”

Ô Mông Vân Du đáp một câu rồi không nghi ngờ gì nữa. Có mặt vu y ở đây nên Lưu Hằng Sướng không tiện nhiều lời, xử lý vết thương xong liền cúi người rời khỏi phòng. Hấn vừa muốn đi về phòng mình đã bị hai tên vu y khác ngăn lại, đối phương lạnh lùng ra lệnh: “Lưu đại phu, sau này thương thế của Vân Du công tử sẽ do chúng ta trị liệu, người không cần nhúng tay nữa.”

“Nhưng mà — —”

“Ruộng thuốc phía tây cần người trông coi, nhân lực không đủ, vài ngày tới làm phiền Lưu đại phu quan tâm.”

Vu y nói xong liền phất tay gọi tới hai tên đệ tử áp giải hắn về phòng dọn quần áo. Lưu Hằng Sướng giả vờ bất mãn ra mặt mà không dám nói gì, trong lòng lại nghĩ, cục diện thế này không thể là bại lộ thân phận nội gián, nếu không đã không bị tống đi vườn thuốc hoang vu kia. Tám chín phần mười là Mộc Triệt muốn đối phó Phượng Tiểu Kim cho nên mới xuống tay với người bên cạnh hắn trước.

Đệ tử không cho Lưu Hằng Sướng quá nhiều thời gian, thấy hắn xếp vào tay nải hai bộ quần áo xong đã lên tiếng thúc giục mau đi.

Đến khi Phượng Tiểu Kim trở về, trong viện đã trống không chỉ có Mộc Triệt đứng đó. Nghe tiếng bước chân, Mộc Triệt xoay người nói: “Ta tưởng ngươi đi tìm A Nhạc rồi.”

Ánh mắt Phượng Tiểu Kim ẩn sau lớp mặt nạ vẫn hờ hững như không: “Ta có thể đi à?”

“Ngươi không thể.” Mộc Triệt tiến lên áp lòng bàn tay vào mặt nạ hắn, “Đây rõ ràng là bẫy rập do Diễm quân bày ra, ta tuyệt đối sẽ không để ngươi gặp nguy hiểm, cho nên tốt nhất nên sớm thu hồi những ý niệm không nên có trong đầu đi.”

“Không có thuốc giải của giáo chủ, thậm chí ta còn không bước chân nổi ra khỏi khu rừng này, ngươi cần gì phải quản ta có ý niệm cứu người hay không.” Phượng Tiểu Kim đứng yên tại chỗ, ngữ điệu hờ hợt không nghe ra cảm xúc, “Ta mệt rồi.”

“Được.” Mộc Triệt đặt một bình sứ xuống mặt bàn, “Đây là thuốc giải cho ba ngày, nghỉ ngơi đi. Còn một chuyện nữa, Vân Du không biết A Nhạc đã mất tích, trước mắt thương thế hắn chưa lành, ý ta là, ít chịu đá kích vẫn tốt hơn, nếu không hắn lại ồn ào đòi dùng Tú Thương Chu Nương khâu vết thương lao ra ngoài tìm người.”

Phượng Tiểu Kim nói: “Ta tưởng ngươi sẽ là người đầu tiên xúi hắn đi nộp mạng.”

Mộc Triệt cười: “Nhưng người chắc chắn không đáp ứng, nếu người không chịu đáp ứng, ta sẽ buông tha hẳn thôi.”

Gã xoay người ra ngoài: “Cho nên vì Vân Du, A Phượng, tốt nhất người nên ngoan ngoãn một chút, ngoan ngoãn như mẹ người ấy.”

Phượng Tiểu Kim khẽ nhắm mắt lại, vươn tay cầm bình thuốc giải trên bàn rồi cũng xoay người trở về phòng.

Một vạt váy đỏ tươi bay xuống khỏi tường viện bước nhanh theo sau Mộc Triệt. Nữ tử Nam Dương cười khanh khách nói: “Hóa ra Mộc giáo chủ vẫn là kẻ thương hương tiếc ngọc, cam tâm tình nguyện nuôi không tuyệt thế cao thủ này không để hẳn làm việc cho thánh giáo. Thật sự đáng tiếc, theo ta thấy, có lẽ vị Phượng công tử kia đủ bản lĩnh tìm được Thánh nữ trở về đây.”

“Không cần thiết, hẳn không nên làm gì cả.” Mộc Triệt nói, “Chỉ cần ở bên cạnh ta là đủ.”

Gã đã mất đi một lần, tuyệt đối không thể để mất lần thứ hai. Gần đây không rõ vì tuổi tác ngày càng lớn, hay là ảnh hưởng từ cơn kích động sắp đánh vào vương thành nên mới càng có tham vọng muốn cùng ý trung nhân thời trẻ giằng co bên nhau. Tóm lại gã sẽ không buông tha cho khuôn mặt dưới lớp mặt nạ kia, dù cho phải đổi một cái giá lớn là Thánh nữ mình lao tâm khổ tứ đắp nặn mấy năm nay.

“Ra giá đi.” Mộc Triệt nói.

Nữ tử Nam Dương che miệng bật cười: “Ta phải tính toán một phen đã, không thể thấp hơn cái giá ngài trả cho đảo chủ nhà ta được.”

Trong lúc nói chuyện đã nhanh chóng dùng chính ngữ điệu quen thuộc của Ô Mông Vân Nhạc.

Trong Thập Diện Cốc, Liễu Huyền An hỏi: “Hôm nay nàng thế nào rồi?”

“Không tốt lắm.” Liễu Huyền Triệt nói, “Thậm chí nàng ta không biết bản thân đã trúng kịch độc, cho nên khẳng khẳng không chịu uống thuốc của ta.”

“Nhưng móng tay nàng đã ngả sang màu đen cả rồi.”

“Nàng cho rằng móng tay màu đen không đẹp.”

Liễu Huyền An thở dài một tiếng: “Sinh tử có số.”

Trong đầu y có ba ngàn thế giới, theo lý mà nói luôn có thể tùy thời tùy chỗ xả ra một đống đạo lý, nhưng lần này lại không biết nên mở miệng thế nào. Hay nói đúng hơn là, y vẫn biết nên mở miệng thế nào, nhưng muốn phá vỡ thế giới quan của một người rồi đắp nặn từ đầu là chuyện nói dễ hơn làm, trong khoảng thời gian ngắn hẳn là không thể làm được.

Hiếm khi Liễu Huyền Triệt không mắng đệ đệ lười biếng, trước mắt trong quân có quá nhiều chuyện phải làm, chuyện nào cũng trọng yếu hơn Ô Mông Vân Nhạc. Hắn hỏi: “Phía A Nguyệt thì sao?”

“Vương gia đã phái ra ba vòng người ngựa theo bảo vệ rồi, còn có cả Ngự tiền thị vệ, không cần lo lắng vấn đề an toàn.” Liễu Huyền An nói, “Hơn nữa ta thấy chuyến này mọi ấy đi chơi vui lắm, nếu không sẽ không đến mức một phong thư cũng không thèm viết về cho chúng ta.”

Đời này vẫn là lần đầu tiên Liễu Huyền Triệt nghe ra từ ngữ khí đều đều của y một tia oán trách và thương nhớ của huynh trưởng, nhất thời vừa thấy mới mẻ vừa thú vị, vì thế vỗ vỗ bả vai đệ đệ, yêu cầu: “Tối nay chơi cờ với đại ca đi.”

Liễu Huyền An khoát tay cự tuyệt: “Nhưng ta còn có việc.”

“Việc gì?”

“Đi ngủ.”

Liễu Huyền Triệt: “...”

Liễu Huyền An cảm nhận được áp suất thấp từ trên người đại ca liền vô thức thẳng lưng, thế, thế chơi một hai ván cũng được.

Bàn cờ là Liễu Huyền Triệt mang theo, đây là phương pháp giải trí thường ngày hẳn thích dùng nhất. Người hầu nhanh chóng thay hai vị công tử pha trà thơm đốt huân hương, còn không biết bùng từ đâu về mấy chậu hoa, tận lực trang trí ra một khung cảnh văn nhã thanh tĩnh giữa doanh địa đầy mùi giết chóc.

Không khí rất hòa hợp.

Nhưng cách thức chơi cờ của Liễu nhị công tử thì không hòa hợp chút nào, y gần như không cần suy nghĩ, thường thường là Liễu Huyền Triệt tập trung nửa ngày mới nhẹ nhàng hạ xuống một quân, ngay sau đó một quân khác màu bị bàn tay đối phương đặt “cạch” một phát, thủ pháp cực kỳ cấp bách như đang sốt ruột muốn đi ăn tiệc nhà ai, lại còn nhấp nhồm như thể vội vàng muốn chạy vào nhà xí.

Ban đầu Liễu Huyền Triệt nghĩ y đặt cờ lung tung cho có, chơi nhanh chết nhanh cho nên mới cố ý kéo dài thời gian chậm rãi trên người y. Kết quả một đợt hai đợt, chớp mắt một cái mình đã mất hẳn một con đại long, quân lính tan rã.

Người hầu hai bên: “Ủa?”

Liễu Huyền An nói: “Ta thắng rồi.”

Sắc mặt Liễu Huyền Triệt không chút thay đổi: “Chơi một ván nữa.”

Nụ cười trên mặt Liễu Huyền An cứng đờ, y ngẫm nghĩ rồi hỏi: “Phải chơi đến khi đại ca thắng ta mới được đi sao? Nếu là như thế, tốc độ ván thứ hai có thể nhanh hơn một chút.”

Liễu Huyền Triệt: “...”

Cuối cùng Liễu nhị công tử vẫn chạy trốn thành công, cũng không ăn thêm cây thước nào. Lương Thú vốn đang đứng dựa trên một thân cây cao nghỉ ngơi một lát, liếc mắt thoáng nhìn người trong lòng đang đi về hướng này liền nhảy xuống dang rộng hai tay chuẩn xác đón được người vào ngực mình, ngạc nhiên hỏi han: “Nghe nói người đi chơi cờ, ta còn tưởng phải chờ ở đây thêm một lúc, sao đã hấp tấp chạy ra rồi?”

“Chơi xong rồi.”

“Thắng hay thua?”

“Thắng chứ, cho nên mới phải chạy cho nhanh, nếu không đại ca cứ lôi kéo ta tiếp tục chơi, tốc độ hạ cờ của huynh ấy chậm quá.”

Sâu lười không muốn chờ, y mệt rồi, ngồi lâu một chỗ toàn thân còn khó chịu. Trở về chỗ ở y lập tức thả người xuống nhuyển tháp chỉ vào mình, chỗ này mỏi, chỗ kia cũng mỏi.

Lương Thú rửa tay, chậm rãi giúp y xoa bóp: “Xương sống thắt lưng chân mỏi thì thôi đi, đến cả ngón tay cũng mỏi nữa à?”

“Thì phải bắt quân cờ mà.” Mỏi là hợp lý còn gì.

Lương Thú gật đầu: “Có lý.”

Chương 119: Thánh nữ và y nữ

Liễu Huyền An bị xoa ấn đến buồn ngủ, cứ thế nằm thẳng xuống nhuyển tháp nhìn mấy con bướm trắng đậu trên cửa sổ, Lương Thú nhìn theo tầm mắt y, nói: “Mấy ngày nay trong quân doanh có rất nhiều bướm, càng lúc càng nhiều hơn.”

“Ừm.” Liễu Huyền An miễn cưỡng đáp một câu, “Sau này có khi còn nhiều nữa, nếu A Nguyệt ở nhà thì tốt rồi, muội ấy thích bướm bướm lắm.”

Tây Nam nhiều bướm không tính là chuyện lạ, đa số mọi người đều nghĩ vậy, Viên Úc cũng không ngoại lệ. Hắn ta chống gậy, mang theo khuôn mặt của Khổ Hựu không ngừng chạy qua chạy lại trong quân doanh. Cao Lâm vừa chạy theo vừa không ngừng kêu khổ, người thoạt nhìn nửa sống nửa chết mà sao thể lực tốt thế, chẳng lẽ muốn dùng chân đo hết trăm dặm quân doanh luôn sao, rốt cuộc là bệnh thật hay bệnh giả vờ?

Đương nhiên Viên Úc không để ý hắn lái nhái, tiếp tục gõ gậy chống bước đi, xuyên qua lớp vải sa mỏng mà thấy được những cánh bướm trắng dập dờn trong bụi cỏ dưới ánh trăng. Hắn ta nghĩ mình đã gieo thành công cốc độc, nhưng kỳ thật toàn bộ đều là bướm trắng thông thường do đệ tử Bạch Hạc Sơn Trang dùng mật hoa dụ về, đáng vẻ hai loài tương tự nhau, trong bóng đêm lại bị vải sa che mờ nên gần như không có chỗ nào khác biệt.

Hơn nữa Cao Lâm thường xuyên than thở mình choáng đầu nhũn chân, ven đường ngẫu nhiên gặp vài tên binh sĩ cũng ho khan nặng nề vội vàng đi y quán chẩn bệnh, trông càng giống điềm báo độc ôn sắp lan tràn. Tóm lại, hết thảy đều giống hệt kịch bản Viên Úc vạch ra.

Các binh sĩ xuất hiện bệnh trạng ngày càng nhiều, nhu cầu sử dụng thuốc thanh nhiệt giải độc trong vùng cũng tăng theo, mà lái buôn dược liệu chở thuốc lúc nào cũng phải hỏi han tình hình hai ba câu. Tin tức cứ như vậy truyền ra ngoài, thế nhưng vẫn chưa thể gây ra náo động khủng hoảng — — Tây Nam ẩm thấp, chướng khí nặng nề, mùa hè hơi bất cần một chút gặp bệnh vặt là chuyện thường tình.

.....

Phượng Tiểu Kim xoa huyết thái dương đau nhói, muốn thử chống người ngồi dậy lại cảm thấy tứ chi vô lực gân cốt mềm nhũn. Hắn nhận ra có gì đó không đúng liền quay đầu liếc nhìn chai thuốc giải trên đầu tủ, lại nghiêng răng muốn thử rời khỏi giường, nhưng cố lắm cũng chỉ di chuyển được khoảng hai tấc.

Thử vận công, khí mạch cũng tán loạn không tụ nổi. Phượng Tiểu Kim nắm hờ nắm tay, sắc mặt xanh mét, hắn từng nghĩ bản thân còn thời gian, nghĩ chỉ cần Lương Thú còn sống, một thân võ công này của mình đối với Mộc Triệt ít nhất vẫn còn chút giá trị. Nhưng hiện tại xem ra, kẻ điên kia còn phát điên phát khùng hơn trong tưởng tượng của mình nhiều lắm.

Phượng Tiểu Kim xoay người ngã nhào xuống đất đất, trườn từng tấc một về phía đầu tủ.

Cùng lúc này nữ tử Nam Dương giả trang thành Ô Mông Vân Nhạc đã bung theo một chén thuốc đi vào phòng Ô Mông Vân Du. Các vụ y canh giữ ở đó nhìn thấy nàng ta đều đứng dậy hành lễ rồi rời đi. Ô Mông Vân Du quay đầu trêu chọc: “Làm sao vậy, trông mất hứng thế kia, tên Khổ Hựu đó lại không để ý đến muội à?”

“Không có.”

“Không có còn làm vẻ mặt như thế làm gì, đã chuẩn bị xong hành lý chưa, khi nào thì xuất phát?” Ô Mông Vân Du ngồi dậy vươn tay muốn xoa mặt muội muội nhưng bị nàng né tránh. Nữ tử Nam

Dương nghiêng đầu buồn bã nói, “Lần này Giáo chủ sai ta phải đi hơn hai mươi tòa thành.”

“Hai mươi tòa thành?” Ô Mông Vân Du nhíu mày, “Quá nhiều rồi, hơn nữa Lương Thú luôn nhìn chăm chăm hướng đi của chúng ta từng thời từng khắc, thời gian muội ở ngoài càng lâu, nguy hiểm càng lớn, vì sao giáo chủ lại sắp xếp như vậy?”

“Bởi vì Liễu Nam Nguyệt, bây giờ khắp vùng Tây Nam đều đồng loạt tung hô nàng ta, Lương Thú muốn nàng thay thế địa vị của ta.” Nữ tử Nam Dương oán hận nói, “Hắn sáng tác cho nàng rất nhiều câu chuyện hay ho, xưng tụng nàng là thần nữ có khả năng hồi sinh người chết, kim quang lờ lờ chiếu lên vạt trượng mây xanh. Bọn họ còn thả lời đồn nói ta đã rơi xuống bùn lầy, nói ta không phải người kế nhiệm của Bạch Phúc Phật Mẫu, nói ta... nói ta tự định chung thân với Khổ Hựu, ăn nằm có con nên bỏ trốn về Thập Diện Cốc.”

“Ăn nói lung tung!” Ô Mông Vân Du cầm tay nàng, “Kìa, muội đừng khóc, chính vì thế nên giáo chủ mới lệnh cho muội đi tận hai mươi tòa thành?”

“Phải, Lương Thú muốn lời đồn đáng tin hơn, thậm chí còn tìm người giả trang thành ta quỳ bái dưới chân Liễu Nam Nguyệt.” Nữ tử Nam Dương nhìn Ô Mông Vân Du, hai mắt đỏ bừng đầy ảm ức, “Ca, huynh giết nàng cho ta đi, giết chết Liễu Nam Nguyệt, một khắc ta cũng không muốn chờ, phải ngay lúc này.”

“Được rồi được rồi.” Ô Mông Vân Du đáp ứng, “Ta giết nàng cho muội.” Hắn gật đầu nhẹ bằng, bởi vì trong lòng hắn, đó đích xác cũng chỉ là một sinh mạng nhẹ bằng, dù là Liễu Nam Nguyệt hay Liễu Bắc Nguyệt, chẳng qua chỉ tốn một đao nhẹ bằng mà thôi.

Vu y cầm theo vại chứa cúi người đến gần. Nữ tử Nam Dương kéo tay hắn dặn dò: “Tiểu thúc thúc sẽ không cho huynh dùng Tú Thương Chu Nương đâu, huynh đừng nói cho thúc ấy biết đấy.”

O Mông Vân Du hơi do dự, nhưng cuối cùng vẫn không đành lòng trước khẩn cầu của muội muội, đành nói: “Được thôi, nhưng tương lai tiểu thúc thúc mà nổi giận, muội phải nói đỡ cho ta mới được.”

Hắn nằm xuống giường nhìn vu y lôi con nhện cỡ đại ra khỏi bình. Con quái trùng đen đỏ đan xen ngửi được mùi máu tanh lập tức phấn khởi đâm mấy cái vòi đầy lông vào da thịt, mấp máy chậm rãi tiến về phía trước, dùng cặp răng nanh đầy nọc độc nối liền từng tác da thịt vào nhau.

Nữ tử Nam Dương đứng ngoài màn nhìn thiếu niên nhịn đau mặt mày tái nhợt, vẫn cười khúc khích: “Đa tạ ca ca.”

Ý thức của Ô Mông Vân Du dần dần mơ hồ, nhưng sau cơn mê man ngắn ngủi, hắn mau chóng tỉnh dậy, cúi đầu nhìn miệng vết thương bên hông mình. Mặc dù bốn phía bị phủ lên một lớp màng đen bóng quỷ dị nhưng thật sự đã hoàn toàn được “khâu liền”, hành động cũng không còn gì trở ngại. Hắn liền nhắc bội kiếm trên đầu giường, rời khỏi rừng rậm không nghỉ một khắc.

Nữ tử Nam Dương hỏi: “Lỡ hắn không thể hoàn thành nhiệm vụ thì sao?”

“Giết một Liễu Nam Nguyên đối với hắn vẫn dư sức.” Mộc Triệt nhìn bóng dáng thiếu niên sau màn cây cối, “Nói lại, cho dù hắn thất bại bị Lương Thú giết chết cũng không có gì đáng tiếc. Lúc này giữ người lại, sớm muộn gì hắn cũng sẽ vì tiểu thúc thúc, vì muội muội hắn mà đối nghịch với ta, chẳng bằng phái ra ngoài cho tự sinh tự diệt.”

Nữ tử Nam Dương lắc đầu: “Chỉ đáng tiếc cho khuôn mặt kia.”

“Người đóng giả A Nhạc, tương lai thứ không thiếu nhất chính là nam nhân, bây giờ tiếc nuối có hơi sớm.” Mộc Triệt xoay người trở về, “Tiền thù lao đã thu rồi, từ ngày mai bắt đầu làm việc đi.”

Nữ tử Nam Dương nâng tay nhìn móng tay màu đen vừa tô vẽ: “Đã rồi.”

Phượng Tiểu Kim vận công điều tức xong lập tức chạy qua phòng Ô Mông Vân Du, trong viện lúc này đã trống trơn không một bóng người.

Tuy Khổ Hựu nói chắc rằng Phượng Tiểu Kim sẽ hợp tác cùng mình, nhưng không ngờ đối phương lại đột nhiên lão đảo xông vào phòng tối. Bốn phía tối đen, Khổ Hựu dựa vào thính lực mà bắt được cánh tay hắt, hỏi: “Mộc Triệt — —”

“Mộc Triệt chưa phát hiện ra chỗ này.” Trán Phượng Tiểu Kim thấm đầy mồ hôi lạnh, mạnh mẽ cắt đứt lời hắt, lại rút từ trong tay áo ra một tập giấy dày chụp lung tung lên ngực đối phương, “Vân Du mất tích rồi, ta hoài nghi Mộc Triệt đã phái hắt đi Thập Diện Cốc. Đây là những thứ người muốn, ta thả người đi, người phải đáp ứng ta tha cho hắt một mạng, cũng tha cho A Nhạc một mạng.” Trước mắt Phượng Tiểu Kim biến thành màu đen, hắt dừng lại nghỉ một lúc lâu mới tiếp tục nói, “Vân Du và A Nhạc trúng kịch độc từ lâu, bao nhiêu năm nay ta luôn tìm kiếm thuốc giải nhưng vẫn không thể tìm thấy toàn bộ, những thứ đó ta cũng viết cả vào giấy rồi. Người... có lẽ Bạch Hạc Sơn Trang sẽ có cách, xin hãy cứu sống bọn chúng, hoặc là chí ít, chí ít để chúng bớt phải chịu khổ.”

Khổ Hựu đỡ hắt ngồi vào góc tường, vươn tay thử mạch đập: “Thực cốt tán?”

“Mộc Triệt muốn chế ta thành con rối, gã chỉ cần khuôn mặt này, tốt nhất là có thể động đậy, nhưng không động đậy được ít ra vẫn tốt hơn là mất đi.” Phượng Tiểu Kim ngửa đầu dựa vào vách tường cười khổ, “Nhưng gã xem nhẹ công phu của ta rồi. Người đi đi, không cần lo cho ta. Trong tay nải kia có mặt nạ và thuốc viên giúp tránh được chút khí độc trong rừng. Đi theo hướng sao Bắc Lang, cuối đường chính là quân doanh Đại Diễm.”

Khổ Hựu nâng tay phong bế hai huyệt vị trên người hắt để tạm ngăn độc được khuếch tán vào kinh mạch: “Người biết ta nhìn thấy rồi?”

Phượng Tiểu Kim không trả lời, chỉ dốc chút sức lực cuối cùng nói: “Nhớ kỹ những điều người đã đáp ứng ta.”

Hắn sờ vào cơ quan kéo mạnh về phía mình, đẩy Khổ Hựu ra ngoài.

Bên ngoài là một mảnh đất rừng tươi xốp ẩm ướt.

Giờ tý, Mộc Triệt bung khay công cụ đi vào tiểu viện, gã tính toán tự mình ra tay vĩnh viễn lưu lại dung nhan cho đối phương, nhưng đẩy cửa vào chỉ thấy một đống hỗn loạn, người lẽ ra phải ở trong phòng đã sớm không còn bóng dáng. Nếu nói Ô Mông Vân Nhạc mất tích khiến gã nổi giận, thì Phượng Tiểu Kim mất tích lập tức làm gã cảm nhận được nỗi hốt hoảng và sợ hãi từ trong tâm khảm, đồ vật trên khay loảng xoảng rơi xuống, các loại dụng cụ vỡ thành mảnh nhỏ. Đệ tử chờ ngoài cửa nghe thấy tiếng đi vào, kết quả chỉ nhận được một mệnh lệnh đầy cuồng nộ: “Đi, tìm hắn về cho ta!”

Đèn đuốc gần như chiếu sáng rừng rậm suốt đêm không nghỉ.

Nhưng cuối cùng vẫn không có thu hoạch gì.

Đầu tiên Mộc Triệt lo lắng chờ đợi, sau đó lại ngờ ngác ngồi lì trong phòng, bắt đầu từ khóc lóc rồi kể lể đến mắng chửi rồi lại khóc lóc, đi qua đi lại trong phòng như một con thú bị vây khốn. Hết tưởng tượng đến viễn cảnh mãi mãi mất đi tình nhân trong ký ức, máu toàn thân gã như muốn chảy ngược, sắc mặt trắng nhợt như pho tượng đá.

“Làm sao người dám.” Gã lặp đi lặp lại, “Làm sao người dám!”

Không có đệ tử nào dám tới gần giáo chủ, lòng người khắp nơi hoảng sợ không yên, hoảng sợ không cẩn thận sẽ rơi đầu. Mà vào thời khắc cảm xúc bất an lan tràn khắp nơi này, đột nhiên có người phát hiện ra Lưu Hằng Sướng cũng mất tích. Không ai có thể dám chắc rốt cuộc hắn tự bỏ chạy hay là chạy theo Phượng Tiểu Kim, tóm lại là bốc hơi một cách sạch sẽ.

“Thịch” một tiếng, nghe như có vật gì rất nặng rơi xuống nền đất.

Phượng Tiểu Kim mờ mịt nghe được, sau đó là một tiếng gọi rất nhỏ: “Phượng công tử, Phượng công tử!”

Lưu Hằng Sướng nhanh nhẹn trượt xuống men theo một sợi dây thừng, lại nhặt vật nặng dưới đất lên, vỗ vỗ cho sạch bụi rồi đặt lên bàn, thuận tiện thắp sáng hỏa chiết: “Phượng công tử, Khổ thống lĩnh chỉ đường cho ta đến đây.”

Phượng Tiểu Kim vẫn không nói gì, mà hắn cũng không còn sức nói chuyện. Lưu Hằng Sướng thử mạch tượng cho hắn, tay chân lạnh lẽo mở túi đựng ngân châm, chuẩn bị thuốc cao, lại giúp người nằm thẳng trên chiếc giường nhỏ.

.....

Trên mảnh đất này, những người thật sự vui vẻ hình như chỉ còn lại Liễu Nam Nguyên và thôn dân bá tánh vùng Tây Nam.

Giống như những gì Liễu nhị công tử nói, nàng vui quên cả đường về, đến một phong thư cũng không muốn đứng dậy viết, toàn bộ tin tức đều dựa vào thư truyền từ Thường Tiểu Thu và Trình Tố Nguyệt.

Liễu Huyền An xem thư hết lần này đến lần khác, Lương Thú ở một bên hỏi: “Sao thế, xem một lần vẫn chưa nhớ được à?”

“Đừng nói là A Nguyên gặp được tình lang ma ốm trong lòng nàng rồi chứ?” Liễu Huyền An càng nghĩ càng cảm thấy khả năng này không hề thấp. Lương Thú lại nói: “Ta nghĩ không phải, chưa nói đâu xa, chỉ bằng giọng văn lưu loát vui mừng của Tiểu Thường trong thư đã không thấy giống bộ dạng thất tình rồi.”

Liễu Huyền An vẫn thờ dài mãi không thôi, rất có vài phần dáng dấp huynh trưởng.

Lương Thú kéo người vào lòng mình: “Nếu thật sự nhớ A Nguyên, để ta sai Cao Lâm đưa người đi thăm nhân tiện giải sầu, đỡ phải

suốt ngày chôn chân trong quân doanh, rảnh rỗi nằm nghỉ một lát còn bị mắng.”

“Hai ngày nay đại ca không rảnh rỗi đi mắng ta.” Liễu Huyền An nói, “Ô Mông Vân Nhạc đã đủ cho huynh ấy đau đầu rồi.”

Một là đau đầu vì thuốc giải, hai là đau đầu vì trạng thái tinh thần của đối phương. Mộc Triệt dùng một lượng lớn cổ độc khống chế khiến nàng vẫn giữ được dáng vẻ của người thường dù đã trúng kịch độc, mà hiện tại không có thuốc giải bổ sung, đủ loại hậu quả lần lượt xuất hiện. Biểu hiện rõ ràng nhất là nàng không còn xinh đẹp, làn da trắng nõn như bị nhuộm một tầng màu nước nửa đen nửa vàng, hai bên cánh mũi cũng xuất hiện những vết lấm tẩm đỏ xấu xí.

Ô Mông Vân Nhạc hét to một tiếng, đập nát tấm gương trước mặt.

Liễu Huyền Triệt nhíu mày: “Ngươi bình tĩnh một chút đi.”

“Ngươi, ngươi ghen tị với ta!” Ô Mông Vân Nhạc muốn nhào lên nhưng bị binh sĩ ngăn lại, miệng không ngừng mắng chửi, “Muội muội ngươi ghen tị với ta!”

“A Nguyệt chưa từng gặp mặt ngươi.” Liễu Huyền Triệt nói, “Ta là đại phu, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn phối hợp điều trị, khuôn mặt này — —”

Lời còn chưa dứt, Ô Mông Vân Nhạc đã cúi xuống hung hăng cắn lên bàn tay giữ trước người mình. Binh sĩ bị cắn cuống quýt hét ra, hành động không cẩn thận nên đập vào mặt nàng. Chỉ một cái tát vô tình không nhẹ không nặng lại kích thích cho Ô Mông Vân Nhạc càng phát điên không khống chế nổi. Chưa từng có ai dám cả gan đánh vào mặt nàng, cũng chưa có ai dám nghi ngờ vẻ đẹp của nàng. Nàng liều mạng giãy giụa, tóc tai rối bù, xiêm y rách nát, Liễu Huyền Triệt nghiêng đầu, người phụ nữ trông coi nàng khó xử nói: “Liễu Đại công tử à, ai khuyên can cũng không nghe, chỉ suốt ngày soi gương. Thế này... có khi nào là điên thật rồi không?”

“Các người buông ta ra!” Ô Mông Vân Nhạc vẫn la hét như cũ, “Để ta và Liễu Nam Nguyệt đứng chung một chỗ, ta phải đứng cùng một chỗ với nàng ta để tất cả mọi người nhìn xem, các người đừng hòng hủy hoại mặt ta!”

Tiếng kêu của nàng vừa bén nhọn vừa lợi hại, đâm đến óc nhà còn phải nứt ngói. Các binh sĩ áp chế nàng mệt mỏi thở hồng hộc, trong lòng vạn phần khó hiểu, một nữ tử điên khùng tính cách cổ quái, làm sao có thể khiến mấy vạn giáo chúng như si như túy dâng hiến tất cả, mà hình như cũng đâu có xinh đẹp lắm?

Nhưng bọn họ chỉ dám nghĩ trong lòng như vậy chứ không một ai dám hé ra ngoài, hơn nữa còn phải luôn miệng an ủi nàng, đúng vậy, người là nữ nhân đẹp nhất trên đời.

Ô Mông Vân Nhạc nhìn bộ móng tay đen thùi cùng với khuôn mặt khó coi hiện lên trong gương, lần thứ hai bật khóc nức nở. Nàng có thể nghe ra thái độ qua quýt trong giọng nói của bọn họ, nhưng mặt khác lại cảm thấy đó là bổn phận bọn họ nên làm, bởi vì dung mạo của nàng đã bị hủy, mất đi dung nhan xinh đẹp, nàng sẽ không còn được ưu ái thứ gì nữa.

Liễu Huyền An cũng đứng nghe ngoài viện, y cảm thấy chuyện này khó lòng giải quyết, bởi vì đại ca y chắc chắn sẽ không chịu dùng cổ dược cứu người. Nhưng không có cổ dược, mặt mũi Ô Mông Vân Nhạc sẽ không thể trở lại như ban đầu, dung nhan không khôi phục, nàng vẫn sẽ tiếp tục điên.

A Ninh đề nghị: “Hay là công tử vào kể cho nàng nghe về thiên đạo rộng lớn vũ trụ xinh đẹp của người đi.”

“Nói rồi.” Liễu Huyền An khoanh tay, “Ta nói vạn vật phải có lúc già đi, kỳ thật ‘không đẹp’ chính là một trong những cách tự bảo toàn chính mình. Kết quả nàng nghe không lọt còn mắng ta, hỏi ta vì sao không đi hủy dung A Nguyệt đi.”

A Ninh: “...”

Liễu Huyền An nói: “Nàng luôn ồn ào đòi gặp A Nguyễn, ta thấy dù nàng có gặp được A Nguyễn, bệnh trạng vẫn sẽ không thuyên giảm đâu, có khi còn khó lòng khống chế hơn.”

“Bởi vì nàng đúng là không đẹp bằng tam tiểu thư, bây giờ không biết vẫn còn có thể tự an ủi. Gặp được rồi, đến cả lý do cuối cùng cũng mất luôn.” A Ninh nói, “Nhưng nếu không để nàng gặp tam tiểu thư, cứ như vậy náo loạn không yên, không chịu ăn uống gì cũng không phải là cách, sẽ chết người đấy.”

Liễu Huyền An nói: “Đại ca sẽ nghĩ ra cách thôi.” Y suy nghĩ một lát, “Người đi nói với Lưu thẩm che một tầng lụa mỏng lên tất cả cửa sổ, ánh nến ban đêm cũng phải giảm xuống tranh tối tranh sáng càng tốt. Cho người mang đồ trang điểm mới vào, nhất là phấn, ít nhiều gì cũng che được mấy vết đỏ lấm tẩm.”

Sự thật chứng minh phương pháp này phần nào có tác dụng, ánh sáng không đủ khiến đường nét khuôn mặt cũng mờ hồ không rõ, tâm trạng của Ô Mông Vân Nhạc cuối cùng đã hơi bình phục một ít, nhưng sức bình phục vẫn có hạn.

Liễu Huyền Triệt hỏi: “Bao lâu nữa A Nguyễn mới trở về?”

“Ba bốn ngày gì đó.” Liễu Huyền An đáp, “Đại khái là vậy.”

Không khí “trúng cổ” trong quân doanh đã rất vừa vặn, ai nên choáng thì choáng, ai cần nôn thì nôn, đúng thời điểm thiếu hụt đại phu, cho nên dù chuyển lữ hành lung lạc lòng người của Liễu Nam Nguyễn có thuận lợi hơn nữa, Lương Thú muốn mắt nhắm mắt mở thì vẫn “buộc lòng” phải gọi nàng và các đệ tử khác trở về, vở diễn mới càng thêm chân thực.

Liễu Huyền An hỏi: “Đại ca muốn cho Ô Mông Vân Nhạc gặp A Nguyễn?”

“Cổ dược của Mộc Triệt rất hung hiểm, tình trạng sức khỏe của nàng chuyển biến xấu quá nhanh lại không chịu phối hợp điều trị, thêm tâm ma quấy phá, thật sự nan y.” Liễu Huyền Triệt nói, “Đến lúc đó cho A Nguyễn ăn mặc giản dị một chút, đừng nổi bật quá.”

Liễu Huyền An gật đầu: “Được, để ta tự mình đi đón nàng, dặn dò cẩn thận trước.”

Có thể khiến công tử sâu lười phải chủ động thân chinh ra khỏi quân doanh đón, có thể thấy là thật lòng rất nhớ muội muội. Tới ngày đoàn người trở về, Lương Thú kéo dây buộc tóc của y, chua chát hỏi: “Sao không thấy người vội vàng nhưng nhớ ta như thế bao giờ?”

“Cũng có nhớ mà, có nhớ mà.” Liễu Huyền An trả lời lầy lẹ, lập tức ôm xiêm y chui vào xe ngựa.

Chạy trốn vô cùng mau lẹ.

Lương Thú: “...” Chiều hư quá rồi!

Đoàn người của Liễu Nam Nguyễn đã tiến đến vùng phụ cận Thập Diện Cốc. Chuyển hành trình cực kỳ thuận lợi, tình huống lo sợ bị ám sát cuối cùng cũng không xảy ra, mỗi ngày đều sóng êm gió lặng, tranh chấp lớn nhất đơn giản chỉ là có người tranh chỗ xếp hàng mà đánh nhau, sau đó lập tức bị quan binh la mắng bắt ngưng tại chỗ. Thường Tiểu Thu nói: “Hơn trăm người đi theo hộ vệ, còn có ngựa tiền thị vệ do Vương gia phái tới, nếu Mộc Triệt không phải đồ ngốc thì chắc chắn phải biết có phái sát thủ tới cũng vô dụng thôi.”

“Không chỉ hộ vệ và thị vệ, còn có người nữa, biểu hiện không tồi đâu.” Trình Tố Nguyệt nghiêng đầu hỏi, “Thế nào, có tiến triển gì không?”

Thường Tiểu Thu đáp: “Có, ta đã không còn đồ mặt nữa.”

Trình Tố Nguyệt khó hiểu: “Chuyện này chỉ chứng minh da mặt người ngày càng dày thôi mà?”

Thường Tiểu Thu: "... Cũng đúng."

Trình Tố Nguyệt thờ một hơi thật dài, ngoại trừ Vương gia, vì sao toàn bộ đám đực rựa trong Kiêu Vương phủ lại ế bền vững thế nhỉ, lại còn không thông minh cho lắm nữa.

Đang buồn rầu thì trông thấy người thông minh nhất Kiêu Vương phủ từ xa đi tới. Liễu Nam Nguyệt ngồi bên đống lửa đứng lên: "Nhị ca!"

Trình Tố Nguyệt và Thường Tiểu Thu cùng bước ra đón, nhưng đề phòng gần đây có một đám người Nam Dương am hiểu dịch dung đi qua đi lại, Liễu Nam Nguyệt dừng lại cách một khoảng, cất tiếng hỏi: "Ví như nói Đạo ở thế gian, sau đó thì sao?"

Liễu Huyền An đáp: "Như khe suối hướng về sông biển."

"Hốt hê hoảng hê, bên trong có những gì?"

"Tượng."

"Hoảng hê hốt hê, bên trong lại có gì?"

"Vật."

Liễu Nam Nguyệt buông tâm đề phòng xuống, cực kỳ vui vẻ, đúng là nhị ca thích lái nhải linh tinh của ta rồi!

Trình Tố Nguyệt và Thường Tiểu Thu đứng yên tại chỗ, sắc mặt vẫn bình tĩnh như thường. Đùng hỏi, nghe không hiểu gì hết.

A Ninh đã thuật lại đại khái chuyện của Ô Mông Vân Nhạc vào thư một lần, Liễu Nam Nguyệt hỏi: "Chỉ cần ta xấu hơn nàng là được chứ gì?"

"Ít nhiều cũng trấn an được chút cảm xúc." Liễu Huyền An nói, "Ta đã mang quần áo cho muội rồi, là đại ca tự mình chọn đấy."

A Ninh ôm tay nải mở ra, nếu nói là xiêm y mộc mạc, thứ này so với y phục chẩn bệnh của đệ tử Bạch Hạc Sơn Trang còn mộc mạc hơn, trình độ tương tự như áo choàng to rộng của Liễu nhị công tử mặc thường ngày. Nhưng nếu áo vải thô không ngăn được khí độ thần tiên của sâu lười thì đương nhiên cũng không ngăn được dung nhan xinh đẹp của muội muội sâu lười. Ngược lại, mỹ nhân khoác áo vải sơ sài còn thêm phần đằm đằm đáng yêu.

Liễu Huyền An lắc đầu: “Quên đi, để ta dịch dung cho muội vậy.”

Tuy nói rất phiến, nhưng ai bảo trước mắt Ô Mông Vân Nhạc là bệnh nhân của đại ca làm gì, đã là người của Bạch Hạc Sơn Trang thì ai cũng phải phối hợp làm hết bốn phận của y giả.

Liễu Nam Nguyệt tràn ngập tò mò với vị “Thánh nữ” trong lời đồn, mà Ô Mông Vân Nhạc cũng không thể chờ thêm giây phút nào mà muốn lập tức gặp đối phương. Lòng ghen ghét như dây leo độc quấn chặt tim nàng, thế nên hầu như lúc nào nàng cũng tỉ mỉ trang điểm cho mình, dùng son phấn cẩn thận vẽ hết tầng này đến tầng khác, móng tay cũng sơn thành màu đỏ điểm lệ nhất.

Phụ nhân lo lắng hỏi: “Biểu hiện thế này có phải điên thật rồi không?”

“Trước hết cứ để nàng gặp A Nguyệt đi, ta đi thỉnh cầu Vương gia phái binh hộ tống.” Liễu Huyền Triệt nói, “Nhìn thấy A Nguyệt, bỏ đi tâm ma, có lẽ còn có thể cứu được.”

Vì thế ngay hôm đó, một đội xe ngựa bí mật chạy vào Thập Diện Cốc.

Ô Mông Vân Nhạc cầm gương trong tay soi dung nhan mình, nàng đã thay bộ váy áo xinh đẹp nhất, cài lên tóc thật nhiều trâm như một đàn bướm bướm đáp xuống mây. Lớp phấn son thật dày che đi sắc mặt ốm yếu, nàng chăm chú thưởng thức, cảm thấy bản thân vẫn xinh đẹp như xưa.

Bên phía Liễu Huyền An cũng đã mang xong mặt nạ dịch dung cho muội muội, kéo sụp đôi mắt đen láy như hồ đào của nàng thành hình tam giác, môi ngả màu thâm, mái tóc ố vàng, sau đó khoác bộ áo luộm thuộm quan trọng nhất vào, hỏi: “Có thoải mái không?”

Liễu Nam Nguyên đáp: “Thế này thì gọi gì là thoải mái, mắt tự nhiên muốn chết. Nếu không vì nhiệm vụ chữa bệnh, cả đời này ta cũng không thèm ăn mặc lôi thôi như vậy đâu.”

Liễu Huyền An: “Nhưng Vương gia — —”

“Vương gia thích huynh nên đương nhiên thấy thế nào cũng đẹp, nhưng sự thật là kiểu quần áo này xấu thậm tệ.” Liễu Nam Nguyên nháy xuống xe ngựa, “Cái gì mà biểu tượng với tông tâm gì đó, ta không nhớ rõ, nhưng chắc chắn huynh hiểu ý ta mà.”

Liễu Huyền An: “À.”

Hai người đang nói chuyện, Thường Tiểu Thu từ đầu khác chạy tới thông báo: “Ô Mông Vân Nhạc sắp đến rồi.” Cậu ta vừa nói vừa tò mò ngẩng nhìn người trước mặt sau khi dịch dung, Liễu Nam Nguyên liền hỏi: “Thế nào, xấu lắm đúng không?”

“Không không không, đẹp lắm, ta thấy không thay đổi chỗ nào cả.” Thường Tiểu Thu vội vàng xua tay, “Quần áo cũng rất thuận mắt.”

Liễu Nam Nguyên: “...”

Liễu Huyền An ở bên cạnh “Khụ khụ khụ” mấy cái, có nghe chưa, cậu ta đâu có nhìn bề ngoài, mà là thích muội.

Liễu Nam Nguyên cảm thấy ca ca nàng đúng là nhàm chán, không muốn để ý nữa, vì thế nhắc vạt váy xấu mù lên đi gặp Ô Mông Vân Nhạc.

Ô Mông Vân Nhạc đã đợi một lúc lâu ở một khu đất trống trong rừng, chờ đến hoảng hốt tinh thần. Có lẽ vì quen ở lâu trong phòng tối,

hoặc có lẽ vì độc phát, tóm lại gần đây nàng có chút sợ nắng nên khoác quanh người một chiếc áo choàng đỏ chói lọi nhất, đội mũ vành che khuất ánh mặt trời chói chang, chỉ để lại một cái bóng mờ trên khuôn mặt khiến sắc môi đỏ mọng càng thêm sặc sỡ.

Trình Tố Nguyệt nhắc nhở: “Liễu tam tiểu thư đến rồi.”

Ô Mông Vân Nhạc cố gắng lấy lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn về phía cuối đường,

Liễu Nam Nguyệt thoải mái chào: “Vân Nhạc cô nương.”

Ô Mông Vân Nhạc trợn tròn mắt như không thể tin nổi nữ tử có khuôn mặt bình thường này là đệ nhất mỹ nhân trong truyền thuyết. Nàng nhìn đối phương chằm chằm không chớp mắt, ban đầu đại não còn trống rỗng, rồi sau đó lóe lên một tia mừng rỡ thảng lợ.

Nàng biết mà, thế gian này không ai có thể đẹp hơn nàng.

Liễu Huyền An đứng sau lưng Liễu Nam Nguyệt nhìn về mặt Ô Mông Vân Nhạc thay đổi, biết biện pháp của đại ca đã có hiệu quả rồi liền nhẹ nhõm thở phào. Mà lúc này, có lẽ Ô Mông Vân Nhạc muốn nhìn đối phương kỹ hơn nên đột ngột bổ nhào về phía Liễu Nam Nguyệt. Đương nhiên các hộ vệ không bao giờ cho phép nàng tới gần, đang muốn tiến lên ngăn cản, trong rừng chợt lóe lên một ánh chớp bạc!

“Cẩn thận!” Ngự tiền thị vệ phản ứng nhanh nhạy, hai người lao lên bảo vệ Liễu Nam Nguyệt, người còn lại tóm Liễu Huyền An ra chỗ khác, Thường Tiểu Thu mang theo A Ninh phi thân né tránh, Trình Tố Nguyệt theo bản năng muốn kéo Ô Mông Vân Nhạc, bàn tay vừa vươn ra đã lập tức co rụt đồng tử, nhanh chóng lùi về sau mấy bước.

Ánh chớp lóe lên kia không phải đao kiếm, mà là một con rắn độc đang há miệng! Trình Tố Nguyệt vội rút kiếm chém con rắn làm hai nửa, nàng đã nhìn rõ mặt kẻ đánh lén đúng là Ô Mông Vân Du, cho nên phản ứng đầu tiên cho rằng hắn tới cứu muội muội. Nàng lật tay

giữ chuôi kiếm kê lên cổ Ô Mông Vân Nhạc muốn uy hiếp đối phương, nhưng không ngờ một vết sáng khác đã lao tới như tia chớp!

“Phập” một tiếng, cắm thẳng vào ngực Ô Mông Vân Nhạc.

Trong giây lát, tất cả những người có mặt chứng kiến đều ngẩn người, Trình Tố Nguyệt đỡ lấy thân thể mềm oặt của Ô Mông Vân Nhạc, áo choàng đỏ tươi trượt xuống lộ ra gương mặt tô vẽ son phấn thật dày, dưới ánh nắng chói chang có vẻ hơi cứng đờ loang lổ như đang đeo một tấm mặt nạ thấp kém.

Ô Mông Vân Du thấy rõ diện mạo đối phương thì hơi nhú mày, nhưng hắn không cho rằng đó là muội muội mình, chỉ nhớ tới câu nói “Để khiến lời đồn đáng tin hơn, thậm chí Lương Thú còn tìm người ngụy trang thành ta quỳ bái dưới chân Liễu Nam Nguyệt”, cho nên không có vẻ gì là đau lòng, chỉ có chút ảo não vì khổ tâm chuẩn bị hồi lâu mà chỉ giết được một kẻ thế thân.

Hắn cũng không nhận ra Liễu Nam Nguyệt, chỉ căn cứ theo tin tình báo sưu tầm được xưa nay mà nhắm vào người ăn mặc rục rĩ nhất, cũng cài nhiều trâm hình bướm bướm điểm lệ nhất trong đám người. Bây giờ tuy phát hiện ra mình giết sai nhưng đã không còn thời gian sửa chữa, hắn bèn xoay người chạy sâu vào rừng, chuẩn bị tìm cơ hội tiếp theo.

Các hộ vệ mau chóng đuổi theo.

Liễu Nam Nguyệt rút một chiếc khăn sạch ra dè miệng vết thương cầm máu cho Ô Mông Vân Nhạc, nhưng cũng chỉ đành bất lực nhìn sinh mệnh nàng dần trôi tuột qua kẽ tay, sắc máu dị thường thấm ướt sũng khăn vải, mặt cỏ bị nhuộm đen, mùi vị kéo đến rất nhiều ruồi bọ dơ bẩn.

Ô Mông Vân Nhạc vẫn nhìn chăm chăm vào mặt đối phương, giọng khàn khàn: “Người không xinh đẹp.”

“Ừ, ta không đẹp.” Liễu Nam Nguyễn nói, “Người mới xinh đẹp nhất.”

Ô Mông Vân Nhạc chậm rãi chuyển tầm mắt nhìn lên mặt trời chói lọi ẩn sau tán cây, nhìn một hồi bỗng nhiên bật cười: “Ta là người đẹp nhất, ca ca ta cũng nói vậy.”

Trước khi tắt thở, nàng nâng tay lên cổ sức lau vết máu trên khóe môi để khiến mình trông sạch sẽ hơn một chút, nhưng đồng thời lại khiến lớp son phấn trên mặt càng nhòe nhoẹt lồi thối. Liễu Nam Nguyễn vắt khăn sạch giúp nàng lau mặt, khép cặp mắt vẫn đang mở to trừng trừng, thở một tiếng thật dài.

Liễu Huyền An nói: “Ít ra trước khi chết nàng vẫn cảm thấy mình là người đẹp nhất.”

Liễu Nam Nguyễn hỏi: “Người giết nàng là ai thế?”

Trình Tố Nguyệt đáp: “Ca ca nàng ta.”

Liễu Nam Nguyễn giật mình: “Trên đời sao lại có loại ca ca như vậy?”

“Ai mà biết được.” Trình Tố Nguyệt phì cười nói, “Ta cũng không ngờ, thậm chí còn có ý định dùng nàng làm con tin, kết quả... Quả nhiên người của tà giáo toàn mấy kẻ điên.”

Chương 120: Hình như cảm giác sờ không tốt bằng tối hôm qua

Ô Mông Vân Du dựa vào địa hình quen thuộc và đủ loại ám khí đã chuẩn bị từ trước mà nhanh nhẹn lao xuyên qua rừng rậm như một con vượn khi linh hoạt. Hộ vệ Kiêu Vương phủ thấy đối phương càng chạy càng xa liền phát tay hạ lệnh binh sĩ giương cung nhắm bắn. Mưa tên đồng loạt bắn ra, bước chân Ô Mông Vân Du dường như vì vậy mà hơi lảo đảo nhưng không dừng, ngược lại còn lăn mình xuống một dốc núi.

Lần thứ hai chạy thoát không còn bóng dáng.

Liễu Huyền Triệt ở trong quân doanh nhận được tin Ô Mông Vân Nhạ bỏ mạng cũng thờ dài một tiếng, rất lâu sau đó mới hạ lệnh: “Hỏa táng thi thể nàng đi, nếu chất độc trong người bị chôn xuống đất sợ khó tránh sinh ra độc cổ mới.”

Liễu Nam Nguyên gật đầu: “Được.”

Thiếu nữ bị Bạch Phúc giáo hủy hoại cả đời người cuối cùng hóa thành một đống tàn tro nhẹ nhàng bay theo gió rồi biến mất trong bốn phương tám hướng rừng rậm, từ nay về sau không còn chút dấu vết.

Nửa đêm, một trận mưa to giáng xuống khắp vùng Tây Nam, tiếng sấm sét ầm vang như muốn xé rách chân trời kéo cả vào trong mộng của Liễu nhị công tử, khiến y cả kinh giật mình một cái, ba ngàn thế giới cũng hóa thành cánh bướm bay loạn.

Lương Thú siết chặt cánh tay: “Tĩnh rồi à?”

Liễu Huyền An mơ mơ màng màng nhưng vẫn giữ nguyên tắc trả lời, không tỉnh, ta muốn ngủ thêm một lát nữa.

Lương Thú cúi đầu cọ cọ cằm vào người y, cọ cho cơn buồn ngủ thoáng cái bay sạch. Mưa đêm trong rừng rậm Tây Nam đẹp vô cùng, giọt mưa rơi tí tách trên mái nhà trúc thẫm đẫm sắc xanh, trong không khí tràn ngập hương hoa, thế nhưng vẫn không sánh bằng hương thơm mỹ nhân trong lòng. Hấn nhân cơ hội đối phương ngái ngủ mà từ từ cởi áo người ta xuống như lột vỏ một thứ trái cây mọng trĩu trên đầu cành, chạm vào một cái đã run lên, cắn một miếng, cả da thịt đều là hương vị ngọt ngào.

Liễu Huyền An cự tuyệt vươn tay kéo lại áo ngủ nhưng không được, Lương Thú bật cười xoay người ôm y, cắn lên vành tai thấp giọng: “Không cho ngủ.”

Nửa đêm, khắp nơi yên tĩnh, ngay cả tiếng côn trùng kêu vang cũng biến mất nhưng mình lại không được ngủ, Liễu Huyền An cảm thấy thế gian không đâu có đạo lý này, vì thế chỉ ú ớ ứng phó ngoài miệng, đồng thời muốn giãy người bám riết trên mình ra, cùng tay cùng chân trườn vào góc giường. Lương Thú lại cúi người chặn y lại, dùng răng nanh cắn lên nốt ruồi son nhỏ trên cằm cổ tuyết trắng. Liễu Huyền An thật sự mệt không chịu nổi nhưng không có cách nào ngủ được, giữa cơn nửa mê nửa tỉnh còn mơ một giấc mơ đầy triết học bản thân tự xả thân nuôi hổ, cuối cùng bị cắn đến tỉnh.

Tỉnh lại mới nhận ra hiện trạng không khá hơn trong mộng là bao, bởi vì ít nhất mãnh hổ trong mơ không thể đuổi kịp bạch hạc bay cao lên ba ngàn dặm mây, còn trong hiện thực, phạm vi hoạt động của hai người chỉ là một chiếc giường trúc kẽo kẹt kêu vang, có vẻ không quá rắn chắc. Kiêu Vương điện hạ ngày hôm nay lại như bị uống nhầm thuốc, hết cắn rồi liếm, bàn tay to giữ chặt thắt lưng mềm mại, giọng nói cũng mang hơi nước ướt sũng: “Đừng nhúc nhích.”

Liễu Huyền An: “...”

Lương Thú dùng ngón cái quét qua sườn mặt y: “Không cho nhắm mắt, phải nhìn ta.”

Liễu Huyền An không muốn phối hợp, chủ yếu là cảm thấy nếu mình còn nhìn nữa có lẽ càng không có cách gì ngủ tiếp, vì thế y ngoan cố nhắm mắt, chỉ duỗi tay ra miễn cưỡng ứng phó chuyện cần ứng phó.

Vì chút chuyện “ứng phó” này mà sáng sớm hôm sau y lại đúng lý hợp tình ngủ nhiều thêm một canh giờ.

Không thể ngủ nhiều hơn, bởi vì trước mắt cả quân doanh đang giả bệnh, cần rất nhiều đại phu phối hợp giả vờ bận rộn theo. Đến cả Lương Thú cũng ôm ngực ho khan mấy tiếng, đại thẩm phụ trách dọn dẹp nhật được trong phòng hai chiếc khăn tay thấm máu, bị dọa không nhẹ.

“Vương gia đang bị bệnh gì sao?”

“Không có bệnh, khụ, gì cả!”

Cao Lâm sa sầm mặt mũi ra lệnh cho đại thẩm đốt khăn, còn dặn dò không được nhiều lời, nhưng cuối cùng tin tức vẫn truyền ra ngoài, thậm chí Viên Úc cũng nghe thấy, liền thử thăm dò: “Hình như mấy ngày gần đây ta không gặp Vương gia?”

“Bị bệnh.” Cao Lâm không có ý định giấu giếm hấn ta, ngồi trên ghế càu nhàu, “Không biết là bệnh lây từ đâu, nói ôn dịch thì không giống ôn dịch, người nhiễm bệnh cũng không chỉ có mình Vương gia. Mấy hôm nay người tản bộ có cảm nhận được không? Xung quanh toàn là tiếng ho.”

“Bạch Hạc Sơn Trang không thể làm gì sao?”

“Người của Bạch Hạc Sơn Trang là đại phu, không phải thần tiên.” Cao Lâm nói, “Ta đến để dặn người, mấy ngày này tốt nhất đừng nên ra khỏi cửa đề phòng lây bệnh. Lát nữa ta sẽ phái người rắc một vòng vôi bột xung quanh phòng ở của người.”

“Được, ta chờ ở đây.” Viên Úc nói, “Chỉ chờ ở đây thôi.”

Hắn ta tự cho là đại công cáo thành, tất nhiên trong lòng rất đắc ý, chỉ còn chờ hành động tiếp theo của Mộc Triệt.

Mà cùng lúc đó, Thánh nữ Bạch Phúc giáo cũng lặng lẽ chạy một vòng quanh đất Tây Nam.

Không còn hình tượng thanh lãnh cao cao tại thượng như xưa, lần này rốt cuộc Thánh nữ đã nguyện ý bước từ trên đài cao xuống, để cho càng nhiều tín đồ sùng bái dung nhan mỹ lệ của nàng sau tấm mạng che mặt. Bọn họ quỳ mọp dưới đất, mặt mũi kích động đến đỏ bừng như một lũ chó trung thành ngu xuẩn, từng người phủ phục bò trườn tranh nhau hôn lên những ngón chân trần trắng nõn.

Nữ tử Nam Dương cười khanh khách, dùng ngón chân nâng cầm một người trong đó lên: “Cho ta xem lòng trung thành của người nào.”

Nam nhân luống cuống lôi một túi vải từ trong ngực áo ra, từng thỏi bạc nặng trĩu đổ ào ra bốn phía, số lượng không ít, nữ tử Nam Dương quay đầu nhìn những tên còn lại: “Của các người đâu?”

Đối phương cũng ngoan ngoãn rút trong tay áo ra hai thỏi vàng thành kính dâng lên, miệng lấp bắp: “Đây là, đây là số tiền ta bán thê tử và con gái, bán cả sản nghiệp tổ tiên để lại mới có được!”

“Tốt, tốt lắm, vàng.” Nữ tử Nam Dương nhẹ nhàng giẫm lên vàng bạc trải đầy đất, “Rất có lòng thành, Bạch Phúc Phật Mẫu sẽ phù hộ các người vô tai vô bệnh.”

Nàng vừa nói vừa nhìn quét một vòng, không phải tất cả tín đồ đều mang theo vàng bạc, bọn họ nơm nớp lo sợ sẽ bị Phật Mẫu giáng tội. Nữ tử Nam Dương quay trở lại ngồi trên đài cao, chủ động trấn an: “Hết cách rồi, nếu đã không có vàng bạc thì chỉ có thể gắng sức chém chết tà ma mới nhận được phù hộ. Tà ma là ai?”

“Lương Thú!” Tiếng hô chinh tề vang dội.

Nữ tử Nam Dương che miệng cười, hơi ngả người dựa vào lưng ghế, một tay nàng chống đầu, y phục trên người nửa mở rộng, ngón chân sơn đỏ chót chỉ vào nam nhân cường tráng bán vợ bán con: “Người, đi lên đây.”

Nam nhân điên cuồng mừng rỡ vừa quỳ vừa bò lên từng bậc thang, run rẩy vươn tay ra.

Gió lớn thổi khắp gian phòng phát ra tiếng u oán như khóc lóc rên rỉ, lại tựa như tiếng cười phởnng đáng bén nhọn của yêu ma.

.....

Ô Mông Vân Du tháo băng vải cúi đầu nhìn miệng vết thương trên đầu vai, ngày hôm ấy hấn bỏ chạy vào rừng bị loạn tiễn bắn trúng, đành cắn răng chạy vào một cứ điểm liên lạc bí mật của Bạch Phúc giáo. May thay chỗ này chưa bị quan binh tìm thấy, liền yên tâm ở lại dưỡng thương vài ngày, cuối cùng miệng vết thương đã kết vảy.

Hấn không tính toán trở về, ít nhất trước khi giết chết được Liễu Nam Nguyệt, hấn không thể về.

“Tiền thúc.” Ô Mông Vân Du hỏi nam nhân đứng trong viện, “Chuyện ta kêu ông đi hỏi thăm, thế nào rồi?”

“Mọi chuyện trong quân doanh Đại Diễm vẫn bình thường.” Người đàn ông trung niên hạ giọng, “Cũng không có tin nhân vật quan trọng nào bị giết cả, nhưng tin tức ôn dịch thì ồn ào hơn một chút. Nghe nói ngay cả Lương Thú cũng nhiễm bệnh rồi, đại phu suốt ngày ra vào phòng vẫn không thấy khỏe lên, mà toàn là đại phu của Bạch Hạc Sơn Trang.”

Ô Mông Vân Du hỏi tiếp: “Liễu Nam Nguyệt thì sao?”

“Đương nhiên là bận rộn chữa bệnh.” Nam nhân trung niên nói, “Nhưng gần đây nàng ta chỉ chữa bệnh trong quân doanh thôi, không đi xuống thôn xóm khám chẩn nữa, nếu Vân Du công tử muốn giết nàng e là phải tốn nhiều công sức đấy. Theo ta thấy, chi bằng ngài cứ chờ đợi đi, đến lúc nàng ta không may nhiễm bệnh luôn chẳng phải bớt việc à.”

“Nàng ta dám khiêu khích A Nhạc, ta nhất định phải giết.” Ô Mông Vân Du nhìn thanh kiếm của mình, “Thôi quên đi, Tiền thúc, trước hết giúp ta gửi một bức thư cho A Nhạc đã.”

“Chuyện này... sợ là hơi khó.” Người đàn ông trung niên khó xử, “Gần đây hành tung của Thánh nữ rất vô định, nay ở thành này mai lại ở thành khác, đã mấy ngày rồi ta cũng không thu được tin tức gì, có lẽ nàng trở về tổng bộ rồi.”

“Không phải vẫn đang ở thành Thấu Hoa à?”

“Vốn phải đi thành Thấu Hoa, nhưng giữa chừng xảy ra chút nhiễu loạn.” Nam nhân trung niên nói, “Nghe bảo có một tên tín đồ muốn ngủ lại bên gối Thánh nữ nhưng không dâng được tiền, lập tức tự chặt ngón tay mình để biểu đạt lòng trung thành, cuối cùng kinh động đến quan phủ — —”

“Khoan đã.” Ô Mông Vân Du nhíu mày, “Ngủ lại bên gối Thánh nữ là sao?”

“Thì là... là... chẳng lẽ Vân Du công tử chưa biết gì?” Nam nhân trung niên hơi do dự, “Hoạt động lần này của Thánh nữ có hơi... khác so với trước kia, ta tưởng Vân Du công tử đã sớm rõ ràng.”

“Nam nhân kia ngủ lại trong phòng A Nhạc?”

“Đúng, đúng vậy.” Nam nhân trung niên gật đầu, “Nhiều người lắm, Vương Trụ trong trạm chúng ta cũng được đi, hắn đã bán mạng cho thánh giáo bảy tám năm, cho nên nhận được phần thưởng của Thánh nữ... Vân Du công tử, Vân Du công tử!”

Ô Mông Vân Du nhảy xuống mái hiên hậu viện như con ác quỷ hung hăng kéo áo một gã đàn ông: “Người đã gặp A Nhạc?”

“Phải” Vương Trụ nhếch miệng cười, thoạt nhìn vẫn còn chút hàm hậu và ngưng ngưng, “Thánh nữ cực kỳ vừa lòng ta, còn nói lần tới sẽ tiếp tục ban thưởng cho ta.”

Ô Mông Vân Du như bị sét đánh, đứng sững tại chỗ một lúc lâu, sau đó lao đảo chạy thẳng ra ngoài.

Hắn xoay người cưỡi lên ngựa, phi nhanh như chớp lướt qua những thành trấn cùng núi rừng.

Mà cùng lúc đó, quân đội Đại Diễm đang chuẩn bị xuất phát.

Liễu Huyền An muốn giúp Lương Thú sửa sang lại khôi giáp, kết quả tay nghề không quá thành thạo, không mặc ra được tướng quân uy phong lẫm liệt mà biến thành Vương gia lôi thôi áo quần bất chỉnh, bộ dạng thoạt nhìn không giống như sẽ thắng trận. Cuối cùng y thẳng tay mặc kệ, “Người tự mặc đi.”

Lương Thú lắc đầu thở dài, ôi, mệnh khổ, không tìm được thê tử hiền lành tháo vát.

Liễu Huyền An gơ chân đá hắn.

Lương Thú nhanh nhẹn nghiêng người né tránh, tự sửa soạn lại áo mũ rồi dang hai tay ra: “Lại đây hôn một cái, hôn xong phải đi rồi, quân đội đang chờ.”

Liễu Huyền An nắm thắt lưng hắn chỉ cảm giác được một mảnh vừa cứng rắn vừa lạnh lẽo, vì thế thoáng nhú mày.

Lương Thú vẫn muốn đùa giỡn lưu manh: “Thế nào, hình như cảm giác sờ không tốt bằng tối hôm qua đúng không? Ta đã nói là không nên mặc quần áo rồi mà.”

Mí mắt Liễu Huyền An hơi giật giật, không hề muốn nhớ lại chuyện tối hôm qua tí nào. Lương Thú bật cười ôm y nhẹ nhàng dặn dò: “Ngươi tiền thị vệ sẽ bảo vệ tốt cho ngươi, đừng chạy loạn, phải theo sát đội ngũ, biết chưa?”

“Biết rồi.” Liễu Huyền An nắm mặt hần, cúi đầu hôn một cái, “Ngươi không cần lo cho ta, tốt nhất cũng đừng phải dùng đến ta.”

“Ừ, sẽ không bị thương, không cần đến ngươi.” Lương Thú dẫn người ra ngoài, “Ngươi đi theo cũng chỉ nên làm một con sâu lười thong thả xem náo nhiệt, cùng lắm thì nhớ thật kỹ thật chi tiết chiến thắng của chúng ta, tương lai còn quay về ba ngàn thế giới kể ba ngày ba đêm cho mấy lão già râu bạc nghe.”

“Bọn họ sẽ không chịu nghe đâu.”

“Nghe hay không không do bọn họ quyết định!”

Liễu Huyền An: “... Ừ, thế cũng được.”

Dù sao trong thế giới đó chỉ có ngươi là được quyền ôm theo một thanh kiếm rất dài rất dài, mặt lại thối, chắc chắn không ai dám trêu chọc.

Cho nên loại chuyện này để ngươi quyết định đi.

Chương 121: Thế vì sao người lại trở về?

Liễu Nam Nguyệt vốn cũng muốn theo quân đội xuất chinh nhưng lại bị Liễu Huyền Triệt nghiêm khắc cấm cửa, ngày hôm đó đành đứng bên đường nhìn đại quân rời đi, sau đó quay đầu kỳ quái hỏi: “Người vui vẻ chuyện gì thế?”

Tiểu nha hoàn đỏ bừng mặt trả lời: “Vương gia và công tử nhà chúng ta xứng đôi quá.”

“... Đâu phải ngày đầu người nhìn thấy bọn họ?”

“Nhưng trước giờ họ chưa từng mặc chiến giáp.”

Không mặc chiến giáp thì chỉ đẹp để tiêu sái bình thường thôi, còn Kiêu Vương diện hạ mặc chiến giáp trong mắt tiểu nha hoàn lập tức biến thành chiến thần lãnh khốc hạ phàm, quanh thân mang theo khí áp tức sát âm trầm, đi đến đâu kéo theo mây đen kín trời khiến chúng nhân khiếp sợ đến đấy. Về phần nhị công tử mặc khôi giáp tuy không có sát khí nhưng vẫn đẹp không thể nghi ngờ, ngay cả Liễu Nam Nguyệt cũng hoài nghi bộ giáp nhẹ màu bạc tinh xảo nhìn là biết siêu dất tiền trên người nhị ca mình có tác dụng phòng ngự thật không, hay chỉ đơn thuần mặc vào làm dáng. Chứ chẳng lẽ có ai đi đánh giặc mà mũ trụ cũng không thềm đội, giữa tóc chỉ tùy tiện cắm một cây trâm như thế là xong?

Thứ duy nhất liên quan đến hai chữ “chiến tranh” có lẽ chỉ là con chiến mã màu trắng mà y cưỡi, mà ngay cả thứ đó cũng là Lương Thú tạm thời đưa cho, bởi vì con ngựa cái màu đỏ mập mạp của y chân quá ngắn, chưa từng chạy trên địa hình rừng núi toàn dây leo vướng víu, nếu không có khi bây giờ Liễu Huyền An sẽ thật sự cùng nó đồng sinh cộng tử trên chiến trường.

“Thôi kệ huynh ấy đi.” Liễu Nam Nguyệt dùng ngữ khí từng trải nói, “Vương gia nhất định sẽ bảo vệ tốt cho nhị ca, chúng ta chỉ cần chờ trong quân doanh là được.”

Người tộc Loan Đào Ngân Nguyệt dẫn theo binh sĩ Tây Nam chia thành bảy hướng linh hoạt xuyên qua rừng rậm, lặng yên không tiếng động mà tiến gần về phía hang ổ tà giáo.

.....

Ô Mông Vân Du xoay người xuống ngựa, đệ tử canh cửa thấy hấn vội vàng trở về thì sừng sốt, đang định tiến lên hỏi thăm, Ô Mông Vân Du đã vụt qua như một cơn gió rồi biến mất khỏi tầm mắt bọn họ.

“Mau, mau đi bẩm báo giáo chủ!”

Lúc này trong rừng rậm vẫn vô cùng yên tĩnh, sương mù sáng sớm chưa hoàn toàn tiêu tán, Ô Mông Vân Du hộc tốc chạy về nơi muội muội ở, giữa đường lại phải dừng bước: “... Giáo chủ.”

Mộc Triệt nhìn hấn: “Ta nghe A Nhạc nói người đã đi giết Liễu Nam Nguyệt.”

Ô Mông Vân Du đáp: “Phải”

“Có thành công không?”

“Không.”

“Thế vì sao người lại trở về.”

“Bởi vì ta nghe nói... nghe nói A Nhạc...” Ô Mông Vân Du nắm chặt quyền, thật sự không thể thốt những lời ô ngôn uế ngữ nghe được dọc đường ra khỏi miệng, chỉ nói, “Ta phải gặp nàng trước đã, tiểu thúc thúc đâu rồi?”

Nghe hấn nhắc tới Phượng Tiểu Kim, sắc mặt Mộc Triệt biến đổi rất rõ rệt, Ô Mông Vân Du lại hiểu nhầm đó là dấu hiệu không may nên muội muội mới gặp chuyện, trong lòng dâng lên tuyệt vọng, vì vậy không thèm quan tâm mà đẩy tất cả mọi người ra đi về hậu viện. Mộc Triệt làm sao trơ mắt để hấn tỏ thái độ hỗn xược như thế, liền phát tay vung kiếm lên đánh cho hấn lão đảo suýt té ngã.

Các đệ tử còn lại nhất tề xông lên, Ô Mông Vân Du rút kiếm khỏi vỏ quét một vòng khiến bọn chúng hô đau thảm thiết. Mộc Triệt thấy thế, sắc mặt càng âm trầm bèn phi thân tóm gáy hấn như xách gà, ghì chặt lên một thân cây rậm rạp, tức giận quát: “Làm càn!”

Ô Mông Vân Du bị ném cho mắt nổ đom đóm, cảm thấy xương cốt toàn thân sắp bị gã bóp nát cả rồi, khówek miệng trào tơ máu. Đương lúc đau đớn sắp ngất đi, bên tai lại vang lên tiếng còi báo động từ trạm gác ngoài rừng!

Tiếng còi bén nhọn chói tai, là lời cảnh báo có quân địch xâm phạm.

Tiếng còi vọng dường như chỉ cách có vài dặm, chúng đệ tử giật mình sợ hãi, ngay cả Mộc Triệt cũng phải quay đầu nhìn. Ô Mông Vân Du nhân cơ hội giãy ra, tiếp tục điên cuồng chạy về hướng tiểu viện của muội muội.

Lúc này Mộc Triệt cũng không còn lòng dạ quan tâm tới hấn nữa, bởi vì một tên đệ tử vừa ngã nhào khỏi lưng ngựa hốt hoảng bấm báo: “Giáo chủ, Diễm quân... Diễm quân tấn công rồi!”

“Chúng đang ở đâu?”

“Ở rừng Bạch Hương, thời điểm chúng ta phát hiện ra, bọn chúng đã... cứ như từ trên trời đáp xuống vậy!”

“Đàn thú hoang ở rừng Bạch Hương đâu rồi?”

“Toàn bộ đã bị bức lui, thời gian còn chưa đến một chén trà nhỏ.”

“Không thể nào!”

“Bọn họ có một loại cung nỏ rất kỳ quái, mỗi lần lên dây đồng thời bắn được vạn mũi tên, âm thanh phát ra như rần độc quấy đuôi, đàn thú nghe thấy đều hoảng hốt bỏ chạy.” Đệ tử dâng một mũi tên, “Chính là nó.”

Mộc Triệt giật lấy nhìn thử, mũi tên rỗng ruột chưa từng gặp bao giờ, nhưng hiện tại rõ ràng không phải thời điểm nhân hạ để nghiên cứu vũ khí của đối phương, gã xoay người hạ lệnh: “Nghênh chiến!”

“Bạch Phúc Phật Mẫu, phù hộ thế nhân, bách chiến bách thắng!”

Tín đồ tà giáo từ các nơi nhưng nhúc nhủ về đông như đĩa.

Cùng lúc đó ở trong rừng, Lương Thú cất tiếng khen ngợi: “Cung nỏ do Tống tiên sinh phát minh ra dùng rất tốt, không hổ là đệ nhất Đại Điểm.”

Tống Trường Sinh ghi chặt cương ngựa: “Vương gia khen lắm rồi, nếu không có bản thảo ban đầu của Liễu nhị công tử, ta cũng không có cách gì hoàn thiện, càng không thể tận mắt nhìn thấy thứ vũ khí khổng lồ chỉ xuất hiện ở thời thượng cổ thế này.”

Ngày trước khi nghe nói phải hao phí một lượng lớn nhân lực và vật lực để phục dựng lại chiếc nỏ khổng lồ này, mọi người đều cảm thấy không quá tin tưởng vào bản vẽ, bởi vì Liễu nhị công tử chỉ dùng chưa đến hai mươi nét bút là họa xong, nhưng đương sự lại thần nhiên tuyên bố: “Cứ thử xem.”

Lương Thú cũng cảm thấy thử một chút cũng được, hấn tự an ủi, nếu thất bại thì dùng bổng lộc của mình bù vào quân phí, bù xong lại về ăn bám Bạch Hạc Sơn Trang.

Nếu thử nghiệm thành công thì chính là cục diện hiện tại, bách thú thi nhanh chạy trốn, mà đại quân dưới sự che chở của cung nỏ khổng lồ

dễ dàng bước qua hàng phòng ngự của quân địch, tiếp tục tiến quân thần tốc.

“Bạch Phúc Phật Mẫu, phù hộ thế nhân, bách chiến bách thắng!”

Tiếng hô vang dội từ bốn phương tám hướng.

Cao Lâm dẫn quân đánh vào từ một đầu khác cũng bị chìm trong tiếng khẩu hiệu, hấn nghiêng người tránh thoát một mũi tên, chép miệng: “Cũng có chút bộ dạng quân chính quy đấy.”

“Lũ người này dù sao cũng cầm rế lâu năm ở Tây Nam rồi.” Thường Tiểu Thu nắm chặt kiếm phá quân, đá vào bụng ngựa dững mãnh lao vào lòng địch.

Tiếng giết rung trời, khắp nơi hỗn loạn.

Nơi tương đối im lặng chỉ còn lại vài hậu viện được cố thụ bao quanh.

Ô Mông Vân Du chạy như điên một hơi, thâm tâm vẫn còn chút cầu may rằng A Nhạc nhất định không phải như vậy, sẽ không giống như những lời các tín đồ miêu tả. Hấn vung kiếm chém chết hai thị nữ tiến lên muốn chặn đường, nhắc chân đá cửa viện kêu rầm một tiếng, chưa kịp nói gì đã bắt gặp một gã nam tử thân thể cường tráng đang kéo quần, y phục mở rộng từ trong phòng ngủ đi ra.

“Vân — —”

Đối phương vừa mở miệng nói ra một chữ, đầu đã lập tức bay lên trời, tia máu phun như thác bắn hết lên người Ô Mông Vân Du nhuộm cho hai mắt hấn vằn đỏ như ác quỷ, máu tươi dính trên lưỡi kiếm nhỏ tí tách xuống sàn nhà, nhưng vẫn chưa đủ dập tắt cơn phẫn hận trong lòng. Hấn đơn giản tiếp tục vung kiếm lên chém thi thể không đầu dưới đất thành một đồng thịt vụn mới thở hồng hộc, lão đảo lê thân vào phòng trong.

“A!” Thị nữ đứng hầu bên ngoài sợ đến mức hét to, nhất thời không nhận ra nỗi người toàn thân máu me trước mắt là ai. Nữ tử Nam Dương vươn tay đẩy màn giường nhìn dáng vẻ khủng bố của Ô Mông Vân Du, trong lòng cũng thảm cả kinh, nàng ta vội ôm ngực rưng rưng gọi một tiếng “ca ca”.

Ô Mông Vân Du gần từng tiếng: “Bọn họ đã làm gì muội?”

Nữ tử Nam Dương thốn thức rơi lệ, không chịu nói một lời.

Ô Mông Vân Du thật sự không muốn tin những chuyện rành rành trước mắt, lại nghiêng rặng hỏi: “Tiểu thúc thúc đâu?” Hắn không hiểu, tiểu thúc thúc ở ngay đây, thúc ấy rõ ràng đã hứa sẽ bảo vệ A Nhạc, vì sao, vì sao lại cho phép loại chuyện này xảy ra?

“Tiểu thúc thúc, tiểu thúc thúc đã...” Nữ tử Nam Dương ôm mặt vừa khóc vừa đứng lên. Lòng ngực Ô Mông Vân Du đau nhói, hắn yên lặng xoay người nhặt áo ngoài dưới sàn lên muốn đưa cho muội muội, đột nhiên dưới bụng chợt truyền đến một thứ xúc cảm lạnh lẽo chết lặng.

Sau đó dòng máu nóng bỗng trào ra.

Hắn không tin được mà cúi đầu nhìn thanh dao găm đang cắm vào cơ thể mình cùng với bàn tay đang cầm chuôi dao, móng tay đỏ rực, ngón ngay trắng nõn.

Nữ tử Nam Dương bật cười nhìn hắn, bàn tay lại xoay một cái! Lưỡi dao trong bụng cắt nát lục phủ ngũ tạng, miệng Ô Mông Vân Du trào máu, trừng trừng nhìn vào mắt nàng: “Người... người không phải A Nhạc!”

“Mới đó mà đã không nhận ra ta rồi sao, ca ca.” Nữ tử Nam Dương giữ con dao ghì xuống giường, bức hắn lùi về sau từng bước, “Ta còn chưa vui đủ đâu, ai cho phép người trở về phá hoại chuyện tốt của ta?”

“A Nhạc... A Nhạc...”

“Không phải ta đã sớm nói với người rồi sao, nàng đã theo Khổ Hựu trốn về quân doanh Đại Diễm rồi, là người không chịu tin.” Nữ tử Nam Dương nói, “Đâu có gì lạ.”

A Nhạc, quân doanh Đại Diễm.

Ô Mông Vân Du hoảng hốt nhớ tới thiếu nữ mặc áo đỏ chết dưới rắn độc của mình, sắc mặt lập tức nhuốm đầy sợ hãi. A Nhạc... A Nhạc... Nàng đang ở quân doanh Đại Diễm.

“Sợ rồi à?” Nữ tử Nam Dương chạm vào gương mặt đầy máu của hắn, “Đáng tiếc, độ tuổi đẹp như vậy, dáng vẻ tốt như vậy, hôm nay lại phải chết dơ chết bẩn ở nơi này, hại ta chỉ nhìn mà không ăn được.”

Nàng vừa nói vừa muốn đâm thêm một nhát nữa, Ô Mông Vân Du lại như hồi quang phản chiếu, đột nhiên cầm chặt cổ tay nàng trở tay niết mạnh, niết ra tiếng xương cốt gãy vụn!

Nữ tử Nam Dương kêu thảm thiết một tiếng, không kịp đề phòng bị hắn đánh gục, lưỡi dao càng đâm sâu vào thân thể Ô Mông Vân Du, hắn lại như không cảm nhận được đau đớn, dùng toàn lực vung tay ấn vào mặt nàng ta một cái!

Ám khí chứa cổ trùng cắt xuyên qua mặt nạ dịch dung, cũng cắt vào da thịt thật sự. Ô Mông Vân Du chậm rãi rời tay xuống để vết cắt càng sâu thêm, máu tươi trong miệng cũng ào ạt tuôn ra, gương mặt dữ tợn hét: “Trả khuôn mặt A Nhạc lại cho ta.”

“Á!” Nữ tử Nam Dương dùng hết sức lực vẫn không trốn tránh nổi kẻ điên không muốn sống kia, tay nàng bắt lung tung vào dao găm, cuối cùng cũng kịp thoát thân trước khi cổ họng mình bị cắt đứt. Dung mạo thật bị hủy cũng khiến nàng cuồng nộ, vừa mắng chửi vừa kéo ra một con rắn độc, một tay nàng cố gắng chế cạy miệng Ô Mông Vân Du ra muốn nhét cả con rắn vào, nhưng chưa kịp thực hiện đã đột

ngột bị một lực cực lớn ném vào góc tường, suýt nữa bị ném đến gãy hết xương cốt.

Ô Mông Vân Du hấp hối nhìn người thanh niên tóc bạc trước mắt mình, dùng toàn bộ sức lực bắt lấy cổ tay hắn: “A Nhạc... A Nhạc...”

“Nàng đang ở trong quân doanh Đại Diễm.” Khổ Hựu nói, “Rất an toàn.”

“Quân doanh Đại Diễm... an toàn thật sao?”

“An toàn.”

“Được, vậy ngươi, ngươi phải bảo vệ tốt A Nhạc.” Ô Mông Vân Du nằm trên vũng máu tuyệt vọng lặp đi lặp lại, “Bảo vệ tốt cho nàng.”

Hắn biết mình đã làm gì.

Nhưng lại không muốn biết kết quả.

Khổ Hựu nâng tay khép mắt lần cuối cho thiếu niên.

Lúc này nữ tử Nam Dương nằm trong góc tường cũng đã nửa điên nửa cuồng, ôm gương mặt máu me đầm đìa phần nộ buông lời nguyền rủa ác độc. Khổ Hựu nhấc áo nàng ta lên tha ra khỏi phòng, ném lên lưng ngựa.

“Giá!”

“Bạch Phúc Phật Mẫu, phù hộ thế nhân, bách chiến bách thắng!”

Phó thống lĩnh quân Đại Diễm bị tiếng hô hào chấn đến nhức đầu, cánh quân này vốn là thân tín của Khổ Hựu, xem như là những binh sĩ tinh nhuệ nhất trong hàng ngũ quân đội Tây Nam cho nên được Lương Thú cho phép một mình hành động, công phá tuyến đường nguy hiểm nhất. Vùng này rừng thiêng nước độc không nói, lại tràn ngập đầm lầy, đến cả lối đi hơi rộng cũng không có nổi mấy cái, sĩ khí của tin đồ tà giáo bên kia còn cố tình tăng vọt, đẩy lên hai bức

tường cung tiễn giữ kín trận tuyến không một kẽ hở, dường như có cả ý đồ tiến lên đánh trả.

“Bạch Phúc Phật Mẫu, phù hộ thế nhân, bách chiến bách thắng!”

“Mẹ nó, đừng có hô nữa!”

“Phịch!”

Hai âm thanh đồng thời vang lên.

Tiếng mắng là của phó thống lĩnh.

“Phịch” là tiếng ném của tổng thống lĩnh.

Nữ tử Nam Dương người đầy thương tích máu me đầm đìa bị ném vào giữa đám tin đồ cuồng đạo dấy lên một trận xô xao. Nàng liên tục kêu gào đau đớn, cổ tròng trên người chạy loạn nhìn qua hết sức kinh dị. Thay đổi quá lớn này khiến chúng tin đồ không khỏi sợ hãi, bọn họ không thể tin nổi Thánh nữ được Bạch Phúc Phật Mẫu thác hồn lại bị một tên phàm tục gây tổn hại đến mức này, vì vậy toàn bộ đồng loạt kích động lùi ra sau, đức tin sụp đổ, càng không có ai tình nguyện tranh nhau tiến lên phủ phục hôn lên người nàng.

“Ngươi... ngươi... không phải Thánh nữ, không phải!”

Khổ Hựu thả người nhảy xuống lưng ngựa, tóc bạc mắt vàng, duỗi tay ra: “Kiếm.”

Phó thống lĩnh nhìn rõ người tới là ai thì vui mừng quá đỗi, vội vàng lệnh cho tiểu binh nâng bội kiếm của hắn ra, hào hứng nói: “Chẳng trách Vương gia dặn chúng ta phải mang theo binh khí cho thống lĩnh!”

“Giết!” Khổ Hựu vung tay hô to!

Diễn quân hô vang như sóng thần, phía đối diện không còn ai tung hô Bạch Phúc Phật Mẫu nữa.

A Ninh ôm hòm thuốc đi phía sau đại quân, thấy Trình Tố Nguyệt giục ngựa ngang qua vội vàng nhắc nhở: “Trình cô nương, cô nhớ giúp ta tìm A Sướng!”

Trình Tố Nguyệt đáp ứng ngoài miệng, trong lòng thầm nghĩ, động tĩnh lớn như thế, người hơi có đầu óc một chút có lẽ đã thức thòì trốn vào góc nào đó, hoặc là chạy ra ngoài từ lâu rồi.

Sự thật đúng như nàng suy nghĩ, A Sướng hiện tại có thể xem là an toàn, không chỉ an toàn mà còn đang há miệng nhai mìn thầu, thỉnh thoảng không quên nhét cho Phụngng Tiểu Kim một hai miếng.

Mùi bánh thơm ngọt bay khắp căn phòng tối, Phụngng Tiểu Kim tựa lên đầu giường hỏi: “Người có nghe thấy tiếng động bên ngoài không?”

“Nghe chứ.” Lưu Hằng Sướng nói, “Hẳn là Diễm quân đã tấn công vào rồi.”

“Thế sao người còn không đi?”

“Ta ăn trước vài miếng đã, nếu không chờ lát nữa đi ra ngoài lại đói đến váng đầu hoa mắt, không giúp được cho ai.” Lưu Hằng Sướng uống một hơi hết nửa chén nước. Trong khoảng thời gian này hẳn chỉ tập trung giải độc cho Phụngng Tiểu Kim, mặc dù mệnh như treo trước gió nhưng ít nhất đã treo lên được, hẳn nói: “Nhi công tử nhà ta có lẽ sẽ nghĩ ra cách giải độc.”

“Độc này của ta không cần giải nữa.” Phụngng Tiểu Kim nói, “Dù có giải được, dựa theo luật pháp Đại Diễm, ta cũng bị tru di cửu tộc.”

Lưu Hằng Sướng đã biết chuyện năm xưa hẳn đánh cướp của cải cứu tế thiên tai, tuy hẳn nói có lý, nhưng thân là đại phu luôn phải có trách nhiệm nghĩ mọi cách để người bệnh tiếp tục muốn sống, bèn trấn an: “Phụngng công tử đã tiết lộ rất nhiều cơ mật của Bạch Phúc

giáo cho Khổ thống lĩnh, tội nặng nhưng công không nhẹ, có lẽ... Tóm lại ngài đừng suy nghĩ quá nhiều.”

“Ta đã sống đủ lâu.” Phượng Tiểu Kim nói, “Nếu không có Vân Du và A Nhạc, có lẽ ta đã chết, vào lúc gã luyện chế ta thành quái vật bất lão bất tử ta nên chết cho rồi.” Hấn nhắm mắt lại, “Ta cướp ngân lượng là muốn trừng phạt cho họ Đàm kia phải thống khổ. Về phần nạn dân chết đói, ngày đó ta không quan tâm, bây giờ cũng không mấy để ý, ngươi nói thử xem, kẻ trời sinh làm ác như ta có phải đáng chết lắm không?”

Lưu Hằng Sướng trầm mặc một lúc lâu mới nói: “Nạn dân luôn là kẻ vô tội.”

“Bởi vậy ngươi nên sống, ta thì không.” Phượng Tiểu Kim cười thảm một tiếng, “Nhưng Vân Du và A Nhạc còn nhỏ, có lẽ... có lẽ vẫn còn cơ hội được nhìn thấy một cuộc đời bình thường, dù chỉ nhìn qua một cái rồi chết, cũng đã tốt hơn ta trăm ngàn lần.”

Trong lúc nói chuyện, hấn lại quay đầu nhìn Lưu Hằng Sướng: “Khoảng thời gian này, đa tạ ngươi.”

“Ta nên đa tạ Phượng công tử mới đúng.” Lưu Hằng Sướng nói rành rọt, “Nếu không sợ là ta đã sớm lộ thân phận, bị ném vào hầm làm mồi cho cổ độc. Mặc dù Phượng công tử tự xưng mình không màng thiện ác, tàn sát sinh linh, nhưng ít ra trong chuyện này ngài đã thật sự giúp ta.”

“Vậy nể tình phần giúp đỡ này của ta, nhớ đối xử tử tế với Vân Du và A Nhạc.” Phượng Tiểu Kim chống người ngồi dậy, lấy từ trong tay áo ra một lọ thuốc. Lưu Hằng Sướng thấy thế sửng sốt, hỏi: “Đây là — —”

Lời còn chưa dứt, Phượng Tiểu Kim đã uống một hơi cạn sạch thuốc trong bình, sau đó lão đảo đứng lên, tư thế cứng nhắc cổ quái đi về phía cửa ra vào.

Lưu Hăng Sướng kinh hãi, vội vàng đuổi theo: “Phượng công tử!”

Phượng Tiểu Kim vung tay đánh bay hắn qua một bên.

Lưu Hăng Sướng bị ném thất điên bát đảo, nhin đau hỏi: “Phượng công tử muốn đi đâu?”

Phượng Tiểu Kim mở cơ quan, nhìn ánh mặt trời chói chang bên ngoài: “Đến chỗ Mộc Triệt đòi nợ.”

Chương 122: Kiêu Vương điện hạ phải dè chừng hơn một ít

Dưới những đợt tấn công vũ bão của quân đội Tây Nam, phiến rừng rậm này tựa như một cái sàng rách thủng lỗ chỗ, tín đồ Bạch Phúc giáo bị rửa trôi tan tác khắp nơi, toàn bộ trạm canh gác bị đánh bại, đàn thú dữ hung mãnh bị cung nỏ khổng lồ bức lui, tấm lưới kỳ hoa dị thảo kịch động dựng giữa các khe núi cũng bị Khổ Hựu nhổ sạch, dầu hỏa trút xuống như thác, “phùng” một tiếng, lửa đỏ dấy lên cao tận trời!

Tiếng kêu la thảm thiết không dứt bên tai, Liễu Huyền An đi theo đội ngũ chỉ huy chuyển dời thương binh ra khu vực an toàn phía sau. A Ninh nói: “Công tử nên đi qua chỗ Vương gia đi, nơi này ta sẽ sắp xếp thỏa đáng.”

“Được.” Liễu Huyền An giao gói thuốc trên tay cho cậu, mình thì xoay người lên ngựa, hỏi người bên cạnh, “Bây giờ Vương gia đang ở đâu?”

“Ngọc Thương Bình.” Ngựa tiền thị vệ nói, “Ở phía nam, giữa đường có một phiến rừng rậm khá nguy hiểm, nếu muốn vượt xuyên qua thì phải cố gắng chú ý an toàn.”

Liễu Huyền An hạ lệnh: “Cứ đi xuyên qua rừng rậm, tiết kiệm thời gian.”

Chiến mã màu trắng chở theo y tung bốn vó nhẹ nhàng lướt qua dây leo cổ thụ trong rừng rậm, ngựa tiền thị vệ theo sát phía sau. Đoàn người càng đi, sương mù chướng khí trong núi càng thêm dày đặc, các loại trùng độc chuột kiến bò lúc nhúc trên từng phiến lá, rắn độc

cuộn mình chờ chực trên ngọn cây, há miệng để lộ nọc độc nhầy nhụa đặc quánh, vốn muốn tham lam bổ xuống lại ngửi được mùi thuốc trên người Liễu Huyền An, lập tức lùi lại đảo tẩu.

Phía trước, một đàn chim đen thui kỳ quái cũng phành phạch hoảng hốt bay loạn.

Ngự tiền thị vệ nhay bén nhận ra chuyện dị thường, nâng tay ra hiệu cho đoàn người dừng bước. Liễu Huyền An cũng ghi chặt cương ngựa khế nhú mày, nghiêng tai tập trung lắng nghe. Trong rừng cây có rất nhiều người lẩn trốn, tiếng vang sần sật cùng tiếng gió vun vút cổ quái quyện lại một chỗ, trong đó lẫn cả tiếng đao kiếm khe khẽ bị rút khỏi vỏ và tiếng thờ dốc ồ ồ bị cố ý đè thấp.

Sau đó là những tiếng bước chân, càng lúc càng to, càng ngày càng tiến gần!

Ngự tiền thị vệ cực kỳ ăn ý rút đao, lưỡi kiếm sáng loáng đồng loạt ra khỏi vỏ. Mà cùng lúc đó, những người trốn trong rừng cũng sột soạt vùng dậy! Đây có lẽ là một nhánh tín đồ Bạch Phúc giáo thua trận muốn chạy trốn, hoặc muốn chạy sang nơi khác nhờ trợ giúp, tóm lại hai bên đụng mặt nhau trong chốn rừng yên tĩnh này thì không thể buông tha nhau.

Số người bên phe địch không ít, ngự tiền thị vệ che trước người Liễu Huyền An, nghiêng đầu hỏi: “Công tử muốn xử trí những người này thế nào?”

Liễu Huyền An buông cương ngựa để chiến mã tự đưa mình lên trước vài bước, mặt trời xuyên qua tán cây chiếu lên áo giáp bạc làm ánh lên một vầng sáng nhu hòa, khiến toàn thân y càng như một viên ngọc tỏa sáng. Các tín đồ tà giáo nào đã bao giờ gặp qua nhân vật tuấn tú tựa tiên nhân trong tranh bước ra như thế, nhất thời trù trù do dự không dám tiến lên, một người trong số đó lùi lại không cẩn thận trượt tay làm kiếm rơi xuống, tiếng vang leng keng nện mạnh xuống nền đá tảng khiến chính hắn hoảng sợ, đầu gối như mềm nhũn trực tiếp quỳ xuống đất.

Hắn vừa quỳ, những kẻ đầu óc nhạy bén bên cạnh, cả những kẻ không muốn chống cự cũng lập tức quỳ xuống theo. Hành quân tác chiến tối kỵ chính là mất hết sĩ khí, hiện tại hai bên đụng mặt, còn chưa kịp nói gì một bên đã sùm sụp quỳ xuống trước mắt đối phương, thế này còn đánh đấm cái gì nữa? Vì vậy ngay sau đó lại có thêm một nhóm người ném đao đầu hàng, cuối cùng chỉ còn lại vài tên xương cứng đầu đất vẫn ngoan cố hô “Bạch Phúc Phật Mẫu”, kết quả chưa kịp “Phật” hai câu đã bị lạnh lùng cắt ngang.

Liễu Huyền An đứng giữa ánh mặt trời vạn trượng nhìn xuống đối phương, không vui lên tiếng: “Chưa bàn Phật Mẫu kia của người có tồn tại thật không, cho dù có, nàng ta cũng là một kẻ tham lam xấu xí cực độ. Từ khoảnh khắc sinh ra đã khuấy đảo cả một vùng Tây Nam gà chó không yên, mê hoặc hàng ngàn hàng vạn tín đồ không chịu chí thú làm ăn, khiến ruộng đồng phì nhiêu mọc đầy cỏ dại. Bên trên điên đảo nhật nguyệt, bên dưới nhiễu loạn bốn mùa, quả thực là vô đạo đức đến cực điểm! Các người tự nhìn lại mình đi, đang tuổi tráng niên khỏe mạnh lại không gia không nghiệp, suốt ngày hèn nhát trốn trong rừng rậm thì làm sao còn ra hình người? Bạch Phúc Phật Mẫu quả thật nên phù hộ các người, bởi vì số lượng người gốc ở Tây Nam quá nhiều, chỉ cần nàng hơi có đầu óc cũng nên cảnh tỉnh các người là vừa.”

Giọng y trong như dòng suối mát, tư thái mắng chửi người vẫn tao nhã, nhấn nhá từng chữ rõ ràng như tiếng ngọc thạch va chạm thanh thúy, rất dễ nghe, nhưng khiến người nghe vào lại hổ thẹn không chịu nổi. Ngự tiền thị vệ nâng đao lên chỉ vào người đứng cuối hàng, lạnh giọng: “Hoặc là hàng, hoặc là chết!”

Cuối cùng tất cả đều quy hàng, bởi vì sự thật rõ ràng, Bạch Phúc Phật Mẫu trông còn không giống thần tiên hơn vị công tử mặc giáp bạc sáng ngời trước mắt, hơn nữa chính họ cũng không đánh lại tinh binh nhà người ta.

“Ta còn có việc, không rảnh dẫn các người ra khỏi đây.” Liễu Huyền An nhìn kỹ từng khuôn mặt, “Các người đứng đây chờ cho ta, nội trong hôm nay sẽ có Diễm quân đến tiếp nhận sắp xếp.”

Y kéo cương ngựa tiếp tục đi xuyên rừng, để lại đám tín đồ Bạch Phúc giáo ngơ ngác nhìn nhau choáng váng. Thế này... còn không thềm để lại một người canh giữ chúng ta, cứ thế đi hết rồi? Đồn ngu mới đứng chờ tiếp ở đây. Một người lập tức đứng dậy, vừa bước được vài bước đã thấy Liễu Huyền An quay đầu nói: “Nếu hấn chạy mất, ta sẽ hỏi chuyện bốn trăm hai mươi mốt người còn lại, chạy mười người thì hỏi tội bốn trăm mười hai người. Nếu bốn trăm hai mươi hai người đều chạy thì toàn bộ xử tội theo quân quy.”

Nói xong, y không trì hoãn vung tay áo lên lao ra khỏi rừng rậm như một mũi tên, gió thổi tung bay vạt áo. Nhiệm vụ quan trọng nhất của Ngự lâm quân là bảo vệ y, đương nhiên cũng không lãng phí thêm thời gian ở chỗ đám tín đồ. Từng người giục ngựa theo sát, trong lòng không khỏi thầm nghĩ, một người như thế hèn gì có thể trị cho Kiêu Vương điện hạ nói gì nghe nấy, đúng là lợi hại, đúng là lợi hại!

Lần đầu mới chứng kiến cảnh tượng chỉ cần dùng mồm mép đã đánh lui quân địch.

Nhưng không hẳn là dựa hoàn toàn vào mồm mép, bộ dạng Liễu nhị công tử mặc chiến giáp đúng là giống hệt thần tiên tỏa ánh hào quang, giơ tay nhắc chân đều toát ra ánh sáng rực rỡ thoát nhìn như thể lúc nào cũng có khả năng bay thẳng lên chín ngàn dặm trời cao, rất có lực uy hiếp.

Rất dọa người, Kiêu Vương điện hạ phải dè chừng hơn một ít.

Mà các tín đồ định đào tẩu cũng phải dừng bước, chính bọn họ còn không biết tổng cộng phe mình có bao nhiêu người, cho nên trước tiên phải đếm lại một lượt, đếm hết bốn năm lần mới trầm trồ, đúng là bốn trăm hai mươi hai người cả thảy.

“Thế, thế chúng ta có đi nữa không?”

“...”

Hiện trường im phăng phắc.

Không ai dám nhắc tới chuyện bò đi nữa, bởi vì ai ai cũng biết quân quy của Kiêu Vương điện hạ vô cùng nghiêm khắc, bỏ chạy mà bị bắt lại được, nếu không chết thì cũng bị lột da.

Vì thế cả bọn thành thành thật thật ngồi xuống đất chờ.

Cùng lúc đó ở Ngọc Thương Bình, đá tảng bắn lên rơi xuống liên tục như tiếng sấm dậy, mỗi lần nện xuống đều làm trời rung đất chuyển.

Đây là tuyến phòng ngự cuối cùng của Bạch Phúc giáo, mà bảy đội nhân mã của Đại Diễm đã tiêu trừ gần như sạch sẽ các vùng xung quanh, phần lớn những kẻ cầm đầu đều chết trận, người bị thương, kẻ hàng phục, chỉ còn lại duy nhất mình Mộc Triệt.

Thường ngày gã trốn đông trốn tây, giết người cũng là sai phái Ô Mông Vân Du ra tay nên có vẻ giống một tên yếu nhót không tinh võ học, bây giờ mới phải rút ra binh khí đã phủ bụi lâu ngày, là hai thanh trường đao hình thanh xà.

Đợt tiến công đầu tiên của Diễm quân bị hất văng xuống vách núi, Lương Thú phi thân tiếp được một binh sĩ, ném hẳn vào lại trong đám người rồi tự mình rút kiếm khỏi vỏ, xông thẳng về phía Mộc Triệt!

Đối phương lặc mình né tránh linh hoạt như rắn, cười lạnh: “Kiêu Vương điện hạ quả giống như lời đồn, dụng binh như thần, tàn bạo khát máu.”

“Đối với loại đầu lĩnh tà ma như ngươi, dù có lãng trì huyết tể khắp Tây Nam cũng không phải là làm quá.” Lương Thú nói, “Hôm nay bốn vương tới lấy mạng ngươi!”

Mộc Triệt không muốn chết, mà cho dù có chết, gã cũng nhất quyết lôi theo người trước mặt chết cùng. Máu nhuộm đất bùn khắp núi thành màu đỏ sẫm, tiếng hô vang Bạch Phúc Phật Mẫu ban đầu còn vang động như sấm, bây giờ đã thành những tiếng gào lè tè thừa thớt, nhưng rất nhanh sau đó, phần thừa thớt này cũng bị trường thương của Diễm quân đánh nát. Lợi thế đã mất, đại nghiệp bản thân lao tâm khổ tứ gây dựng hơn mười năm đổ sụp, hùng tâm tráng chí và phong phạm năm xưa giờ đây hóa thành một mảnh bọt nước hư ảo.

Bản thân gã không thể bỏ ra hai mươi năm nữa để gây dựng lại cơ nghiệp, không thể tiến quân thần tốc công phá vương thành Mộng Đô, ngồi lên vương vị mà mình khao khát, cũng không thể tôn người trong lòng thành bậc mẫu nghi thiên hạ. Nàng sinh ra đã là phận kỹ nữ hèn mọn, người đời sau nhắc tới ba chữ Doanh Ngọc Nhan đều vĩnh viễn đánh đồng tên nàng với nghề buôn hương bán phấn, ngữ điệu cũng mang theo mười phần khinh bạc hạ lưu.

Rốt cuộc nàng không có cách nào trở thành nữ nhân tôn quý nhất thiên hạ.

Phản nhận thức này khiến Mộc Triệt sợ hãi cùng cực, mà sợ hãi cùng cực trong lòng gã rất nhanh lại biến thành phần nộ cùng cực.

Gã nhìn Lương Thú, gằn từng chữ: “Được, ta sẽ giết ngươi, báo thù cho A Doanh của ta!”

Vừa dứt chữ cuối cùng, hai thanh đao đao hình rắn đồng loạt phát ra tiếng rít gào như có sinh mệnh. Cao Lâm chưa bao giờ bắt gặp chiêu thức nào tà môn như thế, vội cao giọng nhắc: “Vương gia cẩn thận!”

Lương Thú nắm chặt chuôi kiếm, hấn từng tận mắt chứng kiến thảm trạng ở Đàm phủ, chỉ có thể dùng mấy chữ “thi thể tứ tung” để khái quát. Khi đó nạn nhân không chỉ có người nhà họ Đàm mà còn bao gồm rất nhiều gia đình và thị vệ. Kẻ có khả năng giết nhiều mạng người như vậy chỉ trong một đêm, theo lý công phu cũng phải cao đến cực kỳ tà môn.

Huống chi đã là chuyện của mười mấy năm trước, công phu của hung thủ năm đó bây giờ hẳn phải càng thêm sâu không lường được.

Mộc Triệt vung đao mang theo cơn kích động trong lòng tựa như dã thú đã cắn giết đỏ mắt, thậm chí phải chém nát thủ phạm phá hủy kế hoạch hoàn mỹ của mình thành từng mảnh nhỏ mới hả dạ. Nội lực của gã như độc xà quét ngang, Lương Thú vọt người né tránh, kiếm trong tay lóe hàn quang chói mắt.

“Rầm!”

Tiếng va chạm vang lên kinh thiên động địa.

Thường Tiểu Thu dọn dẹp xong đám giáo đồ trước mắt, một khắc cũng không nghỉ mà giục ngựa theo lên sườn núi muốn trợ giúp Lương Thú một tay. Người còn chưa đến nơi, cậu ta đã bị Trình Tố Nguyệt nắm áo ném lên trời, chiến mã chấn kinh ngã xuống núi gãy cả chân sau, mà chớp mắt sau đó, chỗ cậu ta vừa đứng lại cắm một thanh đao khủng bố của Mộc Triệt.

Thiếu niên toát một thân mồ hôi lạnh, Trình Tố Nguyệt nâng kiếm lên chắn, lưỡi kiếm “leng keng” gãy thành hai đoạn. Mắt thấy Mộc Triệt sắp vung kiếm thứ hai lên, thời khắc nguy hiểm may mà Lương Thú đúng lúc đuổi kịp, trường kiếm chém xuống để lại một vết cắt thật sâu trên vai Mộc Triệt. Đối phương như mất hết cảm giác đau đớn, ngược lại còn nở nụ cười âm trầm quỷ dị.

Trong bụi cỏ vang lên từng tiếng sần sạt nho nhỏ.

Một khoảng đất lớn đột nhiên không còn yên ổn tựa như hoa độc bị mùi máu tươi thức tỉnh, như có thứ gì đó vừa bị thúc giục sinh ra. Lương Thú nhíu mày, dùng một chưởng ném Trình Tố Nguyệt và Thường Tiểu Thu lên chỗ an toàn, đồng thời trở tay huy kiếm, một con rắn độc rơi xuống bụi cỏ mềm oặt như sợi mì.

Đám xà trùng còn lại lập tức chen chúc tiến lên, điên cuồng gặm nhấm con vật vừa chết đến khi chỉ còn trơ bộ xương trắng.

Cao Lâm đứng đằng xa không thấy quá rõ: “Trên mặt đất có thứ gì à?”

Hắn tưởng bản thân hoa mắt bèn lấy kính ngàn dặm ra nhìn thử, lập tức hoảng hốt hít khí lạnh.

Chương 123: Đây là kỳ tích võ học gì vậy?

Phiến đất rừng này đã sớm bị máu người nhuộm thành màu nâu đỏ, mùi vị tanh tươi lan tràn như đọng lại trong không khí rồi dính dấp lên da khiến mỗi một người bên trong đều cảm thấy lợm giọng buồn nôn, đồng thời lại thu hút một lượng lớn rắn độc trùng độc màu đỏ rục rịch tụ lại, những cái đầu dơ bẩn bọc đầy chất nhầy nhựa gớm ghiếc như vừa bò ra khỏi hầm ngầm, nhe nang trợn mắt xì xì phun dịch.

Từ trên kính ngàn dặm của Cao Lâm chỉ trông thấy trên nền đất mọc lên những nốt phồng rộp mềm mềm màu đỏ rậm rạp như măng xuân mọc sau mưa. Sau lưng hấn lập tức nổi một tầng da gà, vội vã đá bụng ngựa đuổi qua. Tuy trên người Lương Thú đã thoa thuốc bột giải độc trùng do Liễu Huyền An đặc chế, nhưng lại gần như không có tác dụng với đám rắn cổ lúc nhúc này. Đầu tiên chúng tụ lại bên người Mộc Triệt, sau đó chậm chậm bò dọc từ cẳng chân lên trên, liếc qua trông rất giống một bộ khôi giáp màu đỏ nhưng nhúc uốn éo.

Sắc mặt Thường Tiểu Thu trắng bệch suýt nữa nôn ngay tại chỗ, tuy tà giáo nhiều chiêu trò bàng môn tả đạo, nhưng đến mức này cũng không khỏi khiến người ta ghê tởm. Cậu ta cố gắng đứng lên muốn hỗ trợ, lại bị Trình Tố Nguyệt hạ giọng can ngăn: “Người đánh không lại lũ rắn độc kia đâu, qua sườn tây đánh địch đi.”

“Nhưng Vương gia...” Thường Tiểu Thu muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn gật đầu, “Được.”

Cậu ta lê cẳng chân bị thương xoay người leo lên ngựa chạy qua sườn tây, đồng thời vẫn không quên quay đầu liếc nhìn một cái, đúng lúc chứng kiến một kiếm trời rung đất chuyển của Lương Thú.

Nội lực ngang sức ngàn quân quét qua khiến cả ngọn núi rung lên như đốt thuốc nổ, lũ rắn đỏ bị hất tung lên trời rơi xuống lộp bộp, máu văng tung tóe, mà hiển nhiên hành động này càng chọc giận đàn rắn độc, chúng thậm chí không cần Mộc Triệt ra lệnh đã chủ động lao về phía Lương Thú!

“Vương gia!” Cao Lâm đứng lúc đuổi tới, huy kiếm đánh bay một đàn rắn. Mộc Triệt lê thân thể bám đầy rắn độc nên bước chậm rãi đi về phía hai người, trên mặt vẫn vẽ một nụ cười cứng ngắc tà môn quý dị, rất giống với bản chất Bạch Phúc giáo do một tay gã nuôi lớn mạnh mấy chục năm. Lương Thú không đợi đối phương tới gần đã chủ động nâng kiếm giết tới, dáng vẻ như du long gầm cuộn trên trời, lưỡi kiếm mang hàn quang trong tay thẳng tắp chĩa vào đầu Mộc Triệt!

Một tiếng nổ vang lên, kiếm trong tay Mộc Triệt rơi xuống, cánh tay gã hơi run lên, thân thể văng mạnh ra sau, hai chân kéo lê trên mặt đất thành một vết sâu hoắm, thế nhưng đám trùng rắn trên người lại trong nháy mắt tụ lại như một mũi tên lên dây, bắn về phía đối diện.

Một đợt rắn trùng khác rất nhanh lại leo lên thân thể Mộc Triệt.

Cao Lâm bị đám độc vật tràn lan cản bước không thể không tạm thời rút lui, Lương Thú cầm kiếm chém đứt một gốc cây nhỏ, dùng thân kiếm nhắc thân cây xoay tròn một vòng, tán cây lập tức đón đỡ hết đàn rắn độc bay tới. Hắn không nghỉ ngơi một giây phút nào, sau khi dọn sạch chướng ngại lại tiếp tục tấn công về phía Mộc Triệt. Hai thanh tuyệt thế binh khí chạm vào nhau, rắn độc nhân cơ hội trườn dọc theo thân kiếm, cổ tay Lương Thú xoay một cái cắt toàn bộ làm hai đoạn.

Mộc Triệt đẩy mạnh về phía trước!

Một cỗ nội lực quý dị xuyên qua thân kiếm tựa như một mũi tên vô hình chọc thẳng vào mạch môn. Lương Thú vẫn không bị đẩy lùi mà cứng đối cứng phản công lại, nội lực trong người hắn cường đại đến mức có thể phá nát cả một ngọn núi, đương nhiên lúc này sẽ không

bị lão độc vật bức lui. Quả nhiên khoe môi Mộc Triệt chảy ra vết máu, nhưng gã đã thu được bí mật mới.

“Người có vết thương cũ.” Mộc Triệt giao hoạt bật cười, “Tự tìm đường chết!”

Vừa dứt lời, cả người hấn chấn động, rần trùng như nghe hiểu mệnh lệnh bỗng nhiên căng cứng thân thể đánh về phía đối diện! Lương Thú dùng khoe mắt liếc một cái, dưới mặt đất còn cả ngàn con độc vật nhưng nhúc như vậy, chém giết mãi không phải là cách hay, vì thế hấn liền đổi sách lược, vào lúc né tránh thì tranh thủ đạp một cước lên đầu vai Mộc Triệt, rắc một tiếng, xương cánh tay đối phương hiển nhiên đã gãy nát.

Mùi máu tươi tức thì càng bốc nên nồng nặc, Mộc Triệt đã mất cảm giác đau đớn, gã mặc kệ cánh tay kia, tiếp tục đánh về phía Lương Thú như một con kền kền què quặt, rần trùng gắt gao bám theo vết máu, một con bò được lên chân Lương Thú, chuẩn bị nhe nanh độc.

“Vương gia!” Trình Tố Nguyệt cao giọng nhắc nhở.

Lương Thú hất kiếm đánh bay con rắn, nhưng cũng để cho Mộc Triệt lợi dụng cơ hội đánh một chưởng vào ngực, vết thương cũ chùng thêm vết thương mới làm yếu hầu hấn dâng lên một trận tanh ngọt, lúc đáp xuống đất suýt nữa không thể đứng thẳng, phải cố gắng ghì chặt thân thể hơn nữa.

Trình Tố Nguyệt và Cao Lâm muốn chạy tới hỗ trợ lại bị Mộc Triệt xua đàn rắn bức lui. Lương Thú ngẩng đầu nghiêng răng nắm chặt chuôi kiếm, dùng hết khí lực ra sức quét kiếm!

“Đùng!”

Đá vụn và cát bụi bị bắn tung che khuất tầm nhìn những người có mặt, Mộc Triệt nhìn Lương Thú bị đàn rắn vây quanh, tiếp tục cười khà khà, gã rút từ trong ngực ra một cây sáo ngọc đặt lên môi muốn

thối, đột nhiên toàn thân chấn động như bị một khối đá khổng lồ từ trên trời đập xuống.

Phượng Tiểu Kim kéo gã ra, trên đường đi không biết hấn đã chặt đứt bao nhiêu cây cối, rấn trùng bò lên gặm nhấm phần da thịt rách toạc, nhưng dường như hấn không còn cảm nhận được gì. Gió thổi bay mặt nạ màu bạc trên mặt, ngoại trừ đôi mắt đẹp như hồ ly, toàn bộ khuôn mặt hấn đã máu me nhoè nhoét, vết thương chằng chịt. Mộc Triệt trợn mắt nhìn hấn, miệng trào máu tươi, đồng thời trào ra tiếng thét thống khổ không thể tin: “Ngươi... ngươi không phải...”

Phượng Tiểu Kim dí sát mặt mình vào gã, bắt đối phương phải nhìn cho rõ dung mạo xấu xí của mình, máu từ miệng vết thương vẫn tí tách nhỏ xuống, nở nụ cười trào phúng nhợt nhạt.

“Cuối cùng ngươi vẫn không chiếm được bà ấy.” Hấn độc địa rửa, “Cho dù xuống địa ngục, khuôn mặt này cũng không còn nữa, hoàn toàn không còn.”

Mộc Triệt hoảng hốt nói: “Không... Không!”

Gã vương tay muốn chạm vào miệng vết thương trên mặt đối phương nhưng lại bị một kiếm đâm thủng ngực, cuối cùng dưới cái nhìn trừng trừng của “người trong lòng” huyết nhục mơ hồ, tắt thở.

Phượng Tiểu Kim ném thân thể mềm oặt của gã xuống đất, lão đảo lê bước sang một chỗ khác rồi mới kiệt sức quỳ phịch xuống đất, gục đầu, cũng hoàn toàn đoạn khí.

Trình Tố Nguyệt đỡ Lương Thú tránh khỏi đàn rắn độc, Cao Lâm lấy dầu hỏa ở gần đó rải xuống đất, đốt trụ một khoảnh đất giữa rừng.

Mùi thịt động vật tanh hôi cháy khét làm kẻ khác buồn nôn bay sang một phía rừng khác. Liễu Huyền An ngẩng đầu nhìn ánh lửa ẩn hiện trên nền trời cũng sốt ruột theo, Ngự lâm quân vốn tin tưởng vào giá trị võ lực của Vương gia nhà mình nên định tiến lên khuyên nhủ hai

câu, chiến mã màu trắng bạc đã chạy xa tít tắp chỉ để lại một cái bóng mờ.

“...”

“Đuổi theo, mau đuổi theo!”

Liễu Huyền An giơ roi giục ngựa chạy với tốc độ cưỡi rồng. Trên khoảnh đất trống, Lương Thú đang nhắm mắt điều tức, khí huyết hẳn đang tắc nghẽn, lồng ngực đau nhức gần như không thể ngồi thẳng, mãi đến khi nghe thấy bên tai có tiếng Trình Tố Nguyệt reo lên “Ủa, Liễu nhị công tử?”

Vì thế Cao Lâm trơ mắt chứng kiến Vương gia nhà mình vừa bị đánh cho không ngừng học máu đột nhiên nhàn nhã đứng lên, còn không quên kéo ống tay áo mình lên lau chùi sơ sơ khuôn mặt.

“...” Đây là kỳ tích võ học gì vậy?

“Vương gia!” Liễu Huyền An xoay người xuống ngựa, vội vàng chạy tới, “Cái gì cháy thế?”

“Mộc Triệt lòi ra rất nhiều độc vật, phải đốt sạch sẽ.” Lương Thú đỡ được y, “Mộc Triệt chết rồi, Phượng Tiểu Kim cũng chết, trận này xem như chúng ta đã đánh xong.”

Liễu Huyền An cưỡng chế vạch miệng hẳn ra.

Cao Lâm: “...”

Trình Tố Nguyệt: “...”

Ngự tiền thị vệ: “...”

Lương Thú hơi ngửa người ra sau: “Hay là để về nhà rồi hôn.”

Liễu Huyền An hỏi: “Ngươi học máu?”

Lương Thú khẽ nhưn mày muốn chống chế, mặt đã lau sạch, nhưng miệng thì vẫn quên chưa súc.

Liễu Huyền An kéo cổ tay hắn, càng xem càng kinh ngạc liền ngẩng đầu nhìn Lương Thú, đối phương vẫn mỉm cười ra vẻ không sao: “Đùa người chút thôi, ta... khụ... hình như đúng là hơi có vấn đề.”

Đến đùa cũng không xong, trước mắt lập tức tối sầm, nếu không có Liễu Huyền An đỡ thì suýt nữa hắn đã ngã lăn quay xuống đất. Thế nhưng dù mặt mày xám ngoét, Lương Thú vẫn không quên tìm có biện giải, nhíu mày ngoan cố nói: “Chỉ là vết thương cũ tái phát, không quan trọng.”

“Không quan trọng?”

“Có, có.”

Trong sự nghiệp đổ dành người yêu, Kiêu Vương điện hạ vô cùng nhanh trí, thậm chí còn không thèm để ý đến ánh mắt cấp dưới sờ sờ ở đó đã tựa đầu gục lên vai đối phương quyết đoán hôn mê bất tỉnh trước, đề phòng tiếp tục bị ăn mắng.

Cao Lâm thấy nhiều đã quen: “Liễu nhị công tử còn mặc chiến giáp, Vương gia nhà ta không chê cộm à?”

Trình Tố Nguyệt: “Ai biết, chắc là không chê đâu.”

Liễu Huyền An gọi thuộc hạ mang cáng tới khiêng người ra khỏi rừng rậm.

Tà giáo chiếm cứ Tây Nam bao nhiêu năm cứ như vậy bị Diễm quân diệt trừ tận gốc, đương nhiên không phải chỉ đánh thắng là xong, tiếp sau đó vẫn còn rất nhiều công việc cần quan binh xử lý, ví dụ như kiểm kê tài vật bị cướp đoạt trong vòng mấy năm nay, ví dụ như lòng bất số tín đồ tà giáo còn sót lại, lại căn cứ theo danh sách giáo đồ tà giáo mà nghiêm túc thanh lọc quan trường Tây Nam.

Tóm lại là những công việc vừa hỗn độn vừa vụn vặt, lại cần tiêu phí rất nhiều thời gian công sức mới giải quyết hết.

Cao Lâm bần đến trọc đầu, hần kéo muội muội lại than thở, Vương gia thật sự bị thương nặng đến thế à, tuy mỗi ngày chúng ta về vấn an đều thấy ngài ấy tiều tụy suy yếu dị thường như con gà rù không đứng thẳng nổi, nhưng xem ra Liễu nhị công tử lại không quá lo âu, cho nên muội nói xem có khi nào Vương gia nhà chúng ta đang giả bệnh, thuận túy chỉ muốn lười biếng trốn việc thôi không?

Trình Tố Nguyệt đáp: “Ta cũng nghĩ như vậy.”

“Thế thì quá lắm rồi.” Cao Lâm huyết lệ rùng rùng lên án, “Đã qua hai tháng, Vương gia nhà chúng ta đã nằm suốt hai tháng. Hồi ở Tây Bắc ngài ấy có thoi thóp còn nửa hơi tàn cùng lắm chỉ nằm trên giường mười ngày, bây giờ vì sao lại ném hết việc lên đầu ta?”

“Vì ở Tây Bắc không có Liễu nhị công tử.” Trình Tố Nguyệt nói, “Quên đi, Vương gia bần rộn nhiều năm cuối cùng mới tìm thấy chút thú vui ngoài chuyện đánh giặc, huynh rộng lượng với ngài ấy một chút, giải quyết cho xong việc đi. Huống hồ không phải Vương gia không làm gì, không phải hôm trước còn ngồi xe lăn vào kho hàng kiểm tiền một lần sao?”

Cao Lâm sửa lời: “Đó không phải là đếm tiền, phải gọi là vào thưởng thức tiền.”

Đi vào nhìn đúng một vòng, sau đó thỏa mãn quay ra.

Hai người đang nói chuyện thì bắt gặp Khổ Hựu cũng vừa bước vào cửa viện, rất hợp thời lấy tay che mắt: “Vẫn hơi hơi bị quáng, thật sự không thể đọc chữ, ta đi trước một bước đây.”

Cao Lâm: “... Người quay lại đây cho ta!”

Không có vợ cũng không có người yêu, lấy tư cách gì mà làm biếng?

Lương Thú tựa lên đầu giường cẩn thận cân nhắc số tiền kia nên dùng như thế nào, sau đó trong nháy mắt nóc nhà bước vào phòng, nhanh chóng bày ra bộ dáng suy yếu bệnh tật.

Ngày đó ở trong rừng rậm, hấn đúng là bị đánh cho khí huyết đảo chiều kinh mạch hao tổn, suýt nữa bay mất nửa cái mạng vẫn phải cố chống đỡ ra vẻ vân đạm phong khinh, hiện tại vết thương đã điều trị khỏi tám chín phần, ngược lại còn trở nên yếu ớt không chịu nổi một cơn gió. Giữa tiết trời cuối hạ đầu thu mà hấn vẫn ôm chăn khur khur nằm trên giường, rảnh rỗi còn ho khan mấy tiếng, nói theo lời Cao Lâm thì, đến nương nương trong cung ở cũ cũng không èo uột như vậy.

Liễu Huyền An không vạch trần hấn, một phần vì vết thương đúng là chưa khỏi hoàn toàn, chờ hấn uống thuốc xong còn nhét cho một viên kẹo.

Lương Thú kéo người qua trả lại hết phần ngọt ngào lẫn đắng chát trong miệng mình, lại cứng chiều liếm liếm, hàm hồ hỏi: “Đại ca và muội muội người sắp về chưa?”

Liễu Huyền An đáp: “Ừm, tính ngày tháng thì cũng sắp rồi.”

Sau khi Diễm quân thắng lợi, Liễu Huyền Triệt ở lại canh chừng đến khi Lương Thú thật sự thoát khỏi nguy hiểm mới cùng muội muội đi vào rừng nghiên cứu các loài kỳ hoa dị thảo và nấm trùng độc, có người của tộc Loan Dao Ngân Nguyệt đích thân dẫn đường, dọc đường hết sức tận tâm cần cù thành khẩn.

Liễu Nam Nguyệt lén lút hỏi: “Ca, huynh không định cưới cô nương nhà người ta thật, chúng ta làm thế này hình như không được tốt lắm đúng không?”

Liễu Huyền Triệt vẫn nghiêm mặt, khế nhú mày: “Vậ tốc độ của muội nên nhanh nhẹn hơn đi, chúng ta có thể rời núi sớm hơn.”

Liễu Nam Nguyệt đeo cái gùi nhỏ trên lưng, “à” một tiếng, vội vàng chạy đi hái thuốc.

Kiên quyết không để lãng phí cơ hội đại ca phải dùng sắc đổi lấy này.

Các đệ tử của Bạch Hạc Sơn Trang cũng điên cuồng càn quét hái lượm khắp nơi, tận lực không để đại công tử nhà mình bị bức hôn, qua hai tháng hái được hơn trăm loại dược thảo, vẽ được mấy trăm bức tranh. Sau đó tất cả mọi người dưới sự chỉ huy của Liễu đại công tử, cung kính cúi chào người của tộc Loan Dao Ngân Nguyệt, chúng ta còn có việc bên ngoài, không thể ở lại làm khách, cáo từ tại đây!

Chạy trốn còn nhanh hơn đào hôn.

Liễu Nam Nguyệt chạy theo đội ngũ, vừa chạy vừa nghĩ, đến cả đại ca cũng như thế. Quả nhiên, đàn ông trên đời đều không đáng tin cậy.

Phần đánh đấm thế là xong XD

Đuma trời thì nóng bức lại còn phải ngồi biên về mấy cái con nhưng nhúc nhầy nhầy cảm giác khó tả thành lời quá đi...

Chương 124: Trở về Giang Nam

Đoàn người phong trần mệt mỏi trở lại thành Trú Quân, trước ngực Liễu Nam Nguyên ôm một hộp đựng đồ ăn, nhảy xuống xe ngựa lập tức hỏi: “Nhị ca ta đâu rồi?”

“Nhị công tử đang ở hậu viện.” Gia đình chỉ tay, “Hình như đang chơi cờ với Vương gia, chúng ta không dám tiến vào quấy rầy.”

Liễu Nam Nguyên nghe xong rất kinh ngạc, chủ yếu kinh ngạc vì Kiều Vương điện hạ thoát nhìn không quá giống người có thể ngồi yên chơi cờ, vì thế hiềm lạ chạy qua xem thử.

Đã nhiều ngày trời thả mưa thu triền miên, vất vả lắm mới có một hôm nắng đẹp thời tiết không tồi, sáng nay Liễu Huyền An đỡ Lương Thú ra sân hít thở không khí, y cố ý sai A Ninh kê chiếc ghế nằm lớn nhất thoải mái nhất ra đặt giữa vườn hoa, lại mang theo một tấm chăn mỏng quần kỹ người lại, mình thì dựa vào bên cạnh bắt đầu quen thói ngẩn người đi vào cõi tiên.

Ban đầu Lương Thú còn cảm thấy không khí này khá tốt, hấn gác đầu lên một cánh tay, tay kia nhẹ nhàng cọ cọ lên má người bên cạnh như đang đùa với một con mèo xinh đẹp. Đùa một lúc lại thấy không thỏa mãn, hấn giật nhẹ tóc y, hỏi: “Vì sao vẫn không nói gì?”

Liễu Huyền An đáp: “Không rảnh, ta đang chơi cờ.”

“Chơi với mấy lão già râu bạc à?”

“Ừ.”

Thế là Kiêu Vương điện hạ bắt đầu yêu sách đề đạt, không được, không cho chơi cờ.

Liễu Huyền An nói: “Nhưng lâu lắm rồi ta không chơi cờ, Vương gia lại không muốn chơi với ta.”

Lương Thú lập tức ngồi dậy sai người đi tìm một bộ bàn cờ, bình thường hẳn không thích chơi, lười chơi, nhưng không phải là không biết chơi, chơi cờ thì có gì khó đâu? Một tay hẳn chống thái dương, thân thể hơi nghiêng về một hướng, tư thế đánh cờ cực kỳ mê người, thoạt nhìn còn giống như một vị ẩn sĩ cao quý mặc áo đen đang tập trung giải đáp mê cục thiên cổ gì đó. Nhưng trên thực tế kỹ nghệ của Kiêu Vương điện hạ không được tốt cho lắm, thua một hơi ba ván, tốc độ có thể so với Khổ thống lĩnh ăn cơm.

“...”

Liễu Huyền An an ủi hẳn: “Không sao, lát nữa để ta giúp ngươi một tay.”

Vì thế lúc Liễu Nam Nguyệt dẫn theo các đệ tử Bạch Hạc Sơn Trang chạy vào hậu viện đã thấy nhị ca nhà mình lúc thì ở bên trái cầm quân trắng, lát sau lại qua bên phải cầm quân đen, chạy tới chạy lui, gió thổi tung áo khoác của y tựa như một con bướm khổng lồ không ngừng đập cánh. Kiêu Vương điện hạ thì ngồi yên trên ghế không thèm nâng một ngón tay, tầm mắt cũng không đặt trên bàn cờ, thi thoảng còn vô lại kéo người ôm vào lòng, đặt cằm lên vai đối phương: “Chỗ này sao lại hạ như thế, ta thấy không ổn lắm, phải nghiên cứu thêm.”

Chúng đệ tử Bạch Hạc Sơn Trang đêm ngày hành y tế thế, ai ai cũng thanh tâm quả dục không nhiễm bụi trần, đầu óc cực kỳ trong sáng, đã bao giờ gặp qua mấy tình huống yêu đương tình tự thế này. Các đệ tử nhỏ tuổi mặt đỏ tai hồng, đến đầu cũng không dám ngẩng lên đã rón ra rón rén nín thở quay đầu bỏ chạy.

Liễu Huyền An nghe được động tĩnh, ngẩng đầu lên thấy muội muội đứng trước cửa viện, lập tức vui vẻ: “Muội về từ bao giờ, đại ca đâu?”

“Vừa mới về, đại ca tám phần là bận rộn ở dục phòng rồi.” Liễu Nam Nguyên bước vào trong viện, làm như không có chuyện gì mà chìa cái hộp trên tay ra, “Cho huynh này, đây là quả mọng ta hái dọc đường, vị ngọt lắm.”

Lương Thú đứng lên nhường không gian cho hai huynh muội tiếp tục tán gẫu. Liễu Huyền An rửa tay lau khô, cầm trái cây lên hỏi: “Thường thiếu tiêu đầu đâu rồi?”

Liễu Nam Nguyên đáp: “Lát nữa phải đi quân doanh, chuyến này hẳn giúp đỡ chúng ta nhiều việc lắm.”

Người là do Cao Lâm mạnh mẽ nhét vào đội ngũ của Bạch Hạc Sơn Trang, một là tạo cơ hội cho thiếu niên, hai là, Cao phó tướng vỗ vỗ bả vai Tiểu Thường, nói lời thăm thía: “Sau này người dẫn thân vào quân doanh rồi sẽ hiểu, quân nhân phải thời khắc chuẩn bị hy sinh vì đại nghĩa. Cho nên chuyến vào rừng này nếu thật sự không theo đuổi được Liễu cô nương, tộc Loan Đào Ngân Nguyệt lại ngoan cố lôi kéo Liễu đại công tử thành thân, chi bằng người cứ cần rằng hy sinh bản thân đi, ta thấy dù sao cô nương của bộ tộc kia hẳn cũng là người tốt, xem như người gặp hời rồi.”

Thường Tiểu Thu nghe nửa đoạn đầu còn nhiệt huyết dâng trào, đến nửa sau lập tức trợn mắt há mồm, cuối cùng mọc hẳn ra tám cái chân bỏ chạy. Cậu ta không tính toán thành thân sớm, càng đừng nói là một cô nương không quen không biết. Về phần Liễu Nam Nguyên, ngưỡng mộ đúng là có ngưỡng mộ, nhưng những ngày ở chung trong rừng rậm cậu ta không biết nên xuống tay thế nào, ngược lại còn sinh ra một cảm giác bằng hữu giang hồ quang minh lỗi lạc, tóm lại là càng chạy càng xa với lộ tuyến tốt đẹp ban đầu do Cao phó tướng vẽ ra.

Trình Tố Nguyệt không thể hiểu nổi, hỏi huynh trưởng: “Sao huynh lại thích mai mối cho người ta thế nhỉ?”

“Có lẽ là sở thích của ta.” Cao Lâm vừa lo lắng vừa sàu khổ, “Muội không thấy trong đại doanh Tây Bắc, cả đại doanh Tây Nam này có bao nhiêu tên thô hán ế vợ hả, đúng là thượng...” Hấn quen miệng muốn nói thượng bất chính hạ tắc loạn, nhưng nghĩ lại thấy không đúng lắm, bởi vì nóc nhà là Vương gia bây giờ thật sự rất đoan chính, hết sức tập trung nói chuyện yêu đương, nhân duyên càng ngày càng vượng.

“Huynh vẫn nên quan tâm chính mình thì hơn.” Trình Tố Nguyệt vỗ vỗ ngực hấn, “Sau khi trở về Vương thành, nhất định Hoàng thượng sẽ triệu kiến huynh trước, bây giờ nên suy nghĩ phải bẩm báo nội dung gì là vừa.”

Cao Lâm khó hiểu, Hoàng thượng triệu kiến một mình ta làm gì, Vương gia thì sao?

Trình Tố Nguyệt đáp, Vương gia không về vương thành đâu, ngài ấy phải theo Liễu nhị công tử về Bạch Hạc Sơn Trang ở Giang Nam rồi.

Cao Lâm hít một hơi khí lạnh, chuyện này quá không thích hợp!

Nhưng trước nay Kiêu Vương điện hạ làm việc chưa từng có quy củ, cố tình còn gặp gỡ Liễu nhị công tử cũng là một người mặc kệ quy tắc, có thể xem là thiên hạ đệ nhất tùy ý, đương nhiên càng không muốn quản.

Người duy nhất dám lên tiếng khuyên ngăn lại tương đối rảnh rỗi là Liễu Nam Nguyên cũng đặt vấn đề với nhị ca, nếu như Hoàng thượng biết được lại trách tội thì sao? Thân là tướng quân thắng trận, hình như vẫn nên về vương thành báo cáo một chuyến mới phải chứ.

Liễu Huyền An khoát tay: “Hết cách rồi, Vương gia nói đã gửi một phong mật báo gấp tám trăm dặm về vương thành.”

Về phần nội dung mật báo cụ thể viết cái gì, lần này thật ra khá dày, văn chương lai láng có thể so với bài thi của Trạng Nguyên.

Đầu tiên là hiến trước vật quý, lần này chinh chiến thần đệ không tiêu pha bao nhiêu quân phí mà còn thu về được một lượng tài sản khổng lồ để hoàng huynh lấp đầy quốc khố. Ngay sau đó, chuyển bút một cái lập tức tố khổ đánh Tây Nam gian nan thế nào, tà giáo giáo hoạt ra sao, trong lúc thần đệ giao chiến bản thân bị trọng thương, nằm trên giường suốt hai tháng vẫn không khá lên, trong lòng cực kỳ thương nhớ hoàng huynh ngày đêm mong sớm gặp lại, đêm nằm cũng trằn trọc không yên giấc. Nhưng Tây Nam cách vương thành Mộng Đô đâu chỉ có ngàn dặm, thân thể bệnh tật rách nát này khó lòng chịu đựng nổi quãng đường dài, nghĩ trước nghĩ sau, chỉ có thể xuất phát đi Bạch Hạc Sơn Trang, nơi đó có Liễu trang chủ y thuật thiên hạ vô địch, có lẽ sẽ mau chóng chữa khỏi một thân thương bệnh cho thần đệ.

Lại viết, nếu ta đi Bạch Hạc Sơn Trang, ở trong nhà người ta vừa ăn vừa uống vừa trọ lại, còn phải xem cẩn thận sẽ tốn một khoản kha khá, thế nên phần sính lễ lần trước hoàng huynh chuẩn bị cho ta, bây giờ có thể khiêng qua đó luôn.

Tái bút, trời sắp vào đông giá rét rồi, không có xiêm y mặc.

Vốn còn muốn thuận tiện xin thêm hai vò rượu, kết quả Liễu Huyền An nói: “Mọi người đều biết cha ta không uống rượu, cũng không cho đệ tử uống rượu.”

“Vậy không cần nữa, tương lai đi vương thành ta sẽ uống với người sau.” Lương Thú dán kỹ tín hàm ném cho hạ nhân, hất cằm, “Dùng khoái mã chạy nhanh nhất, ngày đêm không nghỉ, càng nhanh càng tốt, chạy hết tốc lực cho bốn vương.”

Người hầu cao giọng lĩnh mệnh, vẻ mặt nghiêm túc nghĩ trong mật hàm hẳn phải có quân vụ quan trọng ghê gớm lắm, ngay cả dừng lại trạm dịch đổi ngựa cũng hành động ào ào như điên.

Thường Tiểu Thu không theo Trình Tố Nguyệt lên đại doanh Tây Bắc, xa nhà lâu ngày, cậu ta phải về tiêu cục thăm hỏi tình hình lão cha không hay ho của mình trước, lại sắp xếp ổn thỏa mọi việc trong nhà rồi mới có thể tiếp tục đi.

Liễu Huyền Triệt giao một rương sách thuốc cho Lưu Hằng Sướng, nói: “Sau khi đến Tây Bắc, nếu người muốn vào đại doanh làm quân y thì cứ vào đại doanh, nếu trong quân không còn chiến sự thì có thể về thành Xuân Phong dựng một tòa Bạch Hạc y quán, còn thiếu thứ gì cứ viết thư về cho ta.”

Lưu Hằng Sướng hành lễ: “Vâng, đa tạ đại công tử, hôm qua nhị công tử đã cho ta rất nhiều ngân phiếu đủ để dựng một tòa y quán rồi, tạm thời không thiếu gì cả.”

Liễu Huyền Triệt khó hiểu: “Nhị công tử, đệ ấy lấy tiền ở đâu ra?”

Gọi A Ninh lại hỏi thăm, hóa ra vẫn là Kiêu Vương điện hạ chi tiền.

Lúc ấy Liễu Huyền An đang cẩn thận tính toán số tiền tiêu vặt của mình nên có trong vòng mười mấy năm, Lương Thú đi ngang qua bắt gặp, cảm thấy bộ dạng tham tiền của y quá đáng yêu liền bước vào hỏi: “Muốn mua cái gì à?”

“Không mua gì hết, muốn xin chút tiền đưa cho A Sướng để hắn đi Tây Bắc dựng một tòa Bạch Hạc y quán. Ngày trước cha ta từng đề nghị chuyện này rồi, đúng lúc có cơ hội.” Liễu Huyền An nói, “Tiếc là tiền của ta không đủ.”

Lương Thú nhìn lướt qua, buồn cười nói: “Chút tiền này của người đâu chỉ không đủ, cùng lắm mua được dăm bộ bàn ghế còn phải mặc cả với chủ tiệm nửa ngày. Thôi, để phòng thu chi tính toán xem thiếu bao nhiêu, phần còn lại có ta tiếp viện.”

Liễu Huyền An gật đầu: “Cũng được.”

Đáp ứng cực kỳ sáng khoái.

Mà Kiêu Vương điện chi tiền cũng cực kỳ hào sảng, người phụ trách quản lý sổ sách cho hẳn lại cẩn thận tham mưu, tu kiến y quán tạo phúc cho bá tánh, khoản tiền này hình như có thể xin lại từ chỗ triều đình, nhà chúng ta không nhất thiết phải chi hết.

“Trương thúc, ông cứ nghiên rằng thanh toán đi.” Cao Lâm khoác vai ông ta, tận tình khuyên nhủ, “Thanh toán khoản tiền này xong, về sau Vương nha nhà chúng ta có thể đúng lý hợp tình để Bạch Hạc Sơn Trang bao nuôi, ngài ấy đánh bàn tính hết rồi.”

Phòng thu chi: “Ôi, còn ra thể thống gì, còn thể thống gì nữa.”

Liễu Huyền Triệt cũng hiểu khoản tiền này đáng lý phải do Bạch Hạc Sơn Trang chi ra, bèn tự mình đi tìm đệ đệ một chuyến. Kết quả Liễu Huyền An trong cơn buồn ngủ kéo chăn kín đầu, miệng ừ ừ à à lấy lệ không biết là ứng phó chuyện gì, nửa ngày không nói được một câu đầy đủ.

Nếu Kiêu Vương điện hạ không trở về đúng lúc, tám phần là sâu lười lại ăn mấy cây thước rồi.

“Khoản tiền kia cứ để bốn vương chịu đi.” Lương Thú mỉm cười lặng lẽ tiến thêm hai bước, kéo người giấu ra sau lưng mình, “Tu kiến y quán là chuyện vụn vặt, Tiểu An cũng không có kinh nghiệm gì, sau này sợ là cần Liễu đại công tử chỉ bảo A Sướng nhiều hơn. Hay là bây giờ để ta gọi hẳn đến thư phòng luôn?”

“A Sướng ra sau núi rồi.” Liễu Huyền Triệt nói, “Hoá vàng mã.”

Thi thể Phượng Tiểu Kim, Ô Mông Vân Du và Ô Mông Vân Nhạc đều mang đi hỏa táng, trên lưng ba người đeo vô số sinh mạng bá tánh Đại Diễm, bất kể bản thân có ẩn tình gì, sát nghiệt đã phạm, nếu triều đình còn đồng ý hạ táng cho bọn họ thì khó lòng an ủi mấy vạn vong linh ở lưu vực Bạch Hà và Tây Nam. Lưu Hằng Sướng dùng danh

nghe cá nhân lặng lẽ hỏa táng cho Phượng Tiểu Kim và O Mông Vân Du, sau đó rải tro cốt cho bay theo gió.

Hy vọng kiếp sau bọn họ sẽ được tự do.

Thi thể Mộc Triệt bị quân đội treo trên cổng thành thị chúng, Viên Úc cũng bị chém đầu. Không còn tà giáo hoành hành, tiếng hoan hô vui cười như một dòng suối mát cọ rửa qua hàng ngàn hàng vạn thôn xóm rục rĩ.

Cuối cùng mọi người cũng phải rời khỏi nơi này.

Trình Tố Nguyệt và Lưu Hằng Sướng cùng nhau lên Tây Bắc, Thường Tiểu Thu tạm trở về Vạn Lý tiêu cực, Tống Trường Sinh ở lại tộc Loan Dao Ngân Nguyệt giúp bọn họ sửa kiếm, sau khi sửa xong cũng sẽ xuất phát lên Tây Bắc.

Về phần Kiêu Vương điện hạ tiếp tục đóng vai đại mỹ nhân suy yếu, dưới bao nhiêu con mắt chăm chăm của Ngự tiền thị vệ, được người ta long trọng nâng lên xe ngựa đi Bạch Hạc Sơn Trang.

Liễu Huyền Triệt: "..."

Cao Lâm bám chặt thùng xe, chưa từ bỏ ý định: "Ta thật sự không thể cùng đi Giang Nam sao, hoặc là quay về Tây Bắc cũng được mà."

Lương Thú nhưn mày: "Còn ra thể thống gì nữa!"

Nước mắt Cao Lâm sắp rơi xuống đến nơi, nhưng ta chưa từng đi vương thành một mình, huống hồ là đi gặp Hoàng thượng, ta sợ lắm.

"Người sợ cái gì, hoàng huynh sẽ không ăn thịt người. Hơn nữa chúng ta đánh thắng trận, có thể có tiền đồ hơn một chút được không, thể hiện phong phạm cầm quân đi." Lương Thú dùng sức kéo lại ống tay áo, "Đi xuống đi xuống, đừng ăn vạ trên xe nữa, chậm trễ giờ lành lên đường."

Cao Lâm không tin, chuyện này thì cần gì giờ lành.

“Thật sự có đấy.” Phụ trách phòng thu chi ngồi một bên giải thích, “Hôm trước Vương gia tốn năm lượng bạc cố ý tìm người xem cho, nói là phải tuân theo lễ nghĩa cầu thân.”

Cao Lâm: “...”

Ta xem đủ rồi, thật đấy.

Khổ Hựu cũng vội tới tiễn mọi người lên đường, hôm nay hắn cởi bỏ chiến giáp mặc một thân cẩm y mềm mại, tóc bạc càng tôn lên màu da trắng như tuyết, đứng yên một chỗ mây cao mắt sâu, khí chất toàn thân vừa tà vừa quý.

Quản lý phòng thu chi nhỏ giọng hỏi: “Cao phó tướng, ngài xem Khổ thống lĩnh đã trắng đến phát sáng rồi, không phải nói Liễu tam tiểu thư thích người trắng à, sao không thấy ngài đi tác hợp cho bọn họ?”

“Không ổn, trắng thì có trắng, nhưng thân thể cường tráng quá.” Cao Lâm nói, “Có tật mắt thì còn tạm tính vào được, bây giờ mắt hắn khỏi bệnh rồi, lại không có nửa xu quan hệ với hai chữ gầy yếu. Lần trước Liễu tam tiểu thư đang ăn cơm thì gặp Tiểu Khổ, ông đoán xem nào, cả buổi hắn không nói được ba câu, trên bàn đặt mười cái bánh bao lớn thì mình hắn một hơi ăn hết tám cái.”

Liễu Nam Nguyệt làm việc luôn tay nên lượng cơm ăn không hề ít, nhưng chỉ ăn được một bát rượu là đã không tiêu hóa nổi, cho nên lúc ấy nàng nhìn thấy lượn cơm kinh người của Khổ Hựu thì cực kỳ chấn động, cuối cùng không nhịn được phải lên tiếng hỏi: “Khổ thống lĩnh, ta muốn lên núi hái ít thảo dược, ngài ăn xong chưa, hay là ngài đưa ta đi đi.” Thuận tiện đi lại tiêu thực một chút.

Quản lý phòng thu chi vui vẻ, như thế không phải tốt rồi à?

“Tốt gì mà tốt.” Cao Lâm than thở, “Tiểu Khổ không đáp ứng, nói buổi chiều phải đi luyện binh.”

Phòng thu chi: “...”

Quên đi, coi như ta chưa nói gì, đây là ế bằng thực lực rồi.

Cao Lâm chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, Lương Thú cũng dở khóc dở cười, Khổ Hựu bị hai người thay nhau giáo dục, không biết có phải nghiêm túc cân nhắc suy tư về tình huống thật không, nhưng lần này hẳn cố ý đi tìm Liễu Nam Nguyên chìa hai cánh tay ra, bên trên là một con thỏ con có đôi tai dài cụp xuống.

“Ồ?” Quả nhiên Liễu Nam Nguyên mở to hai mắt nhìn.

Khổ Hựu nói: “Sáng nay ta đi luyện binh thì nhặt được, chắc là bị người ta bẫy bị thương chân.”

“Thật này.” Liễu Nam Nguyên nhận con thỏ vào tay, nhẹ nhàng vuốt vuốt, “Vậy để ta mang theo nó quay về Giang Nam.”

Khổ Hựu gật đầu: “Được, đa tạ Liễu cô nương.”

Nghẹn thêm nửa ngày mới bổ sung được một câu nữa: “Tương lai nếu cô lại đến Tây Nam, nhớ phải sai người đi thông báo cho ta biết.”

Nhược điểm của hắn là da dẻ quá trắng, gió thổi cỏ lay một chút đã đỏ rục lên không giấu giếm nổi, vì thế vội vàng nói từ biệt rồi xoay người bỏ chạy.

Sợ đi chậm sẽ bị cô nương nhà người ta thấy.

Cao Lâm cảm khái, có tiền đồ đấy, nhưng không nhiều lắm.

Đoàn người cứ như vậy chia ra khởi hành theo từng hướng.

Từ Tây Nam đến Giang Nam có thể đi vài đoạn đường sông, năm nay sông lớn miễn cưỡng xem như yên tĩnh, nhưng yên tĩnh không

đồng nghĩa với không đề phòng. Lương Thú ghé lên mép thuyền nhìn ruộng vườn hai bên bờ, lẩm bẩm: “Đại công trình.”

“Nếu công trình không lớn thì đã chẳng kéo dài tới hiện tại.” Liễu Huyền An nói, “Tính toán sơ lược cũng phải đến trăm năm, cứ khởi đầu từ thời chúng ta đi.”

Lương Thú cười cười, vươn tay ôm y vào lòng: “Ừ, khởi đầu từ thời chúng ta.”

Nhưng mà trước hết phải về Bạch Hạc Sơn Trang trót lọt đã.

Phong mật hàm hòa tấu tám trăm dặm kia đã sớm được trình lên trước mặt thiên tử cùng với tin thắng trận. Lúc ấy Lương Dục đang lâm triều, văn võ bá quan có mặt đầy đủ, nghĩ sơ cũng biết quân báo này nhắc lên trận gió lớn thế nào trên triều đường. Ai nấy đều vui mừng ra mặt, đồng loạt quỳ xuống chúc mừng Hoàng thượng, lại dâng bích Kiêu Vương điện hạ lên tận mây xanh, ngay cả mấy lão già râu bạc cổ hủ thường ngày lải nhải không ngừng hôm nay cũng không can trời gián đất nữa, ngược lại rất thông suốt nói mấy câu cát tường, nét mặt già nua vui vẻ không kiềm được.

Lương Dục cũng long nhan đại duyệt, lúc này truyền lệnh cho toàn bộ vương thành giăng đèn kết hoa chuẩn bị nghênh đón Kiêu Vương thắng trận trở về, sau đó ở trước mặt mọi người, nhanh chóng mở thư nhà.

“...”

Tạm thời không cần giăng đèn nữa.

Có thần tử nhanh nhạy nhìn ra sắc mặt Hoàng đế, hỏi: “Hoàng Thượng, Vương gia thế nào ạ?”

“Tham chiến bị thương, tính mạng ngàn cân treo sợi tóc.” Lương Dục nhìn thẳng, “Cho nên phải đi Bạch Hạc Sơn Trang chữa bệnh một chuyến.”

Cả sảnh đường ồ lên, sự tồn tại của Kiêu Vương điện hạ đối với Đại Diễm mà nói hoàn toàn không khác gì một cây Đinh Hải Thần Châm, nếu hấn mà cũng ngàn cân treo sợi tóc, như thế liệu có ổn không?

“Bãi triều!” Sắc mặt Lương Dục không chút thay đổi, phất tay áo đứng lên.

Sau đó bước vào Ngự thư phòng vung bút rồng bay phượng múa, tràn ngập tình cảm viết, dưỡng thương xong phải lập tức trở về, nếu không ta đánh gãy chân chó nhà ngươi.

Đêm đó, bức thư nhà tràn ngập quan tâm ấm áp từ thiên tử cùng với năm xe vàng bạc châu báu và dược liệu quý hiếm được đưa về thành Bạch Hạc. Lại qua năm ngày nữa, y phục mùa đông do các tú nương trong cung hoàn thành cũng được chất lên xe chở đi.

Bánh xe quay ào ào bán sống bán chết.

Cuối cùng cũng không chậm trễ, thật ra còn đến nơi sớm hơn đoàn người của Lương Thú.

Không còn Cao Lâm và Trình Tố Nguyệt, bên cạnh Lương Thú chỉ còn lão Trương phụ trách phòng thu chi trung thành tận tâm, lão Trương nhìn lên xuống đánh giá Vương gia nhà mình một vòng, bình luận: “Quả là rất đẹp để khí phái, nhưng ta nghe nói trước nay Liễu trang chủ luôn cần kiệm mộc mạc, như Vương gia đây có thể xem là hơi xa hoa quá không nhỉ.”

“Lần đầu dâng môn bái phỏng mà ăn mặc rách rưới thì còn ra thể thống gì nữa.” Lương Thú vô cùng hài lòng với cách ăn mặc của mình, hỏi, “Đã tặng đồ đi hết chưa?”

“Thưa rồi.” Lão Trương nói, “Cố ý chọn thời điểm giữa trưa trên đường nhiều người qua lại nhất, còn đi vòng quanh thành ba vòng.”

Cuối cùng mới chậm rãi tiến vào cửa Bạch Hạc Sơn Trang, hai vị thái giám cầm danh sách quà tặng lần lượt đọc to, số lượng lễ vật quá nhiều, suýt nữa thì đọc cháy cả cổ họng.

Cũng khiến cho Liễu trang chủ nghe xong mà choáng đầu hoa mắt.

“Mẹ!” Liễu Nam Nguyên ôm thỏ con nhào vào lòng Liễu phu nhân, hào hứng reo lên, “Con về rồi đây!”

“Trở về là tốt, về là tốt rồi, cũng không ốm đi.” Liễu phu nhân vỗ về con gái, vui vẻ nửa ngày lại hỏi, “Đại ca nhị ca con đâu rồi?”

“Đại ca cũng về, đang ở phía trước tiếp đón người trong cung tới.” Liễu Nam Nguyên nói, “Nhị ca và Kiêu Vương điện hạ ở trong khách điểm.”

Sắc mặt Liễu phu nhân trắng bệch: “Nó không định về nhà sao?”

“Về chứ, giờ cơm chiều sẽ về.” Liễu Nam Nguyên giải thích, “Huynh ấy và Vương gia có chút chuyện phải làm, bây giờ không thể phân thân.”

Liễu phu nhân không chịu nổi những lời này, vừa nghe đã tức ngực.

Liễu Nam Nguyên thả con thỏ xuống đất để nó chạy đi ăn cỏ, mình thì khoác tay Liễu phu nhân nói: “Suốt chuyến đi này Vương gia chăm sóc cho nhị ca tốt lắm, chỉ thiếu nước chiều lên tận trời, muốn sao sẽ không hái trăng, mẫu thân và phụ thân không việc gì phải lo lắng. Tương lai dù nhị ca có đi vương thành hay lên Tây Bắc thì vẫn có thể giống như khi ở nhà, hễ nhàn rồi là được nằm một chỗ.”

Hoặc nằm cả năm luôn cũng được.

“Nhưng nghe đồn tính tình Kiêu Vương điện hạ rất đáng sợ.”

“Người ta đồn nhị ca sơ hở một chút là muốn nhảy hồ, mẹ cũng tin à?”

“Đâu chỉ tin, ta còn tận mắt nhìn thấy nó nhảy xuống.”

“... Để con lấy ví dụ khác, nghe đồn nhị ca thất học thất nghiệp vô năng vô dụng, nhưng thực tế thì sao, y thuật của huynh ấy vượt xa con, thậm chí có thể sánh ngang với đại ca, biết đâu cũng không kém cha mấy phần. Trong thư nhà đại ca đã nhắc tới chuyện đó chưa?”

“Nói rồi, sau khi nhận được thư đại ca con, cha con vui mừng ra mặt, chưa xem xong thư đã chấp tay sau lưng đi một vòng lớn quanh sơn trang, nhìn lão nhân nhà người ta chơi cờ cũng phải duỗi cổ xem nửa ngày, chờ người ta hỏi thăm tin tức nhị ca con.” Nhắc đến chuyện đó, cuối cùng trên mặt Liễu phu nhân mới hiện ra nụ cười, “Buổi tối đi ngủ còn làm bầm trong miệng làm ta giật mình tỉnh mấy lần.”

Chủ yếu là làm bầm trách móc A Ninh vì sao lại không bẩm báo chuyện về nhà sớm hơn, lại để mặc cho công tử nhà mình tự viết thư, mấy bức thư gửi về nhà trước kia có thể tính là thư nhà sao? Chuyện đứng đắn thì không đề nửa chữ, chưa gì đã khen ngợi tâng bốc Kiêu Vương điện hạ đến mấy trang giấy, sau đó vòng đầu bút một cái lại lưu loát tự sắp xếp ngày tháng sau này cho mình luôn rồi.

Cha mẹ nhà ai có thể chịu đựng nổi?

Liễu trang chủ xem xong trước mắt tối sầm hẳn ba ngày liền, còn bị ù tai.

Liễu Nam Nguyên nói: “Đại ca đã gần như chấp thuận Kiêu Vương điện hạ rồi, chính con cũng thấy ngài ấy chăm sóc nhị ca rất khá, huynh ấy có cưới cô nương nhà nào thì cũng là làm khổ con gái người ta, lời này không phải chính miệng mẹ nói đấy à? Như bây giờ là tốt rồi, hoàn toàn không cần cô nương nào nữa.”

Liễu phu nhân nâng tay vớ nàng một cái.

Liễu Nam Nguyên bật cười né tránh: “Đi thôi, chúng ta cũng ra đằng trước xem thử trong cung đưa tới thứ tốt gì, hưởng không khí náo nhiệt.”

“Con thì sao, toàn nhắc đến nhị ca thôi, lần này ra ngoài có gặp được người trẻ tuổi nào vừa ý không?” Liễu phu nhân nắm tay con gái, “Nếu không có, mẹ cảm thấy nhị công tử Lý gia ở thành Ly Dương... Đây, chạy cái gì, đứng lại cho mẹ!”

Liễu Nam Nguyên vừa chạy vừa nói: “Mẫu thân nên lo lắng cho đại ca trước đi thôi, lần này huynh ấy đi Tây Nam suýt nữa đã bị người ta bắt đi ở rể, khó khăn lắm mới thoát được đấy.”

Sắc mặt Liễu phu nhân lại trắng bệch: “Hà?”

Ba đứa con không có đứa nào là bớt lo, Liễu phu nhân cũng thật sự mệt mỏi, muốn trở về ngủ nhưng lại không thể ngủ, bởi vì tối nay Kiều Vương điện hạ sẽ đến nhà ăn cơm. Bà chỉ đành phải cố gắng lấy lại tinh thần rửa mặt chải đầu thay y phục, đích thân đi giám sát công việc chuẩn bị yến hội, để thêm phần long trọng còn cố ý mời đầu bếp Tây Bắc trong thành đến nướng một cái đùi dê.

Mà cùng lúc đó, bản thân Kiều Vương điện hạ đang dang rộng hai tay hỏi: “Mặc bộ này được không?”

Liễu Huyền An gật đầu: “Cũng được.”

Lương Thú phàn nàn: “Hình như ta thấy người không hề để ý một chút nào.”

Liễu Huyền An ngáp liền mấy cái, mí mắt dán chặt vào nhau: “Bởi vì Vương gia đã thay đồ từ trưa đến giờ rồi.”

Hoa cả mắt, còn không cho phép ta phân tâm, thật sự không thể không mệt.

Chương 125: Thể hiện lễ nghĩa lần đầu ra mắt nhà nhạc phụ

Sau khi dàn xếp cho đoàn người trong cung xong đâu đấy, Liễu Phát Thư liền phái gia đình đi khách điểm gọi đưa con thứ về nhà trước. Liễu Huyền An mệt không mở nổi mắt định tranh thủ ngủ gật trong xe ngựa một lúc, đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng pháo nổ kinh thiên động địa, âm âm đì đùng giữa tiết trời rét đậm như tiếng sấm dậy mùa xuân cuốn theo tiếng nói cười hoan hô của bá tánh hai bên đường. A Ninh xốc màn xe lên xem náo nhiệt, trong lòng cũng phải vui lây.

Khu vực lân cận Bạch Hạc Sơn Trang sớm đã bị đám đông chen chúc chật như nêm cối, khung cảnh này tuy trước đây Liễu nhị công tử ra ngoài cũng thường xuyên diễn ra, nhưng người vây xem phần lớn là các cô nương tiểu thư trẻ tuổi, hoặc các bà bà thẩm thẩm không trẻ tuổi, mục đích chủ yếu là thưởng thức mỹ nam tử. Lần này hai bên đường lại đủ cả già trẻ gái trai, rất nhiều đệ tử trong nhà phải chạy ra canh cửa, vài người thậm chí còn chưa kịp tháo tạp dề làm việc.

A Ninh ngạc nhiên thốt lên: “Hóa ra tất cả mọi người đều nhớ công tử đến thế à?”

Liễu Huyền An “ừ” một tiếng qua loa rồi tiếp tục nhắm mắt nằm mộng, không để ý những người bên ngoài nhớ mình hay không nhớ mình, ngủ quan trọng hơn. Kiêu Vương điện hạ ngâm mình trong đầm nước nóng chưa bao giờ mặc quần áo đàng hoàng, cho nên cũng không cần thay áo mới, vòng cánh tay ôm người vào lòng, đề nghị: “Hay là người cứ ở luôn trong này đi?”

Liễu nhị công tử vẫn còn lý trí phủ quyết, cha ta sẽ không cho đâu.

Sau đó y chân thấp chân cao lang thang một mình giữa mây mù và biển rộng vô biên hùng vĩ. A Ninh ở bên cạnh lo lắng, dùng sức lay y: “Công tử, công tử, đang đi trên đường sao lại ngủ mất rồi? Người mau tỉnh lại đi, vừa rồi không phải còn chào hỏi mấy người ngoài cổng sao?”

Liễu Huyền An mở to mắt: “Hả?”

Giơ tay chào hỏi kiểu gì, hoàn toàn không có chút ấn tượng.

Liễu trang chủ bước ra cửa chỉ nhìn thấy bộ dạng đứa con trai vẫn mơ mơ màng màng xương cốt mềm oặt như cũ, nhất thời tâm trạng lại phức tạp, sao một chút tiến bộ cũng không có thế này?

A Ninh ở sau lưng lén dùng sức nhéo y một cái.

Liễu Huyền An bị đau giật mình: “Ồi!”

Liễu trang chủ uy nghiêm hắng giọng: “Về rồi đấy à.”

Liễu Huyền An hành lễ: “Cha.”

Nghe một tiếng “Cha”, tâm tình người cha tốt hơn được tí xíu, liền cùng con trai sóng vai đi vào phòng khách, lại sai nha hoàn pha trà ngon nhất, bung điểm tâm y thích ăn nhất lên rồi mới hỏi han: “Ta nghe nói lần này con ra ngoài đã làm rất nhiều chuyện ở lưu vực Bạch Hà và Tây Nam, có việc này không?”

“Có.” Liễu Huyền An ăn điểm tâm, “Bạch Hà dăng lữ lại gặp mùa hạ nóng bức, nạn dân không có đủ lương thực và nước sạch nên sinh ra nhiều tật bệnh. Về phần Tây Nam, rừng rậm chướng khí nặng nề, nhiều rắn trùng độc, bá tánh thương bệnh không ít, nơi nào cũng cần có đại phu.”

“Nếu con biết xem bệnh, có thể xem bệnh, có bản lĩnh xem bệnh, vậy vì sao lúc trước ở nhà lại không chịu làm việc?”

Liễu Huyền An thoáng thờ dài, cảm thấy đến tận lúc này rồi mà cha mình vẫn không hiểu gì cả, vì thế chỉ giải thích sơ lược: “Bởi vì những chuyện cha và đại ca sai con làm, những đệ tử khác cũng có thể làm. Nếu đã không thiếu nhân lực, vậy vì sao nhất định phải là con làm? Con bận nhiều việc lắm.”

Nếu đổi thành trước kia, Liễu Phát Thư nghe đến đây có lẽ đã đứng dậy đi tìm gậy đánh, tiếp tục xua đưa con trai sâu lười nhàn hạ ngủ ngày mặc kệ tất cả đi được phòng làm việc. Thế nhưng lần này cuối cùng ông đã tâm bình khí hòa hỏi tiếp, con bận chuyện gì?

Liễu Huyền An phui phui vụn bánh trên tay, nói: “Trao đổi tinh thần với thiên địa, cưỡi bạch hạc ngao du tứ hải bát hoang, quy vạn vật hỗn độn về lại nhất thể, từ bỏ nghĩa lý tháng năm, tìm kiếm vô chùng.”

Liễu Phát Thư gật đầu: “Tiếp tục đi.”

Thế là Liễu Huyền An tiếp tục nói về ba ngàn đại đạo chỉ tồn tại trong đầu mình, một thế giới thứ nguyên tráng lệ và ngoạn mục vô song, mây lành sinh ca, sao trắng thấp sáng đầy điện, màu ráng chiều dát đầy như tiên nhân rũ áo. Ngoài Đông Hải có Côn Bằng tự do ngao du, trên tầng mây là vô số cung điện hùng vĩ huy hoàng, lấy bạch ngọc làm thang lấy san hô làm cây cối, bên trong là bao nhiêu danh sĩ tiên hiền thượng cổ, mỗi người lại cưỡi trên một con bạch hạc đi mây về gió, ngày bay bốn vạn vạn dặm.

Liễu Phát Thư chưa bao giờ biết hóa ra thế gian có thể có tư tưởng tinh tế kỳ diệu như vậy. Xưa nay ông hành nghề y luôn phải giữ tâm trí thực tế cụ thể, không thể lãng mạn, cũng không thể phóng túng suy nghĩ, tính cách nghiêm cẩn đến hơi bảo thủ, nhưng rồi lại sinh ra một đứa con vừa lãng mạn vừa phóng túng, hơn nữa y thuật còn trác tuyệt, nhất thời trong lòng cảm khái, hốc mắt còn hơi nóng lên.

Liễu Huyền An nhân tiện nói: “Lần tới cha mẹ cũng đến làm khách đi.”

Phải chủ động phân chia địa bàn rạch ròi trước, không thể để trường bối bất gặp Kiêu Vương điện hạ thường xuyên không mặc quần áo, còn hay đột ngột từ dưới ao nước nóng ào ào đứng lên được.

Có thể là phụ tử liền tâm, Liễu Phát Thư cũng lập tức nhắc ngay: “Vậy chuyện con và Vương gia tính thế nào?”

“Chúng con đã lên kế hoạch cả rồi.” Liễu Huyền An nói, “Trước hết ở nhà một thời gian, sau đó đi vương thành, sau đó nữa, có lẽ sẽ bắt đầu bận rộn với công trình thay đổi lộ tuyến Bạch Hà.”

“Thay đổi lộ tuyến Bạch Hà?” Liễu Phát Thư hơi sững sốt, “Phải sửa nhánh sông nào sao?”

“Không, phải sửa toàn bộ con sông.” Liễu Huyền An nói, “Bắt đầu rẽ nhánh từ thành Lạc Phượng, gia cố bờ kè và nạo vét phù sa, để Bạch Hà chuyển hướng lên phía bắc ở Hồ Khẩu Quan, chỉ chừa lại một nhánh tiếp tục kéo qua mười lăm thành trì hiện tại.”

Liễu Phát Thư nghe mà không thể tin nổi, thời trẻ ông từng đến thành Lạc Phượng chữa bệnh từ thiện cho nạn dân, đến giờ vẫn còn nhớ rõ nơi đó mặt sông mênh mông như biển, một cơn mưa to trút xuống đủ dấy lên sóng lớn đập nát cả vòm trời, khi thì rít gầm như hàng vạn hổ sói đói khát, cắn nuốt ruộng đồng, cắn nuốt cả bá tánh.

Ông nắm chặt tay vịn, nhú mày nói: “Từ xưa đến nay chưa bao giờ có một công trình nào khổng lồ như thế.”

“Nhưng dù sao vẫn phải có người bắt tay vào làm.” Liễu Huyền An nói, “Có người khơi mào, hậu nhân mới có thể bước theo dấu chân tiền nhân đi tiếp, chắc sẽ mất năm mươi năm, một trăm năm, thậm chí là hai trăm năm, nhưng cuối cùng sẽ hoàn thành thôi.”

Liễu Phát Thư lo lắng: “Nghĩ sơ đã biết có bao nhiêu khó khăn chực chờ, con đã lường hết chưa?”

“Con từng suy nghĩ rồi.” Liễu Huyền An cầm chén trà lên, “Bạch Hà đổi lộ tuyến, nghĩa là một phần bá tánh ở phương bắc sẽ bị bắt ép phải từ bỏ cuộc sống hiện tại, mất đi ruộng vườn nhà cửa, thậm chí một phần tổ tiên cũng vĩnh viễn ngập chìm trong nước.”

Không phải là một hộ, một trăm hộ, mà là cả ngàn cả vạn gia đình, để cho mấy vạn gia đình hy sinh vì một công trình mất hai trăm năm sau mới thành hình đúng là chuyện không tưởng, quá gian nan. Nhưng dù gian nan đến đâu, vẫn phải cắn răng bước những bước đầu tiên.

Liễu Huyền An nói: “Con không để ý đến hư danh.”

Bị chửi rửa hay nguyên rửa cũng được, hoặc bị người đời “lưu danh” đến mấy trăm năm sau, cũng không quan trọng mấy.

Liễu Phát Thư truy vấn: “Vương gia thì sao?”

“Vương gia càng không để ý.” Liễu Huyền An nói, “Tính tình của hắn luôn như vậy.”

Nói xong còn cảm thấy có chút nhớ nhung mà mỉm cười. Trước đây Liễu Phát Thư chưa bao giờ nghĩ tới, đứa con lười biếng nhất nhà cuối cùng lại đi khiêu chiến công trình vĩ đại nhất thế gian, tựa như một con hạc nhỏ bé giương đôi cánh giữa sóng gió động trời, bay thẳng về phía tâm một cơn bão lớn chưa từng có.

Trong lòng ông cảm xúc đan xen, ngồi trầm mặc một lúc lâu, mãi đến khi bên ngoài có người hô lớn: “Trang chủ, Kiêu Vương điện hạ đến rồi!”

Tiếng pháo đì đùng lần thứ hai vang khắp thành, Lương Thú xuất hiện mặc một thân hoa phục cẩm tú như thêu nắng vào vải dệt. Lương Dục chuẩn bị cực kỳ chu đáo, cố ý dặn dò các tú nương phải may y phục mới sao cho Vương gia trông ôn hòa nhã nhặn một chút.

Tú nương quả thực cũng trở hết tay nghề, nhưng vẫn không át đi nỗi sát khí nồng nặc quanh thân Kiêu Vương điện hạ, khiến các đệ tử sơn trang phụ trách nghênh đón đều nơm nớp lo sợ, đến đầu cũng không dám nâng nhiều thêm mấy lần, trong lòng càng nảy sinh cảm giác sùng bái nhị công tử nhà mình dào dạt như nước sông.

“Vương gia.” Liễu Phát Thư dẫn theo người nhà hành lễ, sau khi trải qua một phen nói chuyện tử tế, ông đã có cái nhìn hoàn toàn mới về Lương Thú. Người thanh niên trước mắt này nguyện ý dốc lòng gánh vác cơ nghiệp trăm năm của cả một vương triều. Dưới bối cảnh tráng lệ như thế, ông cảm thấy mình cũng có thể phóng tầm mắt ra xa hơn một ít, bỏ qua định kiến cá nhân, cùng bọn họ sóng vai đứng trên tầng mây cao vạn trượng nhìn dòng nước cuộn cuộn chảy dưới chân.

Bữa tiệc tối đó cực kỳ náo nhiệt.

Nào nhiệt chủ yếu là nhờ Liễu Nam Nguyệt, nàng kéo mấy vị thân thích ríu rít trò chuyện làm bầu không khí sinh động hẳn lên. Liễu Huyền Triệt cũng khó có được một ngày không nghiêm mặt răn dạy lời khó nghe. Liễu phu nhân thì chăm chú quan sát Lương Thú, tuy không biết vì sao lại muốn nhìn, nhưng đúng là càng nhìn càng thuận mắt.

Qua vài chén rượu lại có người bắt đầu hỏi về chiến sự ở Tây Nam, Lương Thú rất rộng rãi, hỏi gì đáp nấy, thể hiện thái độ lễ nghĩa lần đầu ra mắt nhạc phụ rất chu toàn, vô cùng cẩn thận. Mọi người đều vui vẻ nhìn Kiêu Vương điện hạ, lại nhìn qua sâu lười nhà mình... Ôi chao, hình như lại ngủ mất rồi?

Một phần là mệt, một phần cũng do uống rượu, tay Liễu Huyền An vẫn khí định thần nhàn cầm đũa, nếu không phải nửa ngày không thấy nhúc nhích thì đúng là ai cũng bị lừa.

Thẩm thẩm nói: “Tiểu An luôn như vậy đấy, hễ nghe chúng ta nói việc nhà là lại buồn ngủ.”

“Không có cách nào.” Lương Thú cười, “Hiện tại đã ăn được khá khá, mọi người đều là người một nhà, vậy bốn vương cũng không cần câu nệ lễ nghĩa, ta dẫn y về nghỉ ngơi trước.”

Nói xong lập tức đứng dậy nhắc một tay y lên: “Năm sắp lên đây nào.”

Liễu Huyền An lập tức vươn hai tay ôm chặt vai hắn.

Lương Thú hỏi: “Nhà thủy tạ ở nơi nào?”

“Bên... bên này, mời Vương gia!” Người hầu vội vàng khom lưng dẫn đường.

Để lại một đám người bên trong mắt to trừng đôi mắt nhỏ, chỉ có Liễu Nam Nguyện và Liễu Huyền Triệt thấy nhiều thành quen. Về phần Liễu trang chủ và Liễu phu nhân thì đồng loạt nhúc đầu, hôm nay ở nhà mình không nói, tương lai đi vương thành dự tiệc mà cũng thế này thì... Ôi, sâu khổ.

Nhà thủy tạ cách sảnh chính rất xa, Lương Thú không sốt ruột công y chậm rãi đi đường, còn dùng áo khoác của mình che gió cho đối phương. A Ninh đã sớm nhóm lò sưởi ấm áp trong phòng, nghe tiếng cửa phòng mở liền đứng lên, kinh ngạc hô: “Vương gia, bữa tiệc kết thúc nhanh như thế ạ?”

“Chưa xong, nhưng Tiểu An mệt rồi.” Lương Thú nói, “Người đi ăn cơm đi, không cần hầu hạ, để ta tự làm.”

Hắn đưa người trong lòng về thẳng phòng ngủ, cúi người sờ sờ xuống giường, thấy chăn nệm đủ mềm mại ấm áp mới thả người lên, dặn dò: “Đừng vội ngủ.”

Liễu Huyền An không nghe, cùng tay cùng chân muốn chui vào ổ chăn, nhưng kết quả không được toại nguyện. Lương Thú mang nước ấm cho y súc miệng, lại kêu người mang bồn tắm vào phòng.

Vì thế Kiêu Vương điện hạ trong ba ngàn thế giới lại bắt gặp người cùng ngâm mình dưới suối giống mình, hấn hỏi: “Không phải người nói hôm nay sẽ không tới sao?”

Liễu Huyền An cũng rất kỳ quái, đúng vậy, vì sao ta lại ở đây? Ý mơ mơ màng màng, đồng thời lại dùng hết sức suy nghĩ xem này giờ mình vừa làm gì. Nghĩ tới nghĩ lui, hình ảnh từng người thân trong bữa tiệc lần lượt hiện lên khiến y giật mình một cái, đúng rồi, ta đang ăn cơm mà!

Y đứng lên muốn bỏ chạy, nước trong bồn tắm văng tung tóe, Lương Thú tránh không kịp bị hắt ướt sũng cả người.

Liễu Huyền An trợn mắt há mồm nhìn hấn, lại “rào rào” ngồi xuống, mang theo tâm tình hết hoảng nhìn quanh một vòng, hỏi, vì sao ta lại có mặt ở đây?

Chương 126: Liễu Huyền An nghĩ thầm, như thế... cũng được

Suối nước nóng từ trong mơ biến thành hiện thực. Liễu Huyền An hoàn toàn mờ mịt, thật sự không nhớ nổi tối nay mình đã trở về phòng bằng cách nào, vì sao phút trước còn đang ngồi ăn cơm, phút sau đã ở đây. Ánh đèn trong phòng tranh tối tranh sáng, bên ngoài phòng cũng đã tối mịt, gió bắc thổi qua thảm lá héo vàng kêu sà sạt, Liễu Huyền An bất giác nghĩ thầm, guồng nước nhỏ trong viện tám phần là sắp quay rồi.

Quả nhiên, ngay sau đó từ ngoài cửa truyền vào từng tiếng kẽo kẹt quen thuộc.

Trong lòng y đột nhiên thư thái, toàn thân thả lỏng như một sợi lông chim trôi phiêu đảng trên mây, hóa ra cảm giác được trở về nhà là như thế này.

Lương Thú hỏi: “Lại cười chuyện gì thế?”

“Không biết giải thích thế nào, ừm, vô sự tự thông.” Liễu Huyền An kéo giãn gân cốt, lại vươn hai tay ra lau sơ gương mặt ướt sũng cho Kiều Vương điện hạ. Y rất khẩn cấp muốn quay về chiếc giường êm ái quen thuộc, bèn nói với Lương Thú: “Người quay qua bên kia một chút đi.”

Lương Thú lắc đầu: “Không quay.”

Liễu Huyền An nhắm thừ khoảng cách từ bồn tắm đến giường, cảm thấy ít nhiều gì vẫn nên quay mặt đi thì hơn.

Lương Thú bật cười ghé sát vào: “Cởi đồ là ta tự tay cởi, sao đến giờ mới biết ngưng? Ta không quay đi đâu hết.”

Liễu Huyền An chống chế: “Nhưng lúc cởi đồ ta lại không biết.”

Lương Thú đề nghị, bây giờ người cũng có thể tiếp tục nhắm mắt giả bộ không biết.

Liễu Huyền An miễn cưỡng đáp ứng, thế cũng được, dù sao sau khi nhắm mắt lại thì người đứng bên bồn tắm có thể là Vương gia, mà cũng có thể là một mảnh hư vô hỗn độn. Mà ở giữa hư vô chắc chắn không có nhiều quy củ, cho nên mặc quần áo hay không mặc quần áo đều như nhau.

Lương Thú quấn một tấm khăn mềm rồi dẫn y vẫn trần trụi quay về giường, lại lấy khăn vải cẩn thận lau tóc. Chưa kịp lau khô Liễu Huyền An đã tiếp tục ngủ, ngủ đến cực kỳ nhập tâm, hoàn toàn thả lỏng, sau khi bị nhét vào ổ chăn thì lập tức nghiêng người quấn thành một cục, hoàn toàn là dáng vẻ tùy tiện nhập mộng không muốn quay về.

Lương Thú bật cười, cúi đầu hôn nhẹ lên vành tai y. A Ninh đứng chờ ngoài cửa, tính toán thời gian thích hợp rồi mới nhẹ nhàng gõ cửa tiến vào ôm bồn tắm bỏ chạy. Các hạ nhân ai nấy cúi đầu tay chân lạnh lẽo làm việc, A Ninh cũng cẩn thận hỏi thử: “Đêm nay Vương gia...”

“Ngủ ở đây.” Lương Thú nói.

A Ninh đáp một tiếng, lại vội vàng gọi người bưng nước ấm mới vào. Dù sao lần trước Vương gia đến Bạch Hạc Sơn Trang làm khách cũng ở lại nhà thủy tạ, cho nên lần này mình cứ đóng kỹ cửa một chút, người ngoài sẽ cho rằng Vương gia vẫn ở trong phòng cho khách, không gọi là thất lễ, không thất lễ.

Kiều Vương điện hạ ngâm trong ao nước nóng mở to mắt, lười biếng hỏi: “Thế nào lại — —”

Một câu chưa nói xong, Liễu Huyền An đã vùi trong lòng hẳn tìm tư thế thoải mái, trên trời giăng đầy mây màu hồng phấn, bên bờ hoa rơi rục rĩ, khung cảnh này rất thích hợp để ngủ, vì thế y rì rầm một câu: “Người đừng nói chuyện.”

Lương Thú ghé sát tai lại gần hơn: “Cái gì?”

Liễu Huyền An không lên tiếng nữa, y vùi vào giường nghiêng mặt, chỉ lộ ra một chút vành tai trơn bóng. Lương Thú dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng xoa niết lại bất giác nhớ tới giấc mộng lần đầu mình ngủ lại nhà thủy tạ, vừa ướt át vừa ửng hồng.

Cứ như vậy, Liễu nhị công tử đang ngủ say sưa bị đánh tan tác hết cả thế giới đầy mây đầy hoa trong mộng, đành tỉnh lại giữa cảnh trời đất quay cuồng, mà hiện thực bên ngoài còn quay cuồng hơn nữa. Lương Thú nắm tay y, răng nanh di chuyển qua lại trên hầu kết rồi trượt dọc xuống dưới. Liễu Huyền An hơi nhíu mày, gân cốt vốn đã bị nước nóng và chần ấm ủ cho mềm nhũn, lúc này lại như hoàn toàn bị rút hết sức lực, y thật sự chịu không nổi muốn nhắc chân đá một cái, ngược lại còn bị giữ chặt mắt cá chân.

Lương Thú chậm rãi giúp y buộc lại sợi tơ hồng trên cổ chân, lúc nâng mắt lên lại như thấy mình quay về giấc mộng xuân hoang đường tiêu hồn thực cốt kia. Hẳn cú người xuống nhìn đôi mắt xinh đẹp giống như đúc trong mơ, ngắm một lúc lâu mới mang theo vài phần áp lực thành kính hôn xuống.

Liễu Huyền An nghĩ thầm, thế... cũng được.

Nhưng lần “cũng được” này hơi khó đối phó, hóa ra một câu “Xuân chí nhân gian hoa lộng sắc” đơn giản trong kịch, mang đặt giữa màn giường lại kéo dài vô tận như thế. Liễu Huyền An cảm thấy bản thân sắp bị trận mưa rền gió dữ này đánh cho không còn chỗ trốn, vất vả lắm mới ngã vào ba ngàn thế giới, thế nhưng vẫn không được yên ổn lấy một giây phút nào.

Thân hình Kiều Vương điện hạ cường tráng đẹp đẽ nắm chặt vòng eo gầy mảnh trong tay chuyển động không nhanh không chậm, còn như cười như không hỏi: “Đang nói gì thế?”

Liễu Huyền An nằm trên thảm hoa dày bên suối nước nóng, mệt mỏi mà hoảng hốt nhận ra, dường như thế giới này không còn do bản thân mình tự quyết được nữa. Y nhất thời suy sụp, nhưng cũng không suy sụp được bao lâu, bởi vì một đoạn thời gian rất dài sau đó y luôn bị bức bách chạy qua chạy lại giữa hiện thực và cảnh mơ, đối mặt với hai nam nhân giống mà lại không giống nhau, thẳng đến khi hoàn toàn mệt mỏi ngất xỉu.

Lần này nhất định ta phải ngủ suốt một trăm năm.

Y tự nhủ thầm.

Hoặc hai trăm năm cũng được.

Kết quả còn không ngủ được năm canh giờ, đối với một con sâu lười vừa đi xa trở về mà nói, xem như là thời gian siêu ngắn. Thời điểm y tỉnh dậy, sắc trời bên ngoài chỉ hơi tờ mờ sáng, gió bắc vẫn thổi qua guồng nước nhỏ kêu cọt kẹt ngược lại càng khiến bốn phía thêm yên tĩnh. Liễu Huyền An nghiêng người vươn tay ôm Lương Thú, vùi mặt vào lồng ngực đối phương thoải mái nằm thêm một lát.

Lương Thú mỉm cười, vẫn không mở mắt, chỉ càng kéo y vào lòng ôm chặt hơn.

Hai người không hẹn mà cùng nghỉ, cứ giữ nguyên thế này trải qua cả ngày, trải qua một đời cũng được.

.....

Ngôi thành nhỏ ở Giang Nam dường như vì nghênh đón Kiều Vương điện hạ mà cố ý hạ một trận tuyết nhỏ, tuy ở giữa có lẫn vào mấy giọt mưa góp cho đủ số nhưng vẫn đủ phủ kín ngọn núi thành một màu

thuần trắng, xem như là cảnh tượng hiếm có, cho nên bá tánh toàn thành đều rờng rấn kéo nhau lên núi ngắm tuyết.

Lương Thú hỏi: “Có muốn đi xem không?”

Liễu Huyền An không muốn đi, ôm lò sưởi nhỏ trong tay kiên quyết lắc đầu, tuyết rơi thì có gì hiếm lạ, hơn nữa bây giờ bá tánh cả thành đều chạy đi xem, lúc trở về nhất định sẽ bị cảm lạnh, lại sắp bận rộn rồi, chúng ta vẫn đừng nên đi hóng trận não nhiệt này thì hơn.

“Được rồi.” Lương Thú nói, “Vậy cứ để cho A Ninh theo bọn A Nguyệt đi chơi đi, chúng ta ra đường dạo một chút.”

Liễu Huyền An cũng không muốn đi dạo, cuối cùng vẫn bị Lương Thú mạnh mẽ tóm ra cửa. Trong thành rất yên tĩnh, hai người che chung dưới một tán dù đi chầm chậm trên con ngõ nhỏ ướt sũng.

Đi được một lúc, Liễu Huyền An nhắc: “Người kéo tán dù qua bên kia một chút đi.”

Lương Thú không chịu: “Kéo qua người sẽ bị ướt.”

“Nhưng bả vai của người đã ướt cả rồi kìa.”

“Hết cách rồi.”

“... Về già sẽ nhiễm bệnh đấy.”

“Trong nhà có đại phu.”

Liễu Huyền An không có cách phản bác, đành kéo tay hắn tùy tiện đi vào một gian hàng nhỏ tránh mưa tuyết. Ông chủ tiệm là người nơi khác, thời trẻ dẫn theo thê tử bị bệnh đến thành Bạch Hạc chữa trị, hết bệnh rồi cũng ở lại lập nghiệp luôn. Bọn họ đều đã lớn tuổi, không có sức leo lên núi mà cũng không muốn ngắm tuyết, tiếp tục ở trong bếp bận rộn phần mình, một người làm bánh ngọt, người kia nấu canh cá viên.

Liễu Huyền An rút một chiếc khăn sạch ra, để Lương Thú ngồi xuống rồi giúp hắn lau bả vai ướt nhẹp, sau đó gọi hai chén canh nóng hổi. Hai người chen nhau ngồi trên một băng ghế, Liễu Huyền An cắn cá viên, nói: “Ngày hôm qua ta đã nói chuyện với phụ thân, nhờ ông ấy xem bệnh cũ cho ngươi, chờ điều dưỡng kha khá rồi chúng ta lại về vương thành. Hoàng thượng có thúc giục không?”

“Không đâu, chúng ta cứ ở Giang Nam thôi.” Lương Thú nói, “Bây giờ trời đang lạnh như thế, không nên chạy đi chạy lại, ai ai cũng nói mùa xuân ở Giang Nam rất đẹp, nhật xuất giang hoa. Chúng ta đợi cho xuân về hoa nở lại đi, phía hoàng huynh không cần nóng vội.”

Vì thế Liễu Huyền An thật sự tin rằng Hoàng thượng không hề nôn nóng.

Người không nôn nóng chủ yếu là vì Lương Thú luôn viết thư gửi đi, hôm nay đau ngực, ngày mai đau dạ dày, ngày mốt lại cảm thấy tầm nhìn suy yếu, mà mỗi một phong thư đều được Lương Dục mở ra trước mặt triều thần. Vì thế văn võ bá quan toàn triều đều tha thiết tỏ vẻ, vẫn nên tĩnh dưỡng nhiều hơn. Có điều ở Bạch Hạc Sơn Trang thần y xuất hiện lớp lớp, Vương gia cát nhân có thiên tướng, Hoàng thượng không cần quá lo lắng.

Cao Lâm đứng giữa một bày quan lại mồm năm miệng mười lý luận, đầu kêu ong ong.

Hắn đã được ngự ban một tòa nhà lớn, nghe nói là nhà cũ của một vị lão thần bị bỏ hoang nhiều năm, cỏ dại trong viện mọc cao hơn cả đầu người, có lẽ là ngang tầm với cỏ dại bên Kiêu Vương phủ ở cách vách.

“...”

Lương Dục hòa ái phân phó: “Ái khanh rảnh rồi thì đi quản lý công tượng, nhân tiện sửa chữa lại hai tòa đại trạch một lần đi. Nếu để bá

tánh nhìn thấy dáng vẻ hoang vu rách nát mãi thì còn ra thể thống gì nữa.”

Cao Lâm lĩnh chỉ tạ ơn, chưa được nhìn ngắm phồn hoa cấm tú ở Mộng Đô ngày nào đã bị nhét cho việc trông coi xây dựng, trong lòng sầu khổ, muốn quay về Tây Bắc quá.

Còn vị thống soái nhà hấn thành thoi chìm trong ôn hương nhuyễn ngọc ở lại Giang Nam đón năm mới, ngắm cảnh hết xuân rồi vẫn không có ý định quay về Mộng Đô. Liễu Huyền An cũng không thúc giục, y ghé lên bàn mở từng tấm bản đồ Bạch Hà, trong khi Lương Thú ở bên cạnh cẩn thận thêm vào từng dòng ghi chú, chất đủ một xe hỏa tốc tám trăm dặm chở về vương thành.

Lương Dục muốn mắng không được mà không mắng cũng không xong, ba hôm năm dạo lại phải tự bỏ tiền túi ra gửi cho tên đệ đệ hư đồn nhà mình, miễn cho hấn ăn không uống không chẳng làm gì còn sinh sự, bị nhà người ta ghét.

Kỳ thật các đệ tử ở Bạch Hạc Sơn Trang lại khá thích Kiều Vương điện hạ, dần dần đã không còn sợ hấn nữa, mà Liễu phu nhân hình như cũng không có ý định thu tiền ăn tiền ở, còn thường xuyên đích thân hầm canh đưa tới nhà thủy tạ. Lúc bước vào Lương Thú đang loay hoay với cái guồng nước nhỏ, bởi vì tiếng kẽo kẹt của thứ cũ kỹ kia càng ngày càng lớn, nghe lâu còn như tiếng ma kêu quỷ khóc, thật sự rất phiền.

“Ta không nghe thấy.”

“Nhưng ta nghe thấy.”

“... Vậy người tự sửa đi.”

Liễu Huyền An khoanh tay ngồi bên lan can nhìn hấn tu sửa. Nhưng từ nhỏ Kiều Vương điện hạ chí không nằm ở nghề mộc nên không quá thành thạo, rất có xu thế càng sửa càng hư, vất vả lắm mới miễn

cưỡng ghép tất cả vào một chỗ, chưa kịp gắn lại vào hòn giả sơn, tấm gỗ đã rơi ầm ầm xuống dưới.

Liễu Huyền An nghẹn cười.

Liễu phu nhân cũng muốn cười.

Cuối cùng vẫn là Liễu Huyền An đích thân ra tay sửa, y nhón chân gắn lại guồng nước về chỗ cũ, lại lấy tay búng một cái, bọt nước bắn tung lấp lánh như ánh bạc.

Lương Thú đỡ vai y, nói: “Hoàng huynh lại viết thư thúc giục chúng ta quay về vương thành.”

“Được, vậy chúng ta đi vương thành.” Liễu Huyền An lau khô tay, “Vừa lúc vết thương của ngươi đã sắp bình phục hoàn toàn rồi, bây giờ đi vương thành vẫn chưa qua hết mùa hạ. Hôm qua cha ta còn dặn ta đi kiểm kê một số dược liệu giao cho Thái Y Viện trong cung.”

Lương Thú hỏi: “Đồ cưới à?”

Liễu Huyền An nói: “Chuyên trị hư hụt khí huyết.”

Lương Thú đổi ý, hư hụt à, thế thì không thể làm đồ cưới, nghe xui xẻo lắm.

Liễu Huyền An buồn bực, làm gì có bệnh nào là may mắn.

“Khó nói lắm, ví dụ như dương khí quá thịnh, cần phải hạ hỏa.”

Lương Thú dùng ngón tay chọc chọc vào cằm y, không biết lấy phần đặc ý này ra từ chỗ nào, “Loại bệnh này miễn cưỡng nghe cũng được đấy.”

Liễu Huyền An: “...”

Quên đi, không muốn nói chuyện với đồ mù y lý.

Chương 127: Thăng chắc

Đoàn người vội vã lên đường, cuối cùng thật sự trở về vương thành đúng vào cuối hạ.

A Ninh xốc màn xe lên một chút, tò mò nhìn ngắm tòa thành phồn hoa náo nhiệt, dân cư đông đúc nhất toàn Đại Diễm. Trái ngược với thành Bạch Hạc thanh u nhã tĩnh, nơi này quả thực như một giấc mộng vàng son rực rỡ lóa mắt, khắp nơi là nhà cửa chạm khắc tô vẽ tinh xảo, lan can bờ rào đỏ thắm, nóc nhà khắc thú lành vờn mây, cửa nhà sơn son gắn đinh bạc. Một cột gỗ khổng lồ treo giữa không trung bắc thành một cây cầu trang trí hoa bồ công anh, nhìn từ xa giống như cầu vồng vắt ngang mặt trời hùng vĩ khí thế.

Cậu quay vào trong muốn gọi công tử nhà mình cùng ra xem náo nhiệt, thế nhưng Liễu Huyền An đang bận ngủ gật, còn ngủ hết sức say sưa, đừng nói là dân chúng hai bên đường vỗ tay hoan hô, cho dù trên tay mỗi người cầm một cái la cũng khó lòng gõ y tinh dậy nổi. Về phần vì sao lại mệt mỏi đến mức này, chủ yếu phải hỏi Kiều Vương điện hạ bên ngoài.

Lương Thú mặc cẩm y hoa phục chậm rãi cưỡi ngựa đi dọc trên phố, gương mặt sắc sảo được ánh nắng chiếu lộ ra vài phần nhu hòa, cổ sát khí huyết tinh xưa nay cũng phai nhạt, thậm chí có thể nhìn ra được vài phần tao nhã được mưa phùn Giang Nam thấm thấu, nở nụ cười thân thiện. Đến một góc cua, hắn quay đầu lại nhìn chiếc xe ngựa trong đội ngũ rẽ vào một con phố khác, đi về hướng vương phủ.

Về phần hắn phải dẫn người vào cung yết kiến. Lương Dục đích thân ra cửa tiếp đệ đệ, vẫn vỗ bá quan vốn còn chút lo lắng không biết Kiều Vương điện hạ đi Giang Nam đã chữa khỏi bệnh cũ năm xưa

chưa, hay là vẫn hư suy yếu nhược để người ta khiêng về. Mỗi người đều duỗi dài cổ ra ngóng, vất vả lắm mới ngóng được chính chủ — — Không hề suy yếu, ống tay áo đen dài được gió thổi tung bay, cưỡi trên một con ngựa cao lớn cùng màu, lông mày hơi nhướn, khoe môi kéo lên một độ cung như cười như không, lập tức khiến một đám lão già râu bạc nhớ về cảm giác đau tim tức ngực quen thuộc.

Nếu là nhà bình thường, ca ca nhìn thấy đệ đệ thiếu đánh như vậy nhất định phải lập tức đi tìm gậy, nhưng nhà này cố tình lại là gia đình không tầm thường, vì thế Lương Dục vẫn phải biểu đạt ra tấm lòng rộng rãi nhân từ của thiên tử, cùng hấn huynh hữu đệ cung khoác tay quay vào trong điện. Sau khi hoàn thành tất cả những nghi thức rườm rà, chờ bá quan giải tán, bốn bề vắng lặng trở lại, thiên tử mới giơ chân đá đệ đệ một cước, tức giận cười mắng một câu: “Tiền đồ quá nhỉ, sao không tiếp tục phớt lờ ta đi ở rể cho Bạch Hạc Sơn Trang luôn đi. Liễu nhị công tử đâu?”

“Về Vương phủ trước rồi, đến tối thần đệ lại dẫn y đến gặp hoàng huynh.” Lương Thú nói, “Hôm nay không thấy Lữ đại nhân?”

“Cáo lão hồi hương rồi, sau khi Lữ Tự Trọng bị đệ chém đầu, qua một đêm ông ta già đi hấn mười tuổi.”

Lương Thú tán thành: “Cũng bảy tám mươi tuổi rồi, thêm mười tuổi nữa đúng là nên hồi hương đi thôi. Ông già đó không dễ dàng gì, để hôm nào ta mang theo hai bình rượu ngon đi thăm.”

Lương Dục đau đầu: “Ông ta bệnh chỉ còn chút hơi tàn, đệ còn vác rượu qua là sợ người ta chết chậm quá đúng không. Đừng gây thêm rối cho trầm nữa, nếu muốn thăm thật, vậy thì dẫn theo Liễu nhị công tử đi thăm đi.”

Mí mắt Lương Thú giật giật: “Nếu thế ông ta càng hụt hơi nhanh hơn không chừng, sợ là trước khi ngắt xiủ còn chỉ vào mũi ta mắng ly kinh bạn đạo*.”

*Ly kinh bần đạo 离经叛道: thành ngữ Trung Quốc, ý chỉ những người rời xa tư duy lý thuyết kinh điển và chối bỏ luân thường đạo đức.

Lương Dục tức không có chỗ xả: “Đệ theo vào phòng ngủ làm gì, để cho Liễu nhị công tử đi một mình thôi!”

Lương Thú: “À, tuân chỉ.”

Bị mắng cho hết sức thành thật.

Lương Dục tức đến bật cười, mắt không thấy tâm không phiền, phất tay đuổi: “Thôi về đi, Cao Lâm đã tu sửa căn nhà rách nát cho đệ kha khá rồi đấy, trở về nhìn thử xem, tối nay nhớ dẫn người vào cung dự gia yến. Còn nữa, đề phòng nhị tử của đệ một chút.”

Đã là gia yến thì không thể không mời Ninh Nghi công chúa tiến cung, Lương Thú không cho là đúng: “Người đã là của ta, chẳng lẽ nhị tử còn dám cướp trên tay.”

Lương Dục nói: “Thì đệ cứ thử xem.”

Lương Thú nhớ lại trận thế một khóc hai nháo ba thất cổ hùng hồn của nhị tử nhà mình, xuýt xoa một tiếng, loại chuyện này nếu được thì tốt nhất là không nên thử. Thế nên trước khi quay về vương phủ, hẳn đặc biệt ghé phủ công chúa một chuyến, kết quả vừa vào đến cửa đã bị một quả đào mật đập vào vai, mùi nước quả vương đầy người.

“Bây giờ rồi mà vẫn kiêu căng hung dữ như vậy, coi chừng ta đi cáo trạng với hoàng huynh!”

“Đứng lại!” Ninh Nghi nhắc váy bước ra cửa, cả giận, “Ta nói thế nào mà đi Giang Nam có một chuyến rồi mất hút luôn, hai ba năm trời cũng không thấy mặt, hóa ra là đi cướp người của ta.”

Lương Thú tự kéo ghế ra ngồi xuống: “Lưỡng tình tương duyệt, lương duyên túc đế, châu liên bích hợp, trai tài trai sắc, làm sao gọi là

cướp, cái này gọi là nhân duyên trời định, hoàng tử, chấp nhận đi.”

Ninh Nghi công chúa: “... Đệ cút ra ngoài cho ta.”

“Không đi, trong phủ công chúa có thứ gì vui không, để ta chọn mấy món thú vị đem về cho Tiểu An chơi.” Lương Thú đứng lên, quen đường đi thẳng vào khố phòng. Ninh Nghi công chúa trợn mắt há mồm với hành vi vô sỉ này, suýt nữa không nhịn được hét to ra lệnh gia đình đánh đuổi tên đệ đệ khốn nạn ra ngoài.

Thế nhưng cuối cùng vẫn không đánh, thứ nhất là không ai có đủ gan, thứ hai là dù có cũng không ai đánh thắng nổi, thứ ba, tuy Kiêu Vương điện hạ hùng hổ như hổ phi đào bới khố phòng nửa ngày rất cuộc chẳng lấy được bao nhiêu thứ, chỉ chọn được một chiếc chuông gió bằng ngọc trúc tinh xảo, nói: “Đa tạ hoàng tử.”

Ninh Nghi công chúa lấy làm kỳ quái: “Chọn có mỗi thứ này thôi à.”

Lương Thú hỏi: “Thế nào, chuông gió này có gì đặc biệt?”

“Đặc biệt thì không có, nhưng nó vừa tố vừa nhã, thật sự không phải là vật đệ có thể thưởng thức.” Ninh Nghi công chúa chỉ tay, “Phía bên kia mới thuộc phạm trù thẩm mỹ của đệ kìa.”

Lương Thú quay đầu nhìn mấy chiếc vại và bình hoa dát vàng sáng lòe lòe, vừa nhìn đã biết là có giá trị không nhỏ, liền miễn cưỡng vui vẻ nhận, hoàng tử nói có lý, đến cũng đến rồi, lấy thêm hai ba món nữa cho bố công.

Ninh Nghi công chúa không nhịn nổi nữa, đuổi hẳn ra khỏi phủ công chúa.

Tâm trạng Lương Thú không tồi, xách theo chuông gió ngọc trúc đình đình đang đang trở về nhà, treo dưới mái hiên phòng ngủ xong còn đưa tay nhẹ nhàng gõ mấy cái.

Liễu Huyền An mở cửa sổ, đón được một chuỗi âm thanh lạnh lạnh và tiếng đôi chim khách đậu dưới mái hiên kêu ríu rít. Lương Thú đưa cho y một bó hoa dại không biết là hái từ chỗ nào, hỏi: “Sao không ngủ cho đủ giấc đi?”

Liễu Huyền An biện giải: “Không phải thời thời khắc khắc nào ta cũng ngủ.”

“Sai rồi, phải là thời thời khắc khắc nào người cũng ngủ.” Lương Thú nói, “Lúc nên ngủ thì ngủ, lúc không nên ngủ càng muốn ngủ, nếu không cho người ngủ còn vừa nhắm mắt vừa cắn người.”

Liễu Huyền An chối: “Ta không cắn.”

Lương Thú nghiêng đầu cho y xem một vòng dấu răng trên cổ mình.

Vị trí kia không thể lấp liếm là đối phương tự vẽ ra lừa phỉnh mình được, Liễu Huyền An nhanh nhẹn xoay người, ta mệt rồi, muốn đi ngủ.

Cuối cùng vẫn bị Lương Thú xách cổ mạnh mẽ kéo về bên cửa sổ. Cao Lâm vác theo hai bình rượu bước vào cửa đã nhìn thấy cảnh đôi tiểu tình nhân liếc mắt đưa mình, tròng mắt lập tức đau nhói, đi không được mà ở cũng không xong, suy tư cực mạnh mục đích bản thân đến đây để làm gì.

Lương Thú ra lệnh: “Đặt rượu xuống, người trở về thay xiêm y đi, lát nữa theo ta vào cung dự tiệc.”

Cao Lâm quá sợ hãi, suýt nữa vung tay thành ảo ảnh, xoay người bỏ chạy như bay.

Lương Thú quay đầu hỏi: “Tốt xấu gì cũng là thống lĩnh suất quân, người nói xem vì sao hẳn lại hành động xấu hổ như thế nhỉ?”

“Cả thân lẫn tâm của Cao phó tướng đều nằm ở đại mạc rồi.” Liễu Huyền An nâng tay đụng vào chuỗi chuông gió, “Vương thành đẹp thì

đẹp thật, nhưng không thể tự do như Tây Bắc.”

“Thế thân và tâm của người thì sao?” Lương Thú hỏi.

Đây vốn là một câu tình thoại, hờn ở nơi đâu, đương nhiên là ở chỗ người bên cạnh rồi, kết quả hẳn chỉ nhận được trả lời “Đang ở trên tám vạn dặm mây”, nhất thời đứng hình, im lặng nửa ngày mới rầu rĩ nói: “Có thể ở chỗ nào thấp hơn một chút được không, cao quá, ta không bắt được.”

Liễu Huyền An bật cười, nhòai nửa người ra khỏi cửa sổ hôn hấn.

Lúc này không có Cao phó tướng, cho nên có thể hôn lâu một chút.

Gia yến buổi tối đặt tại hồ Quan Liên, Ninh Nghi công chúa tiến cung từ sớm, có lẽ thị nữ bên người thấy nàng quá mức hùng hổ bèn thấp giọng khuyên nhủ: “Năm ấy công chúa chỉ ở trong kiệu vôi vàng nhìn thoáng qua, không có dịp ngắm kỹ. Biết đâu hôm nay gặp mặt sẽ nhận ra, kỳ thật vị Liễu nhị công tử kia không có.. không có...”

Sau đó không có gì nữa thật, bởi vì Lương Thú đã dẫn theo Liễu Huyền An từ xa đi tới. Hai người cố tình không đi đường lớn mà trèo qua một đoạn cầu nổi bằng bạch ngọc giữa hồ. Liễu Huyền An khó có dịp tiến cung đương nhiên không thể ăn mặc tùy ý như ngày thường, Lương Thú chuẩn bị cho y một bộ y phục mới màu xanh nhạt, lúc đứng yên một chỗ toàn thân tỏa ra khí chất như gió lớn thổi qua rừng trúc, lại tựa như bầu trời cao ngày hè sau cơn mưa, vừa thần tiên vừa phiêu dật.

Thị nữ: “...” Ôi chao, một vị bảo bối thần tiên tuấn tú như vậy, sao lại để cho Kiêu Vương điện hạ đoạt đi mất rồi!

Ninh Nghi công chúa tức giận thật, nhưng nàng vẫn không cảm thấy lỗi ở mỹ nam tử, chủ yếu là tại đệ đệ khổ nạn nhà mình không màng đạo nghĩa giang hồ.

Lương Thú đi nhanh hai bước che trước mặt Liễu Huyền An, Ninh Nghi công chúa dờ ánh mắt, càng tức giận hơn, nhìn nhiều hơn hai cái cũng không cho là thế nào?

Nhưng không có cách, bởi vì lòng dạ Kiêu Vương điện hạ vốn hẹp hòi như vậy, xem nhiều hai lần chắc chắn không được, nhìn một lần đã là nể mặt người nhà lắm rồi.

Lúc Lương Dục bước đến hồ Quan Liên đã bắt gặp cảnh tượng hài hòa tỳ đệ tình thâm kia, nhất thời vừa tức vừa buồn cười, một bên nâng tay ra hiệu mọi người không cần đa lễ, một bên ngồi xuống chủ vị, lên tiếng: “Bị một đám người Lý Di quán chân trong Ngự thư phòng nửa canh giờ, nói đông nói tây hết sức đau đầu.”

Lương Thú hỏi: “Lại mắng ta à?”

Lương Dục khó hiểu: “Đệ vừa trở về, bọn họ có gì để mắng?”

“Không phải chứ,” Lương Thú quay đầu nhìn người bên cạnh, “Bị mắng thành quen rồi, ai nói mấy lão già kia hể rảnh rỗi là lại tranh thủ mắng ta mấy câu, nói lý cũng không chịu nghe.”

Ngữ điệu nghe qua thế mà còn có thêm chút ấm ức.

Ninh Nghi công chúa: Hóa ra hấn lừa thần tiên bằng cách này!

Mà thần tiên thì cực kỳ tin, còn thông cảm nói: “Lần sau nếu có ai mắng ngươi, ta sẽ cần thận đi nói lý với bọn họ.”

Lương Thú nói: “Được.”

Để lại một mình thiên tử đau đầu nhức óc, một đứa đi cãi nhau đã đủ mệt, còn mang về một đứa nữa không chỉ không khuyên, lại còn xông vào cãi phụ là thế nào. Hấn xoa ấn huyệt thái dương, quyết định đêm nay không nên thảo luận chính sự thì hơn.

Liễu Huyền An cũng đang quan sát Hoàng thượng, mặt mày có bảy phần tương tự Lương Thú nhưng nhu hòa hơn rất nhiều, tóm lại chắc chắn sẽ không đột nhiên rút từ trong tay áo ra một cây thước.

Y bưng chén rượu bật cười.

Lương Dục hỏi: “Liễu nhị công tử đang vui về chuyện gì?”

“Ta cảm thấy nơi này rất tốt.” Liễu Huyền An nói, “Khoan khoái dễ chịu, gió thổi mang cả hương sen trong hồ.”

Lương Dục cười nói: “Nếu đã dễ chịu thì nên uống nhiều thêm mấy chén, hôm nay gia yến không nói chuyện chính sự, ngày khác rảnh rồi trầm lại đến cảm tạ công lao của Liễu nhị công tử ở Bạch Hà và Tây Nam.”

Lương Thú ngòì một bên cũng muốn uống rượu, kết quả ăn một đá không nặng không nhẹ dưới chân bàn, vết thương cũ còn chưa hoàn toàn bình phục đâu!

Kiều Vương điện hạ đã sắp quên mùi vị rượu: “...”

Có thể là trông hấn thật sự quá mức đáng thương, Liễu Huyền An dùng đầu đũa chấm một chút, bố thí một giọt lên miếng thịt gà trước mặt hấn: “Ăn đi.”

Ninh Nghi công chúa suýt nữa bật cười thành tiếng.

Lương Dục cũng chống một tay lên trán, thật sự không nhịn được nữa đành phải giả vờ hắng giọng, vân đạm phong khinh ra lệnh: “Ăn cơm thôi.”

Liễu Huyền An tiếp tục che kín chén rượu, cứ như vậy quẩn thúc hỗn thế ma đầu khủng khiếp nhất hoàng thất thành cừu con dễ bảo, nói đi hướng đông sẽ không rẽ hướng tây.

Mọi người trong nhà đều cực kỳ hả hê.

Tiệc xong, hai người không sót ruột quay về vương phủ mà đi dạo trong Ngự Hoa Viên một vòng. Liễu Huyền An hỏi: “Bên kia chính là Cổ Thư Tháp mà hôm nay Hoàng thượng nhắc tới đúng không?”

“Phải, bên trong chứa đầy những cuốn sách cũ kỹ kỳ quái, ngoại trừ người ra chắc cũng không mấy người cảm thấy hứng thú.” Lương Thú nói, “Ta dặn trước, xem thì xem, nhưng không cho phép xem đến quên đường về nhà, thị vệ cũng phải dẫn theo hai người đề phòng hoàng tử rảnh rồi gây sự. Mà thôi, cứ để ta đích thân đi cùng.”

“Vậy trước tiên phải đặt một chiếc giường ở Cổ Thư Tháp.”

“Trông ta giống đồ thất học đến thế à, vừa thấy sách là ngủ?”

“Không biết, thế có đặt giường không?”

“... Đặt.”

Lương Thú bắt được một đóa hoa rơi từ trên cây xuống, cắm giữa cổ áo y, nói lảng sang chuyện khác: “Sau này phải giúp ta đi đối phó với mấy lão già râu bạc, hoàng huynh cũng nghe thấy rồi, không cho quyết nợ.”

“Cái đó có gì mà không được.” Liễu Huyền An đánh cái ngáp, “Nói chút đạo lý thôi mà, sau này cứ giao cho ta.”

Lương Thú vô cùng thỏa mãn, mấy ông già râu bạc kia người già lắm chỉ khoảng tám mươi tuổi, mà tiên ngữ bốn vạn tám ngàn tuổi, tính ra là sáu trăm lần của tám mươi.

Đương nhiên trí tuệ không thể đánh đồng.

Trận này mình thắng chắc rồi.

oOo 【 HOÀN CHÍNH VĂN 】 oOo

Chương 128: Cuộc sống ở vương thành (1)

Trước mặt bao nhiêu người, phải đứng đắn, phải giữ thể diện!

Edit: Leia

Tòa nhà Kiêu Vương phủ rộng thì có rộng thật nhưng đã bỏ hoang nhiều năm, khó khăn lắm mới được sửa chữa, xui xẻo thế nào lại rơi vào tay Cao Lâm phụ trách — — Một là người này không có bao nhiêu mắt thẩm mỹ, hai là, thói quen tăn tiện đã sớm ăn vào máu, thời còn ở đại doanh Tây Bắc phải tiết kiệm tối đa từng xu, bây giờ về vương thành vẫn chưa sửa được tạt xấu. Hấn vừa nghe thợ mộc nói dự định khắc hoa lên cửa sổ cho Vương gia nhà mình lập tức nghiêm khắc cự tuyệt, hoa cái gì mà hoa, không khắc, sơn lại cho mới là được rồi.

Đội thợ xây uyển chuyển giải thích, xưa nay chưa từng có vương phủ nào như vậy cả.

Cao phó tướng khăng khăng, đó là vì các người chưa lên thành Nguyệt Nha đấy thôi.

Kiêu Vương phủ trong thành Nguyệt Nha trông như thế nào, chỉ có mấy cây cột cao cao đỡ mái ngói màu xanh đen, mỗi lần gió tây bắc thổi qua lại kêu vù vù âm trầm u ám, nếu trên mái nhà thả thêm vài con quạ, người bình thường chắc chắn không ai dám hiên ngang đi qua cổng. Một ngôi nhà giống nhà ma như vậy mà người ta vẫn sống bên trong rất tốt kia mà, không phải sao?

Hội công tượng không lay chuyển được hấn nên đành làm theo. Cả tòa nhà nói sửa chữa, thật ra chỉ là dọn sạch cỏ dại, phủ bụi sơn lại gỗ, đổi mới đồ gia cụ rách nát rồi lèn chặt lại đá lát nền dưới sàn một

lần. Hạ nhân trong phủ không đến mười người, trong đó có năm là lớn tuổi, người nghễnh ngãng kẻ phong thấp. Thế nên ngày đầu tiên A Ninh bước vào vương phủ, chưa kịp uống một ngụm nước ấm đã phải đi xem bệnh cho người ta một lượt.

Chuỗi chuông gió bằng ngọc treo trước cửa sổ phòng ngủ kia có thể xem như là món đồ trang trí đẹp để đáng giá nhất trong cả tòa vương phủ. Tuy Liễu Huyền An không phải người kén cá chọn canh, nhưng phong cách nhà cửa đơn sơ cùng khổ này hiển nhiên là kém “chốn cho thần tiên ở” trong lời Kiêu Vương điện hạ hứa hẹn quá xa. Một cơn giông cuối hè đổ xuống, nơi nơi trong viện toàn là bùn lầy, đi cũng đi không nổi, làm sao có thể để cho tiên nữ “tùy tâm sở dục, muốn nằm đâu thì nằm đó” được.

“Trùng tu, chúng ta trùng tu lại lần nữa.” Lương Thú thề thốt, “Phải sửa thành một tòa đại trạch lộng lẫy xa hoa nhất vương thành.”

Liễu Huyền An không muốn sửa, chủ yếu là y cảm thấy vương phủ này quá rộng, đi hai ngày còn chưa đi hết, nếu trùng tu toàn bộ sẽ biến thành một đại công trình, mệt chết mất. Dù sao đối với riêng y, chỉ cần giường đủ thoải mái, phòng ốc không bị mưa dột là được rồi.

“Vậy không cần sửa hết.” Lương Thú nói, “Chỉ tu sửa viện chúng ta ở là được, hết thảy đều làm theo ý người.”

Trong chuyện cung phụng tiên nữ, Lương Thú đúng là có vài phần chấp niệm. Liễu Huyền An nằm trên chiếc nhuyễn tháp kê kéo kẹt, nghe đối phương tả chỗ này phải trồng hoa, chỗ kia nên trồng cây liền chậm rãi ngủ mất. Trong mộng, vương phủ cũng thật sự biến thành một vườn hoa màu sắc rực rỡ, gió đưa hương sen bướm lượn chập chờn, sau đó lại nghe bên tai có người hỏi: “Người thấy như vậy có được không?”

Liễu Huyền An mơ mơ màng màng trả lời: “Được.”

Cứ như vậy mà quyết định tu sửa.

Lương Thú rất vừa lòng: “Vậy sáng mai ta liền gọi thợ xây tới gặp người.”

Liễu Huyền An lại lắc đầu: “Sáng mai ta phải tiến cung đọc sách, nói bọn họ buổi chiều lại đến đi.”

“Mỗi ngày đều phải đọc sách à? Tạm nghỉ mấy ngày đi.”

“Không nghỉ, đọc sách có phiền gì đâu.”

Lương Thú kéo y lại hôn, hàm hồ oán giận, đọc sách mà nói không mệt, thế gian này có bao nhiêu chuyện mệt mỏi hơn đọc sách đâu.

Ban đầu hắn còn giả vờ giả vịt cùng người ta đọc sách hai ngày, sang ngày thứ ba đã không chịu nổi nữa, đau cột sống đau thắt lưng đau gối đầu vàng mắt hoa, mệt đến trời đất quay cuồng. Liễu Huyền An dựa vào lòng hắn cầm một quyển sách lật soàn soạt, xem hết một buổi sáng mới vươn tay lay người tỉnh lại: “Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm.”

Lương Thú đánh cái ngáp, nhìn bốn phía chất đầy sách vở, khó hiểu hỏi: “Sao ta không thấy vơi đi chút nào vậy?”

“Sách vở xếp ở đây quá rối loạn, ta nghĩ phải tiến hành phân loại hết một lần nữa.” Liễu Huyền An giải thích, “Sau đó viết danh mục, tiện cho người sau tìm kiếm tra cứu.”

“Trừ người ra thì còn ai đến đây đọc sách nữa.”

“Triều đại chúng ta đang chấn hưng khoa cử, chọn lựa nhân tài giữa ngàn ngàn vạn vạn tài tử trẻ tuổi, chắc chắn sẽ có người hứng thú hoặc cần đến những cuốn sách này thôi.” Liễu Huyền An kéo ống tay áo hắn, chậm chạp đi dưới ánh mặt trời, “Huống hồ với ta mà nói, chuyện này không hề phiền toái, chỉ tiện tay làm.”

Nói là tiện tay, nhưng công việc phân loại mấy ngàn cuốn sách cũ nếu đặt trong quá khứ, ít nhất phải cần đến mấy chục cung nhân

phân công hợp tác mới giải quyết xong, hướng chi nội dung viết trong sách còn khó hiểu tối nghĩa vô cùng. Cho nên thời điểm tin tức đến tai Lương Dục, hấn cũng kinh ngạc hỏi: “Thật sự lợi hại đến thế à?”

“Hồi bẩm Hoàng thượng, sáng nay lão nô bưng trà bánh qua đã thấy sách vỡ trong tháp được phân loại thành từng góc riêng biệt, Liễu nhị công tử đang liệt kê danh mục, giấy viết xong đặt dưới đất ước chừng phải đến mười bốn mười lăm tờ.”

“Liễu nhị công tử viết mục lục, người còn lại thì sao?”

Đức Tài công công đáp: “Vương gia ngủ, ngủ say lắm.”

Lương Dục lắc đầu cười mắng một câu, lại hỏi: “Giữa trưa không ở lại trong cung ăn cơm?”

“Không có, xem sách xong hai người họ khoác tay nhau về, nghe nói chiều nay Liễu nhị công tử phải thương thảo với công tượng chuyện sửa chữa vương phủ, buổi tối đi sang phủ Lữ lão đại nhân xem bệnh.”

Lương Dục nhíu mày: “Một người phải chạy ngược chạy xuôi như thế mà vẫn ổn sao?”

Đức Tài công công không quá để ý, có điều hai ngày nay ông ta luôn gặp mặt Liễu nhị công tử, lúc nào đối phương cũng mang vẻ mặt ôn hòa đáng đáp bình thản, nhìn qua dường như không có vẻ gì là bận rộn.

Trong vương phủ, Liễu Huyền An ngồi canh một cái bếp lò sôi ùng ục, dùng một cây quạt nhỏ chậm rãi quạt lửa, vừa rồi nói chuyện với công tượng khát nước, lúc này y mới rảnh thời gian tự nấu cho mình một chén nước đường. Lương Thú tìm một vòng lớn mới tìm thấy người trong nhà bếp, sau đó bị bộ dạng chăm chú của đối phương làm cho tức cười, liền ngồi xổm xuống cùng, lại hỏi: “Muốn ăn cái gì thì cứ để Lý thẩm làm là được, tự mình vào đây làm gì?”

“Hôm qua thấy trong sách cổ một công thức nấu ăn nên tự làm theo thử xem.” Liễu Huyền An lấy thìa bạc múc một miếng đào nấu mềm trong nồi ra, “Sắp được rồi, Vương gia nếm thử đi.”

Thịt quả còn thoang thoảng hương trà, Lương Thú vui vẻ ăn, kết quả bị choáng nửa ngày không nói nổi một câu. Kỳ thật hắn đã xem như người ăn được ngọt, dù sao thời hành quân tác chiến giữa đại mạc toàn phải dựa vào bánh đường để bổ sung thể lực, nhưng bánh đường của hắn nếu so với món đào hầm nước đường trước mắt này vẫn phải gọi một tiếng sư phụ.

Liễu Huyền An thúc giục: “Vị thế nào?”

Y ngồi hầm cả buổi mệt mỏi nên ngữ điệu có một tia mềm mại như nước, chọc cho Kiều Vương điện hạ thoải mái tâm tình, lập tức không còn lập trường gì nữa, ngon lắm, đời này ta chưa từng ăn qua món đào nào ngon như thế, một miếng là no luôn.

Sắc mặt Liễu Huyền An lộ vẻ nghi ngờ, bốn chữ “một miếng là no” nghe qua không phải một câu đánh giá gì hay ho. Lương Thú cười nói: “Hơi ngọt một chút, nhưng vị nước đường không tồi, trong kho còn một ít băng để lại từ mùa đông, đợi lát nữa ta cho người mang lên, cho vào món này là vừa vặn.”

“Hóa ra công thức cổ đại đôi khi cũng vớ vẩn, người này không phải mỹ thực gia rồi.” Liễu Huyền An mất hết hứng thú ném thìa qua một bên, “Thế mà ta còn vì mấy dòng “mềm mại như ngực mỹ nhân” mà hình dung mất nửa ngày.”

Tầm mắt Lương Thú thoáng nhìn vào nồi, toàn bộ múi đào bên trong được hầm thành màu trắng hồng rất đáng yêu, liền phụ họa: “Cũng giống đấy.”

Liễu Huyền An nhắc chân đá hắn một cái.

Lương Thú thuận thế kéo y vào lòng: “Sao nào, ta nói thật còn giận?”

Miệng còn không thành thật, vừa nói vừa lợi dụng muốn hôn, thật không khác gì công tử lưu manh ăn chơi đàng điếm. Hai tay Liễu Huyền An dùng hết sức lực mới đẩy được cái đầu trước ngực mình ra, nhắc nhở: “Lát nữa còn phải đi sang nhà Lữ lão đại nhân.”

“Cần gì vội, ta thấy lão già kia có tướng trường thọ lắm.” Lương Thú không quá để chuyện này trong lòng, “Nghe nói ngày hôm qua còn nằm trên giường mắng con trai đến tối tăm mặt mũi, mười phần trung khí, vẫn chờ được nửa canh giờ của người thôi.”

Huống hồ tưởng tượng đến cảnh đi Lữ phủ thì mình phải đứng chờ bên ngoài, Kiều Vương điện hạ càng sầm sì không vui liền bắt đầu gây sự, lúc này đau đầu, lúc kia thì dạ dày không thoải mái, bệnh nào cũng khẩn cấp hơn của lão già râu bạc kia, cần có đại phu lập tức chẩn trị.

Liễu Huyền An thở một hơi thật dài, đáng ghét quá đi! Nhưng đáng ghét thì đáng ghét, y vẫn rất phối hợp xoa ấn bụng cho đối phương một lúc. Lương Thú được xoa cuối cùng đã chịu im miệng, còn rất rộng lượng tỏ vẻ, đợi lát nữa ta đích thân đưa người đi Lữ phủ.

A Ninh đã sớm dọn xong hòm thuốc, mấy ngày trước cậu đã theo công tử nhà mình đi gặp mặt vài vị thái y hỏi thăm bệnh tình Lữ lão đại nhân. Căn cứ theo chẩn đoán, quả thật không có bệnh gì nặng đến vô phương cứu chữa, chỉ là tuổi tác lớn, tính tình thường ngày lại nóng nảy cho nên thượng hỏa tắc khí, gan mật không tốt, toàn là các bệnh lý hay gặp ở tuổi già.

A Ninh cũng có vài phần kinh nghiệm đối phó với loại bệnh nhân này, người già hóa trẻ con, cứ chiếu theo tính tình mà dỗ dành nói ngọt là được. Cậu dự định qua giờ trưa sẽ lên đường, Liễu Huyền An lại khoát tay: “Không vội, Vương gia nói muốn dẫn chúng ta đi ăn điếm tâm trước.”

A Ninh buồn bực: “Hả?”

Cửa hàng điểm tâm là một tiệm mới khai trương, nghe nói vị sư phụ ở đó nổi tiếng ở đất Tấn đã hai mươi năm, nướng bánh mỡ da heo ngoài giòn trong xốp, nhân vừa ngọt vừa mềm nên bá tánh toàn thành xếp một hàng dài đi mua. Phần nào nhiệt này Kiều Vương điện hạ sao có thể không tham gia, Liễu Huyền An cùng hấn sóng vai đi qua phố dài nhìn hàng quán hai bên trang trí vải lụa sắc sỡ hết sức tấp nập, trái cây ướp lạnh cũng đủ các loại nên sai A Ninh đi mua một bao mơ ngâm với dưa xào gừng sợi, ngâm trong miệng chậm rãi nhai.

A Ninh cũng ăn một miếng, vừa mặn vừa chua vừa ngọt kíc.h thích đến tê cả lưỡi, nhăn mặt nói: “Còn kém xa món mơ xanh ngâm mật ở thành Bạch Hạc chúng ta, vì sao công tử lại nổi hứng ăn thứ này?”

“Không hẳn là thích ăn.” Liễu Huyền An nói, “Nhuận hầu chút thôi.”

Lương Thú nghe được mấy chữ “nhuận hầu”, không biết suy nghĩ bay đến chỗ khó nói nào mà khóe môi hơi cong lên, mặt dày ngả ngớn chỉ thiếu nước nâng cằm mỹ nhân lên tán tỉnh giữa đường. A Ninh liếc mắt nhìn thấy nhất thời chấn động, liền yên lặng tiến lên trước mấy bước che trước người công tử nhà mình.

Trước mặt bao nhiêu người, phải đứng đắn, phải giữ thể diện!

Thật sự rất trung thành.

Ba người dạo phố chơi bời nửa ngày, chơi đến khi Liễu Huyền An bắt đầu giờ thói làm biếng, Lương Thú mới gọi xe ngựa leo lên chạy thẳng về phía Lữ phủ.

Người trong Lữ phủ có ai mà không biết ân oán khúc mắc bao nhiêu năm nay của lão gia nhà mình và Kiều Vương điện hạ, cho nên hôm nay nghe tin Lương Thú đích thân dẫn thần y đến đều cực kỳ lo lắng. Chuyện này... lẽ như lão gia bị chọc tức cho bệnh tình trở nặng thì biết làm sao? Thế nhưng hoàng mệnh khó cãi, vì thế ai nấy đành bày ra bộ mặt nhiệt tình vui vẻ ra tận cửa nghênh đón, ngóng trông Vương gia đột ngột phát thiện tâm, giơ cao đánh khế.

Lương Thú nhìn một sân đầy những khuôn mặt tươi cười giả dối mà buốt rãnh, trời xanh chứng giám, ta không hề muốn đến cái chỗ quý quái này chút nào, các người không cần bày trận thế đề phòng như vậy.

Đi cùng ba người còn có vài tên Ngự tiền thị vệ, có thể thấy thiên tử không mấy tín nhiệm tên đệ đệ không hay ho nhà mình nên mới phái theo mấy người này nhìn chăm chăm, miễn cho hấn lại vọng ngôn câu gì đó chọc ông già một bó tuổi tức đến thẳng thiên.

“Ta ngồi ngoài phòng khách uống trà.” Lương Thú vỗ vỗ vai Liễu Huyền An, bĩu môi, “Cứ làm đại khái thôi, không cần quá nhiệt tình đâu.”

Liễu Huyền An bật cười đẩy hấn một cái, mình và A Ninh thì theo tiểu công tử Lữ gia đi vào hậu viện. Vừa bước vào cửa đã nghe thoang thoang mùi thuốc đắng, A Ninh ngửi ngửi, hỏi: “Gần đây Lữ lão gia ăn uống không tốt à?”

“Tốt... Cũng khá tốt.” Lữ tiểu công tử cực kỳ kinh ngạc, như thế mà cũng đoán ra được? Hấn vốn biết người ở Bạch Hạc Sơn Trang toàn thần y, nhưng trước nay trong nhà không ai bị bệnh nặng nên cũng chưa từng để ý, bây giờ mới được mở rộng tầm mắt, thái độ cũng cung kính hơn mấy phần.

Lữ lão đại nhân nằm trên giường bệnh đã gần một năm, ngăn cách với bên ngoài, đầu óc cũng hơi hồ đồ đi. Lần này ông ta chỉ biết là thần y ở Bạch Hạc Sơn Trang sẽ tới xem chẩn nhưng không biết cụ thể là vị nào, càng không biết có quan hệ tới Kiêu Vương điện hạ — — Người nhà đều quá rõ tính tình lão gia, giấu được thì cứ giấu, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.

Lúc này ông ta đã thay xong quần áo dựa lên đầu giường ngồi đợi, nghe tiếng ngảng đầu lên thì bắt gặp hai người trẻ tuổi bước vào, một người tuấn tú thoát tục, người kia linh hoạt lanh lợi, không giống

y giả mà giống tiên nhân từ trong tranh bước ra, trong lòng phải kinh ngạc than thầm một tiếng.

Liễu Huyền An hành lễ: “Lữ lão đại nhân.”

“Liễu thần y đừng đa lễ.” Lữ lão đại nhân hơi nhồm dậy, “Là ta nên tạ ơn thần y mới phải.”

A Ninh nghĩ thầm, trông thái độ hình như cũng không quá khó nói chuyện. Cậu nhanh nhẹn mở hòm thuốc ra, Liễu Huyền An dùng ngón châm dò xét vài huyết vị trên người Lữ lão đại nhân, nói: “Trước mắt không có gì đáng ngại, chỉ cần uống chút thuốc mát gan thuận khí là được. Nhưng nếu Lữ lão đại nhân không cải thiện tính tình hay cáu giận, sợ là sau này không chỉ dừng lại ở mặt mày nhợt nhạt, tứ chi vô lực, mất tinh thần đơn giản thế thôi đâu.”

Lữ tiểu công tử vội vàng hỏi: “Nếu không thì sẽ thế nào?”

Liễu Huyền An đáp: “Sẽ chết sớm.”

Lữ tiểu công tử bị câu trả lời thẳng thừng này làm cho ù tai, nửa ngày mới nghe được một câu: “... Gia gia, người đã nghe thấy chưa, sau này chúng ta vẫn nên tâm bình khí hòa dưỡng lão. Mấy chuyện quốc gia đại sự cứ giao cho người trẻ tuổi làm đi.”

“Người trẻ tuổi, đại sự trong triều làm sao dựa được vào người trẻ tuổi. Phương Minh, Triệu Sùng, hay là cái tên Vương Viễn Sơn nói một câu còn không trôi chảy?”

“Con cảm thấy... cảm thấy... các đại nhân người nhắc tới cũng làm được việc mà.” Lữ tiểu công tử xấu hổ cười làm lành, “Gia gia, thần y vừa nói người phải tâm bình khí hòa, nên nằm xuống nghỉ ngơi đi.” Mỗi lần nhắc tới mấy vấn đề này kiểu gì cũng phải thổi râu trừng mắt.

Lữ lão đại nhân vẫn tiếp tục ai thán, rất có bộ dạng của lão trung thần một lòng lo lắng vì nước vì dân.

Liễu Huyền An buông cây châm trong tay xuống: “Không phải còn có Kiêu Vương điện hạ nữa à?”

Lữ tiểu công tử hít một hơi khí lạnh!

Liễu Huyền An không thèm quan tâm, tiếp tục nói: “Ta không biết các vị đại nhân Phương, Triệu, Vương kia, nhưng ta biết Kiêu Vương điện hạ, hấn thú biên vệ quốc, trấn an lưu dân, tiêu diệt tà giáo, qua một thời gian nữa còn phải xuất phát đi Bạch Hà trị thủy. Một người tài năng trẻ tuổi như thế, vừa rồi vì sao Lữ lão đại nhân không liệt kê ra?”

Lữ lão đại nhân bị y hỏi suýt thì không thở nổi, hồi lâu sau mới nói: “Mặc dù Kiêu Vương điện hạ chiến công oanh liệt nhưng tính tình thô bạo, kiêu căng tự đại, đến tận bây giờ vẫn không chịu nghe lọt lời trung, trên triều đường còn có cử chỉ thất lễ hung hăng, thật sự không thể xem là rường cột nước nhà.”

Liễu Huyền An nâng mắt, cất giọng thanh lãnh: “Vậy chi bằng Lữ lão đại nhân nói thử xem, rường cột nước nhà thì phải như thế nào?”

Lữ tiểu công tử đã bị dọa đến nói không thành lời, chỉ ngóng trông gia gia nhà mình mau ngắt xiủ cho rồi, phải biết là Kiêu Vương điện hạ đang đứng lù lù trong nhà ta đấy!

A Ninh ở bên cạnh thì lại nghĩ, về mặt và ngữ khí nói chuyện vừa rồi của công tử, không hiểu sao lại rất giống Vương gia.

Có lẽ trong nháy mắt nào đó Lữ lão đại nhân cũng nhớ lại cảm giác quen thuộc kia, đầu tiên là hơi cả kinh, sau đó mới nhíu mày nói: “Rường cột nước nhà, trên không phụ Thánh thượng, dưới không mị quyền quý, không kết bè kết đảng, nghiêm túc cương trực, trung hậu nhân nghĩa, lấy chết thủ lễ!”

“Chỉ thế thôi à?” Liễu Huyền An nói, “Nghe qua đúng là Lữ lão đại nhân thích hợp nhất.”

Lời này nếu là người ngoài nói ra có khi sẽ giống như lời trào phúng, nhưng Liễu Huyền An có lợi thế là bộ dạng thần tiên, ngữ điệu cũng đoan chính không cợt nhả khiến người nghe vẫn giữ được tâm bình khí hòa.

Lữ lão đại nhân không chối: “Lữ mỗ phụ tá hai đời thiên tử, với Đại Diễm có thể nói là cúc cung tận tụy, quả thật không thẹn với lòng.”

Lữ tiểu công tử đỡ trán muốn chen vào mấy câu, nghĩ cách tiễn thần y ra cửa, nhưng Liễu Huyền An lại tiếp tục hỏi: “Lữ lão đại nhân tại vị nhiều năm, đã từng làm cho bá tánh chuyện gì?”

Lữ lão đại nhân sừng sốt.

Liễu Huyền An bổ sung thêm: “lãnh thổ Đại Diễm kéo xa ngàn dặm, dù sản vật phì nhiêu nhưng không phải nơi chốn đều giàu có yên vui. Theo ta được biết, chỉ trong vòng năm mươi năm, bên ngoài có giặc Đông Hải và Lang tộc Tây Bắc liên tục khiêu khích, thậm chí chư quốc ở Nam Dương cũng không yên tĩnh; bên trong càng phiền toái hơn, nạn châu chấu, lũ lụt, ôn dịch, lưu dân, phản tặc, tà giáo, ngoại trừ vùng phụ cận Mộng Đô, những vùng còn lại đều đủ loại ưu phiền. Nếu Lữ lão đại nhân thật sự cúc cung tận tụy, nghĩa là từng đi ra Đông Hải, đi lên Tây Bắc, đi trị ôn dịch hay đi diệt châu chấu rồi?”

Lữ tiểu công tử bắt đầu khó thở, run rẩy nói: “Liễu, Liễu thần y, chúng ta nên ra ngoài đi thôi.”

Lữ lão đại nhân bị hỏi cho không trả lời được, khuôn mặt nghẹn đỏ bừng.

Ngự lâm quân và gia đình Lữ phủ đứng bên ngoài nghe một phen chất vấn... không phải chất vấn, là hỏi, một phen hỏi han hùng hổ như vậy, tim cũng bị vọt lên tận cổ. Trong khoảng thời gian này, Kiêu Vương điện hạ vốn là trọng điểm đề phòng biến thành người nhà nhà nhất nhà. Hắn uống xong một ấm trà ngon nhà người ta, lại ném một viên kẹo vào miệng rồi chấp tay sau lưng đi bộ quanh viện một

vòng, thuận tiện còn đùa với con chim vẹt lớn treo dưới mái hiên, nhắc một hạt ngô lên đỡ: “Nói mấy câu đại cát đại lợi xem nào.”

Con vẹt múa may đôi cánh sặc sỡ đủ màu chui thẳng vào giữa khung sắt, đứng thẳng tắp hô lên: “Oán không nằm ở lớn nhỏ, con người mới là đáng sợ; lên thuyền lật thuyền, bốn phía cần trọng. Xe chạy thừng đứt, thế cũng được ư... Két!”

Tiếng cuối cùng kia là do bị người ta nắm mỏ. Sau lưng Kiều Vương điện hạ nổi cả da gà, trình độ ghét bỏ đám lão già râu bạc lại nâng lên một tầm cao mới, suốt ngày nhàn rỗi ở trong nhà còn có thể dạy hư cả con chim. Đầu ngón tay hất búng nhẹ một cái làm con chim ngũ sắc choáng váng đầu óc không nói được câu nào nữa, liền lão đảo bước ra một góc sáng sủa, ngoan ngoãn ngồi xồm.

Lương Thú thờ phào xoay người quay vào trong sảnh, gọi một tiểu nha hoàn tới hỏi: “Phía sau thế nào rồi, chưa xem bệnh xong à?”

“Hồi bẩm Vương gia, chưa, còn chưa xong ạ.” Tiểu nha hoàn tuổi không lớn nhưng lá gan không nhỏ, đối mặt với Kiều Vương điện hạ người người tránh không kịp vẫn có thể trả lời rành mạch, “Liễu thần y đang chẩn bệnh cho lão gia, xin Vương gia chờ thêm một lát.”

Chương 129: Cuộc sống ở vương thành (2)

Liễu nhị công tử nói muốn đưa Vương gia đi trốn.

Edit: Leia

Bệnh nan y đến mức nào mới cần thời gian khám chẩn dài dòng như thế. Lương Thú ngồi nửa ngày lưng đau eo đau càng nhàm chán hơn, định đứng lên ra ngoài sân trêu con chim tiếp, lại sợ nó mở miệng ra tiếp tục niệm “Thời bình phải nghĩ đến thời loạn, tiết kiệm phòng xa” can trên gián dưới, đành gọi tiểu nha hoàn vào thăm dò: “Lão gia nhà ngươi bị bệnh nghiêm trọng lắm à?”

Tiểu nha hoàn cung kính trả lời: “Bệnh không nặng, nhưng tuổi tác đã cao nên quá trình chẩn trị hơi phiền toái, lần trước Trương thái y đến nhà xem bệnh, ước chừng cũng phải châm cứu hết ba canh giờ.”

Lương Thú biết vị Trương thái y này, tốc độ xem bệnh vô cùng nhanh, ngày xưa từng chữa trật khớp tay cho hắn một lần, thủ pháp quả thật có thể so với kiếm khách vô ảnh. Nếu đến cả người đó còn phải xem bệnh đến ba canh giờ, đổi thành sâu lười vừa lười vừa chậm nhà mình, chẳng phải sẽ mất luôn ba ngày sao?

Nghĩ đến đây Kiêu Vương điện hạ lại nhúc nhếch đầu, lão già đó làm quan trong triều nói nhiều thì thôi đi, bây giờ đã từ quan vẫn có bản lĩnh khiến mình khó thở, đúng là khó hiểu muốn chết.

Nhưng thật ra lúc này tâm tình Lữ lão đại nhân cũng không thư thái chỗ nào, ông ta tự nhận mình trung hậu nhân nghĩa cương trực công chính, cũng thật sự lấy tám chữ này làm châm ngôn mà đứng thẳng lưng trên triều đường mấy chục năm, phụng sự cho Đại Đế đến ngày dầu hết đèn tắt. Hiện giờ sắp xuống mồ lại bị một kẻ đáng tuổi

con mình chỉ vào mũi hỏi, cả đời này ngài đã làm được gì cho bá tánh?

Ông ta nửa kinh ngạc nửa chết lặng, Liễu Huyền An thật lòng không có ý muốn đối nghịch với vị lão đại nhân này, y tới để xem bệnh, nhưng chữa thì chữa, đạo lý vẫn phải nói cho rõ ràng. Một vương triều lúc nào cũng có vài vị cự thủ trung thành, nhưng trong mắt không chứa nổi người trái ý, suốt ngày can gián “ly kinh bần đạo” thì quá làm người ta ghét rồi.

Lữ lão đại nhân vốn định mở miệng phản bác, nhưng nhất thời không biết phải cãi từ đâu, thêm thái độ kinh ngạc vì bị một kẻ văn bối ăn nói thất lễ nên uất ức trong lòng càng sâu nặng, thế là đơn giản phần uất nhắm mắt lại. Lữ tiểu công tử thấy thế, lập tức khuyên: “Liễu thần y, thời gian đã không còn sớm nữa, chi bằng để ta đưa ngài hồi phủ trước.”

Liễu Huyền An lắc đầu: “Không vội, ta còn chưa châm cứu xong.”

Lữ lão đại nhân phát ống tay áo một cái: “Mấy ngày gần đây sức khỏe ta tốt hơn rồi, chỉ hơi đau ngực dưới một chút, không dám nhọc thần y lo lắng.”

A Ninh đứng phía sau lén kéo áo công tử nhà mình ý nói để cậu ra mặt khuyên thử. Liễu Huyền An lại nói: “Lữ lão đại nhân đau tức ngực dưới, ăn uống không tiêu là do tức giận uất ức kéo dài, thi châm chỉ giảm được triệu chứng tạm thời, không thể trị gốc. Ngài vẫn nên sửa lại tính tình, nếu không để lâu ngày khí huyết không thông, kinh mạch tắc nghẽn sẽ liên lụy ngũ tạng. Đến lúc đó, đừng nói thần y, đến thần tiên còn không cứu nổi.”

Lữ lão đại nhân hỏi lại: “Chẳng lẽ giờ này ta còn sợ chết à?”

Người ngoài nghe lời này hẳn khó giữ nổi thái độ bình tĩnh thản nhiên, nhưng đối phương khéo thay lại là tán tiên coi nhẹ sống chết, Liễu Huyền An gật đầu: “Thực ra chết cũng được.”

Lữ tiểu công tử: “Khụ khụ khụ khụ khụ!”

A Ninh đồng cảm giúp hấn vỗ vỗ lưng.

Lữ lão đại nhân lạnh lùng nói: “Hình như thần y không thuận mắt lão hủ.”

“Lão đại nhân nghĩ nhiều rồi.” Liễu Huyền An nói, “Nhân sinh trên đời, nằm mơ mà không biết mình mơ, đôi khi tự cho là đã tỉnh, lại không biết bản thân chỉ rơi vào một cơn đại mộng khác mà thôi. Sống chết ở trong mộng đơn giản là nhắm mắt hay mở mắt, cho nên ta chưa bao giờ bắt ép người bệnh phải sống, nếu lão đại nhân ngài thấy chết tốt hơn, thế thì ngài cứ chết. Mộng này qua đi, mộng khác lại tới, vạn vật trong vũ trụ không phải đều tuần hoàn như vậy sao?”

Lữ lão đại nhân đấu tranh nửa ngày chỉ nghe được một câu: “Quý biện!”

“Đó là thiên đạo.” Liễu Huyền An nói, “Nếu muốn bàn về giấc mộng này hay giấc mộng kia, thế thì ở giấc mộng tiếp theo, lão đại nhân sẽ không được nhìn thấy cô cháu gái nhà mình nữa rồi. Lúc ta bước vào cửa thấy cô bé mặc bộ váy lụa rất đáng yêu, năm tuổi rồi nhỉ?”

“Sắp bảy tuổi.” Lữ tiểu công tử vất vả lắm mới tìm được cơ hội nói chen, vội vàng tiếp lời.

“Bảy tuổi à, thế thì khoảng mười năm nữa là có ý trung nhân rồi.” Liễu Huyền An dọn dẹp hòm thuốc, “Nếu lão đại nhân còn muốn uống rượu mừng thì nên cố gắng giữ tâm tình phóng khoáng, đi thưởng thức thêm cảnh đẹp các nơi mở mang tầm mắt. Vạn dặm tà dương ở Tây Bắc, Đông hải sóng xanh bao la, Bạch Hà tựa như một bà mẹ nuôi lớn vạn mẫu bình nguyên. Về phần Vương gia, hấn hữu dũng hữu mưu chí ở thiên hạ, tuổi trẻ đã đánh đông dẹp bắc, dùng bản thân gánh vác cuộc sống bình yên của mấy vạn bá tánh nơi biên cảnh. Lão đại nhân bị bệnh có thể nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, Vương gia một thân thương bệnh chỉ biết uống thuốc qua loa dưới chân chiến hào. Đủ loại vất vả cơ cực lão đại nhân ngài không nhìn thấy, chỉ

nhằm vào tính cách kiêu ngạo, mắng hăn không thành thật trung hậu theo ý các ngài, thế gian làm gì có đạo lý nào hoang đường như vậy?”

Lữ tiểu công tử nơm nớp lo sợ nhìn về phía gia gia nhà mình.

Lữ lão đại nhân thở hào hển mấy tiếng, nói: “Kiêu Vương diện hạ chiến công lớn lao, đương nhiên ta biết, nhưng thái độ làm thần tử quá, quá... Khụ khụ.”

Liễu Huyền An nhanh tay lẹ mắt đâm một châm xuống giúp ông ta ngừng ho. Lữ lão đại nhân muốn ngắt mà không được, đành phải tiếp tục ngồi.

Liễu Huyền An nói: “Làm thần tử đúng là có nhiều quy củ, nhưng Vương gia trời sinh không thích quy củ, cho nên nếu quốc gia an ổn dân chúng giàu có, ta đã sớm dẫn hăn bỏ đi tiêu dao tứ hải. Thế mà giờ đây hăn vẫn ở lại vương thành, chịu chôn chân trong hoàng cung đầy rẫy quy củ lỗi thời, lão đại nhân cho là vì sao?”

Lữ tiểu công tử nói tiếp lời hoà giải, đương nhiên là vì Vương gia lấy giang sơn xã tắc làm trọng, khiến người khâm phục, khiến người khâm phục.

“Ta rất thích tính cách của Vương gia, nếu lão đại nhân không thích, ngài có thể không xem, hoặc là tìm một người thay Vương gia gánh vác ngàn vạn đại quân đi, thả hăn về với đất trời tự do.” Liễu Huyền An đứng lên, “Nếu hai điểm này lão đại nhân ngài đều làm không được, chỉ sợ sẽ tiếp tục tích tụ oán khí trong người, bởi vì chắc chắn Vương gia phải tiếp tục phụng sự cho triều đình, mà lão đại nhân ngài chỉ có thể chịu đau đớn lan hết lực phủ ngũ tạng, tắc võ kinh mạch, thần tiên không cứu nổi.”

Lữ lão đại nhân mờ mịt nghĩ, tìm một người khác? Nhưng thế gian làm gì có một người nào khác giống như vậy?

Liễu Huyền An nhủ thầm, không tìm được là tốt. Y không biết mình có thể nói thông lão già râu bạc cố chấp cổ hủ này không, nhưng ít nhất vẫn phải thử, chết thì cho chết, chết rồi lại sống rồi lại chết rồi sống, không có gì là không được.

Y để lại đơn thuốc rồi lướt đi như thần tiên.

A Ninh ôm hòm thuốc đi theo sau, khâm phục nghĩ, ồ, chẳng trách hồi chiều công tử muốn ăn quả lạnh nhuận hầu!

Thấy hai chủ tớ cuối cùng cũng chịu rời đi, Ngự lâm quân đứng ngoài sân thở phào nhẹ nhõm. Về phần gia đình Lữ phủ, chờ cho cửa viện kéo kẹt đóng lại mới dám đưa tay lên lau mồ hôi trên trán, hai mặt nhìn nhau không ai dám lên tiếng.

Lương Thú chờ ngoài phòng khách đã sắp ngủ gật, hấn ngồi trên ghế bát tiên, một tay chống trán, hai mắt khép hờ, gió thổi vài lọn tóc bay bay, ngũ quan sắc sảo y bào như nước, toàn thân tựa như một pho tượng chiến thần tuyệt mỹ ở Tây Vực. Tiểu nha hoàn ngấm mà mặt đỏ tim đập, nghĩ thầm tương lai nếu gã chồng nhất định phải gã cho một nam nhân đẹp như vậy, xấu hơn kiên quyết không lấy.

Đang mãi ngấm, đột nhiên khóe môi Kiều Vương điện hạ hơi nhếch lên, tiểu nha hoàn giật mình hoảng hốt tưởng mình ngấm trộm bị phát hiện, vội vàng cúi đầu xuống. Ngay sau đó, một bóng dáng màu trắng nhanh nhẹn lướt ngang qua mặt nàng, Lương Thú cười vươn tay ra kéo người trước mặt: “Khám xong rồi?”

“Xong rồi.” Liễu Huyền An đan ngón tay vào tay hắn, “Đi, chúng ta về nhà.”

Thấy Lữ tiểu công tử còn đứng ngoài cửa chờ tiễn khách, Lương Thú cũng không hỏi nhiều, mãi đến khi ra cửa lên xe ngựa mới thăm dò: “Lão già kia thế nào?”

“Nếu ông ta chịu nghe lời ta, sống thêm bảy tám năm nữa là không thành vấn đề, không nghe thì đành chịu.”

“Người xem, ta đã nói lão già kia đáng ghét thật, nhưng rất có số trường thọ mà.”

“Ừ.”

Liễu Huyền An nói một tràng dài vừa khát vừa mệt, về đến nhà uống một hơi hết hai bình nước. Lương Thú ở bên cạnh nhìn nửa ngày, vươn ngón tay chọc chọc bụng y, buồn bực hỏi: “Người Lữ gia đến một chén nước cũng không mời người à?”

“Ta không uống, mà cũng không để ý.” Liễu Huyền An thở ra một hơi, “Đi tắm trước đã.”

Lương Thú chờ y đi khuất mới ngoắc hai gã Ngự lâm quân lại: “Nói đi.”

Ngự lâm quân đáp: “Hồi bẩm Vương gia, Liễu nhị công tử răn dạy Lữ lão đại nhân một bài số dài.”

Lương Thú cảm thấy mình điếc ròi: “Cái gì?”

Ngự lâm quân đều xuất thân từ con cháu thế gia nên chữ nghĩa đầy đủ, năng lực tường thuật mạnh hơn Cao phó tướng không ít, hai người thay phiên nhau kể: “Lữ lão đại nhân vẫn lái nhai toàn chuyện cũ mà Vương gia nghe đã quen tai, nhưng Liễu nhị công tử thì không quen. Trước hết y hỏi lão đại nhân cả đời này đã làm được gì cho bá tánh, sau đó liệt kê từng công tích của Vương gia, còn nói nếu lão đại nhân nhìn Vương gia không thuận mắt thì có thể... có thể đi chết, hoặc là tìm người đảm nhận vị trí của Vương gia đi.”

Lương Thú: “Phụt!”

“Còn nữa, Liễu nhị công tử còn nói, y thích tính cách Vương gia kiêu ngạo như thế, còn muốn dẫn Vương gia bỏ trốn.”

“Bỏ trốn cái gì, là dẫn Vương gia bỏ đi.”

“Bỏ đi không phải là trốn à.”

“...”

“Khụ.” Ngự lâm quân tiếp tục nói, “Tóm lại Liễu nhị công tử khẳng khái trần thuật mồm mép thượng phong, chúng ta đứng ngoài cửa sổ nghe, toàn bộ cuộc đối thoại lão đại nhân nói tổng cộng không đến mười câu, cuối cùng còn nói lấp.”

Tâm trạng Lương Thú rất tốt liền ném cho hai người ít bạc vụn làm phần thưởng, mình thì chấp tay sau lưng đi sang phòng tắm, trước khi vào cửa còn không quên sửa sang lại y quan một phen. Dù sao cũng là người sắp được đưa đi trốn, đương nhiên phải làm sao cho bản thân tuần lã mê người thêm một ít. Liễu Huyền An lại không có tâm tư cẩn thận thường thức, y đang bị nước ấm ủ sắp ngủ đến nơi, không muốn nói chuyện, thậm chí còn không thèm hé mắt. Lương Thú giúp y quấn lại mái tóc ướt, lại lấy một chiếc khăn ra chà lưng, buồn bực nói: “Ta vốn đến để khinh bạc mỹ nhân, bây giờ thì hay rồi, ngược lại còn tốn sức làm chân hầu hạ tắm rửa.”

Liễu Huyền An bật cười một tiếng, ghé vào thành bồn chìa lưng ra cho hắn, chiếc eo nhỏ như ẩn như hiện dưới nước. Bàn tay Lương Thú thuận lợi mò xuống, lòng bàn tay lướt qua hai mảnh mềm như mây trắng như ngọc, ghé sát vào thì thào: “Ta vào cùng nhé?”

“Không chứa nổi hai người đâu.”

“Ta ôm người.”

Liễu Huyền An hơi nhíu mày, cảm thấy tắm rửa như thế quá bất tiện, vừa định mở miệng cự tuyệt thì nước trong bồn tắm đã ào ào dâng sóng. Lương Thú nắm thắt lưng y, nâng người ngồi lên người mình. Liễu Huyền An không có điểm tựa chỉ có thể ôm chặt lấy vai hắn, lúc mơ màng cúi đầu nhìn xuống, đôi môi cánh hoa đã được nước nóng nhuộm vừa ướt vừa hồng.

Trước khi Lương Thú bị ăn mắng đã tranh thủ căn lên đôi môi tươi đẹp kia.

Mặc dù đào mật hàm nước đường rất ngọt, nhưng rốt cuộc vẫn không đủ ngọt để tiến vào tâm khảm Kiều Vương điện hạ, mà lúc này hắn mới thật sự bị ngâm trong mật ngọt đến mềm nhũn xương cốt. Nước trong bồn tắm tràn ra khắp sàn, món quả lạnh buổi chiều ăn rốt cuộc không đủ nhuận hầu, Liễu Huyền An chôn đầu vào hõm vai đối phương, thật sự không chịu nổi chỉ có thể lung tung gọi mấy tiếng vô nghĩa, rồi lại không thể phân biệt đâu là cảnh thật đâu là cảnh trong mơ.

Bởi vì ở trong mơ cũng là cảnh tượng bị vây hãm giữa đầm nước nóng, cùng với một người cường thế y hệt.

Cuối cùng y không nhớ nổi mình đã ngất đi trong vùng thời không nào.

Lương Thú ôm người đặt xuống thảm lông dê mềm mại trong phòng tắm.

Hắn chưa muốn dừng, mà đêm nay vẫn còn dài lắm.

.....

Liễu Huyền An cảm thấy từ ngày sinh ra đến giờ mình chưa bao giờ mệt như vậy.

Y nhắc thân thể đau nhức, miễn cưỡng lê thân đến bên bàn uống một hơi hai chén trà dưới ánh nắng buổi sáng chói chang, sau đó lập tức nằm sấp lại lên giường, gần như là nhắm mắt đã rơi vào mộng. Lúc này đến cả Kiều Vương điện hạ trong ba ngàn thế giới y cũng không muốn gặp, chỉ đi tìm một gian phòng nhỏ khóa trái cửa, lại cho tiên hạc nâng phòng nhỏ bay về phía xa cuối chân trời, quần chăn ngủ say sưa không biết đường về... Cũng không muốn về, bởi vì về sẽ phải tiếp tục mệt.

Mà sâu lười ghét nhất là mệt mỏi.

Lương Thú lại không hề mệt, đến cả Lương Dục cũng nhận ra, không biết vì sao hôm nay đối phương đứng giữa đám triều thần lại mặt mày tỏa sáng thần thái phong lưu như thế. Sau khi bãi triều nghe ngóng mới biết được chuyện Liễu nhị công tử muốn dẫn đệ đệ không hay ho nhà mình bỏ trốn.

“...”

Đại não Lương Dục đau nhói, cảm thấy thà đừng hỏi thì hơn, vì một chuyện bé tí teo không tiền đồ như thế mà cũng hào hứng cho được?

Ngự lâm quân lại nói: “Dù tối hôm qua Lữ lão đại nhân không nói lời nào, nhưng sáng nay nghe Vương thái y nói hình như ngài ấy đã ngộ ra được một chút rồi, thỉnh thoảng thở dài hai ba tiếng, vẫn tốt hơn bộ dạng lo lắng sầu não trước kia nhiều. Vương thái y nhân cơ hội đề nghị ngài ấy đi thành Bắc Dương tĩnh dưỡng một thời gian, lão đại nhân hình như đã xuôi theo.”

“Thật sao?” Lương Dục suy nghĩ một lát, “Thôi, nếu đã chịu rồi thì sắp xếp cho lão ta mau chóng xuất phát đi, lỗi tai trăm cũng sớm ngày được yên tĩnh.”

Ba ngày sau, đoàn xe Lữ phủ rời thành lúc chạng vạng tối. Mà kể từ ngày Lữ gia rời đi, các loại đồn đãi cũng bay lượn khắp vương thành. Trong số đó, câu chuyện được kể nhiều nhất là Liễu nhị công tử khẩu chiến ba trăm hiệp với Lữ lão đại nhân, sau đó tổng cổ được người đi rồi.

Các quan viên trong triều cũng thật sự khiếp sợ, Lữ lão đại nhân làm quan nhiều năm, từ trước đến nay chỉ có ông ta mắng người khác chứ làm gì có chuyện bị người mắng, huống chi còn mắng đến bỏ đi biệt xứ, thế thì mồm mép phải lợi hại đến mức nào?

Những người nhiều chuyện liền bắt đầu tìm hiểu khắp nơi xem Liễu nhị công tử rốt cuộc đã nói những gì?

“Liễu nhị công tử nói thế nào?” Đám cơ thiếp tò mò vây lên hỏi.

Vị quan hạ giọng: “Tục truyền Liễu nhị công tử nói với Lữ lão gia rằng, nếu sau này ông dám mắng Kiêu Vương điện hạ, tức là tự đi tìm đường chết!”

Các cơ thiếp: “... Lão gia tự mình nghe xem, có giống người bình thường nói không chứ?”

Vị quan kia lại nói: “Giống hay không sao ta biết, dù sao bên ngoài bọn họ đều đồn như vậy.”

“Chúng ta không tin đâu.” Các cơ thiếp ngời hết về chỗ tiếp tục uống trà cắn hạt dưa. Liễu nhị công tử là người nào, hôm qua người ta cưỡi ngựa đi trên đường, không biết trên người mặc y phục hiếm lạ gì mà toàn thân tỏa sáng, tướng mạo như tiên nhân hạ phàm, tiên nhân làm sao có thể nói ra những lời thô tục chớ búa như vậy?

Huống chi Lữ lão đại nhân kia có tiếng là cứng đầu cứng cổ, hơi chút lại đòi đập đầu lấy máu can gián quân vương, làm sao có thể để người ngoài nói hai câu đi tìm chết đã thật sự chạy mất, điều quá, nghe là biết nói điều rồi.

Vì thế lời đồn càng truyền càng loạn, mặc dù bá tánh đều biết độ tin cậy không cao nhưng vẫn không chặm trể bọn họ ngời lê đôi mách khắp đầu làng cuối phố, rảnh rỗi giải trí thôi mà.

Lương Thú sai người dò xét tin tức trong thành vài ngày, không tìm được tin đồn nào quá chói tai nên không tiếp tục dò xét nữa, hỏi: “Tiểu An đâu rồi, vẫn ở trong Cổ Thư Tháp à?”

“Hồi bẩm vương gia, Liễu nhị công tử đã trở về rồi.” Gia đình nói, “Hiện tại đang ở trong thư phòng thảo luận với đội công tượng về bản vẽ sửa chữa.”

Lương Thú liền đứng dậy đi tìm người, còn chưa vào cửa đã thấy một đám thợ mặt ủ mày chau đứng tụ trong sân không biết là xì xầm cái gì, liền hỏi: “Sao thế, không sửa được ư?”

“Vương gia.” Mọi người vội vàng hành lễ, lại cực kỳ do dự bầm, Liễu nhị công tử chưa giải thích ý tưởng rõ ràng, nhưng vừa rồi chúng ta đã tận mắt nhìn thấy bản thiết kế trên bàn, hình như... hình như là một tòa nhà có thể bay được.

Trời đất ơi, thứ này ai mà xây được?

Lương Thú hơi nhướn mày, đẩy cửa đi vào thư phòng. Liễu Huyền An vẫn ngồi trên bàn cẩn thận tập trung miêu tả không buồn ngẩng đầu. Lương Thú đứng sau lưng y nghiêng đầu xem thử, đó là một tòa đình hóng mát tinh xảo đang trôi lững lờ trên những tầng mây trùng điệp, cách không xa là mặt trời chói chang, quả nhiên là một cái đình biết bay, liền cười hỏi: “Có xây được không thế?”

“Bây giờ không thể, nhưng tương lai thì không nói chắc được.” Liễu Huyền An không ngại phiền toái mà giảng giải tinh tế về các cơ quan bên trong.

Lương Thú gật đầu, lại nhìn kỹ một hồi, trong đình có bàn có ghế có đàn có điểm tâm, thoải mái thành thoi, thần tiên khoái hoạt, đương nhiên cũng không thể thiếu một chiếc giường. Liễu Huyền An dựa theo chi tiết trong nhà thủy tạ của mình mà vẽ ra, Lương Thú chưa mấy hài lòng, chỉ vào tranh: “Cái này nhỏ quá, nên vẽ lớn một chút.”

Liễu Huyền An “ừ” một tiếng lầy lẹ, vẫn không thềm động bút sửa, chiếc giường vẫn là giường đơn mảnh mai như cũ, một người nằm thoải mái, hai người sẽ chật chội.

Lương Thú kéo dây cột tóc y: “Thế ta ngủ chỗ nào?”

Liễu Huyền An lẩm bầm mấy tiếng trong miệng, nghe không rõ.

Lương Thú cau mày, suy nghĩ một lát mới phản ứng được: “Đừng nói là ngươi muốn bỏ ta lại dưới đất một mình nhé?”

Liễu Huyền An mơ hồ ừm à ứng phó cho qua chuyện, chỉ ở dưới đất một lát thôi, không vội, dù sao ta cũng không thể bay mãi trên trời.

Lương Thú cực kỳ bất mãn: “Vì sao!”

Liễu Huyền An đáp: “Không vì sao hết.”

Nếu lúc nào cũng dính vào một chỗ, đến ba ngàn thế giới cũng không thoát, vậy thì ta phải xây một tòa đình nghỉ mát chỉ có trong ba ngàn thế giới ở ngoài hiện thực thì mới tranh thủ được thời gian nghỉ một lát đúng không? Liễu Huyền An nhớ lại tình cảnh lưng đau eo đau đêm đó đã mệt chịu không nổi, hơn nữa không cần nghĩ cũng biết sau này nhất định còn rất nhiều đêm như vậy nữa. Thế nên y kiên quyết không chịu vẽ giường to thêm, không cần người, ta muốn ngủ một mình một lát.

Lương Thú hỏi: “Lỡ như ngươi bị gió thổi bay đi mất thì sao, ta phải đi đâu tìm?”

Liễu Huyền An suy nghĩ một hồi, đành nhượng bộ: “Vậy ta vẽ cho ngươi một sợi dây thừng.”

“Được, vẽ đi.”

Liễu Huyền An thật sự vẽ ra một sợi dây mảnh như dây điều.

“Dây này mảnh quá!”

“Không đứt là được.”

“Ai nói sẽ không đứt.”

“Ta nói!”

Lương Thú: “... Được được được, ngươi nói được là được”

Có thể làm phiền một vị tiên nữ sâu lười đến như vậy, quả là bản lĩnh chỉ Kiêu Vương điện hạ mới có.

Liễu Huyền An kéo dài sợi dây, lại vẽ thêm một hình người nho nhỏ phong lưu tiêu sái dưới mặt đất, trong tay nắm một đầu dây.

Lương Thú cười khế, thì thầm vào tai y: “Vậy ta nên giữ chặt một chút mới được.”

Liễu Huyền An dặn dò: “Người không được kéo ta xuống dưới.”

“Ta không kéo.” Lương Thú nói, “Người cứ ngủ ở trên trời, nếu ta thật sự nhớ sẽ đu dây leo lên gặp người, chỉ nhìn từ xa thôi, nhìn xong rồi lại quay xuống, tuyệt đối không ồn ào đến người, được không?”

Liễu Huyền An “ừ” một tiếng, rất được.

Có điều ta cũng không ngủ lâu đâu, tranh thủ thời gian chớp mắt một lát lại về nhà.

Hai người cứ như vậy tựa vào nhau cùng xem bức tranh đình nghỉ mát biết bay, cùng thảo luận một cuộc đối thoại kỳ quặc toàn những chuyện người ngoài nghe không hiểu. Mãi đến khi vẽ đầy tràn một mặt giấy, Liễu Huyền An thổi cho khô mực rồi cẩn thận cất bản vẽ vào hộp, làm được hay không không quan trọng, dù sao ở trong lòng y, đình nghỉ mát kia đã trôi bồng bênh trên mây cực kỳ tự tại rồi.

Lúc Lương Thú ra khỏi thư phòng, đám công tượng bên ngoài đều vội vàng tiến lên hỏi: “Vương gia đã khuyên Liễu nhị công tử thay đổi bản vẽ chưa?”

“Phải, đã sửa xong rồi.” Lương Thú nói, “Nhưng tòa vọng lâu kia không cần chú vị xây đâu.”

Biết nói đùa quá, cho dù bắt chúng ta xây thì chúng ta sẽ xây nổi à?
Các công tợng cười theo, lại dò hỏi: “Thế.. không biết phải mời vị
sư phụ nào đến xây?”

Lương Thú thản nhiên đáp: “Ta.”

Chương 130: Cuộc sống ở vương thành (3)

Cuối cùng vẫn bị ca ca chấn kinh quá độ đuổi ra ngoài

Edit: Leia

Ở thời điểm không khẩn cấp Liễu Huyền An sẽ không bao giờ vội vàng, mà chuyện sửa chữa Kiêu Vương phủ lại bị y xem là chuyện không khẩn cấp nhất, cho nên thái độ rất được chảnh hay chớ. Quy trình thường là đang ngồi vẽ bản thảo thì bỗng nhiên y cảm thấy mệt mỏi, lập tức ném bút leo lên nhuyển tháp ngủ hết cả một buổi chiều, thế cho nên tiến độ công trình càng ngày càng chậm. Đến nỗi ngay cả A Ninh cũng bắt đầu hoài nghi không biết mình có phải chờ thêm mười năm nữa mới được nhìn thấy nhà mới của công tử không.

Đương nhiên Lương Thú sẽ không thúc giục y, lười vẽ thì không cần vẽ. Về phần các công tượng thợ thủ công, gia chủ không thúc giục, mọi người cũng vui vẻ nhàn hạ theo, vì thế cả tòa vương phủ tiếp tục mộc mạc sơ sài đứng sừng sững, ai ai cũng an nhàn — — Nhưng chỉ được vài ngày, trời mưa to một cái lập tức xuất hiện vấn đề phiền lòng, mùa thu lại là mùa mưa nhiều. Liễu Huyền An nằm trong lòng Lương Thú ngủ một đêm, sáng sớm hôm sau đẩy cửa ra suýt nữa bị lớp bùn vàng trong sân bắn tung tóe lên người.

A Ninh không thể không gọi người chở một xe đá đến lót tạm trong viện một con đường mòn, đi không cẩn thận ngã nhào một cái, thế là nằm trên giường ba ngày không ngồi dậy nổi.

Sửa chữa chủ viện biến thành chuyện gấp lửa sém lông mày!

Sâu lười đành phải ra quyết định: “Vậy bắt đầu đi.”

Thế là y bắt buộc phải chăm chỉ, ngày ngày đi sớm về khuya nhất mình trong thư phòng nghiên cứu hơn nửa tháng, cuối cùng mới quyết định xong tất cả các bản vẽ. Lương Dục ban cho đệ đệ loại vật liệu gỗ tốt nhất, từng xe đá lát ngói lợp cũng được rỗng rỗng đẩy vào vương phủ.

Liễu Huyền An hỏi: “Chúng ta có phải sang nơi khác ở tạm không?”

Lương Thú đề nghị: “Đi, chúng ta vào cung ở một thời gian.”

Nơi hấn ở ngày xưa tên Trinh Tường Điện nằm ở tây nam Ngự Hoa Viên, mặc dù vẻ ngoài không được tính là lộng lẫy xa hoa, vị trí cũng hẻo lánh, nhưng vẫn tốt hơn nhiều so với Kiêu Vương phủ rách nát. Lão quản gia vội vàng sai phái hạ nhân quét tước dọn dẹp, Liễu Huyền An đi ra đi vào một vòng, thư phòng khá nhỏ, hậu viện lại có một khoảng sân cực kỳ lớn chất đống rất nhiều binh khí, nhân tiện nhận xét: “Quả thật rất giống nơi ở của Vương gia.”

“Phòng trống nhiều lắm, để ta chọn cho ngươi một phòng lớn nhất sáng sủa nhất làm thư phòng.” Lương Thú khoác vai y, “Nhìn xem còn thiếu cái gì không?”

Liễu Huyền An đánh cái ngáp: “Không thiếu gì hết.”

Yêu cầu sinh hoạt của y luôn luôn cực kỳ thấp, còn thường xuyên muốn khoác loại áo vải thô nhất, đi chân trần lội dưới suối nghe tiếng biển trúc trong núi kêu xào xạc, đói bụng thì cúi xuống bắt một con cá trắng, đốt một đống lửa trong rừng nướng lên, không cần dầu muối cũng xong.

“Không được.” Lương Thú nhắc nhở, “Ngươi không bắt được cá.”

Liễu Huyền An ngẫm nghĩ: “Vậy lần sau ta sẽ mang Vương gia đi cùng.”

Tâm tình Lương Thú rất tốt, cảm thấy bản thân vô cùng hữu dụng.

Lương Dục đã có kinh nghiệm cho nên không tỏ thái độ gì với vẻ mặt tỏa sáng bừng bừng của đệ đệ hư đồn nhà mình nữa, mắt công lại hỏi ra một đống chuyện xấu hổ không tiền đồ khác, vì thế chỉ phải ngự trù chuyên làm đồ ăn Giang Nam qua hầu hạ. Kết quả hôm trước ngự trù vừa vào Trinh Tường Điện, hôm sau Kiêu Vương điện hạ đã đau bụng không thể dự tảo triều.

Lương Dục vô cùng giận dữ chuẩn bị lôi ngự trù ra hỏi tội, may mắn một nội thị đúng lúc chạy hồng học về bẩm, ngự trù Giang Nam chỉ vừa vào Trinh Tường Điện chưa kịp trở tài gì, thức ăn tối hôm qua Vương gia dùng là do đích thân Liễu nhị công tử vào bếp.

“...”

Nội thị tiếp tục nói: “Hình như là làm theo công thức gì đó trong sách cổ, nấu ra một bát lớn. Vương gia không chia cho ai ăn, cho nên trên dưới cả phủ chỉ có mình ngài ấy bị bệnh.”

Lương Dục thật sự không muốn nghe nữa.

Tại Trinh Tường Điện, Kiêu Vương điện hạ đang nằm trên giường, trán đắp khăn, kim tôn ngọc quý ăn một chén mì nấu rau xanh và thịt thái nhuyễn. May mà Cao phó tướng đã trở về Tây Bắc, nếu không, bắt gặp việc vui này chắc chắn phải nhạo báng đủ ba ngày.

Liễu Huyền An phân tích: “Có lẽ là do ăn đồ không chín rồi.”

Lương Thú hào phóng nói: “Biết sao được, lần tới để ta nấu chung với ngươi.”

Liễu Huyền An kiên quyết cự tuyệt, sau món đào hầm “một miếng là no” và “đồ sống ngâm giấm ngũ vị”, y sẽ không bao giờ tin tưởng thứ gọi là bí kíp nấu ăn cổ truyền nữa, từ giờ đến hết đời cũng không làm.

Lương Thú nhin cười: “Cũng tốt mà, hôm nay cứ ở nhà ngủ một giấc, ngủ dậy thì dẫn A Ninh đi nhìn xung quanh một vòng, trong cung có

nhiều chỗ chơi vui lắm.”

“Ừ.” Liễu Huyền An đáp ứng, tiếp tục giúp hắn đặt gói thuốc ấm ủ bụng.

Thể lực Lương Thú vốn tốt, chỉ nằm trên giường một ngày đã sinh long hoạt hổ trở lại triều đường, tiếp tục bận rộn chọn lựa nhân tài. Chiều hôm nay A Ninh mạnh mẽ lôi được công tử nhà mình rời giường, vừa lừa vừa dỗ y kéo ra ngoài tản bộ tiêu thực, còn nói: “Trong thư nhà đại công tử cố ý dặn dò, mỗi ngày công tử phải đi hết tám ngàn bước.”

Tám! Ngàn! Bước!

Liễu Huyền An vừa nghe đến con số kinh người này là bàn chân bắt đầu đau, vì thể ngoan cố ôm lấy một gốc đại thụ tìm cố, đột nhiên ta nhớ ra mình còn có một việc đẽo mộc chưa kịp làm.

Ở phương diện này A Ninh tương đối dễ nói chuyện, dù sao chỉ cần công tử nhà mình chịu nhúc nhích, đừng suốt ngày nằm ngủ là được, liền hỏi: “Là công việc gì thế?”

“Chơi vui lắm.” Liễu Huyền An túm ống tay áo cậu quay về Trinh Tường Điện. Sau khi dẹp bỏ mấy cuốn sách nấu ăn, gần đây y đang lật xem một cuốn sách chuyên viết về các loại cơ quan tinh xảo phức tạp tên 《Chuẩn Mão Tập*》, bên trong viết thời cổ từng có một thư sinh nghèo bởi vì không có tiền cưới thê tử nên tự mình dùng gỗ khắc ra một mỹ nhân tuyệt thế, không chỉ giống hệt người thật mà còn biết đón gió nhảy múa, điệu nhảy thướt tha như phù phong dương liễu, lúc thả nó ra lập tức khiến nam nhân cả thôn mê mẩn đến thần hồn điên đảo.

*Chuẩn Mão 榫卯, tức mộng và lỗ mộng, với một bên lồi (凸) và một bên lõm (凹) rập vào nhau, là kết cấu chính để chế tác đồ nội thất của người cổ đại phương Đông, không cần dùng đến đinh mà những thanh gỗ vẫn có thể kết nối với nhau một cách chắc chắn.

Thư sinh liền đặt tên cho con rối gỗ đó là “Mị”.

A Ninh cảm thấy truyền thuyết này nghe quá nhàm chán, tại sao thư sinh không ngày đêm đèn sách thi cử để đạt công danh đi, hết gọi hồ ly rồi đến gọi tiên nữ, bây giờ lại còn chế ra người gỗ xinh đẹp.

“Dù chuyện xưa có dở thì cơ quan cũng mô tả đầy đủ rồi, chúng ta cứ làm thử một con xem sao.” Liễu Huyền An nói, “Ta thấy vật liệu cần dùng không nhiều, đúng lúc cuối thu gió cũng lớn.”

Y nói là làm, bởi vì nếu mặc kệ thì mỗi ngày phải đi đường tám ngàn bước, tám ngàn bước đấy, thật sự rất đáng sợ!

Thị vệ Trinh Tường Điện cực kỳ phục tùng Liễu nhị công tử, rất nhanh đã tìm đủ mảnh gỗ, đinh tán và da trâu về. Liễu Huyền An ngồi trên băng ghế nhỏ, trên đầu gối lót một miếng da trâu chăm chú đểo gọt hình dạng từng miếng gỗ. A Ninh đứng bên cạnh thở dài thườn thượt, có cảm giác mình bị công tử lừa rồi, bởi vì sâu lười cuối cùng vẫn không nhúc nhích gì mấy.

Sau đó một lúc Lương Thú cũng được nghe về chuyện Liễu Huyền An muốn phục dựng một cơ quan thượng cổ, liền đích thân vào hậu viện xem sao: “Là con phi loan hai ngày trước người đọc trong thư phòng à?”

“Không phải, con phượng kia lớn quá, chút vật liệu này làm cánh cho nó còn không đủ.” Liễu Huyền An đưa bản vẽ cho hắn, “Là một con rối gỗ biết đón gió nhảy múa.”

Lương Thú ngạc nhiên: “Nhảy múa được thật?”

“Thật đấy, ta còn làm thêm chút cải tiến, chẳng thêm dây đàn trong bụng nó, gió thổi qua sẽ vang lên tiếng nhạc.” Liễu Huyền An nói, “Đến lúc đó Vương gia chỉ cần chờ xem thôi.”

Lương Thú phối hợp gật đầu: “Được, người cứ từ từ làm, ta chờ được mở mang tầm mắt. Nhưng mà hôm nay dừng ở đây thôi, đi ăn

cơm nào.”

Liễu Huyền An dùng sức duỗi eo, đứng dậy phủ phủ vụn gỗ trên người mình, vừa cùng hấn chậm rãi đi bộ vừa thuận miệng hỏi: “Vương gia hôm nay trên triều thế nào?”

“Lại gặp một lão già bảo thủ.” Lương Thú nói, “Tên Trương Húc, lần trước ta từng kể người nghe về người này rồi đúng không? Thật ra lão ta không quá cổ hủ giáo điều, chỉ là quá keo kiệt, cái này không cho, cái kia cũng không cho, một xu cũng không dám bỏ, cảm thấy mọi việc đều phải lấy ổn thỏa làm trọng.”

Về phần ổn thỏa thế nào, dù sao trong mắt Trương đại nhân, hết thảy kế hoạch do Kiêu Vương điện hạ đề đạt đều không ổn, cho nên nghe cái nào lập tức phủ quyết cái đó, gạt xong còn thao thao bất tuyệt một đống lý do, lời nói khẳng khái, Lương Thú nghe xong đầu to ra một vòng. Loại chuyện như chính kiến trước nay chưa từng có tuyệt đối đúng, cũng không có tuyệt đối sai, toàn bộ đều phải gác lại bất đồng, tìm kiếm điểm chung mà giải quyết, cho nên thật ra Lương Thú không hiềm khích gì với vị Trương đại nhân kia, nhưng không hiềm khích không có nghĩa là hấn không bốc hỏa.

Lương Thú nói: “Mau đi ta đi.”

Liễu Huyền An vỗ vỗ ngực hấn: “Suy nghĩ đơn giản mới sống được lâu, chỉ cần thả lỏng đầu óc, chúng ta đừng để ý tới ông ta nữa là được.”

“Hôn một cái.”

“Được.”

Hoặc hôn nhiều thêm mấy cái cũng không thành vấn đề.

.....

Liễu Huyền An lên kế hoạch rất hoàn chỉnh, hôm nay làm tay trái, ngày mai làm tay phải, ban đầu còn rất tích cực chịu khó, về sau lại bắt đầu làm biếng. A Ninh làm trợ thủ cho y, thuận tiện đề đạt ý kiến: “Hai chân chỉ dùng hai cọc gỗ thế thôi à? Sao công tử không để gọt kỹ thêm một chút đi.”

“Cơ quan, quan trọng là cơ quan bên trong, hình dạng bên ngoài không quan trọng.” Liễu Huyền An ráp hai cái cọc gỗ vào, lại hỏi, “Đầu đầu?”

A Ninh ôm tới một quả cầu gỗ phủ keo dịch dung, ngày hôm qua cậu để suốt cả buổi, cuối cùng cũng miễn cưỡng ra hình ra dạng, nhân tiện nói: “Ta đi lấy sơn dầu, công tử vẽ trước mặt mũi cho nó thật đẹp vào!”

“Người vẽ đi, ta còn chút việc chưa xong.” Liễu Huyền An vội vàng gõ đình gỗ.

“Ta?” A Ninh khó xử, “Nhưng ta không biết vẽ mà.”

“Mắt mũi miệng thì có gì mà không biết vẽ, chúng ta không phải thư sinh trong sách, không cần nó đẹp khuynh quốc khuynh thành, tùy tiện vẽ đại khái cho giống mặt người là được.”

Đại khái giống mặt người, yêu cầu này hình như khá thấp, A Ninh cảm thấy mình thử một chút cũng được. Cậu ôm cái đầu gỗ nín thở tập trung phác họa, ra sức tưởng tượng ra hình dáng đại mỹ nhân. Đáng tiếc năng lực có hạn, vẽ khoảng nửa canh giờ vẫn chưa ra hình gì, đành phải cầu xin: “Công tử, ta cảm thấy ta vẽ ra không giống người, giống quỷ hơn.”

Mặc dù mắt mũi mày đều rất chỉnh tề, cũng đặt ở nơi nên đặt nhưng hoàn toàn không hề sinh động. Gương mặt trắng bệch, tròng mắt đen thui, đôi môi đỏ chót như vừa mới ăn thịt người, đặt giữa sân viện âm u hiệu quả kinh dị tăng lên gấp mấy lần.

Liễu Huyền An nhìn qua nhìn lại hai vòng, nhận xét: “Cũng được.”

A Ninh: "... Thế này mà được gì, yêu cầu của công tử cũng thấp quá rồi."

"Người thấy nó kinh dị là vì nó vẫn trọc, cũng chưa mặc xiêm y vào." Liễu Huyền An nói, "Mấy sợi dây đàn phải mất một canh giờ nữa mới làm xong, Vương gia trở lại chưa?"

"Chưa về ạ, tối nay Vương gia phải ở trong cung dùng bữa." A Ninh nói, "VẬY ĐỂ TA MANG XIÊM Y VÀ TÓC GIẢ ĐẾN, CÔNG TỬ TỪ TỪ LÀM, CHẮC CHẮN CHÚNG TA SẼ HOÀN THÀNH RỐI GỖ TRƯỚC KHI VƯƠNG GIA TRỞ VỀ THÔI."

Lúc này sắc trời đã sẩm tối, A Ninh đứng dưới hàng đèn lồng mới thấp trong viện nhìn lại, mẹ ơ, trông càng kinh dị hơn!

Cậu nhanh chóng ôm bộ tóc giả và váy vóc tới, mặc vào cho rối gỗ xong mới lắp bắp hỏi: "Công công công tử, người cảm thấy thế này có ổn không? Sao ta lại nghĩ thà cứ để nó trụi lủi vẫn hơn ấy."

"Ây dà, mặc kệ nó đi, tay áo rộng phiêu phiêu, biết múa là được." Liễu Huyền An ôm hai cái chân gỗ, lại sai A Ninh xách đuốc soi gần một chút để tiện cho mình hoàn thiện người gỗ. Y cầm cây búa nhỏ gõ lộc cộc một lúc, gõ xong, Liễu nhị công tử hài lòng lúi ra sau mấy bước cẩn thận thưởng thức. A Ninh ở bên cạnh không đành lòng bịt chặt hai mắt, bộ dạng thế này chắc chắn sẽ hù thư sinh chết luôn tại chỗ.

Đột nhiên Liễu Huyền An reo lên: "Nổi gió rồi!"

Gió bắc cuối thu thổi xuyên qua vạt dậm rừng già, có thể thổi bay một con rối gỗ mỏng manh dễ như bỡn. Giữa thảm lá rụng trong sân, hai ống tay áo hồng nhạt của rối gỗ đột ngột nâng lên quấn vào nhau giữa không trung, đôi chân gỗ trắng kiện bước về phía trước, bả vai "rắc" một tiếng ngửa ra sau, dây đàn giấu trong bụng vang lên từng tiếng nho nhỏ, cái cổ lắc lư, vòng eo vắn vẹo, thật sự bắt đầu đón gió nhẩy múa!

Liễu Huyền An rất hài lòng, cảm thấy làm mộc đúng là đáng tin hơn sách dạy nấu ăn nhiều, tuy thoát nhìn hơi dễ sợ, nhưng rối gỗ này mới chỉ là hình thức thô ban đầu, tương lai rảnh rỗi sẽ sửa chữa nâng cấp thêm, để nó nhảy múa được càng nhiều vũ điệu thướt tha.

Tiếng gió thổi vù vù, con rối gỗ cũng càng nhảy múa cuồng loạn chọc A Ninh bật cười, vừa định lên tiếng gọi mọi người trong phủ cùng ra xem náo nhiệt, rối gỗ lại thình lình lấy đà nhảy “phốc” một phát lên mái nhà!

“Ồi!” Cậu giật mình hoảng sợ.

Liễu Huyền An cũng chấn kinh không nhẹ, chủ yếu là cánh tay con “Mị” kia trong lúc bay lên suýt nữa đã đập thẳng vào mặt y. Liễu nhị công tử lùi ra sau mấy bước định nhìn kỹ, cơ quan trong người rối gỗ đã bị sức gió nâng lên, ngẩng đầu ưỡn ngực sải bước “bay” giữa trời!

“Mau kéo nó về đi!”

“Vâng!” A Ninh vội vàng đuổi theo từ cửa sau, Liễu Huyền An lo lắng gọi thêm vài thị vệ, cũng vội vàng chạy theo. Hai chủ tớ chạy đến thờ không ra hơi, nhưng lúc này gió đang lớn, trên trời chỉ có một vàng trắng tròn mờ ảo, vậy là rối gỗ cứ thế biến mất khỏi tầm nhìn của bọn họ.

“...”

Ở một đầu khác, Trương Húc Trương đại nhân vừa xử lý xong công vụ, đang ngồi kiệu chuẩn bị băng ngang qua Ngự Hoa Viên hồi phủ — Ông ta muốn đi theo đường cửa hông tiết kiệm thêm chút thời gian.

“Rầm” một tiếng, trước liễn kiệu xuất hiện một vật thể lạ không biết là gì, bị cắm chặt xuống mặt đất bùn!

“A!” Hai gã kiệu phu sợ đến mức ngã ngồi xuống đất. Trương Húc bị xóc nảy kinh hách, vươn tay xốc màn kiệu lên: “Đã xảy ra chuyện — —”

Chưa nói xong câu đã thấy hai con mắt vô hồn tối om đang trừng trừng nhìn, mái tóc rối bù bay loạn, cái miệng đỏ tươi nở nụ cười quỷ dị, tay áo dài thướt chuẩn bị quấn vào cổ, tiếng động nghe như tiếng khóc ai oán không phát ra từ miệng thứ đó, mà là từ sâu trong ổ bụng!

“Răng rắc!”

Dưới tác dụng của sức gió, rối gỗ lần thứ hai nhấc tay múa, cái đầu xoay đủ một vòng tròn.

Trương đại nhân lập tức ngất xỉu!

“Có quỷ!” Kiệu phu vừa hô lên một tiếng đã sững lại, âm thanh hoàn toàn bị tắc trong cuống họng. Hộ vệ Kiêu Vương phủ nâng tay lưu loát đánh ngất người, khiêng rối gỗ quay đầu bỏ chạy như bay, còn không quên cống luôn công tử sâu lười đi đứng chậm chạp nhà mình lên, trước khi rất nhiều Ngự lâm quân chạy đến đã kịp thời thành công khóa chặt cửa Trinh Tường Điện lại.

Ngày tháng yên ổn, không có chuyện gì.

Trương đại nhân xui xẻo được người ta vội vàng khiêng vào Thái Y Viện.

Lương Thú cưỡi ngựa trở về thì nghe xa xa có tiếng ồn ào, không vui lắm bèn sai người đi hỏi thăm thử, lại nghe được tin hình như Trương đại nhân gặp quỷ trong Ngự Hoa Viên.

Xưa nay Lương Thú đều xem chuyện ma quỷ là chuyện nhảm nhí, nghe xong còn buồn cười cho rằng tám phần là nhìn nhầm tấm áo rách hay điều giấy bay trên trời thành nữ quỷ rồi, liền mang chuyện

thú vị này về Trinh Tường Điện định bụng kể cho sâu lười nhà mình nghe.

Kết quả đẩy cửa ra lại thấy Liễu Huyền An đang đứng giữa phòng đọ mắt với một con rối gỗ quý dị.

“Két!” Gió thổi làm rối gỗ lại uốn éo xoay tròn.

Lương Thú hít một hơi khí lạnh: “Shh!”

Liễu Huyền An thật sự buồn bực, xem ra cơ quan nhạy quá cũng không tốt, hơi một tí nói bay là bay.

Nghe xong toàn bộ câu chuyện, Lương Thú cười mất nửa canh giờ. Ban đầu Liễu Huyền An còn không thèm để ý hấn, về sau thật sự không chịu nổi phải giơ chân đá một cước, giọng nói mang theo chút tức giận cực kỳ hiếm thấy: “Không cho cười!”

“Được được được, không cười.” Lương Thú hắng giọng, cố gắng nghiêm mặt, “Chuyện này người đừng để lộ ra, ngày mai ta đi bẩm báo hoàng huynh.” Cho huynh ấy cười chung một phen.

Liễu Huyền An không hay biết nửa câu sau, không muốn hỏi, càng không muốn nhìn con rối gỗ kia thêm nữa. Lương Thú ngồi trên ghế ôm y trêu chọc câu được câu chẳng, thi thoảng liếc qua bàn tròn thấy nữ quý, không phải, trông thấy con rối gỗ đứng đó, nghĩ đến cảnh tượng thứ này đột nhiên đáp xuống trước mặt Trương Húc... Phụt!

Liễu Huyền An: “...”

Lương Thú: “Không cười không cười.”

Ngày hôm sau hấn tiến cung kể lại việc này, nói hai mươi câu thì cười hết mười lần. Lương Dục cũng cười, nhưng đồng thời cũng đau đầu không kém, chỉ vào mũi hấn mắng: “Còn cười, ta thấy đệ đang giở trò quý thì có.”

Lương Thú bị mắng cực kỳ oan khuất, ta không có, không phải ta.

May mắn là Trương đại nhân không có việc gì đáng ngại, Lương Dục nói: “Thôi, việc này đừng ở đây đi, đệ cũng đừng vội vàng thừa nhận. Gần đây ông ta không vừa mắt đệ, lòng dạ lại nhỏ nhen, nếu biết rồi gỗ do Liễu nhị công tử làm ra, tám chín phần sẽ nghĩ ngay là do đệ đứng sau chủ mưu. Đến lúc đó lại sang chỗ ta khóc lóc đòi phân xử thì phiền lắm.”

Lương Thú tán thành: “Phải.”

Lương Dục tiếp tục nói: “Nhưng lần sau không được lấy mấy thứ đó ra làm lý do nữa! Quá dọa người. Ta hỏi riêng đệ thôi, nói đi, trừ con rối gỗ kia, trong hậu viện của đệ còn cất giấu thứ gì cổ quái nữa không?”

“Không có.” Lương Thú nói, “Trừ rối gỗ ra thì chỉ còn bản vẽ một con phượng hoàng. Phượng hoàng lại không đáng sợ, chỉ là hơi lớn, ừm... có lẽ là lớn bằng một nửa tòa Mộc Dương Điện.”

Lương Dục: “Lớn bao nhiêu?”

Lương Thú khoa tay múa chân một hồi, lớn như này này.

Con phượng hoàng lớn bằng một nửa tòa Mộc Dương Điện. Lương Dục chỉ tưởng tượng một chút đã thấy trước mắt tối sầm. Hắn hoàn toàn không chút hoài nghi năng lực làm việc của Liễu Huyền An, dù sao đối phương đã từng chế tạo cánh lượn thành công hai lần, một lần là công thành đánh phản quân, lần kia để tìm kiếm bộ tộc trong rừng. Nhưng hai lần đó đều dùng trên đỉnh núi cao hoặc rừng rậm bát ngát, nếu trong cung thành linh xuất hiện một con thuyên to bự bay phần phật theo gió khắp nơi giống thế thì...

Lương Thú giải thích: “Trước mắt vẫn chưa làm.”

Kết quả cuối cùng vẫn bị ca ca chấn kinh quá độ đuổi ra ngoài.

Liễu Huyền An hỏi: “Chúng ta không thể ở lại trong cung nữa à?”

Lương Thú nói: “Ừ, hoàng huynh lệnh cho ta mau chóng xử lý nốt công vụ trong tay rồi rời khỏi đây.”

Liễu Huyền An thoáng do dự: “Ta không chế phi loan thật mà.”

“Không được, ta biết ngươi muốn làm.” Lương Thú ôm eo y, cười nói, “Cho nên chúng ta rời cung đi, trước hết không về Kiêu Vương phủ, hoàng huynh cho ta nửa tháng nghỉ phép, ta đưa ngươi đến ở một nơi vui hơn!”

Chương 131: Cuộc sống ở vương thành (4)

Rối gỗ: Ta không còn trong sạch nữa rồi!

Edit: Leia

Nơi gọi là “chơi vui” kia không quá xa vương thành, ra khỏi Vạn Thịnh Môn giục ngựa thêm ba mươi dặm nữa sẽ nhìn thấy một ngọn núi không cao không thấp, bên trên có bảy tám tòa thôn trang phân bố chằng chịt gọi chung là Tiểu Đào Nguyên. Bởi vì nơi đây phong cảnh đẹp khí hậu mát mẻ, cho nên đến mùa hè có rất nhiều phú hộ dẫn theo cả nhà lên núi nghỉ dưỡng.

“Bây giờ trời sắp trở lạnh, trong núi không náo nhiệt như mùa hè, nhưng cảnh trí thì không kém cạnh đâu.” Lương Thú nói, “Ta cố ý tìm một tòa nhà lớn nhất vùng, ít người lại thanh tĩnh.”

Trên đường núi trải một lớp lá vàng lá đỏ rất dày, Liễu Huyền An giẫm lên lá cây, nghe mùi lá mục giữa bầu không khí ẩm thấp trong trẻo, có cảm giác như mình là ẩn sĩ nấu mình nơi hương dã. Mặt trời lặn xuống, chim chóc bay lên, ý cảnh thật sự thú vị, vì thế sâu lười khó có dịp không lười biếng, rất hứng thú leo từ chân núi lên sườn núi. Đi một lúc nóng nực, quản gia đưa cho y một chiếc quạt hương bồ, A Ninh thấy buồn cười liền nói: “Công tử nhà người ta đi du lịch toàn cầm quạt ngọc thôi.”

“Quạt ngọc chỉ cầm cho đẹp, làm sao rắn chắc mát mẻ bằng thứ này.” Liễu Huyền An phe phẩy quạt trên tay, “Hơn nữa tay nghề người làm ra chiếc quạt hương bồ này cũng không đơn giản hơn làm quạt ngọc đâu, quạt lên hương thơm thoang thoang sáng khoái tinh thần xua đuổi côn trùng, lá bồ quỳ đan quạt chắc phải ngâm tẩm trong nước tương tư tử rồi.”

*Lá bồ quỳ 蒲葵 (cọ xẻ)

*Tương tư tử 相思子 (hồng đậu)

Lá bồ quỳ và cây tương tư tử đều là cây cỏ thông thường trong núi, không phải vật quý hiếm, quý giá là ở công sức và tâm ý của người thợ làm ra. A Ninh hiếu kỳ hỏi: “Một cây quạt hương bồ mà đã làm tinh xảo tỉ mỉ như thế, chẳng lẽ là sư phụ ở trong cung sao?”

“Là một thợ mộc sống trong Tiểu Đào Nguyên này, tên Lý Lão Quả, rảnh rỗi hay đan vài thứ rở sọt mang bán.” Quán gia cười nói, “Cây quạt này chưa tính là gì, đợi lát nữa đến chỗ ở, các vị cứ quan sát kỹ bàn ghế tủ giường xếp trong phòng, làm ra được hình dạng như vậy mới có thể xưng là tay nghề hoàn mỹ.”

Liễu Huyền An chen vào: “Thợ mộc?”

“Phải, thợ mộc.” Lương Thú kéo tay y lên một đoạn đường dốc, “Là một tên thợ mộc khiến toàn bộ người trong thôn phải đau đầu.”

Liễu Huyền An không hiểu “đau đầu” ở đây nghĩa là gì, vừa định hỏi, xa xa phía chân trời đã vọng đến một âm thanh kỳ quái. Ngẩng đầu nhìn lên chợt thấy một con diều khổng lồ đang gào thét quay vòng vòng hạ xuống, âm thanh kia nghe qua giống tiếng còi hơn, nhìn kỹ một chút nữa, trên con diều còn có một người đang ngồi!

A Ninh quả thực là trợn mắt há mồm, cậu vốn tưởng cánh lượn của công tử nhà mình đã đủ kíc.h thích, không ngờ trên đời còn có người thứ hai dám đu lên một con diều bằng da trâu nhảy xuống vách núi, hơn nữa còn nhảy thành công, ít nhất xem tư thái con diều rơi xuống khá là chậm rãi, không đến mức lao ào một phát xuống đất.

Liễu Huyền An cũng ngạc nhiên không kém. Lương Thú ôm vai y nói: “Thế nào, tay nghề không tồi đúng không. Người này giống người, không quá muốn đi bộ dưới mặt đất mà luôn tìm cách bay lên bốn vạn tám ngàn dặm trời cao. Tuy mục đích của người là để tầm đạo,

còn ông ta chỉ đơn giản muốn nghiên cứu năng lực cực hạn của cánh lượn, nhưng chung quy vẫn giống nhau. Lần này ta vốn muốn đưa ông ta vào cung, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, chi bằng đưa người về vùng núi rộng rãi, ít quy củ lại tốt hơn, bước ra ngoài là sườn núi, lúc nào cũng có thể lập tức thì nghiệm.”

Lời này nghe cực kỳ tinh tế sắc sảo, Liễu Huyền An không ngờ hẳn đi sớm về khuya mà vẫn có tâm tư sắp xếp mọi chuyện chu đáo cẩn thận như thế. Quản gia tới tứ và A Ninh thức thời đi chậm lại để đôi tiểu tình nhân đi trước. Trên con đường mòn nhỏ giữa rừng núi u tĩnh, Lương Thú hỏi: “Có vui không?”

Liễu Huyền An đáp: “Vui lắm.”

Lương Thú cười: “Ừ, vui là được rồi.”

Nói xong nửa ngày lại không nói tiếp, ngược lại là Liễu Huyền An không quen bèn chủ động hỏi, lúc này không thuận tiện hôn một cái à?

Kiều Vương điện hạ viện lý do trả lời, ta phải tỏ ra cao thượng phẩm hạnh một chút, nếu không mỗi lần làm cho người chuyện gì đều có ý đồ thì quá không quân tử rồi. Có điều nếu người thật sự muốn hôn, thì hôn một cái cũng được.

“Không hôn.” Liễu Huyền An cự tuyệt, “Hôn nhiều quá lại không đáng giá.”

Có thể thấy thần tiên cũng bắt đầu hiểu quy tắc đầu cơ rồi.

Nửa đoạn đường sau Lương Thú cõng người trên lưng mà đi, bởi vì trời vừa hạ một cơn mưa thu, vài đoạn đường nhiều bùn đất trơn trượt. Liễu Huyền An ghé lên lưng hẳn nằm một lát bắt đầu mệt rã rời, cứ thế ngáp dài tiến vào ba ngàn đại đạo tuần tra một vòng.

Kiều Vương điện hạ ngâm mình dưới suối tựa lên tảng đá, lười biếng hỏi: “Gần đây vì sao không thấy người tới?”

Liễu Huyền An đứng bên bờ suối nhớ lại một đêm kia hoa rơi đầy trời ý loạn tình mê, cùng với đối phương mạnh mẽ cường thế áp bách, bèn nghĩ thầm, ta không đến không phải rất bình thường sao, bởi vì thất lung như muốn đứt làm hai, vất vả lắm mới từ hiện thực chạy vào cảnh trong mơ, kết quả không được nghỉ ngơi một khắc, còn bị đặt trên mặt cỏ thô ráp chà xát đau hết hai đầu gối.

Nghĩ đến đây y bất giác lùi ra sau một chút, kết quả không cẩn thận đập vào khoảng không, cả người ngửa ra sau, cũng không biết mình ngã thế nào nhưng trong lòng y không hề kinh hoảng, ngược lại còn cho rằng cảm giác không biết mình sẽ rơi vào đâu khá thú vị, vì thế rất tự do duỗi hai tay ra, bất ngờ bị người ta tóm lấy dùng sức kéo lại.

Cứ như vậy bị lôi ra khỏi đại đạo.

Chùi đầu vào một lồng ngực rắn chắc.

Có thể thấy, dù là Kiêu Vương điện hạ trong ba ngàn thế giới hay Kiêu Vương điện hạ ngoài hiện thực, ai cũng luôn luôn ngăn cản Liễu nhị công tử ngộ đạo. Nhưng bản thân Liễu nhị công tử lại không chán ghét kiểu ngăn cản này, y rời khỏi cảnh mơ, thoáng duỗi dài cổ nhìn lướt qua bả vai đối phương, trông thấy những tòa nhà theo phong cách thanh u cổ xưa trước mắt, vui vẻ hỏi: “Chính là nơi này sao?”

“Phải, chính là nơi này.” Lương Thú dùng ngón tay xoa xoa mồ hôi trên trán y, “Mơ thấy cái gì thế, cứ đấm đá lung tung mãi.”

Liễu Huyền An nháy khỏi người hẳn đi vào nhà: “Không mơ thấy gì hết.”

“Không mơ vì sao lại lộn xộn?”

“Bởi vì ta phải đăng vân giá vũ, cưỡi lên nhật nguyệt đó mà.”

Liễu Huyền An thuận miệng trả lời, trong viện đã có một người cười nói: “Hay cho một câu đăng vân giá vũ, cưỡi lên nhật nguyệt.”

Đó là một ông lão đã lớn tuổi, trong tay cầm một cái kiếm, xung quanh người chất đầy vật liệu gỗ và bản vẽ, hiển nhiên chính là vị thợ mộc tên Lý Lão Quả. Ông ta đứng lên hành lễ: “Vương gia, Liễu nhị công tử.”

Liễu Huyền An nhìn các loại cơ quan tinh xảo xếp đầy dưới đất, lập tức hưng trí bừng bừng.

Lúc này A Ninh đã khiêng con “Mị” từ trong xe ngựa ra, vốn mọi người đã nhất trí yêu cầu phải tháo dỡ cái thứ quý quái này, tốt nhất là đốt luôn, hủy thi diệt tích sạch sẽ để phòng Trương đại nhân tìm tới cửa. Nhưng Liễu Huyền An lại tiếc công, y cảm thấy mình còn có thể sửa nó lại thành một vũ cơ biết đón gió khiêu vũ thực thụ, Lương Thú đành cho người khiêng con rối gỗ này cùng đưa lên núi.

Nữ quý không còn bị che kín, mũ chụp trên đầu rơi xuống làm lão thợ mộc bị dọa giật mình: “Đây là thứ gì vậy?”

Liễu Huyền An qua loa đáp, thứ tốt, thứ tốt, sau này ta sẽ kể tỉ mỉ với tiền bối.

Thế là mọi người cùng nhau ở lại trên núi.

Vì mười mấy ngày rảnh rỗi này mà đoạn thời gian trước Lương Thú đã bận rộn một phen, Liễu Huyền An viết cho hắn một thực đơn bồi bổ thân thể. Kiêu Vương điện hạ vẫn bị ám ảnh với món “đồ sống ngâm giấm ngũ vị”, cảnh giác hỏi: “Lại là phương thuốc học từ sách cổ nào à?”

“Ta chép ra từ sách của cha ta.” Liễu Huyền An tiếp tục múa bút thành văn.

Lương Thú thoáng thờ phào nhẹ nhõm.

Mà sự thật cũng chứng minh ghi chép nghiên cứu của Liễu trang chủ cực kỳ hữu dụng, Lương Thú ăn uống theo thực đơn này, mệt mỏi

trong người thoáng cái biến thành hư không, tinh lực tràn đầy — — Tuy hấn vốn đã tinh lực tràn đầy, nhưng hiện tại phải nói là vượng càng thêm vượng.

A Ninh chính mắt trông thấy Vương gia một chưởng đánh nát đá tảng, cây to xung quanh rung bần bật, vội vàng chạy về bẩm báo cho công tử nhà mình, như thế này có tốt thật không, sao ta cứ có cảm giác công phu của Vương gia đã thoát ly phạm trù của người thường luôn rồi? Ngày xưa vị kiếm khách đệ nhất võ lâm Trung nguyên đến nhà chúng ta chẩn bệnh cũng không có cách nào đột phá bản thân lên loại cảnh giới ảo ma này đâu.

“Không thành vấn đề.” Liễu Huyền An tỉ mỉ điêu khắc một cái đinh gỗ, “Kiếm khách không thể đột phá cảnh giới là vì trong lòng hấn nôn nóng muốn đột phá, mà Vương gia làm được, bởi vì hấn chưa bao giờ muốn hơn kém ai, chỉ tập trung nhàn hạ vận dụng võ học, không can hệ gì mấy đến phương thuốc của cha ta.”

Vừa nói y vừa lắp đinh gỗ vào thuyền bay: “Cánh buồm da trâu đâu rồi?”

“Các thẩm thẩm trong thôn vẫn đang may.” A Ninh ngòì xồm dưới đất nhìn đủ loại linh kiện cổ quái bốn phía, “Lần này thật sự có thể bay lên bốn vạn tám ngàn dặm sao?”

“Đương nhiên là không thể.” Liễu Huyền An nói, “Bay lên cao bốn vạn tám ngàn dặm là chuyện mà nhân tài ngàn năm sau mới làm được, hiện tại chúng ta đành bay thấp một chút, từ ngọn núi này bay sang ngọn núi kia đã không dễ dàng rồi.”

Quả thật không dễ dàng, vì khoảng cách giữa hai ngọn núi đã là rất xa, cũng rất cao so với mực nước biển. Lão thợ mộc có kinh nghiệm phong phú, hơn nữa thêm một Liễu nhị công tử giỏi hệ thống lý luận, hai người phối hợp thật sự làm ra được một chiếc thuyền bay, tuy không thể lớn được như tòa Mộc Dương Điện, nhưng dù sao vẫn là một chiếc thuyền bay hoàn toàn có thể bay được lên trời!

Lương Thú và Liễu Huyền An là những người đầu tiên bay thử.

Một vòng thị vệ đứng xung quanh đều sợ hãi mặt mũi trắng bệch, đồng loạt quỳ xuống khuyên can. Chuyện này... vạn nhất xảy ra chuyện không may thì sao? Vương gia thân thể đáng giá vạn kim, không thể mạo hiểm như vậy, chi bằng cứ để cho thuộc hạ — —

Lời can gián trung thành còn chưa nói xong, thuyền bay đã chở hai người ầm ầm lướt đi trong gió.

Thị vệ sợ hãi: “Vương gia!”

Liễu Huyền An nói: “Sau khi trở về thì giải thích rõ cho mọi người một chút đi, không phải chúng ta không muốn chờ bọn họ nói cho xong, mà vì hướng gió lúc này đang phù hợp.” Thuyền bay không có động lực nào khác, bay lên hoàn toàn nhờ sự phối hợp của sức gió, cơ quan và thao tác do người điều khiển, cho nên phải lợi dụng thời cơ thích hợp nhất để cất cánh.

Lương Thú khống chế phương hướng, cười nói: “Được, người nhớ đứng vững một chút.”

Các thị vệ đứng trên vách núi và bá tánh trong Tiểu Đào Nguyên đều căng thẳng ngẩng đầu quan sát, từ vị trí của bọn họ nhìn lên, con thuyền bay kia dường như sắp lao vào mặt trời hồng rực trong ánh chiều tà. Tất cả mọi người đều cực kỳ kích động, bởi vì trước đó chưa từng có ai nghĩ đến một con thuyền thật sự có thể bay trên trời!

Lương Thú kéo tay Liễu Huyền An đặt lên cơ quan để y tự điều khiển phương hướng, hỏi: “Chơi vui không?”

“Vui lắm.” Liễu Huyền An nói xong liền ngẩng đầu nhìn lên bầu trời cao rộng thần bí phía trên.

Lương Thú ôm chặt y từ đằng sau: “Đôi khi ta cảm giác người không quá giống người của thời đại này, mà từng du hành đến thế giới của ngàn vạn năm sau, cho nên trong đầu mới cất chứa đủ loại ý tưởng

cổ quái thoát nhìn không thực tế, nhưng cuối cùng vẫn có thể trở thành sự thật như thế này.”

“Ta chưa từng đi, nhưng tư tưởng thì đã đi qua rồi, tư tưởng ấy mà, gió thổi đến đâu nó sẽ theo đến đó, dù là mấy ngàn năm trước hay mấy vạn năm sau, đều có thể đi.” Liễu Huyền An nói, “Nắm chặt một chút, chúng ta chuẩn bị đáp đất.”

Lương Thú nắm chặt mu bàn tay y cùng nhau dùng lực điều khiển thuyền bay vào nơi sâu nhất trong núi.

Tiếng hoan hô phía bên kia núi nổi lên như sấm dậy, dân chúng trong các thôn xóm vô cùng kích động, bởi vì có lẽ trong lòng mỗi người đều ẩn giấu giấc mộng được bay lên trời, bây giờ giấc mơ thành sự thật đương nhiên phải vui vẻ. Mọi người náo nhiệt như ăn Tết, sôi nổi kéo về thôn Lương Thú và Liễu Huyền An ở muốn tận mắt được thấy thuyền bay.

Tin tức nhanh chóng truyền về Mộng Đô.

Kiều Vương điện hạ và Liễu nhị công tử vốn đã là tiêu điểm của những câu chuyện truyền kỳ, chỉ cần đứng bên đường không làm gì đã bị biến thành nhân vật trong mấy chục mấy trăm cuốn thoại bản truyền tay truyền miệng, càng miễn bàn lần này bọn họ thật sự bay lên trời, vì thế càng có nhiều bá tánh cưỡi ngựa đi xe chạy về Tiểu Đào Nguyên xem náo nhiệt, khiến toàn bộ bảy tám con đường chật cứng như nêm cối, giao thông hỗn loạn như tơ vò.

Đầu Lương Dục càng đau, rốt cuộc hai người kia là thần tiên phương nào, vì sao đã chui vào chốn thâm sơn cùng cốc vẫn có thể tạo ra ồn ào huyên náo đến bậc này?

Đám lão thần râu bạc đồng loạt can gián, chẳng lẽ không ai có thể quản nổi Kiêu Vương điện hạ hay sao?

Các tài tử tân khoa trẻ tuổi lúc này mới phát huy tác dụng, đứng ra tranh luận với hội cựu thần rằng, phi loan kia thật sự có thể bay lên

trời ngàn dặm, cuộc phi hành vừa lãng mạn vừa táo bạo như thế xứng đáng là biểu trưng cho thời kỳ Đại Diễm phồn thịnh hào hoa, vì sao phải ngăn cản?

Hai bên tranh luận âm ỉ không dứt, để đổi lấy ít giây phút thanh tịnh, cũng là để trấn an các vị cự thần, Lương Dục đành phái ra một người đi khuyên can tượng trưng. Phái ai bây giờ, phái Ninh Nghi công chúa. Sắp xếp này nghe qua rất hợp lý, bởi vì trên thế gian cũng chẳng có mấy ai thật sự quản được Kiêu Vương điện hạ.

Kết quả ngày đầu tiên Ninh Nghi công chúa lên núi, hôm sau đã đặt chân lên phi loan bay từ ngọn núi này qua ngọn núi bên kia, chỉ bay một lần là nghiệm. Có điều nàng cảm thấy thuyền bay trước mắt quá mộc mạc, cũng chở được quá ít người, không tương xứng với giấc mộng bay lượn lãng mạn hoành tráng chút nào, vì thế sai phái cung nữ trang trí thuyền bằng rèm mỏng hoa lụa cho hoàn toàn mới. Đến ngày thứ năm, nàng vô cùng hào hứng bay lên lần thứ hai, bản thân hóa trang thành tiên nữ đeo trang sức chuông bạc leng keng, cầm lẵng hoa vừa bay vừa rải, còn đưa theo nhạc công lên thuyền tấu đàn tỳ bà làm nền.

Bá tánh trông thấy càng thêm hoa mắt, bên tai còn văng vẳng tiếng nhạc tiên, tin đồn cũng ngày một ly kỳ huyền ảo.

Kéo tới càng nhiều người hơn.

Hội lão già râu bạc: "..."

Lương Dục dở khóc dở cười, trước tiên sai người đón muội muội về lại phủ công chúa, lại triệu kiến cả đệ đệ vào cung mắng mỏ: "Đệ không có lúc nào yên tĩnh một chút được à?"

"Không chỉ để giải trí, nếu vật ấy dùng tốt thật, tương lai có thể triển khai dùng trên chiến trường." Lương Thú giải thích, "Nếu trong triều có lão già nào thật sự nói nhiều quá đáng ghét, chi bằng hoàng huynh cứ đưa người đó tới đây, ta đích thân dẫn hắc bay một chuyến."

Lương Dục nhìn thẳng vào hắn.

Lương Thú nhận ra ý của đối phương, cự tuyệt: “Ai cũng được, riêng hoàng huynh không thể thử. Phía sau hoàng huynh là cả giang sơn xã tắc, không thể xảy ra dù chỉ một tia sai lầm. Hơn nữa nếu việc này truyền ra, mấy lão già kia còn không kéo nhau đến trước cửa nhà thần đệ thất cổ tập thể hay sao.”

Lương Dục đành phát tay đuổi người ra ngoài.

Rốt cuộc làm thiên tử là phải làm đến nơi đến chốn, lưng gánh vác cả giang sơn, quả thật không có cách nào tự do bay lượn trên trời.

Mỗi người có một số phận riêng, cũng có lợi thế của riêng mình.

Lương Dục bật cười một tiếng vì ý muốn ham chơi ngăn ngại, tiếp tục xoa ấn thái dương đau nhức, ngồi phúc đáp tấu chương.

Ở Tiểu Đào Nguyên, Liễu Huyền An đề nghị: “Chờ tương lai Thái tử đăng cơ Hoàng thượng thoái vị, chúng ta lại dẫn huynh ấy cùng nhau bay lên trời.”

Lương Thú nói: “Khi đó mọi người đều già cả, làm sao còn sức lực điều khiển cơ quan nữa.”

“Cơ quan sẽ tiếp tục cải tiến, chờ chúng ta già rồi, nói không chừng chỉ cần gạt nhẹ một cái là được.” Liễu Huyền An nói, “Đâu ai nói trước được gì.”

Lương Thú gật đầu: “Phải, là ta quá thiên cận.”

Liễu Huyền An nằm trên nhuyễn tháp tựa vào ngực hắn, khoác một cái chăn mềm, hai người cùng nhau ngắm nhìn dải ngân hà lấp lánh trên cao. Đêm trong núi rất lạnh, vì thế y vô thức nhích lại gần Lương Thú hơn, bàn tay thò hẳn vào vạt áo hắn sưởi ấm.

Một lát sau, Lương Thú hỏi: “Đang sờ chỗ nào thế?”

Liễu Huyền An đáp: “Xương sườn trên.”

Lương Thú: “... Không cần quá chuyên nghiệp như vậy đâu.”

Liễu Huyền An nói: “Thế thì Vương gia đừng hỏi.”

Lương Thú xoay người ôm y: “Để ta cũng sờ người một chút, chỗ này là xương gì nào?”

Vừa nói vừa thò tay vào vạt áo không phân vị trí trước sau, kéo cho chần loạn thành một đống, cũng xoa nắn cho người trong lòng mềm thành một cục. Tiên ngủ tùy tiện phóng khoáng không có ý kiến gì với hành vi vô lại của hắn, ngược lại còn cảm thấy tình huống màn trời chiếu đất thế này... dù sao cũng khá tự do. Y thở hồng hộc ôm cổ đối phương, vừa bị hôn choáng váng vừa tình mê ý loạn.

Lương Thú dùng ngón cái vuốt ve nốt ruồi nhỏ dưới hầu kết, nhìn người trong lòng áo quần bất chỉnh, đang tính toán đêm nay phải xuống tay từ đâu, bất thành linh bên ngoài tường vang lên một chuỗi tiếng nhạc!

Nhà nhỏ giữa rừng lúc nửa đêm vang lên tiếng đàn, kẻ thôi đã thấy cực kỳ ma quái. Lương Thú túm chăn bọc kỹ Liễu Huyền An lại, mình thì trở tay cầm lấy bội kiếm đặt trên bàn ngẩng đầu nhìn, lại nghe thêm hai tiếng “boong boong” nữa!

Liễu Huyền An vội ngăn: “Đợi một lát đã!”

Âm thanh này hình như có hơi quen tai.

Ngay sau đó, một làn váy áo màu đỏ bay lên thướt tha xoay tròn giữa không trung, đầu ngựa chân đá lắc lư nhẹ nhàng đáp xuống sân viện.

“Rắc!” Cái đầu gỗ xoay đủ một vòng, tay cũng giơ cao, sau đó không động đậy nữa, bởi vì gió đã ngừng thổi.

Lương Thú: "..."

Liễu Huyền An kỳ quái: "Ừa, vì sao nó lại tự bay ra đây được?"

Lương Thú nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tươi cười kinh dị của rối gỗ, thành thật nói: "Vốn không đáng sợ lắm, người vừa nói ra, không khí lập tức thay đổi luôn đấy."

Liễu Huyền An biết sai liền sửa: "Vậy ta không nói nữa, Vương gia mau vác nó trở về kho đi."

"Không vác." Lương Thú nói, "Nếu nó đã muốn đến thì cứ cho nó đứng đi."

Liễu Huyền An sừng sốt: "Hà?"

Lương Thú cúi đầu hôn y.

Tuy Liễu Huyền An thế này cũng được, thế kia cũng được, nhưng trong tình huống phiên vân phúc vũ thế này, bên giường lại có một con rối gỗ quý dị đứng nhìn chăm chăm, cũng thật sự cảm thấy có hơi không được cho lắm. Lương Thú không nghe lời, hơn nữa còn cảm thấy bộ dạng lóng ngóng này của y rất chọc người yêu thương.

Kiều Vương điện hạ không thèm quản nó là người gỗ hay người đá, thích đứng thì cứ đứng, đứng xếp thành một hàng ở đó cũng được.

Liễu Huyền An đành phải nhắm mắt không nhìn, nhưng đúng lúc này dây đàn trong bụng rối gỗ lại gảy lên từng từng âm ã, âm thanh lúc xa lúc gần cứ như nó đang tiến đến gần để nhìn kỹ hơn.

Qua một lúc, vạt áo rối gỗ bị gió thổi tung lên, phất qua vòng eo trần. n trụi đang lay động không ngừng của Liễu Huyền An, nhẹ nhàng như cánh bướm, nhưng đủ kích thích khiến toàn thân y run rẩy.

"Nhẹ một chút nào, cục cưng." Lương Thú ghé vào lỗ tai y bật cười, vừa cắn vừa nghiền vành tai trắng nõn, không biết đã nói ra lời vô

liêm sỉ nào làm thần tiên bốn vạn tám ngàn tuổi cũng không chịu đựng được, đổ lụng từ trên mặt lan xuống tận ngón chân.

Có lẽ chính rối gỗ cũng không chịu nổi, kéo hai cái chân gỗ trong gió “lạch cạch” lùi về sau, nhảy phốc lên một cái, bay về phía bên kia phòng ốc.

Cuối cùng Liễu Huyền An cũng được thờ phào nhẹ nhõm.

Lương Thú thưởng thức mắt cá chân mảnh mai của y, ra vẻ tiếc nuối, sao lại đi mất rồi, hay là ta vác nó trở về nhé.

Liễu Huyền An buồn bực, tung chân đá một cái không nhẹ không nặng.

Lương Thú cười ôm lấy y: “Được được được, không vác nữa.”

Sau đó lại là một đêm mưa rền gió dữ, cây hoa lê trong ba ngàn đại đạo bị mưa đánh cho lá hoa tan tác, mềm oặt muốn chạm cũng không chạm nổi. Liễu nhị công tử trong hiện thực cũng bực chẵn ngủ thẳng đến trưa mới bị đánh thức, tỉnh giấc ngồi dậy lại nheo mắt nghe tiếng nói chuyện bên ngoài nửa ngày.

“Công tử, người dậy rồi sao?” A Ninh thò đầu vào thăm dò, “Rửa mặt nhé?”

Liễu Huyền An kéo giọng khàn khàn lên tiếng.

A Ninh bưng nước ấm nhanh nhẹn tiến vào, mở cửa sổ ra cho thông khí, lại giúp y mặc quần áo chỉnh tề.

Hai mắt Liễu Huyền An vẫn không thể mở ra hoàn toàn, chỉ hỏi: “Bên ngoài đang ồn ào gì thế?”

“Là lão bá thợ mộc.” A Ninh nói, “Chiều hôm qua ông ấy nói chuyện nhàn rỗi nên lấy rối gỗ của chúng ta từ trong kho ra, nói là muốn sửa lại cơ quan. Kết quả còn chưa sửa xong, sáng nay đi tìm, con rối gỗ

đã ở bên thành giếng cạn rơi tung tóe mỗi nơi một mảnh, không biết có thể ráp lại không nữa.”

Liễu Huyền An tỉnh ngủ hẳn: “Ơ?”

“Chắc là hôm qua khóa cửa không kỹ, đúng lúc gió lớn nên nó bị thổi chạy.” A Ninh tiếp tục giúp y lau mặt, “Người đang tranh cãi âm ỉ là vợ của lão bá, trước nay bà ấy luôn tin quý thần, nghe chuyện xong liền quả quyết là tám phần rớt gỗ đã xem phải thứ không nên xem, cho nên mới xấu hổ không chịu nổi, đâm mình vào thành giếng tự sát.”

Sắc mặt Liễu Huyền An không đổi: “... Ta không hỏi, người cũng không cần nói nữa.”

A Ninh gật đầu: “Ừm, không nói nữa.”

Thế đấy, rớt gỗ thì có thể nhìn thấy cái gì.

Vô lý, cực kỳ vô lý.

Chương 132: Hành trình Tây Bắc (1)

Quả thật là rất mạnh

Edit: Leia

Tuy ngày Liễu Huyền An còn ở nhà thường xuyên tưởng tượng ra cảnh mình để chân trần bước đi trên đồng tuyết mênh mông không có điểm cuối, nhưng ở ngoài hiện thực, thông thường là gió bắc vừa thổi qua chiếc lá vàng đầu tiên trong thành Bạch Hạc, đến con chim tước linh mẫn nhất còn chưa kịp phản ứng, đám tơi tở hạ nhân trong sơn trang đã nhanh nhẹn chạy ra chạy vào chuẩn bị chậu than ấm áp để chịu cho công tử sâu lười quý giá nhà mình, Liễu phu nhân còn sai người mang cho y thêm một chiếc chăn bông mềm xốp nữa — — Bởi vì cứ nằm mãi không chịu vận động, đúng là rất dễ bị cảm lạnh.

A Ninh nhắc nhở: “Ta nghe nói ở Tây Bắc lạnh lắm, còn lạnh hơn ở vương thành nữa.”

Liễu Huyền An nằm trên một chiếc xe ngựa rộng rãi lười biếng tiếp một câu, Tây Bắc đương nhiên phải lạnh, gió tuyết thổi kín Ngọc Môn Quan, trước đây ta chỉ đọc được trong thi văn, lúc này mới có cơ hội thấy tận mắt, chúng ta phải trải nghiệm một phen lạc vào cảnh giới kỳ lạ mới được.

A Ninh lại nhắc nhở: “Nhưng mà công tử vốn sợ lạnh.”

Liễu Huyền An tiêu sái vung tay lên, không còn cách nào, ta cũng có thể không sợ mà.

Advertisement

Kết quả ngày đầu tiên đặt chân đến thành Nguyệt Nha, vừa chui đầu ra khỏi xe ngựa đã bị gió vùng biên quan thổi cho ngã ngời xuống đất, tóc và y bào bay loạn quất đau cả mặt.

Lương Thú trực tiếp bế người lên ôm vào Kiêu Vương phủ.

Tóc tai Liễu Huyền An rối bù không hề còn khí độ thần tiên, giơ tay lau lau cát trên mặt hai cái rồi quay đầu nhìn bốn phía. Phủ đệ này tuy cũng sơ sài y hệt tòa nhà trong vương thành, cũng cũ rích, nhưng thắng ở chỗ cao lớn rắn chắc, hơn nữa chậu than trong phòng cũng bố trí đầy đủ, chỉ cần đóng kín cửa sổ, tiếng gió thổi qua đại mạc như tiếng khóc nức nở gần như bị nhốt sạch ở ngoài, không ồn ào đến người bên trong.

Giường và chăn đệm trong phòng ngủ cũng là đồ mới hoàn toàn, nhìn qua cực kỳ mềm mại. Liễu Huyền An cẩn thận tắm rửa sạch sẽ xong lập tức nhào lên nằm ườn, kiên quyết không chịu động đậy nữa.

Đồng du cùng đại đạo, đồng du cùng đại đạo.

Lương Thú ngồi bên giường dùng ngón tay nhéo nhéo mặt y: “Vừa đến đã ngủ rồi, không theo ta đi tham quan quân doanh à?”

“Không đi, lạnh lắm, không muốn nhúc nhích.” Liễu Huyền An nửa khép mắt, tìm kế hoãn binh, “Chờ sang xuân rồi tính.”

Người khác ngủ một giấc hết một ngày, Liễu nhị công tử ngủ một giấc tròn một tháng.

Lương Thú gật đầu: “Được, vậy chờ qua tiết xuân hàn rồi nói sau.”

A Ninh nghe mà thờ dài thườn thượt, xem ra Vương gia không đáng tin cậy chút nào, chỉ nên dựa vào chính mình thôi. Vì thế mỗi ngày cậu đều phải dùng một đồng sức lực khiêng công tử nhà mình từ trên giường xuống, mặc quần áo ấm áp, giám sát y ra ngoài đi lại một chút, vận động đánh mất bộ quyền dưỡng sinh. Đại đa số thời gian

Liễu Huyền An xem như phối hợp, đôi khi thật sự quá làm biếng sẽ vừa chạy về vừa qua loa đối phó: “Hôm nay ta đã đi rồi.”

A Ninh truy vấn: “Người đi ở đâu?”

Liễu Huyền An chui vào ổ chần, đúng lý hợp tình đáp, đi lại trong ba ngàn thế giới, đi tận chín vạn bước, chân căng mỏi không chịu được! Đang nói đã lập tức ngủ, kết quả thật sự đi dạo quanh một giấc mơ dài dòng.

Chiều muộn, Lương Thú giải quyết xong công vụ trở về từ quân doanh, trên tay mang theo khí lạnh tiết xuân hàn lôi người từ trong ổ chần ấm sức ra — — đúng là hấn đang ganh tị với sâu lười. Cũng may Liễu nhị công tử không còn cách nào khác, bị quậy tình không hề tức giận, còn cảm thấy rất may mắn.

“Lại mơ thấy chuyện gì?” Lương Thú hỏi.

Liễu Huyền An đáp: “Mơ thấy ta cứ đi đường mãi không nghỉ.”

Băng qua gió, băng qua tuyết, còn băng qua một ngọn núi rất cao. Đối với một con sâu lười như y mà nói, chuyển đi này thật sự quá mệt mỏi, vì thế Lương Thú phải ôm y kiên nhẫn dỗ dành nửa ngày, cuối cùng còn phải hứa hẹn tặng cho y một con chiến mã tốt nhất vào ba ngàn thế giới.

Nhưng cuối cùng bị cự tuyệt, Liễu Huyền An cường điệu: “Ta có ngựa của mình rồi.”

Lương Thú nhớ lại hình ảnh sáng nay nhìn thấy một chút, con ngựa cái màu đỏ béo mập xen lẫn giữa đàn chiến mã buu hấn vẫn nhàn nhã thong thả bước đi, miệng còn không quên nhai một miếng cỏ khô bã đậu, gật đầu: “Ừ, đúng là ngựa của người.”

“Vương gia thay ta chăm sóc cho nó nhé.” Liễu Huyền An ngáp dài, “Chờ tiết trời bớt lạnh, ta còn muốn cưỡi nó đi đại mạo mạo một vòng.” Thơ ca nói thế nào, yên bạc trên ngựa trắng, chân đạp tung

sao băng, tuy ngựa của mình là ngựa màu đỏ, nhưng ý tứ đại loại là như vậy.

Lương Thú xưa nay luôn là nói gì nghe nấy, cụ thể là tới trình độ nào — — Mãi đến tận hai tháng sau, số lượng hạ nhân không nhiều lắm ở viện ngoài còn không thấy được mặt Liễu nhị công tử, chỉ biết vị thần tiên kia suốt ngày chỉ nằm ườn rồi không ngừng lẩm bẩm cái gì mà “Vi không tự sinh nên mãi mãi trường sinh”, rồi gì mà “Công toại nên lui thân, thiên đạo dạy như thế”, cứ như khắc sau sẽ lập tức phi thăng thật vậy.

Vì thế tất cả mọi người đều cảm khái, đúng là khác biệt, không hổ là người do Vương gia đưa về!

Sau giờ ngộ, trong tiểu viện được ánh nắng phơi ấm hừng hực, A Ninh thấy trời đủ ấm bèn rút bớt hai chậu than trong phòng đi, mình thì cầm một quyển sách thuốc ghé vào giường xem, xem một lúc buồn ngủ, cậu chợt hoảng hốt nghe phía sau mình có tiếng động, nâng mắt nhìn lên, vội vàng dụi dụi: “Công tử đã dậy rồi à?”

Liễu Huyền An đứng trước cửa dùng sức duỗi eo: “Người không nghe thấy tiếng chim hót sao? Sắp đến hè rồi.”

Trong lòng A Ninh vui vẻ, nhưng không phải vui vì hè tới, mà vui vì rốt cuộc công tử nhà mình đã chịu lộ mặt ra ngoài!

Bên ngoài nhà, Triệu Tiểu Mao đang chơi cùng một con chim tước bằng gỗ, thằng nhóc này ở trong phủ có tiếng là nghịch ngợm như khỉ, luôn chọc người ta đau đầu, gần đây lại học thêm chút quyền cước từ Cao Lâm nên càng nhậy nhót vô pháp vô thiên, không có một khắc nào yên tĩnh. Lão Triệu đành phải bấm bụng bỏ nhiều tiền ra mua món đồ chơi này cho con trai, đuổi nhóc con ra cửa tự chơi một mình để đổi lấy nửa ngày thanh tịnh.

Triệu Tiểu Mao quả thật cũng thích chơi, nhưng chơi theo kiểu khác, cậu chàng không thả cho nó bay mà thuần thục tháo ra thành mười bảy mười tám mảnh, chăm chú nghiên cứu cấu tạo bên trong.

Tiểu cô nương ở cách vách vốn cực kỳ hào hứng chạy ra cùng chơi phóng chim, kết quả đến nơi chỉ thấy một đồng gỗ vụn tứ tung, hứng thú mất hết lập tức xoay người bỏ về, ngược lại còn bị kéo tóc, vì thế tức giận nhặt một cục đá dưới chân lên ném vào thẳng nhóc. Triệu Tiểu Mao bị ném trúng ngời xồm dưới đất bật cười, dường như rất vui vẻ, bộ dạng ngốc nghếch không chịu nổi. Lương Thú đứng cách đó không xa chứng kiến hết một màn này, quả thật là đầu đau muốn nứt.

Cuối cùng cô bé hàng xóm khóc lóc chạy về nhà, Triệu Tiểu Mao cũng không đuổi theo mà tiếp tục chăm chú nghiên cứu món bảo bối bằng gỗ trong tay mình, mãi đến khi hứng trọn một cái cốc đầu đau điếng.

“Úi da!”

“Úi gì mà úi!” Lương Thú dùng hai ngón tay nắm vai thẳng nhóc, ghét bỏ nói, “Nhóc thối tha, chỉ biết lớn mà không biết khôn gì à?”

“Vương gia.” Trong Kiêu Vương phủ không coi trọng lễ nghi cứng nhắc, trẻ con càng không cần tuân theo. Triệu Tiểu Mao xoa lưng tung bàn tay bắn lên người, không phục biện giải: “Cao thúc thúc còn khen ta có bản lĩnh đấy.”

“Ai bảo người nghe lời hấn, chính hấn còn là một tên ế vợ, khác gì người.” Lương Thú hù dọa nhóc con, “Còn hành xử như vậy nữa, coi chừng tương lai không ai thèm cưới đâu.”

Triệu Tiểu Mao cảm thấy không có vấn đề: “Không cưới được thì không cưới, ta thấy đám Vương thúc Lý thúc Tiền thúc Tống thúc Mã thúc Trương thúc, đâu ai có vợ đâu.”

Một câu hung hăng chọc trúng vào chỗ đau của Kiêu Vương điện hạ, hấn thật sự không hiểu vì sao đại doanh Tây Bắc của mình lại thừa thãi đám ế vợ như thế, mắt thấy đến thẳng nhãi con tương lai cũng có nguy cơ ế bần vũng, Lương Thú đành vượt ngại dạy dỗ, nhíu mày

nói: “Người chỉ kể những người không có, không xem thử những ai có vợ rồi đi?”

“Ai có?”

“Ta có.”

Triệu Tiểu Mao nhớ lại nội dung nói chuyện phiếm của đám người lớn, cực kỳ tò mò, lập tức hạ giọng hỏi: “Là vị thần tiên xinh đẹp ngủ cả ngày kia sao?”

Lương Thú khá hài lòng với những lời này, đúng vậy, đẹp như thần tiên.

Hai người đang đứng dưới gốc cây nói chuyện, khước mắt Triệu Tiểu Mao thoáng liếc thấy một bóng dáng trắng thuần, quay đầu lại nhìn đột nhiên trợn to mắt “woa” một tiếng.

Lương Thú nhìn theo tầm mắt thẳng nhóc, trông thấy thần tiên nhà mình thế mà đích thân ra cửa. Thời tiết này không thể mặc áo choàng lớn, rất dễ nhiễm gió lạnh, vì thế A Ninh tìm cho công tử nhà mình một bộ áo khoác bông vừa người may bằng vải vân đoạn tốt nhất vùng Giang Nam, mỗi bước đi như gió phất qua rừng trúc, tuấn lãng phong tao, phiêu dật nhã nhặn.

Trước nay Triệu Tiểu Mao chưa từng gặp qua người nào văn nhã xinh đẹp như vậy, nhất thời ngắm đến ngẩn cả người, thậm chí còn hiếm hoi ngưng ngưng, vội len lén xoa xoa hai bàn tay bản vào lưng, bộ dạng giống hệt Trình Tố Nguyệt kéo thẳng hai ống tay áo vào lần đầu gặp Liễu Huyền An, khẳng định ngay là được đào tạo từ cùng một ổ.

Lương Thú bước lên đón người, cười hỏi: “Cuối cùng đã chịu ra ngoài rồi sao?”

Liễu Huyền An nói: “Mùa hè sắp đến rồi.”

“Ừ, đến mùa hè rồi, nhưng bên ngoài vẫn còn lạnh lắm.” Lương Thú giúp y kéo kín áo choàng, lại xoa nắn đầu ngón tay lạnh lẽo, hỏi, “Không mang theo lò sưởi tay à?”

A Ninh vội vàng chạy về lấy một cái, tầm mắt Liễu Huyền An nhìn qua bả vai Lương Thú thấy đứa trẻ đứng dưới gốc cây, hỏi: “Đệ tên là gì?”

Triệu Tiểu Mao chỉ là nữ danh, nhóc ta có đại danh được người lớn đặt để tiện đi học, gọi là Triệu Vô Địa!

Nguyên bản thật ra là Triệu Vô Địch, đứa trẻ sinh ra trong quân doanh, đương nhiên ai cũng muốn nó dũng mãnh thiện chiến, thiên hạ vô địch, rất có ý nghĩa. Kết quả Triệu Tiểu Mao chưa đủ tuổi lên chiến trường, ở trường học đã kịp lấy danh thiên hạ vô địch trước, hại lão Triệu mỗi ngày phải xách thịt khô đi nhận lỗi với cha mẹ nhà người ta, quá giận dữ bèn sửa lại tên thằng con mình, Vô Địch đổi thành Vô Địa, nhắc nhở cha con một nghèo hai khổ, nhà không có ruộng vườn gì để bán, nếu con còn không cố gắng, bây giờ không có đất, tương lai cũng không có nổi miếng đất cắm dùi.

Lần đầu Liễu Huyền An nghe thấy một cái tên tùy ý như thế, nhưng lại hợp với mảnh đất biên quan thô lương này đến bất ngờ, y nói: “Dĩ kỳ vô tử địa, tên rất hay, sau này phải bách chiến bách thắng đấy.”

Triệu Tiểu Mao không hiểu gì cả, cái gì tử?

Vì thế Liễu Huyền An liền đứng dưới gốc giảng cho cậu nhóc nghe thế nào gọi là “vào sinh ra tử”. Một đứa nhỏ không thích học hành đương nhiên không hiểu nổi thế nào là “vào sinh” mà thế nào là “ra tử”, nhưng ít nhất có thể hiểu được chút ý trên mặt chữ, dĩ kỳ vô tử địa, có lẽ tương lai quân địch không thể tìm thấy nhược điểm trên người mình, cho nên có thể bách chiến bách thắng, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi!

Triệu Tiểu Mao mơ màng, hóa ra ta lợi hại như vậy à?

“Trong tên đệ có chữ trường sinh, phải chăm chỉ học hành, tương lai có lẽ sẽ hiểu ra một phần, có điều nếu không thích đọc sách thì cũng không cần miễn cưỡng.” Liễu Huyền An xoay người nhặt từ dưới đất lên một linh kiện gỗ, nghiên cứu cấu tạo một chút, “Con người ấy mà, chỉ sống được ngắn ngủi vài chục năm, quan trọng nhất vẫn là sống sao cho tiêu dao giữa đất trời.”

Tiêu dao giữa đất trời. Triệu Tiểu Mao rất thích năm chữ này, cậu nhóc bưng bưng nghĩ, được, tương lai ta sẽ tiêu dao giữa đất trời.

Lúc A Ninh ôm lò sưởi chạy tới, Liễu Huyền An đã ráp xong con chim gỗ, phóng nó bay lên giữa một vòng người vây xung quanh.

Về phần tại sao lại là một vòng người, bởi vì tin tức Liễu nhị công tử ra khỏi cửa đã nhanh chóng bay khắp vương phủ, mọi người đều ôm tâm tình muốn ngắm thần tiên mà tới, sau đó quả nhiên gặp được một người mang dáng vẻ thần tiên sáng bưng đứng trước căn nhà cổ rách nát không nhiễm bụi trần, hoàn toàn không hợp với hoàn cảnh xung quanh.

Chắc là bị Vương gia nhà mình dùng lời ngon tiếng ngọt lừa về rồi đúng không?

Trong lòng mọi người đều không yên, vừa nhấp nhể không yên vừa vỗ tay phụ họa, con chim gỗ cất cánh bay dưới một mảnh hoan hô nhiệt liệt, Triệu Tiểu Mao kinh ngạc thốt lên: “Nó có thể bay cao đến như vậy à?”

“Thế này chưa tính là cao.” Liễu Huyền An vỗ vỗ vai cậu nhóc, ngửa đầu cảm khái, “Chân chính gọi là cao phải ở trên chín ngàn dặm mây kia.”

Triệu Tiểu Mao còn đang bận xòe tay tính xem chín ngàn dặm là cao bao nhiêu, Liễu Huyền An đã bước ra khỏi cửa viện muốn đi xem quân doanh, tiện đi thăm con ngựa của mình.

Lương Thú nói: “Quân doanh cách nơi này khá xa, nếu bây giờ đi, sợ là đêm nay phải qua đêm ở đó.”

Liễu Huyền An đáp ứng, chúng ta ngủ ngoài sa mạc cũng được.

Huyền Giao rong ruổi một đường chở hai người chạy ra ngoại thành. Lúc này mặt trời đỏ rực đang treo cao trên sa mạc, chim nhạn kết thành đàn, tường thành phòng ngự tựa như một con rồng lớn uốn lượn đến tận chân trời, cảnh tượng cực kỳ hùng vĩ. Liễu Huyền An có hơi khó phân rõ bản thân mình hiện tại đang ở ngoài hiện thực hay đã bất cẩn ngã vào ba ngàn thế giới.

“Vương gia, Liễu nhị công tử.” Cao Lâm giục ngựa chạy đến, phía sau còn có một đội binh sĩ. Bọn họ vừa đi vào đại mạc săn được rất nhiều thú hoang, có một con sói, mấy con dê vàng, còn có một con báo tuyết non khá hiếm thấy.

Liễu Huyền An hỏi: “Nó cũng bị bắt về để ăn à?”

“Không phải!” Cao phó tướng lập tức phủ nhận, trên người nhãi con này thì có bao nhiêu thịt mà ăn.

Lương Thú thò tay nhắc con thú non làm nó kêu eo éo, chân sau vẫn không ngừng chảy máu. Liễu Huyền An kéo lại gần xem, phán đoán: “Là vết cắn.”

Lương Thú nhìn về phía Cao Lâm.

Cao phó tướng liên tục xua tay, ta không rõ, dù sao cũng không phải ta cắn.

Các tướng sĩ xung quanh đều buồn cười, có người nói: “Vương gia, con báo con này là chúng ta nhặt được dọc đường, bỏ mặc bên ngoài sợ là không sống nổi, Cao phó tướng nói hay là mang về để đại phu nhìn thử xem.”

“Có chữa được không?” Lương Thú hỏi.

“Được chứ.” Liễu Huyền An lấy ngón tay cọ cọ thân mình đầy lông, lại ôm nó vào ngực, “Nó còn nhỏ, sẽ hồi phục nhanh thôi.”

Con báo tuyết con hình như cũng có chút mắt nhìn, lúc còn được Cao Lâm xách thì vịn vẹo trượt tới trượt lui, gần như là kêu gào suốt đường đi làm người ta nhức đầu, bây giờ đổi người ôm vào lòng lập tức yên tĩnh, đầu nghiêng một bên mở to đôi mắt tròn xoe như hắc bảo thạch, ra vẻ điềm đạm ngoan ngoãn như mèo, lại còn không ngừng rên ư ừ trong cuống họng.

Cao Lâm: “Hãy dà!”

Các tướng sĩ cũng được mở rộng tầm mắt, đến con vật mà cũng biết trông mặt bắt hình dong? Tin tức này một truyền mười, mười truyền trăm, đến chạng vạng tối, trong toàn quân doanh đã lưu truyền truyền kỳ “Liễu nhị công tử dễ dàng chế ngự mãnh thú”. Về phần mãnh thú là con gì, người nói là sói, người cho là báo, cũng có người nói là Vương gia — — Không ai dám bàn cãi, về cuối cùng quả thật là rất mạnh.

Dáng vẻ của Liễu nhị công tử vốn đã là thần tiên chỉ có trên trời, bây giờ được tâng bốc lại càng không giống người phàm. Trong khoảng thời gian ngắn, vị quân y tên lão Trương phụ trách coi sóc báo con và lão Lý phụ trách nuôi con ngựa cái màu đỏ trở thành hai đối tượng được mọi người hâm mộ nhất. Cao Lâm đi dọc đường nghe thấy cũng vui lây, thà là trong quân doanh cãi vã ầm ĩ vì việc vui vẫn tốt hơn không khí căng thẳng vì đánh giặc.

Liễu Huyền An xử lý vết thương ở chân cho báo tuyết, sau đó hưng trí bừng bừng đi tìm con ngựa nhỏ của mình, sau khi tìm thấy thì vô cùng sửng sốt, suýt nữa nhận không ra: “Đã béo đến thế nào rồi sao?”

“Hồi bẩm Liễu nhị công tử, nó tranh giành cỏ khô hung dữ lắm.” Lão Lý cũng kêu khổ, “Ăn một bữa mà ăn từ đầu này đến đầu kia máng mới xong.”

Kéo không được mà thuần cũng không xong, dù sao cũng là ngựa do Vương gia đích thân dẫn tới, cho nên đành phải dung túng, dung túng mãi thành một thân thịt béo mằm, mỗi lần chạy toàn thân đều rung rinh.

Liễu Huyền An: “...”

Con ngựa đỏ: “...”

Lão Lý nói bù: “Nhưng thể lực con ngựa này không tồi, béo nhanh mà gầy cũng nhanh. Bây giờ thời tiết đã ấm lên, chỉ cần Liễu nhị công tử mỗi ngày cưỡi nó chạy khoảng hai canh giờ, không đến nửa tháng là nó sẽ tráng kiện không thua gì Huyền Giao!”

Liễu Huyền An nghe mà hơi váng đầu, mỗi ngày cưỡi ngựa ra ngoài hai canh giờ, cái đó và đi bộ tám ngàn bước có gì khác nhau? Ta không chạy đâu.

Lương Thú đứng lúc nắm vai y: “Hết cách rồi, sau này ta tìm người thay người luyện ngựa, nhưng mà ngày mai thật sự có thể cưỡi nó ra ngoài, chúng ta cùng đi đến chỗ chơi vui.”

“Chỗ chơi vui?” Liễu Huyền An hỏi, “Là chỗ nào?”

“Dốc Mạo Nhi.” Lương Thú đáp, “Là một phiên chợ biên cảnh một tháng tổ chức một lần, không chỉ có dân cư hai nước mà còn có rất nhiều tiểu thương thiên nam địa bắc đến buôn bán, vật hiếm lạ không ít, đôi khi có cả dược liệu, dù không mua bán gì vẫn có thể đi hưởng chút không khí náo nhiệt.”

Liễu Huyền An không thích náo nhiệt, nhưng y thích cùng Lương Thú đi xem náo nhiệt, đi Dốc Mạo Nhi cũng được mà sườn núi khác cũng tốt, tóm lại chỉ cần hai người ở bên nhau là đã đủ vui vẻ, lập tức đồng ý.

Lo lắng cho con ngựa nhỏ ngày mai phải chạy một quãng đường dài, Lương Thú phát thiện tâm cho nó nghỉ ngơi một ngày, mình thì cùng Liễu Huyền An cưỡi lên Huyền Giao đi dạo trong đại mạc một vòng. Đêm ở Tây Bắc không hề giống với Giang Nam, không trung được nhuộm bằng một màu lam đậm sâu thẳm, vàng trắng bạc thật lớn chậm rãi dâng lên tựa như một chiếc đĩa bạc treo ở tầm thấp, xung quanh là những dải mây hồng nhạt hờ hững vắt qua không ngừng lay động trong gió, khung cảnh kỳ ảo như đang ở một thời không khác.

Liễu Huyền An ngồi trên lưng ngựa si ngốc ngẩn, khung cảnh trước mắt làm y khó lòng diễn tả cảm giác sâu kín dưới đáy lòng thành lời, qua một lúc mới cất tiếng: “Trong giấc mộng của ta cũng có một ánh trăng vừa to vừa sáng như thế, treo trên đỉnh trời cao nhất, có tiên nhân cưỡi hạc bay qua, bọn họ gom sương ủ rượu, uống rượu xong lại tự do nằm ngủ trên mây.”

Lương Thú từ phía sau ôm y, lười biếng nói tiếp: “Có lẽ bên trong vàng trắng này cũng có tiên nhân ở đấy, không ai dám khẳng định.”

Liễu Huyền An lại nói: “Ta rất muốn lên đó thử xem.”

Lương Thú xuýt xoa một tiếng, khó xử nói: “Bây giờ ấy à?”

Liễu Huyền An quay đầu nhìn hẩn mỉm cười.

Lương Thú nhân cơ hội hôn y một cái: “Không được đi, phải ở lại đây với ta. Chuyện lên mặt trăng chỉ nghe thôi đã thấy mệt, chi bằng cứ để cho người của mấy ngàn năm sau làm đi.”

Hẩn vừa nói vừa thuận tiện đá bụng ngựa ra hiệu cho nó tức tốc quay về doanh trại. Trăng có đẹp thì ngắm một hai cái là được rồi, đại mạc nửa đêm nổi gió lạnh, thổi bệnh sâu lười nhà mình thì nguy to.

Liễu Huyền An vùi trong ngực hẩn, không quên quay đầu ngắm ánh trăng lần cuối, một tạo vật khổng lồ vừa trong sáng vừa lạnh lẽo luôn khiến lòng người hướng tới, lại như ẩn giấu chút sợ hãi khó nói

thành lời. Y nhắm mắt lại tưởng tượng, trên đó có lẽ là rất lạnh, những vệt màu đen mờ chính là núi và biển, nếu đã có núi có biển thì hẳn phải là một thế giới rộng lớn bao la. Về phần cụ thể là lớn mức nào, rộng bao la, đại khái có thể là chín ngàn dặm, hoặc là chín vạn vạn dặm không chừng.

Tưởng tượng tiếp nếu mình lên được mặt trăng sẽ phải một mình băng qua chín vạn vạn dặm sông núi, Liễu Huyền An vô thức rung mình một cái, như thế đã rộng hơn cánh đồng tuyết trong mộng của y ngàn ngàn vạn vạn lần rồi, chẳng phải là một chuyến du hành dài đằng đẵng hay sao? Cứ như vậy, tiên ngữ chăm chú suy nghĩ sâu khổ, mày cũng nhíu chặt, bên tai đột nhiên truyền đến xúc cảm ấm áp. Lương Thú cúi người dùng một tay ôm y vào lòng, thấp giọng nói: “Người không được đi đến đó.”

Chỉ sáu chữ, tâm khảm Liễu Huyền An lập tức yên ổn hẳn. Đúng rồi, ta không cần phải phiêu bạt chín vạn vạn dặm bên ngoài, bởi vì ở hiện thực đã có người dùng sức ôm lấy ta, rất an toàn, rất chắc chắn, muốn bay cũng không bay được.

Lương Thú lại nghiêng đầu hôn lên cổ y làm Liễu Huyền An hơi nhột. Hai người cứ như vậy vừa thân mật vừa đùa giỡn quay về doanh trại. Vừa vào đến trong lều, bàn tay Lương Thú đã bắt đầu sờ vào chỗ phi lễ chớ sờ, Liễu Huyền An vỗ hấn một cái: “Đi tắm!”

Lương Thú ghé vào lỗ tai y: “Chờ cho thời tiết hoàn toàn nóng, ta đưa ngươi đi tắm tiên.”

Liễu Huyền An không hiểu: “Tắm tiên là thế nào?”

“Sâu trong sa mạc có một con suối mát như một viên minh châu khảm giữa vùng hoang dã.” Lương Thú miêu tả, “Có điều hiện tại vẫn còn hơi lạnh, ngươi chịu không nổi.”

Liễu Huyền An cảm thấy câu “chịu không nổi” tám phần là có hai ý nghĩa, nhưng y không muốn hỏi kỹ càng, chỉ giả vờ hồ đồ ừ ừ lấy lệ, để nói sau, nói sau đi, hơn nữa ta cũng không phải rất muốn ra vùng

hoang vu dã ngoại đi tắm, lở như gặp sói hoang, hoặc đang tắm đột nhiên có một đàn sơn dương chạy đến đứng bên cạnh uống nước, thế thì kỳ lắm.

Cho nên ở lại trong lều tắm rửa vẫn thỏa đáng hơn.

Thân binh hầu hạ không hề để ý Vương gia nhà mình không còn là một tên tráng hán ế vợ, bồn tắm khiêng tới vẫn là loại bồn chật chội chỉ chứa nổi một người, có thể thấy tiền lương chậm chạp không tăng hoàn toàn không phải vì Cao phó tướng keo kiệt. Hơn nữa giường cũng rất hẹp, không chỉ hẹp mà còn lắc lư, nằm một người không sao, hai người cùng đè lên lại bắt đầu kêu kệt kệt như sắp không chịu nổi, lúc nào cũng có thể gãy làm đôi.

Liễu Huyền An khẩn cấp nói: “Không được!”

Lương Thú cũng hiểu cái ván giường rách nát kia rất không được, vì thế lập tức ôm người xuống giường, không quên kéo theo tấm trải bằng da trâu lót phía dưới, đề phòng cái bàn cứng quá lại cộm đau sâu lười quý giá được nuông chiều từ bé nhà mình.

Cái bàn ngược lại cực kỳ rắn chắc, không lắc lư, thứ lắc lư chỉ có Liễu nhị công tử. Không có cách nào, trên đời có mấy ai chống đỡ nổi sức lực của Kiêu Vương điện hạ đâu.

Y cảm thấy dù mình phải đi chín vạn dặm đường có khi chỉ mệt đến thế này là cùng, trước khi đi ngủ lưng đau eo đau, tình dậy eo đau lưng còn đau hơn.

A Ninh nâng người dậy, rót cho y một chén nước ấm đưa đến tận giường, lại hỏi: “Hôm nay công tử có đi Dốc Mạo Nhi nữa không?”

“Không đi, mai rồi đi sau.” Liễu Huyền An uống hết ba chén nước, ngửa mặt nằm yên không muốn động đậy.

A Ninh muốn nói lại thôi.

Liễu Huyền An thật sự đau đầu, ta cũng không muốn thế đâu, nhưng tại Vương gia sắc dục huân tâm.

A Ninh: “...”

Được mà, công tử cứ ngủ đi, loại chi tiết này không cần kể cho ta nghe!

Liễu Huyền An đỡ eo trở mình, lại phân phó: “Con báo tuyết con kia đâu rồi, ôm tới cho ta xem thử.”

A Ninh ôm cái ổ bằng bông từ lều cách vách về, nói: “Có tinh thần hơn nhiều rồi, sáng nay ăn được chút thịt vụn, lại đổi thuốc một lần, cái ổ này là Trình cô nương may cho đấy.”

Liễu Huyền An vừa nghe lời này đã nghiêm mặt hẳn lên, trước hết thò tay vào ổ cẩn thận ấn hết một lượt. A Ninh hạ giọng, công tử không cần lo lắng, ta đã ấn thử rồi, toàn là bông, không có bỏ quên cây kim nào đâu, tu từ cũng không có.

“Tay nghề tốt như vậy à?”

“... Thật ra cũng không tính là quá tốt.”

Bởi vì đường may thật sự rất khó coi, đường trên đè loạn đường dưới, khi thì thừa thớt chỗ lại dày đặc, bông cũng không được nhồi đều hai bên, tóm lại vẫn là Trình cô nương mà chúng ta quen thuộc.

Báo tuyết ôm ngón tay Liễu Huyền An đùa giỡn vừa cắn vừa liếm, da lông nó mềm mại, cái bụng cũng mềm, toàn thân trơn mềm như nước sờ rất dễ chịu. Chơi mệt rồi nó liền chui vào ổ chần ngủ ngon, biến thành bộ dạng người người ngợng mộ, ít nhất Kiều Vương điện hạ rất hâm mộ, không chỉ hâm mộ mà còn ghen, sau khi trở về lập tức gác cằm vào trước ngực người trong lòng, giọng chua loen loét: “Ai cho ngươi ôm nó ngủ?”

Liễu Huyền An đặt con báo lên đầu vai hấn: “VẬY ta nhường cho Vương gia ôm.”

Lương Thú ghét bỏ dùng hai ngón tay nhắc nó lên tùy tay ném vào ổ bông, đổi lấy một trận gầm gừ nhe răng trợn mắt của báo con.

Kết quả nó không gầm đúng người, Kiều Vương điện hạ trừng mắt một cái, không cần biết đối phương chỉ là con non bé bằng bàn tay hay là mãnh thú trưởng thành, chỉ cần một cái liếc mắt lạnh lùng đã đủ khiến báo tuyết xù lông cả người, xoay người cụp đuôi chúi đầu vào ổ, chìa cái mõng lông xù nhắm vào mặt hấn, hết sức chăm chú tức giận.

Liễu Huyền An: “...”

Thôi thế cũng được.

Chương 133: Hành trình Tây Bắc (2)

Cho nên cứ yên tâm thoải mái lấy chút tiền

Edit: Leia

Cái tên Dốc Mạo Nhi tuy khá quê mùa, hết như tên mấy thôn trang nho nhỏ trên vùng đất vàng, nhưng thực tế diện tích rất rộng lớn, là một khoảng đất kéo từ nam chí bắc vừa vặn lọt giữa vùng giao nhau của biên giới phía tây Đại Diễm và đại mạc của Lang tộc. Đây là vùng mặc định giải giáp vũ khí của quân đội hai bên, bởi vì cho dù có phân tranh chiến hỏa đi nữa thì cũng phải chừa lại một vùng đất cho bá tánh các nơi mua bán hàng hóa sinh sống qua ngày. Mà mấy năm gần đây, Dốc Mạo Nhi lại càng thêm phần hoa náo nhiệt.

Trình Tố Nguyệt cưỡi ngựa sóng vai đi cùng Liễu Huyền An, giải thích: “Từ ngày Vương gia đánh đuổi Hách Liên Sóc lên phía bắc Ngọc Sơn, biên quan thanh bình, dân chúng an cư, chợ mậu dịch năm sau náo nhiệt hơn năm trước, hàng hóa ngoại trừ những thứ nhu yếu phẩm củi gạo dầu muối ra còn có rất nhiều món cổ quái hiếm lạ, không thể tìm thấy ở Trung nguyên.”

“Hách Liên Sóc?”

Liễu Huyền An biết người này, là thủ lĩnh trẻ tuổi nhất của Lang tộc, đã tâm bưng bưng giỏi chinh chiến, từng dẫn dắt hai mươi sáu bộ tộc công phá Ngọc Môn, khiến triều đình rung chuyển bá tánh kinh hoàng. Về sau mặc dù đã bị Lương Thú đuổi ra khỏi lãnh thổ Đại Diễm nhưng vẫn suốt ngày quanh quẩn ngoài vùng sa mạc hoang dã, tựa như một con sói hoang hung tàn lúc nào cũng mơ ước miếng thịt dê béo ngay gần miệng.

Advertisement

“Hắn cho rằng mình ẩn nấp trong một nơi bí ẩn gần đây sẽ tuyệt đối an toàn, không ngờ vẫn bị Vương gia tiến công như thần binh trời giáng đánh cho trở tay không kịp, thủ lĩnh hai mươi sáu tộc người chết người hàng, ngay cả bản thân Hách Liên Sóc cũng bị Khổ Hựu bắt sống, bị bắt ký hiệp ước hòa minh với Đại Diễm, không được tiến quân quá địa phận Ngọc Sơn.”

A Ninh nghe xong tò mò nên hỏi: “Nếu hắn không giữ lời thì sao?”

“Hách Liên Sóc rất có uy vọng ở Lang tộc, lúc ấy Vương gia có thể cầm tù mà không thể giết hắn, nhưng nếu một ngày kia Hách Liên Sóc xé bỏ minh ước chủ động tiến quân xuống phía nam, thì chính là đại biểu cho Lang tộc khiêu khích Đại Diễm, đến lúc đó Vương gia sẽ không giữ mạng cho hắn nữa.” Trình Tố Nguyệt nói, “Hách Liên Sóc cũng biết rõ điểm này, cho nên trước khi tập hợp được vài ba thế lực đủ mạnh, hắn sẽ không hành động thiếu suy nghĩ.”

Về phần đến bao giờ mới tập hợp được vài ba thế lực đủ mạnh, Trình Tố Nguyệt tiếp tục cười nói: “Vương gia đổ rất nhiều công sức chăm lo cho các tộc dân du mục, hiện giờ bọn họ đang sống yên ổn, không ai muốn đánh giặc, lại càng không muốn dắt díu vợ con lên Ngọc Sơn, như thế chẳng phải là ăn no rủng mỡ sao?” Cho nên Tây cảnh hắn sẽ được yên ổn trong một thời gian rất dài nữa.

Liễu Huyền An rất nôn nóng muốn đi xem phiên chợ náo nhiệt cực kỳ trong miệng mọi người, liền vung dây cương trong tay, kết quả không có chút tác dụng, bởi vì con ngựa đồ béo mập của y đã chạy mệt rồi, giờ đang đứng thở phì phì, bốn vó khua lung tung mỗi chiếc một hướng nửa chết nửa sống, có vẻ chỉ đi được thêm một dặm đường nữa là nằm sấp mặt.

Mọi người trông thấy đều không hện mà cùng nhau cảm khái, lười ghê, quả nhiên là ngựa của Liễu nhị công tử!

May mắn chợ đã ở cách đó không xa, con ngựa đỏ vừa đi vừa dừng rồi cuộc cũng run rẩy lướt được đến mục tiêu, hạ nhân phải vội vàng dẫn nó qua một bên nghỉ tạm.

Liễu Huyền An đứng trên một dốc núi nhìn những quầy hàng ngay ngắn trật tự trước mắt, trong lòng vô cùng kinh ngạc. Bởi vì trong trí tưởng tượng của y, chợ biên cảnh phải rất hỗn độn, thương nhân dẫn ngựa dẫn lạc đà đi qua đi lại, hàng hóa vương vãi chất đống lên nhau, những món quý giá hơn cùng lắm là được đặt lên bàn, tiếng mặc cả, tiếng cãi vã, tiếng ném đồ đạc và tiếng hô bắt trộm hòa cùng tiếng gió tây cát vàng khiến đầu óc mọi người kêu ong ong, chẳng phải người ta hay miêu tả chợ phiên ngoài biên ải như thế cả sao?

Nhưng sự thật lại khác tưởng tượng của y quá nhiều. Nơi này không phải đất đai hoang vu mà được dựng rất nhiều nhà kho cao ráo chỉnh tề, dựa theo hướng đông tây nam bắc mà chia thành từng khu có công năng riêng, hàng hóa lóng lánh tinh xảo xếp đặt ngăn nắp, dưới đất cũng bằng phẳng sạch sẽ. Ở gần Liễu Huyền An nhất là một sạp bán thức ăn vặt, khẩu vị thiên nam hải bắc gì cũng có, cá viên trắng nõn trôi lênh bênh trong chén, nhìn qua còn chính tông hơn đồ bán ở đất Mân ba phần.

Lương Thú hỏi: “Thấy thế nào?”

Liễu Huyền An đánh giá: “Rất chỉnh tề, cũng rất quy củ, không giống với phong cách của Vương gia.”

“Còn biết xem thường người ta cơ đấy.” Lương Thú nắm gáy y, “Cho người một cơ hội trả lời lại.”

Liễu Huyền An bị nhéo nhức cả gáy, vì thế thức thối sửa miệng, được rồi, được rồi mà.

Lương Thú không dễ dàng bị y qua quýt như vậy, hấn vừa dẫn theo sâu lười nhà mình vừa than thở, để dựng nên một nơi như Dốc Mạo Nhi này mình đã tiêu phí bao nhiêu tinh lực, thức mất bao nhiêu đêm, xem bao nhiêu sách, hỏi thăm bao nhiêu người, vất vả vượt qua đủ

loại khó khăn mới dựng ra được hình thức ban đầu, không ngờ lại dựng phải một trận rét tháng ba hiếm thấy, bão tuyết suýt nữa kéo đổ sạch phòng ốc, tóm lại là rất không dễ dàng.

Liễu Huyền An chăm chú nghe, đột nhiên hôn hấn một cái.

Lương Thú đang nói thì bị cắt ngang, đuôi mày nhướn lên một cái: “Hửm?”

Những người chung quanh đang lén lút đánh giá hai người cũng thất kinh hồn vía, giữa ban ngày ban mặt mà lại... Ôi chao! Người ta hay nói dân phong Tây Bắc dung tục, hóa ra công tử văn nhã cẩn trọng vùng Giang Nam mới thật là biết phong lưu!

Các thân binh đi theo phía sau cũng đờ người, bởi vì không ai dự đoán được lại có ngày được tận mắt chứng kiến hình ảnh Vương gia nhà mình bị người ta đùa giỡn, ai cũng nghẹn họng nhìn trân trối, nửa ngày không thốt được một chữ.

Liễu nhị công tử tùy tùy tiện tiện ra tay một cái đã làm mấy chục người xung quanh phải đứng hình, có thể thấy quả là cực kỳ lợi hại.

Lương Thú hăng giọng nghiêng đầu hạc sách: “Muốn hôn thêm mấy cái nữa không? Ở Tây Bắc này ta có giá lắm, người phải hôn nhiều hơn, để cho bọn họ đều nhìn thấy, đề phòng vài người không có mắt chạy tới tranh giành.”

Liễu Huyền An không hôn, chỉ bỏ tiền ra mua một miếng bánh đường dỗ người ta cho có lệ, mình thì cùng A Ninh hứng thú bưng bưng sà vào hàng chọn đá quý.

Lương Thú cười cắn một miếng bánh đường, ra hiệu cho hộ vệ chú ý rồi quay đầu hỏi Trình Tố Nguyệt: “Quý Vinh đâu rồi? Vì sao đến bóng dáng cũng không thấy đâu?”

“Đang bận tính toán sổ sách, ở ngay bên kia thôi.” Trình Tố Nguyệt nói, “Gần đây nhiều người ra vào, chắc hẳn tham công tiếc việc.”

Quý Vinh là quản sự của Dốc Mạo Nhi, vốn là đầu lĩnh một băng giặc cướp tên Quỷ Nhung, sau bị Diễm quân đánh cho tan tác không có chỗ trốn, phải quy hàng Đại Diễm. Lương Thú để cho một người như vậy quản lý khu chợ phải nói là cực kỳ thích hợp, thứ nhất là bộ dạng phù hợp, mặt mày dữ tợn hung ác, người muốn gây sự trông thấy phải cụp đuôi bỏ đi, thứ hai là bản lĩnh phù hợp, hẳn là người địa phương lớn lên trên đất này, quen tập tục, thiết lập sắp xếp mọi chuyện khá tiện lợi, hai năm nay hẳn dẫn theo một bầy tiểu đệ lo liệu việc buôn bán trong chợ rất náo nhiệt.

Liễu Huyền An cũng từng nghe qua một đoạn chuyện xưa của người này, dù Hách Liên Sóc đã đại bại rút về Ngọc Sơn nhưng vẫn chưa hết hy vọng, âm thầm mơ ước đánh chiếm ngôi chợ, mượn sức Quý Vinh, thậm chí không tiếc dùng cả mỹ nhân kế, sau đó đúng là mỹ nhân thuận lợi vào tay Quý Vinh thật, nhưng hẳn lại không đồng ý làm việc cho Lang tộc. Hách Liên Sóc đổ bao công sức cuối cùng thành công dã tràng, lần thứ hai trở thành trò cười cho bá tánh.

A Ninh đánh giá, nghe qua không giống một người thông minh lắm.

Liễu Huyền An không có hứng thú gì với Hách Liên Sóc, y đang bận chọn lựa giữa một núi đá quý to nhỏ, cẩn thận chọn ra viên đẹp nhất, tính toán tìm người khám vào trâm cài về tặng cho muội muội.

Cao Lâm nhàn rỗi không làm gì cũng lại gần hỗ trợ, nếu khiếu thẩm mỹ của hắn chỉ gói gọn trong một từ, thì đó chính là “to”, nếu còn vừa to vừa phát sáng nữa thì quả thực là viên đá quý lý tưởng trong mơ.

A Ninh ghé vào tai công tử nhà mình nhỏ giọng thì thầm, may mắn Cao phó tướng không phải cô nương, nếu không chắc chắn sẽ ăn mặc khó nói lắm, nghĩ thôi cũng thấy thật đáng sợ.

“Shh!”

Cao Lâm nâng tay muốn đánh người, A Ninh nhanh nhẹn đứng lên bỏ chạy, lại bất cẩn không chú ý trước mắt nên va vào cánh tay một

người, dưới chân trượt một cái suýt nữa ngã vào giữa vũng bùn.

“Ôi chao ôi chao, tiểu công tử chú ý một chút!”

Người bên cạnh đúng lúc đỡ cậu, A Ninh gây ra động tĩnh lớn cũng xấu hổ, đang muốn giải thích vài câu với nam tử bị mình đụng phải, cả người chợt bị kéo mạnh về phía sau. Cậu hoảng hốt vội quay đầu nhìn mới phát hiện là thị vệ nắm.

Sắc mặt Cao Lâm không quá tốt, tiến lên phía trước nói với vị khách không mời: “Lá gan người cũng không nhỏ đấy.”

Đối phương cười như không cười xùy một tiếng, vươn tay tháo đầu lạt xuống, ngẩng đầu nói: “Tiểu vương chỉ đến hưởng chút náo nhiệt, mua vài thứ, chẳng lẽ như thế mà Cao phó tướng cũng muốn phòng bị?”

Liễu Huyền An khẽ nhíu mày, tự xưng tiểu vương, là Hách Liên Sóc?

Y nhìn lướt qua đối phương, khoảng trên dưới hai mươi tuổi, mũi cao mắt sâu con ngươi màu xám, dung mạo vốn cực kỳ đẹp nhưng trên mặt lại bị một vết sẹo dữ tợn vắt ngang, mỗi khi nói chuyện vết sẹo còn cử động nên càng có vẻ thâm trầm đáng sợ.

Hách Liên Sóc cũng nhân cơ hội đánh giá thiên tài trăm năm khó gặp trong lời đồn. Hắn từng tò mò không biết rốt cuộc y là kiểu người nào mới có thể dặt tay sóng vai cùng Lương Thú, hiện giờ gặp mặt lại cảm thấy không kỳ quái chút nào, bởi vì gạt qua mọi phương diện học thức tài trí, chỉ bằng khuôn mặt này đã xứng là đệ nhất Đại Diễm, đáng giá để người ta giấu vào trong tay áo xem như bảo bối.

Hắn bắt chước thi lễ theo kiểu Trung nguyên, lại cười: “Đã sớm nghe nói Liễu nhị công tử là tiên nhân hạ phàm, hôm nay gặp mặt quả là danh bất hư truyền, khó trách Kiêu Vương điện hạ đến nữ nhân xinh đẹp nhất Lang tộc chúng ta cũng không muốn nhận, hóa ra ánh mắt từ lâu đã cao lên tận mây xanh.”

Cao Lâm vốn cảm thấy miệng người này không phun được bao nhiêu ngà voi, không ngờ đoạn nói chuyện vừa rồi lại dễ nghe như vậy, thế nên nổi lòng từ bi không thả chó đuổi người, nói tiếp đi, kể thêm vài giai thoại năm xưa Vương gia nhà ta giữ mình trong sạch để Liễu nhị công tử vui vẻ một chút.

“Tiếc là hôm nay tỳ tỳ ta không đến.” Hách Liên Sóc tiếp tục nói, “Nhiều năm nay nàng luôn nhớ thương Kiều Vương điện hạ, chỉ vì chuyện ở Hoàng Dương Bình mà lòng mang oán hận, không muốn gặp lại hắn, cứ thế suy nghĩ nhiều sinh bệnh, đã mời không ít đại phu mà vẫn không thấy khá lên. Nếu biết sẽ gặp mặt Liễu nhị công tử tại đây thì nàng đã cùng đến rồi, chắc, đáng tiếc quá.”

Trong lòng Cao Lâm hô to xui xẻo, nói cái rắc gì thế, quả nhiên vẫn nên thả chó từ sớm!

Liễu Huyền An lắc đầu, “Vương gia chúng ta trực xuất Lang tộc về phía bắc Ngọc Sơn, Lang Vương vì thế mà ghi hận nhiều năm cũng coi như chuyện nhân chi thường tình, không có gì kỳ quái. Nhưng ghi hận rồi lại không dám nói rõ, ngược lại quanh co kéo cả tỳ tỳ vào ý đồ muốn châm ngòi ly gián, cử chỉ này rất không thú vị, lần tới ngài vẫn đừng nên làm.”

Ngữ tốc y không nhanh không chậm, mày hơi nhíu lại, vẻ mặt rất giống một người cha hiền lành đang giáo dục con cái.

A Ninh dùng sức bịt miệng, Cao Lâm cũng khó khăn nhin cười, chỉ có Hách Liên Sóc là sắc mặt cứng đờ, lạnh nhạt nói: “Tỳ tỳ ta một lòng say mê, Kiều Vương luôn làm như không thấy, thậm chí còn muốn lợi dụng lòng cuồng dại của nàng để ra điều kiện với ta. Bởi vì mưu kế ti tiện này mà con dân ta không thể không rời khỏi đồng cỏ, vượt qua mùa đông khắc nghiệt nhất giữa hoang mạc. Lúc bọn họ ngã xuống vì đói khát và rét lạnh, Kiều Vương có từng chột dạ nửa phần không?”

“Vì sao Vương gia phải chột dạ?” Liễu Huyền An nhìn thẳng hắn, “Lang Vương trẻ tuổi thống nhất hai mươi sáu bộ tộc, nổi liền chặt

chẽ liên kết giữa các tộc dân du mục, mọi người cùng nhau chống đỡ thiên tai mưu cầu sinh kế cũng xem như thuận theo ý trời. Nếu sau đó không có cử chỉ nam tiến càn rỡ, bây giờ ở nam bắc Ngọc Sơn sẽ là một mảnh hòa thuận yên vui, không có chiến tranh đương nhiên cũng không có dân du mục chết vì đói rét. Cho nên những oan hồn vô tội đó sẽ không đến tìm Vương gia, bọn họ chỉ vây quanh Lang Vương ngài thôi.”

Cao Lâm khoanh hai tay, xem đi, luận cãi nhau ai mà thắng nổi.

“Liễu nhị công tử thật sự rất thạo biện ngôn.” Hách Liên Sóc bị kích đến bật cười, “Đúng vậy, bốn vương đúng là thua trận. Chẳng qua bốn vương chỉ hơi tò mò, trong sách sử Trung nguyên các người sẽ ghi lại chiến thắng nhờ lợi dụng nữ nhân của Kiêu Vương như thế nào đây?”

“Lang Vương đừng cường điệu nữ nhân mãi như vậy.” Liễu Huyền An nói, “Thống soái Đại Diễm chỉ trung với Đại Diễm, chĩa kiếm về phía Lang tộc là trách nhiệm của hắn. Về phần thanh kiếm này nhắm vào tình cảm của công chúa Lang tộc, hay nhắm vào bản thân Lang Vương, đối với Vương gia mà nói không có gì khác nhau. Hắn xem công chúa là đối thủ ngang hàng không can hệ gì đến thân phận nam nữ, còn Lang Vương ngài luôn tị mà không nhắc đến trí tuệ và mưu lược được toàn bộ tộc ca tụng của nàng, lại cố chấp miêu tả nàng thành kẻ yếu đuối trong mắt chỉ có nam nhân, hết khóc lóc rồi bệnh tật, rốt cuộc dụng ý là gì?”

“Nếu không có tình cảm của tử tử ta — —”

“Nếu đã không lưỡng tình tương duyệt, tình cảm nên giấu kín vào trong tim. Không có đạo lý vì công chúa thích mà Vương gia phải chịu trách nhiệm với tình cảm của nàng.”

Liễu Huyền An ngắt lời hắn xong thì không muốn nghe nữa, cảm thấy người này lắm nhãi nhiều quá, y nói, “Nếu Lang Vương thật sự muốn cường điệu công chúa là nữ nhân, vậy theo ta được biết, trong quân đội Đại Diễm cũng có một chi đội ngũ toàn nữ tử, các nàng

dũng mãnh thiện chiến như nam giới, cũng từng giao tranh nhiều lần với hai mươi sáu bộ tộc, hình như Lang Vương chưa từng phá lệ thủ hạ lưu tình với các nàng. Theo ta thấy, có lẽ ở trong lòng Lang Vương, chỉ có nữ nhân xinh đẹp đa tình mới được xem là nữ nhân, mới đáng để không bị nam nhân thương tổn?”

Giọng y lạnh lạnh như băng như ngọc, hỏi cho Hách Liên Sóc nhất thời không biết nên trả lời thế nào, cuối cùng vẫn là Cao Lâm tiến lên giải vây: “Không phải Lang Vương đến mua sắm sao? Sắp đến giờ các tiểu thương dọn quán rồi, nếu muốn mua đồ thì nên tranh thủ thời gian.”

Hách Liên Sóc liếc nhìn Liễu Huyền An một cái rồi xoay người dẫn thuộc hạ bỏ đi. Cao Lâm chép miệng mấy tiếng, không thể ngờ được có ngày ta phải đứng ra giảng hòa cho thằng nhãi kia, thật sự quá khoan hồng độ lượng, quá khoan hồng độ lượng.

Liễu Huyền An quay đầu nhìn qua một bên.

Lương Thú đang đứng trong một gian hàng bán thảm, vui vẻ nhìn y.

Liễu Huyền An đi qua hỏi: “Nếu Vương gia đã đến rồi, vì sao không lộ diện?”

“Muốn nghe người khen ta thêm mấy câu nữa.” Lương Thú tùy tay kéo ra một chiếc thảm lông, quàng lên đối phương kéo lại trước mặt mình, “Đêm nay Hách Liên Sóc tám phần là tức đến xì khói.”

“Không quan trọng, uống mấy viên thuốc sài hồ sơ can là được, ta thấy thể lực hẳn rất tốt, không dễ dàng bị tức chết đâu.” Liễu Huyền An khoát tay, “Vừa rồi ta dặn ông chủ tiệm làm một bát phôi rượu ngọt, bây giờ chắc đã xong rồi, Vương gia có muốn ăn không?”

“Ăn.” Lương Thú đáp, “Trước hết nói ta nghe đã, người biết chuyện của Hách Liên Á từ lúc nào?”

“Biết gì đâu, ta không biết, chỉ mới nghe qua cái tên này thôi, người ta truyền rằng nàng là công chúa Lang tộc, rất có năng lực.”

“Không biết?” Lương Thú kéo dây cột tóc y, “Bây giờ người đã gặp ta rồi, vì sao cũng không hỏi?”

Liễu Huyền An đáp: “Bởi vì không có gì để hỏi.”

Chuyện có người yêu thích Vương gia và chuyện Vương gia thắng trận không phải đều là chuyện bình thường sao? Nếu cái gì cũng hỏi cho rõ ràng rành mạch thì sẽ phải nghe hoài nghe mãi. Liễu Huyền An đã nói cả buổi, miệng khô lưỡi khô lại càng không muốn hỏi, vì thế y tránh khỏi tăm thắm, dẫn A Ninh chạy đi uống rượu sữa trứng.

Cao Lâm nhìn theo, âm thầm giơ ngón tay cái, không hổ là Liễu nhị công tử, thái độ bình tĩnh thông dong này, bản lĩnh bắt bí Vương gia nhà ta này... Ôi chao!

Lương Thú đá người vắng ra chỗ khác, cười mắng một câu, tiếp tục đi cùng Quý Vinh kiểm tra sổ sách.

Cao Lâm đi chơi một mình cũng chen vào mua một bát rượu sữa uống thử, lại nói với Liễu Huyền An: “Năm đó Hách Liên Sóc giờ trò trước, lấy mấy tòa thôn trang ở Hoàng Dương Bình ra uy hiếp Vương gia, Khổ Hựu xả thân cứu bá tánh nên trúng độc, sau đó được Vương gia cứu về từ địch doanh, cũng vì trận đó mà tóc hần mới bị độc phát bạc trắng hết.” Người đã về nhưng tính mạng vẫn bị đe dọa, quân y chịu bó tay, cũng không có thời gian đi nơi khác mời đại phu.

Cao Lâm kể tiếp: “Hách Liên Sóc không chịu giao thuốc giải, Vương gia liền hiến kế bắt Hách Liên Á về để làm cơ trao đổi.”

“Vị công chúa kia có thích Vương gia thật không?”

Cao Lâm nghiêm túc đáp, thích thì đúng là có thích, nhưng Liễu nhị công tử cứ yên tâm, Vương gia nhà ta vô cùng trong sạch, hơn hai

mười năm sống trên đời luôn thủ thân như ngọc coi trọng danh tiết, là trinh tiết liệt nam số một số hai của Đại Diễm.

A Ninh vì mấy chữ “Trinh tiết liệt nam” mà sắc suýt thì ói rượu sữa ra ngoài.

Hách Liên Sóc ở một đầu khác không có hành động gì, không bao lâu sau liền dẫn người rời đi.

Quý Vinh nói: “Ngôi chợ này đối với hấn đúng là một miếng thịt béo bở, sợ là không dễ nhả ra đâu.”

“Có người nhìn chăm chăm, hấn muốn cắn cũng chỉ nhắm được chút hương hoa thôi.” Lương Thú nói, “Tính sổ sách rõ ràng, đúng hạn chia cho hấn ít nước thịt, không cần nhiều, đủ cho dân du mục bên sườn bắc Ngọc Sơn chống chọi qua mùa đông là được. Nếu không hấn cùng đường mặt lộ, lại bắt đầu hướng mắt về Đại Diễm thì phiền lắm.”

Quý Vinh gật đầu: “Vương gia yên tâm, ta biết nên làm thế nào.”

Chờ Lương Thú và Quý Vi bàn việc xong, sắc trời bên ngoài cũng đã hoàn toàn sập tối, các tiểu thương buôn bán cũng dọn dẹp gần sạch sẽ, ai nấy lần lượt trở về nhà.

Lương Thú tìm một vòng, cuối cùng đào được sâu lười nhà mình ra từ trong một chiếc xe ngựa rất lớn, ôm vào trong lòng dạy dỗ: “Sao lại có thể ngủ say thế này, không sợ chủ quán lái xe đi mất, cũng bắt cả người theo à.”

“Bên ngoài có người canh giữ, không kéo ta đi luôn được.” Liễu Huyền An duỗi eo, mơ mơ màng màng nói, “Hôm nay ta mua rất nhiều đồ, bị thiếu tiền nên dùng chút tiền của Vương gia rồi.”

“Thế là không được đâu.” Lương Thú đặt y đứng vững xuống nền đất, “Ta vốn keo kiệt, của nặng hơn người, người cũng không hỏi trước ta một tiếng à?”

Liễu Huyền An biện giải: “Ta hỏi rồi.”

“Hỏi ai?”

“Hỏi Vương gia.”

Hỏi Vương gia trong ba ngàn thế giới, đối phương tiêu sái hết cảm nói, không thành vấn đề, bốn vương có bao nhiêu, người cứ dùng bấy nhiêu.

Liễu Huyền An kết luận: “Tóm lại rất là hào phóng.”

Cho nên bản thân cứ thế yên tâm thoải mái lấy một chút tiền đi mua vài bức tranh, rất nhiều đĩa bằng bạc, một tấm thảm mềm mại, một con chim gỗ biết hát, một cái la bàn, một ít thảo dược của phương Tây, quà tặng cha mẹ, tặng đại ca và muội muội, tặng cho bằng hữu, thượng vàng hạ cám chất đầy một chiếc xe ngựa. Đây cũng là chỗ thú vị ở nhân gian, y rất thích.

Lương Thú hỏi: “Không tặng gì cho ta sao?”

Liễu Huyền An gơ tay chỉ.

Lương Thú quay đầu trông thấy một cây cọc gỗ đen thùi rách nát đoạn chính cắm dưới đất, hẳn quá kích động trước món quà độc đáo này, đến nỗi nửa ngày sau vẫn không thể sắp xếp lại ngôn ngữ.

Cao Lâm khoanh tay đứng một bên cũng cực kỳ cảm khái, cái thứ kia mà để thành ván giặt thì phải làm được một xe, ít nhất cũng có thể quý... dùng, ít nhất có thể dùng đến mười năm.

Lương Thú tâm bình khí hòa hỏi: “Cái đó dùng làm gì?”

Cao Lâm cơ trí trả lời, còn có thể dùng làm gì nữa, đương nhiên là để giặt quần áo rồi, Vương gia vốn thích sạch sẽ, trong phủ cần nhiều ván giặt đồ cũng rất bình thường.

Liễu Huyền An xem khúc gỗ kia như bảo bối, còn cố ý sai A Ninh tìm một tấm vải gói kín lại chở về thành Nguyệt Nha làm bá tánh tò mò rờng rần chạy ra xem, còn tưởng Vương gia mua được thứ tốt gì ở Đốc Mạo Nhi, sau đó nghe nói là của Liễu nhị công tử tặng cho Vương gia lại càng trầm trồ. Người gan lớn còn tiến lên sờ s.oạng một phen, cứng đanh, về nhà liền thần thần bí bí kể cho vợ nghe, vừa to vừa nặng vừa cứng, ta đoán tám phần là một khối gạch vàng.

Khiến người hâm mộ, khiến người hâm mộ.

Về đến Kiêu Vương phủ, Liễu Huyền An sai người khiêng cây gỗ vào một gian phòng trống, mình thì cầm một con dao nhỏ khoa tay múa chân cân nhắc xem phải xuống tay từ chỗ nào. Đang mãi suy nghĩ, đột nhiên A Ninh vô cùng vui vẻ chạy vào phòng hô to: “Công tử, người đoán xem là ai đến?”

Liễu Huyền An ngẩng đầu, còn chưa kịp đoán, Lưu Hằng Sướng đã từ ngoài viện tiến vào trong. Đầu tiên hẳn về Bạch Hạc Sơn Trang một chuyến, sau đó đi sang đất Tấn thu mua dược liệu, bôn ba bên ngoài hơn nửa năm tính toán đâu đấy xong, đến tháng trước mới nghe tin nhị công tử nhà mình đang ở Tây Bắc, liền ngày đêm không nghỉ chạy về.

Lưu Hằng Sướng hào hứng hỏi: “Công tử cảm thấy y quán ta dựng thế nào?”

Liễu Huyền An cũng vui vẻ không kém trả lời: “Không biết, ta còn chưa đi xem.”

A Ninh: “...”

Lưu Hằng Sướng đứng hình, sau một lúc lâu mới hỏi không quá lưu loát: “Nhưng, nhưng không phải công tử đã đến Tây Bắc được hơn hai tháng rồi à?”

Liễu Huyền An đáp: “Thì ta chỉ có ngủ thôi mà.”

Lưu Hằng Sướng lập tức như được quay lại những ngày tháng cũ ở Bạch Hạc Sơn Trang, kiểu lười biếng không biết trời trăng này quả là vừa quen thuộc vừa thân thiết. Đúng thế, vì một đoạn thời gian ngắn ở Tây Nam mà đã quên mất nhị công tử chính là tiên ngủ rồi sao!

Nghĩ đến đây hắn không khỏi bật cười thành tiếng, Liễu Huyền An cũng cười, y vỗ vỗ bụi gỗ trên người, nói: “Đi thôi!”

Sau hai tháng đến thành Nguyệt Nha ăn đêm nằm dề, cuối cùng sâu lười đã nhớ đến chuyện phải đi xem y quán của nhà mình.

Đất đai ở Tây Bắc không đất đỏ như ở Giang Nam, cho nên tòa Bạch Hạc y quán ở đây cũng xây dựng cực kỳ rộng rãi cao lớn, bên trong ngăn nắp sạch sẽ. Liễu Huyền An đi ra đi vào nhìn một vòng, gật đầu khen ngợi: “Không tồi.”

“Từ lâu bán được thiện bên kia cũng dùng thực đơn của nhà chúng ta đấy.” Lưu Hằng Sướng hỏi, “Công tử có đi xem không?”

Đến đã đến rồi, xem một chút cũng được. Liễu Huyền An đi theo hắn về phía từ lâu, các thực khách trông thấy đều duỗi dài cổ ra ngóng rồi lại hạ giọng thảo luận, chủ yếu là thảo luận vụ khối gạch vàng, bởi vì thật sự rất bắt mắt, rất hâm mộ, kể ra ai mà không thèm muốn?

“Vì sao Liễu nhị công tử lại tặng khối gạch vàng cho Vương gia?”

“Còn có thể vì sao, đương nhiên là vì Vương gia thích rồi, tặng quà không phải để làm vui lòng nhau thôi à?”

“Chắc chắc, đúng là công tử xa hoa đất Giang Nam, người bình thường làm sao tặng nổi!”

Cuối cùng bọn họ nhất trí kết luận, trăm năm hảo hợp, trời sinh một đôi.

Ở một bàn trong góc, có người nghe thấy thoáng thờ dài, buông chén rượu trong tay xuống.

“Công chúa.” Thị nữ hạ giọng, “Nơi này ồn ào quá, chúng ta đổi sang chỗ khác ăn cơm đi.”

“Không đổi.” Hách Liên Á nói, “Ta cũng muốn trông thấy vị Liễu nhị công tử kia, xem thử rốt cuộc kẻ làm A Sóc tức giận đến ăn không ngon ngủ không yên tròn méo thế nào.”

Liễu Huyền An đứng trong nhà bếp nhìn một vòng không thấy nguyên liệu có vấn đề gì, ngược lại còn xem đến đói bụng.

Lưu Hằng Sướng vội nói: “Ta đã dặn ông chủ để lại một bàn ở trên lan can lầu ba, là vị trí tốt nhất có thể thấy rõ toàn cảnh thành Nguyệt Nha, mời công tử đi bên này.”

“Đổi sang nhã gian đi.” Liễu Huyền An nói, “Trên đại sảnh lầu ba, cũng là vị trí gần lan can, có người của Lang tộc.”

Lưu Hằng Sướng lắp bắp kinh hãi: “Lang tộc, thế không phải là... Có cần lập tức báo cho Cao phó tướng không?”

“Báo một tiếng cũng được, có điều ta nghĩ các nàng không có ý đến sinh sự.” Liễu Huyền An nói, “Người đi truyền lời thì nhớ bổ sung một câu để mọi người đừng quá căng thẳng.”

Lưu Hằng Sướng đáp ứng, vội vàng chạy ra ngoài tìm người.

A Ninh khó hiểu hỏi: “Làm sao công tử nhận ra được người Lang tộc?”

“Trên lầu có hai thị nữ ngày đó theo sau Hách Liên Sóc.” Liễu Huyền An trả một hộp thuốc về chỗ cũ, “Nhưng hôm nay Hách Liên Sóc không xuất hiện mà đổi thành một nữ tử, ta đoán là tỷ tỷ của hắn.”

A Ninh hít một hơi khí lạnh: “Thế chẳng phải là cô công chúa Lang tộc thích Vương gia đó sao?”

Liễu Huyền An gật đầu: “Phải, chính là nàng ta, nhưng người không cần căng thẳng như vậy, người trên đời thích Vương gia không phải một vạn thì cũng đến năm ngàn, nếu gặp ai cũng cả kinh một lần, chắc là phải sợ đến ba năm năm mất.”

“... Làm gì nhiều đến năm ngàn người.”

“Năm ngàn người sao gọi là nhiều.”

Toàn Đại Diễm tính sơ sơ tổng cộng phải hơn tám ngàn vạn người, năm ngàn so với tám ngàn vạn, nghĩa là trong gần hai vạn người mới có một người thích Kiều Vương điện hạ, chẳng lẽ thế gọi là nhiều sao?

Liễu Huyền An nói: “Tính thế là khiêm tốn lắm rồi, rất hợp lý.”

Hướng chi Lang tộc không thuộc Đại Diễm, cho nên nếu tính khát khe hơn, cộng gộp cả ngoại tộc vào thì tỉ lệ còn nhỏ hơn nữa.

A Ninh bị tẩy não thành công, cảm thấy hình như nói cũng hơi hơi có lý, hơn nữa công tử nhà mình đứng trước Kiều Vương điện hạ xưa nay luôn không có nguyên tắc hay lập trường gì, cho nên năm ngàn thì năm ngàn đi, cũng không nhiều, quả thật không nhiều lắm.

Chương 134: Hành trình Tây Bắc (3)

Một chiếc ghế nằm

Edit: Leia

Trình Tố Nguyệt nhận được tin tức, vội vàng dẫn người đến quán được thiện. Thị nữ Lang tộc thấy một đội quan binh bỗng nhiên bao vây khắp quán thì lập tức căng thẳng, theo bản năng sờ lên dao găm giấu bên hông nhưng lại bị Hách Liên Á dùng ánh mắt ra hiệu ngăn lại.

Thực khách xung quanh thấy tình thế không ổn đều tránh đi nơi khác. Trình Tố Nguyệt bước nhanh lên thang lầu, gần đây thời tiết ấm áp nên nàng đã khoác váy mới kiểu dáng nhẹ nhàng màu sắc dễ chịu. Hách Liên Á thoáng nhìn mà suýt không nhận ra, hai người kỳ thật tính là người quen cũ, dù sao trước kia ở trên chiến trường cũng từng không thể buông tha nhau, nhưng hình ảnh nữ nhân lẫn lộn trong bão cát trái ngược với thiếu nữ xinh đẹp trước mắt quá xa, ánh mắt Hách Liên Á hơi rung động một chút mới mở miệng chào: “Trình cô nương.”

“Hách Liên công chúa.” Trình Tố Nguyệt nói: “Ghé chơi thành Nguyệt Nha sao lại không thông báo trước một tiếng, ít nhất chúng ta phải ra cửa thành đón tiếp mới phải đạo.”

Hách Liên Á đứng lên, ánh mắt lại lướt qua nàng dời về phía Liễu Huyền An đang đứng giữa đám người, y mặc áo choàng màu thiên thanh nhẹ nhàng phiêu dật, hợp với Trình Tố Nguyệt ở bên cạnh tươi sáng tựa như ánh mặt trời tháng ba ở Giang Nam, nhìn qua cũng đủ cảnh đẹp ý vui.

Advertisement

Trình Tố Nguyệt ho một tiếng, Hách Liên Á dờn ánh mắt, nói: “Trình cô nương, lần này ta đến thành Nguyệt Nha là để cầu đại phu.”

Từ ngày trong thành mở Bạch Hạc y quán, bá tánh trong vòng mười dặm tám phương đổ về cầu đại phu đúng là không hề ít. Trình Tố Nguyệt hỏi: “Gần đây thân thể Hách Liên công chúa không khoẻ?”

“Không phải ta, là phụ thân ta.” Hách Liên Á hạ giọng, thoáng thờ dài, “Có lẽ thần linh trên cao đại mặc nghe được lời nguyện rửa của Kiêu Vương điện hạ nên đã giáng tội xuống Lang tộc. Phụ thân ta đã sinh bệnh từ lâu, tràn đầy tâm hỏa, các đại phu đều bó tay cho nên ta và A Soc mới phải đến đây. Nghe nói... Liễu nhị công tử là thiên hạ đệ nhất thần y.”

Trong lòng Liễu Huyền An đang thầm nghĩ cái gì mà nguyện rửa, bỗng nhiên nội dung cuộc nói chuyện lại hướng về phía mình. Y nhìn thẳng vào Hách Liên Á, đồng tử của đối phương giống hệt Hách Liên Sóc, là màu xám ánh vàng chỉ có ở sói hoang, nhưng ánh mắt lại không thâm trầm cay nghiệt, nhìn kỹ còn có một chút dịu dàng động lòng người, như dòng suối hòa tan ánh mặt trời buổi chiều tà.

Thị vệ nhắc: “Hay là Liễu nhị công tử về phủ trước đi, Trình cô nương sẽ xử lý tốt chuyện ở đây thôi.”

Liễu Huyền An vẫn đứng yên không nhúc nhích, thật ra y còn muốn chờ thêm chút nữa nhưng thị vệ không đồng ý, còn muốn khiêng cả người lên mang đi! Phải biết rằng năm xưa vị công chúa kia từng khăng khăng không phải Vương gia sẽ không chịu lấy, loại chuyện này làm sao dám để Liễu nhị công tử biết được? Nghĩ đến đây, động tác của bọn họ càng nhanh nhẹn dứt khoát, nâng hai ba lần đã nhét được người vào xe ngựa, sau đó A Ninh ngồi vào chỗ bên cạnh xa phu, hét: “Đi mau!”

Có lẽ hai con chiến mã cũng cảm nhận được không khí gấp gáp nên tung vó chạy như bay làm bụi mù bốc lên cuồn cuộn! Liễu Huyền An

chưa kịp ngồi vững, trán va “cộp” một cái vào khung cửa sổ, mãi đến khi quay về Vương phủ vẫn còn ần ần đau.

“Làm sao vậy?” Lương Thú kéo người lại gần, ngón cái miết lên cái trán ửng đỏ, dờ khóc dờ cười hỏi, “Lại đang đi bộ thì mơ màng ngã sấp xuống đường à?”

“Ngồi trong xe ngựa không cẩn thận nên bị va.” Liễu Huyền An sai A Ninh xuống hầm băng lấy một túi băng lạnh, vừa ấn vừa nói, “Chúng ta vừa gặp công chúa Lang tộc trong tửu lâu.”

“Hửm?” Lương Thú nhướn mày, hẳn vừa từ quân doanh trở về nên chưa nhận được tin tức. Liễu Huyền An ngồi trên ghế dựa kể lại những chuyện xảy ra hôm nay một lần, lại hỏi: “Lúc trước Vương gia từng nguyên rủa lão Lang Vương sao?”

“Ai thèm rủa, ta chỉ mắng chửi thôi.” Lương Thú nói, “Mùa thu năm ấy Lang tộc hạ lệnh đốt trại đồng cỏ để phô trương thanh thế, khiến rất nhiều dân du mục không tích trữ nổi lương thảo để vượt qua mùa đông. Tây Bắc khô hạn ít mưa, quân Đại Diêm tốn thời gian một tháng mới dập tắt được ngọn lửa. Buồn cười thật, những người thời thời khắc khắc treo thần linh bên miệng lại cố tình làm ra hành động phát điên phát rồ. Sau này đối mặt với cánh đồng cháy đen, có lẽ ông ta cũng nổi lên sợ hãi nên run rẩy trèo xuống ngựa phủ phục hôn đám tro bụi dưới chân, trông vừa đáng buồn vừa đáng giận.”

Liễu Huyền An hỏi: “Một người như thế, Vương gia có muốn cứu không?”

“Cứu, nhưng không thể cứu không công.” Lương Thú nói, “Người đi cứu người, ta đi bàn điều kiện. Số bạc ngày xưa triều đình bỏ ra giúp dân du mục sống qua mùa đông ít nhiều gì cũng phải đòi lại chứ. Hiện tại Lang tộc dù đang ở thế lưu lạc, nhưng thuyền rách vẫn còn sót ba cân đinh, nghe nói bọn họ chôn dưới chân Ngọc Sơn không ít thứ tốt.”

Liễu Huyền An gật đầu: “Cũng được.”

“Chỉ hai chữ thế thôi à?” Lương Thú lấy túi băng ra, quan sát vết thương trên trán y, “Không muốn nói chuyện gì khác với ta sao?”

Liễu Huyền An đáp: “Không có.”

Không có chắc chắn là không được. Lương Thú ôm người đang mềm èo trên ghế lên mang về phòng ngủ, luôn miệng than thở, chẳng lẽ người cứ như vậy để một mình ta đi mặc cả với Hách Liên Á sao?

Liễu Huyền An “Ừm” một tiếng, ta thấy vị công chúa kia vẫn nói chuyện được, theo lý sẽ không cướp... úi?

Lương Thú cắn môi y, đặt trên giường hôn nửa ngày, vừa hôn vừa nhớ lại cảnh tượng sáng nay trước khi ra cửa, hấn đào được sâu lười từ dưới chân lên, thân thể mềm nhũn bọc trong lớp áo ngủ nửa trong suốt cũng mỏng manh mềm mại không kém, vòng eo chỉ một tay ôm trọn tỏa hương thơm làm đầu óc Kiều Vương điện hạ tràn đầy ý tưởng khó nói, vì thế lại vươn tay muốn tháo đai lưng đối phương. Liễu Huyền An hé mắt nhìn ánh sáng ngoài cửa sổ, nhắc nhở: “Có lẽ Trình cô nương sẽ trở lại ngay bây giờ.”

Vừa dứt lời, ngoài viện đã vang lên tiếng động, đúng là Trình cô nương quay trở lại.

Lương Thú hít sâu một hơi nhìn người dưới thân y phục bất chỉnh, đập vào tầm mắt là một mảnh hương nhuyễn trắng như tuyết. Liễu Huyền An nhắc một tay che mắt hấn lại, miệng dĩ dảnh: “Việc này không vội, tiền bạc quan trọng hơn.”

Đây chính là câu cửa miệng của mấy vị tướng quân trên Tây Bắc mỗi lúc hội họp, toàn là những tên tráng hán râu ria xồm xoàm, hình tượng quá cường hãn làm dục hỏa của Kiều Vương điện hạ có bùng cháy mạnh mẽ hơn nữa cũng phải lập tức xiu. Đầu hấn đau nhói, vừa tức vừa buồn cười dùng sức cắn lên đôi môi người bên dưới

một cái rồi mới đứng dậy sửa sang y phục, hăm dọa: “Chờ đấy, tối nay ta sẽ đòi lại cả vốn lẫn lời.”

Liễu Huyền An ần ần có dự cảm không tốt, bởi vì bình thường không đòi nợ đã mệt muốn chết rồi. A Ninh ở ngoài viện đi qua đi lại một lúc lâu, chờ cho Vương gia đi xa rồi mới dán người lên cửa hỏi: “Công tử, ta đã vào được chưa?”

“Vào đi.” Liễu Huyền An ngồi trên giường, tùy tay cởi áo ngoài ra, “Ta ngủ một lát.”

Thế nào lại ngủ mất rồi! A Ninh muốn ngăn cản nhưng không cản được, tốc độ nhập mộng của Liễu Huyền An vô cùng nhanh, chân vừa kéo lên đã tiến vào trong mộng không biết đường về. Y chạy hồng hộc xuyên núi xuyên biển, chạy thẳng đến suối nước nóng quen thuộc, dặn dò người ở bên trong: “Đêm nay người nhớ nghỉ ngơi cho tốt, nhất định không được chạy vào giấc mộng của ta.”

Lương Thú mở to mắt, lườm biếng hỏi: “Vì sao?”

“Không vì sao hết, người không được tới.” Liễu Huyền An chạy mệt nên ngồi xuống bờ suối, y thật sự không muốn mình đã mê man rồi vẫn phải đối mặt với tình cảnh giống hệt ngoài hiện thực, bèn nặng nề lặp lại, “Đã nhớ kỹ chưa?”

Lương Thú rào rào đứng lên, Liễu Huyền An bất ngờ không kịp phòng nên thấy hết hình ảnh mỹ nam bước ra khỏi suối, cảnh giác hỏi: “Có chuyện gì?”

Lời còn chưa dứt, người đã bị lôi luôn xuống nước.

“Có.” Lương Thú ghé vào tai y cười nhẹ, “Tối nay không cho ta tới, vậy bây giờ phải làm cho xong chuyện đi thôi.”

Cứ như vậy, Liễu nhị công tử đầu óc hồ đồ chủ động chạy hùng hục qua tám ngàn dặm phong nguyệt lại chui đầu vào lưới. Trong mộng cũng không thoải mái hơn ngoài hiện thực bao nhiêu, y thấy mình

ngoi ngóp trong nước, lại giống như bị đặt trên một thảm hoa cỏ mềm mại, y thờ d.ốc vươn tay muốn đẩy người bên trên ra, cánh tay đột nhiên đau nhói, thân thể cũng bị kéo mạnh — —

Trong phòng yên tĩnh, ánh sáng lờ mờ, bên ngoài chỉ văng vẳng tiếng gió và tiếng chim hót. Con báo tuyết con vừa rời còn nằm ngủ trên ngực y bị hất xuống, lúc này vẫn mờ mịt ngòì xỏm nhìn y bằng đôi mắt trong suốt ngậy thơ như một đứa bé không rành thế sự, khiến Liễu Huyền An càng không được tự nhiên. Y ôm lấy cục bông trắng bạc kia vào lòng vuốt ve, báo con phát ra tiếng gừ gừ thoải mái, đập đập đệm thịt chuẩn bị ngủ tiếp, đột nhiên cửa phòng ngủ bất ngờ bị đẩy ra.

Tinh thần Liễu Huyền An vốn không yên, quay đầu nhìn rõ người bước vào lại càng luống cuống. Lương Thú bước tới nắm cổ thẳng nhóc con dám cả gan tranh địa bàn với mình lên, ném về lại ổ bông, sau đó mới ngòì xuống giường tiếp tục nhìn kỹ vết bầm bị đụng trên trán y.

“Không sao cả.” Liễu Huyền An trốn ra sau, “Vương gia bàn bạc xong rồi?”

“Xong rồi.” Lương Thú nói, “A Nguyệt đã sắp xếp cho bọn họ ở trong một tòa nhà cũ, ngày mai ta sẽ sai người đưa Hách Liên La lại đây để người chẩn bệnh.”

Liễu Huyền An gật đầu: “Ừ.”

“Đói bụng chưa?” Lương Thú vươn tay kéo chẵn, “Ta đã sai lão Trương hầm canh gà... Làm sao thế?”

“Không sao mà.” Liễu Huyền An dùng cả hai tay dè chẵn, “Ta muốn ngủ tiếp một lúc.”

Lương Thú hoài nghi: “Hửm?”

Mặt Liễu Huyền An không đổi sắc, thong thả trượt người muốn nằm lại xuống giường. Đương nhiên Lương Thú không chịu, một tay hấn chụp người lên, vẻ mặt lập tức cứng đờ. Liễu Huyền An mặt đỏ tai hồng nhắm mắt, lần thứ hai áp dụng đại pháp “vạn vật đều là tro bụi”.

Nhưng tro bụi cũng chia ra tro bụi tốt và tro bụi xấu, mà Kiêu Vương điện hạ rõ ràng là loại sau, tay hấn không nhẹ không nặng ấn xuống phiến xuân tình trắng mịn kia, trêu đùa: “Hóa ra cục cưng nhà ta đi ngủ mà cũng không chịu thành thật.”

Liễu Huyền An cảm thấy bản thân vô cùng oan uổng, nhưng lại không muốn giải thích đành xoay người lủi vào góc tường — chỉ chừa lại tấm lưng cho người nào đó lòng dạ khó lường. Lương Thú tựa vào giường ôm trọn người vào lòng, không dám trêu nữa mà phải vừa hôn vừa dỗ, dỗ đến khi đối phương ngoan ngoãn thay áo đi ra ngoài ăn cơm mới thôi.

“Vương gia, Liễu nhị công tử.” Trong tay Cao Lâm xách theo hai con cá trở về. Cả ngày hôm nay hấn đi tuần tra vùng đập nước nên toàn thân ướt sũng, về nhà chưa kịp thay quần áo đã vội hỏi, “Ta nghe nói Hách Liên Á đến đây?”

“Phải, ngày mai người đi theo Tiểu An.” Lương Thú nói, “Đi xem bệnh cho lão già kia.”

Cao Lâm rất hiểu tình hình, hạ giọng: “Tiền khám hết bao nhiêu?”

Lương Thú khoa tay múa chân ra vài con số.

Cao Lâm vỗ đùi, còn phải nói, thời lão già kia vui vẻ làm ai cũng chán ghét, bây giờ ngã bệnh ngược lại còn thuận mắt hơn nhiều. Thật không dám giấu, ta cho rằng lão ta quả nên đáng giá nhiều tiền như vậy!

“Lúc đi nhớ ăn mặc chỉnh tề một chút.” Lương Thú kéo ống tay áo ướt sũng của hấn, ghét bỏ nói, “Đại Diễm chúng ta trọng lễ nghĩa lại

giàu có, đừng để đám người Lang tộc kia cảm thấy chúng ta chỉ nhìn chăm chăm vào vàng bạc nhà bọn họ.”

“Nhất định rồi.” Cao Lâm hứa hẹn, “Ta vừa nhận được bộ đồ mới do A Nguyệt mua, mới tinh luôn!”

Phong cách áo quần cũng là nhẹ nhàng thoải mái nhã nhặn, có thể là được công tử Giang Nam ảnh hưởng, tóm lại bây giờ thẩm mỹ trên dưới Kiêu Vương phủ đều đi theo hướng tao nhã thanh lịch, ngay cả gã phó tướng họ Triệu nổi tiếng thô thiển nhất bọn cũng phải bắt chước mua cho mình một cây quạt xếp. Về phần Cao phó tướng, sau khi ăn mặc chải chuốt một phen lại càng rõ mặt rõ mày, khiến ít nhất bảy tám bà mối nhìn mà choáng váng.

Đêm nay Liễu Huyền An được ngủ yên, cũng không bị ai đó “đòi cả vốn lẫn lời”. Sáng sớm hôm sau, Lương Thú ôm người hỏi: “Thế nào, có phải cảm thấy ta càng dịu dàng săn sóc hơn một chút không? Sau này đừng đi gặp cái tên trong mộng kia nữa.”

Liễu Huyền An ôm thắt lưng hấn thoải mái đuổi thân thể, ngáp dài hỏi: “Mấy người bên Lang tộc đã đến chưa?”

“Đến từ một canh giờ trước rồi, nhưng không cần sốt ruột.” Lương Thú nói, “Cứ để bọn họ chờ đi, chờ người tỉnh hẳn rồi nói sau.”

“Vương gia không đi à?”

“Không đi.” Lương Thú nói, “Giao toàn quyền cho người.”

Không đi thật sự không phải vì sợ Hách Liên Á cố tình gây sự, ngược lại còn ngại nàng là người quá chừng mực. Song phương đã sớm ký minh ước hòa bình, đương nhiên Lương Thú sẽ không đi khó xử người biết điều, nhưng nhớ tới đủ cách thức theo đuổi nhiệt tình của đối phương năm đó vẫn hơi nhức đầu, cho nên tránh được thì tránh đi vẫn hơn.

Hách Liên Á đang đứng chờ trong viện, nghe tiếng bước chân, nàng ngẩng đầu nhìn ra ngoài trông thấy một nhóm người đi về hướng này, trong đó có không ít gương mặt quen thuộc như Cao Lâm, Trình Tố Nguyệt cùng với vài vị phó tướng khác. Bọn họ không ai mặc chiến giáp mà đổi toàn bộ thành thường phục, cũng thêm vài phần hào hoa phong nhã.

Liễu Huyền An và A Ninh mang hòm thuốc đi cùng đoàn người, y bào hoàn mỹ dung nhập vào một mảng màu thiên thanh tươi sáng như tháng ba Giang Nam, thái độ cũng thân mật như người một nhà, mà đích xác bọn họ đã trở thành người một nhà.

Hách Liên Á bật cười một tiếng, trong lòng bỗng nhiên có chút cảm giác bồi hồi cảnh còn người mất, hóa ra trong khoảng thời gian này, người mình quen thuộc đã thay đổi cả rồi.

Liễu Huyền An chào hỏi: “Hách Liên công chúa.”

Hách Liên Á thu nổi lòng, hành lễ: “Liễu nhị công tử, phụ thân ta ở bên trong, làm phiền rồi.”

Liễu Huyền An gật đầu bước vào phòng gặp Hách Liên La, ông lão nằm trên giường thân mình khô gầy, râu ria mọc tua tủa. Chúng tướng sĩ đứng ngoài cửa nhìn vào, trông thấy lão đối thủ năm xưa đột nhiên trở nên suy yếu cũng sinh ra vài phần thốn thức.

Trình Tố Nguyệt nghiêng đầu hỏi: “Ca, huynh cảm thấy nếu ông ta tỉnh lại, biết mình được khiêng vào giữa quân doanh Đại Diễm thì có nổi cơn giận dữ, cứng đầu không chịu xem chằm không?”

“Vậy muội nên hy vọng ông ta đừng tỉnh đi.” Cao lâm nói, “Liễu nhị công tử không phải đại phu tầm thường, ta sợ ông già kia chống đỡ không nổi.”

Trình Tố Nguyệt gạt gù tướng tượng ra hình ảnh khôi hài Hách Liên La bị ngập trong bài diễn thuyết thiên đạo và sinh mệnh các kiểu, bị tức đến hai mắt trắng dã. Trong lòng nàng lại cân nhắc, nếu tình

huống trên thật sự xảy ra, mình có nên ưu tiên khiêng Liễu nhị công tử lên chạy trước hay không.

Không quá may mắn, rốt cuộc Hách Liên La không tỉnh lại, rất thức thời hôn mê bất tỉnh.

Liễu Huyền An viết đơn thuốc xong không ở lại quá lâu, bởi vì y phải vội vàng trở về tiếp tục loay hoay với khúc gỗ ở nhà. Cao Lâm trợn mắt nhìn y nhanh nhẹn rời đi, cảm thấy... Thế là xong rồi? Các tướng sĩ còn lại cũng đang to nhỏ xì xầm, Vương gia phái nhiều người như vậy đi bảo vệ Liễu nhị công tử, nhưng hình như không có chuyện gì đáng phải bảo vệ, không phải chỉ là một buổi khám bệnh bình thường thôi sao?

Trình Tố Nguyệt nói: “Sao hả, đám nam nhân các người đang trông chờ tiết mục tay đấm chân đá tranh giành tình nhân nào nhiệt chứ gì, còn không mang cả hạt dưa theo luôn đi?”

“Không có mà.” Một người trong bọn xua tay nói, “Chỉ là Hách Liên công chúa của ngày trước, shhh, đáng vẻ rõ ràng là không dễ buông tha cho Vương gia.”

“Lúc trước là lúc trước, hiện tại là hiện tại.” Trình Tố Nguyệt đẩy bọn họ bước ra ngoài, “Sau này rảnh rỗi quá thì nên đi ngủ bù hoặc đi luyện võ, đừng lê la ở mấy tửu lâu đại mặc nghe chuyện sáng tác của đám thư sinh cổ hủ nữa, thế gian này làm gì có nhiều nữ nhân vì đàn ông mà không muốn sống như vậy.”

Cô nương trong thành Nguyệt Nha cũng vậy, công chúa Lang tộc cũng thế, trong câu chuyện này kỳ thật đều không có khác biệt. Yêu một người mà không có kết quả, vậy thì quên đi, nhiều lắm là sau này nhớ lại sẽ cảm khái một hai câu, tiếc nuối một hai câu, nếu không thì sao? Chẳng lẽ phải dẫn quân đi cướp rể hoặc đi tìm vu nữ hạ tình cổ chắc? Vì nam nhân mà bày ra nhiều trò kinh thiên động địa, người ngoài nghe được chỉ biết chê bai đầu óc có vấn đề.

Mấy ngày sau, Trình Tố Nguyệt dẫn quân tiến đoàn người Lang tộc ra khỏi cửa thành. Hách Liên Á nói: “Dừng ở đây thôi, đa tạ Trình cô nương, cũng vô cùng tạ ơn Kiêu Vương điện hạ và Liễu nhị công tử. Số tiền chúng ta đã bàn bạc, ta sẽ mau chóng sai người đưa tới.”

“Được, cũng nguyện cho thần minh nơi đại mạc của các người phù hộ cho lão Lang Vương thân thể khỏe mạnh.” Trình Tố Nguyệt nói, “Đã đi đến tận đây rồi, để ta tiến công chúa qua sông Âm Mã luôn đi, dù sao cũng không xa lắm.”

Hách Liên Á khó hiểu: “Trình cô nương đang dè chừng ta?”

“Đương nhiên là không phải.” Trình Tố Nguyệt cười nói, “Ta vượt sông Âm mã để tìm cho Liễu nhị công tử vài phiến đá đẹp, thuận đường mà thôi.”

Thứ khác trong sa mạc có thể khó kiếm, nhưng đá cuội phát sáng thì dễ dàng nhặt cả sọt, nếu gặp may không chừng còn nhặt được vài viên ngọc hoặc hổ phách lẫn vào. Liễu Huyền An cần đá để lát lại sân viện, y tính toán phải san phẳng nền sân thêm một ít, như vậy mới dễ đu đưa.

A Ninh vẫn chưa hiểu: “Đu đưa cái gì cơ?”

Liễu Huyền An giải thích: “Ghế đu, cái ghế nằm trong vương phủ này nát quá rồi, Vương gia vốn muốn ta đi chọn một cái mới, nhưng không phải chúng ta đang có sẵn vật liệu kia sao, ta tính toán tự làm một cái.”

A Ninh kết hợp một chút với sở thích của công tử nhà mình, kích động hỏi han: “Cái ghế xích đu này cũng bay được lên trời à?”

“Đương nhiên là không.” Liễu Huyền An vội vàng dùng con dao nhỏ để gạt, “Người đang nghĩ gì thế, nó chỉ là một cái ghế dựa bình thường thôi.”

Cây gỗ nát đen thùi kia kỳ thật là một khối ô hương mộc đã chìm dưới lòng sông gần trăm năm, chất gỗ tỏa ra hương thơm thoang thoảng có công hiệu an thần tự nhiên, đối với Kiều Vương điện hạ trước nay luôn ngủ nông mà nói, ít nhất vẫn hữu dụng hơn thuốc an thần.

Cho nên Liễu Huyền An lập tức xắn tay áo bắt đầu làm việc, mặc dù ghế nằm không có cơ quan phức tạp, nhưng vì vật liệu rất cứng cho nên cũng không thoải mái hơn đẽo con rối gỗ trước kia là bao. Liễu Huyền An mới kéo cửa được hai nhát, trên tay đã bị phồng rộp một mảng lớn.

Lương Thú đành phải ra trận tự làm ghế nằm cho mình. Cao Lâm đi ngang qua tiểu viện của hai người nghiêng đầu nhìn ngó, đường đường là chủ soái bốn phương mà trên cổ buộc tạp dề tay kéo lưới cửa, quả là không đành lòng nhìn thẳng, không đành lòng nhìn thẳng.

Trong viện tiếp tục vang lên tiếng búa lộc cộc.

Cao phó tướng ôm đầu nhanh chân bỏ chạy.

Liễu Huyền An dùng hết một tháng rưỡi mới làm xong cái ghế, vẻ ngoài vừa khí phái vừa rộng rãi, đặt trong viện nhìn y như một chiếc chiến xa di động! A Ninh xem đến gần người vội trèo lên trải nghiệm một chút, cảm giác đúng là như nằm trên trời, vừa đung đưa vừa mềm mại vì bên trên trải hai ba tầng đệm dày, quấn vào như được quấn trong đám mây.

“Thơm không?”

“Thơm ạ!”

Thơm là được rồi.

Liễu Huyền An cúi người ngửi thử, cũng thấy mùi hương rất khoan khoái thấm vào ruột gan. Thậm chí y còn tự cưỡi con ngựa đỏ ra chợ ngoài ô mua một cái bàn cao cho xứng với chiếc ghế xích đu này.

A Ninh khiêng bàn mệt thở hồng hộc, nói: “Công tử chăm chút như thế, tất nhiên Vương gia phải cực kỳ thích rồi!”

Cụ thể là thích bao nhiêu, ít nhất phải nằm lên đó ngủ thêm ba canh năm canh giờ nữa nhỉ?

Cậu người hầu vừa ngây thơ nghĩ như vậy vừa thu dọn sân viện chỉnh tề.

Mà sự thật chứng minh đúng là Lương Thú cực kỳ thích. Ánh trăng thắm đẫm trời cao, dưới mái hiên chỉ có hai ngọn đèn lồng chiếu ra một khoảng sáng. Chân ghế đu nghiền qua nghiền lại trên nền tiểu viện trải đá mới, lặng lẽ đung đưa. Lương Thú nằm một đầu, hai tay nắm chặt vòng eo gầy mảnh của người bên trên, dùng sức ấn về phía mình — —

Liễu Huyền An rên khế một tiếng, toàn thân không còn sức lực ghé lên người hắn. Lòng bàn tay Lương Thú lướt qua tấm lưng ẩm ướt mồ hôi, cười khế bên tai. Hắn cất tiếng cực kỳ dịu dàng, dưới thân đồng thời lại làm chuyện không hề dính dáng đến hai chữ dịu dàng. Về sau Liễu Huyền An thật sự không chịu nổi nữa, vươn tay muốn bám vào tay vịn ghế nhưng chỉ nắm được một cơn sóng lớn, cả người như bị cuồng phong lật tung lên, hoàn toàn không đoán được đợt sóng tiếp theo là nặng hay nhẹ. Cuối cùng y chỉ có thể ấn nhẹ tay lên ngực đối phương, cắn răng hỏi: “Chiếc ghế này...”

“Chiếc ghế này rất tốt.” Lương Thú vừa lòng khen ngợi, “Bổn vương rất thích.”

oOo- 【 TOÀN VĂN HOÀN 】 -oOo

*Lời tác giả:

Cảm ơn đã ủng hộ, hẹn gặp lại các bạn trong tác phẩm mới nha!